1959 1

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΓΑΛΛΙΑΣ

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

Η ἐλαφρόπτης

ΣΤΟ ΚΟΡΥΦΩΜΑ ΤΗΣ

Ο ΜΟΡΦΗ δὲν εἶναι. «Αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ ἐνοχλεῖ καθόλου». Γιατί νὰ τὴν ἐνοχλήση, ἀφοῦ, ὅπως ἡ ἴδια βαθμολογεῖ τὸν ἑαυτό της, εἶναι γλυκειὰ κι' ἔχει θαυμάσια ἐμφάνισι; Δὲν τὴν ἐνοχλεῖ ἀκόμα καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι περιωρισμένη εἶναι ἡ σχολική της μόρφωσι. Δὲ φοίτησε πε-ρα ὡς τὶς δύο πρῶτες τάξεις τοῦ Γυμνασίου. Τί νὰ ποῦν οἱ ἄλλες, ποὺ δὲν τελείωσαν οὔτε Δημοτικό; Ἡ ἀνεπαρκὴς ὅμως μόρφωσί της δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ τὰ βγάζη πέρα στὴ συζήτησι μὲ ἀνθρώπους πολὺ πιὸ καλλιεργημένους ἀπ' αὐτήν. Κι' αὐτό, γιατὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας της εἶναι ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν σπουδάσει.

Ὑψηλή, λεπτή, φιγουράτη, μὲ τὸν ἀέρα τῆς ἐποχῆς, δὲν παραπονιέται γιὰ τὴ ζήτησι. Ἀρκετὲς οἱ προτάσεις ποὺ τῆς γίνονται. Μερικὲς δὲ ἀπ' αὐτὲς εἶναι προτάσεις σοβαρές. Ἄλλοι τὸ πᾶνε, γιὰ νὰ φλερτάρουν, γιὰ πρόχειρες ἐρωτικὲς χαρές, γιὰ ἐραχυπρόθεσμες περιπέτειες. Ἄλλοι τὸ πᾶνε γιὰ γάμο. Ἡ ἡσυχη οἰκογενειακὴ ζωὴ εἶναι τὸ ἰδανικό τους...

Ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲν χάνει εὐκαιρίες. Ὅλοι οἱ καλοὶ χωροῦνε. Δεκτοὶ καὶ οἱ πρόχειροι, δεκτοὶ καὶ οἱ ἄλλοι. Πῶς ἀλλοιῶς θὰ περνοῦσε τὴν ὥρα της; Συμβαίνει ὅμως τοῦτο: ὅτι οὔτ' ἐκεῖνοι ποὺ τὴν πλησιάζουν μὲ ζωηρότητα, οὔτ' ἐκεῖνοι ποὺ τὴ βλέπουν σὰν ἕνα ἐρωτικὸ νούμερο, ὑποψιάζονται τὸ σύνδεσμό της. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια: τοὺς συνδέσμους της. Γιατί, δὲν εἶν' ἕνας. Δυὸ εἶναι οἱ ἄνθρωποι μὲ τοὺς ὁποίους συνδέεται. Τὰ ἑξτρα ποὺ ἀναφέραμε δὲν πιάνονται. Ἐκτὸς προγράμματος αὐτά. "Οπως εἴπαμε, στὸ πρόγραμμα δὲν περιλαμβάνονται παρὰ μόνο δυό. Μικρὲς χρονικὲς ἀπόστασες τοὺς χωρίζουν. Τὸν πρῶτο τὸν γνώρισε στὸ 1951, τὸ δεύτερο στὸ 1952. Ἐπιστήμων Τὸν πρῶτο τὸν γνώρισε στὸ 1951, τὸ δεύτερο στὸ 1952. Ἐπιστήμων ὁ ἕνας. Τὸ λάθος του εἶναι ὅτι ἔχει οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις. Κι' ἀκόμα: εἶναι πολὺ κοντὸς καὶ ἀδύνατος. Χλιαρὰ τὰ ἐνδιαφέροντά της

— Ὀφείλουμε νὰ σεβασθοῦμε τὴ θέλησι τοῦ νεκροῦ!.. εἶπε στὴ Λουΐζα.

ΔΡΑΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἡ ἐνθύμησι τοῦ νεκροῦ

—Ἐ ΙΣΑΣΤΕ ὁ Φρανσουὰ Λεγκέν; εἶπε ἡ νοσοκόμα. Σᾶς ζήτησε ἐπανειλημμένως ὁ ἀριθμὸς 26... Εἴχατε τραυματισθῆ, νομίζω, στὴν ἴδια μάχη, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο. Δὲ σᾶς εἴχαμε πῆ τίποτα, γιατὶ ἡ κατάστασί σας ἦταν σοβαρή... Εὐτυχῶς, τώρα εἴσαστε ἐντελῶς καλὰ καὶ μπορεῖτε ν' ἀνθέξετε στὴ συγκίνησι τῆς συναντήσεως μὲ τὸ φίλο σας... Δὲ συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μ' αὐτόν! Τοῦ μένουν μόνο μερικὲς ὧρες ζωῆς... Ἐλᾶτε!

Ὁ στρατιώτης μπῆκε στὸ θάλαμο. Πάνω σ' ἕνα κρεβάτι κειτόταν ἕνας ἀνθρώπινος ὄγκος, σκεπασμένος ὁλόκληρος μ' ἐπιδέσμους, ἐκτὸς ἀπ' τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα του. Ὁ Λεγκὲν πῆγε κοντά του.

— Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἦρθες... μουρμούρισε ἐκεῖνος μὲ φωνὴ σβυσμένη.

Ὁ Φρανσουὰ προσπάθησε νὰ τοῦ δώση κουράγιο. Ἀλλ' ὁ τραυματίας τὸν διέκοψε:

— Μὴν προχωρήσης, Φρανσουά. Ξέρω πὼς δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα... κι' ἂς μοῦ λένε οἱ γιατροὶ πὼς θὰ γίνω καλά. Εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ πεθάνω...

— Θ' ἀστειεύεσαι, βέβαια...

—Ὤ, μὴν προσπαθῆς νὰ μὲ παρηγορήσης! Τὸ ξέρω, μοῦ μένουν μερικὲς μέρες, μερικὲς ὧρες ἴσως... Ἄκουσέ με λοιπόν! Σὲ φώναξα γιὰ νὰ σ' ἀποχαιρετήσω... καὶ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ τὴν τελευταία μου θέλησι σχετικὰ μὲ τὴ Λουΐζα... Ξέρεις πὼς δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπῶ...

Ὁ Φρανσουὰ ἀνατρίχιασε.

— Τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ γιὰ τὴ Λουΐζα; ρώτησε.

—Ὅ,τι θἄκανε κάθε τίμιος ἄνθρωπος στὴ θέσι σου!

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω...

— Σοῦ εἶπα πὼς θὰ πεθάνω... Τὸ ἐμπόδιο θὰ φύγη ἀπ' τὴ μέση...

— Γιὰ ποιὸ ἐμπόδιο μιλᾶς;

— Γιατὶ δὲ θέλεις νὰ μιλήσουμε καθαρά, Φρανσουά; Γιατὶ διστάζεις;... Ξέρω πὼς ἀγαποῦσες κι' ἀγαπᾶς πάντα τὴ Λουΐζα. Κι' ἐκείνη σ' ἀγαπάει...

Ὁ Φρανσουὰ θὰ προτιμοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ν' ἀνοίξη ἡ γῆ νὰ τὸν καταπιῆ...

— Ἔξω καὶ κάτι ἄλλο, ἐξακολούθησε ὁ ἑτοιμοθάνατος. Ὅτι εἶναι φιλενάδα σου ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο!... Μὴν προσπαθῆς νὰ μὲ διαψεύσης... Θὰ μὲ ρωτήσης, βέβαια, γιατὶ δὲ σοῦ τὸ εἶπα πρωτύτερα, ἀφοῦ τὸ ἤξερα...

»Ἄκουσε, Φρανσουά! Εἶν' ἀδύνατο νὰ φανταισθῆς πόσο ἄνανδρος εἶναι κατὰ βάθος ὁ ἄνθρωπος!... Μιὰ τυχαία σύμπτωσι — ποὺ φαίνεται πὼς εἶναι ὁ φύλακας ἄγγελος ὅλων τῶν ἀπατημένων συζύγων—μοῦ ἀποκάλυψε τὶς σχέσεις σας. Ἀπ' τὴ στιγμὴ λοιπὸν ἐκείνη, ὑπόφερα τὰ πάνδεινα... Μπορεῖς νὰ φανταισθῆς τὸ μαρτύριό μου... Κι' ὅμως δὲ εἶχα τὸ θάρρος νὰ κάνω τίποτα! Γιατί ἀγαποῦσα, λάτρευα τὴ Λουΐζα, ποὺ ἦταν γιὰ μένα ἡ ζωή μου... Προκειμένου λοιπὸν νὰ τὴ χάσω ἐντελῶς, προτίμησα νὰ θυσιάσω τὴν τιμή μου γιὰ νὰ τὴν κρατήσω!

»Προσποιήθηκα πὼς δὲν εἶχα ἀντιληφθῆ τίποτα, ἐνῶ τάξερα ὅλα... ὅλα! Θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ ἀναφέρω ὅλες τὶς συναντήσεις σας, γιατὶ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς ἄνοιγε καὶ μιὰ καινούργια πληγὴ στὴν ψυχή μου...

Ὁ ἑτοιμοθάνατος σταμάτησε.

Ὁ Λεγκὲν εἶχε γίνει κατάχλωμος. Ἦταν τόση ἡ ταραχή του, ὥστε δὲν εὕρισκε τί νὰ πῆ... Τί θὰ ὠφελοῦσε ἄλλωστε; Μήπως δὲν ἦταν ἀλήθεια ὅσα ἔλεγε ὁ φίλος του;...

— Μὴ νομίζης πὼς σὲ φώναξα ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ κάνω παρατηρήσεις, συνέχισε ἐκεῖνος. Ἕνας ἑτοιμοθάνατος δὲν κάνει ποτὲ παρατηρήσεις... Σὲ φώναξα γιατὶ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ μέλλον σου... τὸ δικό σου καὶ τῆς Λουΐζας... Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης μετὰ τὸ θάνατό μου;

— Μά... δὲ θὰ πεθάνης... ψιθύρισε ὁ Φρανσουά.

— Θὰ πεθάνω. Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου... Αὐτὸς εἶν' ὁ λόγος ποὺ μὲ κάνει ν' ἀνησυχῶ γιὰ τὴ Λουΐζα... Εἶν' ἕνα ἀδύνατο πλάσμα, ποὺ πρέπει πάντα νὰ τὸ προστατεύη κάποιος... Τὴν προστασία αὐτὴ θὰ τὴν ἀναλάβης ἐσύ, Φρανσουά. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

—Ἀφοῦ τὸ θέλεις...

—Ἀπάντησέ μου καθαρά!

— Ναί!

—Ὡραῖα! Μένει τώρα νὰ ὁρίσουμε πῶς θὰ τὴν προστατέψης. Γιὰ μένα, ἕνας μόνο τρόπος ὑπάρχει...

— Τί θέλεις δηλαδὴ νὰ κάνω;

— Νὰ παντρευτῆς τὴ Λουΐζα!

—Ἐσὺ μοῦ τὸ ζητᾶς, αὐτό;

— Ναί, ἐγώ... ὁ ἄνθρωπος ποὺ πρόδωσες τὴ φιλία του κι' ἀτίμασες τὸ σπίτι του. Ἔχω τὸ δικαίωμα, νομίζω, νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ ἀποζημίωσι. Ἀπαιτῶ λοιπὸν νὰ μὲ διαβεβαιώσης πὼς θὰ ξαναφέρης τὴ Λουΐζα στὶς τάξεις τῶν ἐντίμων γυναικῶν, ἀπ' ὅπου ἐσὺ τὴν ἀπομάκρυνες.

— Τὴν ἀγαπᾶς λοιπὸν τόσο πολύ;

— Δὲ βρίσκω λόγια γιὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω ὅ,τι αἰσθάνομαι γι' αὐτήν... Δὲν ξέρω ἂν θὰ προκαλοῦσα μονάχος τὸ θάνατό μου, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχία της... Μὰ ὁ πόλεμος μ' ἐξυπηρέτησε, βγάζοντάς με ἀπ' τὴ μέση. Τώρα ἡ Λουΐζα μπορεῖ νὰ γίνη εὐτυχισμένη... κοντά σου!

Ἀπλώθηκε μιὰ σιωπὴ γεμάτη ἀγωνία. Ξαφνικά, ὁ Φρανσουὰ γονάτισε δίπλα στὸ μαξιλάρι τοῦ φίλου του.

— Συγχώρεσέ με, Ζάκ, πρόφερε σοβαρά.

— Σ' ἔχω συχωρέσει, Φρανσουά. Στὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς, ἡ συγγνώμη πρέπει νάναι ἀπέραντη... Ἄκουσε τώρα! Τὸ μαρτύριό της ζωῆς μου ἦταν πὼς ἡ Λουΐζα ὑπῆρξε φιλενάδα σου. Ἡ βεβαιότητα ὅμως πὼς θὰ γίνη γυναῖκα σου μετὰ τὸ θάνατό μου, θὰ ξαναφέρη τὴ γαλήνη στὴ βασανισμένη μου ψυχή... Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι, αὐτό;

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι, ἀπάντησε ὁ Φρανσουά.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Ζὰκ ξεψύχησε. Ὅταν τοῦ βγάλανε τοὺς ἐπιδέσμους, εἶδαν νὰ πλανιέται ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη του...

Ὑστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὁ Φρανσουὰ γύρισε στὴ μικρὴ πόλι ὅπου ἔμενε ἡ Λουΐζα. Ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἔπεσε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του, ὅπως περίμενε ἐκεῖνος. Καὶ τοῦ ἐξήγησε, βλέποντας τὴν ἔκπληξί του:

— Σ' ἀγαπῶ ὅπως πάντα, Φρανσουά, κι' ἴσως περισσότερο ἀπὸ πρίν... Κι' ὅμως δὲ μπορῶ πιὰ νἄμαι φιλενάδα σου... Εἶν' εὔκολο νὰ προδώση κανεὶς ἕνα ζωντανό, ἀλλ' ὄχι κι' ἕνα νεκρό...

—Δὲν πρόκειται νἄσαι φιλενάδα μου, εἶπε ὁ Φρανσουά. Θὰ γίνης γυναῖκα μου.

Τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα καὶ πρόσθεσε:

— Δὲ μᾶς σπρώχνει στὴν ἕνωσί μας μόνο ἡ θέλησί μας, ἀλλὰ κι' ἡ θέλησι ἑνὸς νεκροῦ ποὺ ὀφείλομε νὰ τὴ σεβασθοῦμε! Θἄναι κι' αὐτὸ ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ἐπανορθώσουμε τὸ σφάλμα μας...

Ἡ Λουΐζα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἡ θέλησι τοῦ Ζὰκ θὰ ἐκπληρωνότανε...

Λ. ΛΑΝΣΙΟΝΙΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μαχητὴς

Ὁρῶν τὰς Μὶς καὶ τὰς μανδὰμ ἐν μέσῳ παρελάσεως
ἐπευφημούσας φανδαρεῖς ὥσπερ ἀνέρας κλάσεως
ἠσθάνθην λύπην ἄφατον καὶ θλῖψιν οὐκ ὀλίγην
προσέτι Δονζουανικῶς καταφανῶς ἐθίγην,
καθ' ὃ τὰ θήλη τοιαροῦν τὰ φαῦλα καὶ ἀνόητα
ἀντὶ σφοδρέως νὰ ὑμνοῦν ἐμὲ τὸν θεῖον γόητα
τοὺς φανδαρεῖς ἠμβάλιζον μέχρι βαθμοῦ ἐννάτου
κι' εἶχον ἐμὲ τὸν μαχητὴν τοῦ παραπεταμάτου.
Ἐφ' ᾧ εὑρέως χολωθεὶς ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας
πρὸς πάσας ἀνεφώνησον ἐν μέσῳ γοητείας:
—Ὦ Μὶς ἀκατανόητοι καὶ χῆραι φθονεραὶ
»πρὸς φανδαρεῖς τυγχάνετε εὑρέως γλαφυραὶ
»καὶ πρὸς αὐτοὺς προσβλέπετε μὲ βλέμματα γλυκέα
»ἵνα πεισμώσητε ἐμὲ τὸν Παρατατικέα!
»Ἀλλὰ ἐγὼ ὁ σήμερον δεινὸς ἐρωτιδεὺς
»ὑπῆρξα ἀκατάβλητος καὶ λαῦρος φανδαρεὺς
»κι' ἐμαχεσάμην σθεναρῶς οὐ μήν τε καὶ γενναίως
»λαβὼν βαθμὸν ἐπίζηλον τοῦ ὑποδεκανέως.
Πλὴν φεῦ! ὁρῶν τὰ θήλεα εἰρωνικῶς
(καγχάζοντα
μετὰ θυμοῦ πασιφανοῦς καὶ αἵματα κο-
(χλάζοντα.
— Δὲν πείθεσθε! ἐκραύγασον μὲ ἔξαψιν
(θηρίου
καὶ ἐκβαλὼν ἀντίγραφον τοῦ ἀπολυτηρίου:
—Ἰδοὺ λοιπόν! ἐξόησον βγάζων ἀτμοὺς
(ἐκ ρώθωνος
ὑπῆρξα ὑποδεκανεὺς τὴν ἐποχὴν τοῦ....
(Ὄθωνος!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Παρελάσεις!...

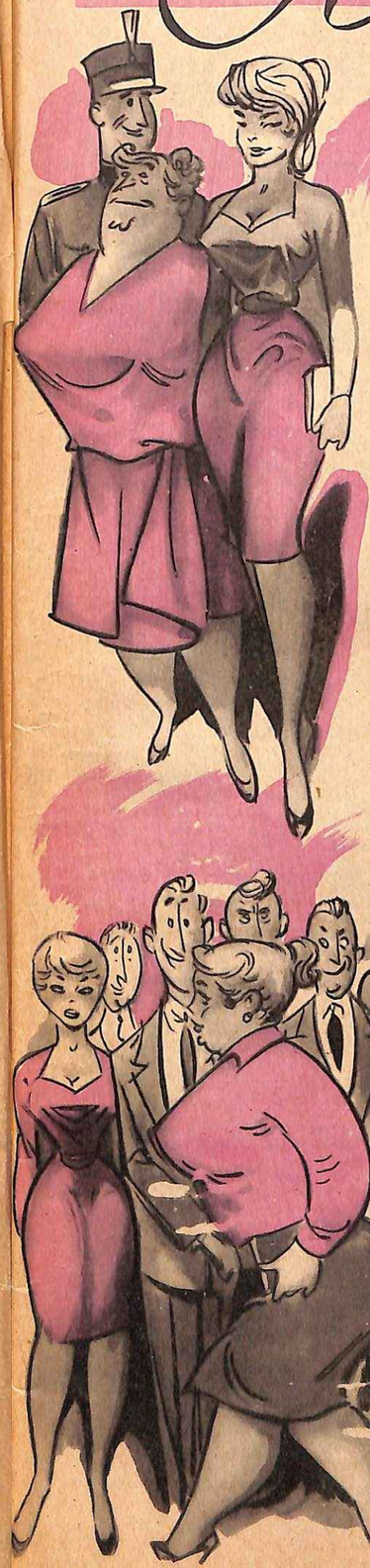

Ἡ Ἀθήνα ἡ παινεμένη,
γαλανόλευκα ντυμένη,
ξεσηκώθηκε στὸ πόδι.
Κι' ὅλες της οἱ συνοικίες—Κολωνάκι, Κατσιπόδι,
Ἀμπελόκηποι, Πατήσια, Πλάκα, Ἐξάρχεια, Ψυρρῆ—
μὲ μιὰ φούργια τρομερή,
... κατ' ἀγέλας ξεκινᾶνε
στὴν παρέλασι νὰ πᾶνε!

★

Ἀναστάτωσι στὴν πόλι!
Τρέχουνε νὰ πιάσουν ὅλοι
τὰ καλύτερα τὰ πόστα
καὶ φωνάζουν σὰν τρελλοί:
—«Ἀπὸ δῶ, καϋμένε Κώστα!»
—«Πάρα κεῖ, μωρὲ Λιλή!»

★

Κι' ἔτσι, φίλοι ἀναγνῶστες,
πρὶν σχεδὸν νὰ φέξη ἀκόμη,
εἶναι φίσκα οἱ ἐξῶστες,
καὶ ταράτσες, καὶ μπαλκόνια, πεζοδρόμια καὶ δρόμοι.
Καὶ συμφύρονται τὰ πλήθη φοβερά, μέχρι σκασμοῦ,
μ' ὅλας δὲ τάς... συνεπείας τοῦ φρικτοῦ συνωστισμοῦ!

★

Ἀσφυξία τρομερή,
πουθενὰ δὲν πέφτει μῆλο!
Φυσικά, ὑπερτερεῖ
τὸ ἀδύνατο τὸ φῦλο.
—Λίτσες, Δέσποινες, Μαρίνες, Πολυξένες, Μελπομένες,
φρέσκες-φρέσκες, στολισμένες, τορνευτὲς καὶ ζηλευτὲς—
ποῦ—ἀλλοίμονο!—στὸ κέντρο φτάνουν καθυστερημένες
κι' ἔτσι, δίχως νὰ τὸ θέλουν, παρελαύνουνε κι' αὐτές!

★

Εἶναι θέαμα τερπνὸν
κι' ἡ ψυχὴ ἀναγαλλιάζει.
Τὸ νοῆμον δὲ κοινὸν
τὶς κυττᾶ καὶ σχολιάζει:
— Κύττα κεῖνη τὴν ξανθούλα,
τὴ λεπτή, τὴν πεταχτούλα,
ποὺ ἀστέρος λάμψι ἔχει κινηματογραφικοῦ.
Τίνος... ὅπλου τάχα νάναι;
— Δὲν τὸ βλέπεις; Πεζικοῦ!
— Πεζικάρια δὲν εἶναι, ἀφελῆ καὶ δυστυχῆ,
μὰ τῶν... μηχανοκινήτων λόχων κι' ὄργων «Γ. Χ.»!

★

— Ἀμ αὐτὲς οἱ δυὸ κουκλίτσες μὲ τὰ γκρὶ τὰ ταγε-
(ράκια;
Ἂς γινόταν νὰ μ' ἀγγίξουν ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς!
—Ἀχ! πατρίδα μου γλυκειά μου, νἄχες τέτοια φαντα-
(ράκια
καὶ νὰ ἤμουν... στρατηγός!

★

Κι' ἡ παρέλασι, ὅσο πάει, γίνεται πιὸ ζωηρή.
Νὰ κι' ἡ Δέλα
ἡ χοντρέλα,
ποὺ τὴ βλέπεις καὶ θυμᾶσαι... πυροβολικὸ βαρύ!
Κι' ἐν τῷ μέσῳ τόσων ἄλλων ὑπερόχων δεσποινίδων,
νὰ κι' ἡ Νίνα, τὸ καμάρι τῆς... Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων,
ποὺ τοὺς μὲν τοὺς κορτσιδεύει καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ...τι-
(δεύει,
σ' ὅλους, ὅμως, δίνει ἐλπίδες, ἔτσι, χάριν ποικιλίας.
Ἀλλά, δυστυχῶς, καὶ πάλιν ἡ μαμὰ τὴν συνοδεύει,
τὰν ἐκπρόσωπος σπουδαία τῶν... Σωμάτων Ἀσφαλείας!

★

Καὶ τὰ πλήθη χάσκουν, κι' ὅλοι μένουν σὰν ἐκστα-
(τικοὶ
μπρὸς στῶν... πειρασμῶν τὸ σμῆνος, ποὺ τὸ σύμπαν ἠ-
(λεκτρίζει.

Ὅπου ἡ κανονικὴ
ἡ παρέλασις ἀρχίζει
κι' ἀνακόπτεται ἡ φόρα τόσων πονηρῶν κυρίων,
ὑπὸ χαρμοσύνους ἤχους ζωηρῶν ἐμβατηρίων!...

Ἐπιμέλεια Μιχ. Ταβλαρίδη

ΑΡΧΕΙΑ ΚΟΜΙΚΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Η κομψὴ καὶ χαριτωμένη Ντάνα Γουίντερ.

Ντάνα Γουίντερ

Μιὰ καινούργια στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ μὲ μεγάλες ἐπιτυχίες

ΑΚΟΜΗ καὶ σήμερα, στὴν ἐποχὴ τοῦ γυμνοῦ «ἁλὰ Μπριζὶτ Μπαρντό», τὸ Χόλλυγουντ δὲ λέει ποτὲ «ὄχι» σὲ καινούργια, ἀλλὰ προικισμένα μὲ δυνατὸ ταλέντο ἀστέρια.

Ἐνδιαφέρεται πάντοτε γιὰ κάθε τί τὸ νέο—ἰδίως στὸν τομέα τοῦ γυναικείου ἔμψυχου ὑλικοῦ—καὶ ἐξοπλίνει μεγάλη καὶ πολυδάπανη διαφημιστικὴ ἐκστρατεία μόλις οἱ «εἰδικοὶ» τὸν στούντιο ἐπισημάνουν μιὰ «ἀποκάλυψη».

Ἡ περίπτωσι τῆς νέας στὰρ Ντάνα Γουίντερ τὸ ἐπιβεβαιώνει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη. Ἡ Ντάνα δὲν ἀνήκει στὴ κατηγορία τῶν «ἐκρηκτικῶν» καλλονῶν καὶ καλὰ-καλὰ οὔτε διαθέτει τὴ «θηλυκότητα» ἄλλων ἀστέρων. Εἶναι ἁπλῶς μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα μὲ ἀδύνατο «σὰ» χωρὶς προκλητικότητα σῶμα, ἀλλὰ μὲ ὄμορφο πρόσωπο καὶ ἐκφραστικὰ μάτια. Ὅ,τι ἀντιστάθμισμα, ὅμως, διαθέτει δυνατὸ δραματικὸ ταλέντο καὶ ἔχει μεγάλη θεατρικὴ πεῖρα. Τὰ προσόντα της αὐτὰ ὑπερίσχυσαν ὅλων τῶν ἄλλων. Τί αὐτό, ἀμέσως μόλις τὸ 1954 ἔρθωσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Μέκκα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, συναγωνίσθησαν ὅλα τὰ στούντιο γιὰ τὴν ἐξασφάλισί της.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ δευτερεύοντας καὶ χωρὶς ἰδιαίτερη ἀξία ρόλους, τὴ γνωρίσαμε στὸ πολεμικὸ—αἰσθηματικὸ δράμα «Τὴν ὄη ἡμέρα», μὲ τὸν Ρόμπερτ Τέϋλορ. Ἀμέσως μετὰ τὴν ξαναεἰδαμε στὸ περιπετειῶδες «Ἐλευθερία ἢ θάνατος» μὲ τὸν Ρὸκ Χάτσον καὶ τὸν Μαῦρο Σίδνεϋ Πουατιέ. Κατόπιν κράτησε τὸν ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας στὸ αἰσθηματικὸ—μεταπολεμικὸ φίλμ «Φροϋλάϊν, ἔρωτας γιὰ δυὸ τσιγάρα», μὲ τὸν Μὲλ Φερρὲρ καὶ ἀμέσως μετὰ στὸ «Στὴν ἀγάπη καὶ στὸν πόλεμο», πολεμικὸ—ψυχογραφικὸ φίλμ μὲ τὸν Ρόμπερτ Βάγκνερ καὶ τὴν Σέρι Νόρθ.

Ἄλλες γυναῖκες—στὰρ ἀγωνίζονται χρόνια καὶ παίρνουν μέρος σὲ δεκάδες ταινίες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ καλὴ θέσι στὸ ἀστρικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ Ντάνα, ὅμως, τὰ κατάφερε τόσο καλὰ μὲ τὶς πάρα πάνω τέσσερις ταινίες, ὥστε σήμερα κατέχει μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες θέσεις, ποὺ μὲ κάθε νεώτερη ταινία της, συνεχῶς ἐνισχύεται. Πρὶν ἀπὸ λίγο τελείωσε μιὰ ἀκόμη δραματικὴ δημιουργία μὲ τὸν τίτλο «Ἐλευθέρωσε τὰ χέρια σου ἀπ' τὸ Διάβολο», στὴν ὁποία ἔχει γιὰ συμπρωταγωνιστὰς τὸν Τζαίημς Κάγκνεϋ καὶ τὸν Ντὸν Μάρραιη.

Ὅπως ἀναφέραμε ἤδη, ἡ Ντάνα δὲ βρίσκεται ἀπὸ πολὺ καιρὸ στὸ Χόλλυγουντ. Κι' ὅμως, ἡ τελευταία σφυγμομέτρησι τῆς γνώμης τῶν ἀμερικανῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρηματιῶν, μὲ τὴν ὁποία συμμορφώνονται μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τὰ στούντιο, τὴ σημειώνει ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς 10 πιὸ «ἐμπορικὲς» στὰρ τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου γιὰ τὸ 1958!

Ἡ Ντάνα Γουίντερ—τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Νταϊὰν Ρίτσαρσον—γεννήθηκε στὸ Λονδίνο στὶς 8 Ἰουνίου τοῦ 1931 καὶ εἶναι τὸ μοναδικὸ παιδὶ τοῦ δόκτορος Πήτερ Γουίντερ, ἐνὸς διάσημου χειρουργοῦ. Μεγάλωσε καὶ σπούδασε στὴν Ἀγγλία μέχρι τὸ 1947. Τότε, ἀκριβῶς, ὁ πατέρας της ἐκλήθη στὴ Νότιο Ροδεσία τῆς Ἀφρικῆς γιὰ μιὰ σπουδαία καὶ ἐπείγουσα χειρουργικὴ ἐπέμβασι κι' ἔφυγε μαζί του καὶ ἡ Ντάνα καὶ λίγο ἀργότερα καὶ ἡ μητέρα της.

Ἡ Ντάνα γοητεύθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ τὴ καινούργια καὶ ἄγνωστη γι' αὐτὴν χώρα καὶ ἐζήτησε νὰ μείνη ἐκεῖ, μιὰ καὶ θὰ ἔμεναν καὶ οἱ γονεῖς της. Ἐνεγράφη στὸ Πανεπιστήμιο ὡς φοιτήτρια τῆς ἰατρικῆς, ἀλλὰ πρὶν περάσουν λίγοι μῆνες ἄλλαξε γνώμη καὶ προτίμησε τὴ σχολὴ δραματικῆς τέχνης τοῦ ἰδιου Πανεπιστημίου. Ἀποφοίτησε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια καὶ ἀμέσως ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδίνο ὅπου ἔγινε δεκτὴ ὡς μαθητευομένη ἠθοποιὸς στὸν γνωστὸ θεατρικὸ Ὀργανισμὸ τοῦ «Ὄλντ Βίκ», ἀπὸ τὸν ὁποίον πέρασαν κατὰ καιροὺς πολλοὶ διάσημοι σήμερα Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοὶ ἠθοποιοί.

Ἀπὸ τὸ 1951 καὶ μετὰ πῆρε μέρος σὲ πολλὰ καὶ γνωστὰ θεατρικὰ ἔργα στὸ Λονδίνο, ἐνῶ συγχρόνως ἔπαιζε καὶ στὴν ἀγγλικὴ τηλεόρασι δραματικὰ σκέτς ποὺ ἔγραφε καὶ σκηνοθετοῦσε ὁ πασίγνωστος Ὄρσον Γουέλλες. Ἀκολούθησαν μερικὲς ἀκόμη ἐπιτυχίες στὴ σκηνή. Ἀμέσως μετὰ ὁ Ἄλ Ρόκκετ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱκανοὺς στὸν κόσμο «κυνηγοὺς ταλέντων» τῆς ἐξασφάλισε ἕνα περίφημο συμβόλαιο γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ τηλεόρασι στὴν ὁποία θὰ ἔπαιζε δραματικὰ σκέτς παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ γνωστοῦ στὰρ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ.

Στὴν Ν. Ὑόρκη ἔρθασε τὸ 1953. Ἔπαιξε μὲ ἐπιτυχία ἐπὶ ἕνα χρόνο στὴν ἐκεῖ τηλεόρασι καὶ ἔπειτα μετεπήδησε στὰ θέατρα πρόζας τοῦ Μπρόντγουαίη. Λίγους μῆνες ἀργότερα ἔφευγε γιὰ τὸ Χόλυγουντ, ὕστερα ἀπὸ πρόσκλησι ἑνὸς πολὺ γνωστοῦ ἱμπρεσαρίου.

—Ἡ ζωή μου στὸ Χόλλυγουντ τοὺς πρώτους μῆνες, λέει ἡ ἴδια, στάθηκε φοβερὰ δύσκολη καὶ ἀφάνταστα ἀνιαρή. Δὲν εἶχα ἐκεῖ συγγενεῖς, οὔτε φίλους. Οἱ ἄνδρες μὲ κύτταζαν μάλλον μὲ περιφρόνησι καὶ οἱ γυναῖκες μὲ χαιρεκακία. Πολλές, μάλιστα, ἀπ' αὐτές, γνωστὲς στάρ, δὲν φρόντιζαν καὶν νὰ κρύψουν τὴ γνώμη τους γιὰ μένα: «Τί ἤρθε νὰ κάνη ἐδῶ—ἔλεγαν—αὐτὴ ἡ...κοκκαλιάρα ἀγγλίδα; Μήπως νὰ μᾶς παραστήση τὴν... καινούργια Μαίρυλιν Μονρόε;...» Σιγὰ-σιγὰ ὡστόσο συνήθισα στὴν κακία τῶν Ἀμερικανῶν συναδέλφων μου, ἔγινα κι' ἐγὼ κάπως κακιά, ἀπέκτησα φίλες καὶ φίλους καὶ τελικὰ σταθεροποίησα τὴ θέσι μου. Λίγο ἀργότερα, ὅταν ἄρχισα νὰ γυρίζω τοὺς πρώτους μεγάλους ρόλους μου, ἔγινα ξαφνικὰ ὄχι ἁπλῶς συμπαθὴς ἀλλὰ κυριολεκτικὰ δημοφιλής. Οὔτε περιφρονητικὰ βλέμματα πιά, οὔτε χαιρεκακίες, οὔτε πικρόχολες εἰρωνεῖες. Ὅλοι ἄρχισαν νὰ μοῦ κάνουν τὸ φίλο καὶ νὰ μοῦ ἐμπιστεύωνται «μυστικὰ» εἰς βάρος ἄλλων συναδέλφων. Ἔτσι σκληρὴ εἶναι ἡ ζωὴ στὸ Χόλλυγουντ γιὰ κάθε καινούργιο καλλιτέχνη. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ἢ ἐκείνη ποὺ θὰ λυγίσουν μὲ τὴ πρώτη ἐκπίθεσι καὶ θὰ παραδοθοῦν ἀνυπεράσπιστοι στὸν οἶκτο τῶν καλοθελητῶν! Εἶναι κυριολεκτικὰ χαμένοι...

Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1956 ἡ Ντάνα εἶναι παντρεμένη ἀπὸ σφοδρὸ ἀμοιβαῖο ἔρωτα μὲ τὸ δικηγόρο τῆς πόλεως τοῦ κινηματογράφου Γκὶνγκ Μπόλτζερ. Τὸ ὄνομά του ἴσως δὲν εἶναι γνωστὸ στὸ πολὺ κοινόν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν παρουσιάσουμε: Εἶναι ὁ δικηγόρος καὶ νομικὸς σύμβουλος ὅλων τῶν ἀστέρων μὲ τὰ μεγάλα ὀνόματα. Ὅπου γάμοι, διαζύγια, καυγάδες, ἀγωγαὶ διατροφῆς καὶ γενικὰ ὅπου δικαστικὲς ὑποθέσεις, καλὸ ὁ Μπόλτζερ στὴ μέση. Ἔχει γίνει πάμπλουτος δίνοντας νομικὲς συμβουλὲς στοὺς ἀστέρες. Ἐπὶ πλέον εἶναι καὶ παντρεμένος τρεῖς φορὲς μέχρι τώρα μὲ τρεῖς διασήμες στάρ. Τώρα κατέληξε στὴ Ντάνα, γεγονὸς ποὺ δίνει τὴν εὐκαιρία στὶς πικρόχολες γλῶσσες νὰ ψιθυρίζουν γι' αὐτόν:

—Ὁ Γκὶνγκ, ἀφοῦ δοκίμασε κατὰ καιροὺς τὰ ἀμερικανικὰ ἱμπιστέκια μὲ τὴν ὑπέροχη νοστιμάδα, τώρα δοκιμάζει καὶ τὴν... χωρὶς κρέας ἀγγλικὴ μπριζόλα!...

Ἀλλὰ ἡ Ντάνα δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ χαρίζουν κάστανα. Ἔξυπνη καὶ μὲ πολὺ χιοῦμορ καθὼς εἶναι, λέει συχνὰ γι' ἀπάντησι:

—Οἱ Ἀμερικανίδες σύζυγοι καὶ στὰρ μοιάζουν μὲ τὰ παγώνια. Ὅταν ἀνοίγουν τὰ φτερά τους εἶναι ἐντυπωσιακὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἀλλὰ ὅταν τὰ κλείνουν —πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει συχνότερα— τότε μοιάζουν μὲ... μαδημένα κοττόπουλα!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

✪✪

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

★ Ὁ σκηνοθέτης Ἀνατὸλ Λίτβακ ἀποκάλυψε στὴ Ρώμη, ὅπου βρίσκεται τώρα, πὼς τὸ προσεχὲς του φίλμ θὰ ἔχη γιὰ θέμα τὴ ζωὴ τοῦ Παύλου Α', γυιοῦ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης, ποὺ δὲν ἔζησε παρὰ πέντε χρόνια στὸ θρόνο τῶν Τσάρων, γιατὶ δολοφονήθηκε. Τὸ φίλμ θὰ ἔχη τὸν τίτλο «Ὁ τρελλὸς Βασιλιᾶς» καὶ γιὰ πρωταγωνιστὴ τὸν Γιοὺλ Μπρύννερ.

★ Ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Σεσὶλ ντὲ Μίλλ, δὲ μένουν πιὰ στὸ Χόλλυγουντ παρὰ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἱδρυτὲς τῆς μεγάλης ἀμερικανικῆς κινηματογραφικῆς βιομηχανίας: ὁ Σάμουελ Γκόλντουϊν, ὁ Τζὰκ Γουόρνερ καὶ ὁ Ἀντόλφ Τζοῦκορ.

Ἀθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Χρ. Κ. Χαιροπούλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὅταν ὁ Νότης ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀφρική, ἡ Ἕλλη ξενοικίασε τὸ ἐξοχικὸ σπίτι κι' ἐκατσε μαζί μὲ τὸν πατέρα της. Ἔτσι, μιὰ ἡμέρα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγοράκι, Ὁ Νότης τῆς ἔστελνε ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἐξορίας του γράμματα γεμάτα λατρεία καὶ παρὰπονο. Σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ μάλιστα τῆς ἔκανε λόγο γιὰ τὸ χρέος τιμῆς ποὺ εἶχε νὰ πληρώση στὴ Μαριάνθη. Ἡ Ἕλλη τότε κι' ὁ πατέρας της μάζεψαν τὰ χρήματα ποὺ χρειάζονταν κι' ἡ Μαριάνθη πληρώθηκε. Ὁ Νότης χάρηκε, ὅταν τὸ ἔμαθε, ἀλλὰ δὲν γύρισε πίσω. Στὸ μεταξύ, τὸ παιδὶ μεγάλωνε κι' ἔμοιαζε τόσο τοῦ πατέρα του, ποὺ ὁ Καρτσινὸς συμβούλεψε τὴν Ἕλλη νὰ στείλη στὸ Νότη μιὰ φωτογραφία του...

14ον

Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ὁ Νότης ἐξακολουθοῦσε νὰ στέλνη λεφτά.

«Ν' ἀγοράσης ἕνα σπίτι καὶ νὰ μεγαλώσης τὰ εἰσοδήματά σου» τὴ συμβούλεψε. «Νὰ ζῆς καλά, ἄνετα. Νὰ μὴ σοῦ λείπη τίποτα, ἀγαπημένη μου...».

Πόσο τὴ συγκινοῦσαν αὐτὰ τὰ λόγια τὴν Ἕλλη! Δὲ δυσκολεύτηκε, λοιπόν, νὰ ἀγοράση καὶ ἕνα διαμέρισμα σὲ μιὰ πολυκατοικία. Τώρα, τὰ εἰσοδήματά της μεγαλώσανε: Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νοίκι ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ αὐτὸ τὸ διαμέρισμα, ἤτανε καὶ τὸ νοίκι, ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ δικό της ἀκίνητο — τὸ σπίτι στὸ Μαρούσι. Εἶχε κι' ὁ πατέρας της τὴ σύνταξή του, περνοῦσαν ἄνετα καὶ καλά. Κι' ὕστερα, ὁ Νότης δὲν ἔπαυε νὰ στέλνη. Τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα εἶχε λυθῆ μὲ τὸν πιὸ καλὸ τρόπο γιὰ τὴν τόσο δοκιμασμένη γυναῖκα... Μιὰ ζωὴ ἤσυχη, χωρὶς σκαμπανεβάσματα καὶ στεριὲς ἀνοιγότανε μπροστά της... Μιὰ ζωὴ ὅμως χωρὶς χαρά: Τὴ χαρά της τὴν εἶχε πάρει μαζί του ὁ λατρεμένος ἐξόριστος, ἐκεῖ, μακριὰ στὸν τόπο τῆς θεληματικῆς ἐξορίας του...

Κάπου-κάπου ὁ Καρτσινὸς ἐξωτερίκευε τὰ αἰσθήματα, ποὺ ἡ Ἕλλη ἔκρυβε μέσα της:

— Μά, ἐπὶ τέλους, δὲ θὰ γυρίση καμμιὰ φορά;... Ἀρκετὰ μᾶς ἐστειλε. Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ μᾶς στείλη καί... τὸν ἑαυτό του!

Ἡ Ἕλλη κουνοῦσε τὸ κεφάλι μελαγχολικὰ καὶ δὲν ἀπαντοῦσε... Καιρὸς ἤτανε, βέβαια, νὰ γυρίση ὁ ἀγαπημένος της, νὰ ζήση μαζί της νὰ τῆς ξεναχαιῆση τὸ χαμόγελο... Μὰ δὲ γύριζε!...

Τώρα ὁ μικρὸς Λάμπρος εἶχε μεγαλώσει: ἤταν ἕξη ἐτῶν· ἄρχισε νὰ πηγαίνη σχολεῖο. Καί, μαζὶ μὲ τὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξί του, ἤρθαν οἱ ἀπορίες του νὰ βασανίσουνε σκληρὰ τὴν Ἕλλη:

— Ὅλα τὰ παιδιά, μαννοῦλα, ἔχουν ἕνα μπαμπά... Ἐγὼ δὲν ἔχω;...

Ἡ φτωχειὰ γυναῖκα ἀπόφυγε τὸ βλέμμα τοῦ παιδιοῦ...

— Ἔχεις, μωρό μου... ἀποκρίθηκε ἀόριστα.

— Κι' ἀφοῦ ἔχω πῶς δὲν τὸν βλέπω;... Ποῦ εἶναι κρυμμένος;...

— Εἶναι... ταξίδι!...

Ἔμεινε σιωπηλός, βαθειὰ συλλογισμένος ὁ μικρός... Ὕστερα διατύπωσε τὴν καινούργια ἀπορία του:

— Καὶ γιατὶ δὲ μᾶς γράφει;...

— Πῶς δὲ μᾶς γράφει;...

— Διάβασέ μου, τότε, τί γράφει, μαννούλα...

Ἡ Ἕλλη πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ Νότη καὶ διάβασε μιὰ φανταστική, μιὰ ἀνύπαρκτη περικοπή του στὸ γυιό της:

— «Καὶ πὲς στὸν ἀγαπημένο μου Λάμπρο νὰ εἶναι καλὸ παιδάκι, νὰ ἀκούη τὴ μαμά του, νὰ μὴν τὴ στενοχωρῆ· κι' ἐγὼ θὰ τοῦ στείλω πολλὰ παιχνίδια!...».

Λάμψανε γεμάτα ἀπληστη χαρὰ τὰ ματάκια τοῦ παιδιοῦ:

— Πούντα τὰ παιχνίδια, μαννούλα;...

— Εἶναι... στὸ Τελωνεῖο! Θὰ πάω νὰ τὰ πάρω...

— Πήγαινε, λοιπόν! Τί κάθεσαι;...

Πῆγε ἡ Ἕλλη κι' ἀγόρασε ἕνα ὅμορφο κουρντιστὸ σιδηροδρομάκι, ἕνα φασουλὴ ποὺ ἔκανε τούμπες, ἕνα σκυλάκι ποὺ γαύγιζε... Μὲ τί λαχτάρα ἄνοιξε ὁ μικρὸς τὰ πολύχρωμα πακέττα κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὶς λαχταριστὲς εὐτυχίες ποὺ «τοῦχε στείλει ὁ μπαμπάς του»!

Τὰ κούρντισε τὰ παιχνίδια, τὰ χάρηκε, τὰ καμάρωσε γιὰ ὧρες ὁλόκληρες!... Ὕστερα, κουρασμένος ἀπὸ εὐτυχία, εἶπε στὴ μαμά του:

— Πόσο καλὸς εἶναι ὁ μπαμπᾶς, μαννούλα! Καὶ πόσο τὸν ἀγαπάω!...

— Ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαπᾶς, μωρό μου... ἀποκρίθηκε ἡ Ἕλλη μὲ δάκρυα στὰ μάτια...

Κι' ἔτσι, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ἀπὸ γιορτὴ σὲ γιορτή ὁ μπαμπᾶς — αὐτὸς ὁ ἄγνωστος, ξενητεμένος λατρευτὸς μπαμπᾶς... — «ἔστελνε» στὸ γυιό του τὰ δῶρα του: Παιχνίδια κοστουμάκια, παπουτσάκια... Κάποτε, τὶς Ἀπόκριες, τοῦ «ἔστειλε» πάλι ὅμορφα μασκαράδικα: Κοστουμάκι μαρκησίου μὲ τὸ σπαθάκι, μὲ τὴν πουντραρισμένη περρούκα... Τὰ εἶδε ὁ μικρὸς καὶ δὲν τὰ χόρταινε! Ὕστερα τὰ φόρεσε.

Πόσο τοῦ πηγαίνανε! Τὸν ἔντυσε ἡ μαμὰ του μὲ κοκέττικη προσοχὴ τοῦ φόρεσε τὴν ἄσπρη περρούκα ἀπάνω ἀπὸ τὰ χρυσάφια τῶν μαλλιῶν του καὶ τὸν καμάρωσε!... Πιὸ πολὺ ὅμως, τὸν καμάρωσε ὁ παππούς:

— Μὰ εἶναι ἀληθινὸς μαρκήσιος!... μουρμούρισε, γεμάτος θαυμασμό...

— Ἀληθεια, παππού Λάμπρο;... ρώτησε κολακευμένο τὸ παιδάκι. Ἔτσι ἤταν οἱ μαρκήσιοι;...

— Ἂν ἤταν ἔτσι, ποιὸς στὴ χάρι τους!...

— Γιατί;

— Γιατὶ ἐὰν εἶσαι πιὸ ὅμορφος φευτικος μασκήσιος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀληθινούς!...

Τοῦ βγάλανε μιὰ φωτογραφία.

— Αὐτὴ θὰ τὴ στείλης στὸ Νότη!... εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Καρτσινὸς στὴν κόρη του, μιὰ νύχτα ποὺ ὁ μικρὸς κοιμότανε.

— Κι' ἂν θυμώση;... ψιθύρισε ἡ Ἕλλη.

— Θὰ θυμώση ποὺ θὰ δῆ τὸ πρόσωπό του νὰ καθρεφτίζεται στὸ πρόσωπο τοῦ γυιοῦ του;...

Πραγματικὰ ἤταν ὁ ἴδιος ὁ Νότης! Τὸ παιδὶ δὲν παράλλαξε σὲ τίποτα: "Ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πατέρα του τὰ εἶχε πάρει... Τὸ πιὸ μεγάλο, τὸ πιὸ ἀκλόνητο ἐπιχείρημα γιὰ τὴν ἀρετὴ τῆς μητέρας, ἦταν ἡ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ...

Ἡ Ἕλλη ὅμως δίστασε νὰ τὴ στείλη. Κάτι σὰν ἐγωϊσμὸς τὴν ἐμπόδισε: Τώρα ποὺ ἤταν ἔκδηλη, ὁλοφάνερη ἡ ἀθωότητά της, ἀπωθοῦσε τὴν ἰδέα νὰ τὴν ὑπογραμμίση ἡ ἴδια στὰ μάτια τοῦ ἄντρα της... Τώρα τὴν πονοῦσε δυνατὰ ἡ δυσπιστία του, τὴν ἔκανε νὰ ἐξεγείρεται, νὰ ἐπαναστατῆ:

— Ὄχι, πατέρα... εἶπε σιγά, σταθερά. Δὲ θὰ τοῦ στείλω τὴ φωτογραφία τοῦ γυιοῦ του... Ἂν θέλη ἂς ἔρθη νὰ τὸν δῆ μόνος του καὶ νὰ πεισθῆ χωρὶς πιέσεις ὅτι ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαπᾶ...

Κατάλαβε κι' ὁ Καρτσινὸς πόσο εἶχε δίκιο ἡ κόρη του νὰ μιλᾶη ἔτσι, καὶ δὲν ξαναπε τίποτε ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

Τὸ παιδάκι ἔμεινε στὶς ὡραῖες ἀπατέες του — στὰ ὄμορφα, τὰ φανταχτερὰ πράματα ποὺ τοῦ «ἔστελνε» ὁ μπαμπᾶς του ἀπὸ μακρυά...

Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε...

ΙΑ'.

Τώρα ὁ μικρὸς ὁ Λάμπρος ἤταν ἕνα ἀγοράκι δέκα ἐτῶν. Τέλειωνε τὸ Δημοτικό, ἑτοιμαζότανε γιὰ τὶς εἰσιτηρίους τοῦ Γυμνασίου. Γεμάτος ὑπομονὴ ὁ «παππούς-Λάμπρος» προγύμναζε τὸν ἐγγονὸ Λάμπρο. Ξαναθυμότανε τὰ παλιά του ὁ γερο-καθηγητὴς καὶ δὲ βαρυότανε νὰ διδάσκη τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀνθρωπάκι ποὺ λάτρευε...

— Πόσο χαίρομαι νὰ τὸν διδάσκω!... ἔλεγε ἐνθουσιασμένος στὴν Ἕλλη. Εἶναι τόσο ἐξυπνος! Ἀφομοιώνει ἀμέσως ὅ,τι τοῦ τὸ πῆς, αὐτὸς τὸ ἔχει μάθει!...

Χαμογέλασε γεμάτη ἱκανοποίησι ἡ Ἕλλη:

— Τὸ λὲς ἐπειδὴ εἶναι δικός σου, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπᾶς!

— Ὄχι! ἀπαντοῦσε μὲ πεῖσμα, μὲ φανατισμὸ ὁ γέρος. Τὸ λέω γιατὶ εἶναι ἀλήθεια! Εἴτε δικός μου εἶναι, εἴτε ξένος, θὰ ἔλεγα τὸ ἴδιο!...

— Ἔδωσε ἐξετάσεις ὁ μικρὸς καὶ πέτυχε ἀπὸ τοὺς πρώτους! Καμάρι ὁ παππούς του!...

— Εἶδες;... ἔλεγε θριαμβευτικὰ στὴν Ἕλλη. Εἶχα δίκιο;...

Κι' ἔτσι ὁ μικρὸς Λάμπρος ἔγινε μαθητὴς Γυμνασίου... Μὲ κάτι σὰν πανικὸ ἡ Ἕλλη ἀναλογίστηκε πόσα χρόνια εἶχανε περάσει!... Δέκα χρόνια... Δέκα χρόνια χωρισμοῦ...

Ὁ Νότης ἔγραφε πάντα. Ἔγραφε κι' ἔστελνε λεφτά... Λέξι ὅμως γιὰ τὸ παιδί του — λὲς καὶ εἶχε ξεχάσει, ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ ἤτανε νὰ γεννηθῆ λίγο πρὶν αὐτὸς φύγη...

Πόσο πικραινόταν ἡ Ἕλλη! Καὶ πόσο μάντευε πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπίμονη ἀδιαφορία τοῦ ἀγαπημένου της τὴν ἴδια πάντα ὑπομονὴ του γιὰ τὴν ἀρετή της... Τότε κύτταζε τὸ μικρὸ Λάμπρο της μὲ παράπονο, καὶ στὰ ψιλὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ παιδιοῦ — ποὺ ἤτανε καὶ χαρακτηριστικὰ τοῦ πατέρα του — διάβαζε τὴν ἀθωότητά της...

Δὲν ἐστελνε ὅμως τοῦ Νότη τὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ τους ποὺ θὰ ἤτανε γι' αὐτὴν ἡ πιὸ εὐγλωττη μαρτυρία... Γιατί; Ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ θεωρῆ ὑποτιμητικὸ νὰ χρησιμοποιήση συνήγορο γιὰ τὴν πίστι της, ὅταν ἡ πίστι της βροντοφωνοῦσε μόνη της...

Μιὰ μέρα ὁ μικρὸς Λάμπρος δὲ γύρισε τὴ συνηθισμένη ὥρα ἀπὸ τὸ σχολεῖο του. Ἀνησύχησε ἡ Ἕλλη, ἀνησύχησε πιὸ πολὺ κι' ὁ Καρτσινός:

— Τί νἄγινε ἄραγε;... μουρμούρισε ὁ γέρος.

— Μήπως ἔμεινε τιμωρία;... ἀναρωτήθηκε ἡ Ἕλλη.

— Μπᾶ... Αὐτὸς τιμωρία;... Ὁ πρῶτος μαθητής;...

— Τότε;...

— Πάω νὰ δῶ ἀπὸ σχολεῖο...

Δὲν ἤτανε μακρυὰ τὸ σχολεῖο ἀπὸ τὸ σπίτι.

Πῆγε ὁ Καρτσινὸς κι' ἐκεῖ ἔμαθε μὲ ἀνησυχία, ποὺ μεγάλωσε ἀκόμα πιὸ πολύ, ὅτι ὁ ἐγγονός του εἶχε φύγει στὴν ὥρα του, μαζὶ μὲ ἄλλα παιδιά...

Βγῆκε ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ προχώρησε στὸ δρόμο.

Λίγο πιὸ κάτω εἶδε ἕναν ὅμιλο ἀνθρώπων νὰ κουβεντιάζουν. Πλησιάζοντας, ἄκουσε μιὰ

Ενταπέ

Ἡ περιέργεια τῆς συζύγου

Μιὰ κυρία, πολὺ ἐκνευρισμένη, μπαίνει μὲ φούρια στὸ γραφεῖο ἑνὸς ἰδιωτικοῦ ντετέκτιβ.

— Εἶσθε ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς κ. Ἀετονύχης;

— Μάλιστα, κυρία μου! Στὶς διαταγές σας!...

Κι' ἐκεῖνη, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἔρχεται στὸ... ψητό:

— Ὁ ἄντρας μου βγαίνει μὲ μιὰ γυναῖκα. Θέλω νὰ τὸν παρακολουθήσετε!

— Α! κάνει μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον ὁ ντετέκτιβ. Καταλαβαίνω... Θὰ θέλατε νὰ μάθετε ἂν ὁ ἄντρας σας σᾶς ἀπατᾶ;...

— Ὄχι, γιατὶ εἶμαι σίγουρη γι' αὐτό! ἀπαντάει ἀμέσως ἡ κυρία μὲ παγερὸ ὕφος.

— Τότε θὰ θέλατε μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀπιστίας του;

— Οὔτε αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει! ἀπαντάει ἡ παρέξενη κυρία.

— Τότε, σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω; ρωτάει μὲ περιέργεια ὁ ντετέκτιβ.

Κι' ἡ κυρία:

— Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶναι ν' ἀνακαλύψετε τί τῆς βρίσκει αὐτῆς τῆς γυναίκας, ὁ ἄντρας μου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

φράσι, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σταθῆ μὲ ἀπεριγραπτη ἀγωνία:

— Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί... Φαίνεται. ὅτι χτύπησε πολύ...

Μιλοῦσε μιὰ γριά. Ὁ Καρτσινὸς τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

— Γιά... ποιὸ παιδὶ μιλᾶτε;...

Ἡ γριὰ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε;

— Ἕνα παιδάκι, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ σχολεῖο... Περπατοῦσε μαζὶ μὲ δυὸ συμμαθητές του, ὅταν βγῆκε ἀπὸ μιὰ πάροδο ἕνα βαρὺ φορτηγό... Πρὶν προφτάσῃ νὰ παραμερίσῃ, τὸ κακόμοιρο τὸ παιδάκι, βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες!... Κάτι τέτοιοι θέλουνε κρέμασμα!...

Ἦτανε τόσο δυνατὸ τὸ τρεμούλιασμα τοῦ φτωχοῦ τοῦ γέρου, ποὺ κατάλαβαν ὅλοι τὴ φοβερὴ συγκίνησί του...

— Ποῦ... τὸ πήγανε;... καταφέρανε νὰ ρωτήσουνε τὰ ξεραμένα χείλια του.

— Μά... πρέπει νὰ τὸ πήγανε στὶς Πρῶτες Βοήθειες...

— Στὶς Πρῶτες Βοήθειες!...

Σὰν τρελλὸς ὁ γέρος ἔφυγε, σταμάτησε ἕνα ταξί, ποὺ περνοῦσε καὶ εἶπε τοῦ σωφέρ:

— Στίς... Πρῶτες... Βοήθειες...

Ξεκίνησε τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Καρτσινὸς ἔπεσε στὸ βάθος, πνιγμένος ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀγωνία... Τί ἀναπάντεχο ἦταν αὐτό;... Καὶ ἡ Ἕλλη;... Πῶς θὰ τὴν εἰδοποιοῦσε;... Δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ... Πρὶν ἀπ' ὅλα ἔπρεπε νὰ ἐξακριβῶσῃ τί εἶχε γίνει... "Αν ἦταν ὁ μικρὸς Λάμπρος τὸ παιδάκι, ποὺ τὸ εἶχε χτυπήσει τὸ καμιόνι...

Δὲν τὸ ἐξακρίβωσε καὶ στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν: Ἐκεῖ τοῦ εἶπανε, ὅτι τὸ παιδὶ ποὺ ἤρθε χτυπημένο ἀπὸ τὸ φορτηγό, δὲν τὸ εἶχανε κρατήσει καθόλου. Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ πρόχειρη περιποίησι, τὸ εἶχανε στείλει στὸ νοσοκομεῖο ποὺ διημέρευε.

— Εἶναι... βαρειὰ χτυπημένο;... ρώτησε ὁ Καρτσινός.

— Βαρειά... τοῦ ἀποκριθήκανε.

— Τὸ ὄνομά του;

— Δὲν τὸ ξέρουμε... Δὲ μιλοῦσε... Ἐσεῖς ὑποπτεύεστε, ὅτι εἶναι τὸ δικό σας;...

— Ναί... Τὸ ἐγγονάκι μου...

— Πῶς τὸ λένε;

— Λάμπρο... Λάμπρο Καμέλη...

Σημειώσανε τὸ ὄνομα αὐτό.

— Πηγαίνετε στὸ διημερεῦον νοσοκομεῖο, κι' ἂν ἀναγνωρίσετε τὸ ἐγγονάκι σας εἰδοποιήστε μας νὰ γράψουμε τὸ ὄνομά του...

Γραφειοκρατία... Ἡ αἰώνια γραφειοκρατία καὶ στὰ ζητήματα τοῦ ἀνθρώπινου πόνου...

Ξαναμπῆκε στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ τὸν περίμενε ὁ γέρο-Καρτσινὸς καὶ τοἀδηξε γιὰ τὸ διημερεῦον νοσοκομεῖο.

Ἐκεῖ τὸν πληροφόρησαν, ὅτι τὸ τραυματισμένο παιδάκι μόλις εἶχε μπῆ στὸ χειρουργεῖο.

Ὁ φτωχὸς γέρος ἔπεσε — κατέρρευσε μᾶλλον.... — σὲ ἕναν ξύλινο πάγκο. Κι' ἐκεῖ ἔμεινε, ὥρα πολλή, χωρὶς νὰ τολμᾶ νὰ κουνηθῆ, νὰ ρωτήσῃ, νὰ πληροφορηθῆ...

Ἐκεῖ ποὺ καθότανε, εἶδε δίπλα του τὴν Ἕλλη.

Ἀνασηκώθηκε τρέμοντας:

— Ἕλλη!... μουρμούρισε. Πῶς ἦρθες;... Ποῦ βρέθηκες;...

— Ποῦ τὸν ἔχουνε;... ρώτησε ἡ Ἕλλη βραχνή. ἀγρια...

Τὴν ἀγκάλιασε.

— Ἡσύχασε, Ἕλλη... τῆς εἶπε. Πρῶτα-πρῶτα δὲν ξέρουμε, ἂν εἶναι τὸ δικό μας παιδί...

— Τὸ δικό μας εἶναι! εἶπε μὲ δραματικὴ σιγουριὰ ἡ Ἕλλη.

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Μοῦ δώσανε τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν...

— Ἐκεῖ ἐγὼ τὸ ἔδωσα... Εἶπα ὅτι ἀνησυχῶ γιὰ τὸ ἐγγονάκι μου καὶ μὲ ρωτήσανε τὸ ὀνομά του... Τοὺς τὸ εἶπα...

— Τὸ παιδί μας εἶναι, πατέρα... ξανάπε ἡ Ἕλλη.

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε· δὲν τόλμησε νὰ τὸ διαψεύσῃ, — ἀφοῦ ἦταν καὶ ἡ δική του ἡ πεποίθησι...

Κάτσανε μαζὶ στὸν ἴδιο πάγκο.

Ὕστερα ὁ Καρτσινὸς τὴ ρώτησε:

— Πῶς ἦρθες ἐδῶ;

— Εἶδα πὼς δὲ νύριζες καὶ βγῆκα. Στὸ δρόμο ἄκουσα νὰ συζητᾶνε γιὰ τὸ δυστύχημα... Πῆγα στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειων, κι' ἀπὸ ἐκεῖ μὲ στείλανε ἐδῶ...

— Ὅπως κι' ἐμένα...

— Μὰ τώρα γιατί ἀργοῦν; Τί τοῦ κάνουν;...

Περνοῦσε μιὰ νοσοκόμα βιαστική. Τὴ ρωτήσανε.

— Γιὰ νὰ τὸ ἔχουν στὸ χειρουργεῖο, θὰ πῆ, ὅτι δὲν τέλειωσε ἀκόμα ἡ ἐπέμβασι... τοὺς πέταξε αὐτὴ ἀπότομα.

Κι' ἀμέσως ἀπομακρύνθηκε.

Περιμένανε κι' ἄλλο, μὲ ἀναγκαστικὴ ὑπομονή. Χωρὶς νὰ μιλάνε, χωρὶς νὰ τολμήσουνε νὰ διατυπώσουνε τὶς ἀνησυχίες, τοὺς φόβους τους...

Ἐπὶ τέλους, ἡ πόρτα τοῦ χειρουργείου ἄνοιξε.

Ὁ Καρτσινὸς κι' ἡ Ἕλλη πεταχτήκανε καὶ ζυγώσανε ἕνα γκριζομάλλη γιατρό, ποὺ σκούπιζε τὰ χέρια του.

— Γιατρέ... Τὸ παιδί... μουρμούρισε ἡ Ἕλλη. Πῶς εἶναι;

Ὁ γιατρὸς τοὺς κύτταξε μὲ τὴν ψυχρὴ ἀδιαφορία τοῦ ἐπαγγέλματος:

Πέρασε ἀπὸ μπροστά τους τὸ φορεῖο. Τὸ ἀκολουθήσανε.

Ὁ μικρὸς τραυματίας ὁδηγήθηκε μέσα σ' ἕνα μεγάλο θάλαμο. Τοποθετήθηκε μὲ προσοχὴ σ' ἕνα κρεβάτι τοῦ βάθους, κι' ἐκεῖ ἔμεινε, ἀκίνητος... Ἡ Ἕλλη γονάτισε καὶ μὲ λαχτάρα ζύγωσε στὰ χλωμὰ χειλάκια, γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὴ λατρεμένη ἀνάσα...

— Δὲν ἀνασαίνει! φώναξε βραχνά.

Μὲ τὴ φωνὴ της, κάτι σὰ φρικίασι κάτω ἀπὸ τοὺς ἐπιδέσμους, τῆς ἔδειξε, ὅτι ἀπὸ τὸ μικρὸ τραυματισμένο κορμάκι δὲν εἶχε δραπετεύσει ἡ ζωή...

Ἕνα γέρο τὴ σπίκωσε.

Ἡ Ἕλλη γύρισε καὶ βρέθηκε φάτσα μὲ τὸ γκριζομάλλη γιατρό, ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο μαζὶ μὲ τὸ φορεῖο.

— Συγκρατηθῆτε, κυρία!... τῆς εἶπε αὐστηρὰ αὐτός. Ὁ τραυματισμὸς θέρυβος μπορεῖ νὰ εἶναι καταστρεπτικὸς γιὰ τὸ παιδί σας...

Ἡ φτωχειὰ ἡ μάννα δάγκασε τὶς γροθιές της, γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς της...

— Ἂς περάσουμε, καλύτερα, ἔξω... ξαναεῖπε ὁ γιατρός, λίγο πιὸ γλυκά.

Μηχανικὰ τὸν ἀκολούθησαν ἡ Ἕλλη κι' ὁ Καρτσινὸς ἔξω ἀπὸ τὸ θάλαμο.

Ἐκεῖ, ἡ Ἕλλη τοῦ ἅρπαξε καὶ τὰ δυὸ χέρια καὶ τὰ ἔσφιξε σπασμωδικὰ μέσα στὰ δικά της:

— Πῆτε μου... ψιθύρισε — καὶ ἡ φωνή της ἦταν ἄγρια, ἀγνώριστη σὰν οἰμωγή... Θὰ ζήσῃ;...

— Περάστε στὸ γραφεῖο νὰ κάτσετε... τῆς εἶπε ὁ γιατρός.

Περάσανε στὸ γραφεῖο.

— Καθῆστε...

Πέσανε, καὶ ἡ Ἕλλη καὶ ὁ Καρτσινός, σὲ δυὸ πολυθρόνες. Ὁ γιατρὸς ἔμεινε ὄρθιος.

Ἡ Ἕλλη κι' ὁ Καρτσινὸς τὸν κυττάζανε, κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ χείλια του...

Ἀργὰ ὁ γιατρὸς μίλησε:

— Εἶναι, βέβαια, μιὰ κατάστασι σοβαρή... "Οχι ὅμως κι' ἀπελπιστική...

— Ποῦ ἔχει χτυπηθῆ;... ρώτησε ὁ Καρτσινός.

— Καὶ ποῦ δὲν ἔχει! Κάταγμα στὸ δεξὶ πόδι, σπάσιμο δυὸ πλευρῶν, διάσεισι τοῦ ἐγκεφάλου...

Τὰ νύχια τῆς Ἕλλης εἶχανε μπῆ στὶς χοῦφτες της, καθὼς ἔσφιγνε τὶς γροθιές της:

— Παιδί μου!... μούγκρισε. Λάμπρο μου!...

Σηκώθηκε, ἔκανε νὰ χυμήξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο...

Ὁ γιατρὸς τὴ συγκράτησε.

— Καθῆστε... Ποῦ πᾶτε;...

— Νὰ τὸ δῶ τὸ παιδί μου!..' Ἀφῆστε με νὰ τὸ δῶ!...

— Κυρία, σᾶς εἶπα χρειάζεται ἀπόλυτη ἡσυχία... Κάντε κουράγιο... Μὲ τὸ νὰ γάσετε τὴν ψυχραιμία σας δὲ θὰ κερδίσουμε τίποτα — ἀντίθετα, θὰ χάσῃ ὁ μικρὸς ἀγαπημένος σας τραυματίας...

Ὁ Καστσινὸς ἀγκάλιασε κλαίγοντας τὴν κόρη του:

— Ἕλλη... τῆς ψιθύρισε. Προσπάθησε νὰ μὴν παρασυρθῆς ἀπὸ τὴν τόσο δικαιολογημένη ἀπελπισία σου...

— Γιατρέ... εἶπε πυρετικὰ ἡ Ἕλλη. Εἴπατε πὼς χρειάζεται ἡσυχία ἀπόλυτη...Τότε δὲν πρέπει νὰ μείνῃ μέσα στὸν κοινὸ θάλαμο ὁ Λάμπρος... Φροντίστε νὰ μεταφερθῆ σ' ἕνα δωμάτιο, μόνος του..Θὰ πληρώσω ὅσα χρειαστοῦν — ἀρκεῖ νὰ σωθῆ τὸ παιδί μου!...

— Καλά, κυρία... Θὰ τὸν βάλουμε σὲ χωριστὸ δωμάτιο...

— Μήπως χρειαστῆ καὶ κανένα συμβούλιο;... πρότεινε ὁ Καρτσινός.

— Ὅλα θὰ γίνουν... Πρὸς τὸ παρόν, ἂς ἀφίσουμε νὰ ξεκουραστῆ λίγο... Εἰδοποίησα καὶ τὸν καθηγητὴ νὰ ἔρθῃ νὰ τὸν δῆ...

— Γιατρέ μου... ξαναπε ἡ Ἕλλη. Πῆτε μου, ὅτι ὑπάρχει ἐλπίδα...

— Ἐλπίδες πολλὲς ὑπάρχουν... Ἀπὸ τὰ φανερὰ τραύματά του, κανένα δὲν εἶναι καίριο... Τὸ μόνο ποὺ φοβᾶμαι...

Ὁ γιατρὸς σταμάτησε σὰ νὰ δίσταζε νὰ προχωρήσῃ...

— Τί φοβᾶστε;... τὸν ρώτησε ἡ Ἕλλη. Πῆτε μου... Μὴ μοῦ κρύβετε τίποτα... Θέλω, ἔχω δικαίωμα νὰ τὰ ξέρω ὅλα!...

— Φοβᾶμαι ἐσωτερικὴ αἱμορραγία... ἀποκρίθηκε ἡ γιατρός, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ. Ἔσπασαν, σᾶς εἶπα, δυὸ πλευρές... Φοβᾶμαι μὴν ἔγινε καὶ καμμιὰ πιὸ σοβαρὴ ἐσωτερικὴ ζημιά...

— Καὶ λοιπόν;... Τί θὰ κάνουμε;...

— Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ περιμένουμε...

Ἡ Ἕλλη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της κι' ἔμεινε ἀκίνητη, κυττάζοντας τὸ πάτωμα... Χωρὶς δάκρυ...

Ἕνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

Μπῆκε μέσα μιὰ νοσοκόμα καὶ μίλησε χαμηλόφωνα στὸ γιατρό. Αὐτὸς βγῆκε ἀμέσως.

Ἡ Ἕλλη θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ Καρτσινὸς τὴ ρώτησε:

— Στάσου... Ποῦ πᾶς;...

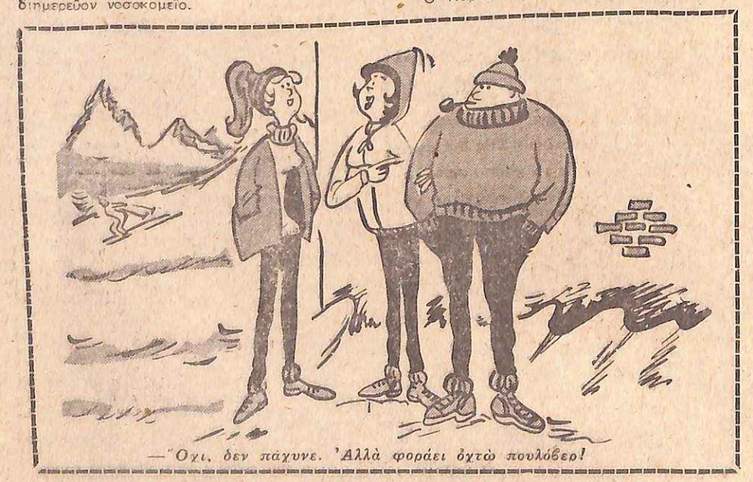

— Ὄχι, δὲν πᾶμε. Ἀλλὰ φοράει ὀχτὼ πουλόβερ!

— Ἄσε με! τοῦ φώναξε ἄγρια. Δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι τοῦ εἶπε γιὰ τὸ παιδί μου;...

Ἀσυγκράτητη ὥρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ πίσω της ακολουσησε ὁ Καρτσινος.

Φτάνοντας στὸ θαλαμο ποὺ μέσα του ἦταν ὁ Λάμπρος, βρῆκανε τὴν πόρτα κλειστή. Ἡ Ἕλλη ἔκανε νὰ τὴν ἀνοίξῃ ὅμως ὁ πατέρας της δὲν τὴν ἄφησε:

— Κάτσε, ἐπὶ τέλους, ἤσυχη! τὴ μάλλωσε. "Ασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάνουνε τὴ δουλειά τους...

Ἡ Ἕλλη ἔμεινε ἀκίνητη, ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τὴν κλεισμένη πόρτα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ἄνοιξε καὶ φάνηκε μιὰ νοσοκόμα, ποὺ βγῆκε, κουβαλώντας μιὰ λεκάνη γεμάτη κατάμαυρο αἷμα!

Τὰ χέρια τῆς Ἕλλης σκάλωσαν ἀπάνω στὸ σακκάκι τοῦ πατέρα της:

— Εἶναι... τοῦ Λάμπρου! μουρμούρισε.

— Σώπα!

— Φτύνει αἷμα!... Θεέ μου!... Πόσο αἷμα!

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ βγῆκε ὁ γιατρός. Δὲν τοὺς πρόσεξε, μόνο πέρασε μπροστά τους βιαστικός, σχεδὸν τρέχοντας. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναγύρισε. κρατῶντας μιὰ σύριγγα στὸ χέρι του, μπῆκε μέσα πάλι κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἡ Ἕλλη κι' ὁ Καρτσινὸς μείναν ἔξω ἀπὸ τὴν κλεισμένη πόρτα, ὥρα πολλή...

Γιατί ἀργοῦνε;... μουρμούρισε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Ἕλλη.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βγῆκε ὁ γιατρός. "Ητανε σοβαρός, τὰ μάτια του ἀποφύγανε νὰ τὴν κυττάξουνε...

— Γιατρέ... μουρμούρισε ἡ φτωχειὰ γυναῖκα. Πῆτε μου... Τί εἶναι;...

— Ἂς περάσουμε πάλι στὸ γραφεῖο... τῆς εἶπε.

Περάσανε. Ἐκεῖ, νευρικὸς ὁ γιατρός, ἄναψε ἕνα τσιγάρο:

— Αὐτὸ ποὺ φοβόμουν... εἶπε. Ἐσωτερικὴ αἱμορραγία...

Παγωμένοι ἡ Ἕλλη κι' ὁ Καρτσινός, τὸν κυττάζανε, χωρὶς νὰ μιλάνε, χωρὶς νὰ τὸν ρωτάνε.

— Ἔβγαλε πολὺ αἷμα... συνέχισε ὁ γιατρός. Τοῦ κάναμε μετάγγισι...

— Καὶ τώρα;... ρώτησε ἡ Ἕλλη.

— Τώρα σταμάτησε.. Καί... ἐλπίζω νὰ μὴν ξαναρχίσῃ... Πάντως, τοῦ κάναμε αἱμοστατικὲς ἐνέσεις, καρδιοτόνωσι... Ἐλπίζω νὰ νικήσουμε...

— Γιατρέ... μούγγρισε ἡ φτωχειὰ ἡ μάννα. Τὸ παιδί μου... θὰ πεθάνῃ;...

— Μὴ λέτε τέτοια λόγια... τὴ μάλλωσε ὁ γιατρός. Εἶναι, βέβαια, μιὰ σοβαρὴ κατάστασι, ποὺ θὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε ὅμως θαρραλέα — κι' ἐλπίζω ἀποτελεσματικά — μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης... Μόνο αἷμα χρειαζόμαστε...

— Νὰ πάω ἐγώ... πρότεινε ὁ Καρτσινός.

— Ἐγώ... μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ... ρώτησε ἡ Ἕλλη.

— Μείνετε... Μόνο ποὺ ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς κρατήσω συντροφιά... Ἔχω δουλειὰ πολλή. θὰ πηγαινοέρχωμαι ὅμως...

Ἔφυγε ὁ Καρτσινὸς γιὰ τὸ αἷμα. Ἔφυγε κι' ὁ γιατρός. Ἡ Ἕλλη ἔμεινε μόνη της. Μόνη — μὲ τὶς σκέψεις της. μὲ τὴν ἀγωνία της...

ΛΒ'.

Ὁ ἄμεσος κίνδυνος πέρασε σὲ δυὸ μέρες. "Επαψε ὁ μικρὸς Λάμπρος νὰ βγάζῃ αἷμα καὶ συνήλθε. "Ανοιξε τὰ μάτια του καὶ βρῆκε μπροστά του τὴ μαμά του, τὸν παππού του...

— Μαμά... ψιθύρισε, πονάω...

Ἡ Ἕλλη τοῦ χαΐδεψε τρυφερὰ τὸ ἱδρωμένο μετωπάκι:

— Κάνε κουράγιο, μωρό μου... τοῦ εἶπε, μὲ ἕνα δακρυσμένο χαμόγελο. Δὲν εἶναι τίποτα... Θὰ περάσῃ...

— Ἐσὺ εἶσαι ἀντρας! πρόσθεσε κι' ὁ Καρτσινός. Παλληκάρι! Πῶς θὰ πᾶς αὔριο στὸν πόλεμο;...

— Στὸν πόλεμο πονᾶνε ἔτσι, παππού;...

— Μὴ μιλᾶς πολύ... συμβούλεψε ἡ Ἕλλη. Δὲν κάνει νὰ μιλᾶς πολύ...

Εἶχανε μεταφέρει τὸ μικρὸ Λάμπρο σ' ἕνα μοναχικὸ δωμάτιο — πρώτη θέσι. Ἔτσι κανεὶς δὲν τὸν ἐνοχλοῦσε καὶ οἱ δικοί του μποροῦσανε νὰ κάθωνται δίπλα του. χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦνε κανένα κι' αὐτοί.

Ὁ γιατρὸς Μαρκίδης — αὐτὸς ὁ γκριζομάλλης γιατρός, ποὺ εἶχε περιποιηθῆ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ μικρὸ τραυματία — ἤτανε τώρα πιὸ αἰσιόδοξος. Ὁ ἐσωτερικὸς τραυματισμὸς δὲν τὸν ἀνησυχοῦσε· οἱ δυὸ σπασμένες πλευρὲς πηγαίνανε πολὺ καλά· ἡ διάσεισι εἶχε περάσει· μόνο τὸ σπασμένο πόδι δημιουργοῦσε ἀνησυχία. Γιατὶ δὲν ἤτανε μόνο σπασμένο· ἤτανε φοβερὰ στραπατσαρισμένο. Εἶχε ζουληχτῆ κάτω ἀπὸ τὴ βαρειὰ ρόδα τοῦ φορτηγοῦ καὶ βρισκότανε σὲ κακὰ χάλια! Μιὰ φοβερὴ πληγὴ ἔφτανε ὡς τὸ κόκκαλο — τὸ σπασμένο κόκκαλο! Δὲν τὸ εἶχανε βάλει στὸ γύψο, γιατὶ ἔπρεπε, πρὶν ἀπὸ ὅλα, νὰ φροντίσουνε γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ πληγή. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἦταν εὔκολο νὰ κλείσῃ... Πῶς νὰ κλείσῃ, ποὺ μιὰ πληγὴ ἦταν ὁλόκληρο τὸ φτωχὸ ποδαράκι, ποὺ εἶχε σχεδὸν πολτοποιηθῆ;...

Ὁ καθηγητὴς Κερμῆς — ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου — ποὺ εἶδε τὸ μικρὸ Λάμπρο, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, δὲν ἔκρυψε τοὺς φόβους του ἀπὸ τὴν Ἕλλη:

— Κυρία μου, θὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ σώσουμε τὸ πόδι... "Αν δὲν τὸ κατοφέρουμε ὅμως...

Ἡ Ἕλλη τὸν κύτταξε μ' ἕνα ἄγριο βλέμμα. Ὕστερα ἀργοκουνηθήκανε τὰ χείλια της:

— Θά... κόψετε τὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ μου;... ρώτησε.

— "Αν δὲν καταφέρουμε νὰ τὸ σώσουμε...

— Τὸ παιδί μου:.. θὰ μείνῃ κουτσός;...

Ὁ καθηγητὴς σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά, μὲ μιὰ κίνησι μοιρολατρικῆς ὑποταγῆς:

— Ὅ,τι εἶναι ἀνθρώπινα δυνατὸ νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ... Καὶ μόνο ὅταν δοῦμε, ὅτι δημιουργεῖται γενικὸς κίνδυνος γιὰ τὸν τραυματία, θὰ φτάσουμε στὸν ἀκρωτηριασμό...

Οἱ λυγμοὶ πνίξανε τὴν Ἕλλη... Τὰ χέρια της ἁρπάξανε τὸ χέρι τοῦ καθηγητῆ καὶ τὸ πλησιάσανε στὰ χείλια της:

— Μὴν κόψετε τὸ ποδαράκι τοῦ παιδιοῦ μου!... Ἱκέτεψε ἡ φωνή της, τσακισμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἀπὸ τὴν ὀδύνη...

Ὁ καθηγητὴς ἀπομάχρυνε ἤρεμα τὸ χέρι του:

— Κυρία μου, σᾶς εἶπα· θὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε... ἀποκρίθηκε. Μόνο ἡ ἀνωτέρα βία θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ φτάσουμε σ' αὐτὸ τὸ ἔσχατο μέσο...

Καί, πραγματικά, παλέψανε ἐπίμονα: Μὲ ἀντιβιωτικά, μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης... Ἡ πληγὴ ὅμως ἀντιστεκότανε· δὲν ἔδειχνε, ὅτι θὰ ἀρχίζε νὰ ἐπουλώνεται... Ἀντίθετα, ἔδειχνε πὼς πήγαινε κάθε μέρα καὶ χειρότερα: Διατυπήθηκε, μολύνθηκε, καὶ δὲν ἄφηνε νὰ μπῆ τὸ σπασμένο κόκκαλο στὸ γύψο...

Τὰ ἄκουγαν ὅλα αὐτὰ ἡ Ἕλλη κι' ὁ Καρτσινὸς καὶ νοιώθανε ὅτι πλησίαζε ἡ φοβερὴ στιγμή, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ δώσουνε τὴ συγκατάθεσί τους γιὰ τὸ σκληρὸ ἀλλὰ σωτήριο ἀκρωτηριασμό...

"Ενα βράδυ, ὁ Καρτσινὸς ρώτησε τὴν "Ελλη:

— Δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ γράψῃς ὅλα αὐτὰ στὸ Νότη;...

Ἡ ἀγριεμένη ματιά της τὸν κύτταξε ἐνῶ τὰ χείλια της ἀργοκουνηθήκανε, γιὰ νὰ ψιθυρίσουνε:

— Στὸ Νότη;... Καὶ τί τὸν νοιάζουνε τὸ Νότη ὅλα αὐτά;

— Δὲν τὸν νοιάζει ποὺ κινδυνεύει τὸ παιδί του;...

"Ενα πικρὸ χαμόγελο χάραξε τὰ χείλια τῆς "Ελλης:

— Τὸ παιδί του!... μουρμούρισε μὲ ἀδάσταχτο πόνο ἡ φτωχειὰ γυναῖκα. Ἀφοῦ νομίζει ὅτι δὲν εἶναι δικό του;...

— Αὐτὰ εἶναι σαχλαμάρες! ἔκανε νευρικὸς ὁ Καρτσινός. Δὲν εἶναι δικό του ἕνα παιδί, ποὺ καθρεφτίζει τὰ χαρακτηριστικά του;...

— Ποῦ τὰ ξέρει τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτά;... Ποῦ τὰ εἶδε;...

— Νὰ τὰ δῆ τώρα... Καί, μαζὶ μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ γυιοῦ του, νὰ τοῦ στείλῃς κι' ἕνα γράμμα, ὅπου νὰ τοῦ ἐξιστορῆς ὅλη τὴν περιπέτεια, τὴ δραματικὴ περιπέτεια, ποὺ μᾶς κρατάει ὅλους σὲ ἀγωνία... Δὲν εἶναι σωστό, δὲν εἶναι ἀνθρώπινο, ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ νὰ ἀγνοῇ, ὅτι τὸ παιδί του κινδυνεύει! Ἐπὶ τέλους, ἔχεις ὑποχρέωσι κι' ἀπὸ τὸ γραπτό, κι' ἀπὸ τὸν ἄγραφο νόμο τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς καρδιᾶς...

Ἡ "Ελλη ἄκουγε τὸν πατέρα της σκοτεινή, ἀνεξιχνίαστη...

— Τόσον καιρὸ συνέχισε ὁ γέρος, μὲ πιὸ πολλὴ ὁρμή, τόσα χρόνια, ἀγνοήθηκε ἐπίμονα ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία σας αὐτὸ τὸ παιδί... Σὰ νὰ μὴν εἶχε γεννηθῆ, σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε... Νὰ ὅμως ποὺ τὸ παιδὶ αὐτὸ ὑποχρεώνεται τώρα τὴν παρουσία του μὲ τὸν πιὸ δραματικὸ τρόπο... Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἀγνοηθῆ ἄλλο! Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀγνοηθῆ... Ὁ φυσικὸς προστάτης του πρέπει νὰ πληροφορηθῆ, νὰ ρωτηθῆ νὰ δώσῃ τὴ γνώμη του...

— Καλά, λοιπόν... ἀποκρίθηκε μὲ ἄχρωμη, ἀνέκφραστη φωνή, ἡ "Ελλη. Θὰ τοῦ τὸ γράψω...

Σταμάτησε λίγο, γιὰ νὰ συνεχίσῃ πιὸ σιγά. μὲ μιὰ τίκρα στὴ φωνή της:

— Θὰ τοῦ τὸ γράψω, μὲ κίνδυνο νὰ τὸν ἐνοχλήσω...

— Δὲ θὰ τὸν ἐνοχλήσῃς θὰ τὸν συγκινήσῃς! τῆς ἀποκρίθηκε μὲ βεβαιότητα ὁ Καρτσινός.

— Γιὰ ἕνα παιδί, ποὺ οὔτε τὸ ξέρει, οὔτε τὸ εἶδε ποτέ, οὔτε, φυσικά, ἔχει λόγους νὰ τὸ ἀγαπάῃ;...

— Ἡ φωτογραφία θὰ εἶναι τὸ μεγάλο σου ἐπιχείρημα. ἡ σίγουρη ἀφορμὴ γιὰ νὰ συγκινηθῆ... Στείλτου την καὶ θὰ μὲ θυμηθῆς...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ "Ελλη, πηγαίνοντας στὸ σπίτι γιὰ νὰ συγυριστῆ λίγο — ἄφησε στὸ προσκέφαλο τοῦ μικροῦ Λάμπρου τὸ μεγάλο Λάμπρο.... — πῆρε χαρτὶ κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ στὸν ἄντρα της τὸ μεγάλο της πόνο καὶ τὸ ἀκόμα πιὸ μεγάλο της παράπονο:

«Ἀγαπημένε μου,

»Δὲ σοῦ κρύβω, ὅτι δίστασα πολὺ πρὶν σοῦ γράψω ὅλα αὐτὰ ποὺ ἡ σκληρὴ ἀνάγκη μὲ κάνει νὰ σοῦ ταχυδρομήσω σήμερα — μαζὶ μὲ τὰ δάκρυά μου, τοὺς λυγμούς μου καὶ τὸ σπαραγμό μου... Ἐπὶ τέλους ὅμως, τὸ ἀποφάσισα! Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μάθῃς μερικὰ πράματα, ποὺ συνθέτουν τὴν τραγωδία τοῦ τελευταίου καιροῦ γιὰ μένα... Κι' αὐτό, ὄχι γιατὶ νομίζω, ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ σὲ ἀπασχολῶ μὲ τοὺς δικούς μου τοὺς προσωπικοὺς πόνους καὶ νὰ σὲ ἀναγκάζω νὰ τοὺς κάνῃς δικούς σου· μὰ γιατὶ ἡ τραγωδία, ποὺ ζῶ τώρα, εἶναι καὶ δική σου!

»Εἶμαι ὑπογεωμένη νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ παιδί μου — τὸ παιδί σου, τὸ παιδί μας! Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε. Ἔρχεται σήμερα νὰ σὲ ἀπασχολήσῃ... Κι' αὐτό, ὄχι γιὰ νὰ σὲ ἐνοχλήσῃ, νὰ σὲ ποκεφαλίσῃ ἢ νὰ σὲ ἐκνευρίσῃ· μὰ γιὰ νὰ σὲ ἀπογαιρετήσῃ πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὴ ζωή!

»Δὲ στὸ γράφω αὐτὸ γιὰ νὰ σὲ συγκινήσω ἀναίτια. Βλέπεις πόσα σκληρὰ χρόνια κράτησα γιὰ μένα τὸν πόνο καὶ σοῦ ἐξωτερίκευμα μόνο ἐγάπη... Κι' ὅμως, τόσαν καιρὸ ἔμεινα μόνη παραπονεμένη, πλάι σ' αὐτὸ τὸ ἀνύποπτο ἀγγελοῦδι, ποὺ ἔμαθε νὰ μὴ γυρεύῃ τὸ μπαμπά του — ἴσως γιατὶ κανεὶς δὲν τὸ εἶχε πληροφορήσει, ὅτι εἶναι ἀ-

Ἀεραγήματα ὑπεράνω τῆς Βαγδάτης.

παραίτητο νὰ ἔχη καὶ μπαμπᾶ... Ἀπὸ οἰκονομικὴ πλευρά, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δική σου εὐγενικιὰ γενναιοδωρία, ἤμουν κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ ἐξασφαλισμένη. Τὸ μεγάλο ψυχικό μου κενὸ τὸ δημιουργοῦσε μόνο ἡ ἐπιμονή σου νὰ ἀγνοῆς αὐτὸ τὸ φτωχὸ παιδί, ποὺ εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ τὸ χαΐδι σου κι' ἀπὸ τὰ φιλιά σου... Δὲ θέλησα νὰ σοῦ ἐπιβάλω νὰ ἀγαπήσης τὸ γυιό σου. Πρῶτα, γιατὶ δὲν πίστευα, ὅτι μιὰ τέτοια ἀγάπη ἐπιβάλλεται· ὕστερα γιατὶ μὲ συγκρατοῦσε κάποια περηφάνεια βαθειὰ τραυματισμένη: "Ἤθελα, εἶχα τὴν ἀπαίτησι, νὰ μὲ πιστέψης, παντοτεινὲ καὶ μοναδικὲ ἀγαπημένε μου, ὅταν σὲ βεβαίωνα, ὅτι ἤμουν, εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι μόνο δική σου...

»Δὲ μὲ πίστεψες... Ἤ, μᾶλλον, πίστεψες, ὅτι μποροῦ καὶ νᾶχα γιὰ μιὰ στιγμὴ στραβοπατήσει... Ὄχι ἀπὸ διάθεσι, οὔτε ἀπὸ ψυχολογικὸ ἐκδιασμό· κάτω ἀπὸ τὴν ὁμὴ ἐπίθεσι τῆς πρόστυχης βίας... Οὔτε αὐτὸ δὲ συνέδη, ἀγαπημένε μου... Ὄχι γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ εἶχε συμβῆ· ὅλα, καὶ τὰ πιὸ χειρότερα, ἦτανε φυσικὰ τότε... Ἡ φοβερὴ δίνη, ποὺ μέσα της ἐζησα βρεθῆ μπορούσε καὶ νὰ μ' εἶχε ρουφήξει... Δὲν ἔγινε ὅμως κάτι τέτοιο. Ἀμύνθηκα μὲ ὅλη τὴ μικρὴ δύναμί μου, ἀπεγνωσμένα, γιὰ νὰ διατηρήσω γιὰ σένα μόνο τὴν ὑπόληψί μου... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ξέρεις — δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στὸ θυμίσω: Βρέθηκα στὸ ἐδάφιο, κατηγορουμένη γιὰ ἕνα φόνο, ποὺ δὲν εἶχα κάνει, ἀλλὰ ποὺ μὲ βάραινε κάπως ἡ εὐθύνη του, μιὰ καὶ εἶχε γίνει ἀπάνω στὴν ἀπελπισμένη προσπάθειά μου νὰ μείνω δική σου μόνο!

»"Οπως κι' ἤμεινα! Κανείς — σοῦ τὸ ὁρκίζομαι στὴ ζωὴ σου, στὴ ζωὴ τοῦ ἀγγελουδιοῦ μας, ποὺ κινδυνεύει! — κανεὶς δὲ μὲ κερδισε, ἐκτὸς ἀπὸ σένα... Εἶσαι ὁ μοναδικὸς ἐραστής μου! Τὰ χείλια μου δὲ δόθηκαν κι' οὔτε ἐκδιάστηκαν σὲ ἄλλα φιλιά...

»Κι' ὅμως ἔφυγες! Γιατὶ δὲ μπόρεσα νὰ σὲ πείσω, ὅτι ἤμουν κι' ἤμεινα δική σου... Κάτι χειρότερο: Ἔφυγες γιὰ νὰ μὴ δῆς νὰ γεννιέται τὸ παιδί σου, ἀπὸ φόβο μήπως ἀντικρύσης τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρωτικῆς στιγμῆς μου μ' ἕναν ἄλλον!

»Πίστεψέ με, ἀγαπημένε μου: Στὴν Ἱστορία τῆς ἀνθρώπινης ἀδικίας αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ δραματικὸ περιστατικό! Δὲν ἀδικήθηκα τόσο οὔτε ὅταν σύρθηκα μπροστὰ στοὺς ἐνόρκους· γιατί, ἐπὶ τέλους, τὸν 'Αρμανὴ τὸν ἔσπρωξα μακριά μου, ὅταν ζήτησε νὰ ἐκμεταλλευτῆ τὴν ἀνάγκη μου καὶ τὴ μοναξιά, ἔπεσε, χτύπησε καὶ σκοτώθηκε... Ἂν δὲν ἤμουν ἡ ἄμεση αἰφορμὴ τοῦ θανάτου του, ἤμουν ὅμως ἡ ἀθέλητη αἰτία... Ἐνῶ γιὰ τὴ φυγή σου γιὰ τὸ χωρισμό μας, δὲν ἐφταιξα σὲ τίποτα! Κι' ὅμως, ἡ ὑποψία σου προκάλεσε τὴν παντοτεινὴ δυστυχία μου...

»Ἂς εἶναι... Δὲν ἔρχομαι σήμερα νὰ σοῦ ξαναπῶ αὐτά, ποὺ σοῦ εἶπα τόσες φορὲς πρὶν φύγης — χωρὶς νὰ μὲ ἀκούσης, λατρεμένε μου πεισματάρη! Στὸ ἔγραψα καὶ παραπάνω: Μιὰ πληγωμένη περηφάνεια μοῦ ἀπαγόρευε τὴ συζήτησι ἀπάνω σ' ἕνα θέμα τόσο αὐταπόδεικτα δίκαιο γιὰ μένα... "Εζησα τόσον καιρό, χωρὶς νὰ νοιώθω τὴν ἀγάπη σου ἀπάνω στὸ ἀθῶο καὶ ἀνύποπτο κεφαλάκι τοῦ γυιοῦ σου...

"Εζησα, κλαίγοντας μόνη μου, ὅταν τὸ παιδάκι μας δὲ μὲ ἔβλεπε — κλαίγοντας τὶς ἄδικα τσακισμένη ζωή μας, ποὺ μποροῦσε, ὕστερα ἀπὸ τόσο ἄγρια θύελλα, νὰ κυλήση πιὰ ἤρεμη κι' εὐτυχισμένη.

»Ἄσε με νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κάτι — σήμερα ποὺ ἔρχομαι νὰ σοῦ τὰ ἐμπιστευθῶ ὅλα: "Ηρθανε στιγμὲς ποὺ ἀγανάκτησα γιὰ τὴ γέννησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ σὲ εἶχε ἐξορισει μακρυά μου! "Αν δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ παιδί ἐσὺ θὰ εἶχες μείνει κοντά μου!...

»Καταλαβαίνεις μὲ πόσον ὁλοκληρωτικὸ φανατισμὸ σ' ἀγαποῦσα καὶ σ' ἀγαπῶ! Τὸ παιδὶ αὐτὸ τὸ λατρεύω! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ βλέπω νὰ κινδυνεύη, νοιώθω τὸ φτωχὸ μυαλό μου νὰ βουλιάζη δραματικὰ μέσα στὸ ἀπύθμενο χάος τῆς τρέλλας!... Κι' ὅμως, αὐτὸ τὸ παιδὶ ἦρθε στιγμή, που προκάλεσε, ἂν ὄχι τὴν ἀγανάκτησί μου, τοὐλάχιστον ὅμως τὸ παράπονό μου: Γιατὶ νὰ γεννηθῆ σὲ μιὰ στιγμὴ τόσο κρίσιμη;... Ἡ γέννησί του σοῦ εἶχε δημιουργήσει τόσα ἐρωτηματικά... Πιὸ καλὰ δὲ θὰ ἦτανε, λοιπόν, νὰ μὴν εἶχε φτάσει;...

»"Ηρθανε στιγμές, ποὺ, βλέποντας τὸ μικρό μου Λάμπρο, ἔνοιωθα — ὄχι, βέβαια, μίσος, ἡ ἀντιπάθεια θὰ ἦτανε πολύ... — κάποια πίκρα ὅμως ποὺ μοῦ δηλητηρίαζε λίγο τὴ μητρική λατρεία μου...

»Νάταν αὐτὴ ἡ πίκρα, ποὺ ἔφερε τὸ σημερινὸ κακό;... "Αν φανταστοῦμε, ὅτι οἱ ψυχικὲς ἐσωτερικὲς διαθέσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐπηρεάζουν ὑποσυνείδητα τὴν τύχη τῶν ἄλλων, τότε ἐγὼ εἶμαι ὑπόλογη γιὰ τὴ δραματικὴ τύχη τοῦ παιδιοῦ μου! Ἴσως κι' αὐτὸ τὸ φτωχὸ ἀποφάσισε νὰ φύγη διακριτικὰ ἀπὸ τὴ ζωή, γιὰ νὰ μᾶς ἑνώση...

»Πῶς μπορῶ καὶ σκέπτομαι τέτοια φοβερὰ πράματα, ἀγαπημένε μου, καὶ — ἰδίως — πῶς μπορῶ καὶ τὰ γράφω;... Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω! Πάντως, ἀπὸ ὅλα αὐτά, μπορεῖς νὰ συμπεράνης εὔκολα πόσο ὁλοκληρωτικὰ σὲ λατρεύω!...

»Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πόσο ἀπαραίτητο σὲ νοιώθω πλάι μου, τώρα, ποὺ τὸ παιδάκι μας κινδυνεύει... Ἕνα δυστύχημα ἦρθε ἀπροσπέλα νὰ κεραυνοβολήση τὴ φτωχὴ ζωή μας: Μιὰ μέρα ὁ μικρὸς ὁ Λάμπρος, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο του, βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες ἑνὸς φορτηγοῦ! Στὸ νοσοκομεῖο διαπιστώθηκαν ἀοκετὰ σοβαρὰ τραύματα — σπάσιμο πλευρῶν, κάταγμα τοῦ ποδιοῦ, ἐσωτερικὴ αἱμορραγία, ἐγκεφαλικὴ διάσεισι... Ὅλα αὐτὰ ὅμως περάσανε· ἕνα μείνε — κι' αὐτὸ δημιουργεῖ τὸ μεγάλο κίνδυνο: Τὸ κάταγμα τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ του!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΤΑΡ

Ἡ χαριτωμένη Γερμανίδα καλλιτέχνις τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου Κόρντο Ρίτερ παντρεύτηκε τὸν νεαρὸ Γερμανὸ μουσικοσυνθέτη Πῆτερ Τόμας, ὁ ὁποῖος θέλει τώρα νὰ τὴν κάνη κινηματογραφικὸ ἀστέρι πρώτου μεγέθους. Ἡ Κόρντιν, πρόκειται νὰ πρωταγωνιστήση σὲ μιὰ νέα μουσικοχορευτικὴ ταινία τῆς ὁποίας τὴ μουσικὴ θὰ συνθέση ὁ σύζυγός της.

Τὸ τέλειο μακροβούτι

Ἡ σύζυγος: Ξέρεις, καὶ τὸν ἄλλο κορδὲ ποὺ ἀγόρασα ἀπὸ τὴν ἀμερικάνικη ἀγορά, τὸν ἔκασα. Στοιχηματίζω ὅτι ἡ κλέφτρα εἶναι ἡ ὑπηρέτρια μας.

Ὁ σύζυγος: Καὶ πῶς ἦταν ὁ κορδὲς αὐτός;

Ἡ σύζυγος: Μαῦρος, ἀτλαζωτός, μὲ μαντζιὰ φόρδα.

Ὁ σύζυγος (ἀφηρημένος) "Οχι, δὲν εἶναι τέτοιος αὐτὸς ποὺ φοράει ἡ Μαρία.

★

Ὁ κ. Νικολάκης ἀνεβαίνει πρωῒ-πρωῒ ἀπ' τὸν Πειραιᾶ κι' ἐπισκέπτεται τὸν πιὸ στενό του φίλο, ποὺ μόλις ἔχει ζυπνήσει. Τοῦ

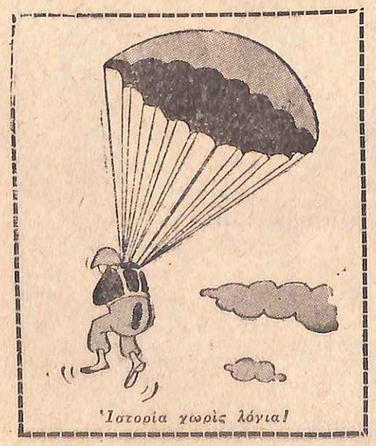

Ἱστορία χωρὶς λόγια!

διηγεῖται τὶς μεγάλες του περιπέτειες καὶ στὸ τέλος τοῦ ζητᾶ ἑκατὸ δραχμές. Ὁ φίλος συγκινεῖται, ἀνοίγει τὸ συρτάρι του καὶ τοῦ δίνει ἑβδομῆντα πέντε δραχμές.

— Κράτησες λοιπὸν καὶ τὸν τόκο; ρωτᾶ ὁ Νικολάκης ἐκπλήκτως.

— "Οχι. Κρίπησα... τὰ γραμματόσημα δέκα ἐπιστολῶν ποὺ θὰ σοῦ στείλω στὸ μεταξὺ ζητῶντας πίσω τὰ χρήματά μου, καὶ τὰ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα ποὺ θὰ κάνω γιὰ νὰ ἔρθω ὁ ἴδιος νὰ τὰ πάρω...

★

— Μὰ τί κατάστασι εἶναι αὐτή, ἐπὶ τέλους; Δὲν συμμαζεύεις τὸ παιδί σου; Μοῦ ἔρριξε μιὰ πέτρα καὶ παρὰ λίγο νὰ μὲ χτυπήση στὸ κεφάλι

— Σᾶς χτύπησε;

— "Οχι. Ἀλλὰ λίγο ἔλειψε.

— "Ε, τότε δὲν εἶναι τὸ παιδί μου! Τὸ δικό μου ποτὲ δὲ λαθεύει στὸ σημάδι...

★

Πρόεδρος: Πόσων ἐτῶν εἶσαι, μάρτυς;

Μάρτυς: Ὀχτὼ καὶ ἑξῆντα, κύριε Πρόεδρε.

Πρόεδρος: Καὶ γιατὶ δὲ λὲς ἑξῆντα ὀχτώ;

Μάρτυς: Γιατί.. πρῶτα ἔγινα ὀχτὼ ἐτῶν κι' ἔπειτα ἑξῆντα!...

★

Ἡ ἀκρίβεια τῆς ζωῆς στὶς κοσμικὲς ἐξοχές:

— Καὶ τί ἄλλο θὰ πάρουνε οἱ κύριοι;

— ... Τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὴν Ἀθήνα!

★

Ἡ κυρία, τὴν ἡμέρα ποὺ γύρισε ἀπὸ ταξίδι, ρωτάει τὴν ὑπηρέτρια της:

— Πρόσεξες ἂν ὁ ἄνδρας μου ἔδειχνε στενοχωρημένος τὸν καιρὸ ποὺ ἐλείπω;

Ἡ ὑπηρέτρια: Ὡς τώρα, κυρία, δὲ φαινόταν στενοχωρημένος, σήμερα ὅμως ἐμοιαζε σὰν νὰ πήγαιναν νὰ τὸν κρεμάσουν..

★

— "Εμαθες τὰ νέα τοῦ Ἀντώνη;

— Τί τοῦ συνέβη;

— Πέθανε...

— Μπᾶ τὸν καϋμένο! Κι' ἀπὸ τί;

— "Α, ἀπὸ... φυσικὸ θάνατο. Τὸν ἔκοψε ἕνα αὐτοκίνητο!..

★

Ἕνας τσιγκούνης παραπονιόταν ὁ' ἕνα φίλο του, λέγοντας:

— Τί κακὸ σοῦκανα καὶ μὲ διαβάλλεις στὸν κόσμο; Πᾶς καὶ λὲς ὅτι πουλῶ τὰ παλιά μου παπούτσια

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ σοῦ ἔδωσαν κακὲς πληροφορίες, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ δὲ λέω ὅτι πουλᾶς, ἀλλὰ ὅτι ἀγοράζεις... παλιὰ παπούτσια!

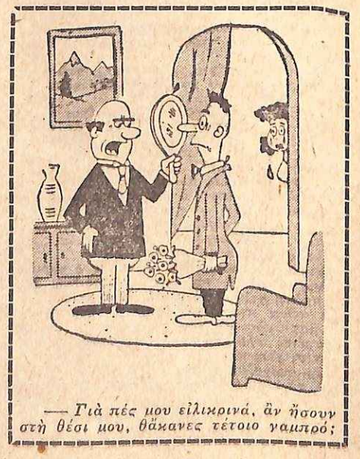

— Γιὰ πές μου εἰλικρινά, ἂν ἤσουν στὴ θέσι μου, θἄκανες τέτοιο γαμπρό;

Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ὑψώνει τὴ σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως

Πῶς βρέθηκε Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

Ἡ ἱστορικὴ συνομιλία τοῦ Ἐμμ. Ξάνθου στὴ Μόσχα μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη

Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ τῶν Φιλικῶν Ἐμμ. Ξάνθος ἔφτασε τέλη τοῦ Μάρτη ἢ ἀρχὲς τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1820 στὴν Πετρούπολι γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς ἀρχηγοῦ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας. Ζήτησε ἀμέσως νὰ δῆ τὸν Ἰωάνν. Καποδίστρια. Σὲ δυὸ μέρες γίνηκε δεκτός. Μπῆκε, χαιρέτησε, ἔβγαλε τὸ συστατικὸ γράμμα τοῦ Ἀνθίμου Γαζῆ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ Καποδίστρια, ποὺ ἄρχισε νὰ διαβάζη: «... Ἐνθυμεῖσθε, κύριε κόμη, ὅταν εὑρισκόμεθα εἰς τὴν Βιέννην καὶ ὁμιλοῦντες περὶ τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως τοῦ ἔθνους μας ἐλέγατε:

»— Δὲν εὑρίσκεται καὶ εἷς ἡμᾶς ἕνας Θρασύβουλος;

»Ἰδοὺ πόσοι Θρασύβουλοι παρουσιάζονται σήμερον!»

Ἀφοῦ τελείωσε ὁ Καποδίστριας τὴν ἀνάγνωσι, ἄρχισε νὰ μιλάη ὁ Ξάνθος. Καὶ εἶπε πολλά.

— Εἶναι ἀδύνατο νὰ περιμένουμε ἄλλο, ἐπόνισε στὸν Καποδίστρια, διότι ἡ ἐπανάστασις θὰ γίνη καὶ ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ ἄξιον ἀρχηγόν. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνετε ἐσεῖς ἀδιάφορος...

Ὁ Καποδίστριας ἀπάντησε κι' αὐτὸς μὲ πολλά, καί, τέλος, ἀρνήθηκε.

— "Ἂν ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ, εἶπε τοῦ Ξάνθου, οἱ Ἑταιρίσται ἂς πάρουν ἄλλα μέτρα.

Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ διαλέξουν ἀρχηγὸ τους κάποιον ἄλλον. Ἀλλὰ ἔδωσε τὴν εὐχή του στὸν Ξάνθο:

— Ὁ Θεός, εὔχομαι ὁλόψυχα, νὰ βοηθήση τὸ σκοπό σας.

Δυὸ φορὲς μίλησε μὲ τὸν Καποδίστρια ὁ Ξάνθος καὶ ἔφυγε ἀπελπισμένος ἀπ' αὐτὸν καὶ τὶς δυὸ φορές.

Αὐτὰ ἀναφέρει γιὰ τὴν συνάντησι τοῦ Ξάνθου μὲ τὸν Καποδίστρια στὴν Ἱστορία του ὁ Φιλήμονας. Ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος γράφει ὅτι ὁ Καποδίστριας ἔδιωξε ἄσχημα τὸν Ξάνθο. Ὁ Καποδίστριας, ὅμως, ποὺ ἦταν μεγάλος διπλωμάτης, καὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνον ἀκριβῶς κρατοῦσε στὰ χέρια του καὶ διηύθυνε τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας, δὲ φαίνεται πιθανὸ νὰ μίλησε ἀπότομα στὸν Ξάνθο.

Ὅτι ἀρνήθηκε τὴν ἀρχηγία τῆς Φιλικῆς εἶναι γεγονός. Ἀλλὰ γιὰ ποιούς λόγους ἄφοβοι καὶ ὁ Καποδίστριας ἦταν καὶ "Ελληνας καὶ μεγάλος πατριώτης; Πρῶτα-πρῶτα ἀκριβῶς γιατὶ ἦταν "Ελληνας καὶ πατριώτης καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη ἐπηρέαζε τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς μεγαλύτερης αὐτοκρατορίας τοῦ κόσμου, εἶχε πάρα πολλοὺς κουφοὺς ἐχθρούς. Καὶ ἂν ἔπεφτε σὲ καιμιτάν ἐντεχνη παγίδα, ἡ εὐθύνη του θὰ ἦταν τρομερή. "Οταν ἕνας ἄλλος φιλικός, ὁ Γαλάτης, παρουσιάστηκε πρωτύτερα σ' αὐτόν, φοβήθηκε πλεκτάνη τῶν ἐχθρῶν του καὶ χωρὶς ν' ἀρνήση μαρτύρησε τὸ μυστικὸ τῆς Ἑταιρίας στὸν Τσάρο καὶ ζήτησε τὴν ἐξορία τοῦ Γαλάτη. Τότε ὁ Τσάρος τὸν ἔβαλε νὰ ψαρέψη τὰ σχέδια τῶν Φιλικῶν, μ' ἄλλα λόγια τὸν ἔκανε κατάσκοπό του.

Ὁ Καποδίστριας ἀπὸ τότε ἔπρεπε ν' ἀποφασίση ἢ νὰ δουλεύη πιστὸς τὸν Τσάρο ἢ νὰ μείνη στὴν πατρίδα του. Προσωρινὰ προτίμησε τὸ πρῶτο, γιατὶ δὲν εἶχε, σὰν φρόνιμος ἄνθρωπος, τὴν τόλμη νὰ προτιμήση τὸ δεύτερο. Ὅμως ἔβλεπε ἐλπίδες στοὺς "Ελληνες καὶ τοὺς ἐμψύχωνε στὸ κίνημά τους. Αὐτὰ τὰ ἔκαμε μὲ τὸ κεφάλι του μόνο; Ὄχι. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ εἶχε καὶ τὴν αὐτοκρατορική διαταγή. Ἡ Ρωσία ἐσπρωξε πάλι (ὅπως καὶ στὰ 1769) τοὺς "Ελληνες στὴν Ἐπανάστασι.

Ὁ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ ἔφτασε στὴν Ὀδησσὸ στὶς 22 Φεβρουαρίου τοῦ 1821. Ἦταν ἀκόμη νέος, εἰκοσιεξὶ χρονῶν. Ἦταν ὡραῖος ἄντρας, ἀνάστημα μεγαλόπρεπο, μάτια ζωηρά, μαῦρα μαλλιά, μουστάκι καὶ μουσάκι. Ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἡγεμόνου τῆς Μολδοβλαχίας Γρηγορίου Ὑψηλάντη. Ἦταν ἀκόμη ἀδελφὸς τοῦ Νικολάου Ὑψηλάντη, ποὺ ἦταν ἀκόλουθος τοῦ Τσάρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη, ποὺ ἦταν ἀκόλουθος τοῦ Τσάρου καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας. Ἦταν ἀκόμη ἀδελφὸς τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντη, ποὺ ἦταν ἀκόλουθος τοῦ Τσάρου καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας. Ἦταν ἀκόμη ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννου Ὑψηλάντη, ποὺ ἦταν ἀκόλουθος τοῦ Τσάρου καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας. Ἦταν ἀκόμη ἀδελφὸς τοῦ Κωνσταντίνου Ὑψηλάντη, ποὺ ἦταν ἀκόλουθος τοῦ Τσάρου καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας.

Ἡ μυστικὴ συνομιλία τους ἐκράτησε δυὸ μέρες. Τέλος ὁ Ξάνθος εἶπε:

— Ὁ Θεός, Ὑψηλότατε, σᾶς προσκαλεῖ νὰ ὁδηγήσετε τὸν λαόν αὐτοῦ, τὸν νέον Ἰσραήλ, εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ Θεὸς εὐλογεῖ ἀνωθεν τὴν ἀρχηγίαν, τὴν ὁποίαν σᾶς προσφέρει τὸ "Εθνος, μέσον τῆς Ἑταιρίας τῶν Φιλικῶν.

Ἡ ἀπόφασι, λοιπόν, ἦταν παρμένη. Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων. Γράφτηκε ἡ προκήρυξι (16 Φεβρουαρίου 1821). Καὶ ἤμενε νὰ δοθῆ τὸ σύνθημα τοῦ ἀγώνα καὶ στὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων ν' ἀντιλαλήση τὸ σάλπισμα καὶ νὰ ἀειπῆ ἀπὸ τὰ θεμέλια τὸν ζυγό.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς προκηρύξεως ὁ Ἀλέξανδρος πῆγε νὰ προσκυνήση τὰ πολυαγάπητα γεράματα τῆς μάνας του, τῆς τρανῆς ἀρχοντίσσας Ἐλισάβετ, χήρας τοῦ Κωνσταντίνου Ὑψηλάντη. Τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του γιὰ ἐφίλησε, τῆς ζήτησε τὴν εὐχή της καὶ ὕστερα σιγὰ-σιγὰ τὴν ἔφερε ἀπὸ θάλαμο, ὅπου γινόταν ἡ ἐπίσημη μεγάλη σύσκεψι.

— Μητέρα εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος, ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος ἠμπορεῖ ν' ἀπαιτήση καὶ τὴ θυσία τοῦ κτήματος τῆς Κοζιντσας, ποὺ ἔχει εἰσοδήματα σαράντα χρόνων...

Ἡ ἀρχόντισσα Ὑψηλάνταινα δὲν τὸν ἄφισε νὰ τελειώση κι' ἀναδακρύζοντας γλυκὰ τοῦ εἶπε:

— Παιδιά μου, ἐγὼ προσφέρω ἐσᾶς, τὰ σπλάχνα μου, καὶ θὰ λυπηθῶ δυὸ ἑκατομμύρια ρούβλια;

Μὲ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ὅλα εἶχαν ἑτοιμαστῆ.

Ἡ Ἐλισάβετ Ὑψηλάντη, ποὺ πέθανε πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνων, δὲν ξαναεῖδε ποτὲ τὰ παιδιά της, ἀλλὰ ὡς τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς της χαιρετοῦσε καὶ εὐλογοῦσε τὶς εἰκόνες τῶν παιδιῶν της, τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Δημήτρη, μὲ ἀληθινὰ θρησκευτικὴ κατάνυξι.

Εἶχε στερηθῆ ὄχι μόνο ὅλη τὴν περιουσία της γιὰ τὴν Ἀγῶνα ποὺ θὰ ἄρχιζε, ἀλλὰ εἶχε προσφέρει καὶ ὅλα τὰ κοσμήματά της. "Ὡς τὴν τελευταία πιὰ της φοροῦσε στὸ δάκτυλό της μόνον τὸ δαχτυλίδι ἀραβώνα τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου Κωνσταντίνου.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

✪✪

Τὸ χιονόβιο ψάρι

Ἡ κάρπα, τὸ γνωστὸ ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ποὺ λέγεται ἀλλιῶς καὶ «σαζάνι», εἶναι ἐξαιρετικὰ μακρόβιο – ὅταν, βέβαια, τοῦ τὸ ἐπιτρέπουν... Ἀπὸ γραφὲς ἱστορικὲς μερικὲς τέτοια ψάρια, ποὺ ὑπολογίζεται πὼς θὰ εἶναι πάνω ἀπὸ 100 χρονῶν. Ἓξ ἄλλου, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο, δυὸ Αὐδυὸ κάρπες ποὺ ἦσαν τόσο μεγάλης ἡλικίας, ὥστε προστατεύονταν ἀπὸ ἕνα νόμο... περὶ διατηρήσεως τῶν ἀρχαίων μνημείων.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ ΚΑΙ ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: συμπαθέστατο καί.. εύαρμοστότατο ζεύγος έρωτευμένων, σιωπηρώς άρραβωνιασμένων καί... θορυβωδώς νυμφευθησομένων, όταν ευδοκήση ο Πανάγαθος καί ο... υπουργός των Οικονομικών.

ΣΚΗΝΗ

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

(Σ' ένα μικρό καί φτωχικό συνοικιακό ζαχαροπλαστείο μέ λίγους πελάτες καί πολλές, άλλοιωμένες πάστες. Στό πιό άπόμερο τραπεζάκι κάθονται ο Μανωλάκης καί ή Βαγγελίτσα καί συνεχίζουν συζήτησι).

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: (συγκινημένος, σχεδόν βουρκωμένος): Είσαι πολύ καλή κι' ευγενική κοπέλλα, Βαγγελίτσα μου.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Όχι δά! Άπλούστατα, είμαι λογική.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Όχι, Βαγγελίτσα μου. Είσαι ένα πλάσμα γεμάτο ευγένεια καί καλωσύνη. Άλλη στή θέσι σου...

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Τί θάκανε άλλη στή θέσι μου;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Τουλάχιστο θά μ' έδιωχνε!

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Μά γιατί νά σέ διώξω, Μανωλάκη μου; Έπειδή δέν έχεις λεφτά; Δέν μού φαίνεται καί τόσο τραγικό.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Είδικά σήμερα πρέπει νά σού φαίνεται.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Γιατί;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Γιατί σήμερα, Βαγγελίτσα μου, είναι παραμονή τού Ευαγγελισμού. Κι' έπομένως αύριο γιορτάζεις.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Καί τί μ' αύτό;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Τί θά πή «καί τί μ' αύτό»; Ξέρεις τί ψυχικό μαρτύριο είναι γιά μένα νάσαι τή γιορτούλα σου καί νά μήν είμαι σέ θέσι νά σού κάνω ένα δωράκι, ένα πράσινο φύλλο, πού λέει ο λόγος;

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Καί τί νά κάνουμε τώρα; Νά πεθάνουμε;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Γιά δνομα τού Θεού! Έσύ γιατί νά πεθάνης, άγάπη μου. Έγώ πρέπει ν' αύτοκτονήσω άπό ντροπή γιά τήν κατάντια μου.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Μανωλάκη μου, γίνεσαι ύπερβολικός.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Άν όχι γελοίος.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Πάλι τά ίδια; Νά ξέρης πώς, άν τό ξαναπής, θά σού θυμώσω.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Καλά, Βαγγελίτσα μου! Δέν σού ξαναλέω τίποτα. Μή φαντάστής, όμως, ότι μέ τό νά μή μιλάω θά μού περάση ή στεναχωρία (Μικρή σιγή).

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Τί σκέπτεσαι;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ (χαρούμενα): Τό βρήκα! Παρά τήν άπεναρτία μου, θά μπορέσω γά σού χαρίσω κάτι άσήμαντο. Ή, μάλλον, κάτι πολύ σημαντικό: μιά μεγάλη έλπίδα.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Δηλαδή;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Ένα «πρόπό».

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ (ξαφνιασμένη): Τ' είναι πάλι αύτό τό «πρό-πό»; (Μ' άλλο ύφος): Άλ! ναί, ξέχασα. Είνε αύτά τά ποδοσφαιρικά στοιχήματα.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Άκριβώς. Έχω άπάνω μου ένα έντυπο. Θά τό συμπληρώσης, λοιπόν, θά τό συμπληρώσουμε, άν θέλης, καί μ' ένα ταλληράκι θάχης τήν έλπίδα νά πλουτίσης.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Θέλεις νά πής ότι θάκουμε τήν έλπίδα νά πλουτίσουμε.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Μά τό «πρόπό» Βαγγελίτσα μου θάναι δικό σου.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Δέν έχει δικό σου καί δικό μου, Μανωλάκη μου. Ό,τι έχει ο ένας άνήκει καί στόν άλλον.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ (έτοιμος νά κλάψη): Χρυσή μου καρδούλα! Άγγελέ μου!

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Ελα τώρα νά συμπληρώσουμε τό δελτίο.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Έχεις ιδέα άπό ποδόσφαιρο;

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Έννοια σου καί σκουπάζω άρκετά.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Μπράβο, άγάπη μου! Δέν τό ήξερα πώς είσαι καί φίλαθλη.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Λοιπόν. Έχουμε καί λέμε. Πρώτη συνάντησις. Άπόλλων — Πανιώνιος. Έσύ τί λές;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Ό,τι λές κι' έσύ.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Έγώ λέω πώς θά κερδίση ο Πανιώνιος

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Κι' έγώ συμφωνώ.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Άς τό σημειώσουμε, λοιπόν. (Σημειώνει)

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Πάμε πάρα κάτω.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Έθνικός Πειραιώς — Παναιγιάλειος.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Μμμμ. Μάλον ισοπαλία μού μυρίζεται.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Κι' έμένα τό ίδιο.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Κοπάνα του ένα Χ νά ξεμπερδεύουμε.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ (σημειώνει): Πάει κι' αύτό!

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Προχωρούμε.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Τρίτο μάτς. ΠΑΟΚ—Πανελευσινιακός.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Έδώ θά τά μπλέξουμε.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Καί μάλιστα άσχημα.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Τό πάμε πάλι γιά Ισοπαλία;

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Κι' άν κερδίση ο ΠΑΟΚ;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Άμ' άν κερδίση ο Πανελευσινιακός;

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Έλα ντέ! Ισοπαλία, λοιπόν, πάλι κι' άγιος ο Θεός!

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Έστω. (Σημειώνει).

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Ή συνέχεια τί λέει;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Παναθηναϊκός — Όλυμπιακός. (Πάει νά σπουδάση).

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Τί κάνεις έκεί;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Δέν βλέπεις; Σπουδάζω.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Τί σημειώνει;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Ένα μεγαλοπρεπές 2

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Έννοείς, δηλαδή, ότι θά κερδίση ο Όλυμπιακός;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Άκριβώς.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Άς γελάσω! Χά! χά! χά!

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Μπά! Ώστε Παναθηναϊκάκιας μού είσαι;

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Άμ τί νά θέλης νά είμαι; Μαουνιέρης;

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Για πρόσεξε πώς μιλάς, σέ παρακαλώ, γιατί ή μητέρα μου είναι Πειραιώτισσα.

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Μώρ' τί μάς λές! Μεγάλη μας τιμή!

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Τόν κακό σου τόν καιρό!

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Τόν ψυχρό σου τό φλόγο!

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Τριφυλλάκια!

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Σκοτώστρα. Μόνο τό δώρο σούλειπε!

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Άμ δέν τό χρειάστηκα τό φωρδώρο σου! Νά δής, όμως, τί δώρο θά σού κοπανίση έσένα ο Όλυμπιακάραρος! Ισα-με πέντε γκόλ!

ΒΑΓΓΕΛΙΤΣΑ: Βρέ, ούστ! Ότού σου! (Ο Μανωλάκης τή στρώνει έξαλλος στό κυνήγι, ένώ τούς κυνηγάει καί τούς δύο ο ζαχαροπλάστης γιά νά εισπράξη τίς 5.60 κι' ένώ πέφτει γρήγορα ή:

Αύλαία)

Γ. Γ.

ΦΟΡΕΜΑ... ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΟ

Η περίφημη «ώτ κουτύρ» τής Γαλλίας άπέκτησε έφετος μιά νέα φίρμα. Πρόκειται γιά τό νεαρό σχεδιαστή Σέρζ Ματτά, ο όποίος σχεδίασε μεταξύ άλλων καί τό βραδυνό αύτό φόρεμα. Τό πίσω μέρος έχει διασκευασθή σέ άνθοδοχείο, μέσα στό όποίο ή ώραία πού τό φορεί βάζει φρέσκα λουλούδια τής άρεσκείας της.

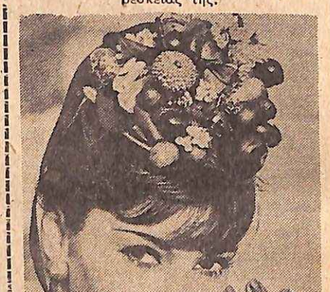

ΕΝΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙ

Στό Παρίσι, οί άνοιξιάτικες έπιδείξεις τών διαφόρων οίκων μόδας διαδέχονται ή μιά τήν άλλη. Στή φωτογραφία μας ένα άνοιξιάτικο καπελλάκι, πού θυμίζει 1850. Διακοσμείται άπό άφθονα φρούτα τής έποχής, πού τά κάνουν, όπως είπε κάποιος... όρεκτικώτατο!...

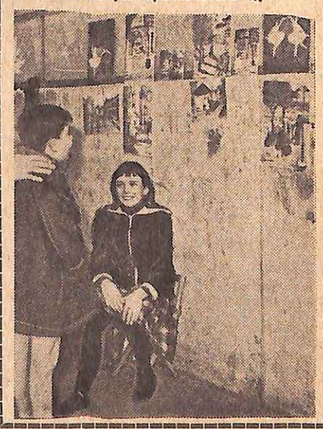

ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙ ΤΗΣ

Η Ρόζυ Μάρτιν, μιά μικρούλα 13 χρόνων, έχει συγκινήσει τίς ήμέρες αύτές τήν κοινή γνώμη τής ιταλικής πρωτευούσης. Η Ρόζυ, πού έχει έπιδείξει άπό μικρή ένα ταλέντο ζωγράφου καί άπαθανάτιζε μέ τό πινέλλο της ό,τι τής άρεσε καί τής έκανε έντύπωσι, άποφάσισε, κρυφά άπό τή μητέρα της, νά πουλήση τούς πίνακές της καί νά συγκεντρώση έτσι τά χρήματα πού χρειάζονται γιά νά έγχειριστή ό άρρωστος άδελφός της. Η νεαρά ζωγράφος γεννήθηκε στό Ντύσελντορφ, έζη όμως άπό χρόνια στή Ρώμη μαζί μέ τή μητέρα της καί μαθαίνει χορό.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Τό ξυράφι

Ο άνθρωπος άρχισε νά ξυρίζεται άπό πολύ ένωρίς. Κι' αύτό μπορούμε νά τό συμπεράνουμε άπό τίς πιό πολλές γλυπτικές παραστάσεις, πού διασώθηκαν ώς τίς ήμέρες μας καί πού παρουσιάζουν, σέ πλείστες περιπτώσεις, τούς άνδρες μέ κομμένα μαλλιά καί ξυρισμένο πρόσωπο. Άλλά μέ ποιό τρόπο ξυρίζονταν οί άνθρωποι τών παλαιοτέρων έποχών;

Στό μουσειο Πιγκορίνι τής Ρώμης βρίσκονται πολλές λεπτότατες λάμες άπό όρείχαλκο μέ μιά ή δυό κόψεις, πού ήρθαν σέ φώς κατά τήν ένέργεια διαφόρων άνασκαφών. Κατά τή γνώμη τών άρχαιολόγων, οί λάμες αύτές άνήκαν στούς άνθρώπους τής προϊστορικής έποχής, πού τίς χρησιμοποιούσαν γιά νά ξυρίζωνται. Πρόκειται πιθανότατα γιά τά πρώτα ξυράφια πού χρησιμοποίησαν οί άνθρωποι.

Οί άνασκαφές τής Πομπηίας, έξ άλλου, έφεραν σέ φώς πολλά είδη ξυραφιών, πού έχρησιμοποιούντο άπό τούς Ρωμαίους τής αύτοκρατορικής περιόδου. Η λοβή αύτών τών ξυραφιών ήταν άπό ξύλο, κόκκαλο ή έλεφαντόδοντο καί στολίζονταν άπό ώραίες γλυπτές παραστάσεις. Η λεπίδα είχε διπλάσιο πεσίπου πλάτος άπό έκείνο τών σημερινών ξυραφιών πού ήταν άπό σίδερο.

Άλλά καί οί άρχαίοι "Ελληνες (όχι όλοι, αύτε πάντοτε) χησιμοποιούσαν έπίσης ξυράφια γιά νά ξυρίζωνται. Δέν ξέρομε, όμως, πώς ήταν τά ξυράφια τους.

ΟΙ «ΜΕΓΑΛΟΙ» μὲ παντοῦφλες

Ὁ Ναπολέων πλασιὲ βιβλίων κι' ὁ Λίνκολν ταβερνιάρης

Υπάρχει στό παρισινό μουσείο τού Λούβρου ένα κεφάλαιο, πού τό βλέπουν μόνο λίγοι έπισκέπτες. Είναι ένας κατάλογος άπό 200 περίπου όνόματα καί διευθύνσεις, θεωρείται δέ άπό τούς Γάλλους σάν έθνικός θησαυρός, γιατί έχει γραφή άπ' τό Μεγάλο Ναπολέοντα, μέ τό χέρι του.

Όταν ο μέλλων κατακτητής τού κόσμου ήταν άκόμα ένας φτωχός καί άσήμος νεαρος, έκανε τόν πλασιέ βιβλίων, γυρίζοντας άπό πόρτα σέ πόρτα. Κι' ο χειρόγραφος αύτός κατάλογος περιλάμβανε τούς πελάτες του.

Άργότερα, όταν ο Ναπολέων έγινε μέγας καί πολύς, δέν άνέφερε ποτέ αύτη τή δυσάρεστη περίοδο τής ζωής του. Προτιμούσε νά τήν ξεχνάη...

Κάτι τέτοιο συνέβη καί μέ τόν μεγάλο Άμερικανό πολιτικό Άβραάμ Λίνκολν. Μολονότι ο ίδιος τό διέψευδε, άπό ντροπή, είναι άπόλυτα έξακριβωμένο πώς ύπήρξε κάποτε ταβερνιάρης!

Ο Λίνκολν περηφανευότανε γιά τή φτωχική καταγωγή του καί τή γέννησί του σέ μιά καλύβα. Δέ ντρεπότανε νά παραδεχθή ότι δέν είχε φορέσει ποτέ κάλτσες, ώσπου ένηλικιώθηκε. Άλλά δέν τού άρεσε νά ξαναθυμάται τίς ήμέρες έκείνες πού, μαζί μ' ένα συνέταιρο όνόματι Μπέρρυ, είχαν μιά ταβέρνα στό Νιού Σάλεμ.

Άπ' τίς ύπερεκατό βιογραφίες τού Λίνκολν, μονάχα μιά άναφέρει αύτή τή φάσι τής σταδιοδρομίας του. Είναι όμως άναμφισβήτητα άληθινή αύτή ή ίστορία, έφόσον ύπάρχει άκόμα ή άδεια λειτουργίας τής ταβέρνας, στά όνόματα Λίνκολν καί Μπέρρυ.

Άλλά μήπως δέν έχει τά παρασκήνιά του ο βίος όλων τών διασημοτήτων;

Άς πάρουμε γιά παράδειγμα τό Μπετόβεν. Όλοι τόν φανταζονται σάν μιά μεγαλοπρεπή μορφή καί συγκινοῦνται άπ' τήν τραγωδία τής τελείας κουφαμάρας του. Ύπάρχει όμως κι' ένας άλλος Μπετόβεν, όχι ο μουσικός άλλ' ο άνθρωπος, κι' αύτός είναι πολύ λιγώτερο γνωστός.

Ήταν ένα γκρινιάρικο, φιλύποπτο καί μίζερο γεροντοπαλλήκαρο. Ύποπτευόταν όλους πώς προσπαθούσαν νά τόν γελάσουνε. Ίδιαζε άκόμα καί μέ μιά πιστή γρηά ύπηρέτρια του. Νά τί έγραφε σχετικά σ' ένα άνηψιό του: «Η Παρασκευή είναι ή μόνη μέρα πού ή γρηά στρίγγλα μαγερεύει τής προκοπής φαίνεται πώς μόνο τήν ήμέρα αύτή δέν τήν κυριεύει ο Σατανάς... Είμαι βέβαιος ότι, άν ζοῦσε πρίν άπό 100 χρόνια, θά τήν είχαν κάψει, γιά μάγισσα».

Η ταιγκουνιά του ήταν άφάνταστη. Έκανε κάποτε, στό ήμερολόγιό του, ένα λογαριασμό πόσα λεφτά θά μπορούσε νά οικονομήση άν χρησιμοποιοῦσε λιγώτερο καφέ! Μάλιστα είχε έπινοήσει (στά χαρτιά) ένα μηχάνημα κατασκευής γαλλικού καφέ, στό όποίο τό ύγρό θά περνοῦσε μέ πίεσι άπό ένα φίλτρο, γιά νά μήν άπομείνη οὔτε ἴχνος άρώματος στό κατακάθι τοῦ καφέ!

Άλλ' ή ταιγκουνιά του αύτή συγχωρεῖται κάπως, έφόσον έκανε οικονομίες γιά νά μπορή νά χαρτζηλικώνη ένα άδρηστο κι' άχάριστο άνηψιό του πού λάτρευε.

Ο περίφημος Λεονάρντο ντά Βίντσι, ζωγράφος, γλύπτης, μηχανικός, γεωλόγος, μαθηματικός — ένα άπό τά φωτεινότερα μυαλά τού κόσμου— είχε κι' αύτός τίς άγνωστες κι' όχι πολύ κολακευτικές πλευρές τού χαρακτήρος του. Ύπάρχει πράγματι σέ κάποιο άγγλικό μουσείο ένα χειρόγραφό του: ο λεπτομερής λογαριασμός τών έξόδων πού έκανε γιά τήν κηδεία τής μητέρας του. Αύτό μάς έπιτρέπει νά σκεφθοῦμε ότι λυπήθηκε λιγώτερο γιά τό θάνατό της καί πιό πολύ γιά τίς δαπάνες πού κηδείας της!

Έδῶ πρέπει νά προσθέσουμε καί μιά περίεργη λεπτομέρεια: Ο ντά Βίντσι έγραφε πάντα μέ τ' άριστερό χέρι, κι' άπό τή δεξιά πλευρά τοῦ χαρτιοῦ πρὸς τήν άριστερή! Ώστόσο είχε θαυμάσιο γραφικό χαρακτήρα

—Ἐπιμένεις δηλαδὴ νὰ μπῆς στὴν καρδιά μου!

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Άποιος στή μικρή ζωή του τή σκλαβιά έχει γνωρίσει
άποιος έχει μέσ' τού τρόμου τά σκοτάδια τριγυρίσει,
άποιος έπνιξε στό δάκρυ καί τήν ύστερη έλπίδα,
νοιώθει τί θά πῆ νά είσαι όρφανός άπό Πατρίδα!

*

Όλοι οί σκλάβοι πικραμένοι στά βουνά φυλᾶνε βάρδια
—σπαρταρᾶνε «περιστέρια» στά φτωχά τους φυλλο-(κάρδια—
καί προσμένουν μ' άγωνία κάποια πρώτη μπαταριά
νά φωνάξουν μ' ένα στόμα:
—Χαίρε, ὦ χαίρε Λευτεριά!

*

Έτσι έγινε καί τότε πού ή Πατρίδα ήτανε σκλάβα
κι' έβραζε μέσ' τήν καρδιά της τού ήφαίστειου ή λάβα
καί ζητοῦσε «γάρθ' ή ὥρα!» καί χωρίς λεφτό νά κάση
τά δεσμά τά σιδερένια μέ τά δόντια νά τά σπάση!...
Κι' ἦρθ' ή ὥρα! Καί μέ ὅπλο τήν άδούλωτη καρδιά
γέροι κι' άρωστοι καί νέοι καί γυναίκες καί παιδιά
σπαταλήσανε τό αἷμα σά νά ἦτανε νερό
καί τό κάνανε ποτάμι γιά νά πνίξουν τόν έχθρό.

*

Όλοι βιάζονταν ποιός πρῶτος τή ζωή του θ' άφιέρωση—
ἴσως δέν ὑπάρχει πέννα τίς σκηνές νά ζωγραφίση—
κάνει ο γέρος τό παιδί του πού ἦταν τώρα γιά γαμ-(πρός,
καταπίνει ένα δάκρυ καί τραβάει πάλι μπρός!.

*

Κι' ο έχθρός πού ἦταν μεγάλος, παντοδύναμος, σπου-(δαῖος
μπρός στήν άμετρη θυσία τούς κυττάει κι' αύτός μέ-(δέος
κι' όποιο μήνυμα κι' άν στείλη παίρνει άπάντησι ὠμή:
—Λευτεριά χωρίς ψωμί!

*

Άντηχοῦνε άπ' τίς κραυγές τους, γύρω τά βουνά κι' (οἱ λόγοι,
κάθε σπιθαμή έχει γίνει Ζάλογγο καί Μεσολόγγι.
Μά ή Πίστι ξαλαφρώνει τήν καρδιά τους τή βαρειά...
Μόνο σέ κορμιά χιλιάδες θά πατήση ή Λευτεριά!

*

Ξέρουμε καί τούς τιμᾶμε τούς μεγάλους μας γενναί-(ους
τόν Κανάρη, τό Μιαούλη καί τούς Κολοκοτρωναίους,
μά δέν ἦταν μόνο έκεῖνοι. Κι' άλλοι ρίζανε τό βόλι
ἥρωες άπ' άκρη σ' άκρη, στήν Έλλάδα ἦταν όλοι!
Οἱ ἀνώνυμες οἱ μᾶζες πού σέ κάθε μιά έποχή
φτιάχνουνε σφιχτοδεμένες τῆς πατρίδας τήν ψυχή!...

*

Έτσι έγινε καί τότε, χύθηκε ποτάμι τό αἷμα
κι' ἔτσι φτιάχτηκε τό θαῦμα πού μᾶς φαίνεται σάν (ψέμα
κι' ἦρθ' ή Λευτεριά μιά μέρα γιά νά φέρη τή χαρά
«άπ' τά κόκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τά ἱερά»!...

ΕΥ.—

Τρεῖς ἁρματολοὶ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Ἡ περιπέτειά τους μὲ τοὺς Ἀλγερίνους κουρσάρους

Κατά τά τέλη τού 18ου αίώνα, ήταν περίφημοι γιά τήν παλληκαριά τους τρεῖς ἁρματολοί Ρουμελιῶτες: ο Ἅγγ. Σουμίλας ἤ Βλαχαγγέλης πού καταγόταν άπό τά Γιάννενα, ο Πάνος Μεϊτάνης άπό τήν Κατούνα τής Ἀκαρνανίας, καί τό Μικρό Χορμόπουλο, καταγόμενο άπό τ' Ἄγραφα.

Οἱ τρεῖς αὐτοί ἦρωες κυνηγιόντουσαν μέ λύσσα, τόσο άπό τούς ἐχθρούς, όσο καί άπό τούς Ἐνετούς. Κατόρθωναν ὡστόσο νά μένουν ἀσύλληπτοι.

Ἐκεῖνο ὅμως πού δέν κατόρθωναν οἱ διῶκτες τῶν τριῶν ἁρματολῶν μέ τά ὅπλα, τό πέτυχαν στό τέλος μέ τήν πονηρία, τήν προδοσία καί τό χρῆμα.

Ἡ παντόφτηνη Ἐνετική Δημοκρατία πλήρωσε γι' αὐτό ἕνα γενναῖο ποσό καί οἱ τρεῖς πολεμάρχες προδόθηκαν καί συνελήφθησαν στά παράλια τῆς Βονίτσης άπό Ἐνετούς στρατιῶτες.

Οἱ Ἐνετοί ἔδεσαν χειροπόδαρα τούς τρεῖς ἁρματολούς, τούς ἔριξαν στό ἀμπάρι μιᾶς γαλέρας κι' ἄνοιξαν πανιά γιά τή Βενετία, ὅπου ἐπρόκειτο νά τούς παραδώσουν γιά νά θανατωθοῦν ἤ νά ριχτοῦν σ' ἀνήλιες φυλακές.

Ἐνῶ ὅμως ἡ γαλέρα ἔπλεε γιά τή Βενετία, κοντά στίς ἀκτές ἀκριβῶς τῆς Δαλματίας, βρέθηκε ἐαφνικά μπροστά σ' ἕνα ἀλγερινό πειρατικό πλοῖο. Μετά τούς πρώτους πυροβολισμούς, ὁ Ἐνετός πλοίαρχος σήκωσε λευκή σημαία γιά νά παραδοθῆ.

Οἱ Ἀλγερινοί πειραταί ἦταν περισσότεροι κι' οἱ Ἐνετοί εἶχαν τρομοκρατηθῆ.

Οἱ τρεῖς Ἕλληνες ἁρματολοί ἄκουσαν ἀπό τό ἀμπάρι ὅπου βρίσκονταν ἁλυσοδεμένοι τούς πυροβολισμούς καί τό θόρυβο πού γινόταν ἔξω καί ρώτησαν ἕνα Ἐνετό ναύτη τί συμβαίνει.

— Μᾶς ρίχτηκε ἕνα πειρατικό, γεμᾶτο Ἀλγερίνους κουρσάρους καί πρόκειται νά παραδοθοῦμε, τούς εἶπε ὁ ναύτης.

—Νά παραδοθῆτε; Θέλετε νά παραδοθῆτε, φώναξαν ἄγρια κι' οἱ τρεῖς ἁρματολοί. Τί λές, ὡρέ, τρελλαθήκατε; Τσίνα καί πᾶτε στό καπετάνιο σου νά μᾶς βγάλη ἀπ' τά σίδερα, νά μᾶς δώση τ' ἁρματά μας καί θά κάνουμε ἐμεῖς καλά μέ τούς κουρσάρους!...

Ὁ ναύτης ἔτρεξε ἀμέσως καί ἀνάφερε στόν πλοίαρχο τήν πρότασι τῶν τριῶν αἰχμαλώτων. Κι' ἐκεῖνος, πού δέν εἶχε νά χάση τίποτα, τούς ἐλευθέρωσε καί τούς ἔδωσε τά ὅπλα τους.

Τή στιγμή ἐκείνη πλεύριζε στή γαλέρα τό πειρατικό.

Οἱ τρεῖς Ἕλληνες ἥρωες, χωρίς νά διστάσουν καθόλου, πήδησαν πάνω σ' αὐτό μέ ἅγρια ξεφωνητά κι' ἀρχισαν νά πετσοκόβουν τούς Ἀλγερίνους πειρατές μέ τά γιαταγάνια τους.

Τό γενναῖο παράδειγμα τῶν ἁρματολῶν ἔδωσε θάρρος στούς τρομοκρατημένους Ἐνετούς. Πῆραν κι' αὐτοί μέρος στή μάχη καί σέ λίγο τό πειρατικό κυριεύθηκε, δέθηκε πίσω ἀπό τή γαλέρα καί μεταφέρθηκε στή Βενετία.

Ἐκεῖ οἱ τρεῖς ἡρωϊκοί ἁρματολοί ἔνιωσαν δεκτοί μέ μεγάλο ἐνθουσιασμό.

Ἡ Ἐνετική Γερουσία μάλιστα τούς χάρισε ἀνάλογα γήπατα καί τούς ἔδωσε διάφορους βαθμούς, σάν ἀνταμοιβή γιά τό ὑπεροχο κατόρθωμά τους.

Οἱ ἡρωΐδες τῆς ἐλευθερίας

ΣΤΗΝ ἐποποΐα ποὺ λέγεται 'Ελληνικὴ 'Επανάστασι, μακρὰ ἦταν ἡ προετοιμασία τοῦ σκλαβωμένου γένους. Ἂν οἱ Κλέφτες κι' οἱ 'Αρματωλοὶ ἦταν τὸ μεγάλο στρατιωτικὸ σχολεῖο, ποὺ ἑτοίμασε τοὺς πολεμιστὰς τοῦ 21, ἦταν κι' ἕνα ἄλλο σχολεῖο, ἐξ ἴσου μεγάλο, ποὺ παρασκεύασε ἠθικὰ τὸ ἔθνος στὸν ἀγώνα τῆς ἐλευθερίας. Τὸ σχολεῖο αὐτὸ τὸ συντήρησε καὶ τὸ ἐλάμπρυνε ἡ μεγάλη γενιὰ τῶν ἀνωνύμων 'Ελληνίδων. Αὐτὲς ποὺ γαλούχησαν τοὺς ἀγωνιστὲς τῆς προεπαναστατικῆς καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς περιόδου καὶ μαθαιναν στὰ παιδιά τους νὰ ζοῦν «ἐλεύθεροι ἄνθρωποι» καὶ νὰ πεθαίνουν «ἀντρειωμένοι».

'Η Μόσχω Τζαβέλλα μὲ τὶς 400 Σουλιώτισσες στὴ μάχη τῆς Κιάφας.

«Κατάρα νἄχετε παιδιά,
μὴ λυώσουν τὰ κορμιά σας,
ὅσο νὰ ζῆτε, τὸν ἐχθρό,
νὰ μὴ τὸν προσκυνᾶτε...»

Μὲ τέτοια τραγούδια νανούριζαν τὰ μωρά τους οἱ 'Ελληνίδες στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς κι' ἑτοίμαζαν τὸ 21. 'Επὶ πλέον, οἱ 'Ελληνίδες, σὰν μανάδες, γυναῖκες καὶ ἀδελφές, στάθηκαν δίπλα στοὺς δικούς τους καὶ πολέμησαν μὲ τοὺς ἄντρες στὴν πρώτη γραμμὴ ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαίτησε. Στὸ Μεσολόγγι, στὸ Σοῦλι, στὴ Μάνη, ὁ πόλεμος γιὰ τὶς γυναῖκες στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς καὶ στὴν 'Επανάστασι ἦταν τόσο συνηθισμένος, ὅσο κι' ἐκεῖνος ποὺ ἔκαναν οἱ ἄντρες. Κι' ὅταν δὲν περίσσευαν ὅπλα γιὰ τὶς γυναῖκες, ἔπαιρναν ὅ,τι εὕρισκαν καὶ κυνηγοῦσαν τὸν ἐχθρό. 'Η λαϊκὴ μοῦσα ἔχει ἀπαθανατίσει τὰ κατορθώματά τους:

«Τὶς ποδιὲς ἀνασκουμπώσαν καὶ μὲ πέτρες τὶς γιομίζουν
καὶ ἁρπάζουσι δρεπάνια καὶ θερίζουσι κεφάλια».

Κάθε τόπος στὴ νεώτερη ἑλληνικὴ ἱστορία ἔχει τὶς δικές του ἡρωΐδες. Τὰ κατορθώματά τους ἔγιναν, θρύλος, τραγοῦδι καὶ ἱστορία. Ἰδίως στὶς ὀρεινὲς περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ὁ κατακτητὴς δὲν μπόρεσε νὰ τὶς πατήσῃ, οἱ ἡρωισμοὶ γυναικῶν περνοῦν στὴν περιοχὴ τοῦ ἔπους. Καὶ στὸ κεφάλαιο αὐτό, χρονολογικῶς τουλάχιστον, τὸ προβάδισμα ἀνήκει στὸ Σοῦλι.

Στοὺς ἐπικοὺς ἀγῶνες, ποὺ ἔκανε τὸ Σοῦλι ἐναντίον τοῦ 'Αλῆ πασᾶ ἀπὸ τὸ 1790 ὡς τὸ 1803, στὴν πρώτη γραμμὴ βρέθηκαν οἱ Σουλιώτισσες. Ἕλληνες καὶ ξένοι συγγραφεῖς ἀναφέραν μὲ θαυμασμὸ τὰ ὀνόματα τῆς Μόσχως Λάμπρου Τζαβέλλα, τῆς Χάϊδως Γιαννάκη Σέχου, τῆς Δέσπως Μπότσαρη, τῆς 'Ελένης Μπότσαρη, ποὺ ἦταν ἀρχηγίνες σὲ σώματα Σουλιωτισσῶν κι' ἔκαναν θραῦσι στὸν ἐχθρό. Μερικὲς συμπληρώσαν τὴν εἰσφορά τους στὸ ἔθνος μὲ τὸν ἡρωϊκό τους θάνατο στὸ πεδίο τῆς μάχης.

Μὲ 14 χιλιάδες στρατὸ εἶχε ἐπιτεθῆ τὸν 'Ιούλιο τοῦ 1792 ὁ 'Αλῆ πασᾶς ἐναντίον 2 χιλιάδων Σουλιωτῶν, ποὺ εἶχαν ταμπουρωθῆ στὴν Κιάφα. 'Η μάχη κράτησε ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὁ τόπος εἶχε ἀνάψει ἀπὸ τὸ ντουφεκίδι. Εἶχαν ἀποκάμει πιὰ καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι καὶ πρὸς τὸ βράδυ εἶχε κοπάσει ὁ σάλος τῆς μάχης. Τότε, στὸ σούρουπο, μιὰ φάλαγγα ἀπὸ 400 Σουλιώτισσες, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴ Μόσχω Τζαβέλλα, ὁρμοῦν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς Κιάφας καὶ ἐπιτίθενται ἀκράτητες ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Τὰ ἔχασαν οἱ στρατιῶτες τοῦ 'Αλῆ πασᾶ σὰν εἶδαν τὸ λεφοῦσι ἐκεῖνο τῶν γυναικῶν νὰ ὁρμᾶ ἐπάνω τους μὲ ἀγρίες φωνές. Πετοῦν τὰ ὅπλα καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια. Μαζὶ μὲ τὶς Σουλιώτισσες ἑνώνονται καὶ οἱ Σουλιῶτες κι' ἀρχίζει μιὰ τρομερὴ καταδίωξι καὶ μιὰ τρομερώτερη ἀκόμη σφαγὴ τοῦ πανικοβλήτου ἐχθροῦ. 'Ο στρατὸς τοῦ 'Αλῆ πασᾶ διαλύεται. Δύο χιλιάδες σκοτωμένους ἀφῆκε στὴν Κιάφα. Καὶ τὸση ἦταν ἡ καταστροφὴ καὶ ὁ πανικός, ὥστε ὁ τύραννος τῆς 'Ηπείρου ἔσκασε δυὸ ἅλογα ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο γιὰ νὰ φύγῃ καὶ νὰ φτάσῃ στὰ Γιάννενα. Ἐκεῖ πέρα ἐπὶ 15 ἡμέρες ἀπαγόρευσε στοὺς Γιαννιῶτες μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ σπίτια τους γιὰ νὰ μὴν ἰδοῦν τὰ χάλια τοῦ στρατοῦ του, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ Σοῦλι.

'Η καταστροφὴ τοῦ 'Αλῆ πασᾶ στὴ Κιάφα εἶχε ἐπηρεάσει στὸν 'Αριστοτέλη Βαλαωρίτη τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο ποίημα ποὺ ἀρχίζε μὲ τοὺς στίχους:

«Τ' ἄλογο! τ' ἄλογο 'Ομὲρ Βρυώνη
τὸ Σοῦλι ἐχούμησε καὶ μὰς πλακώνει.
Τ' ἄλογο! τ' ἄλογο! 'Ακοῦς σουρίζουν
ζεστὰ τὰ βόλια τους, μᾶς φοβερίζουν...

Βρυώνη πρόφθασε· ἀκόμη λίγο,
κι' ἀπὸ τὰ νύχια τους δὲ θὰ ξεφύγω.
Τ' ἄλογο!... Γνώρισα τὴ φουστανέλλα
τοῦ ἐχθροῦ μου τ' ἄσπονδου Λάμπρου Τζαβέλλα».

'Ανάλογους ἡρωϊσμοὺς καὶ κατορθώματα ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν καὶ οἱ ἄλλες ἡρωΐδες τοῦ Σουλίου, ποὺ ἀναφέραμε. 'Αλλὰ δὲν ἦταν οἱ μόνες. Τὶς διαλέξαμε σὰν «ἐπώνυμες τῆς ἱστορίας», σὰν ἀρχηγίνες, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ μεγάλη στρατιὰ τῶν γυναικῶν τοῦ Σουλίου, ποὺ πολέμησαν δίπλα στοὺς ἄντρες τους καὶ στὴν πρώτη γραμμὴ ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐπισποΐας, ποὺ κράτησε 13 χρόνια.

'Εξήντα Σουλιώτισσες μὲ τὰ παιδιὰ τους καὶ μὲ μωρὰ ἀκόμα ποὺ τὰ βυζαίνανε οἱ μητέρες, κλείστηκαν σ' ἕνα ἀπόκρημνο βουνό, τὸ Ζάλογγο. Καὶ γιὰ νὰ μὴ παραδοθοῦν στὸν ἐχθρὸ ἔρριξαν τὰ παιδιὰ τους στὸ βάραθρο ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ βουνὸ κι' ἀκολούθησαν ἔπειτα κι' οἱ ἴδιες τὴν τύχη τους. "Οχι ὅμως μὲ θρήνους καὶ μὲ κλάματα, ἀλλὰ μὲ τραγούδια. Πιάστηκαν ὅλες ἀπὸ τὸ χέρι σὲ χορὸ κι' ἔπεσαν, ἡ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης, στὸ βάραθρο τραγουδῶντας:

«Ἔχετε γειὰ βρυσοῦλες,
λόγγοι, βουνά, ραχοῦλες...»

Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου εἶδε τέτοιο χορό. Ἦταν ὁ πιὸ ἐκπληκτικός, μὰ κι' ὁ πιὸ ὑπέροχος σὲ πατριωτικὴ ἔξαρσι. Δυστυχῶς, ἡ παράδοσι δὲν ἔσωσε τὰ ὀνόματα τῶν ἡρωϊδῶν ἐκείνων τοῦ Ζαλόγγου. Καὶ ποιὸς ξέρει ἂν κάθε μία ἀπὸ τὶς Σουλιώτισσες, ποὺ χόρεψαν τὸ «χορὸ τοῦ θανάτου» δὲν εἶχε καὶ μιὰ δική της ἱστορία ἀγώνων καὶ κατορθωμάτων.

Ἄγνωστα παραμένουν ἐπίσης τὰ ὀνόματα τῶν ἡρωϊδῶν τοῦ Μεσολογγίου, μολονότι πολέμησαν στὴν πρώτη γραμμὴ τόσο στὴν πολιορκία τῆς ἔνδοξης πολιτείας, ὅσο καὶ στὴν ἡρωϊκὴ ἔξοδο. Οἱ γυναῖκες κουβαλοῦσαν τὰ πυρομαχικὰ στοὺς ἀγωνιστὲς καὶ πολλὲς φορὲς παίρναν τὴ θέσι τους στὶς τάπιες τοῦ φρουρίου καὶ συνέχιζαν τὴ μάχη.

'Εξακόσιες Μεσολογγίτισσες σκοτώθηκαν στὴν ἡρωϊκὴ ἔξοδο. 'Η γυναῖκα τοῦ Κίτσου Τζαβέλλα, ποὺ κουβαλοῦσε τὸ λαβωμένο ἀδερφό της, βλέπει ἕναν ἐχθρὸ καβαλλάρη νὰ ἔρχεται κατ' ἐπάνω της. Ἀφήνει στὴ γῆ τὸ λαβωμένο, ἁρπάζει τὸ ὅπλο της καὶ σκοτώνει τὸν ἐχθρό. 'Επειτα ἀνεβάζει ἐπάνω στὸ ἅλογο τοῦ σκοτωμένου ἐχθροῦ τὸν ἀδερφό της, καβαλλικεύει κι' ἡ ἴδια καὶ φεύγει...

Θρυλικὴ ἔμεινε γιὰ τοὺς ἡρωϊσμούς της ἡ Ἀλεφάντω Ζανιᾶ, καθὼς καὶ ἡ κόρη τοῦ προύχοντα τοῦ Αἰτωλικοῦ Παπαδιὰ Κουρκουμέλη, ποὺ ἔμπηξε τὸ μαχαίρι στὸ στῆθος τῆς γιὰ νὰ μὴ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ. Ἦταν ὡραιοτάτη καὶ μόλις 20 ἐτῶν!

Θ' ἀναφέρωμε ἐπίσης τὴ Ρηνιώ, κόρη τοῦ προύχοντα τοῦ Μεσολογγίου Μακρονάσου. Τὴν εἶχαν πιάσει στὴν ἔξοδο οἱ ἐχθροὶ καὶ τὴ μεταφέραν μ' ἕνα μουλάρι στὰ Γιάννενα, γιὰ νὰ τὴν κλείσουν στὸ χαρέμι κάποιου πασᾶ. Στὸ μουλάρι εἶχαν βάλει καὶ δύο καλάθια. Στὸ ἕνα ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ ἄντρα της, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ στὴν ἔξοδο, καὶ στὸ ἄλλο τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ της. Στὸ δρόμο ἡ Ρηνιὼ ἔκοψε τὴ γλῶσσα της μὲ τὰ δόντια καὶ αὐτοκτόνησε γιὰ νὰ μὴ πάῃ στὸ χαρέμι τοῦ πασᾶ. Τὰ παιδιὰ της τὰ λευτέρωσε ἀργότερα ὁ Καποδίστριας καὶ τὰ σπούδασε μ' ἔξοδά του ὁ ἀδερφός του Κυβερνήτη κόντε Βιάρος στὴν Εὐρώπη.

Στὴν ἐποποΐα τῶν ἡρωϊδων τοῦ 21 ἐξαιρετικὴ θέσι παίρνουν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Σοῦλι καὶ τὸ Μεσολόγγι, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ Μάνη καὶ ἡ Κρήτη ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἀθάνατες σελίδες ἡρωϊσμοῦ γυναικῶν. Καὶ στὰ δύο αὐτὰ μέρη οἱ μητέρες μάθαιναν (ἀπὸ τὴν κούνια) τὰ παιδιὰ τους στὴ λευτεριὰ καὶ στὸν πόλεμο.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Σουλιώτισσες καὶ Μεσολογγίτισσες στὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

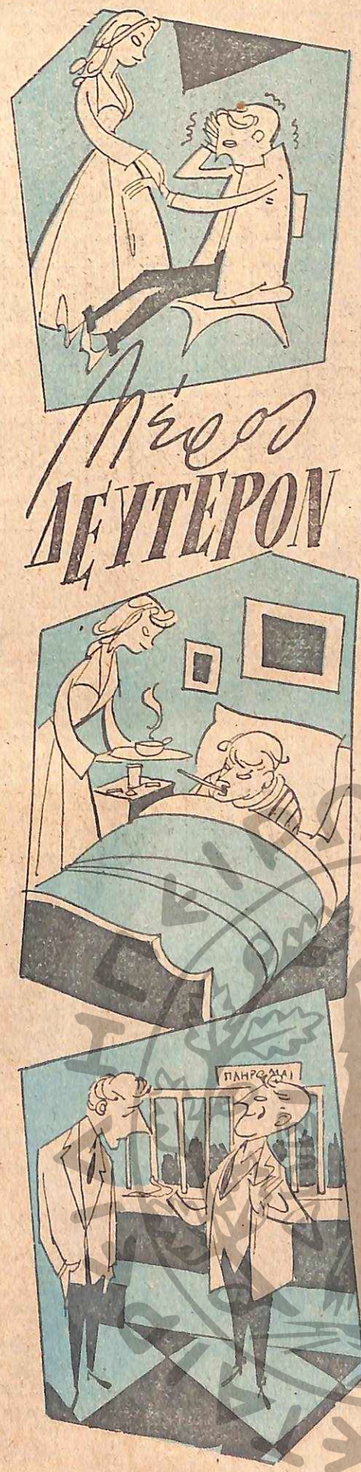

ΑΥΤΟ εἶναι τὸ «μέρος δεύτερον» τοῦ δράματος ποὺ ἐπιγράφεται «Ἀσφάλεια Ζωῆς». Δεύτερο καὶ σύντομες, ὅπως καὶ τὸ πρῶτο. Ἀλλὰ ἡ αὐτοτέλεια δὲ μᾶς ἐμποδίζει, θαρρῶ, νὰ ἐνεργήσουμε, μιὰ σύντομη ἀνακεφαλαίωσι τοῦ πρώτου, γιὰ νὰ μποῦμε καλύτερα στὸ νόημα τοῦ δεύτερου. Λοιπόν:

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ: "Ενας ἀσφαλιστής, ὀνόματι 'Ιάκωβος Φάμπρης, παρουσιάζεται ξαφνικὰ γιὰ νὰ μὲ καταφέρῃ, σώνει καὶ καλά, νὰ κάνω μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς. 'Εγὼ ἀρνοῦμαι πεισματικὰ καὶ κρατάω γερὴ ἄμυνα, μέχρι ποὺ αὐτὸς ὁ ἀπερίγραπτος κύριος Φάμπρης μοῦ βάζει μοχλό: Τὴ συμπέθα μου Μαίρη καὶ τοὺς δυὸ διαδόχους μου. Αὐτὰ τὰ πρόσωπα παίρνουν τὸ μέρος τοῦ ἀσφαλιστῆ καὶ μ' ὅλο τους τὸ δίκιο: Γιατὶ πρὸς ὄφελός τους θὰ γίνῃ ἡ ἀσφάλεια, κι' ἂν μοῦ συμβῇ κανένα «ἀπευκταῖον» θάχουν νὰ εἰσπράξουν ἕνα σεβαστὸ ποσὸν κι' ἐννιὰ ἔχει ὁ μῆνας. Κι' ἔτσι ὁ κύριος Φάμπρης πετυχαίνει τὸ σκοπό του. Κάνω μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς εἴκοσι ἐτῶν, γιὰ ποσὸν διακοσίων πενῆντα χιλιάδων. Αὐτὸ πάει νὰ πῇ πὼς ἂν ὁ "Υψιστος μοῦχῃ γραμμένα μέρες, σὲ εἴκοσι χρόνια θὰ εἰσπράξω αὐτὲς τὶς 250 χιλιάδες, σὺν τοὺς τόκους. "Αν ὄχι —ἄνθρωποι εἴμαστε— καὶ τὴ σκάσω στὴν ἀσφάλεια, πρὶν προφτάσω νὰ ὁλοκληρώσω τὶς δόσεις μου, τότε ἡ «Πίστις—'Ελπὶς καὶ "Ελεος» εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐγχειρίσῃ αὐτὸ τὸ ποσὸν ὁλόκληρο στὴν οἰκογένειά μου, συμπληρώνοντας τὸ ὑπόλοιπο ἀπὸ δικά της. Καὶ τὰ παίρνει ἡ Μαίρη, καὶ μὲ συγχωρᾶτε, πολὺ λέει ὁ λόγος. Καὶ γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἐγὼ ὀφείλω νὰ πληρώνω κάπου 1100 δραχμὲς κάθε μῆνα — ἕνα μισθὸ σχεδόν. Αὐτὸ θὰ πῇ «ἀσφάλεια ζωῆς». 'Ασφαλίζεσαι ἐσὺ κι' ἐξασφαλίζεις τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

'Ασφαλίστηκα, λοιπόν, ἔδωσα τὴν πρώτη δόσι, ἔδωσα καὶ τὴ δεύτερη. Οἱ χίλιες ἑκατὸ δραχμὲς ποὺ πλήρωνα κάθε μῆνα, μοῦ κλόνισαν τὸν προϋπολογισμό μου. Χρειάστηκε νὰ κάνω μερικὲς οἰκονομίες, γιὰ νὰχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ βλέπω κάθε πρώτη τοῦ μηνὸς τὴ σαρκαστικὴ φυσιογνωμία τοῦ κ. Φάμπρη καὶ τὸ χιλιάρικό μου γιὰ μπαίνῃ στὸ μαῦρο του χαρτοφύλακα. Ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνοχλητικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου.

— Ναί, παραδεχόταν καὶ ἡ Μαίρη. "Ομως, Κωστάκη, δὲν δοκιμάζεις ἕνα παράξενο συναίσθημα ἀσφαλείας;

— Παράξενο συναίσθημα, ναί. 'Ασφαλείας, ὄμως, ὄχι.

— Γιατί, Κωστάκη; 'Εγὼ τὸ αἰσθάνομαι.

— 'Εσύ, πολὺ φυσικά.

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω, Κωστάκη.

— Σὲ καταλαβαίνω ἐγώ, Μαίρη.

Πραγματικά, ἐνῶ ἐγὼ δοκιμαζόμουν ἀπὸ κάποια ἀκαθόριστα. συναισθήματα ἀνησυχίας, ἡ Μαίρη εἶχε ἀποκτήσει μιὰ ψυχικὴ ἡρεμία ποὺ μοῦβγαινε στὰ νεῦρα. Μιὰ ἀπίστευτη ἀλλαγὴ εἶχε γίνει στὴ στάσι της ἀπέναντί μου. 'Ενῶ ὡς τότε μ' ἔτρωγε μὲ τὴ γκρίνια της «Κωστάκη, πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομίες», «Κωστάκη, πολλὰ ξοδεύουμε», «Κωστάκη, νὰ βάζουμε κάτι στὴν Τράπεζα, γιατὶ δὲν ξέρουμε τί μᾶς συμβαίνει», ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὑπόγραψα ἐκεῖνο τὸ συμβόλαιο, οὔτε μοῦ ξανάκανε λόγο γιὰ τέτοια θέματα. 'Από μιὰ ἄποψι, βέβαια, αὐτὸ ἦταν εὐχάριστο.

'Αλλὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτό. Στιγὰ-στιγά, παρατήρησα καὶ κάτι ἄλλο: Στὸ ζήτημα τῆς ὑγείας μου τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Μαίρης εἶχε σχεδὸν ἐξαφανισθῆ. Μέχρι τότε, τὸ ἐλάχιστο φτέριμο, ἕνα ἁπλὸ φτάρνισμα τὴν ἀναστάτωνε.

— Κωστάκη, κρῶσσες!

— "Οχι, Μαίρη.

— Πῶς ὄχι. Δὲν ἀκοῦς πῶς βήχεις; Νὰ ξαπλώσῃς, νὰ σοῦ ρίξω ἐντοῦζες.

— "Ασε με, νὰ χαρῆς.

— "Οχι, Κωστάκη. Τὰ μικρὰ κουσουλήματα ξεσπᾶνε ἄσχημα καμιὰ φορά. Δὲν προσέχεις τὴν ὑγεία σου, καῦμένε!

Χοειαζόταν νὰ φέρω μεγάλη ἀντίστασι — περισσότερη ἀπ' ὅση εἶχα ἀντιτάξει στὸν κ. Φάμπρη — γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ ἀσπιρίνες, φεντοῦζες καὶ τριψίματα, γιὰ φύλλο πήδημα. 'Ακόμα συνήθιζε ἡ Μαίρη νὰ μοῦ πιάνῃ συχνὰ τὸ χέρι:

— Κωστάκη, σὰν ζεστὸς μοῦ φαίνεσαι. Νὰ βάλῃς θερμόμετρο!

Καὶ πότε τῆς φαινόμουνα ζεστός, πότε ὡχρός, πότε «κουμένος». 'Εκείνες τὶς ἡμέρες μ' ἔπαιρνε καὶ στὸ τηλέφωνο, στὸ γραφεῖο:

— Κωστάκη, πῶς αἰσθάνεσαι;

— Καλά, γρυσῆ μου.

— Εἶσαι βέβαιος ἢ τὸ λὲς γιὰ νὰ μὲ καθησυχάσῃς;

— Βεβαιότατος.

— Πᾶσε μιὰ ἀστιρίνη. καλοῦ-κακοῦ.

— Θὰ πάρω!

'Αλλὰ δὲν ἔπαιρνα.

Τὸ χειμῶνα, πρὶν ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲ τύλιγε ἡ ἴδια μὲ τὸ κασκόλ, μὲ μιὰ στοργὴ ποὺ ἔφτανε στὴν ὑπερβολὴ καὶ στὴν ἐνόχλησι. Κι' ἄσε, ἄμα ἀρρώστουνα ἀληθινά, τί γινότανε. Φύλαξ ἄγγελος, ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους. "Ολη τὴν ὥρα κοντά μου, νὰ φροντίζῃ γιὰ τὶς ἐντριβές, γιὰ τὰ φάρμακα, γιὰ ὅλα.

Καὶ εἶχα καὶ τ' ἄλλα: «Κωστάκη. εἶσαι στὸ θεῦμα, φῦγε ἀπὸ κεῖ, Κωστάκη, μὴν πίνῃς ἄλλο, θὰ σὲ πειράξῃ στὸ στομάχι. Κωστάκη, μὴν κουράζεσαι, θὰ πάθῃς ὑπερκόπωσι. Κωστάκη, νὰ προσέχῃς στὸ δρόμο τ' αὐτοκίνητα». Λὲς καὶ εἶχα ἕναν ἀγρυπνο χωροφύλακα, ποὺ μὲ προφύλαγε ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ μποροῦσαν γ' ἀπειλήσουν τὴν πολύτιμη ὑγεία μου. Καὶ ὅλ' αὐτὰ γιατί; Μοῦ τὸ εἶπε μιὰ γλυκύτατη χειμωνιάτικη μέρα, ποὺ εἶχα θγῆ χωρὶς παλτό, ξεγελασμένος ἀπὸ τὴ λιακάδα, καὶ γύρισα συναχωμένος:

— Κωστάκη, αὐτὸ ποὺ ἔκανες εἶναι ἐγκλημα. Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ἐκθέτῃς τὴν ὑγεία σου τόσο ἐπιπόλαια. 'Επὶ τέλους, σκέψου πὼς ἔχεις παιδιά!

(Θὰ ἤθελε, βέβαια, νὰ πῇ «ἔχεις γυναῖκα καὶ παιδιά», ἀλλὰ τὸ πρῶτο πρόσωπο τὸ παράλειψε, μὲ μιὰ αὐτοθυσία συγκινητική).

Τέτοια, εἶχα, λοιπόν. Τέτοια ποὺ τὰ τραβᾶνε ὅλοι ὅσοι κατέχουν στοργικὴ καὶ φιλεύσπλαχνη σύζυγο, ποὺ τοὺς φροντίζει ὅπως ἡ μάνα τὸ μονάκριβό της. Καὶ θέβαια, ὅπως εἶπα πρίν, ὅλ' αὐτὰ ἦταν ἐνοχλητικὰ καὶ βασανιστικά, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἄποψι, μ' εὐχαριστοῦσαν κι' ὅλας. 'Ικανοποιοῦσαν τὸν ἐγωϊσμό μου καὶ τὴ φιλαυτία μου, μὲ κολάκευαν. Πόσο πολὺ μ' ἀγαποῦσε ἡ καῦμένη!...

★

Καί, λοιπόν, ὅλ' αὐτὰ κόπηκαν μὲ τὸ μαχαίρι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀσφαλίστηκα. "Ολο τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Μαίρης γιὰ τὴν ἀκριβῆ ὑγεία μου ἐξατμίσθηκε. "Ως ἐκεῖ ἦταν. Τὸ ἀπόθεμα τῆς στοργῆς ἐξαντλήθηκε. 'Η τελευταία σταγόνα ἦταν τὴν ἡμέρα ποὺ ὑπόγραψα τὸ συμβόλαιο.

Χρειάστηκε ὅμως νὰ περάσουν πεντέξη ἑβδομάδες γιὰ ν' ἀντιληφθῶ αὐτὴ τὴν ἀλλαγή. Τὶς μεγάλες ἀλλαγὲς σπάνια τὶς παίρνει κανεὶς εἰδησι μὲ τὸ πρῶτο Χρειάστηκε ν' ἀρκωστήσω πραγματικά.

'Εκείνη τὴν ἡμέρα τῆς ἀποκαλύψεως, φεύγοντας τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ σπίτι, αἰσθανόμουν ἀδιαθεσία. Κομάρες στὶς κλειδώσεις καὶ πονοκέφαλο. Καὶ εἶπα μέσα μου:

— "Ας μὴν τῆς πῶ τίποτα, γιὰ νὰ μὴ μοῦ ἀρχίσῃ πάλι τὰ ἴδια...

Τὸ μεσημέρι, ὅμως, δὲ μπόρεσα νὰ κρυφτῶ. Μ' ἔπιασε ἕνας ἀσταμάτητος ἀγριόβηχας, ποὺ μοῦ ξέχιζε τὰ στήθη. 'Η Μαίρη οὔτε ποὺ ἔδωσε προσοχή.

— Μαίρη, τῆς εἶπα, δὲν αἰσθάνομαι καλά. Μ' ἀκοῦς πῶς βήχω;

— Θὰ εἶναι ἀπὸ τὸ τσιγάρο, εἶπε ἐκείνη ἤρεμα καὶ ἀδιάφορα. Δὲν νομίζω πὼς ἔχω καὶ πυρετό. Γιὰ πιάσε τὸ χέρι μου νὰ ἰδῆς.

Τόπιασε καὶ τὸ κράτησε δυὸ δευτερόλεπτο ὅλα κι' ὅλα.

— Μπά, εἶπε ἁπλᾶ. Λίγο ζεστὸς εἶσαι. 'Αλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι πυρετός.

— Γιὰ φέρε μου τὸ θερμόμετρο σὲ παρακαλῶ.

— Καῦμένε, Κωστάκη. Ξέρω ποῦ τόχω τὸ θερμόμετρο τώρα; Ἐσὺ πιὰ εἶσαι ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενής.

— Μαίρη, σοῦ λέω δὲν αἰσθάνομαι καλά. Ποῦ τόχεις τὸ θερμόμετρο;

— Κάτστάζε στὸ ντουλαπάκι τοῦ μπάνιου.

Τὸ βρῆκα, τὸ ἔβαλα.

— 'Οριστε. Τριάντα ὀκτὼ παρὰ δύο.

— Δηλαδὴ 37 καὶ 8. Αὐτὸ δὲν εἶναι πυρετός. Εἶναι δέκατα. Κι' ἐγὼ τόχω ποῦ καὶ ποῦ, ἀλλὰ δὲν κάνω ἔτσι. "Ολος ὁ κόσμος τόχει...

— Τὸ ἐνδιαφέρον σου μὲ συγκινεῖ, Μαίρη.

"Εφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι σὲ μιὰ περίεργη ψυχολογικὴ κατάστασι. Πῶς ἦταν δυνατὸν νάχῃ ἀλλάξει ἔτσι ἡ Μαίρη, ποὺ ἦταν ἱκανή, ἄλλοτε, νὰ μὲ στρώσῃ στὸ κρεβάτι μὲ 37 καὶ 2; Τὸ βράδυ γύρισα νωρίς, γιατὶ ὁ ἑαυτός μου ἦταν πολὺ χειρότερα.

— Μαίρη, εἶμαι χάλια. Τὰ πλευρά μου πονᾶνε. Τὸ στῆθος μου βράζει. Τὰ γόνατά μου εἶναι κομμένα. Καὶ νομίζω πὼς ἔχω πολὺ πυρετό. Γιὰ πιάσε τὸ χέρι μου.

— Μπά! "Οσο εἶχες καὶ τὸ μεσημέρι καὶ ἴσως λιγώτερο. Ἡ ἰδέα σου εἶναι.

— 'Αλλὰ δὲν ἦταν ἡ ἰδέα μου. Ἦταν 38 καὶ 4.

— Τριάντα ὀκτὼ καὶ τέσσερα, Μαίρη.

— Θὰ εἶναι καμιὰ γρίπουλα. Ξέρεις τώρα σερνεται γρίπη. "Ολος ὁ κόσμος ἔχει.

— Νὰ φωνάξουμε τὸ γιατρό.

— Ξέπνα καῦμένε, μὴν εἶσαι ὑπερβολικός. Γιὰ μιὰ γριπούλα θὰ καλέσουμε γιατρό; Ξάπλωσε, γιὰ σοῦ κάνω ἕνα ζεστό, νὰ πάρῃς καὶ μιὰ ἀνοβολὴν κινίνο καὶ τὸ πρωὶ θάσαι περδίκι.

Ἐμεινα τρεῖς μέρες στὸ κρεβάτι. Καὶ μὲ φρόντισε, δὲ μπορῶ νὰ πῶ. Μὰ ὄχι μὲ τὶς στοργικὲς ἐκεῖνες ἐκδηλώσεις, ποὺ ἔφταναν στὴν ὑπερβολή, ὅπου ἐγὼ ἔπρεπε καραμπινιάτη, ἀλλὰ μὲ λίγο θῆγα κι' ἕνα δέκατο τοῦ θερμομέτρου.

Καὶ τότε πιὰ συλλογίσθηκα καὶ τὶς ἄλλες λεπτομέρειες τῆς ἀλλαγῆς. Οὔτε «σὰν ὠχρὸς μοῦ φτάνισε» οὔτε «μὴν κάθεσαι στὸ ρεῦμα», οὔτε «νὰ προσέχῃς τ' αὐτοκίνητα». Τίποτα τέτοιο. Μόνο κρυφὲντα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς, ὅταν ὁ κ. Φάμπρης ἐρχόταν νὰ εἰσπράξῃ ἢ δόσι του:

— Δηλαδή, Κωστάκη, ἂν... λέμε... ἄνθρωποι

εἴμαστε... ἂν... καὶ ἔχεις πληρώσει ἂς ποῦμε μονο εἴκοσι δόσεις... Δηλαδὴ εἴκοσι χιλιάδες, ἔτσι; Ἡ ἀσφάλεια πληρώνει καί...

— Ναί, Μαίρη. Καὶ τίς 250!

— Δηλαδὴ ἔτσι, ἡ οἰκογένεια ἀγαίνει κερδισμένη. Γιατί δὲ μπορεῖς νὰ πῆς, εἶναι κάτι νὰ δίνης 20 καὶ νὰ παίρνης 250.

— Καὶ θέβαια εἶναι κάτι. Μόνο ποὺ ἄλλος τὶς δίνει καὶ ἄλλος τὶς παίρνει.

— Πολλὰ λεφτὰ μπαμπᾶ! πετάχτηκε ὁ μεγάλος γιός, ποὺ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ στιχομυθία.

— Ναί, πουλάκη μου, πολλὰ λεφτά. Μόνο πὲς τῆς μαμᾶς σου πὼς ἐγὼ ἔχω ἀπόφαση νὰ τὶς εἰσπράξω ὁ ἴδιος. Νὰ μὴ ζημιώσω τὴν ἑταιρεία. Γιατί νὰ τὴ ζημιώσουμε τὴν κατώμενη καὶ νὰ τῆς φᾶμε διακόσιες τριάντα χιλιάδες, ἢ καὶ τριάντα ἢ καὶ μιὰ δραχμή;

— Καὶ ποιός λέει τὸ ἀντίθετο, Κωστάκη; διαμαρτυρήθηκε ἡ Μαίρη. Ἀλλὰ λέμε...

— Νὰ μὴ λέμε πιά, Μαίρη. Τὰ εἴπαμε: Ἂς τὰ λέμε ἀπὸ μέσα μας!

Κατέβασε τὸ κεφάλι της.

★

Ἕνα βράδυ πήγαμε στὸ σινεμά. Τὸ ἔργο ἦταν ἀστυνομικό — ἡ ἀδυναμία μου. «Τὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα». Ἔργο συντραχτικὸ κι' ἂς μὴν τὸ γράφε ἔτσι ἡ διαφήμισι. Γιατὶ ἐμένα μὲ συντάραξε. Ἡ ὑπόθεσί του ἦταν αὐτὴ μὲ δυὸ λόγια: Μιὰ γυναίκα δηλητηριάζει τὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ εἰσπράξη τὴν ἀσφάλεια ζωῆς, ποὺ ἐκεῖνος ὁ χαζὸς εἶχε κάνει στ' ὄνομά της. Δηλαδὴ ἂν πέθαινε αὐτός, ἡ γυναίκα του θὰ τσίμπαγε τὴν ἀσφάλεια. Καὶ τὸ ποσὸν ἔξιζε τὸν κόπο: Ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια! Καὶ πάει ὁ ἄνθρωπος, ὀχτὼ μῆνες μετὰ τὸ συμβόλαιο, Ἐκεῖ γύρω ἀπὸ τὸ σαχλὸ αὐτὸ θέμα περιστρεφόταν τὸ ἔργο. Ἂν δὲν ἤμουν ἀσφαλισμένος, ὁμολογῶ ὅτι θὰ μοῦ ἄρεσε. Ἀλλὰ τώρα δύγηκα ἀπὸ τὸ σινεμὰ γεμάτος ἀνήσυχες κι' ἀλλόκοτες σκέψεις.

— Πῶς σοῦ φάνηκε τὸ ἔργο; ρώτησα τὴ Μαίρη.

— Πολὺ ψυχολογημένο!

Σταμάτησα τὸ βῆμα μου.

— Πολὺ ψυχολογημένο; Τί θὲς νὰ πῆς, δηλαδή;

— Νά, θέλω νὰ πῶ... ὅτι ἡ ψυχολογία τῆς ἐγκληματικῆς ἐκείνης γυναίκας, δίνεται πολὺ καλά...

— Ναί, ἀλλὰ τὴν ἀνακάλυψαν καὶ τὴ συνέλαβαν, Μαίρη. Τὸ ἔγκλημα πάντοτε ἀνακαλύπτεται.

— Ὄχι ὅλα, Κωστάκη. Πόσα ἐγκλήματα μένουν σκοτεινά! Ἐδῶ χιλιάδες γυναίκες στὸν κόσμο εἰσπράττουν ἀσφάλειες ζωῆς τοῦ ἄντρα τους. Μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ ἄντρας ὅλων αὐτῶν τῶν γυναικῶν, πῆγε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο; Πόσες ἔχουν κάνει τὴ δουλειά τους καὶ δὲν τὸ ἔχει κανείς... Ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια εἶναι μεγάλος πειρασμός...

★

Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ τὸ μυαλό μου δὲ βρῆκε ἡσυχία. Κάθησα καὶ τ' ἀράδιασα ὅλα: Ἐδῶ, κύριε Κωστάκη, ἔχουμε σπουδαῖα ἀποκαλυπτήρια. Πρῶτα-πρῶτα μιὰ συστηματικὴ ἀδιαφορία γιὰ τὴν ὑγεία σου. Ὥστε ὅλες ἐκεῖνες οἱ θασανιστικὲς φροντίδες, εἶχαν στὰ βάθος ἑλατήρια προσωπικά: «Ἂς φροντίζουμε τὸν Κωστάκη μας μὴ μᾶς πάθη τίποτα καὶ τί θὰ γίνουμε...» Τώρα ποὺ ξέρουμε πιὰ τί θὰ γίνουμε, ἂς τὸν νὰ βήχη καὶ νὰ ψήνεται ἀπὸ τὸν πυρετό. Ἐμεῖς εἴμαστε ἐξασφαλισμένοι. Πάει καλά, ὡς ἐδῶ. Ἡ ζημιὰ δὲν εἶναι μεγάλη. Ἀλλὰ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ἔχουμε τὴν ἀδιάκοπη κουβέντα γιὰ τὸ «ἂν». Καὶ γιὰ νὰ γυρίζη ἡ κουβέντα διαρκῶς σ' αὐτὸ τὸ «ἂν», πάει νὰ πῆ πὼς δὲν ἔχουμε τίποτ' ἄλλο στὸ νοῦ μας. Ὅλο λογαριασμοὺς κάνουμε. Καὶ ποιός ξέρει τί σκεπτόμαστε ἀπὸ μέσα μας. Καὶ ξέροντας ὅτι, ἂν συμβῆ τὸ «ἀπευκταῖον» ἔχουμε νὰ εἰσπράξουμε ἕνα σεβαστὸ ποσόν, τότε μοιραία φτάνουμε στὴ σκέψι: «Ὅσο νωρίτερα, τόσο καλύτερα». Αὐτὴ ἡ ἰδέα καλλιεργεῖται μόνη της σιγὰ-σιγὰ καὶ μποροῦ νὰ μᾶς φέρη καὶ στὸ σημεῖο νὰ θλέπουμε τὸν ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ἐξασφάλισε, σὰν ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία μας. «Γιατὶ σὲ 20 χρόνια καὶ ὄχι αὔριο;» Κι' ἀντὶ νὰ περιμένουμε, γιατὶ δὲν ἐπιταχύνουμε οἱ ἴδιοι τὰ πράγματα, νὰ φύγη τὸ ἐμπόδιο ἀπὸ τὴ μέση; Ὅταν ριζωθῆ αὐτὸς ὁ σπόρος στὸ μυαλό μας, τὸ ἔγκλημα δὲν εἶναι μακρυά. Ἐκείνη ἡ φράσι τῆς Μαίρης γιὰ τὸ ἔργο «πολὺ ψυχολογημένο» δὲ μπορεῖ νὰ πετάχτηκε τυχαία. Ὄχι πὼς ἡ Μαίρη σκέφτηκε ἀείσεως τὸ ἔγκλημα, ἀλλὰ κάποιο ἔνστικτο μέσα της μίλησε. Ἔπειτα ἐκεῖνο τὸ ἄλλο «πόσα ἐγκλήματα μένουν σκοτεινά...»

— Κωστάκη, ντροπή! εἶπα στὸν ἑαυτό μου. Πῶς μποροῦν νὰ σοῦ περνοῦν τέτοιες ἰδέες γιὰ τὴ Μαίρη; Εἶναι ποτὲ δυνατόν; Ἡ ἀγαπημένη σύντροφος τῆς ζωῆς σου;

— Ὅλα εἶναι δυνατά, ἀγαπητέ μου. Ἀλλὰ κι' ἂν ἡ Μαίρη δὲν εἶναι ἱκανὴ γιὰ τέτοια φρικαλέα πράξι —καὶ δὲν εἶναι— ἐγὼ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀσφαλίστηκα, αἰσθάνομαι σὰν ἑτοιμοθάνατος. Ὅλο τὸ «ἂν...» ἀκοῦω, κι' ὅλο τὸ «ἂν...» συλλογίμαι. Τί θὰ γίνη, δηλαδή; Θ' ἀρχίσω τώρα νὰ φοβοῦμαι μήπως μοῦ ρίξουν ἀρσενικὸ στὸν καφέ; Κι' ἔπειτα αὐτὴ ἡ σιγουριὰ ποὺ θέλετε στὰ πρόσωπα τῆς οἰκογενείας μου, μὲ ἐνοχλεῖ φοβερά. Μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς τοὺς φαίνομαι περιττὸς ἐκεῖ μέσα... Ἔ, ὄχι... Θέλω νὰ ξαναθρῶ τὴν ψυχική μου ἡρεμία.

★

Κάλεσα τὸ Φάμπρη στὸ γραφεῖο μου:

— Κύριε Φάμπρη, ἂν διακόψω τὴν ἀσφάλεια, τί γίνεται;

— Παίρνετε τὰ λεπτά σας πίσω.

— Νὰ τὰ πάρω λοιπόν. Τέλος ἡ ἀσφάλεια!

— Κύριε Περπινῆ, γιὰ σκεφθῆτε τὸ καλύτερα. Ἂν τὴ διακόψετε, δὲν ἐξασφαλίζετε πλέον τὴν οἰκογένειά σας.

— Ναί, ἀλλὰ ἐξασφαλίζουμαι ὁ ἴδιος. Θέλω τὴν ἀσφάλειά μου, τὴν προσωπική μου ἀσφάλεια, κύριε Φάμπρη —φώναξα— ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ βρέθηκες μπροστά μου. Παραιτοῦμαι! Δὲ θέλω! Καὶ σοῦ χαρίζω καὶ τὰ λεπτὰ ποὺ ἔδωσα ὡς τώρα — ὀχτὼ μῆνες! Θέλω τὴν ἡσυχία μου.

— Μὴν κάνετε ἔτσι, κύριε Περπινῆ, εἶπε φοβισμένος ὁ Φάμπρης. Θὰ πάθετε τίποτα καὶ...

— Καὶ θὰ πληρώσετε τὶς 250! Λοιπόν, γιὰ τὸ συμφέρον τῆς ἀσφαλείας, σᾶσστε με ἀπὸ τὰ τεφτέρια σας.

— Ἐν τάξει, ἡρεμῆστε. Γράφτε μιὰ δήλωσι.

Καθὼς ἔφευγε ὁ Φάμπρης, τὸν κράτησα:

— Κύριε Φάμπρη, ἐσεῖς ἔχετε κάνει ἀσφάλεια ζωῆς;

— Ὄχι.

— Γιατί;

— Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ κόβετε τὴ δική σας!

★

Πῆρα τὶς ὀχτώ, μεῖον κάτι ἕξοδα, κάτι τοῦτο, κάτι κεῖνο. Ἔδωσα τὸ χρῆμα στὴ Μαίρη:

— Πάρτα καὶ ἀγόρασέ ὅ,τι θὲς δικό σου. Σθύστηκα ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια ζωῆς.

Τῆς ἦρθε ἀπότομα:

— Γιατί τὄκανες αὐτό;

— Γιὰ νὰ μὴν κάνετε ἐσεῖς τὸ ἄλλο!

— Κωστάκη, δὲν σκέπτεσαι τὰ παιδιά; Ἂν...

— Μὴ φοβᾶσαι Μαίρη. Ἐγὼ θὰ ζήσω 80 χρόνια ἀκόμα καὶ πᾶρτε το ἀπόφασι. Εἴσαστε ἐξασφαλισμένοι. Καὶ γιὰ ἀσφάλεια νὰ μὴν ξαναγίνη λόγος, τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω!

Ἔτσι ξαναγύρισαν οἱ ὡραῖες μέρες τῶν συζυγικῶν φροντίδων. Ξαγάγινα τὸ κύριο πρόσωπο μέσα στὸ σπίτι, σεβαστὸ καὶ ἀξιοπρόσεχτο. Καὶ ξαναβρῆκα τὸ χαμένο συναίσθημα τῆς ἀσφαλείας — χωρὶς νὰ πληρώνω ἀσφάλεια.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Πέτρες... οὐρανοκατέβατες!

Ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους μετεωρολίθους ποὺ ἔχουν πέσει στὴ Γῆ, μόνο δυὸ εἶναι γνωστὸ ὅτι χτύπησαν ἀνθρώπους. Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1954, ἕνας μετεωρόλιθος βάρους 5 κιλῶν τρύπησε τὴ σκεπὴ ἑνὸς σπιτιοῦ, στὸ Συλακάουγκα τῆς Ἀλαμπάμα, κι' ἔπεσε πάνω σὲ κάποια κ. Χισλέτ Χότς, ποὺ κοιμόταν ἤσυχα στὸ κρεβάτι της. Τὸ δεύτερο περιστατικὸ φορροῦσε μιὰ νεαρὴ Γιαπωνέζα, ποὺ ἔφαγε προλεμικὰ στὸ κεφάλι ἕνα μετεωρόλιθο, πολὺ μικρὸ εὐτυχῶς.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 738

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἐγχειρίδιο μὲ δίκοπη λεπίδα. — Τάπα.
2 Μέρος τῆς κοιλιακῆς χώρας. — Διευκολύνει τὴ μεταφορὰ ὑγρῶν.
3 Δὲν κατώρθωσε νὰ νικήση τὴν Κυπριακὴ ἀντίστασι. — Ντουλάπα.
4 Βρίσκονται ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς μεγάλης σειρᾶς. — Μαντεῖα ποὺ βασίζεται στὴν παρατήρησι διαφόρων σημείων. — Ἀρχικὰ ὑπουργείου. — Μπλανσὰρ: νέο ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ. — Ξενικὴ ἄρνησι. — Βυζαντινὴ νότα.— Θεὰ τῶν Ἰνδιῶν.
6 Γνωστὸς κομφερανσιέ.—Τέτοια μέταλλα χαρακτηρίζονται ὁ χρυσὸς καὶ τὸ ἀσῆμι.
7 Ἄνθος. — Ἠσυχο. — ὄον...; Συνεργάτης τοῦ Χίτλερ, ποὺ εἶχε μιὰ πολὺ παράξενη περιπέτεια.
8 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (α' προσ.) — Χώρα τῆς κεντρικῆς Ἀθησυνίας.
9 Μιὰ λέξι ποὺ ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὀνομασίας ἀμερικανικῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως. — Ὑπάρχουν δυὸ σὲ κάθε καμῆλα.
10 Βυζαντινὴ νότα. — Μπάρμπας ἀπὸ τὴν Ἀμερική. — Ἀρχικὰ κόμματος, ποὺ κυβερνᾶ τὴν Ἀλβανία.—Σκηπματίζουν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου.
11 Πῶλ...: "Ελλην εὐθυμογράφος. — Ρωσικὸ γυναικεῖο ὄνομα. — Μάρκα αὐτοκινήτων.
12 Φροῦτο. — Ἐκεῖ προσφέρεται στοὺς Ἰσπανοὺς ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον θέαμα.
13 Ἑορτάζει τὴν πρωτοχρονιά. —Κτηπικὴ ἀντωνυμία (πλ.). —Δύο σύμφωνα, ποὺ ἔχουν στὸ ἀνάθετο τὴν ἀντίθετη σειρά. — Ἀδιακρίτως μεγέθους (οὐδ.).
14 Ἀρχὴ ὑποθέσεως. — Ἀνήκει στὸ καθεστὼς ποὺ κυβερνᾶ σήμερα τὴ Ρωσία. — Βρίσκεται μεταξὺ τῶν δέκα πρώτων.
15 Ἡρωϊκὸ θῦμα τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος. — Δυσκέρεια, κακοτυχία.
16 Δὲν λείπει ἀπὸ κανένα ἀργαλειὸ (πληθ.) — Κόρη τοῦ Ἀμυθάονος τὴν ὁποία παντρεύτηκε ὁ Καλυδών.
17 Σύνολο κατοίκων μιᾶς χώρας ποὺ ἔχει ἐπικίνδυνο. — "Εργο του εἶναι οἱ τοιχογραφίες τοῦ Παγκοσμίου Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
4 Ἀπόλυτη νηνεμία. — Ἡ κάτοικος μιᾶς εὐρωπαϊκῆς πρωτευούσης.
5 "Οργανον αἰσθήσεως. — Σᾶς δώσαμε μιὰ γιὰ κάθε λέξι, περιττὸ λοιπὸν νὰ σᾶς δώσουμε καὶ γι' αὐτή. — Δροσίζει ἀλλὰ καὶ ζεσταίνει.
6 Μουσικὸς καὶ ποιητὴς ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη. — Πρόθεσι.— Τὶς τοποθετοῦν οἱ ὑποδηματοποιοί.
7 Γιὰ μιὰ νέα εἶναι τὸ πολυτιμότερο χάρισμα. — Τὸ μικρὸ ὄνομα ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου μας, ποὺ εἴδαμε στὸν («Ἄνθρωπο τοῦ τραίνου»).
8 Μισὸ πάκο. — "Ομοια σύμφωνα.
9 Σακόλ: κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου. — Μιὰ λέξι ποὺ συνοδεύεται συχνὰ ἀπὸ γαυπρὸ καὶ ἀπὸ κουφέτα.
10 Πρόθεσι. — Διπλασιαζόμενο κάνει τὰ μωρὰ νὰ κλαῖνε.
11 Διακλαδώνεται μέσα στὸν πνεύμονα. — Ἐκεῖ πίνουν οἱ στρατιῶτες τὸ καφεδάκι τους.
12 Ἀπέραντη ἄγονη ἔκτασι τοῦ Μεξικοῦ. — Ἀρνητικὸ μόριο πρὸ φωνήεντος.— Βάνουσα.
13 Θεόπλαστες ποὺ ἐκπροσωπήσαν τὶς ἐποχές. — Στενοχώριες, φασαρίες. — Χυμός.
14 Σφοδρὰ ἐπιθυμία. — Λικέρ.
15 Ἀλλοίμονο. — Ξένοιαστες.— Πρόθεσι.
16 Ψάρι πιὸ γνωστὸ ὡς γαϊτανούσι ἢ γηλιός. — Ὁσιώτατα.
17 Νύμφη τῶν πηγῶν. — ... Μόνικα: πλάζ στὴν ὁποία συχνάζουν τ' ἀστέρια τοῦ Χόλλυγουντ.

ΠΑΝ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 737 στὴ σελ. 88

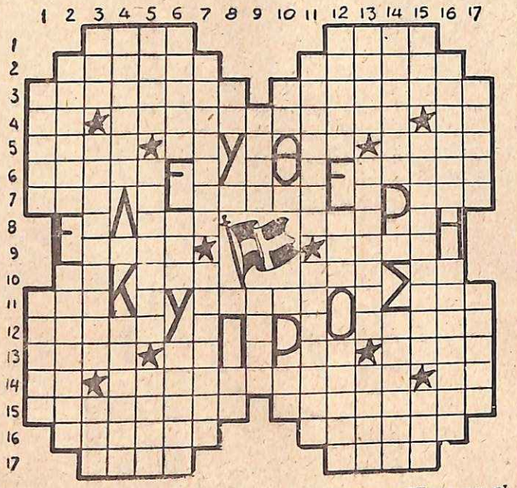

Θεατρικὲς Προφάσεις

Ἀποκρηάτικες ἐκδηλώσεις καὶ πικάντικο ρεπορτὰζ

Ἡ ΕΦΕΤΕΙΝΗ Ἀποκρηά, ἐπεφύλασσε, μαζὶ μὲ ἄλλες πρωτοτυπίες, καὶ μία μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἐκπληξι: Μιὰ ὁλόκληρη παράστασι, μὲ ἐκτελεστὰς ἐρασιτέχνες.

Πραγματικά, ἐπὶ πολλὲς μέρες, στὴν κάτω αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου «Βασιλεὺς Γεώργιος» γίνονταν ἀλλεπάλληλες δοκιμὲς μὲ κυρίες καὶ δεσποινίδες τῆς ἀνωτέρας ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ποὺ θὰ ἐλάμβαναν μέρος στὴν ἐπιθεώρησι «Λὲς καὶ ἦταν χτές» τοῦ χοροῦ τῆς «Ἑλληνικῆς Μερίμνης», παρουσία τοῦ συγγραφέως κ. Γ. Τζαδέλλα, τοῦ συνθέτου Μ. Θεοφανίδη καὶ τοῦ χορογράφου Ι. Φλερύ.

Ἔτσι, οἱ κόποι δὲν πῆγαν χαμένοι καὶ ὅσοι εἶχαν τὴν τύχη νὰ παρακολουθήσουν αὐτὴ τὴν ἐπιθεώρησι, μὲ ὅλους τοὺς τύπους τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ, θαύμασαν τοὺς ἐκτελεστάς, ποὺ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὴ σκηνή, μὲ πεῖρα φτασμένων ἠθοποιῶν.

Ἡ ἐπιθεώρησι αὐτὴ εἶχε γιὰ εἰσαγωγὴ ἕνα χορευτικὸ «Φρέντς κὰν-κὰν», μὲ τὶς δεσποινίδες Πεσμαζόγλου καὶ Βαλαωρίτου, ντυμένες μὲ κοστούμια ἐποχῆς καὶ τοὺς κ. κ. Εὐαγγελινίδην καὶ Μασουρίδην.

Κατόπιν ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους ὁ κ. Ἀλ. Λυκουρέζος, ὡς κομπέρ, καὶ ἡ Ἑλένη Κυπραίου, ποὺ ἦταν κι' ἡ μόνη ἐπαγγελματίας — παίζει στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο — ὡς κομμέρ.

Θεαματικὴ ἦταν ἡ ἀναπαράστασι τοῦ «Ξηφίρ Φαλέρ», μὲ «πρίμους» τὴν κ. Γκετρύ, τοῦ ἀκολούθου τῆς γαλλικῆς πρεσβείας, καὶ τὸν κ. Ν. Μελετόπουλο.

Ἔκτακτες ἐπίσης ἦταν ἡ κ. Λητὼ Κατακουζηνοῦ στὴ γνωστὴ ὀπερετικὴ ἐπιτυχία «Σφίξε με» τοῦ Σακελλαρίδη, ἡ κ. Κ. Κυριαζῆ στὸ νοσταλγικὸ τραγουδάκι «Τῆς Κολομπίνας τὸ φιλί», καθὼς καὶ ἡ κ. Λία Μελετοπούλου, παλιὰ μαθήτρια τῆς κ. Ραλλοῦς Μάνου, σ' ἕνα ἰδιότυπο «Τσιφτεντέλι».

Τὸ «κλοῦ» τέλος τῆς ὡραίας ἐρασιτεχνικῆς αὐτῆς παραστάσεως ἀπετέλεσαν οἱ δυὸ ἀλησμόνητοι πρωταγωνισταὶ τῶν «Παναθηναίων», ὁ Τζαννέτος καὶ ἡ Ματίνα, ποὺ ζωντάνεψαν μὲ πολὺ μπρίο κι' ἐπιτυχία ἡ δὶς Ἄσπα Πεσμαζόγλου καὶ ὁ κ. Ν. Χαρτουλάρης.

Τὰ ἔξυπνα ἐπίκαιρα τετράστιχά τους γιὰ τὰ ἔργα τῆς Ὁμονοίας καὶ γιὰ τὸ «Πρόπρό», καταχειροκροτήθηκαν, ὁ δὲ πρίγκηψ Πέτρος, ὁ πρωθυπουργός, κι' ἄλλοι ἐπίσημοι, ποὺ παρακολούθησαν τὴν παράστασι, ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλια!

✪ Πολλὲς ἦταν, ἐξ ἄλλου, οἱ ὡραῖες μεταμφιέσεις, ποὺ παρήλασαν στοὺς ἐφετεινοὺς μεγάλους χορούς. Ἀναφέρουμε ἀπὸ τὰ πιὸ ἐντυπωσιακὰ «μασκὲ» τὸ γνωστὸ μοντελίστα κ. Κρίτσα, ὡς δάκτορα Τζέκυλ, καὶ τὴν τραγουδίστρια Ρουρπὶ Παπαϊωάννου, ὡς Ἁρλεκίνο.

✪ Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Λυρικὴ Σκηνὴ ἀνέβασε, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, τρία ταυτόχρονως ἔργα, σὲ μιὰ παράστασι: Πρῶτον τὸ γνωστὸ «Μέντιουμ» τοῦ Μενόττι, δεύτερον τὸ «Σέρβα παντρόνα», μονόπρακτο τοῦ Περγκολέζε, ποὺ ἀνεβάστηκε γιὰ πρώτη φορά, καὶ τρίτον, τοὺς Πολοβτσιανοὺς χοροὺς τοῦ Μπορωντίν.

✪ Ἡ κωμωδία τοῦ Μπέρναρ Σὼ «Ὡραία μου κυρία» κατέρριψε ὅλα τὰ ἐφετεινὰ εἰσπρακτικὰ ρεκὸρ μὲ 103 χιλιάδες εἰσιτήρια, ὡς τώρα.

Ἔτσι, γιὰ τρίτη φορὰ ἐφέτος, τὸ θέατρο «Μουσούρη» κλείνει ὁλόκληρη τὴ σαιζόν μὲ ἕνα μόνο ἔργο.

Ἀντίθετα, τὰ θέατρα «Ἀλίκης» καὶ «Κεντρικόν», ποὺ ἄλλαξαν ἀπὸ τέσσερα ἔργα, παρουσίασαν μεγάλο παθητικό.

✪ Ἡ Ἀθανασία Μουστάκα, ἡ συμπαθὴς καρατερίστα τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, ποὺ σημειώνει μία ἀκόμη μεγάλη ἐπιτυχία στὴν ταινία «Ἀστέρω» μὲ ἕνα δραματικὸ ρόλο, πραγματοποίησε ἕνα σπάνιο ρεκόρ: Ξαφνικά, ἕνα βράδυ, στὴ «Δόνα Ροζίνα» τοῦ Λόρκα, ποὺ παίζεται στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο, ἐντελῶς «πρίμα βίστα», χωρὶς καμμιὰ δοκιμή, ἀντικατέστησε τὴ συνάδελφό της Χριστίνα Καλογερίκου, ποὺ ἀρρώστησε ξαφνικά, σὲ ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ ρόλο.

✪ Ἡ «Στὰρ Ἑλλὰς» τοῦ 1954 Ρίκα Διαλυνᾶ, μετὰ τὸν κινηματογράφο, θὰ κάμη τὴν πρώτη της ἐμφάνισι στὴ σκηνή, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες.

Ἡ Διαλυνὰ θὰ παίξη τὸ ρόλο τῆς ἰδιαιτέρας γραμματέως τοῦ Λογοθετίδη στὴ νέα κωμωδία τοῦ κ. Στεφ. Φωτιάδη, ποὺ ἑτοιμάζει τὸ «Θέατρο Ἀθηνῶν». Ἡ καλλιτέχνις ποὺ ἔγινε τελευταία ξανθειά, θὰ φιλοξενηθῆ στὸ καμαρίνι τῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ θιάσου "Ιλυας Λιθυκοῦ μὲ τὴν ὁποία συνδέεται μὲ στενὴ φιλία ἀπὸ τὰ παιδικά χρόνια, ἀφοῦ ἐμεναν στὸν ἴδιο δρόμο, στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης.

✪ Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ἡ πιὸ δημοφιλὴς σήμερα ἠθοποιός, μετὰ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο, ἔγινε τελευταία καὶ περιζήτητο ἀστέρι τῶν δίσκων.

Πραγματικά, μετὰ ἀπὸ τὸν πρῶτο δίσκο της μὲ τὸ τραγοῦδι «Ἀγόρι μου», ἔχει προτάσεις νὰ ἠχογραφήση καὶ πολλὰ ἄλλα νέα τραγούδια.

✪ Ἡ πρώτη καλλιτεχνικὴ ἐπαφὴ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, ἔγινε τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριάς, στὴν Πόλι, μὲ τὴν ἐμφάνισι τῆς Κρίστιαν Κάρτερ καὶ τοῦ Τάκη Μωράκη, στὴ μεγάλη χορεσπερίδα τῆς κοινότητος τοῦ Γαλατᾶ, ποὺ δόθηκε στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο «Χίλτον».

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ «Φρέντς Κὰν-Κὰν» τῆς ἐπιθεωρήσεως ποὺ παρουσιάσθηκε στὸ χορὸ τῆς «Ἑλληνικῆς Μερίμνης».

Ἡ γοητευτικὴ Ἑλληνίδα τραγουδίστρια, τὴν ὁποία συνώδευσε μὲ κιθάρα ὁ δημοφιλὴς συνθέτης, ἀπέδωσε μὲ πολλὴ τέχνη τὴ γνωστὴ ἀπὸ τὸ φίλμ «Τὸ παιδὶ μὲ τὸ δελφίνι» ἑλληνικὴ ἐπιτυχία «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη», μαζὶ μὲ ἄλλα τελευταία «σουξέ», καὶ ἔγινε ἀντικείμενο θερμῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ.

✪ Στὸ γνωστὸ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἔργο τοῦ "Αντερσον «Ταξὶ καὶ συμπάθεια», κάνει τὴν πρώτη του ἐμφάνισι σὰ σκηνογράφος ὁ ζωγράφος Γιώργος Βαλαωρίτης.

Ὁ νέος σκηνογράφος παρουσιάζει, μὲ τὴ μέθοδο διατρητῶν ἐλασμάτων, γιὰ πρώτη φορά, ἕνα διώροφο σκηνικό, ποὺ ἀναπαριστᾶ ἕνα ἀγγλικὸ σχολεῖο-οἰκοτροφεῖο.

✪ Τὸ τραγουδιστικὸ «Τρίο κιτάρα» πρόκειται νὰ φύγη τὸν ἄλλο μήνα γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ἐκτὸς ἀπὸ σειρὰ συναυλιῶν, τὸ παλαιότερο ἑλληνικὸ Τρίο θὰ παρουσιάση στὸ προγραμμα τηλεοράσεως τοῦ "Εντυ Σούλιβαν, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀμερικανικὲς ἐκπομπές, ἕνα «στὰρ-πουρὶ» μὲ τὰ ὡραιότερα ἑλληνικὰ τραγούδια.

✪ Ἡ "Ιωάννα "Αλβα καὶ ὁ Κώστας Μανιατάκης, ποὺ σημειώνουν ξεχωριστὴ ἐπιτυχία σὲ τραγουδιστικὰ ντουέττα τὸν τελευταῖο καιρό, πρόκειται νὰ καθιερώσουν μὲ τακτικὴ ἐκπομπὴ στὸ ραδιόφωνο, ξαναζωντανεύοντας τὶς ὡραιότερες παλιὲς ἑλληνικὲς ἀπερέττες.

✪ Ἑκτὸς ἀπὸ τὸ μπαλλέτο τοῦ Ἀλμπαρέζ, ποὺ μετὰ τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἱσπανία, ἐμφανίζεται τώρα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θέατρα τῆς Πορτογαλίας, ἕνα νέο ἑλληνικὸ μπαλλέτο μὲ τὸν τίτλο «Γκρὴκ πὶν-ἀπ-γκέρλς», ποὺ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸ Νίκο Ντέρη καὶ τὸ Σταῦρο Σπυρόπουλο, ἐμφανίζεται τώρα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα τῆς Ρώμης.

Ὁ Νίκος Ντέρης βρίσκεται σήμερα στὴν Ἀθήνα, προκειμένου νὰ συμπληρώση τὸ νέο αὐτὸ χορευτικὸ συγκρότημα μὲ δυὸ νέες ἀξιόλογες χορεύτριες, ποὺ ἀναζητάει ἐπιμόνως.

✪ Ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Λάουρα φεύγει σὲ λίγες μέρες γιὰ τὴν Ἱσπανία, ἀπὸ ὅπου εἶχε δελεαστικὲς προτάσεις.

✪ Μία ἄλλη Ἑλληνίδα τραγουδίστρια ἡ Σουζάννα Πάλα, ἔκανε τὶς τελευταῖες μέρες τοὺς γάμους της στὸ Κάιρο μὲ ἕνα πλουσιώτατο βιομήχανο.

Ἡ Σουζάννα Πάλα εἶναι ἡ πέμπτη κατὰ σειρὰ καλλιτέχνις, ποὺ παντρεύτηκε στὴν Αἴγυπτο, μετὰ τὴ Χριστίνα Κατακάλου τὴ Λάουρα, τοῦ γνωστοῦ τρίο «Πὶ καὶ Νὶ», τὴ Μπέσσυ Μαρτέν, τὴ Νίτσα Παπαϊωάννου καὶ τὴν Καίτη Ζερβοῦ.

✪ Ἡ Γαλλίδα τραγουδίστρια Πατρίτσια Ντανά, ποὺ ἦρθε τελευταία στὴν Ἀθήνα, ξετρελλαμένη ἀπὸ τὰ λαϊκὰ ἑλληνικὰ τραγούδια, κατώρθωσε, μέσα σὲ λίγες μέρες, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ «Τρίο Μπρεζίλ», νὰ μάθη θαυμάσια δυὸ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα, τὰ ὁποῖα καὶ συμπεριέλαβε ἀμέσως στὸ ταχτικὸ ρεπερτόριό της.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τό μυστικό σήμα

"Ενα σῆμα τοῦ γερμανικοῦ ἐπιτελείου, πού ἀποκρυπτογράφησε ἕνας νεαρός Γάλλος ἀξιωματικός ἔκρινε τήν τύχη τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου

ΕΝΑ σῆμα τοῦ ἀσυρμάτου ἄλλαξε τήν πορεία τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Τό σῆμα αὐτό εἶχε σταλῆ, ἐδῶ καί 41 σχεδόν χρόνια, κατά διαταγή τοῦ στρατηγοῦ Λούντεντορφ, τοῦ «ἐπιτελικοῦ ἐγκεφάλου» τοῦ καϊζερικοῦ στρατοῦ. Καί παραλήπτης του ἦταν ὁ διοικητής μιᾶς γερμανικῆς στρατιᾶς στήν Γαλλία. Δέν περιεῖχε παρά μερικές κρυπτογραφημένες λέξεις, ἀλλά οἱ λέξεις αὐτές ἐμελλε νά κρίνουν τήν ἔκβασι τῆς κρισιμώτερης φάσεως τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Οὐσιαστικά, ἔμελλε νά κρίνουν τόν ἴδιο τόν πόλεμο.

Τήν ἐποχή ἐκείνη — Μάϊος τοῦ 1918— ἡ νίκη φαινόταν νά φτερουγίζη, γιά μιά ἀκόμη φορά, πρός τήν γερμανική πλευρά. Ὁ Κάϊζερ ἔπαιζε τό τελευταῖο παιχνίδι του. Μέ αἰματηρές ἀπώλειες ὁ γερμανικός στρατός εἶχε ἀνατρέψει, σ' ὅλη σχεδόν τήν γραμμή τοῦ μετώπου, τή συμμαχική ἀντίστασι καί εἶχε φτάσει ὡς τό Σατῶ Τιερρύ. Τό Παρίσι βρισκόταν κάτω ἀπό τά πυρά τοῦ γερμανικοῦ βαρέος πυροβολικοῦ. Οἱ «πουσλύ» — οἱ Γάλλοι φαντάροι — πού εἶχαν δώσει ὡς τότε ἐξαιρετικά δείγματα καρτερίας καί γενναιότητας ἀρχίζαν πιά νά χάνουν τό ἠθικό τους. Οἱ πιό ἀπαισιόδοξοι προεξοφλοῦσαν γιά χαμένο τόν πόλεμο, πού εἶχε στοιχίσει στήν Γαλλία ἑκατόμβες νεκρῶν.

Γιά τό γαλλικό ἐπιτελεῖο, τό πιό δραματικό ἐρώτημα ἦταν αὐτό: Ποῦ ἔπρεπε νά σταλοῦν οἱ ὕστατες ἐφεδρεῖες; Σέ ποιό σημεῖο θά ἔρριχνε ὁ Λούντεντορφ τό κύριο βάρος τῆς τελικῆς γερμανικῆς ἐπιθέσεως, πού ἦταν φανερό πώς προετοιμαζόταν; Ἄν τό ἔξερανε, ἄν τό μάθαιναν αὐτό, ὑπῆρχαν ἀκόμη μεγάλες ἐλπίδες νά σωθῆ ἡ Γαλλία!

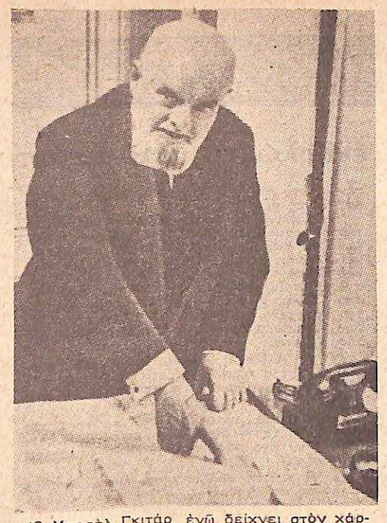

Ὁ Μαρσὲλ Γκιτάρ, ἐνῶ δείχνει στόν χάρτη τό σημεῖο, ὅπου ἐξαπολύθηκε ἡ ἀποφασιστική γερμανική ἐπίθεσι, τό 1918.

Τίς ἡμέρες ἀκριβῶς αὐτές, πού ἡ τύχη τοῦ πολέμου παιζόταν, ὅλα γιά ὅλα, ἀνάμεσα στούς δυό ἀντιπάλους συνασπισμούς, οἱ Γάλλοι εἶχαν τήν τύχη νά συλλάβουν ἕνα γερμανικό σῆμα. Τό σῆμα αὐτό ἦταν κρυπτογραφημένο καί ὁ γερμανικός κρυπτογραφικός κώδικας ἄλλαζε κάθε μέρα.

Ὡστόσο, ἕνας νεαρός λοχαγός, πού ἀνάλαβε τό δύσκολο αὐτό ἔργο, κατάφερε νά ἀποκρυπτογραφήση τό σῆμα. Χρειάστηκε νά μοχθήση τρεῖς ὁλόκληρες μέρες καί σέ ἀρκετές στιγμές, φτάνοντας στό χεῖλος τῆς ἀπελπισίας, ἦταν ἕτοιμος νά ἐγκαταλείψη κάθε προσπάθεια. Ὅταν, ὅμως, τελείωσε τό ἔργο του,ἐμεινε κι' ὁ ἴδιος ἄναυδος μπροστά σ' ἐκεῖνο, πού ἡ μοῖρα τόν εἶχε βοηθήσει νά ἀνακαλύψη.

Τό σῆμα, πού εἶχε ἀποκρυπτογραφήσει, ἀποκάλυπτε τό μεγάλο μυστικό, πού οἱ στρατηγοί τοῦ γαλλικοῦ ἐπιτελείου θά θυσίαζαν καί τή ζωή τους τήν ἴδια γιά νά τό μάθουν! Ὁ Λούντεντορφ ἔπαιζε τό τελευταῖο χαρτί του. Μέ αἰματηρές ἀπώλειες ὁ γερμανικός στρατός εἶχε ἀνατρέψει, σ' ὅλη σχεδόν τήν γραμμή τοῦ μετώπου, τή συμμαχική ἀντίστασι καί εἶχε φτάσει ὡς τό Σατῶ Τιερρύ. Τό Παρίσι βρισκόταν κάτω ἀπό τά πυρά τοῦ γερμανικοῦ βαρέος πυροβολικοῦ. Οἱ «πουσλύ» — οἱ Γάλλοι φαντάροι — πού εἶχαν δώσει ὡς τότε ἐξαιρετικά δείγματα καρτερίας καί γενναιότητας ἀρχίζαν πιά νά χάνουν τό ἠθικό τους. Οἱ πιό ἀπαισιόδοξοι προεξοφλοῦσαν γιά χαμένο τόν πόλεμο, πού εἶχε στοιχίσει στήν Γαλλία ἑκατόμβες νεκρῶν.

Γιά τό γαλλικό ἐπιτελεῖο, τό πιό δραματικό ἐρώτημα ἦταν αὐτό: Ποῦ ἔπρεπε νά σταλοῦν οἱ ὕστατες ἐφεδρεῖες; Σέ ποιό σημεῖο θά ἔρριχνε ὁ Λούντεντορφ τό κύριο βάρος τῆς τελικῆς γερμανικῆς ἐπιθέσεως, πού ἦταν φανερό πώς προετοιμαζόταν; Ἄν τό ἔξερανε, ἄν τό μάθαιναν αὐτό, ὑπῆρχαν ἀκόμη μεγάλες ἐλπίδες νά σωθῆ ἡ Γαλλία!

Τίς ἡμέρες ἀκριβῶς αὐτές, πού ἡ τύχη τοῦ πολέμου παιζόταν, ὅλα γιά ὅλα, ἀνάμεσα στούς δυό ἀντιπάλους συνασπισμούς, οἱ θήσανε τούς Γερμανούς, προκαλώντας τεράστιες ἀπώλειες στίς τάξεις τους, ἀρκετά χιλιόμετρα πίσω ἀπό τίς ἀρχικές γραμμές τους. Ἡ τελευταία ἐλπίδα τῶν Γερμανῶν νά κερδίσουν τόν πόλεμο στό ἀνοικτό πεδίο τῆς μάχης, εἶχε χαθῆ. Οἱ «πουσλύ», μέ τόν στρατηγό Μανζέν ἐπί κεφαλῆς, εἶχαν πιά ἐξασφαλίσει τήν συμμαχική νίκη, πού ὁλοκληρώθηκε, ἕξη μῆνες πιό ἔπειτα, μέ τήν συνθηκολόγησι.

Ποιός ἦταν, ὅμως, ὁ νεαρός λοχαγός, πού ἀποκρυπτογράφησε τό μοιραῖο γιά τούς Γερμανούς σῆμα τοῦ Λούντεντορφ καί δημιούργησε τήν προϋπόθεσι γιά τήν τελική νίκη στήν πατρίδα του καί τούς συμμάχους της;

Τό γαλλικό ἐπιτελεῖο θεώρησε τότε περιττό νά ἀποκαλύψη τό ὄνομά του, καθώς, ἄλλωστε, καί νά φέρη σέ φῶς τό ἱστορικό αὐτό ἐπεισόδιο τοῦ σήματος πού ἀποκρυπτογραφήθηκε. Ὁ πόλεμος πού γίνεται ἀπό τίς μυστικές ὑπηρεσίες πίσω ἀπό τήν γραμμή τοῦ μετώπου, σπάνια φέρνει τήν δόξα στούς ἥρωές του καί ὅλες οἱ τιμές ἀνήκουν σ' ἐκείνους, πού κερδίζουν τίς μάχες.

Ὁ ἴδιος ὁ νεαρός λοχαγός, ὁ Μαρσὲλ Γκιτάρ, ἀρνήθηκε, ἀκόμη κι' ὅταν ἀποκαταστάθηκε ἡ εἰρήνη, νά διεκδικήση ἀπό τήν ἀθανασία τό μερίδιο, πού τοῦ ἀξίζε, γιά τήν συμμαχική νίκη τοῦ 1918. Ἐξακολούθησε, ἀφανής καί ἄγνωστος, τήν καρριέρα του στόν στρατό καί, λίγο πρίν ἀπό τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ἀποστρατεύτηκε μέ τόν βαθμό τοῦ συνταγματάρχη.

Σήμερα, ὅμως, 74 χρονῶν γέροντας, μέ ἀρχοντική λευκή γενειάδα, ὁ Μαρσὲλ Γκιτάρ, ἀρνήθηκε, ἀκόμη κι' ὅταν ἀποκαταστάθηκε ἡ εἰρήνη, νά διεκδικήση ἀπό τήν ἀθανασία τό μερίδιο, πού τοῦ ἀξίζε, γιά τήν συμμαχική νίκη τοῦ 1918. Ἐξακολούθησε, ἀφανής καί ἄγνωστος, τήν καρριέρα του στόν στρατό καί, λίγο πρίν ἀπό τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ἀποστρατεύτηκε μέ τόν βαθμό τοῦ συνταγματάρχη.

Σήμερα, ὅμως, 74 χρονῶν γέροντας, μέ ἀρχοντική λευκή γενειάδα, ὁ Μαρσὲλ Γκιτάρ, ἀρνήθηκε, ἀκόμη κι' ὅταν ἀποκαταστάθηκε ἡ εἰρήνη, νά διεκδικήση ἀπό τήν ἀθανασία τό μερίδιο, πού τοῦ ἀξίζε, γιά τήν συμμαχική νίκη τοῦ 1918. Ἐξακολούθησε, ἀφανής καί ἄγνωστος, τήν καρριέρα του στόν στρατό καί, λίγο πρίν ἀπό τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ἀποστρατεύτηκε μέ τόν βαθμό τοῦ συνταγματάρχη.

Τήν τύχη τοῦ ἔθνους του τήν ἔπαιξε τό ἀπόγευμα τῆς 11ης Μαΐου τοῦ 1918, ὅταν ἔλαβε τήν ἐντολή νά ἐπιτεθῆ μέ τό τάγμα του στήν περιοχή τοῦ Μπουά-Ντί-Μπόν, ἀνατολικά τοῦ Μονντιντιέ. Ἡ ἐντολή ἦταν ἁπλή: Νά ἐπιτεθοῦν καί νά ἀνακαταλάβουν τό δάσος, πού εἶχε χαθῆ τήν προηγούμενη μέρα. Ἡ ἐπίθεσι ἔπρεπε νά γίνη ἀμέσως, χωρίς καμμιά προετοιμασία, χωρίς καμμιά ἀναγνώρισι τῶν ἀναγκῶν τους.

— Στήν Ἑλλάδα, μᾶς εἶπε ὁ κ. Κομνᾶς ὑπάρχουν ἑξδομῆντα χιλιάδες ἔφεδροι ἀξιωματικοί, πού ἀποτελοῦν, ἄν ἑνωθοῦν, μιά πραγματικά ἰσχυρή δύναμι. Ἔφεδρος ἀξιωματικός εἶναι ὁ δάσκαλος, ὁ παπᾶς, ὁ καθηγητής, κάθε ἐπιστήμων σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα. Στά χέρια του μπορεῖ νά κρατήση τήν τύχη καί νά κατευθύνη τήν ψυχή τῆς νεολαίας. Σ' αὐτούς πρέπει νά ἐμπιστευθῆ ἡ Πολιτεία τήν ἐπίδλεψι κάθε καινούργιας γενιᾶς. Ἔφεδροι ἀξιωματικοί ὑπάρχουν σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ὡς τήν ἄκρη τῶν συνόρων της, ἀκόμη καί στό τελευταῖο χωριό. Κι' ἔχουν πάντα τόν ἐνθουσιασμό νά προσφέρουν καί τήν ζωή τους ἀκόμη στήν πατρίδα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί εἶναι δεμένοι μέ τούς ἀγῶνες τοῦ ἔθνους. Μέ τίς κρίσιμες ὧρες πού πέρασε ἡ πατρίδα. Κι' οἱ ἀναμνήσεις τους ἀπό ὅλα τά μέτωπα τούς δένουν μεταξύ τους γιατί στ' ἀλήθεια δέν ὑπάρχει ἰσχυρότερη φιλία, ἀπό αὐτή πού ἀναπτύσσεται μέσα σ' ἕνα χαράκωμα τῆς γραμμῆς τῶν πρώτων, ὅτο μέτωπο, ὅταν γύρω σκάνε οἱ ὄλμοι, οἱ ὀβίδες κι' οἱ βόμβες. Ἐκεῖ, μέσα στόν καταιγισμό τῶν σφαιρῶν καί τίς ριπές τῶν πολυβόλων, ὅπου χύνεται ποτάμι τό αἷμα τῶν παλληκαριῶν, ἀναπτύσσεται ἡ φιλία αὐτή καί παραμένει ὡς τήν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς...

— Πῶς καθιερώθηκε ἡ Ἡμέρα τῆς Πολεμικῆς Ἀρετῆς, ἡ ἡμέρα τῶν ἐφέδρων πολεμιστῶν μας;

— Ἀπό καιρό εἴχαμε καταδάλει μιά προσπάθεια πού τελικά κατοπφόρησε. Μελετᾶται τώρα κι' ἕνα σχετικό νομοσχέδιο, πού ρυθμίζει ἕνα πλῆθος ζητήματα τῶν πολεμιστῶν. Οἱ ἐφεδροι θά ὑπαγθοῦν στήν δικαιοδοσία τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης καί ὄχι στό ὑπουργεῖο Ἐργασίας. Ἔτσι τά ζητήματά τους θά ἐπιλυθοῦν καλλίτερα καί μέ κάποια ἰδιαίτερη κατανόησι.

»Μά πρῶτα θά χρειασθῆ νά νοικοκυρευτοῦμε. Ν' ἀποκτήσουμε τό εἰδικό σῆμα μας, τήν εἰδική ταυτότητα μας καί, φυσικά, τά ὁρισμένα εὐεργετήματα, πού προέρχονται ἀπό τό ἐνδιαφέρον αὐτό τῆς πολιτείας.

— Ποιά εἶναι αὐτά τά εὐεργετήματα;

— Ἡ πιό ἱκανοποιητική ρύθμισι τοῦ οἰκονομικοῦ προδλήματος τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν. Δέν εἶναι δυνατόν ἀξιωματικοί νά δουλεύουν σάν ἀχθοφόροι σέ λιμάνια ἤ νά τοποθετοῦνται σέ βαρείες χειρωνακτικές ἐργασίες, ἐπειδή ὁ ἐργοδότης δέ θέλει νά τούς προσφέρη μιά καλλίτερη θέσι. Ἕνας ἔφεδρος ἀξιωματικός εἶναι πάντα ἕνας μορφωμένος ἄνθρωπος. Δέν εἶναι συνηθισμένες στή βαρειά χειρωνακτική ἐργασία. Πολέμησε σκληρά γιά τήν πατρίδα καί ἔδωσε σ' αὐτήν τά πιό ὡμορφα χρόνια τῆς ζωῆς του καί τοῦ μέλλοντός του. Εἶναι καιρός ἡ πολιτεία νά ἐνδιαφερθῆ πραγματικά γι' αὐτόν.

— Πόσοι εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἐφεδροι ἀξιωματικοί στήν Ἑλλάδα;

— Ἀπό ἕναν πρόχειρο ὑπολογισμό, γιατί ἀκόμη δέν ἔχει συνταχθῆ τό πλῆρες γενικό μητρῶον τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν, θά πρέπει νά ξεπερνοῦν τίς ἑδδομῆντα χιλιάδες. Καταλαδαίνετε, βέδαια, τί δύναμι ἀντιπροσωπεύουν ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι σέ μιά πολιτεία, ὅταν αὐτή τούς προσέξη, τούς φροντίση, τούς περιποιηθῆ...

— Ἐσεῖς πού ἔρχεστε καθημερινά σ' ἐπαφή μαζί τους, ποιές ἐντυπώσεις ἔχετε: Διατηροῦν τόν παληό ἐνθουσιασμό τους καί τήν φλόγα τοῦ πολέμου μέσα τους;

— Κάθε Ἕλληνας ἔχει αὐτή τήν φλόγα στήν καρδιά του κι' ἰδιαίτερα ὁ πολεμιστής καί ὁ ἀξιωματικός. Χρειάζεται μεγάλο κουράγιο γιά νά μπῆς μποστά ἀπό τούς ἄνδρες τοῦ λόχου σου, ἐνῶ θερίζουν καί κάνουν φαΐ μα πυρδς τα παλυδόλα ἤ δουλεύει συνεχῶς τό πυροβολικό καί σφυροκοπάει τό ἔδαφος. Χρειάζεται κουράγιο, σέ μιά τέτοια στιγμή, μέ τό πιστόλι στό χαμόγελο στά χεῖλη, μέ τήν φλόγα τῆς νίκης στό βλέμμα ν' ἀναπτεροώσης τό ἠθικό τῶν στρατιωτῶν. Οἱ ἀξιωματικοί μας ἔχουν ν' ἀφηγηθοῦν ἕνα πλῆθος κοίσιμες καί ἡρωϊκές στιγμές. Ὁ ἀξιωματικός θά δώση πρῶτος τό παράδειγμα τῆς παλληκαριᾶς, τοῦ ἤθους καί τῆς λεδεντιᾶς. Θά κατακτήση μέ τίς πράξεις του τίς καρδιές τῶν ἀνδρῶν του. Πόσες ἀλήθεια χαρακτηριστικές ἱστορίες μπορεῖ νά διηγηθῆ κανείς, γιά τίς κρίσιμες στιγμές μιᾶς μάχης. Νά σκαρφαλώνης πάνω σέ μιά ἀπόκρημνη πλαγιά, ἐνῶ βάλλεσαι ἀπό τά προχωρημένα φυλάκια τοῦ ἐχθροῦ, ἐνῶ σκάνε οἱ βόμβες γύρω σου κι' ἐνῶ ἀπό τόν οὐρανό χύνουν μολύδι καί φωτιά τά ἐχθρικά ἀεροπλάνα. Νά σκαρφαλώνης, στήν πρώτη γραμμή πάντα, ἀκούραστος μέ τό πιστόλι στό χέρι καί νά φωνάζης:

»—Ἀπάνω τους, παιδιά!... Ἐμπρός, παιδιά!... Ἡ νίκη εἶναι δική μας μέ τή βοήθεια τῆς Παναγιᾶς...

»Νά δέχεσαι στό στῆθος τίς σφαῖρες τοῦ ἐχθροῦ, νά τρέχη τό αἷμα καί νά μουσκεύη τό χιτώνιο κι' ἐσύ νά προχωρῆς, νά προχωρῆς ὅσο ἔχεις δυνάμεις... Νά σοῦ φωνάζουν οἱ στρατιῶτες σου:

»—Κύρ λοχαγέ, πληγωθῆκες;

»Κι' ἐσύ νά σφίγγης ἀπό τόν πόνο τά δόντια σου, μά νά ἔχης τό κουράγιο νά χαμογελᾶς καί νά τούς ἀπαντᾶς μέ θάρρος:

»— Δέν εἶναι τίποτα, παιδιά!... Μιά γρατζουνιά!...

»Κι' ἄλλοτε πάλι, νά σωριάζεται κατά γῆς ὁ ἀξιωματικός κομματιασμένος ἀπό ἕνα θραῦσμα ὀλμου, μέ ξεσχισμένα τά στήθη του καί νά ἔχη τό κουράγιο νά δίνη μέ τήν τελευταία πνοή του τήν διαταγή στό σαλπιγκτή γιά νά σαλπίση: «Προχωρῆτε!... Προχωρῆτε!...»

»Ποιός θά λησμονήση ποτέ τά κατορθώματα τοῦ Κωστάκη, πού ζύγιζε τήν ὀβίδα τοῦ κανονιοῦ γιά νά πέση μέσα στό καζάνι τοῦ ἐχθροῦ, τήν ὥρα τῆς διανομῆς τοῦ συσσιτίου; Κι' ἄλλοτε θέριζε ὅλο τό ἐπιτελεῖο ἑνός συντάγματος, πού συνεδρίαζε κοντά σ' ἕνα ὁμορφο ἑλληνικό ἐξωκκλήσι, χωρίς νά πειράξη οὔτε κεραμίδι του. Ἄλλοτε πρῶτος αὐτός χωρίς ἀφρύδια, χωρίς μάλλινα νά προχωρῆ στά χιόνια, φωνάζοντας:

»— Πετάχτε τα παιδιά!... Πετάχτε τα! Καί γυλιούς καί μάλλινα καί ἀφρύδες!... Πάνω θά βροῦμε ἄλλα νά φορέσουμε!...

»Καί γιά κυλοῦν στίς ἀπόκρημνες βουνοπλαγιές τά βαρειά ὀρειβατικά πυροδόλα σάν ἁγιοβασιλιάτικα παιγνίδια ἀπό τά ἀτσαλένια χέρια τῶν στρατιωτῶν, πού τά χαλύδδωνε ὁ ἐνθουσιασμός, τό κουράγιο καί τό παράδειγμα τοῦ ἀξιωματικοῦ τους. Καί γ' ἀνεδαίνουν οἱ ἴδιοι ἐπόλητοι στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ, μέσα σέ δυό μέτρα χιόνι καί νά τραδᾶνε. Αὐτή εἶναι ἡ πολεμική ἀρετή πού θά γιορτάζουμε ἀπό ἐδῶ καί πέρα τήν ἐπέτειμη ἡμέρα της. "Ἐχω παρακολουθήσει ἀρκετά Δεκέμ. Συνέδρια ἐφέδρων πολεμιστῶν καί στή Γαλλία καί στό Βέλγιο. Παντοῦ τούς καμαρώνουν τούς "Ελληνας ἐφέδρους ἀξιωματικούς καί τούς δίνουν πάντα τήν τιμητική θέσι. Οἱ "Ελληνες ἐμπνέουν παντοῦ τό σεδασμό, γιατί δέν νικήθηκαν Πάλεψαν σκληρά, σάν λιοντάρια κι' ἔπεσαν στό πεδίο τῆς τιμῆς, μά δέ νικήθηκαν. Δέν ἄφησαν τήν ἑλληνική σημαία νά πατήση ποδοπάτημα ὁ ἐχθρός. Ἔστησαν κοντάρι της τό 15ο τό κ.μ. μί τους! Κυμάτιο βουτ γμένη στό αἷμα τους καί ἀπολήθηκε μέ δάφνες...

Αὐτές τίς θυσίες ἀναγνωρίζει σήμερα ἡ Πολιτεία μέ τόν καθορισμό τῆς Ἡμέρας τῆς Πολεμικῆς Ἀρετῆς, τῆς ἡμέρας τῶν ἐφέδρων πολεμιστῶν μας. Τήν ἀστίβε πάντα τήν κράτησαν καί τήν τίμησαν οἱ "Ελληνες πολεμισταί καί ἤρθαν πάντα μ' αὐτήν ἡ πανω σ' αὐτήν...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Η ΗΜΕΡΑ της Πολεμικῆς Ἀρετῆς

Ὁμιλεῖ ὁ πρόεδρος τῶν Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν κ. Δημ. Κομνᾶς

ΤΗΝ πρώτη Κυριακή, μετά ἀπό τήν 28ην Ὀκτωδρίου, θά γιορτάζεται πάντα στήν Ἑλλάδα ἡ Ἡμέρα τῆς Πολεμικῆς Ἀρετῆς, ἡ ἡμέρα τῶν ἐφέδρων πολεμιστῶν μας. Αὐτή ἡ δίκαιη ἀναγνώρισι τῶν θυσιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος ἦταν πιά καιρός νά γίνη καί στόν τόπο μας. "Ολοι θαυμάζουμε τούς ἥρωες, ἐξυμνοῦμε τά κατορθώματά τους κι' ὅταν τελειώση ὁ πόλεμος τούς ξεχνᾶμε καί τούς ἀφήνουμε στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ ν' ἀναπαύονται πάνω στίς δάφνες τους.

Μά πῶς ἀκριδῶς ἔχει δλη αὐτή ἡ ἱστορία της Ἡμέρας τῆς Πολεμικῆς Ἀρετῆς τῶν ἐφέδρων πολεμιστῶν μας; Πάνω σ' αὐτό τό θέμα εἴχαμε μιά μακρά συνομιλία μέ τόν κ. Δημήτριο Κομνᾶ, πρόεδρο τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν, πού ἀπό πολλά χρόνια τώρα μ' ἕνα ἐπιτελεῖο ἐπιλέκτων ἀγωνίζεται νά διασφαλίση στούς ἐφέδρους μιά πραγματική κρατική προστασία καί μιά δίκαιη ἀναγνώρισι τῶν ἀναγκῶν τους.

— Στήν Ἑλλάδα, μᾶς εἶπε ὁ κ. Κομνᾶς ὑπάρχουν ἑξδομῆντα χιλιάδες ἔφεδροι ἀξιωματικοί, πού ἀποτελοῦν, ἄν ἑνωθοῦν, μιά πραγματικά ἰσχυρή δύναμι. "Εφεδρος ἀξιωματικός εἶναι ὁ δάσκαλος, ὁ παπᾶς, ὁ καθηγητής, κάθε ἐπιστήμων σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα. Στά χέρια του μπορεῖ νά κρατήση τήν τύχη καί νά κατευθύνη τήν ψυχή τῆς νεολαίας. Σ' αὐτούς πρέπει νά ἐμπιστευθῆ ἡ Πολιτεία τήν ἐπίδλεψι κάθε καινούργιας γενιᾶς. "Εφεδροι ἀξιωματικοί ὑπάρχουν σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ὡς τήν ἄκρη τῶν συνόρων της, ἀκόμη καί στό τελευταῖο χωριό. Κι' ἔχουν πάντα τόν ἐνθουσιασμό νά προσφέρουν καί τήν ζωή τους ἀκόμη στήν πατρίδα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί εἶναι δεμένοι μέ τούς ἀγῶνες τοῦ ἔθνους. Μέ τίς κρίσιμες ὧρες πού πέρασε ἡ πατρίδα. Κι' οἱ ἀναμνήσεις τους ἀπό ὅλα τά μέτωπα τούς δένουν μεταξύ τους γιατί στ' ἀλήθεια δέν ὑπάρχει ἰσχυρότερη φιλία, ἀπό αὐτή πού ἀναπτύσσεται μέσα σ' ἕνα χαράκωμα τῆς γραμμῆς τῶν πρώτων, ὅτο μέτωπο, ὅταν γύρω σκάνε οἱ ὄλμοι, οἱ ὀβίδες κι' οἱ βόμβες. Ἐκεῖ, μέσα στόν καταιγισμό τῶν σφαιρῶν καί τίς ριπές τῶν πολυβόλων, ὅπου χύνεται ποτάμι τό αἷμα τῶν παλληκαριῶν, ἀναπτύσσεται ἡ φιλία αὐτή καί παραμένει ὡς τήν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς...

— Πῶς καθιερώθηκε ἡ Ἡμέρα τῆς Πολεμικῆς Ἀρετῆς, ἡ ἡμέρα τῶν ἐφέδρων πολεμιστῶν μας;

— Ἀπό καιρό εἴχαμε καταδάλει μιά προσπάθεια πού τελικά κατοπφόρησε. Μελετᾶται τώρα κι' ἕνα σχετικό νομοσχέδιο, πού ρυθμίζει ἕνα πλῆθος ζητήματα τῶν πολεμιστῶν. Οἱ ἐφεδροι θά ὑπαγθοῦν στήν δικαιοδοσία τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης καί ὄχι στό ὑπουργεῖο Ἐργασίας. Ἔτσι τά ζητήματά τους θά ἐπιλυθοῦν καλλίτερα καί μέ κάποια ἰδιαίτερη κατανόησι.

»Μά πρῶτα θά χρειασθῆ νά νοικοκυρευτοῦμε. Ν' ἀποκτήσουμε τό εἰδικό σῆμα μας, τήν εἰδική ταυτότητα μας καί, φυσικά, τά ὁρισμένα εὐεργετήματα, πού προέρχονται ἀπό τό ἐνδιαφέρον αὐτό τῆς πολιτείας.

— Ποιά εἶναι αὐτά τά εὐεργετήματα;

— Ἡ πιό ἱκανοποιητική ρύθμισι τοῦ οἰκονομικοῦ προδλήματος τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν. Δέν εἶναι δυνατόν ἀξιωματικοί νά δουλεύουν σάν ἀχθοφόροι σέ λιμάνια ἤ νά τοποθετοῦνται σέ βαρείες χειρωνακτικές ἐργασίες, ἐπειδή ὁ ἐργοδότης δέ θέλει νά τούς προσφέρη μιά καλλίτερη θέσι. "Ενας ἔφεδρος ἀξιωματικός εἶναι πάντα ἕνας μορφωμένος ἄνθρωπος. Δέν εἶναι συνηθισμένες στή βαρειά χειρωνακτική ἐργασία. Πολέμησε σκληρά γιά τήν πατρίδα καί ἔδωσε σ' αὐτήν τά πιό ὡμορφα χρόνια τῆς ζωῆς του καί τοῦ μέλλοντός του. Εἶναι καιρός ἡ πολιτεία νά ἐνδιαφερθῆ πραγματικά γι' αὐτόν.

— Πόσοι εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἐφεδροι ἀξιωματικοί στήν Ἑλλάδα;

— Ἀπό ἕναν πρόχειρο ὑπολογισμό, γιατί ἀκόμη δέν ἔχει συνταχθῆ τό πλῆρες γενικό μητρῶον τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν, θά πρέπει νά ξεπερνοῦν τίς ἑδδομῆντα χιλιάδες. Καταλαδαίνετε, βέδαια, τί δύναμι ἀντιπροσωπεύουν ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι σέ μιά πολιτεία, ὅταν αὐτή τούς προσέξη, τούς φροντίση, τούς περιποιηθῆ...

— Ἐσεῖς πού ἔρχεστε καθημερινά σ' ἐπαφή μαζί τους, ποιές ἐντυπώσεις ἔχετε: Διατηροῦν τόν παληό ἐνθουσιασμό τους καί τήν φλόγα τοῦ πολέμου μέσα τους;

— Κάθε Ἕλληνας ἔχει αὐτή τήν φλόγα στήν καρδιά του κι' ἰδιαίτερα ὁ πολεμιστής καί ὁ ἀξιωματικός. Χρειάζεται μεγάλο κουράγιο γιά νά μπῆς μποστά ἀπό τούς ἄνδρες τοῦ λόχου σου, ἐνῶ θερίζουν καί κάνουν φαΐ μα πυρδς τα παλυδόλα ἤ δουλεύει συνεχῶς τό πυροδολικό καί σφυροκοπάει τό ἔδαφος. Χρειάζεται κουράγιο, σέ μιά τέτοια στιγμή, μέ τό πιστόλι στό χαμόγελο στά χεῖλη, μέ τήν φλόγα τῆς νίκης στό βλέμμα ν' ἀναπτεροώσης τό ἠθικό τῶν στρατιωτῶν. Οἱ ἀξιωματικοί μας ἔχουν ν' ἀφηγηθοῦν ἕνα πλῆθος κοίσιμες καί ἡρωϊκές στιγμές. Ὁ ἀξιωματικός θά δώση πρῶτος τό παράδειγμα τῆς παλληκαριᾶς, τοῦ ἤθους καί τῆς λεδεντιᾶς. Θά κατακτήση μέ τίς πράξεις του τίς καρδιές τῶν ἀνδρῶν του. Πόσες ἀλήθεια χαρακτηριστικές ἱστορίες μπορεῖ νά διηγηθῆ κανείς, γιά τίς κρίσιμες στιγμές μιᾶς μάχης. Νά σκαρφαλώνης πάνω σέ μιά ἀπόκρημνη πλαγιά, ἐνῶ βάλλεσαι ἀπό τά προχωρημένα φυλάκια τοῦ ἐχθροῦ, ἐνῶ σκάνε οἱ βόμβες γύρω σου κι' ἐνῶ ἀπό τόν οὐρανό χύνουν μολύδι καί φωτιά τά ἐχθρικά ἀεροπλάνα. Νά σκαρφαλώνης, στήν πρώτη γραμμή πάντα, ἀκούραστος μέ τό πιστόλι στό χέρι καί νά φωνάζης:

»—Ἀπάνω τους, παιδιά!... Ἐμπρός, παιδιά!... Ἡ νίκη εἶναι δική μας μέ τή βοήθεια τῆς Παναγιᾶς...

»Νά δέχεσαι στό στῆθος τίς σφαῖρες τοῦ ἐχθροῦ, νά τρέχη τό αἷμα καί νά μουσκεύη τό χιτώνιο κι' ἐσύ νά προχωρῆς, νά προχωρῆς ὅσο ἔχεις δυνάμεις... Νά σοῦ φωνάζουν οἱ στρατιῶτες σου:

»—Κύρ λοχαγέ, πληγωθῆκες;

»Κι' ἐσύ νά σφίγγης ἀπό τόν πόνο τά δόντια σου, μά νά ἔχης τό κουράγιο νά χαμογελᾶς καί νά τούς ἀπαντᾶς μέ θάρρος:

»— Δέν εἶναι τίποτα, παιδιά!... Μιά γρατζουνιά!...

»Κι' ἄλλοτε πάλι, νά σωριάζεται κατά γῆς ὁ ἀξιωματικός κομματιασμένος ἀπό ἕνα θραῦσμα ὀλμου, μέ ξεσχισμένα τά στήθη του καί νά ἔχη τό κουράγιο νά δίνη μέ τήν τελευταία πνοή του τήν διαταγή στό σαλπιγκτή γιά νά σαλπίση: «Προχωρῆτε!... Προχωρῆτε!...»

»Ποιός θά λησμονήση ποτέ τά κατορθώματα τοῦ Κωστάκη, πού ζύγιζε τήν ὀβίδα τοῦ κανονιοῦ γιά νά πέση μέσα στό καζάνι τοῦ ἐχθροῦ, τήν ὥρα τῆς διανομῆς τοῦ συσσιτίου; Κι' ἄλλοτε θέριζε ὅλο τό ἐπιτελεῖο ἑνός συντάγματος, πού συνεδρίαζε κοντά σ' ἕνα ὁμορφο ἑλληνικό ἐξωκκλήσι, χωρίς νά πειράξη οὔτε κεραμίδι του. Ἄλλοτε πρῶτος αὐτός χωρίς ἀφρύδια, χωρίς μάλλινα νά προχωρῆ στά χιόνια, φωνάζοντας:

»— Πετάχτε τα παιδιά!... Πετάχτε τα! Καί γυλιούς καί μάλλινα καί ἀφρύδες!... Πάνω θά βροῦμε ἄλλα νά φορέσουμε!...

»Καί γιά κυλοῦν στίς ἀπόκρημνες βουνοπλαγιές τά βαρειά ὀρειβατικά πυροδόλα σάν ἁγιοβασιλιάτικα παιγνίδια ἀπό τά ἀτσαλένια χέρια τῶν στρατιωτῶν, πού τά χαλύδδωνε ὁ ἐνθουσιασμός, τό κουράγιο καί τό παράδειγμα τοῦ ἀξιωματικοῦ τους. Καί γ' ἀνεδαίνουν οἱ ἴδιοι ἐπόλητοι στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ, μέσα σέ δυό μέτρα χιόνι καί νά τραδᾶνε. Αὐτή εἶναι ἡ πολεμική ἀρετή πού θά γιορτάζουμε ἀπό ἐδῶ καί πέρα τήν ἐπέτειμη ἡμέρα της. "Ἐχω παρακολουθήσει ἀρκετά Δεκέμ. Συνέδρια ἐφέδρων πολεμιστῶν καί στή Γαλλία καί στό Βέλγιο. Παντοῦ τούς καμαρώνουν τούς "Ελληνας ἐφέδρους ἀξιωματικούς καί τούς δίνουν πάντα τήν τιμητική θέσι. Οἱ "Ελληνες ἐμπνέουν παντοῦ τό σεδασμό, γιατί δέν νικήθ

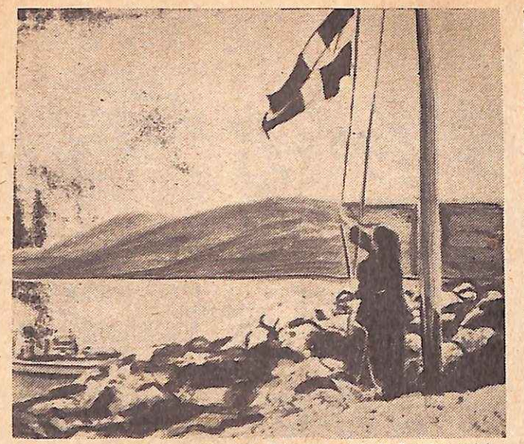

Ἡ ἐρημίτισσα τῆς νησίδος Ρῶ, Δέσποινα Ἀχλαδιώτου, ὑψώνει τὴν ἑλληνικὴ σημαία, ποὺ τῆς τὴν χάρισε τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1955 ὁ συνεργάτης μας κ. Θ. Δρακος. Τὸ περιπολικὸ τοῦ Στόλου («2261») ποὺ τῆς παρέδωσε τὴ σημαία, φαίνεται ἀριστερὰ στὸ μικρὸ ὁρμίσκο.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΡΗΜΙΤΙΣΣΕΣ

Ἀπὸ τὴν Ἀθηναία ἀρχόντισσα ὡς τὴν τσομπάνισσα τοῦ Παλαμηδιοῦ

"Οταν ὁ ἄνθρωπος βαρεθῆ τὰ ἐγκόσμια, ζητάει μόνος του τὸ θάνατο ἢ καλογερεύει. "Αν πάλι ἔχη μέσα του καρδιά, κλείνεται στὸν ἑαυτό του καὶ σηκώνει τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του μ' ἀξιοπρέπεια, ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Οἱ γυναῖκες ὅσο-τόσο μὲ τὴν ὑπερβολική εὐαισθησία τους, δὲ διστάζουν νὰ πάρουν τὴ μεγάλη ἀπόφασι μὲ τὸ παραμικρὸ πλήγωμα καὶ γίνονται καλόγριες. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἀληθινὲς ἀρχόντισσες, ποὺ ἐγκατέλειψαν τὰ πλούτη τους καὶ τὴν κοσμοπολίτικη ζωή τους κι' ἀναζήτησαν τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς τους μέσα στὴν εἰδυλλιακὴ ἀτμόσφαιρα ἑνὸς ὁμορφου χωριοῦ, στὴν ἐρημιὰ ἑνὸς ξερόβραχου ἢ κι' ἀκόμη στὸ ἰδιόκτητο νησί τους. Ἐκεῖ, στὴν ἐρημιὰ καὶ στὴ μοναξιά, βρῆκαν τὴ γαλήνη τους. Μὰ ἂς σᾶς ἀναφέρουμε μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐρημίτισσες.

Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ περίφημο Μεσσίνι, μέσα στὸ γαλάζιο τῆς θάλασσας ὑψώνεται τὸ πασίγνωστο «Νησὶ τῆς Κυρᾶς». Πρόκειται γιὰ τὸ ἰδιόκτητο νησὶ τῆς οἰκογενείας Ἀθανασούλη, ποὺ κόρη της ἔχει νυμφευθῆ ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς κ. Ν. Τσαούσης.

Μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθοῦμε αὐτὸ τὸ νησὶ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Κι' ἔτσι μάθαμε τὴν ἱστορία του καὶ τὸ συγκινητικὸ μυθιστόρημα τῆς ἰδιοκτητρίας του, ποὺ ἐκεῖ πέρα τερμάτισε δραματικὰ τὶς μέρες τῆς ζωῆς της.

Πάει καιρὸς ὡς ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Λκασσίνι μὲ μιὰ βενζίνα, γιατὶ βρίσκεται λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Ἀστακοῦ. Ἀπὸ τὴν κυρυφὴ τοῦ νησιοῦ ἀντικρύζει κανεὶς σιλουέττες τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Κεφαλλωνιᾶς. Ἔχει ἕνα μικρὸ νεώριο γιὰ τὶς βάρκες κι' ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινᾶ τὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς «Κυρᾶς». Δυὸ δωμάτια μὲ χῶμα κατὰ γῆς καὶ στὴ γωνιὰ ἕνα χωριάτικο τζάκι. Ἡ «Κυρὰ» ἦταν μιὰ βαθύπλουτη Ἀθηναία ἀρχόντισσα, ποὺ εἶχε μέγαρα στὴν ὁδὸ Κηφισιᾶς καὶ στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου καὶ μεγάλα κτήματα.

Ἔτσι εἶχε στὴν ἰδιοκτησία της κι' αὐτὸ τ' ὁμορφο νησάκι καὶ καμμιὰ φορὰ πήγαινε ἐκεῖ πέρα γιὰ κυνήγι. Τὸν περισσότερο καιρὸ της, ὅμως τὸν περνοῦσε στὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης.

Μὰ ξαφνικὰ ἡ «Κυρὰ» χάθηκε ἀπὸ τὰ σαλόνια τῆς Ἀθήνας. Ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς πρωτεύουσας καὶ πῆγε κι' ἐγκαταστάθηκε μονίμως στὸ νησί της.

Ἔμενε ἐκεῖ στὸ μικρὸ σπιτάκι μὲ τὴ χωριάτικη ἐπίπλωσι καὶ τὸ λυχνάρι.

Συντροφιά της ἦταν δυὸ βοσκοὶ καὶ τὰ κατσίκια τους. Μ' αὐτοὺς περνοῦσε τὶς ἡμέρες της καὶ τὶς νύχτες τοῦ χειμώνα. Περνοῦσε τὴν ὥρα της παίζοντας μαζί τους χαρτιά. "Επαιζε πάντα μὲ λεπτὰ κι' ἐπίτηδες διαρκῶς ἔχανε. "Ετσι, οἱ δυὸ βοσκοὶ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ τοὺς καλέσῃ ἡ «Κυρὰ» γιὰ χαρτιά.

Ἡ μόνη ἀδυναμία της ἦταν, ὅπως μοῦ εἶπαν, τὸ τσιγάρο. Κάπνιζε πολύ, μέρα καὶ νύχτα. "Οσο γιὰ τὴ ζωή της, ἦταν ἀσκητική. Μόνη της ἔκανε ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ της.

Μιὰ νύχτα τέλος, ἦρθε μόνο του τὸ μοιραῖο δράμα. Οἱ βοσκοὶ εἶχαν βγῆ μὲ τὰ γιδοπρόβατα στὶς πλαγιές. Ἡ «Κυρὰ» κάθησε κοντὰ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ διαβάσῃ μὲ τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἀπὸ τὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ ἢ ἀπὸ τὴ νικοτίνη τοῦ τσιγάρου ζαλίστηκε κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της. "Επεσε τὸ λυχνάρι, γύθηκε τὸ λάδι· κι' ἁρπαξαν φωτιὰ τὰ ροῦχα της. Καὶ κάμκε ζωντανὴ μέσα σ' αὐτὸ τὸ φτωχόσπιτο κοντὰ στὴ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ. Ἐκεῖ τὴ βρῆκαν καρβουνιασμένη οἱ βοσκοὶ τὰ ξημερώματα τῆς ἄλλης μέρας. Ἔτσι χάθηκε ἡ παράξενη Ἀθηναία ἀρχόντισσα. Μὰ τὸ νησί της, τὸ περίφημο «Νησὶ τῆς Κυρᾶς» ὑψώνεται στὰ γαλάζια νερὰ τοῦ Ἰονίου, γιὰ νὰ θυμίζῃ πάντα τὴν ἐκπληκτικὴ ἱστορία αὐτῆς τῆς ἐρημίτισσας.

★

Σὲ δυὸ μίλια ἀπόστασι ἀπὸ τὰ τουρκικὰ παράλια, πρὸς βορρᾶν τοῦ Καστελόρριζου, βρίσκεται τὸ μικρὸ νησάκι τοῦ Σὰν Τζιόρτζιο, ποὺ μοιάζει σὰν ἕνα κεφαλαῖο Ρῶ. "Ετσι, ἀπὸ τὸ σχῆμα του πῆρε καὶ τὴν ἑλληνικὴ ὀνομασία του καὶ λέγεται «νησὶς Ρῶ». Ἐκεῖ, λοιπόν, ζῆ ἀπὸ τὸ 1927 ἡ πασίγνωστη στὰ Δωδεκάνησα Δέσποινα χήρα Ἀχλαδιώτη. Μένει ὁλομόναχη, δεκάδες χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἄντρα της, ἔχοντας μόνη χαρά της νὰ ὑψώνῃ τὴν ἑλληνικὴ σημαία καὶ νὰ χαιρετᾶῃ τὰ πλοῖα ποὺ περνοῦν. Ὅλοι οἱ καπετάνιοι τὴ γνωρίζουν. Κι' ὅταν περάσουν ἀπὸ κεῖ μὲ τὸ καράβι τους, σφυρίζουν κι' ἐκείνη τοὺς χαιρετάει μὲ τὴ σημαία της.

Ἡ κυρα-Δέσποινα ἀνήκει σὲ παλιὰ καὶ πλουσία οἰκογένεια τῆς Δωδεκανήσου. Οἱ ἀδελφοί της βρίσκονται στὴν Ἀμερικὴ καὶ μόνο ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ζῆ στὴ Ρόδο. "Οσο γιὰ κείνη μένει ὁλομόναχη στὴ νῆσο Ρῶ, μαζὶ μὲ τὰ κατσίκια της. Συχνὰ κάνει συντροφιὰ μὲ τοὺς ψαράδες ποὺ ἔρχονται νὰ ἁρίξουν στὸ μικρὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ. Ξέρουν ὅτι ἐκεῖ θὰ βροῦν τὴν περιποίησί της. Μὰ κι' ἐκεῖνοι τῆς κουβαλοῦν ὅτι θέλει ἀπὸ τὸ Καστελόρριζο.

Ταξιδεύοντας μὲ δημοσιογραφικὴ ἀποστολὴ στὰ Δωδεκάνησα μάθαμε γιὰ τὴν παράξενη ἀρχόντισσα τῆς νήσου Ρῶ ὅτι ἀπὸ τὸ 1927, ποὺ ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ πέρα; ὕψωνε τὴν ἑλληνικὴ σημαία. Μὰ ἡ σημαία αὐτὴ μὲ τοὺς ἀνέμους καὶ τὶς βροχὲς σχίστηκε καὶ χάλασε. Τὸ 1947 κατάφερε νὰ πάρῃ μιὰ σημαία, ἀλλὰ κι' αὐτὴ πάλιωσε. Τὸ 1955 δὲν εἶχε πιὰ σημαία κι' αὐτὸς ἦταν ὁ καῦμός της. Χαιρετοῦσε τὰ πλοῖα μ' ἕνα λευκὸ πανί. Τὸ μάθαμε καὶ φροντίσαμε νὰ τῆς δώσωμε πάλι τὴ χαρά της. Ζητήσαμε ἀπὸ τὸν ἀντιπροκριτὴ μιᾶς πρωϊνῆς ἐφημερίδος νὰ μᾶς ὑποδείξῃ ποῦ θὰ μπορούσαμε νὰ βροῦμε μιὰ μεγάλη ἑλληνικὴ σημαία. Κι' ὧρες ψάχναμε στὰ μαγαζιά. Τέλος βρήκαμε αὐτὴ ποὺ θέλαμε. Μὲ τὸ «Δωδεκάνησος» τοῦ μακαρίτη πλοιάρχου Ζερβοῦ, ποὺ χάθηκε μαζί του, φτάσαμε στὸ Καστελόρριζο. Ἐκεῖ βρισκόταν τὸ περιπολικὸ τοῦ στόλου «2261» μὲ κυβερνήτη ἕναν σημαιοφόρο καὶ μηχανικὸ τὸν κ. Γ. Βελλιώτη. Τοὺς παρακαλέσαμε νὰ «ἁρματώσουν» τὴ σημαία, νὰ τῆς βάλουν γερὰ σκοινιὰ καὶ νὰ τὴ δώσουν στὴν κυρα-Δέσποινα μ' ἕνα σημείωμά μας.

Πραγματικά, τὸ περιπολικὸ τοῦ στόλου «2261» πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὴ νησίδα Ρῶ καὶ παρέδωσε στὴν κυρα-Δέσποινα τὴ σημαία.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους πῆρε μερικὲς ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες, ποὺ δημοσιεύτηκαν σ' ἕνα ἑλληνικὸ περιοδικό. Κι' εἴδαμε μὲ συγκίνησι τὴ σημαία ποὺ τῆς χαρίσαμε, νὰ τὴν ὑψώνῃ μὲ καμάρι ἡ κυρα-Δέσποινα, ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ περιπολικό, ποὺ τῆς τὴν εἶχε φέρει. "Εκλαιγε ἡ κυρα-Δέσποινα κι' εἶχαν συγκινηθῆ ὅλοι οἱ ἄντρες τοῦ σκάφους. Ἡ ἐρημίτισσα τοὺς ἔκανε κατόπιν τρικούβερτο τραπέζι μὲ σφαχτά. Κι' ἀπὸ τότε ἡ κυρα-Δέσποινα, μ' ὅποιο ναυτικὸ θὰ περάσῃ, μᾶς στέλνει τοὺς χαιρετισμούς της, ποὺ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἔρχονται ὡς τὴν Ἀθήνα.

★

Πάνω στὰ βράχια τοῦ Παλαμηδιοῦ, στὸ Ναύπλιο, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ζῆ μιὰ ἄλλη ἐρημίτισσα, μιὰ παράξενη γυναίκα, κόρη ἑνὸς βοσκοῦ ποὺ μεγάλωσε στὸ λόγγο κι' ἔμεινε σ' αὐτὸν μέχρι ποὺ ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά της.

Ἐκεῖ, λοιπόν, εἴδαμε τὴ γριὰ τσοπάνισσα νὰ βγάζῃ περίπατο «τὰ παιδιά της», τὰ κατσίκια της.

Μᾶς τὴ γνώρισε ὁ γερο-Θεοχάρης ὁ παλιὸς φύλακας τοῦ Παλαμιδιοῦ, ποὺ ζοῦσε ἐκεῖ πέρα μέχρι ποὺ ἔκλεισε τὰ μάτια του. Μιλήσαμε ἀρκετὴ ὥρα μαζί της, μὰ ἦταν ἔξω τόπου καὶ χρόνου.

"Ολη τὴ ζωή της τὴν εἶχε περάσει στὸ Παλαμίδι καὶ πιὸ πέρα ὅσο ἀντέχαν τὰ πόδια της στὸ λόγγο. Τὸ Ναύπλιο τὸ ἔβλεπε ἀπὸ ψηλὰ σὰν ζωγραφιά.

Οἱ γυναῖκες ἐρημίτισσες εἶναι πολλὲς στὴν Ἑλλάδα: τσοπάνισσες, ψαροποῦλες, φαροφύλακες, ἀλλὰ κι' ἀρχόντισσες, ποὺ ἔχουν βρῆ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς τους μέσα στὴν ἀπόλυτη ἐρημιὰ καὶ ποὺ ἡ ζωή της κάθε μιᾶς εἶναι κι' ἕνα συγκινητικὸ μυθιστόρημα...

Δ.

— Σᾶς ἀρέσει ὁ Παγκανίνι, κυρία;
— Πολύ, ἀλλὰ μὲ κόκκινη σάλτσα!

Τουρίστες στὸν Πόλο.

— Κι' ἐδῶ ἀκριβῶς ἀνέλαβες ἐσὺ τὴ διεύθυνσι τῆς ἐπιχειρήσεως!

— Μιὰ ποὺ ὅσο διαβάζω δὲ μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς, δὲν σηκώνεσαι, Κώστα, νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα ποτῆρι νερό;

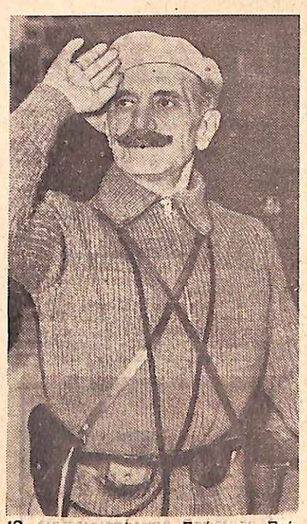

Ὁ συνταγματάρχης Γεώργιος Γρίβας, ὁ θρυλικὸς Διγενὴς χαιρετᾶει στρατιωτικὰ στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Ο ΔΙΓΕΝΗΣ στὴν Ἀθήνα

Πῶς οἱ Ἀθηναῖοι, γιὰ μιὰ μέρα, τὰ λησμόνησαν ὅλα: δουλειές, σπίτι, ραντεβοῦ, πρόγευμα καὶ κοῦρασι, γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν Γρίβα.

Πάρα πολλοὺς ἐρχομοὺς προσωπικοτήτων ἔχει χαιρετήσει ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα ἀπὸ τὰ περασμένα χρόνια της. "Ετρεξε νὰ προϋπαντήσῃ αὐτοκράτορες, βασιλεῖς, προέδρους δημοκρατιῶν, πρωθυπουργούς... Πρὶν λίγο καιρὸ ὑποδέχθηκε καὶ τὸν Μακάριο, ὅταν ἀφέθηκε νὰ γυρίσῃ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἐξορία του, στὶς Σεϋχέλλες.

Ὅλους τοὺς ὑποδέχθηκε μὲ πυρετὸ ἐνθουσιασμοῦ. Ἀλλά, ἀπὸ ὅσα θυμᾶμαι, τὸν ἐναγκαλισμό, ποὺ ἔκανε στὸν ἀρχηγὸ τῆς ΕΟΚΑ Διγενῆ, τὸν θρυλικὸ Γεώργιο Γρίβα, τὸ μένα πλῆθος τῶν Ἀθηναίων, εἶχε πολλὰ χρόνια νὰ τὸ προσφέρῃ σὲ ἄλλον.

Πρῶτα-πρῶτα ἦταν κάτι χωρὶς προηγούμενο τὸ γεγονὸς ὅτι σχεδὸν ὁλόκληρη ἡ πρωτεύουσα ξεσηκώθηκε μέσα σὲ μιὰ ὥρα μόνο. Χωρὶς προοργάνωσι καμμιά, χωρὶς κανένας ν' ἀσχοληθῇ οὔτε νὰ βοηθήσῃ γι' αὐτὴν τὴν ὑποδοχή! Ἀκόμη οὔτε οἱ ἐφημερίδες, στὶς πρῶτες ἐκδόσεις τους, δὲν ἀναγράφανε τὴν πληροφορία μὲ θετικότητα: ὅτι θὰ ἔφθανε στὶς 2 τὸ ἀπόγευμα τῆς προπερασμένης Τρίτης 17 Μαρτίου! Καὶ ἡ ἐπίσημη κυβερνητικὴ ἀνακοίνωσι γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Γρίβα δόθηκε στὸ κοινὸν μὲ τὶς ἐφημερίδες μιὰ ὥρα πρὶν νὰ προσγειωθῇ τὸ ἀεροπλάνο, ποὺ τὸν ἔφερνε ἀπὸ τὴν Κύπρο στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Ὅλα ἔγιναν βιαστικά. Ἀκόμη βιαστικὴ ἦταν καὶ ἡ ἀναχώρησί του ἀπὸ τὴν μεγαλόνησο καὶ ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ ἡ λεπτομέρεια, ποὺ δὲν ἀνεγράφη ὡς τώρα, ὅτι τὰ δύο «Ντακότα» τῆς ἀεροπορίας μας, ποὺ ἔφτασαν στὴν Κύπρο γιὰ νὰ παραλάβουν καὶ νὰ μεταφέρουν στὴν Ἑλλάδα τὸν Διγενῆ δὲ σταμάτησαν — κατὰ διαταγὴ τῶν Ἄγγλων — οὔτε ἕνα δευτερόλεπτο τὶς μηχανές τους. Μόλις τ' ἀεροπλάνα μας στάθηκαν στὸν διάδρομο τοῦ ἀεροδρομίου τῆς Λευκωσίας, οἱ ἐκεῖ ἀρχὲς ἄρχισαν βιαστικὰ-βιαστικὰ νὰ ἐπισπεύδουν ὅλα τὰ τυπικὰ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Οἱ ἐκδηλώσεις ἐκεῖ κάτω, σχεδὸν ἀπαγορεύτηκαν.

— Γρήγορα, γρήγορα... Συντομεύετε!...

Ἦταν ἡ διαρκὴς καὶ συνεχὴς διαταγὴ τῶν ὑπευθύνων Ἄγγλων τοῦ ἀεροδρομίου, ποὺ ἔπρεπε ἐντὸς τοῦ ἀργότερο, τριῶν λεπτῶν νὰ ἐπιβιβάσουν τὸν Διγενῆ στὸ ἀεροσκάφος, γιὰ νὰ μπῇ, ἐν συνεχείᾳ, αὐτό, ἀμέσως, στὸ διάδρομο ἀπογειώσεως καὶ νὰ φύγῃ, νὰ πεταξῇ πρὸς ἄλλους οὐρανούς.

Ἡ γευρικότητα τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων ἦταν ἀληθινή. Ἠσύχασαν μόνο ὅταν εἶδαν τὰ ἑλληνικὰ φτερὰ νὰ πετοῦν στὸν ἀέρα... Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ παρακολούθησαν τὴ σκηνὴ βεβαιώνουν ὅτι οἱ Ἄγγλοι τὴν ὥρα αὐτὴν εἶχαν χάσει ἐντελῶς τὴν ψυχραιμία τους, μιὰ ἰδιότητα γιὰ τὴν ὁποία, κατὰ γενικὴ ὁμολογία, διακρίνονται.

Ἀλλά, φαίνεται, ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδιότης ἰσχύει περισσότερο γιὰ τὴν ὑλικὴ ἀντιμετώπισι τῶν περιστάσεων καὶ πολὺ λιγώτερο γιὰ τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ἄγκου τῶν ψυχικῶν καταστάσεων. Γιατὶ ὁ Διγενῆς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἀπὸ αἰῶνες τώρα ξέρει νὰ ἀγγίζῃ τοὺς οὐρανοὺς τῆς ἀνθρώπινης ἐποποιΐας.

Τέλος ὅ,τι ἀπαγορεύτηκε νὰ γίνῃ ἐκεῖ κάτω γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, τὸν ἥρεμο, τὸν ἀπέριττο, τὸν μετριόφρονα, ἔγινε ἐδῶ. Ποταμοὶ ἀνθρώπων ξεχύθηκαν καὶ καταπλημμύρισαν τοὺς δρόμους. Γέμισαν πλατεῖες καὶ λεωφόρους, μπαλκόνια καὶ παράθυρα, ταράτσες καὶ στέγες.

— Ἔρχεται ὁ Διγενής!

— Φτάνει ὁ Γρίβας!

Σπάνια ἄνθρωποι ἔζησαν γιὰ νὰ χαροῦν τὴν ὥρα μιᾶς τέτοιας ἀφάνταστης ὑποδοχῆς, μέσα σὲ μιὰ πόλι καταστόλιστη καὶ γιορτινή, ὅπου οἱ καμπάνες, οἱ ξητωκραυγές, τὰ χειροκροτήματα τόνισαν τὸ ὡραιότερον ἐμβατήριο, τὸ ἐμβατήριο ποὺ ἔσβυσε ἐντελῶς ἀπὸ τὸν πίνακα τὴν κρύα καὶ σιωπηλὴ ἀναχώρησι ἀπὸ τὴν Κύπρο.

Ὁ Διγενῆς δείχτηκε ἁπλός, χωρὶς στόμφο ἀνθρώπινος. Σπάνα διαλύθηκε ἄλλοτε πλῆθος ἀπὸ συγκέντρωσι καὶ ὑποδοχὴ μὲ τὰ στῆθη τόσο θερμὰ ἀπὸ συγκίνησι καὶ εὐγνωμοσύνη, ὅσο τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ὁ Γρίβας εἶχε ἐπὶ τέσσερα χρόνια διευθύνει ἕναν ἀγῶνα ποὺ θὰ γραφῇ στὰ χρονικὰ σὰν ὑπόδειγμα ἐπιδεξιότητος, τόλμης καὶ πνοῆς. Δράκες διοικοῦσε. Κι' ἔδινε τὴν ἐντύπωσι, στὸν ἀντίπαλο, ὅτι κινοῦσε στρατιές!

Ὅταν τελείωσε ἡ ὑποδοχή, οἱ λόγοι, τὸ στεφάνωμα τοῦ ἀξίου τῆς πατρίδας, ὁ ἀπερίττως ἥρως ζήτησε νὰ πάῃ σπίτι του ν' ἀναπαυθῇ:

— Εὐχαριστῶ, εἶπε. Φτάνει!

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ στὸ σπιτάκι τῆς συνοικίας τοῦ Θησείου δὲν τὸν ἄφησαν ἥσυχο. Φίλοι θαυμαστές, περίεργοι, δημοσιογράφοι, φωτορεπόρτερ ξένοι καὶ δικοί μας τὸ εἶχαν κυκλώσει ἀπόξω καὶ τοῦ εἶχαν μέχρις ἀσφυξίας γεμίσει τὰ δωμάτια.

— Λοιπόν, παιδιά μου, τί θέλετε; ρώτησε ὁ Διγενης—ὅλο τὸν κόσμο ποὺ τὸν πλησίαζε—ἁπλᾶ.

Τί νὰ ἤθελε; Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν δῇ κι' ἀπὸ κοντὰ ἔτσι, καταμελάχροινο, σχεδὸν μαῦρο — καθὼς ἦταν — ἀβύνατο, ἐξαυλωμένο...

Ἄκουγε ὑπομονητικὰ ὁ,τι τὸν ρωτοῦσαν, ἄλλοτε ἀπαντοῦσε, ἄλλοτε ἔκανε πὼς δὲν εἶχε ἀκούσει καὶ πάλι ὑπομονητικὰ καθόταν ἐκεῖ ποὺ θέλανε νὰ τὸν τοποθετήσουν οἱ φωτογράφοι:

— Καὶ μία ἔτσι, κ. Γρίβα...

— Μάλιστα, ὁπως θέλετε, ἀπαντοῦσε μὲ ἀσυγκράτητη ἁπλότητα.

Καὶ πότε καθόταν στὸ γραφεῖο του στὴν πολυθρόνα, πότε στεκόταν δίπλα ἀπὸ τὸ γραφεῖο ὄρθιος, ἄλλοτε (ἂν φᾶς), ἄλλοτε «προφίλ», ἄλλοτε συνομιλῶντας... Καὶ ὅταν τελείωναν αὐτὰ ἢ φαινόντουσαν ὅτι τελείωναν, πάλι ρωτοῦσε:

— Λοιπόν, παιδιά μου, τί ἄλλο θέλετε;

Ἔτσι μιλοῦν καὶ φέρνονται οἱ ἥρωες.

— Δὲ θὰ μᾶς κάνετε τίποτε δηλώσεις; ρώτησε τὸν Διγενῆ ἕνας συντάκτης ἐφημερίδος, κάποια στιγμή.

— Τί νὰ πῶ;

Πραγματικὰ τί νὰ πῇ; Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα νὰ μιλήσῃ ὁ ἴδιος;

Καὶ ὅλοι σταμάτησαν πιὰ νὰ τὸν ρωτοῦν. Εἶχαν γεμίσει ὅλοι μὲ τὸ ἄμεσο αἴσθημα ὅτι ὁ τόπος πλευτίστηκε ἀπὸ μιὰ νέα δύναμι.

Ὁ Διγενῆς ξεχωρίζει ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους δοξασμένους καὶ γενναίους ἀρχηγούς, ἐπειδὴ τίποτα δὲ φανέρωνε ὅτι ἔχει κατελάβει πὼς πάρα πολοὶ ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ προπηγήθηκαν ἀπὸ αὐτόν, τοῦ ἔκαναν τόπο νὰ περάσῃ κλίνοντας τὸ κεφάλι στὸν πρωτοθλητὴ καὶ στὸ καλύτερο παιδὶ τῆς πατρίδας.

Γ. Δ. Κ.

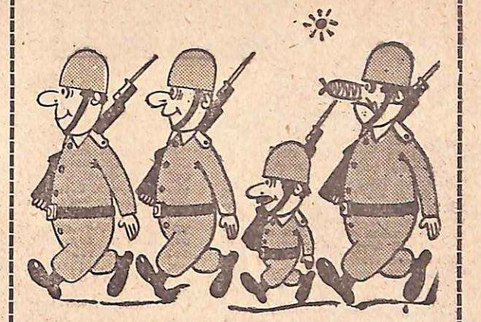

Ὁ Πετράκης νεοσύλλεκτος.

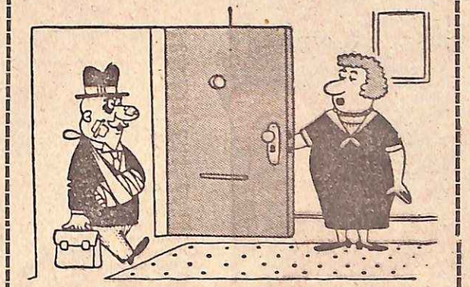

— Τί συνέβη, Δημητράκη;
— Σήμερα ἀπέλυσα δυὸ ὑπαλλήλους!

— Μοῦ ἀνέθεσαν νὰ γράψω ἕνα ἄρθρο γιὰ τὸ ρεσιτάλ σας!...

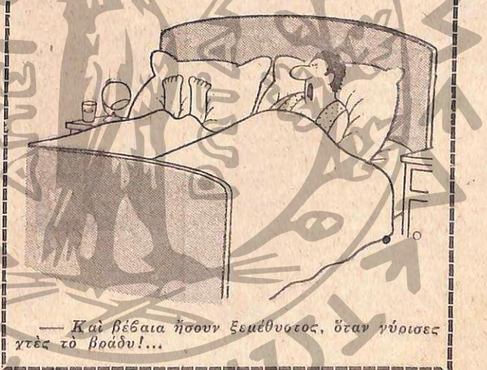

— Καὶ βέβαια ἤσουν ξεμυθυστος, ὅταν γύρισες χτὲς τὸ βράδυ!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες είδησούλες

ΕΚΤΟΣ από τον Έρολ Φλύν και τον Τζώρτζ Ράφτ, που πρόθλεψαν την έπιτυχία παρ' κινήματος του Φίντελ Κάστρο και έφτασαν στην Κούβα λίγες μέρες πρίν από τον τελικό του θρίαμβο, γιά νά άγωνιστοῦν δῆθεν μαζί με τούς άντάρτες του, σκοπίμως όμως και γιά διαφημιστικούς λόγους όπως λένε πολλοί, δυό καλλιτέχνιδες, δυό περίφημες χορεύτριες, πίστεψαν πολύ πρίν στην έπιτυχία του Φιντέλ Κάστρο. Ή ήθοποιός που άγωνίστηκε μέ περισσότερο φανατισμό και πίστι, ύπερ αύτου είναι ή Νινόν Σεβίλλα, ή πιό «έκρηκτική» γόησσα του μεξικανικού κινηματογράφου. Στάθηκε στο πλευρό του από τότε που δέν είχε άκόμα παρά καμμιά έ-

Ή Σιρλεύ Τζών

κατοστή όπαδούς και τόν βοήθησε όχι μονάχα ήθικά, άλλά και ύλικά. Έκανε συχνά έκτακτες έμφανίσεις και διέθετε όλες τίς εισπράξεις γιά τόν άγώνα του Φιντέλ Κάστρο.

Ή άλλη χορεύτρια, είναι ή Άγγλίδα Μάργκοτ Φονταίην. Ένώ οί κυβερνήσεις της Άγγλίας και των Ήν. Πολιτειών πίστευαν πώς ό Κάστρο δέν ήταν τίποτα περισσότερο παρά ένας σύγχρονος ρωμαντικός Ρομπέν των Δασών, ή Μάργκοτ, που είναι σύζυγος του πρεσβευτού της Παναμαϊκής Δημοκρατίας Ρομπέρτο Άρίας, μιλούσε γιά μιά βεβαία νίκη του Ρομπέν της Κούβας, άλλά κανείς δέν πρόσεχε τά λόγια της. Μόνο μετά τον τελικό θρίαμβο του Φιντέλ Κάστρο έγινε ξήτημα στήν άγγλική Βουλή, έπειδή μιά χορεύτρια πρόβλεψε κάτι, που κανένας άπό τούς διπλωμάτες, που άκριβοπληρώνονται γιά τή δουλειά αύτή, δέν είχε προβλέψει.

★ Όσο περνά ό καιρός λιγοστεύουν οί έλπίδες νά παντρευτή ή Μπριζίτ Μπαρντό τόν κιθαριστή Σασά Ντιστέλ. Ή θρυλική Β.Β. έμφανίζεται τώρα παντού μέ τόν νέο γόητα του γαλλικού κινηματογράφου Ζάκ Σαριέ, που παίζει μαζί της στό φίλμ «Ή Μπαμπέτ φεύγει γιά τόν πόλεμο». Χαρακτηριστικό είναι τό περιστατικό που συνέβη πρό ήμερων σ' ένα κέντρο, όπου ή Μπριζίτ και ό Ζάκ Σαριέ γευμάτιζαν τέτ-α-τέτ. Ένας νεαρός κιθαριστής έπαιζε γλυκές μελωδίες, άλλά ή Μπριζίτ κάλεσε σέ μιά στιγμή τόν ίδιοκτήτη του κέντρου και τόν παρακάλεσε νά τού πή νά σταματήση, γιατί δέν ήθελε πιά γ' άκούη κιθάρα. Αύτό φυσικά στεράται έναντίον του Σασά Ντιστέλ, που κάποτε τήν κατέκτησε μέ τήν κιθάρα του.

Μιλώντας πρό ήμερων στούς δημοσιογράφους, ή Μπριζίτ είπε τά έξής: «Πρός τό παρόν ό γάμος είναι γιά μένα κάτι τό άδύνατο. Ξέρω καλά πώς έχω γίνει μιά σημαίνουσα προσωπικότης. Χάρις σέ μένα και στά φίλμ μου εισέρχονται στή Γαλλία περισσότερα δισεκατομμύρια, σέ ξένο συνάλλαγμα άπ' όσα έξασφαλίζει ή βιομηχανία αύτοκινήτων Ρενώ. Θ' κάνω ό,τι μπορώ κι' ό,τι πρέπει γιά νά διατηρήσω τήν καλή μου αύτή φήμη».

Οί φίλοι της Μπαρντό θρίσκουν μεγάλες όμοιότητες μεταξύ της σημερινής συμπεριφοράς της άπέναντι τού Ζάκ Σαριέ και της στάσεως, που κράτησε άλλοτε άπέναντι στό Ζάν-Λουΐ Τριντινιάν, παρτεναίρ της στό φίλμ «Και ό Θεός έπλασε τή γυναίκα», που έγινε άφορμή νά χωρίση άπό τόν Ροζέ Βαντίμ.

★ Μεταξύ των Γάλλων δημοσιογράφων κυκλοφόρησε πρό ήμερών στό Παρίσι ένα μυστικό έντυπο, που χωρίζει τούς Γάλλους ήθοποιούς σέ τέσσερις κατηγορίες:

Άγαπητοί: Ζάν Μαραί, Μαρίνα Βλαντύ, Μαρτίν Καρόλ, Άνούκ Αίμέ, Άννύ Κορντύ, Λίν Ρενώ, Σιμόν Ρενάν, Όντίλ Βερσουά, Άννύ Ζιραντό, Ζενεβιέβ Πάζ, Ζακελίν Γκωτιέ, Σιμόν Σαλέρ, Ζάν Ντεσαγύ, Ζακελίν Ζουμπέρ.

Άπλησίαστοι: Κολέτ Μάρς, Μπριζίτ Μπαρντό, Μπριζίτ Ώμπρέ, Σοφί Ντεμαρέ, Ζάκ Καστελλό, Νικόλ Μπερζέ.

Δέ μᾶς συμπαθοῦν: Ζάν-Κλώντ Πασκάλ, Πιέρ Φρενέ, Ύβόν Πρεντάν, Νικόλ Κουρσέλ, Έτσίκα Σουρδύ, Μυλέν Ντεμονζό, Μιζανού Μπαρντό.

Δέ μᾶς χωνεύουν: Ζυλιέτ Γκρεκό, Ίνγκριντ Μπέργκμαν, Σάρλ Τρενέ, Μωρίς Σεβαλιέ, Σιμόν Σινιορέ, Ρενέ Φώρ, Φιλίπ Κλαί.

★ Έπιστρέφοντας άπό τό Λονδίνο, όπου γύρισε τό φίλμ «Τό ποντίκι που μουγκρίζει», ή Τζήν Σήμπεργκ δέχθηκε στό Παρίσι, άπό μιά ομάδα θαυμαστών της ένα κιθάριο άπό τήν καλύτερη σαμπάνια της Γαλλίας. Ή Τζήν, που έφυγε όστερα άπό λίγες μέρες γιά τήν Άμερική, όπου θά γυρίση τό προσεχές της φίλμ, είπε: «Τό δώρο, που μοῦ κάνατε θά μοῦ έπιτρέψη νά δείξω στούς Άμερικανούς ποῦ όφείλεται τό περίφημο και άσύγκριτο γαλλικό χαμόγελο».

★ Ό Κάρυ Γκράντ, που δπως άπεκαλύφθη τελευταία είναι τρελλά ερωτευμένος μέ τή Σοφία Λόρεν, άπό τήν έποχή, που γύρισε μαζί της τό φίλμ «Ύπερηφάνεια και πάθος», και γύρισε πρός χάριν της τήν Μπέτσυ Ντρέϊκ, βρίσκεται τώρα στό Λονδίνο και άνακάλυψε έκεί μιά γυναίκα, τήν όποίαν έρωτεύτηκε κεραυνοβόλα. Τό όνομά της είναι Λουΐζα Όταύεβικ και είναι ή σωσίας της... Σοφίας Λόρεν.

★ Τό διαζύγιο Ντεμπόρα Κέρ — Τόνυ Μπάρτλετ, που προκάλεσε τόσο θόρυβο, φαίνεται πώς τελικά θά άποφευχθῆ. Οί δυό αύτοζυγοι συμφιλιώθηκαν και ή Ντέμπυ πουλάει τώρα τήν ώραία βίλλα της στό Χόλλυγουντ. Αύτό δείχνει πώς είναι άποφασισμένη νά ξαναγυρίση κοντά στά παιδιά της και στόν άντρα της, που ή δουλειά του τόν κρατάει στό Λονδίνο. Ή Ντεμπόρα έχει γυρίσει φίλμ και στίς πέντε ήπείρους.

★ Σέ μιά κλινική, όπου ή Άννα Κάσφι βρίσκεται ύπό παρακολούθησι, ή στάρ είχε μιά τρομερή σκηνή μέ τόν σύζυγό της Μάρλον Μπράντο, που τήν έπεσκέφθη. Οί φωνές τούς άναστάτωσαν όλόκληρο τό οίκημα, κανείς όμως δέν κατώρθωσε νά μάθη τήν αίτία τού καυγᾶ. Πάντως πιστεύεται γενικά πώς αύτός βάζει τέρμα στίς διαδόσεις και τίς πιθανότητες συμφιλιώσεως τού ζεύγους.

★ Ή Μπέτσυ Ντρέϊκ, δέ φαίνεται πιά στενοχωρημένη γιά τήν άπομάκρυνσι τού Κάρυ Γκράντ. Βγαίνει τώρα συχνά μέ ένα νεαρό γιατρό και δήλωσε στούς δημοσιογράφους: «Οί ήθοποιοί δέ μ' ένδιαφέρουν. Παντρεύτηκα τόν πιό γοητευτικό άπ' όλους και οί άλλοι μοῦ φαίνονται άσήμαντοι όταν τούς συγκρίνω μ' έκεῖνον».

★ Ό Φράνκ Σινάτρα ξέχασε πολύ γρήγορα τή λαίδη Μπεάτυ, γιά τήν όποίαν ένοιωσε ένα κεραυνοβόλο έρωτα κατά τήν παραμονή του στό Λονδίνο. Ό έρωτας αύτός, που σκανδάλισε τήν άριστοκρατία τού Λονδίνου, άνήκει πιά στό παρελθόν και ό Φράνκ ένδιαφέρεται τώρα γιά μιά νεαρά χορεύτρια, που όνομάζεται Μπέβερλυ Χίλς, και τήν όποία θέλει γιά παρτεναίρ του στό προσεχές του φίλμ.

★ Ή Λίντα Κρίστιαν συνεγίζει τό κυνῆγι τῶν έκατομμυριούχων στή Νότιο Άμερική. Ό τελευταίος που κατέκτησε, είναι τόσο πλούσιος, ὥστε δέν ξέρει και ό ἴδιος πόσα έκατομμύρια έχει.

★ Ή Σίρλεϋ Τζών, που είναι σύζυγος τού τραγουδιστή Τζάκ Κάσσιντυ, έγκατέλειψε πρό μηνῶν τά στούντιο, γιατί έπρόκειτο νά γίνη μητέρα. Τώρα όμως ό γυιός της Πώλ είναι ξη μηνῶν και ή Σίρλεϋ έτοιμάζεται, ώραιότερη άπό κάθε άλλη φορά, νά ξαναγυρίση στήν ένεργό ύπηρεσία.

★ Ή Μάρα Λέην θά ύποχρεωθῆ νά έγκαταλείψη τόν κινηματογράφο άν θέλη νά παντρευτῆ τό νεσσό Γερμανό Γκούντερ Σάκς τόν όποῖο γνώρισε φέτος στήν Έλβετία. Όπως γράψαμε ήδη, ό άρραβωνιαστικός της είναι έπί κεφαλῆς τῆς όμωνύμου βιομηχανίας αύτοκινήτων.

— *Προβιβάστηκε βλέπω ἡ Κική. Ἀπό λοχία... ἀνθυποσμηναγό!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ό Ρενάτο Ρασέλ

Μίκυ Ρούνεϋ έξασφάλισε τώρα ένα ρόλο στό φίλμ του «Ό μεγάλος έργάτης».

★ Ή Κριστίν Καρέρ και ό Φίλιπ Νίκω, είναι πολύ λυπημένοι, γιατί έχασαν τό παιδί, που ή Κριστίν περίμενε μέ τόση άγωνία. Τό μυστικό τους τό είχαν κρατήσει καλά, δεδομένου ότι τό άγνοοῦσε άκόμα κι' ή «Φός» μέ τήν όποία ή Κριστίν δεσμεύεται μέ συμβόλαιο. Τώρα ή Κριστίν προκειται νά μεταβῆ στήν Άμερική, γιά νά παρευρεθῆ στήν περίφημη τελετή της άπονομῆς των «Όσκαρ».

★ Ή Σούζαν Χαίηγουαρντ και ή Τζόαν Κόλλινς διεκδικοῦν τό ρόλο της Κλεοπάτρας σέ μιά νέα ύπερπαραγωγή, που ἑτοιμάζει τό Χόλλυγουντ. «Θά κερδίση τελικά έκείνη που έχει τήν πιό κατάλληλη μύτη γιά τό ρόλο αύτό— είπε κάποιος παραγωγός. Κατά τά άλλα είναι και οί δυό ἐξ ἴσου έπιθυμητές».

★ Ένας Ίταλός δημοσιογράφος άποκαλύπτει πώς ό Ρενάτο Ρασέλ είναι ό πιό φίλαθλος άπό τούς καλλιτέχνες τού ίταλικοῦ κινηματογράφου. Άπό τόν ίδιο μαθαίνομε έπίσης πώς ό Ρενάτο ένοχλεῖται και νευριάζει όταν ό τύπος άσχολῆται μ' αύτον, άφιερώνοντας του ἔστω και κολακευτικά άρθρα.

★ Ή Άννα Μίλλα, ή πρώτη σύζυγος τού Ταύρον Πάουερ και καλύτερη φίλη της χήρας του Ντέμπι Μοντγκομέρυ - Μινάρδου, έκανε άεροπορικώς τό ταξίδι Παρισι-Λός Άντζελες, μόνο και μόνο γιά νά δῆ τό μωρό, που έφερε στόν κόσμο ή Ντέμπυ.

★ Σύμφωνα μέ μιά τελευταία στατιστική οί προτιμήσεις τού κοινοῦ στήν Ίταλία είναι οί άκόλουθες: 50% προτιμοῦν τά δραματικά φίλμ, 20% τίς κωμωδίες, 20% τίς περιπέτειες και 10% τά διάφορα άλλα είδη.

★ Κατά τήν παραμονή του στό Παρίσι ό Γκλέν Φόρντ άγόρασε μιά κάσα άπό τήν πιό φίνα σαμπάνια και άφθονα γραμματόσημα, τού τοῦλειπαν άπό τήν πλουσία συλλογή του.

★ Ή Άρλην Ντάλ, που είχε πάρει τήν άποφασι νά χωρίση τό σύζυγό της Φερνάντο Λάμας, συμφιλιώθηκε μαζί του.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

—'Εγὼ νόμιζα πὼς ἕνας πλοίαρχος ἀκολουθεῖ πάντοτε τὸ πλοῖο του, ποὺ βυθίζεται!

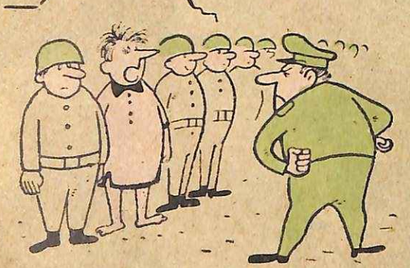

— Γιατί μᾶς ξυπνᾶτε, μεσάνυχτα περασμένα, κύριε ἐπιλοχία;

Χωρὶς λόγια.

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

ΜΕΣΑ σ' ἕνα σκοτεινό, ὑγρὸ κι' ἀνήλιο κελλὶ τοῦ Παλαμηδιοῦ, τέσσερις κατάδικοι ξαπλωμένοι κατάχαμα, κουβεντιάζαν. Δυὸ ἄλλοι πιὸ πέρα, ἔπαιζαν χαρτιά. Ἄλλος, μ' ἕνα ὄργανο στὸ χέρι, χτυποῦσε τὰ τέλια του ὅλο πίκρα. Στὸ βάθος τοῦ κελλιοῦ, στὸ πιὸ σκοτεινὸ ἀκρι@ῶς σημεῖο, μὲ τὸ κεφάλι δικομμπισμένο στὸν τοῖχο, καθόταν ἕνας νεαρὸς φουστανελλοφόρος. Μάλλον νεκρός, παρὰ ζωντανός, χωρὶς νὰ πρόσεχη τὸ θόρυβο ποὺ γινόταν γύρω του, φαινόταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Τέλος, ὁ κατάδικος μὲ τ' ὄργανο πῆγε καὶ κάθησε σιμά του. Σήκωσε ὁ ἄλλος τὸ βλέμμα του καὶ τὸν κύτταξε ἀπελπισμένος.

—Ὡς πότε θὰ κρατήση αὐτὸ τὸ κακό; ψιθύρισε. Ὡς πότε;

—Ἐ, μὴν κάνης ἔτσι, τὸν παρηγόρησε ὁ κατάδικος. Δὲν εἶπαμε νὰ τὰ ξεχάσης πιὰ αὐτά;

—Πῶς νὰ τὰ ξεχάσω ποὺ ὁ νοῦς μου, ὅλο στὸ χωριὸ τριγυρίζει;

—Νὰ πάψης νὰ συλλογιέσαι. Ἐσύ, μωρὲ Σιδέρη μου, θὰ μαραζώσης κατὰ πῶς πᾶς. Κι' ὅταν θὰ βγῆς ἀπὸ δῶ μέσα καμμιὰ φορά, θἄσαι χτυπιασμένος.

—Περιμένω δυὸ γράμματα. Καὶ τὰ δυὸ μὲ λαχτάρα, Θανάση μου. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὴν ξαδέλφη μου νὰ μάθω γιὰ τὴ Χρύσω. Τ' ἄλλο, ἀπὸ ἕνα πρόσωπο ποὺ μένει στὴν Ἀθήνα. Τοῦγραψα, τοῦ ἐξιστόρησα πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ φροντίση νὰ μοῦ δώσουν χάρι. Μοῦ ἀπάντησε καὶ μοῦδωσε πολλὲς ἐλπίδες. Τοῦ ξαναγράψα, μὰ ἀπάντησι ἀκόμη δὲν ἐλαβα...

Ὁ κατάδικος κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Τὸ ξέρω. Εἶναι βαρὺ νὰ βρίσκεται κανεὶς ἐδῶ μέσα, ὅταν μάλιστα εἶναι ἀθῷος. Μὰ τί ἐδῶ μέσα, ὅταν ἡ καρδιὰ σου καὶ περίμενε. νὰ γίνη; Σφίξε τὴν καρδιά σου καὶ περίμενε.

Ἔβαλε ὁ Σιδέρης τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Θανάση καὶ χαμηλώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, ψιθύρισε:

—Ἐσένα σ' ἐμπιστεύομαι. Ἂν δὲν πάρω ἀπάντησι σὲ μιὰ βδομάδα, θὰ δραπετεύσω!

Ὁ ἄλλος τὸν κύτταξε σὰν χαμένος. Γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ βάλη ποτὲ στὸ νοῦ του πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ξεφύγη κανεὶς ζωντανὸς ἀπὸ κεῖ μέσα. Ὅμως τὸν ρώτησε:

—Καὶ πῶς θὰ τὰ καταφέρης;

—Δὲν ξέρω ἀκόμη. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲ θὰ μ' ἀφήση νὰ χαθῶ, ἀφοῦ εἶμαι ἀθῷος. Καὶ θὰ μὲ βοηθήση, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξαναπάρω πίσω τὸ δίκιο μου.

Ὁ Κωνσταντῆς Σιδέρης ἦταν ἀρχοντόπουλο ἀπὸ τὸ χωριὸ Νεράϊδα τῆς Φθιώτιδος, τοῦλο ἀπὸ τὸ χωριὸ Νεράϊδα τῆς Φθιώτιδος, τοῦ Δήμου Φαλάρων. Ὁ πατέρας του εἶχε ἀπέραντα χτήματα κι' ἀμέτρητα κοπάδια. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ κάνη τὸ γυιό του τσέλιγκα. Λαχταροῦθελε νὰ κάνη τὸ γυιό του τσέλιγκα. Λαχταροῦσε νὰ τὸν δῆ γραμματισμένο, νὰ ξεχωρίση ἀπ' τοὺς «συντοπίτες» του καὶ νὰ τὸν ἀντικρύση μιὰ μέρα μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ. Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνειρό του. Ἔντεκα χρόνων τὸν ἔστειλε στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ τὸν βάλη ἐσωτερικὸ στὴ φημισμένη σχολὴ τοῦ Ματσάκη. Ἐκεῖ μέσα ὁ Κωνσταντῆς πέρασε ὅμορφες μέρες. Γιατὶ μάνα-πατέρας τὰ γράμματα καὶ τὰ παίρνε μ' εὐκολία. Ἦταν πιὰ δεκαοχτὼ χρόνων, ὅταν ἔβγαλε τὸ Γυμνάσιο καὶ γύρισε στὸ χωριό του. Θὰ περνοῦσε τὸ καλοκαίρι του διασκεδάζοντας, ὥστε νὰ μπορέση νὰ δώση ἐξαιρετικὲς ἐξετάσεις στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων, ποὺ ἦταν τότε στὸν Πειραιᾶ. Ἦταν τὸ ἔτος 1860, ἐποχὴ ποὺ στὴν Ἑλλάδα βασίλευε ἡ τρομοκρατία τῶν ληστῶν. Ὁ γέρο Σιδέρης ἦταν εὐτυχισμένος γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ γυιοῦ του.

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ Κωνσταντῆς ἄλλαξε. Ἔκλεισε τὰ βιβλία του κι' ἄρχισε νὰ κάνη συντροφιὰ μὲ τὸ Γιάννη Τσουλῆ, ποὺ δὲν εἶχε καὶ τόσο καλὴ φήμη στὸ χωριό. Ὅταν τόμαθε αὐτὸ ὁ πατέρας του, ἔπεσε ἀπὸ τὰ σύννεφα. Κι' ὥσπου νὰ καλοσυνέλθη, ἔφτασε στ' αὐτιά του ἕνα δεύτερο μαντάτο: Ὁ γυιός του ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ πεντάμορφη ἀρχοντοπούλα, τὴ Χρύσω Βλαχάβα. Καὶ δὲν ἔκανε λάθος. Ὁ Κωνσταντῆς τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινά. Μὰ ἡ κοπέλλα ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸ Δημήτρη Χαιρέτη, ἀπὸ τὴν Ἄμφισσα.

—Δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου, εἶπε ὁ γέρο Σιδέρης στὴ γυναῖκα του. Πρῶτα ἐμπλεξε μ' ἕναν κατσικοκλέφτη καὶ τώρα κυττάζει νὰ ξελογιάση μιὰ ποὺ τὴν ἔχουν τάξει σ' ἄλλον. Τὸ περίμενες αὐτὸ ἀπ' τὸ γυιό μας;

Ἡ Σιδέραινα προσπάθησε νὰ τὸν δικαιολογήση:

—Νέος εἶναι, θὰ κάνη καὶ τρέλλες! Ἂν τοῦ μιλήσης, μὴν τὸν ἀποπάρης. Μὲ τὸ καλό, θὰ τὸν κανονίσουμε νὰ ξαναγυρίση στὰ βιβλία του. Εἶδες τὸ Βλαχάβα;

—Τὸν εἶδα. Καὶ μοῦ παραπονέθηκε γιὰ τὸν Κωνσταντῆ, πὼς τάχα ξημερο@ραδυάζεται ἔξω ἀπ' τὸ χτῆμα του. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε ὅμως, δὲν τοῦ ξυνοφαίνεται. Κι' ἂν ἡ Χρύσω δὲν ἦταν ἀρραβωνιασμένη, σίγουρα θἄχαμε προξενιά.

—Εἶναι καλὸ κορίτσι, εἶπε πάλι ἡ Σιδέραινα. Ἂν ἦταν ἀλλοιῶς τὰ πράγματα, θὰ τὴν ἤθελα μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ γιὰ νύφη. Τί τὸν θὲς ἀξιωματικὸ τὸν Κωνσταντῆ; Ἄμα δὲ θὰ μποροῦς νὰ σύρης τὰ πόδια σου, τί θ' ἀπογίνουν τὰ κοπάδια σου; Δὲν τὸ συλλογιέσαι αὐτὸ καμμιὰ φορά;

Ὁ Σιδέρης κούνησε τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ μέρες πολλὲς τὸν βασάνιζε αὐτὴ ἡ σκέψη: Ἔκανε ἄραγε σωστὰ ποὺθελε νὰ στείλη τὸ γυιό του στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων; Τάχα δὲ θὰ ἦταν καλύτερα νἄμενε ἐδῶ, κοντά του, νὰ διαφεντέψη τὴ ἀμέτρητο βιός του; Κι' ἂν ἡ Χρύσω ἦταν ἀρραβωνιασμένη, μήπως δὲν ὑπῆρχαν ἄλλες κοπέλλες σὰν τὸ κρῦο νερὸ στὸ χωριό; Ὁ γέρο Σιδέρης χτύπησε τὴ γροθιά του σ' ἕνα τραπέζι.

—Ἂς μείνη ἐδῶ τὸ λοιπόν! φώναξε. Ἕνα παιδὶ τόχω. Γιατὶ νὰ βρίσκεται μακρυὰ ἀπ' τὰ γονικά του;

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Κωνσταντῆς ἔλυωνε καὶ πονοῦσε. Γιατὶ δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήση στὴ Χρύσω. Ὁ Τσουλῆς γελοῦσε μαζί του.

—Ἔτσαι παλαβὸς! τοῦ ἔλεγε. Ὁ γέρο Βλαχάβας τὴν ἀρραβώνιασε μὲ τὸ Χαιρέτη, γιατὶ τὸ κεμέρι του εἶναι πλούσιο. Μὰ σὰν πᾶς νὰ τὴ ζητήσης ἐσύ, θὰ σοῦ φιλήσουν καὶ τὰ πόδια. Ὁ Χαιρέτης εἶναι γέρος μπροστά σου καὶ τζαναμπέτης. Τὸ μοῦτρο του εἶναι κίτρινο σὰν θειαφοκέρι. Ἅμα θὰ τὸν δῆς, θὰ καταλάβης...

Τὸ παλληκάρι ὅμως δὲν ἀποφάσιζε νὰ κάνη αὐτὸ ποὺ τοῦλεγε ὁ Τσουλῆς. Ὥσπου τὰ πράγματα ἤρθαν μόνα τους. Ἐν' ἀπόβραδο ποὺ πῆγαινε στὴ στάνη τοῦ πατέρα του, τὴν εἶδε ξάφνου μπροστά του. Ἦταν δλομόναχη καὶ κατέβαινε ἀπὸ τὸ ξωκκλήσι τοῦ Προφήτη Ἠλία. Τὰ σάστισε ὁ Κωνσταντῆς, μὰ κι' ἡ κοπέλλα δὲν πήγαινε πίσω. Ἕνα ρόδινο χρῶμα εἶχε χυθῆ στὰ βροσερά της μάγουλα καὶ στὰ μεγάλα της μάτια, ἔτρεμαν τ' ἀστέρια τοῦ ἀποσπερνοῦ.

—Καλησπέρα, τῆς εἶπε τὸ ἀρχοντόπουλο μὲ χτυποκάρδι. Μὲ θυμᾶσαι; Κάποτε, πὶὸ φύγω γιὰ τὴν Ἀθήνα, παίζαμε σὲ τοῦτα τὰ μέρη. Κυνηγούσαμε τὶς ἀρνάδες καὶ σκαρφαλώναμε στὰ δέντρα.

—Πάει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Τώρα πιὰ μεγαλώσαμε. Γίναμε ξένοι...

—Σὰν θές, μποροῦμε νὰ ξαναγίνουμε φίλοι. Ἐμαθα ὅμως πὼς ἀρραβωνιάστηκες. Εἶναι ἀλήθεια;

—Ἀλήθεια...

—Καὶ τὸν ἀγαπᾶς τὸν ἀρραβωνιαστικό σου;

—Εἶναι τάχα στὸ χέρι μου νὰ μὴν τὸν ἀγαπῶ; Ἀφοῦ ὁ πατέρας μου τὸν θέλει, ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ πῶ ὄχι. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασε τὰ κοπάδια του καὶ τὰ χτήματά του κανεὶς δὲ γυρίζει πιὰ νὰ μᾶς κυττάξη. Μὰ ὁ Χαιρέτης στάθηκε καλός. Πλήρωσε ὅλα μας τὰ χρέη στὸ δημόσιο καὶ μὲ ζήτησε γυναῖκα του.

—Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς τὸν ἀγαπᾶς, Χρυσούλα! Νοιώθεις μονάχα ὑποχρέωσι. Ἂν τὸν παντρευτῆς, θὰ χαραμίσης τὴ ζωή σου. Κύτταξέ με κι' ἄκουσε καλὰ αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ: Ὁλάκερη τὴ ζωή μου τὴν πέρασα ἀκόμα στὰ θρανία, γιὰ νὰ γίνω μιὰ μέρα ἀξιωματικός. Ἤρθα ὕστερα ἐδῶ, γιὰ νὰ μελετῆσω καὶ νὰ ξαναφιλήσω πάλι τὸ φθινόπωρο. Μὰ ἔτυχε νὰ σὲ δῶ μπροστά μου καὶ τότε κατάλαβα πὼς δὲ θὰ μπορέσω πιὰ νὰ ξανανοίξω βιβλίο.

Τῆς ἔπιασε τρυφερὰ τὸ χέρι.

—Χρύσω, τῆς εἶπε, θὲς νὰ γίνης γυναῖκα μου;

Ἡ ἀρχοντοπούλα τὸν κύτταξε ἔντρομη. Τὰ μάγουλά της ἔγιναν πάλι κόκκινα. Μὰ γοργὰ χλόμιασε κι' ἄρχισε νὰ τρέμη σὰν τὴν καλαμιὰ στὸν κμπο.

—Γιατὶ μοῦ τὸ εἶπες αὐτό, Κωνσταντῆ; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν. Δὲν ξέρεις πὼς δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σ' ἀγαπήσω; Ἤρθες ἀργὰ καὶ δὲ μπορῶ ν' ἀλλάξω γνώμη. Τὸ Πάσχα παντρεύομαι.

Ἔφυγε τρέχοντας, γιὰ νὰ μὴν ἀκούση τὴν ἀπάντησι τοῦ παλληκαριοῦ. Ὅμως τὴν ἐπομένη τὸ βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Κωνσταντῆς ξαναβρέθηκε στὸ μονοπάτι τοῦ Προφήτη Ἠλία. Κι' εἶδε πάλι τὴ Χρύσω νὰ κατεβαίνη ἀπ' τὸ ἐρημικὸ ξωκκλήσι. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν ἦταν μόνη, τὴ συνόδευε ἡ ἐξαδέλφη του, ἡ Δάφνη. Χάρηκε τὸ ἀρχοντόπουλο ποὺ τὶς εἶδε μαζὶ κι' ἔτρεξε κοντά τους.

—Ξάδελφε, τοῦ εἶπε ἡ συγγένισσά του, ἡ Χρυσούλα τὰ χάλασε μὲ τὸ Χαιρέτη. Σήμερα τὸ πρωὶ ποὺ πῆγε στὸ σπίτι της, τοῦ πέταξε τὸν ἀρραβῶνα. Τώρα πιὰ εἶναι λεύτερη ἡ καρδιά της καὶ μπορεῖ νὰ σ' ἀγαπήση. Ἂν εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ τῆς εἶπες χτὲς βράδυ, μὴ χάνης καιρό. Πήγαινε στὸν πατέρα της νὰ τὴ ζητήσης.

Ὁ Κωνσταντῆς μόνο ποὺ δὲν ξεφώνισε ἀπ' τὴ χαρά του.

—Φεύγω κιόλας, εἶπε στὶς δυὸ κοπέλλες. Μὰ πρῶτα θὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ κατόπιν στὸ δικό σου, Χρύσω! Περίμενέ με αὔριο στὸ σπίτι σου. Θἄρθω μὲ τὴν εὐχὴ τῶν γονικῶν μου.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ὅπως εἶδαμε στὴν ἀρχή, ὁ γέρο Σίδερης, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν τὸν στείλη στὴ Σχολή. Καὶ σκεφτόταν, μιὰ κι' ἡ Χρύσω ἦταν ἀρραβωνιασμένη, νὰ τὸν παντρέψη μὲ καμμιὰ ἄλλη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ. Ἔτσι ὁ Κωνσταντῆς τὸν βρῆκε προετοιμασμένο. Τοῦ βαροφάνηκε κάπως ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, γιατὶ δὲν ἤθελε ὁ γυιός του νὰ γίνη αἰτία νὰ χωρίσουν δυὸ ἄνθρωποι. Στὸ τέλος ὅμως τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε.

—Ἐ, χαλάλι σου ἡ κοπέλλα! τοῦ εἶπε. Αὔριο, θὰ πάω νὰ τὰ κουβεντιάσω μὲ τὸ γέρο Βλαχάβα.

Τὰ κουβέντιασαν. Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, τ' ὁμορφο χωριουδάκι τῆς Φθιώτιδος, ἀντιλαλοῦσε ὁλάκερο γιὰ τ' ἀρραβωνιάσματα τοῦ εὐτυχισμένου ζευγαριοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Κωνσταντῆς ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του.

Μὲ τὸ Γιάννη Τσουλῆ δὲν ἔκανε πιὰ παρέα. Τὸν ἀποφεύγε ὅσο μποροῦσε, γιατὶ ἔβλεπε πὼς εἶχε πάρει γιὰ καλὰ τὸν κακὸ δρόμο. «Ὁ διαφθορὰς περιπατάει τοῦ ἤτο μέχρι τοῦ εἰρηνοδικείου, διότι καθ' ἑπάστην σχεδὸν ἐδικάζετο διὰ ζωοκλοπάς».

—Δὲν πειράζει, ἔλεγε ἐκεῖνος, ἂς μὴ μὲ καταδέχεται πιά. Ἐγὼ μιὰ φορὰ τὸν ἀγαπῶ τὸν Κωνσταντῆ, γιατὶ ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ στραβοκυττάζανε, αὐτὸς ἐρχόταν νὰ καθήση μαζί μου. Δὲ θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ...

Τὸ πρωὶ μιᾶς Κυριακῆς, ἐνῶ ὅλο τὸ χωριὸ ἦταν συναγμένο στὴν πλατεῖα, φάνηκε ξάφνου ὁ Χαιρέτης.

Τὸν εἶδε ἡ Χρύσω καὶ χλώμιασε.

—Γιατί· φοβᾶσαι; τὴ ρώτησε ὁ Κωνσταντῆς. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι τρελλὸς νὰ θέλη φασαρίες. Εἶγουρα κάποια ἄλλη δουλειὰ τὸν ἔφερε κατὰ δῶ.

Κι' ὡστόσο τὸ παλληκάρι δὲν πίστευε στὰ λόγια του. Γιατὶ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦρριξε, κατάλαβε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε κάτι κακὸ στὸ μυαλό του. Καὶ δὲν ἔπεσε ἔξω. Ξαφνικὰ στάθηκε ὁ Χαιρέτης μπροστά του, κύτταξε τὴ Χρύσω μὲ περιφρόνησι κι' ὕστερα φτύνοντας στὸ πλάϊ, ἔκανε νὰ προχωρήση. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Μ' ἕνα πήδημα, τὸν ἅρπαξε ὁ Κωνσταντῆς καὶ τοῦ κατέβασε μερικὲς γροθιὲς στὸ στομάχι. Λύγισε στὰ δύο ἐκεῖνος, μὰ συγχρόνως ἔσυρε τὴν πιστόλα του. Ἡ Χρύσω ἔβγαλε μιὰ τρομαγμένη κραυγή. Ὁ Χαιρέτης τὴν κύτταξε σαρκαστικά.

—Φοβήθηκες μὴ σκοτώσω τὸν... ἀγαπημένο σου; τῆς φώναξε. Δὲν εἶμαι τρελλὸς νὰ λερώσω τὰ χέρια μου γιὰ χάρι σου. Ἀρκετὰ σὲ χόρτασα. Τώρα εἶναι ἡ σειρά του...

Ἡ δυστυχισμένη νέα ἔπεσε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Δάφνης. Ὁ Χαιρέτης βρῆκε τότε τὴν εὐκαιρία καὶ τδσκασε. Τὸ ἴδιο ὅμως βράδυ, βρέθηκε σκοτωμένος σιμὰ στὴ χαράδρα τῆς Γκούφας. Ὅλοι τότε εἶπαν πὼς τὸν σκότωσε ὁ Κωνσταντῆς. Χαράματα, πῆγαν οἱ χωροφυλάκηες στὸ σπίτι του καὶ τὸν ἔπιασαν. Τὸν μετέφεραν ἀλυσοδεμένο στὴν Ἀθήνα, ὅπου ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἔγινε ἡ δίκη του. Μὰ ὅλο ποὺ δὲν ὑπῆρχε κανένα θετικὸ στοιχεῖο ἐναντίον του, τὸν καταδίκασαν σὲ ἰσόβια καὶ τὸν ἔστειλαν στὸ Παλαμῆδι. Μέσα ἀπὸ τὴ φυλακὴ του ὡστόσο ὁ Κωνσταντῆς ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του. Πάνω στὴν ἀπελπισία του, ἔγραψε τότε κι' ἕνα γράμμα στὸν παλιό του δάσκαλο, τὸ Μητσάκη, τοῦ ἐξιστόρησε ὅλη τὴ δραματική του περιπέτεια καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν βοηθήση. Συγκινήθηκε ὁ Μητσάκης μ' ἐκεῖνο τὸ γράμμα καὶ τοῦ ἀπάντησε ὅτι θὰ ἐνεργοῦσε ἀτὸ ταχύτερον.

Μὰ οἱ μέρες κι' οἱ μῆνες περνοῦσαν, χωρὶς νὰ γίνεται τίποτε. Ἀνυπομονοῦσε γιὰ τὶς ἐνέργειες τοῦ δασκάλου του κι' ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴ Χρύσω. Εἶχε γράψει στὴ Δάφνη γιὰ νὰ μάθη νέα της. Ὅμως ἐκείνη δὲν τοῦ εἶχε στείλει ἀκόμη ἀπάντησι. Καὶ τώρα, καθισμένος μέσ' στὸ βαθὺ κελλὶ τῆς φυλακῆς του, ἔλεγε στὸ συγκατάδικό του, τὸ Θανάση:

—Τόχω πάρει ἀπόφασι. Σὲ μιὰ βδομάδα, ἂν δῶ πὼς δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐλπίδα, θὰ προσπαθήσω νὰ δραπετέψω. Θὰ γυρίσω πίσω στὸ χωριό μου καὶ θ' ἀρχίσω νὰ ψάχνω γιὰ τὸ φονιὰ τοῦ Χαιρέτη. Πρέπει νὰ ἐγάλω ἀπὸ πάνω μου τούτη τὴ λάσπη. Ὁ ἄμοιρος ὁ πατέρας μου ἀρρώστησε ἀπὸ τὸ κακό του. Κι' ἡ μάνα μου κοντεύει νὰ πεθάνη...

Μιὰ ἀπόβραδι ὅμως ἀπὸ κεῖ μέσα ἦταν τελείως ἀδύνατη. Τί σκοπὸ εἶχε ἄραγε ὁ Κωνσταντῆς; Ποιὸ ἦταν τὸ σχέδιό του; Ὁ Θανάσης δὲ ζήτησε νὰ μάθη περισσότερα. Τοῦ εἶπε μόνο νὰ προσέχη ἀγιὰ νὰ μὴ φάη τὸ κεφάλι του».

Ξαφνικὰ ὅμως, ἕνα ἀπόγεμα, μπῆκε στὸ κελλὶ του ἕνας δεσμοφύλακας καὶ τὸν πῆρε μαζί του στὸ γραφεῖο τῶν φυλακῶν. Ἐκεῖ, ὁ διευθυντὴς τοῦ Παλαμηδιοῦ ποὺ ἦταν τότε ὁ Ἰωάννης Κοτσαρίδας, τοῦ ἄπλωσε ἐγνοχος στὶς ἐρημιὲς τοῦ Προφήτη Ἠλία, βγῆκε ξάφνου μπροστά του ὁ Τσουλῆς. Τὸν εἶδε τὸ παλληκάρι καὶ τρέμισε παράξενα ἡ καρδιά του.

Ὁ ἀρχιλῃστὴς τὸν ζύγωσε φιλικά.

—Ἐμαθα πὼς γυρεύεις νὰ μὲ βρῆς, Κωνσταντῆ, τοῦ εἶπε. Τί μὲ θέλεις;

—Νὰ σοῦ πῶ ἕνα εὐχαριστῶ ποὺ ὁμολόγησες τὸ ἐγκλημά σου, ἔστω κι' ἀργά. Καὶ νὰ ἡ Χρύσω.

Ὁ Τσουλῆς ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ παλιοῦ του φίλου καὶ τὸν κύτταξε κατάματα.

—Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ φονιὰς τοῦ Χαιρέτη! ἀποκρίθηκε. Τὸν σκότωσε ἡ Χρύσω μὲ τὴν πιστόλα τοῦ πατέρα της, ἐπειδὴ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μπροστὰ σ' ὁλόκληρο τὸ χωριό. Τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου καὶ τῆς εἶπα: «Κι' ἂν πῆρα πάνω μου τὸ φόνο τόκανα γιὰ χάρι δική σου. Τάχα τί σημασία ἔχει γιὰ μένα ἂν ποῦνε πὼς σκότωσα ἕνα ἢ δέκα;» Ὁ-μως ἡ Χρύσω δὲ μπόρεσε νὰ κρατήση ὡς τὸ τέλος. Κι' ὅταν ἔμαθε πὼς γυρίζεις ἐλεύθερος στὸ χωριό, πῆρε τὸ φαρμάκι καὶ πέθανε.

Ὁ Κωνσταντῆς χαμήλωσε περίλυπος τὸ κεφάλι του.

—Σ' εὐχαριστῶ, Γιάννη, ψιθύρισε. Στάθηκες ὁ πιὸ καλὸς μου φίλος. Ἂς κρατήσουμε ὅμως ἀμόλεπτο τ' ὄνομα τῆς Χρύσως κι' ἂς μὴν ποῦμε τίποτα σὲ κανένα γιὰ ὅ,τι ἔγινε.

—Τ' ὁρκίζομαι! ἀπάντησε ἐπίσημα ὁ λῃστής. Μαῦρο βόλι νὰ φάη τὴν καρδιά μου, ἂν ἀνοίξω ποτὲ τὸ στόμα μου...

Μόνο ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια πιάστηκε ὁ Τσουλῆς καί, ἀνάμεσα στ' ἄλλα του ἐγκλήματα τὸν κατηγόρησαν καὶ γιὰ τὸ φόνο τοῦ Χαιρέτη, παρουσιάστηκε ὁ Κωνσταντῆς στὸ δικαστήριο καὶ εἶπε τὴν ἀλήθεια. Τὸ δραματικὸ αὐτὸ εἰδύλλιο, ποὺ τὸ δημοσίευσαν σὲ πολλὲς συνέχειες οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, χρησίμευσε ὡς πρότυπο στὸν Τσοκόπουλο — ποὺ ἔγραψε τὴ «Νεράϊδα»— καὶ στὸ Χρηστιδη, ποὺ ἀνέβασε μὲ πολλὴ ἐπιτυχία στὸ θέατρο τὴν «Αὐτόχειρα». Τὴν αὐτόχειρα, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν τραγικὴ θυγατέρα τοῦ Βλαχάβα, τὴ Χρύσω.

Γ. Β. Ι.

— Τώρα πιὰ εἶναι ἐλεύθερη ἡ καρδιὰ τῆς Χρυσούλας καὶ μπορεῖ ν' ἀγαπήση... εἶπε ἡ Δάφνη στὸν Κωνσταντῆ.

'Ο Μελέτης άρπαξε την 'Ανθούλα στην αγκαλιά του.

Η Καστανούλα

ΚΑΘΕ πρωΐ έπαιρνε ή 'Ανθούλα τὴν κατσικούλα της κι' ἔβγαινε νὰ τὴ βοσκήση. Τί τρελλὰ πηδήματα κάνανε καὶ οἱ δύο τους! Μέσα στὶς ὁλοπράσινες πλαγιὲς τῆς ἄνοιξης, τὰ δυὸ αὐτὰ πλασματάκια τοῦ ὑπαίθρου νοιώθανε τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία νὰ τὰ ἑνώνη... Τὰ παιχνίδια τους ἦτανε κοινά: Κυνηγιόντουσαν, μὲ γέλια ἡ μιά, μὲ βελάσματα ἡ ἄλλη, κατρακυλοῦσανε γεμάτες κέφι στὶς χαράδρες μὲ τὶς μαργαρίτες καὶ τὶς παπαροῦνες, πέφτανε ἀπάνω στὶς ρόκες ποὺ μυρίζανε δυνατά... Κι' ὕστερα, ἡ 'Ανθούλα κάρφωνε τὸ παλοῦκι μέσα στὸ φρέσκο, μαλακὸ χῶμα, κι' ἄφινε τὴν κατσικούλα της νὰ βοσκήση, δεμένη στὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ της... Καὶ ἡ ἴδια καθόταν ἐκεῖ, ἀπάνω στὸ γρασίδι, κι' ἄρχιζε νὰ τραγουδάη... Τὸ τραγούδι της γέμιζε ὁλόδροσες τρίλλιες τὸ ξάστερο ὕπαιθρο, γινόταν αἰσιόδοξη ἠχώ, πήγαινε καὶ χτύπαγε στὶς πλαγιὲς τῶν γύρω λόφων, καὶ ξαναγύριζε γιὰ νὰ τὴν τυλίξη μέσα σὲ κύματα γλυκειᾶς μελῳδίας... 'Ομοια μὲ σπουργίτι, μὲ καρδερίνα, ἡ μὲ κορυδαλλό, ἡ 'Ανθούλα γέμιζε τὴν ἄνοιξι μὲ τὰ κελαϊδήματά της... Δὲν εἶχε καημιὰ ἄλλη ἔννοια παρὰ νὰ τραγουδάη, νὰ παίζη καὶ νὰ γελάη...

Μιὰ μέρα ὅμως ἡ ζωή της ἄλλαξε: Τὸ τραγοῦδι ἔπαψε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὰ χείλια της, τὸ γέλοιο της μαράθηκε... Μάταια ἡ κατσικοῦλα της, ἡ Καστανοῦλα, τὴν τριγύριζε μὲ πηδήματα χαρούμενα, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ παίξη μαζί της: 'Η 'Ανθούλα δὲν εἶχε κέφι γιὰ παιχνίδια... Ἔχωνε τὸ σιδερένιο παλοῦκι στὸ χῶμα καὶ ἄφινε τὴν Καστανούλα νὰ βόσκη...

Γιατί ὅλα αὐτά; Ποῦ ὀφειλόταν αὐτὴ ἡ μεταβολὴ τῆς δροσερῆς, τῆς ξένοιαστης χωριατοπούλας; Σὲ κάτι πολὺ ἁπλὸ κι' ἀνθρώπινο: Στὸν ἔρωτα! 'Η 'Ανθούλα εἶχε ἀγαπήσει τὸ Μελέτη, τὸν ὄμορφο μοναχογυιὸ τοῦ Λευτέρη τοῦ Πάστρα, τοῦ πιὸ πλούσιου κτηματία τοῦ χωριοῦ... Μαζὶ μὲ τὸν ἔρωτά της ὅμως, ἐνοιωσε καὶ τὴν τρέλλα της: Πῶς ἦτανε δυνατὸν ὁ Μελέτης νὰ πάρη αὐτή, τὴ φτωχιά; Τὸ ἀρχοντόπουλο τοῦ χωριοῦ μποροῦσε νὰ πάρη αὐτή, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε ἕνα στρέμμα δικό της, οὔτε μιὰ πῆχω, οὔτε ἕνα ζωντανό, ἄλλο ἀπὸ τὴν Κοστανούλα; Κι' ὁ πατέρας του τί θὰ ἔλεγε; Ἦτανε δυνατὸ νὰ συμφωνήση σὲ μιὰ τέτοια ἕνωσι; Ἦτανε δυνατὸ νὰ δεχτῆ γιὰ γυναῖκα τοῦ γυιοῦ του μιὰ κοπέλλα τόσο παρακατιανή;

Αὐτὰ ὅλα σκεπτόταν ἡ 'Ανθούλα καὶ μελαγχολοῦσε... Πῶς νὰ γελάση; Μὲ τί κέφι; 'Ο Μελέτης ὡστόσο ἦταν καλόκαρδο καὶ καταδεκτικὸ παλληκάρι. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ συναντοῦσε τὴν 'Ανθούλα στεκόταν κι' ἄλλαζε μαζί της μερικὰ φιλικὰ λόγια. Κι' ὅσο τῆς μιλοῦσε χάϊδευε στοργικὰ τὴν Καστανούλα, ποὺ τριβόταν πάνω του εὐχαριστημένη, δείχνοντάς του ἔτσι τὴν ἐμπιστοσύνη της.

Μὰ ἡ 'Ανθούλα δὲν ἤθελε τὴ φιλία τοῦ Μελέτη, παρὰ τὴν ἀγάπη του. Ἔπαιρνε κάθε πρωῒ τὴν Καστανούλα καὶ πήγαινε μαζί της στὶς πιὸ μαγευτικὲς ἐρημιές, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, κι' ἐκεῖ τῆς ἐμπιστευότανε τὸν πόνο της:

— Δὲ θὰ μ' ἀγαπήση ποτὲ αὐτὸς ποὺ ἀγαπάω, Καστανούλα μου! Δὲ θὰ γίνη ποτὲ δικός μου...

Ἄκουγε ἡ κατσικούλα καὶ βέλαζε μελαγχολικά... Πῶς νὰ παρηγορήση ὅμως τὴν κυρά της; Μὲ ποιὸν τρόπο νὰ γιατρέψη τὸν πόνο της;...

*

Καὶ μιὰ μέρα μαθεύτηκε στὸ χωριὸ ὅτι ὁ Μελέτης παντρεύεται τὴν Ἀρετὴ τοῦ Δρούσα, τοῦ πιὸ πλούσιου ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριό, τὴ Δροσοπηγή... Μόλις τὸ ἔμαθε ἡ 'Ανθούλα νόμισε ὅτι ὅλα σβύσανε μπροστά της: Ἥλιος καὶ χρώματα σκοτεινιάσανε, γιὰ νὰ δώσουνε τὴ θέσι τους στὸ πιὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας!...

Πῆρε τὴν Καστανούλα καὶ τράβηξε γιὰ τὶς ἀγαπημένες της ἐρημιές: Ἕνας ὁλοπράσινος λόφος δέχτηκε νὰ πλαισιώση τὴ λύπη της... 'Ανηφόρισε ἡ φτωχιὰ κοπέλλα τὴν πλαγιά του κι' ἔφτασε στὴν κορφή. Ἀπὸ κεῖ φαινότανε ὅλο τὸ χωριό. Ἐκεῖ, σὲ κάποιο σπίτι, ζοῦσε ὁ ἀγαπημένος της... Αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε μαντέψει τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της, ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει τὸν ἔρωτά της...

Ἔπεσε χάμω ἡ 'Ανθούλα κι' ἔβρεξε μὲ θερμὰ δάκρυα τὸ μυρωμένο χῶμα... Δὲν εἶχε πιὰ νὰ ἐλπίζη τίποτα! Δὲν ἔβλεπε οὔτε τὰ ξάστερα χρώματα, οὔτε τὸν ἥλιο, οὔτε τὸν διάφανο ὁρίζοντα... Τὰ ἀρώματα δὲν τὴ μεθοῦσαν. Ὅλα εἶχαν ἀκινητήσει μέσα της...

Ἔκλαψε πολύ, ὕστερα φίλησε τὴν κατσικούλα της, τὴν ἔλυσε ἀπὸ τὸ παλούκι, ἔδεσε τὸ τσεμπέρι της στὸ λαιμὸ τῆς κατσικούλας, σὰν τελευταῖο μήνυμα στοὺς ζωντανούς καὶ τῆς εἶπε:

— Καστανούλα, σ' ἀφίνω γειά! Γύρισε στὸ χωριό...

Κι' ὕστερα πήδηξε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ λόφου! Τὸ σῶμα της κύλησε ἀπάνω ἀπὸ τὶς μαργαρίτες καὶ τὶς παπαροῦνες, στραπατσάρησε τὶς μολόχες, ἰσοπέδωσε τὶς μυοσωτίδες... Ἔφτασε σὲ μιὰ ἀγριελιά, κι' ἐκεῖ ἀγκιστρώθηκε κι' ἔμεινε ἀκίνητο, ἄψυχο, ματωμένο!

*

'Η Καστανούλα κύτταξε γιὰ λίγο τὴν 'Ανθούλα ποὺ κατρακυλοῦσε, κι' ὕστερα βέλαξε λυπημένα καὶ γύρισε κατὰ τὸ χωριό...

Ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του συνάντησε τὸ Μελέτη. Τὸν ζύγωσε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ τρίβεται ἀπάνω του, βελάζοντας λυπημένα.

'Ο Μελέτης τὴ γνώρισε ἀμέσως.

— Εἶναι ἡ Καστανούλα τῆς 'Ανθούλας... εἶπε.

Καὶ τὴ χάϊδεψε στοργικά. Πρόσεξε τότε τὸ τσεμπέρι τῆς 'Ανθούλας στὸ λαιμὸ τῆς κατσίκας καὶ παραξενεύτηκε.

— Τί θέλει τὸ ζωντανὸ καὶ τρίβεται ἀπάνω μου;... μουρμούρισε. Κι' ἄξαφνα ἕνα κακὸ προαίσθημα ἔσφιξε τὴν καρδιά του. Μήπως ἡ 'Ανθούλα, ἡ κοπελλίτσα αὐτὴ ποὺ κοκκίνιζε κάθε φορὰ ποὺ τὸν κύτταζε στὰ μάτια, εἶχε πάθει τίποτα;

'Ο Μελέτης δὲν ἀργοπόρησε. Ἀνέβηκε γρήγορα τὴν πλαγιά, ἔφτασε στὴν κορυφὴ κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ γκρεμό. Καὶ τότε εἶδε τὴν 'Ανθούλα σταματημένη στὴν ἀγριελιά...

Γύρισε ἀμέσως τρέχοντας στὸ χωριό, φώναξε δυὸ-τρεῖς κολλήγους του, πῆρε σκοινί. Ξανανέβηκαν ὅλοι στὸ λόφο. Φτάνοντας στὴν κορφή του, δέσανε τὸ σκοινὶ ἀπάνω στὸν κορμὸ ἑνὸς πεύκου, καὶ ὁ Μελέτης πιάστηκε γερὰ καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνη... Ἅρπαξε τὴν 'Ανθούλα στὴν ἀγκαλιά του, κι' ἀνέβηκε μαζί της τὸ γκρεμνό, πιασμένος ἀπὸ τὸ σκοινί...

Ὕστερα ἀπὸ ὥρα πολλὴ ἔφτασε στὴν κορφὴ κι' ἀκούμπησε τὸ ματωμένο κορμάκι στὴ χλόη. Τότε ἡ 'Ανθούλα ἀναστέναξε κι' ἄνοιξε τὰ μάτια της. Εἶδε τὸν ἀγαπημένο της σκυμμένον ἀπὸ πάνω της καὶ τοῦ χαμογέλασε γλυκά...

*

Τὸ συνοικέσιο μὲ τὴν Ἀρετὴ τοῦ Δρούσα χάλασε:

— Τὴν 'Ανθούλα θὰ πάρω! εἶπε κοφτὰ στὸν πατέρα του ὁ Μελέτης, ὅταν ἡ κοπελλίτσα τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά της.

Φώναξε λίγο ὁ γέρος, ἀπείλησε, μὰ στὸ τέλος ὑπόκυψε. Μοναχογυιὸ τὸν εἶχε, πῶς νὰ τοῦ χαλάση τὸ χατῆρι;

Οἱ γάμοι γίνανε γρήγορα. Γιόρτασε ὅλο τὸ χωριό! Καὶ ἀνάμεσα στὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι βέλαζε, εὐτυχισμένη κι' αὐτή, ἡ Καστανούλα—ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας του!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

❂❂

'Ο στρατηγὸς ἦταν γυναῖκα

'Επὶ 52 ὁλόκληρα χρόνια, μιὰ γυναῖκα μὲ κόκκινα μαλλιὰ περνοῦσε γιὰ ἄντρας καὶ εἶχε φτάσει μάλιστα στὸ βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ, στὸν ἀγγλικὸ στρατό! 'Επρόκειτο γιὰ κάποια Σκωτσέζα ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, ποὺ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι, κατατάχθηκε στὸ στρατὸ μὲ τ' ὄνομα Τζέϊμς Μπάρρυ. 'Ακόμα κι' ὁ ὑπηρέτης ποὺ τὴν περιποιόταν ἐπὶ 50 χρόνια, ἀγνοοῦσε τὸ μυστικό της καὶ τὸ πραγματικὸ φῦλο της.

— Κάποιος κύριος τσιμπάει λάθος! Καὶ θὰ τοῦ κόψω τὸ χέρι!...

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ
της Αρχαιότητος

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΝΙΣΟΥ

ΗΤΑΝ μια εποχή που οι Κρήτες, λαός ρωμαλέος, τολμηρός και φορεύς ενός ανώτερου πολιτισμού, είχαν υποτάξει στην κυριαρχία τους όλα τα παράλια της Ελλάδος και τα περισσότερα από τα νησιά του Αιγαίου. Ο αρχαίος μύθος συνοψίζει τα γεγονότα που σχετίζονται μ' αυτή την εξάπλωση της κρητικής ηγεμονίας κάτω από το όνομα του Μίνωος. Την έναρξή της μας την δίνει η κατάληψη των 'Αθηνών και των Μεγάρων από το θρυλικό βασιλιά της Κρήτης και το τέρμα της ο φόνος του Μινωταύρου από το Θησέα.

"Ας στοιχήσωμε στο πρώτο απ' αυτά τα γεγονότα και ειδικώτερα στην κατάληψη των Μεγάρων από το Μίνωα.

Την εποχή εκείνη, τα Μέγαρα λέγονταν Νίσα και Νίσαια η ακρόπολή τους.

Ο βασιλιάς της Κρήτης δεν είχε βρη σοβαρή αντίσταση από τους 'Αθηναίους, που, χωρισμένοι σε φυλές, ζούσαν χωρίς μεγάλη συνοχή μεταξύ τους κι' έχαναν τον καιρό τους σε μάταιες αντιζηλίες και στείρους ανταγωνισμούς. 'Αλλ' η ορμή των στρατιωτών του σταμάτησε μπροστά στα τείχη της Νίσας.

Βασιλιάς της Νίσας ήταν τότε ο Νίσος, που το κράτος του άπλωνόταν ως τις άκτες του Κορινθιακού κόλπου. Χωρίς να δειλιάση από τη συνηκολούθησι των 'Αθηναίων, πήρε αμέσως την απόφασι να μην παραδώση την πόλι του στους επίδρομείς που είχαν έρθει από τη θάλασσα. Μαζί του πολεμούσε κι' ο Μεγαρεύς από τον 'Ογχηστό, που είχε τρέξει μαζί με στρατό από Βοιωτούς, γιά να τον βοηθήση. Στις σκληρές μάχες που δόθηκαν με τους Κρήτες, ο Μεγαρεύς σκοτώθηκε κι' οι κάτοικοι της Νίσας τον έθαψαν μέσα στην πόλι τους. 'Από τότε, λέει ο αρχαίος μύθος, η Νίσα μετωνομάσθηκε σε Μέγαρα, προς τιμήν του Βοιωτού ήρωος. ("Ενας άλλος μύθος αποδίδει το όνομα Μέγαρα στον Κάρα, το γιό του Φορωνιέως).

Ο Νίσος συνέχισε τον αγώνα και μετά το θάνατο του Μεγαρέως και, με την επιμονή και το θάρρος του, έφερε σε δύσκολη θέσι τους Κρήτες.

Το κακό γι' αυτόν, όμως, ήταν πως είχε μιά κόρη, τη Σκύλλα, που, άναισθητη στον κίνδυνο της πατρίδας της, θαύμαζε πάνω από τις έπάλξεις της Νίσαις τους μεγαλόσωμους κι' άντρειωμένους Κρήτες και πιό πολύ από όλους το βασιλιά τους, το Μίνωα. Ο θαυμασμος της γιά τον τελευταίο έγινε σε λίγο ένα φλογερό και άσυγκράτητο πάθος. ('Η αιώνια Ιστορία της γυναίκας, που τά ποδοπατεί όλα γιά την άγάπη της. 'Η αιώνια Ιστορία του έρωτα, που ύψώνεται πανίσχυρος κι' άκατάλυτος πάνω από τά μίση, τους πολέμους και τό χυμένο αίμα).

"Ολοι οι λαοί έχουν μιά ή περισσότερες παρόμοιες Ιστορίες. 'Αλλ' ή Ιστορία της Σκύλλας είναι ίσως ή πιό δραματική από όλες. 'Η κόρη του βασιλιά Νίσου δεν είχε τώρα παρά μιά μονοδική σκέψι μέσα στό μυαλό της: πώς να συμβή με τον άνδρωπο που λάτρευε. Με χειρονομίες και νοήματα τού είχε φανερώσει πάνω από τα τείχη το μεγάλο πάθος της ψυχής της. Κι' ο Μίνως, κολακευμένος από την άγάπη της βασιλοπούλας, περνούσε όλοένα κάτω από τη γωνιά του κάστρου, όπου ήξερε πώς θά την εύρισκε νά τον περιμένη. Δυνάμωνε ταυτόχρονα τις προσπάθειές του γιά νά κυριεύση την όχυρή Νίσαια, όπου τώρα είχε άποτραδηχτή ο Νίσος με τους πολεμιστές του.

'Αλλ' ο καιρός περνούσε χωρίς άποτέλεσμα. Οι Κρήτες είχαν καταλάβει όλη τη Μεγαρίδα, η Νίσαια, όμως, άντιστεκόταν πάντα.

'Ο Μίνως σκέφτηκε, στό τέλος, πώς ήταν άσκοπο νά συνεχίση περισσότερο τον άγώνα και συγκέντρωσε τα πλοία του μπροστά στό επίνειο των Μεγάρων, που κι' αύτό λεγόταν Νίσαια, γιά νά φύγη.

'Η Σκύλλα παρακολουθούσε περίλυπη πάνω από τά τείχη τις προετοιμασίες των Κρητών. 'Αλλ' όχι, ο Μίνως δε θάφευγε μόνος του! 'Η βασιλοπούλα της Νίσας θάζευγαινε τη νύχτα κρυφά από μιά μικρή πόρτα του κάστρου, που ήταν τόσο άσήμαντη, ώστε την είχαν άφήσει άφρούρητη κι' θάπρεχε νά ριχτή στην άγκαλιά του, γιά νά τον παρακαλέση νά την πάρη μαζί του.

'Η σκέψι ότι θάφευγε από την πατρίδα της δέν της προξένησε καμμιά λύπη. 'Η καρδιά της δέ βρισκόταν πιά κοντά στούς δικούς της. 'Ο πατέρας και τ' άδέρφια της της φαίνονταν τώρα σάν ξένοι. 'Ο μόνος άνδρωπος που ύπήρχε γι' αύτην ήταν ο Μίνως.

Αύτή ήταν η πρώτη σκέψι της Σκύλλας: νά φύγη και νά τρέξη κοντά στό βασιλιά της Κρήτης.

'Αλλ' έπειτα άπ' αύτην, της ήρθε μιά άλλη. 'Αφού η Σκύλλα είχε τον τρόπο νά βγή άπό τη Νίσαια και νά τρέξη κοντά στον άγαπημένο της, γιατί τάχα ο Μίνως δέ θά μπορούσε νά μπή άπό τον ίδιο δρόμο μέσα στην όχυρή άκρόπολι; "Ετσι, δέ θά του χάριζε μόνο την άγάπη της. Μαζί μ' αύτην θά του έδινε και την πατρίδα της... Μήπως δ,τι είχε δέν έπρεπε νά γίνη δικό του; 'Η Νίσα δέν ήταν, βέβαια, δική της. 'Αλλά τί σημασία είχε, άφού μπορούσε νά του τη προσφέρη; Ποιό δικαίωμα είχε νά διστάση; Τό αίσθημά της, παντοδύναμο κι' όλοκληρωτικό, έδιωχνε κάθε άντίθετη σκέψι άπό τό μυαλό της.

Την ίδια νύχτα, η Σκύλλα γλύστρησε άθόρυβα έξω άπό τό κάστρο κι' έφτασε λαχανιασμένη στό στρατόπεδο του Μίνωα.

—Μεγάλε βασιλιά, του είπε, η κόρη του Νίσου ήρθε γιά νά σου προσφέρη την άγάπη της και νά σού παραδώση την όχυρή Νίσαια, πού, δίχως τη δική της βοήθεια, δέ θά μπορέσης ποτέ νά την πάρης.

'Ο Μίνως θαύμασε τη λυγερή κορμοστασιά της, που διαγραφόταν κάτω άπό τον άνάλαφρο χιτώνα της και τό φλογερό βλέμμα της τον έκαμε ν' άνατριχιάση άπό έρωτα.

«Είναι πιό όμορφη άπό δ,τι την είχα φαντασθή, βλέποντάς την να μού χαμογελάση άπό τά τείχη», σκέφτηκε.

Μ' ένα νεύμα του, έβγαλε τους άξιωματικούς του που τον περιστοίχιζαν και έτοιμάσθηκε νά της άνοίξη την άγκαλιά του. Ξαφνικά, θυμήθηκε τά τελευταία λόγια της.

—"Ομορφη Σκύλλα, είναι άλήθεια πώς μπορείς νά μού παραδώσης το κάστρο; τη ρώτησε.

—Γι' αύτό ήρθα έδώ, άπάντησε ή νέα. Θά σέ όδηγήσω άπό τον ίδιο δρόμο που άκολούθησα γιά νάρθω σέ σένα.

'Η έπίθεσι έναντίον της Νίσαιας άρχισε πρωτού άκόμη ξημερώση. 'Αλλ' ένώ οι ύπερασπιστές της έτρεχαν στά τείχη, άκούστηκαν φωνές και θόρυβος άπό τη δυτική πλευρά. 'Από τη μικρή πόρτα που βρισκόταν έκεί, πυκνές όμάδες Κρητών έμπαιναν μέσα στό κάστρο.

'Ο Νίσος άγανάκτησε γιά την προδοσία, άλλ' εύτυχώς γι' αύτόν, δέ μάντεψε τον προδότη. Δέν είχε καταρθώσει, άλλοίμονο, νά σώση την άγαπημένη του πόλι. "Αν, όμως, οι θεοί είχαν άποφασίσει νά την παραδώσουν στό Μίνωα, δέ θά έπιζούσε άπό την ύποδούλωσί της.

'Η μάχη, σκληρή κι' άγρια, συνεχίστηκε ώς πέρα άπό το μεσημέρι. 'Ο Νίσος είδε τά παιδιά του, που ήταν το καμάρι του, νά πέφτουν νεκρά ένα ύστερα άπό το άλλο... Γύρω του, οι πολεμιστές του άραίωναν όλοένα, 'Αλλ' αύτός έξακολουθούσε ν' άνεβοκατεβάζη άδιάκοπα το βαρύ ξίφος του ώς πού, στό τέλος, σωριάστηκε νεκρός.

Μετά το θάνατό του, σταμάτησε κάθε άντίσταση. Οι νικητές ξεχύθηκαν τότε μέσα στην πόλι, φέρνοντας παντού τη άτίμωσι και το θάνατο...

II

'Ο Μίνως ξαναπήρε άργά το δρόμο γιά το στρατόπεδό του. Οι τεράστιες γλώσσες της φωτιάς που ύψώνονταν άπό τη Νίσαια, φώτιζαν τα βήματά του.

Μπαίνοντας στη σκηνή του, ο βασιλιάς της Κρήτης άντίκρυσε τη Σκύλλα, που τον περίμενε άνυπόμονα. Τα μάτια της έλαμπαν από έρωτα κι' ένα ύπερήφανο χαμόγελο πλανιόταν στά χείλη της. Δικό της έργο ήταν η καταστροφή της Νίσαιας. Αύτη είχε άνάψει τις φωτιές που λύμώνονταν στον ούρανό. Αύτη είχε πλημμυρίσει τους δρόμους άπό αίμα. Αύτη είχε σωριάσει τα πτώματα των συμπατριωτών της μπροστά στά πόδια του νικητού. Τώρα θάπαιρνε την άνταμοιβή της.

—Τί περιμένεις άπό μένα; τη ρώτησε ο Μίνως.

Τίποτα άλλο άπό την άγάπη σου, του άπάντησε.

Και το βλέμμα της στηρίχτηκε προκλητικό πάνω του.

'Αλλά το βλέμμα αύτό είχε χάσει πιά τη μαγική δύναμί του.

'Ο Μίνως θυμήθηκε, ξαφνικά, το Νίσο, τον πατέρα της Σκύλλας, που είχε άγωνιστή ώς την τελευταία του πνοή γιά νά σώση την πατρίδα του. Θυμήθηκε τ' άδέλφια της, που είχαν πέσει το ένα ύστερα άπό το άλλο, πλημμυρισμένα στά αίματα. Και νόμισε πώς άκουγε άκόμη τις σπαρακτικές φωνές των γυναικών και των παιδιών που οι στρατιώτες έσφαζαν άνελέητα...

—Φύγε, έλεεινό γύναιο! φώναξε με τραχειά φωνή στη Σκύλλα. Είμαι ύπερήφανος γιατί κυρίευσα τη Νίσαια. 'Αλλά νπρέπομαι γιατί το χρωστάω σέ σένα!

'Η Σκύλλα έφυγε σάν τρελλή μέσα στη νύχτα. Κυνηγημένη άπό τις τύψεις και την περιφρόνησι του Μίνωα, έφτασε στην άπόκρημνη άκτή, που ώνομάστηκε άργότερα Κακιά Σκάλα κι' άπό κει έπεσε στη θάλασσα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι 'Αμαζόνες στην 'Αθήνα.

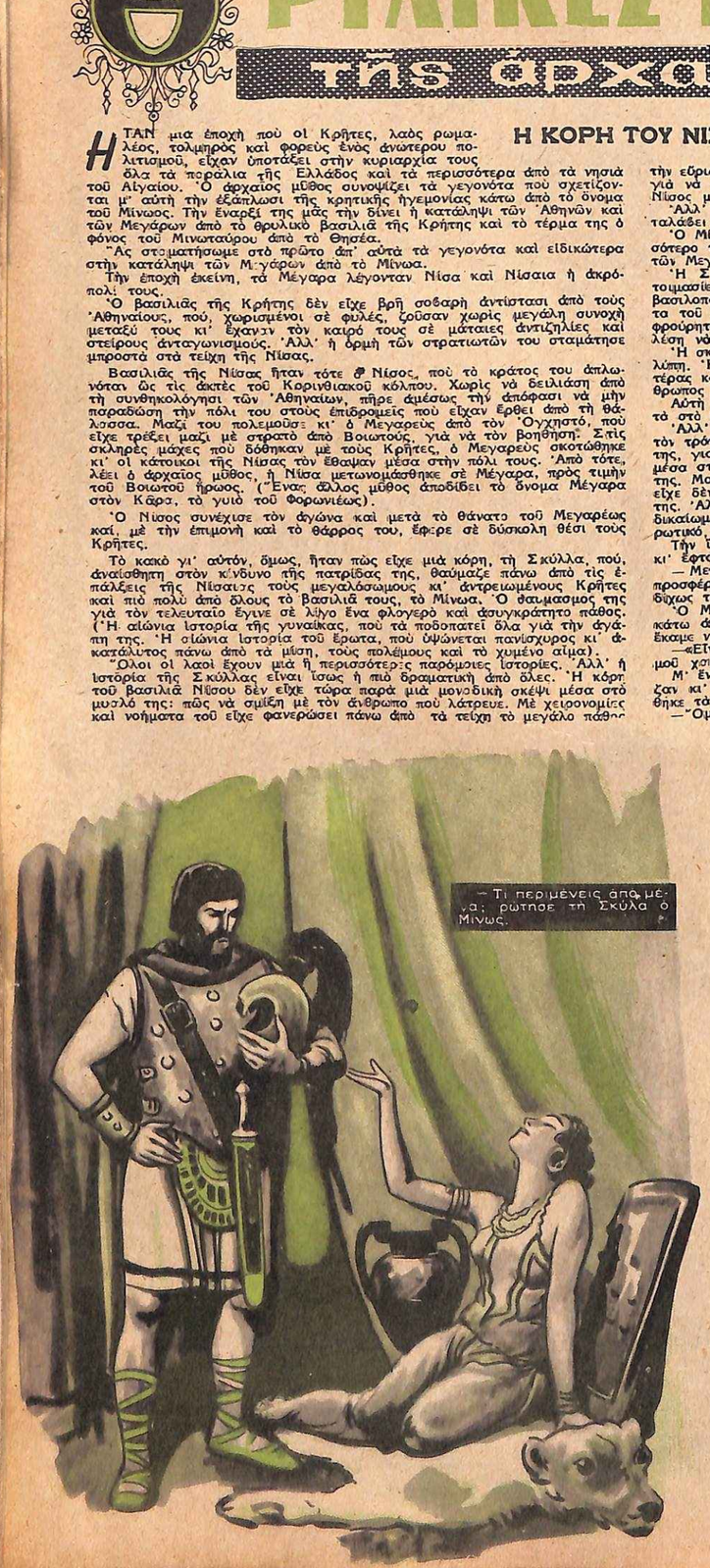

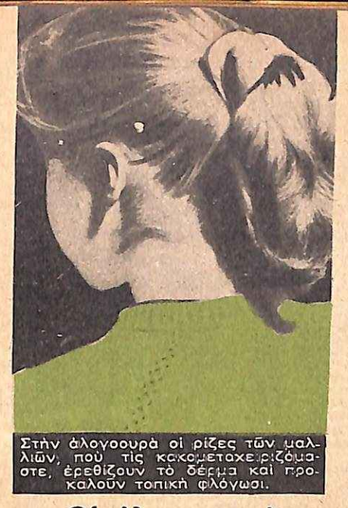

Στην άλογοουρά οι ρίζες τών μαλλιών, πού τις κακομετάχειρίζόμαστε, έρεθίζουν τό δέρμα καί προκαλούν τοπική φλόγωσι.

Οί άλογοουρές
ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ!

Οί περμανάντ καί τό βάψιμο καταστρέφουν έπίσης τά μαλλιά

"ΠΡΟΣΟΧΗ! Οί θυγατέρες σας θά γίνουν φαλακρές πρίν άπό τά εἴκοσι χρόνια τους!» Μ' αὐτά τά λόγια, ὁ δόκτωρ "Αλμπερτ Σλέπυαν, τοῦ νοσοκομείου τοῦ "Ηνγκλαντ Πάρκ ('Ιλλινόϊς), προειδοποιεῖ τις μητέρες γιά τούς κινδύνους, που διατρέχουν οἱ κόρες τους άπό τις άλογοουρές, τις κρεμαστές πλεξίδες καί άλλα χτενίσματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Τούς ἴδιους κινδύνους καί μάλιστα σέ μεγαλύτερο βαθμό διατρέχουν καί οἱ ἄνδρες πού χτενίζουν τά μαλλιά τους πρός τά πίσω καί τά κολλοῦν μέ μπριγιαντίνες, φιξατὲρ καί ἄλλα παρόμοια μέσα.

«Τό νά τραβοῦμε τά μαλλιά μας πρός τά πίσω, παρατηρεῖ ὁ 'Αμερικανός ἐπιστήμων, εἶναι ἕνα πρᾶγμα ἀντιφυσιολογικό. Γιατί, συνηθέστερα, τά μαλλιά γέρνουν πρός τά ἐμπρός. ('Εκεῖνα πού φυτρώνουν ὁλόϊσια εἶναι σπάνια). Τραβώντας τα, λοιπόν, πρός τά πίσω, ἀντιστρατευόμεθα τή φύσι, πού μᾶς τιμωρεῖ γι' αὐτό. Τό πρᾶγμα εἶναι πολύ χειρότερο προκειμένου γιά τήν ἀλογοουρά. Τά μαλλιά, στήν περίπτωσι αὐτή, διαμαρτύρονται μέ τόν τρόπο τους. Οἱ ρίζες τους, πού τις κακομεταχειριζόμαστε, ἐρεθίζουν τό δέρμα καί προκαλοῦν τοπική φλόγωσι. Αὐτή εἶναι ἡ αἰτία τῆς φαγούρας. "Επειτα άπό λίγο καιρό, κάνει τήν ἐμφάνισί της ἡ πιτυρίδα, πού ἀποτελεῖ τόν πρόλογο τῆς πτώσεως τῶν μαλλιῶν. Σιγά-σιγά, σχηματίζονται μικρές ζῶνες, ὅπου δέν ὑπάρχουν μαλλιά. Οἱ ζῶνες αὐτές εἶναι στήν ἀρχή μικρότατες (σάν ἕνα νύχι ἤ καί ἀκόμη πιό μικρές). Μέ τόν καιρό, ὅμως μεγαλώνουν. "Αν συνεχίσωμε νά κακομεταχειριζώμαστε τά μαλλιά μας, οἱ ζῶνες αὐτές ἐπεκτείνονται καί δίνουν τήν ἐντύπωσι πλακῶν, πού εἶναι ἄδειες ἀπό τρίχες. Τό πέσιμο τῶν μαλλιῶν εἶναι μεγαλύτερο γύρω στό μέτωπο καί τούς κροτάφους, γιά τό λόγο ὅτι τά μαλλιά αὐτῶν τῶν περιοχῶν, πού τά ἀναγκάζομε νά ὑποταχθοῦν σέ ὡρισμένη πειθαρχία, ὑποφέρουν περισσότερο. Στά μέρη πού «ἀδειαζουν», τά μαλλιά σπανιώτατα ξαναεμφανίζονται, πρᾶγμα πού δείχνει ὅτι ἡ βλάβη βρίσκεται πολύ βαθειά κι' ὅτι εἶναι ἀθεράπευτη».

Στά ἴδια συμπεράσματα κατέληξε καί ἡ δοκτορέσσα 'Αγνή Σάβιλ.

«'Η ἀλωπεκία γύρω στό μέτωπο καί στούς κροτάφους, γράφει, εἶναι πολύ συνηθισμένη καί σχεδόν ἐνδημική στή Γροιλανδία, ὅπου οἱ γυναῖκες ὅλων τῶν ἡλικιῶν δίνουν στά μαλλιά τους τό σχῆμα ἀλογοουρᾶς. 'Η τριχόπτωσι εἶναι ἐπίσης πολύ συχνή μεταξύ τῶν μαύρων γυναικῶν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, πού τραβοῦν τά μαλλιά τους γιά νά μπορέσουν νά τά ξεσγουρήνουν».

Γιά τόν ἴδιο λόγο, ὁ Γάλλος γιατρός Σαμπουρώ εἶχε καταδικάσει ἄλλοτε τόν κότσο καί τις σφιγμένες πλεξίδες γύρω στό κεφάλι.

Τά ἴδια καταστρεπτικά ἀποτελέσματα ἔχουν καί τά μπιγκουντί.

"Ενας ἄλλος δερματολόγος, ὁ δόκτωρ "Εντουαρντ Μπόουερς, καταδικάζει τό συχνά καί ἐπίμονα μασσάζ. Τά μασσάζ αὐτά, παρατηρεῖ, συστρέφουν καί σπάζουν τις τρίχες καί μέ τόν τρόπο αὐτό ἐπιταχύνουν τήν πτῶσι τους.

Πολλοί ἐπιστήμονες καταδικάζουν ἐπίσης τά ἐν χρήσει βίαια μέσα (καφτό σίδερα, τσιμπιδάκια κτλ.) γιά τό φριζάρισμα, τό ὀντουλάρισμα, τις μιζ-άν πλί κτλ. "Ολα αὐτά τά μέσα καταστρέφουν βαθμιαῖα τά μαλλιά καί διευκολύνουν τήν πτῶσι τους.

"Ας ἔρθωμε τώρα στό βάψιμο.

Στά παληά χρόνια, οἱ ἄνδρωποι πού εἶχαν γκρίζα ἡ λευκά μαλλιά χρησιμοποιοῦσαν διάφορες βαφές γιά νά τούς ξαναδώσουν τό φυσικό χρῶμα τους. Οἱ ἄνδρωποι αὐτοί ἦταν ἐλάχιστοι καί συνηθέστερα προχωρημένης ἡλικίας. 'Αλλά στις ἡμέρες μας δέ βάφουν τά μαλλιά τους μόνο οἱ γέροι. Τό ρεκόρ στό ζήτημα αὐτό τό ἔχουν οἱ γυναῖκες. Μιά μόδα ἀνόητη, ὅσο καί καταστρεπτική. Ὑποδεικνύει στις γυναῖκες ὅτι «βάφοντας τά μαλλιά τους, μποροῦν ν' ἀλλάζουν ὅσες φορές θέλουν πρόσωπο». Κι' ἐπειδή στή γυναῖκα ἀρέσει πάντα ἡ ἀλλαγή, ὅλες, ἄλλη λιγώτερο κι' ἄλλη περισσότερο, τρέχουν νά συμμορφωθοῦν μ' αὐτή τή μόδα. Στήν 'Αμερική, ἀλλά καί στή Γαλλία ἐπίσης, ὑπάρχουν γυναῖκες πού ἀλλάζουν τό χρῶμα τῶν μαλλιῶν τους μιά φορά τό μήνα ἤ τις δεκαπέντε ἡμέρες.

Τό κακό πού κάνουν στά μαλλιά τους εἶναι, ὅμως, πολύ μεγάλο. Κι' ἡ πιό «ἀθῶα» βαφή περιέχει οὐσίες πού βλάπτουν τά μαλλιά (ὅταν ἡ βλάβη δέν ἐπεκτείνεται καί στό τριχωτό δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ). Τό βάψιμο, ἐξ ἄλλου, ἀποξηραίνει τά μαλλιά καί τούς ἀφαιρεῖ τή φυσική λιπαρότητα καί στιλπνότητά τους. Τά βαμμένα μαλλιά εἶναι περισσότερο νεκρά παρά ζωντανά. Καταντοῦν ἔτσι ξένα καί δέν διαφέρουν ἀπό τά πρόσθετα μαλλιά, ἀπό τά ὁποῖα φτιάνομε τις περρούκες.

Τό βάψιμο ὑποβοηθεῖ, λοιπόν, τό πέσιμο τῶν μαλλιῶν, γιατί τά ἐξασθενίζει βαθμιαῖα καί τά νεκρώνει.

Τά ἴδια ἀποτελέσματα ἔχουν καί οἱ περμανάντ. Κατά τόν δόκτορα Σλέπυαν, μιά γυναῖκα πού θέλει νά διατηρήση τά μαλλιά της δέν πρέπει νά κάνη περισσότερες ἀπό 3—4 περμανάντ τό χρόνο. «Οἱ πιό συχνές περμανάντ, γράφει, θά σᾶς δώσουν γιά λίγο καιρό ὡραῖα «ψεύτικα» μαλλιά. 'Αλλά, μέ τόν καιρό, θά τά χάσετε κι' αὐτά».

✪✪

Τά μυστήρια τῆς πάχνης

"Ενας ἐπιστήμων τῆς Καλιφορνίας βεβαιώνει ὅτι χρησιμοποίησε μ' ἐπιτυχία τήν πάχνη γιά τήν καλλιέργεια διαφόρων φυτῶν. Τά πειράματά του τόν ἔπεισαν ὅτι, ὅταν ποτίζονται μόνο μέ τήν πάχνη, τά σπαρτά βλαστάνουν γρηγορώτερα καί γίνονται ὑγιέστερα, παρά μέ τις συνηθισμένες μεθόδους ποτίσματος.

Μολονότι φαίνεται τόσο ἁπλό τό φυσικό φαινόμενο τῆς πάχνης, διατηρεῖ ὅμως ἀκόμη πολλά μυστήρια. Δέν ἔχει ἐξηγηθῆ π. χ. γιατί δέ σχηματίζονται ποτέ οἱ σταγόνες της πάνω σέ πατημένα καί σπασμένα χορτάρια.

Σέ διάφορα μέρη, οἱ ἄνδρωποι τῆς ὑπαίθρου πιστεύουν ὅτι, ἄν περπατήσουν ξυπόλητοι στήν πάχνη, «ἀναπνέει» τό δέρμα τους καί ὠφελεῖται ἡ ὑγεία τους. Οἱ γυναῖκες ὡρισμένων σλαυικῶν χωρῶν χρησιμοποιοῦν τήν πάχνη σάν καλλυντικό γιά τό δέρμα τους, ἰδίως δέ ἐκείνη πού μαζεύουν τήν 1η Φεβρουαρίου!

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Η Κάντυ Μπάρ, μιά νεαρή βασίλισσα τοῦ βαριετέ, στό Ντάλλας τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, συνελήφθη πρό ἡμερῶν μέ τήν κατηγορία πώς ἦταν μέλος μιᾶς σπείρας λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν. Μετά τήν πρώτη της καταδίκη ἡ Κάντυ ἔκανε ἔφεσι καί ἀφέθη προσωρινά ἐλεύθερη. 'Ο θόρυβος πού δημιουργήθηκε γύρω ἀπό τό ὄνομά της τῆς ἔκανε τόση ρεκλάμα ὥστε εἶναι τώρα περιζήτητη. Τελικά ὅμως φαίνεται ἀπίθανο νά γλυτώση τή φυλακή.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Η 'Ιταλο-'Αμερικανίδα στάρ καί τραγουδίστρια "Αννα - Μαρία 'Αλμπεργκέττι κυττάζει συγκινημένη τό δαχτυλίδι, μέ ἕνα μπριλλάντι 5 καρατίων, πού ὁ διευθυντής ὀρχήστρας Μπάντυ Μπρέγκμαν πέρασε στό δάχτυλό της. Παρά τις ἀντιρρήσεις τῆς μητέρας της ἡ "Αννα - Μαρία ἀποφάσισε νά παντρευτῆ τόν 'Απρίλιο τόν ἀγαπημένο της Μπάντυ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο χώρισε πρός χάριν της ἀλλά καί ἀσπάστηκε τόν καθολικισμό.

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΚΟΛΟΣΣΩΝ

Τά ἐξωραϊστικά καί ἐπεκτατικά ἔργα, πού γίνονται στό στάδιο τοῦ Τουρίνου, ἔχουν ἀφορμή νά ἐκτοπιστοῦν τά τεράστια χάλκινα ἀγάλματα ἀθλητῶν, πού ὑπῆρχαν σέ διάφορα σημεῖα. Στή φωτογραφία μας δυό ἐργάτες κολατσίζουν καθισμένοι πάνω στούς κολοσσούς πού θά ὁδηγηθοῦν σέ λίγο στό χαντήρι.

πὼς τῆς εἶχε ἀποκαλύψει τὸν πραγματικὸν ἔρωτα καὶ πὼς χωρὶς τὸν ἔρωτά του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ πιά! Πολλοὶ ποὺ γνώριζαν καλὰ τὴν Ἔλεν, τὸν εἶχαν ἀποτρέψει ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο, ἀλλ' αὐτός, τυφλωμένος ἀπ' τὴν ἀγάπη του, δὲν εἶχε ἀκούσει κανένα, μήτε τὸν πατέρα του, μήτε τοὺς φίλους του. Κι' ὅμως ὅλοι τοῦ ἔλεγαν πὼς ἡ Ἔλεν εἶχε φίλους, πὼς τοὺς ἄλλαζε κάθε τόσο, πὼς ἦταν μιὰ ἐπιπόλαιη καὶ σπάταλη γυναίκα. Ὁ Ἐρνέστ δὲν πίστευε κανέναν! Μόνο ὁ φίλος του, ὁ Ἄλμπερ, εἶχε πάρει τὸ μέρος του σ' αὐτὴν τὴν περίστασι καὶ μόνον αὐτὸν πίστευε ὁ Ἐρνέστ.

Ἐπειτ' ἀπ' τὸ γάμο, ποὺ ἦταν γι' αὐτὸν ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς του, τὸ ἀντρόγυνο ἔζησε τὶς πιὸ ἐξαίσιες ὧρες τοῦ ἔρωτά του. Ἦταν ἕνα μεθυστικό, ἀλήθεια, ὄνειρο! Ἀργότερα, ξέσπασε ὁ πόλεμος κι' ὁ Ἐρνέστ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ μακρυά, ἀλλὰ τὰ φλογερὰ γράμματα τῆς Ἔλεν τοῦ δίναν κουράγιο, τὸν ἐμψύχωναν... Τέλος, τώρα ποὺ ξαναγύριζε κοντά της, ὅλος ἔρωτα, ἕνα γράμμα ποὺ ἔτυχε νὰ πέσῃ στὰ πόδια του, εἶχε γκρεμίσει μὲ μιᾶς ὅλα τὰ ὀνειρά του! Ἡ ὀργή, ἡ ζηλοτυπία ἔβραζαν μέσα του κι' ἐσφιγγε μὲ λύσσα τὸ περίστροφό του, ποὺ βρισκόταν στὴ θήκη του, στ' ἀριστερὸ πλευρό του.

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ τὸ τοπίο ἐναλλασσόταν γρήγορα, ὁ Ἐρνέστ ὅμως δὲν ἔβλεπε τίποτα. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Νὰ ξαναγυρίσῃ σπίτι του; Ὄχι, ποτέ! Θὰ ξαναπήγαινε, ἐκεῖ κάτω, ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες του, γιατὶ τώρα πιὰ δὲν εἶχε οὔτε σπίτι, οὔτε γυναίκα. Ἐκεῖ κάτω ἦταν ἡ οἰκογένειά του, ἐκεῖ ἦταν οἱ πιστοί του σύντροφοι.

Κάνοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια, γύρισε, κάποια στιγμὴ στὸν Ἄλμπερ καὶ δίνοντάς του τὸ ἄλλο μισὸ κομμάτι ἀπ' τὸ γράμμα, τοῦ εἶπε:

—Πάρτο, σοῦ ἀνήκει.

Στὸν πρῶτο σταθμὸ ποὺ ἔκανε τὸ τραῖνο, κατέβηκε καὶ προχώρησε σὰν μεθυσμένος

*

Ὅταν ὁ Ἐρνέστ βγῆκε ἀπ' τὸ τραῖνο, ὁ Ἄλμπερ ἔνωσε τὰ δυὸ κομμάτια ἀπ' τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασε. Ἡ Ἔλεν τὸν εἰδοποιοῦσε πὼς ὁ ἄντρας της τῆς εἶχε τηλεγραφήσει ὅτι γύριζε κι' ἔπρεπε αὐτός, ὁ Ἄλμπερ, ν' ἀναβάλῃ τὴ συνάντησί τους. Τώρα ὅμως ποὺ εἶχαν συμβῆ ὅλ' αὐτά; Ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ σπίτι της;..

Ὅταν ἡ Ἔλεν τὸν εἶδε μπροστά της, μὲ τὸ χλωμό, τὸ κουρασμένο του πρόσωπο, τὸν κύτταξε μ' ἀνησυχία:

—Ἔλαβες τὸ γράμμα μου;

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καὶ τῆς ἔδειξε τὰ δυὸ κομμάτια ἀπ' τὸ γράμμα της.

—Τί συμβαίνει; Μίλα, ἐξήγησέ μου! τοῦ φώναξε. —Τὰ ξέρει ὅλα, ἀπάντησε καὶ τῆς διηγήθηκε τὴ δραματικὴ σκηνὴ τοῦ τραίνου.

—Καὶ τώρα;... φώναξε ἡ Ἔλεν. Ἀλλοίμονό μου! Τί πρέπει νὰ κάνω; Τί θὰ συμβῇ τώρα; Ποῦ νὰ πῆγε ὁ καϋμένος ὁ Ἐρνέστ;...

Βλέποντας ἡ Ἔλεν τὸν Ἄλμπερ μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι, νὰ μὴν κάνῃ καμμιὰ κίνησι καὶ νὰ μὴν ἀπαντᾷ, ἐνοιωσε μέσα της ὀργὴ καὶ μῖσος γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ:

—Μὲ κατέστρεψες! Κατέστρεψες τὴν εὐτυχία μου!.. Φύγε! Φύγε! Νὰ μὴ σὲ βλέπω!

Καὶ τὸν ἔδιωξε σὰν τρελλή. Ὅταν ὁ Ἄλμπερ βρέθηκε στὸ δρόμο ἀναρωτήθηκε πῶς θὰ τέλειωνε ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Ὑπῆ, σκέφτηκε, ὅπως ὅλες οἱ παρόμοιες ἱστορίες: ἡ θὰ τὴν παρατήσῃ ἢ θὰ τὴ συχωρέσῃ καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι του»).

*

Κι' ὅμως ἡ ἱστορία αὐτὴ τέλειωσε ἐντελῶς διαφορετικά.

Ὅταν οἱ στρατιῶτες ξαναείδανε τὸ λοχαγό τους ἀνάμεσά τους τόσο γρήγορα, πρὶν νἄχῃ τελειώσει ἡ ἀδειά του, καὶ μάλιστα σὲ τόσο κουρασμένο καὶ χλωμό, ἀναρωτήθηκαν τί νἄκανε συμβῆ κι' ἔκαναν χίλιες δυὸ ὑποθέσεις. Κανένας ὅμως δὲ μάντεψε τὴν πραγματικὴ αἰτία.

Οὔτε καὶ τὴ μάντεψαν τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ μιὰ μάχη, ὁ λοχαγὸς Ἐρνέστ Μαρλὰρ, ἀντὶ νὰ φυλαχτῇ ἀπ' τὶς σφαῖρες τοῦ ἐχθροῦ κι' ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τοὺς στρατιῶτες του, ποὺ φώναζαν:

—Κύριε λοχαγέ, φυλαχθῆτε, σκύψετε!...

Ἀπέμεινε ὀρθὸς ἐκτεθειμένος στὰ πυρὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὥσπου μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε κατάστηθα καὶ τὸν ἔρριξε νεκρό!

ΕΝΤΟΥΑΡ ΠΕΣΣΟΝ

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΑΚΡΥΑ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΑ

Διαπρεπῆται ἀκόμα στὴν Τσεχοσλοβακία ἕνα προαιώνιο ἐθιμο: Ὅταν παντρεύεται μιὰ κοπέλλα, στὴν ὑπαιθρο βάζει τὰ δυνατά της νὰ κλάψῃ, ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο της. Σκουπίζει δὲ τὰ δάκρυά της μ' ἕνα μανιτῆλι, ποὺ τὸ φυλάει ὕστερα, γιὰ νὰ τῆς τὸ βάλουν μέσα στὸ φέρετρό της ὅταν πεθάνῃ. Ἔτσι, θὰ πάρῃ μαζί της στὸν τάφο τὰ δάκρυα ποὺ ἔχουσε στὴν εὐτυχέστερη μέρα τῆς ζωῆς της.

Σίγουρα, δὲ θὰ κοπιάζῃ πολὺ γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ κλάψῃ, γιατὶ ἡ στατιστικὴ μᾶς λέει ὅτι οἱ γυναῖκες κλαῖνε τρεῖς φορὲς εὐκολώτερα ἀπ' τοὺς ἄντρες. Μάλιστα οἱ ψυχολόγοι ὑποστηρίζουν ὅτι μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν κλαίει ποτέ της, δὲν εἶναι φυσιολογική.

Ὡστόσο σήμερα ὅλοι γενικὰ οἱ ἄνθρωποι κλαῖνε λιγώτερο ἀπὸ ἄλλοτε. Σύμφωνα μὲ μιὰ ἄλλη στατιστική, τὰ γέλια εἶναι τώρα 400 φορὲς συχνότερα ἀπὸ τὰ κλάματα.

Ὁ Βίσμαρκ, ὁ Γερμανὸς (Σιδηροῦς Καγκελλάριος), πάθαινε συχνὲς ὑστερικὲς κρίσεις δακρύων. Ὅταν λογομαχοῦσε μὲ τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμο Α', γύριζε ὕστερα στὸ σπίτι του κι' ἔκλαιγε ὥσπου πάθαινε νευραλγία.

Ὁ Ἄγγλος πολιτικὸς Οὐίλλιαμ Πὶτ ἔκλαψε τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Ναπολέων κέρδισε τὴ μάχη τοῦ Ἀούστερλιτς.

Ἡ Ἐλισάβετ Α' τῆς Ἀγγλίας ἔκλαιγε πολὺ σπάνια. Ὅταν ἔμαθε ὅμως τὸ θάνατο τοῦ εὐνοουμένου της Ἔσσεξ, ἔπεσε στὸ πάτωμα κι' ἔκλαψε ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες

Συναρπαστικὸ συγκινητικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰωάννας Ἀναγνώστου - Μπουκουβάλα

Σβόλιεβς, παιδί μου...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Φλώρα ὡμολόγησε στὴ μητέρα της ὅτι ἐκείνη εἶχε σκοτώσει τὴ Φροσούλα καὶ παρακάλεσε νὰ μὴν τὸ μάθῃ κανείς. Ἡ μητέρα της ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τὴν συγχωρήσῃ ποτέ. Τὴν καλοῦσε ὥστε νὰ κοντὰ της, γιατὶ τώρα εἶχε πανικὸ στὴ Βενετία τὸ μαέστρο Ἀλμπέρτο Βαντέ. Μὰ ἡ μητέρα της δὲν ἀπαντοῦσε σὲ κανένα γράμμα της. Στὸ τέλος, ἡ Φλώρα τῆς ἔγραψε ὅτι εἶχε χωρισει ἀπὸ τὸν Βαντέ, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὶς ἀπιστίες του. Ἔπειτα, συγκέντρωσε τὴν περιουσία της καὶ πῆγε στὸ Παρίσι, ἀλλὰ δὲ βρῆκε στὴν Ὄπερα τὴν ὑποδοχή, ποὺ φανταζόταν. Ἀπὸ ἀναβολὴ σὲ ἀναβολὴ τὴν πήγαιναν. Μιὰ μέρα, ποὺ καθόταν σ' ἕνα κέντρο, ἕνας ὁμορφος ἄνδρας σταθηκε μπροστά της, τὴ χαιρέτησε καὶ κάθισε ἀπέναντί της...

14ον — Τότε; Δὲν ὑπάρχει ἄλλη θέσι γιὰ μιὰ νέα καὶ ὡραία γυναίκα.

— Ὑπάρχουν κι' ἄλλες λύπες στὴ ζωή.

— Οἰκονομικὴ στενοχώρια;

— Ὄχι! εἶπε αὐτὴ μὲ ὑπερηφάνεια.

— Μὲ σκανδαλίζετε!

Ἡ προφορὰ του ἦταν ξενική, μ' ἕνα παράξενο τόνο τραγουδιστό.

— Ἔχασα τὴν ἀδερφούλα μου, τοῦ εἶπε, καὶ πῆρε ἕνα ὕφος πολὺ σεμνὸ πολὺ μετρημένο.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ νέου σοβάρεψε.

— Ἄ, αὐτό, μάλιστα, εἶναι λύπη...

Μιὰ μικρὴ σιγή. Τὴν κύτταξε μὲ ἀληθινὸ ἐνδιαφέρον.

— Ξένη; τὴ ρώτησε.

— Ἑλληνίδα.

— Ὦ... Μήπως εἶσθε καλλιτέχνις;

— Λιγάκι.

— Στὸ κόρο; Στὸ μπαλλέτο; Ποῦ; Μὲ λένε Φλώρα Ζαφειρίου.

Ὁ νέος πήδησε.

— Φλώρα Ζαφειρίου; Ἡ τραγουδίστρια τῆς Ὄπερας τῆς Ρώμης;

— Ἡ ἴδια...

Σηκώθηκε, ἱπποτικά.

— Φερνάντο Μονταρέζ, συστήθηκε.

Τώρα πήδησε κι' ἡ Φλώρα.

— Ὁ διάσημος Ἱσπανὸς τραγουδιστής;

— Ὁ ἴδιος.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχής. Τὸ ἄστρο σας μεσουρανεῖ...

— Καὶ τὸ δικό σας δὲν πάει πίσω. Σήκωσε τὸ κεφάλι της, μὲ ὑπερηφάνεια.

— Ναί, φυσικά... Ἐσεῖς ὅμως τραγουδᾶτε ἐδῶ στὴν Ὄπερα;

— Ἔχω συμβόλαιο γιὰ ὅλη τὴ σαιζόν.

— Ἱκανοποιητικό;

— Περίφημο. Μπορῶ νὰ μὴν ἐργαστῶ πέντε χρόνια μετά, πάλι θὰ ζήσω περίφημα. Ἐσεῖς; Δὲ θὰ μᾶς κάνετε τὴν τιμὴ νὰ τραγουδήσετε ἐδῶ;

Δίστασε ἡ Φλώρα. Στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ μὲ εἰλικρίνεια.

— Μὲ παιδεύουν ἐδῶ, ἀποκρίθηκε. Νά, σήμερα, μοῦ εἶπαν νὰ περάσω πάλι. Θὰ εἶναι ἴσως ἡ δεκάτη φορά...

— Τερατώδες! φώναξε μὲ ἔμφασι ὁ νεαρὸς τενόρος. Αἴσχος. Ἐλᾶτε, σηκώθητε! Θὰ πᾶμε μαζί. Δυὸ λόγια θὰ τοὺς πῶ ἐγὼ καὶ τελειώνουν ὅλα.

Σὰν αὐτόματο, σὰν πειθαρχικὴ μαθήτρια, σηκώθηκε ἡ Φλώρα. Καὶ τὸν ἀκολούθησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αἰωνόβιου, ἐπιβλητικοῦ κτιρίου.

Ὁ Φερνάντο Μονταρέζ

Εἶχε ἀνεβῆ πολλὲς φορὲς τὶς θαυμάσιες μαρμαρένιες σκάλες. Εἶχε θαυμάσει πολλὲς φορὲς τὸ μαρμάρινο δάπεδο, τὶς προτομὲς τῶν χαριτωμένων πρωταγωνιστριῶν τοῦ παλιοῦ καιροῦ, τῶν χορευτριῶν, τῶν συγγραφέων. Εἶχε χαζέψει ἡδονικὰ στὸ φουαγιέ, στὰ κλιμακοστάσια καὶ μέσα στὴν αἴθουσα μὲ τὰ πορφυρᾶ βελοῦδα καὶ τοὺς χρυσοὺς πολυελαίους. Ὅλα αὐτὰ τὰ κύτταζε ὅμως μὲ πικρία ὡς τώρα. Σήμερα, καθὼς ἀνέβαινε σβέλτα, δίπλα στὸ συνοδό της, ἄρχισε νὰ τὰ κυττάζῃ μὲ κάποια οἰκειότητα, λές κι' ἦταν κιόλας κτήμα της ἡ πελώρια αἴθουσα μὲ τὶς αἰωνόβιες, λαμπρὲς παράδοσι.

Ὁ Φερνάντο μπῆκε γρήγορα, σχεδὸν χαρὶς νὰ χτυπήσῃ, στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ. Αὐτός, μόλις ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ ἔτσι ξαφνικὰ συνοφρυώθηκε. Ὅταν ἀντίκρυσε ὅμως τὸ Μονταρέζ, τοῦ χαμογέλασε, μ' ἕνα πλατὺ ἐγκάρδιο χαμόγελο.

— Καλημέρα ἀγαπητό μου ἀστέρι!

Μὲ θερμὴ χειραψία, ποὺ ἔδωσε θάρρος στὴ Φλώρα.

— Ἀγαπητέ μου διευθυντά, δὲν γνωρίζετε τὴν κυρία, τὴ Φλώρα Ζαφειρίου;...

Ὁ διευθυντὴς γύρισε, τὴν κύτταξε, σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Πῶς! Ἡ κυρία μοῦκανε τὴν τιμὴ νάρθῃ δυὸ-τρεῖς φορὲς στὸ γραφεῖο μου.

— Πέντε! διόρθωσε μὲ τὸ πιὸ γοητευτικό της χαμόγελο, ἡ Φλώρα.

— Πέντε; Πιθανόν...

— Εἶναι αἴσχος, κύριε διευθυντά! ξέσπασε ὁ Φερνάντο. Ξέρετε τί σημαίνει Φλώρα Ζαφειρίου στοὺς κόσμους τῆς τέχνης;

— Ὄνομα ἀξιόλογο...

— Ὄνομα ποὺ θὰ λάμπῃ, ὅταν τὸ δικό σας θἄχῃ ὁλότελα ξεχαστῆ, ἀγαπητέ μου! Ὁ διευθυντὴς γέλασε γλυκόπικρα.

— Πάντα τὰ λέτε νόστιμα...

— Λοιπόν, κύριε διευθυντά, ἔχω τὴν ἐπιθυμία νὰ τραγουδήσω «Ἄϊντα» μὲ τὴν κυρία Φλώρα Ζαφειρίου. Πότε μπορεῖτε νὰ ὑπογράψετε μαζί της συμβόλαιο;...

Τὰ βλέφαρα τοῦ διευθυντοῦ τρεμόπαιξαν. Ἡ φυσιογνωμία του πῆρε μιὰ ἔκφρασι στενοχωρημένη.

— Ὑπάρχει ἡ αἰτίας τῆς κυρίας. Μόνον, πού...

— Μόνον πού...

— Νά, προσκρούει σὲ κάτι... Ἔτσι ἀπεφάνθη τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο...

— Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω σέ τί προσκρούει.

— Γιὰ νὰ σᾶς μιλήσω μὲ εἰλικρίνεια, φαίνεται πὼς ἡ κυρία Ζαφειρίου, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς λαμπρές της ἐπιτυχίες, ἔχει στὸ παθητικό της καὶ μερικὲς ἀποτυχίες. Ἔτσι διακιολογεῖται ὁ διαταγμὸς τῶν δικῶν μας.

— Ὁρίστε! φώναξε μὲ μελοδραματικὸ ὕφος ὁ νεαρὸς τενόρος. Ἐλᾶτε τώρα νὰ συνεννοηθῆτε μὲ ἀνθρώπους, ποὺ δὲν καταλαβαίνουν ἀπὸ τέχνη!... Ἔχει, λέτε, στὸ παθητικό της μερικὲς ἀποτυχίες... Τὶς ξέρουμε αὐτές, ὅλος ὁ κόσμος τὶς γνωρίζει. Δὲν παύει ὅμως νὰ εἶναι μία μεγάλη καλλιτέχνις γι' αὐτό. Ὅλοι μας, λίγο-πολύ, ἔχουμε τὶς ἀποτυχίες μας.

— Ἐσεῖς; Εἶσθε ἐκτὸς συναγωνισμοῦ, ἀγαπητέ μου! Κι' ἡ χειρότερή σας ἐμφάνισι εἶναι ἀληθινὸς θρίαμβος!

— Λοιπόν, ἔκανε ὁ Φερνάντο ἀνυπόμονα. Πότε ὑπογράφετε; Πότε μπορῶ ν' ἀρχίσω πρόβες;

— Ἄβριο θὰ σᾶς ἀπαντήσω, εἶπε στενοχωρημένος ὁ διευθυντής.

Ὁ Φερνάντο ζήτησε ἀπὸ τὴ Φλώρα συγγνώμην καὶ πῆρε τὸ διευθυντὴ κατὰ μέρος. Μετὰ λίγη ὥρα, γύρισε πάλι στὴν κοπέλλα, μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο.

— Πᾶμε, Φλώρα!

Κατέβηκαν τὶς φαρδειὲς σκάλες. Στὸ δρόμο, ἡ Φλώρα κύτταξε τὸ συνοδό της μ' εὐγνωμοσύνη.

— Δὲν ἔχω λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Μπορῶ νὰ θεωρήσω τελειωμένη τὴ δουλειά μου;

— Ἀπόλυτα.

— Εἶστε ἀληθεια πολὺ καλός!

— Κι' αὐτοὶ πολὺ ἠλίθιοι!...

— Τί ἐπιφυλάξεις εἶχαν;

— Ἔχω κι' ἐγὼ τί κουταμάρες μοῦλεγε αὐτός; Κάποιος κόμης Βιττορίνι, εἶναι, λένε, ἀσπονδος ἐχθρός σας... Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τί σχέσι ἔχει αὐτό;

— Εἶναι μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία...

— Θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἀκούσω. Τί λέτε; Πᾶμε νὰ φάμε μαζί; Θὰ περάσῃ ἡ ὥρα μας εὐχάριστα καὶ θὰ ἐπικυρώσουμε τὴ φιλία μας μὲ λίγη σαμπάνια.

—Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ἡ Φλώρα.

Πῆγαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα ἐστιατόρια τῶν μεγάλων βουλεβάρτων. Ὁ Φερνάντο τῆς προσέφερε ἕνα μεγαλοπρεπέστατο γεῦμα, κι' ἡ Φλώρα τοῦ διηγήθηκε τὴ ζωή της. Ὄχι βέβαια μὲ εἰλικρίνεια. Παρουσίασε τὸν ἑαυτό της μὲ πολλὴ τέχνη, σὰ μιὰ γυναίκα ἀναξιοπαθῆ, ποὺ ἔβεσε τὴ ζωή της μ' ἕνα «κόμπλεξ» γεμᾶτο ἰδέες παμπάλαιες, σκουριασμένες. Ἀναφέρε καὶ γιὰ τὸ δεύτερο γάμο της μὲ τὸν Ἀλμπέρτο, καὶ προτίμησε νὰ πῇ, ὅτι χώρισε καὶ μ' αὐτόν, ἐπειδὴ ἦταν ἄδυνατο νὰ συμβιβαστοῦνε οἱ χαρακτῆρες τους.

Ὁ Φερνάντο ἄκουγε μ' ἐνδιαφέρον. Στὸ τέλος ἐβγαλε τὸ συμπέρασμα:

— Ἀγαπητή μου, χαραμίσατε πολλὰ χρόνια τῆς ζωῆς σας. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα.

— Κι' ἐγὼ αὐτὸ λέω...

— Δὲν ξέρω ἂν τὸ ἐννοῆτε, ὅπως τὸ ἐννοῶ ἐγώ.

— Τί ἐννοεῖτε σεῖς;

— Ὅτι μιὰ μεγάλη καλλιτέχνις δὲν πρέπει νὰ φέρεται σὰν ἁπλὴ γυναικούλα... Παντρειά, νοικοκυριό, δεσμοί... Ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθερο πουλί!

— Δὲν παντρευτήκατε σεῖς;...

— Γέλασε αὐτός.

— Ὢ ὄχι!

— Καὶ δὲ σκέπτεσθε...

Τὰ μεγάλα φλογερὰ μάτια του πῆραν μιὰ παθητικὴ ἔκφρασι.

— Νά, παντρευτῶ;... Ἴσως... Θὰ εἶναι ἕνα δυστύχημα... ποὺ θἄχῃ γιὰ ἀνταλλαγμα ἕνα μεγάλο, ἰδανικὸ ἔρωτα...

Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν. Ἔπειτα, αὐτὸς σηκώθηκε πρῶτος.

Φλώρα! Τί θὰ λέγατε γιὰ ἕνα ὡραῖο περίπατο στὸ δάσος τῆς Βουλώνης;

Θὰ ἦταν γοητευτικό!

Φώναξε ἕνα ἀμάξι ὁ νέος. Καὶ τράβηξαν κάτω ἀπὸ τὴ βροχὴ πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ Παρισιοῦ, περνώντας ἀπὸ πελώριες λεωφόρους μὲ δενδροστοιχίες ἐπιβλητικές, ἀλλὰ γυμνὲς αὐτὴ τὴν ἐποχή.

Στὸ δάσος κατέβηκαν, προχώρησαν κάμποσο, κάτω ἀπὸ τὴ βροχὴ ποὺπεφτε ψιλὴ ψιλὴ τώρα. Ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ δροσίζῃ τὸ πρόσωπο τῆς Φλώρας ποὺκαιγε.

Σὲ λίγο ὁ Φερνάντο φώναξε:

— Εἶμαστε τρελλοί, ἀγαπητή μου. Τραγουδιστὲς κι' οἱ δυό μας, περπατᾶμε ἐδῶ μ' αὐτὸ τὸν κιρό... Ἂμοιρο ἔχω νὰ τραγουδήσω «Ριγολέττο»... Φαντασθῆτε τί ὡραία ἐκπληξὶ ἂν σὲ μπορέσω νὰ βγάλω νότα!

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἡρωϊσμοί

Τὴν Ἐθνικὴ τὴν Ἑορτὴ
ξαναγιορτάζουνε οἱ πάντες,
ἐν ἐπισημῳ τελετῇ,
μὲ παρελάσεις καὶ μὲ σπάντες...
Κι' ὁ κρασοπάτης φυσικὰ
πρέπει κι' ἐκείνος νὰ κυττάξῃ
ἀπὸ σημεία κεντρικὰ
νὰ παρελάσῃ ἐν... παρατάξει!

Μ' ὅλες ἐν γένει τὶς τιμὲς
νὰ παρελάσῃ δημοσίᾳ
καὶ νὰ σκεφτῇ τέτοιες στιγμὲς
ν' ἀφήσῃ τὴν οἰνοποσία..
Νὰ βάλῃ περιορισμὸ
γιὰ λίνες ὧρες στὸ κρασί του
καὶ σταθερο.. βηματισμὸ
νὰ δείξῃ στὴν παρέλασί του!

Νὰ δείξῃ, ἐπίσης, στοὺς τραγοὺς
καὶ στὸ κοινὸν πέρα γιὰ πέρα,
ὅτι δεσμοὺς ἐχει ἀτεγκτοὺς
μὲ τῶν ἡρώων τὴν ἡμέρα..
Ἀφοῦ κι' αὐτός, κατὰ καιρούς,
μάχες συνάπτει καὶ ἀγῶνες
μὲ τῆς ρετσίνας
(τοὺς ἐχθροὺς
καὶ μὲ δυνάμεις...
(ὑδρογόνες!

Ἀλλὰ καὶ κάθε μιὰ (φορὰ,
ποὺ γιὰ τὸ σπίτι του (γυρίζει
ἡ πεθερά του καὶ ἡ (κυρὰ
πιάνουν στὶς πόρτες (...μετερίζι!
Ἔτσι ὁλο βρίσκετ' (ὁ φτωχὸς
πρὸ (σκουπιδῶν
κι' ὑποχρεοῦται συ- (νεχῶς
νὰ πολεμᾷ «κατὰ .. (βαρβάρων»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— 'Αλήθεια, δὲν εἶναι φρόνιμο. Κι' ὅμως εἶναι γοητευτικό!

— Θὰ σᾶς προτείνω κάτι. Πᾶμε στὸ σπίτι μου; Φλέγομαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς ἀκούσω. Θὰ ἤθελα νὰ τραγουδήσουμε μαζὶ τὸ ντουέττο τῆς «Ἀΐντας».

Δίστασε ἡ Φλώρα μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, πῆρε τὴν ἀπόφασι:

— Πᾶμε...

Τρυφερὸς φίλος

Εἶχε περάσει πολλὲς περιπέτειες ἡ Φλώρα. Ἔτσι ὅμως νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄντρα, μὲ τὸ πρῶτο, δὲν τῆς εἶχε συμβῆ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πάτησε τὸ πόδι της στὸ πολυτελὲς διαμέρισμα τοῦ Φερνάντο, ἤξερε ποῦ θὰ κατέληγε αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψι. Τραγούδι, σαμπάνια, φιλία... καὶ τὸ ἀναπόφευκτο....

Ὁ Φερνάντο παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό:

— Κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς εἶσαι ἡ μεγάλη ἀγάπη ποὺ περίμενα σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς τὰ ἄστρα μας συναντήθηκαν γιὰ νὰ μεσουρανήσουν μαζί.

Ἡ Φλώρα τὸ πίστευε. Καὶ τὸ μέλλον ἄρχιζε κιόλας νὰ χτίζεται. σὰ ρόδινο παλάτι, στὴ φαντασία της.

— Θὰ γυρίζουμε τὸν κόσμο μαζί. Θὰ μᾶς χειροκροτοῦνε μαζί, θὰ ὑπογράφουμε μαζὶ τὰ συμβόλαια, μαζὶ θὰ χτίζουμε τὶς βίλλες μας στὶς ὡραιότερες τοποθεσίες τοῦ κόσμου...

»Κι' ἴσως μιὰ μέρα, πρόσθεσε ὁ Φερνάντο, νὰ νομιμοποιήσουμε τὴ σχέσι μας. Ὅταν θὰ μᾶς ἀρέσῃ, χωρὶς προλήψεις. Μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ θὰ μᾶς ἀρέσῃ.

— Τί θὰ γίνῃ τώρα; τὸν ρώτησε. Πότε θὰ τραγουδήσω;...

— Μὰ τὴν ἄλλη κιόλας ἑβδομάδα, ἀγαπητή μου.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ἀπόλυτα! Δὲν τολμοῦνε νὰ μοῦ χαλάσουν χατῆρι.

Συμβόλαιο

Πραγματικά, μετὰ δυὸ ἡμέρες, τὴν κάλεσαν μὲ μεγάλο σεβασμὸ νὰ ὑπογράψῃ τὸ συμβόλαιο. Ἕνα προσωρινὸ συμβόλαιο γιὰ τρεῖς παραστάσεις, πρῶτα. Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἐπιφύλαξι. Ἀμοιβὴ βασιλική, προκαταβολικά. Κι' ἔπειτα θὰ ὑπέγραφε γιὰ ὅλο τὸ χειμῶνα κι' αὐτή, σὰν τὸν Φερνάντο.

Ὁ Φερνάντο στεκόταν δίπλα της, καμαρωτός, θριαμβευτής. Στάθηκε ἀπὸ πάνω της καθὼς ἔβαζε τὴν ὑπογραφή της κι' ἀπὸ πάνω της καθὼς εἰσέπραττε τὸ σεβαστὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς της.

Ἔπειτα, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τῆς εἶπε ζωηρά:

— Τώρα, πᾶμε ἴσια στὸ σπίτι μου... Ἀλήθεια, ἔχω μιὰ ἔμπνευσι. Μιὰ καὶ θὰ εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ δουλεύουμε μαζὶ ὅλο τὸν καιρό, γιατί δὲ μετακομίζεις στὸ σπίτι μου;

— Δὲν εἶναι σωστό! εἶπε ἡ Φλώρα διστακτικά:

— Προλήψεις! ἔκανε αὐτὸς εὔθυμα. Δὲν ξεχνᾶς τὴ νοοτροπία τῆς ἐπαρχιώτισσας!

— Ὄχι... ἀλλὰ γιατί αὐτὴ ἡ δημοσιότητα τῆς φίλιας μας;

— Τί σ' ἐνδιαφέρει; Εἶσαι ἡ Φλώρα Ζαφειρίου, κι' εἶμαι ὁ Φερνάντο Μονταρέζ. Ἂς μᾶς κακολογοῦνε ὅσο θέλουν...

Μὲ κρύα καρδιὰ δέχθηκε ἡ Φλώρα νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, νὰ ξεφλήσῃ τὸ λογαριασμό της καὶ νὰ πάρῃ τὰ πράγματά της.

Ἀπὸ τὴν ἴδια κιόλας στιγμή, ἄρχισαν τὶς πρόβες. Ὁ Φερνάντο πετοῦσε στὰ οὐράνια ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του.

— Ποτὲ δὲν τραγούδησα μὲ τέτοια καλλιτέχνιδα, σ' ὅλη μου τὴν καρριέρα!

Κι' ἐκεῖ, ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμό του, τῆς ἔκανε τὴν πρότασι:

— Φλώρα! Ζέρεις! Ἔχω μιὰ ἔμπνευσι. Πῆρες πολλὰ χρήματα σήμερα, ἔ;

— Ναί.

— Ν' ἀγοράσουμε μιὰ κούρσα. Δὲν ἀγόρασα ὡς τώρα, ἐπειδὴ δὲν ξέρω πῶς τὰ κατάφερα καὶ δὲ μοῦ περίσσευαν χρήματα... Ἀλήθεια, ἂν μοῦ ἐμπιστεύσουν τὰ χρήματα, ποὺ πήρες, θἄκανα μιὰ σωστὴ δουλειά. Θ' ἀγόραζα τὴν κούρσα καὶ θὰ ἐξοφλοῦσα κάτι χρέη... μικροπράγματα, ἐπιπολαιότητες...Τί λές;

Ἡ καρδιὰ τῆς Φλώρας βούλιαξε. Δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου αὐτὴ ἡ πρότασι. Δὲν τόλμησε ὅμως νὰ δείξῃ τὴ δυσαρέσκειά της, ἐπειδὴ ὁ Φερνάντο, μαντεύοντας τὸ δισταγμό της, πέταξε ἔτσι ἀφήγησα:

— Τί εἶναι νὰ σ' ἔχουν ἀνάγκη, λοιπόν, ἀγαπητή μου! Ζέρεις τί μοῦ εἶπε ὁ διευθυντὴς Ἰδιαιτέρως; Ὅτι, ὅπως καὶ νὰ τραγουδήσῃς καὶ ἀγγέλου φωνὴ νἄχῃς, δὲ θὰ σοῦ ἀνοιξεύσουν τὸ συμβόλαια, ἂν δὲν ἐπιμείνω ἐγώ.

Ἡ Φλώρα ἀνατρίχιασε μέσα της. Κι' ἀποφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀμοιβή της τῶν τριῶν παραστάσεων, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ συμβόλαιο τοῦ ἔτους.

Τοῦ παρέδωσε τὰ χοήματα. Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, τοῦδωσε ἀκόμη ἕνα σεβαστὸ ποσόν, ἐπειδὴ δὲν ἔφθασε τὸ πρῶτο.

Γι' ἀντάλλαγμα πέρασε μιὰ νύχτα ἀξέχαστη. Κι' οἱ ὅρκοι του τὴ ζάλιζαν.

— Εἶσαι γυναῖκα μου. Ἕνιωα τριάντα ἕξη χρόνων, κι' εἶχα μόνο μου ἰδανικὸ νὰ μὴ δεσμευθῶ μὲ γάμο ποτέ μου. Τώρα μοῦ φαίνεται τὸ πιὸ γλυκὸ μου ὄνειρο νὰ γίνω ἄντρας σου!

Ἦταν ξετρελλαμένος μὲ τὴ φωνή της. Κι' ἡ Φλώρα καταλάβαινε πὼς ἡ καινούργια της αὐτὴ εὐτυχία τῆς ἔδινε δύναμι πάλι, καὶ ἔφερνε τὴ φωνή της σ' ἕνα σημεῖο τελειότητος, ποὺ τὴν ἱκανοποιοῦσε αὐτὴ τὴν ἴδια.

Ἀπάνω στὴν εὐτυχία της, κάθησε κι' ἔγραψε στὴ μητέρα της. Ἕνα γράμμα γεμᾶτο πικρία.

«Ὅταν ἤμουν δυστυχισμένη δὲν ἤρθες. Μὲ καταράστηκες, εἶμαι σίγουρη. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἄκουσε τὴν κατάρα σου. Μοῦστειλε πάλι τὴν εὐτυχία. Ὁ δρόμος ἀνοίχτηκε μπροστά μου, λαμπρός, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Ἡ δόξα κι' ἡ ἀγάπη, χειροπιασμένες, ἔρχονται νὰ μὲ προϋπαντήσουν πάλι. Τώρα, μὲ τὴν πεῖρα ποὺ μοῦδωσε ἡ ζωή, ξέρω νὰ τὶς κρατήσω.

»Δὲ θἄπρεπε νὰ σοῦ γράψω, μητέρα. Ἐπειδὴ δὲν εἶσαι ἄξια νὰ λέγεσαι μάννα, τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν ἔτρεξες στὴ δυστυχία μου. Τὸ ξέρω πὼς δὲ μοῦ συγχωρεῖς τὸ θάνατο τῆς μικρῆς. Ἐκείνη ὅμως, πάει, πέθανε. Ἐγὼ εἶμαι ζωντανή, καὶ πέρασα ἕνα δύσκολο καιρό. Τώρα ὁ Θεὸς μὲ συχώρεσε. Δὲν ἔχω τώρα τὴν ἀνάγκη σου. Παρ' ὅλα αὐτά, ἂν θέλῃς ἔλα κοντά μου. Δὲ σοῦ λέω βέβαια πὼς θὰ ἐνθουσιαστῇ ὁ ἀρραβωνιαστικός μου νὰ σὲ δῇ. Δὲν εἶναι τέτοιος τύπος. Θὰ σοῦ νοικιάσω ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο, καὶ θἄχῃς τὴν εὐκαιρία νὰ μ' ἀκούσῃς στὴν πρώτη μου ἐμφάνισι στὴν ὄπερα. Χρήματα δὲν ἔχω νὰ σοῦ στείλω. Οὔτε δεκάρα. Πίστεψέ με. Ἀναγκάστηκα νὰ τὰ δώσω ὅλα στὸ Φερνάντο... Εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία. Πούλησες τὸ σπίτι; Τί τὸ φυλᾶς πιά; Πούλησέ το, κι' ἔλα ἐδῶ, νὰ ζήσῃς λιγάκι σὰν ἄνθρωπος. Ἂν πάλι δὲ θέλῃς, κακὸ δικό σου. Ἐγὼ μιὰ φορὰ εἶμαι πάλι εὐτυχισμένη».

Ἔκλεισε μὲ κάποιο πεῖσμα τὸ γράμμα καὶ τὸ ταχυδρόμησε.

Καὶ ρίχτηκε πάλι στὴ μελέτη. Γιατὶ ἡ ἐμφάνισι αὐτή, τὸ καταλάβαινε, ἦταν ἡ πιὸ σοβαὴ στὴ ζωή της. Ἀπὸ αὐτὴν θὰ κρινόταν ὄχι μονάχα ἡ καλλιτεχνική της καρριέρα, ἀλλὰ κι' ἡ εὐτυχία της.

Ἡ «πρεμιέρα»

— Ἔχεις τράκ; τὴ ρώτησε ὁ Φερνάντο, τὴν ὥρα ποὺ τὴ βοηθοῦσε νὰ ἑτοιμαστῇ γιὰ νὰ βγῇ στὴ σκηνή.

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια σοβαρά.

— Ὄχι, ἀγαπημένε μου.

— Εἶσαι σίγουρη;

— Ναί. Εἶμαι ἀπόλυτα ψύχραιμη. Ἡ Ἰδέα πὼς θὰ σ' ἔχω κοντά μου, μοῦ σβύνει τὸ τράκ.

— Μπράβο! εἶπε αὐτὸς ἐπιδοκιμαστικά. Κι' ὅμως δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ ἐμφανίζεσαι στὴν Ὄπερα τοῦ Παρισιοῦ. Ἐγώ, τί νὰ σοῦ πῶ; Τὴν πρώτη φορὰ αἰσθανόμουν μιὰ δυνατὴ συγκίνησι...

— Δὲ σ' ἐμπόδισε νὰ τραγουδήσῃς καλά;

— Τραγούδησα περίφημα, νὰ λέγεται...

— Ἔτσι κι' ἐγώ, θὰ σὲ βγάλω ἀσπροπρόσωπο, στὸ δρκίζομαι! Θὰ σ' εὐχαριστήσουν, ποὺ μεσολάβησες νὰ μὲ δεχθοῦνε...

Φιλήθηκαν μὲ πάθος. Σὲ λίγο χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς σκηνῆς.

Ἀπόρησε κι' ἡ ἴδια ἡ Φλώρα μὲ τὸν ἑαυτό της πὼς εἶχε τόση ψυχραιμία.

Τὸ κοινὸν τὴν ὑποδέχτηκε ἐπιφυλακτικά. Ἡ αἴθουσα κατάμεστη, ἀποθέωνε κάθε τόσο τὸν Φερνάντο, στὴν ἀρχή. Λίγο-λίγο ὅμως, τὰ χειροκροτήματα ἄρχιζαν νὰ μοιράζωνται. Στὸ τέλος, ἐφθασε στιγμή, ποὺ τὰ χειροκροτήματα ἦταν γιὰ τὴν νεαρὴ τραγουδίστρια.

Ἡ Φλώρα ἔλαμπε ἀπὸ εὐτυχία κι' ὁμορφιά. Κάθε φορά, ποὺ βρίσκονταν πίσω ἀπὸ τὴ σκηνή, φιλιόταν κλεφτὰ μὲ τὸ Φερνάντο. Ὁ διευθυντὴς ἦρθε μετὰ τὴν πρώτη πρᾶξι, ἐνῶ στὴν αἴθουσα βροντοῦσαν ἀκόμη, σὰ θύελλα, τὰ χειροκροτήματα.

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, τῆς τὸ φίλησε καὶ τῆς εἶπε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

— Μὲ κάνατε νὰ κλάψω. Ἡ φωνή σας εἶναι ὄνειρο!

Δίπλα της ὁ Φερνάντο καμάρωνε.

— Βλέπετε; Τώρα καταλαβαίνετε τί λάθος κάνατε νὰ βασανίζετε μὲ ἀναβολὲς μιὰ τέτοια καλλιτέχνιδα.

Ὅλη ἡ παράστασι ἐξακολούθησε σὲ ἀτμόσφαιρα θριαμβευτική. Στὸ τέλος, ἡ ἑλληνικὴ παροικία τὴν κύκλωσε. Συστάσεις, συγχαρητήρια, προσκλήσεις. Ἡ Φλώρα, ζαλισμένη, σημείωνε ὀνόματα, ἡμερομηνίες, διευθύνσεις στὸ καρνέ της.

Ὅλοι τὸ θεωροῦσαν φυσικὸ νὰ καλοῦνε μαζί της καὶ τὸ Φερνάντο. Χωρὶς νὰ ρωτάνε, τόπαιρναν γιὰ γεγονὸς τετελεσμένο πὼς ἦταν ἀρραβωνιασμένοι.

Ἕνα-δυὸ κυρίες Ἑλληνίδες τῆς ψιθύρισαν:

— Συγχαρητήρια καὶ γιὰ τὸ ἄλλο...

Καὶ τῆς ἔδειχναν τὸ νεαρὸ τενόρο.

Κόκκινη ἀπὸ εὐτυχία, τὰ δεχόταν κι' αὐτὰ συγχαρητήρια ἡ Φλώρα.

Ὅταν ἐπὶ τέλους, γλύτωσαν καὶ γύρισαν στὸ σπίτι τους, ὁ Φερνάντο τὴ σήκωσε στὰ χέρια.

— Ἔ... Αὐτὸ ἦταν!... Ἀπόψε εἶσαι ἀληθινὴ γυναῖκα μου! Ἀπόψε πείσθηκα κι' ἐγὼ πὼς τὰ ἄστρα μας ἑνώθηκαν!

— Ποτὲ δὲν τραγούδησες κι' ἐσὺ τόσο ὡραία, ἀγαπημένε μου! τοῦ εἶπε θερμά.

— Τὸ πιστεύω. Κι' ἐγὼ ἑνοιωθα τὴ φωνή μου νὰ γίνεται πιὸ γλυκειὰ καὶ πιὸ μεγάλη.

— Θέλεις νὰ παντρευτοῦμε; τὸν ρώτησε μ' ἕνα δειλό, κοριτσίστικο χαμόγελο.

— Θὰ παντρευτοῦμε!... ἀποκρίθηκε μὲ πεποίθησι αὐτός. Ναί, θὰ παντρευτοῦμε, δὲ χαράει συζήτησι. Ἀλλὰ νὰ μὴ βιαστοῦμε. Νὰ τελειώσῃ ἡ σαιζὸν νὰ μαζέψουμε ἄφθονο χρῆμα, κι' ἔπειτα νὰ σπιτονοικοκυρευτοῦμε.

— Ὅπως θέλεις, Φερνάντο, τοῦ εἶπε, πνίγοντας ἕνα ἀνεπαίσθητο ἀναστεναγμό.

— Εἴπαμε πρὸ πάντων, νὰ μὴν εἴμαστε ἀνθρωπάκια...

— Ναί, ἡ ἀγάπη μας μᾶς ἔδωσε καὶ στοὺς δυὸ φτερά. Ἡ δεύτερη ἐμφάνισί μου θὰ εἶναι ἀκόμα καλύτερη, τὸ ξέρω...

— Κι' ἡ τρίτη ἀκόμα καλύτερη. Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ.

— Ἄλλη μιὰ ἐρωτικὴ νύχτα... Ὁ Φερνάντο φαινόταν τρελλὸς γι' αὐτήν. Κι' ἡ Φλώρα;

Μέσα στὴν ἀγκαλιά του ἀναπολοῦσε ὅλες τὶς ἀγάπες της. Τὸ ἀγνὸ εἰδύλλιο μὲ τὸ Νώντα Νέλκο. Τὸν ἔρωτα τοῦ Γιώργου Πλέρη... Πὼς τοῦ χάρισε ἀψηφιστὰ τὴν ἀγάπη της! Καὶ πὼς δὲ δίστασε καβάλου νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ ζωή της!... Οὔτε στιγμὴ δὲ σκέφθηκε, ὅτι εἶχε χαρίσει τὴν ἀγνότητά της σ' αὐτὸν τὸν ἄντρα, ποὺδιωξε ἔπειτα ἡ ἴδια. Οὔτε στιγμὴ δὲ σκέφθηκε πὼς ἄλλες κοπέλλες θὰ προτιμοῦσαν νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ μείνουν ἔτσι...

«Προλήψεις!...», συλλογιζόταν.

Ὁ Βιττορίνι μπῆκε στὴ ζωή της σὰν ἕνας ἥλιος ζεστός, ποὺ τὴν πυρπόλησε. Χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾶη ἀληθινά, ἦταν εὐτυχισμένη κοντά του. Ἔπειτα, ὁ πειρασμός, ποὺ τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νέλκου... Κι' ἔπειτα ὁ Ἀλμπέρτο. Ὄχι, αὐτὸν δὲν τὸν ἀγάπησε. Κι' ὅμως πόνεσε, ἦταν ἡ φιλοτιμία της ποὺ πονοῦσε κοντά του.

Τώρα; Ἦταν στ' ἀλήθεια ἐρωτευμένη μὲ τὸν ὁμορφο Φερνάντο;...

«Ναί! ναί, ναί!...».

Ὅλη της ἡ ὕπαρξι τῆς τὸ φώναζε. Ἡ εὐτυχία πούνοιωθε στὸ ἀγκάλιασμά του, ἦταν πλήρης. Ποτὲ δὲ φανταζόταν πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ φέρῃ τόση εὐτυχία ἡ ἀγάπη. Ἀλλὰ κι' ἡ ψυχή της ἦταν ἱκανοποιημένη κι' εὐτυχισμένη. Ὅταν τραγουδοῦσαν μαζί, ὅταν μελετοῦσαν μαζί, ὅταν συζητοῦσαν ἀπάνω σὲ θέματα, ποὺ τἀνοιωθαν κι' οἱ δυό τους, αἰσθανόταν πὼς εἶχαν παντρευτῆ οἱ ψυχές τους!

«Εἶμαι ἐρωτευμένη!», Ἐλεγε καὶ ξανάλεγε μέσα της.

Κι' ὅλο τὸ παρελθὸν ἔσβυνε μπροστά της. Τῆς φαινόταν πὼς μόλις τώρα γεννιόταν, μόλις τώρα στὰ εἰκοσιτρία τὰ χρόνια, μόλις τώρα, ἀφοῦ εἶχε ρουφήξει ὅλο τὸ φαρμάκι τῆς ζωῆς.

Ἡ σύζυνος

Ἡ δεύτερη παράστασι ἄρχισε θριαμβευτικά. Τὰ χειροκροτήματα δὲν ἔλεγαν νὰ τελειώσουν κι' ἡ Φλώρα ἀκτινοβολοῦσε μ' ὅλη τὴν ὁμορφιὰ τῆς εὐτυχίας.

Εἶχε τελειώσει ἡ δεύτερη πρᾶξι τοῦ «Ριγολέττου» καὶ χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι γιὰ τὴν τρίτη. Ὁ Φερνάντο, στὸ καμαρίνι τῆς Φλώρας, τὴ βοηθοῦσε τάχα νὰ ἑτοιμαστῇ καὶ τὴν τρέλλανε στὰ φιλιά. Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο ἐρωτευμένος, τόσο τρυφερός.

— Εἶσαι δική μου! τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ξανάλεγε. Τίποτα δὲ θὰ μᾶς χωρίσῃ. Εἴμαστε πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο!

Ἡ Φλώρα κυτταζόταν στὸν καθρέφτη καὶ θαύμαζε κι' ἡ ἴδια τὴν ὁμορφιά της. Τὰ μάτια της... Ἕνα ποίημα! Ποτὲ δὲν εἶχαν τέτοια λάμψι. Δυὸ ἄστρα μέσα στὸ ρόδινο πρόσωπό της, κάτω ἀπὸ τὸ φυσικὸ πλαίσιο τῶν ξανθῶν της μαλλιῶν. Τὸ δέρμα της ἦταν λεῖο, κατάλευκο, διάφανο. Οἱ ὦμοι της στρογγυλοί, καλοφτιασμένοι, ἡ μέση της λεπτή.

Πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη της ὁ Φερνάντος, σκυμμένος, περνοῦσε τὰ χείλη του στὸ λαιμό της, στοὺς ὤμους της. Κι' αὐτὴ χαμογελοῦσε, γύριζε κάθε τόσο, καὶ τοῦ ψιθύριζε, ἐρωτευμένη:

— Τρελλόπαιδο. Τρελλόπαιδο... μ' ἔχεις κάνει ρεζίλι.

Γελοῦσε αὐτός.

— Ναί, τὸ ξέρω. Ὅλος ὁ κόσμος μιλάει γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Σὲ στενοχωρεῖ αὐτό;

— Ὄχι... ὄχι, ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ.

— Ἐξ ἄλλου, θὰ παντρευτοῦμε. Καὶ τότε νὰ δοῦμε τί θὰ λένε οἱ κακὲς γλῶσσες...

— Θὰ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη τότε...

— Γυναικούλα! τῆς ἔλεγε χαϊδευτικά. Εἶσαι μεγάλη καλλιτέχνις, κι' ὅμως δὲ μπορεῖς νὰ ξεφύγῃς ἀπὸ τὶς προλήψεις.

Τὸ κουδοῦνι χτύπησε πάλι.

— Τρέχα! φώναξε ὁ Φερνάντο. Μόλις προφθαίνεις.

— Ἔχουμε καιρό... τοῦ ψιθύρισε, διψασμένη ἀκόμα γιὰ φιλιά.

Καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν πάλι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάποιος χτύπησε βιαστικὰ τὴν πόρτα κι' ἄνοιξε χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι. Ἦταν ἕνας ὑπάλληλος τοῦ θεάτρου.

Ὁ Φερνάντο τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὸ βλέμμα.

— Πῶς μπαίνεις ἔτσι;

— Συγγνώμην, φώναξε αὐτός, λαχανιασμένος. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ δυὸ λόγια ἰδιαιτέρως; Εἶναι ἀνάγκη.

Κατσουφιασμένος βγῆκε ἀπὸ τὸ καμαρίνι ὁ Φερνάντο. Γύοισε μετὰ ἕνα λεπτό.

Ἡ Φλώρα τρόμαξε, γιατὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν μαῦρο.

— Μὲ συγχωρεῖς. τῆς εἶπε. Εἶναι ἀνάγκη. Κάποια δουλειά... Ἐτοιμάσου γρήγορα...

— Ἔννοια σου, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε, γελαστή, εὐτυχισμένη.

Κι' ὁ Φερνάντο ἔφυγε σὰν κυνηγημένος.

Ἀνύποπτη παρουσιάστηκε στὴ σκηνὴ η Φλώρα. Ἡ φωνή της ἁπλώθηκε σὰν κῦμα ἁρμονικό, ἁπάνω στὴν ἀσφυκτικὰ γεμάτη αἴθουσα, στὰ πολυτελῆ πορφυρᾶ βελοῦδα, στοὺς χρυσοὺς πολυελαίους. Χαιρόταν κι' ἡ ἴδια μὲ τὴ δύναμι τῆς τέχνης της.

Ὁ Φερνάντο βγῆκε κι' αὐτὸς στὴ σκηνή. Μόλις ἄνοιξε τὸ στόμα του, ἡ Φλώρα τρόμαξε. Ἡ φωνή του ἔτρεμε, οἱ κινήσεις του ἦταν σπασμωδικές. Ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κατάλαβε ἡ Φλώρα πὼς κάτι τὸ ἀσυνήθιστο συνέβαινε μὲ τὸν ἀγαπημένο της.

Μὲ τὰ μάτια τὸν ρώτησε:

Αὐτός, ἀπόφυγε τὴ ματιά της. Τὰ γείλη του ἔτρεμαν. Ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος.

Κι' ἡ Φλώρα κατάλαβε πὼς κλονιζόταν κι' αὐτὴ ἡ ἴδια, πὼς κι' ἡ δική της φωνὴ σὰ νάτρεμε. Ὡστόσο, ὁ κόσμος, συνεπαρμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία ὅλης τῆς βραδυᾶς, χειροκροτοῦσε θερμά. Ἅπε-ρες φορὲς ἄνοξε καὶ ξανάνοιξε ἡ αὐλαία. Στὸ τέλος, τὰ χειροκροτήματα ἀραίωσαν. Μὲ ἀνακούφισι κατάλαβε ἡ Φλώρα πὼς δὲ θἄβγαινε πιὰ στὴ σκηνή. Ἔτσι, καθὼς κρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ Φερνάντο, γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὸ κοινό, τὸν τράβηξε.

— Ἔλα, ἔλα, τοῦ ψιθύρισε. Πές μου. Τί τρέχει;

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι της. Εἶδε τὰ μάτια τοῦ Φερνάντο νὰ στρέφωνται λη στιγμή, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε, ἕνα χέρι λησταγμή, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε, ἕνα χέρι τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Μιὰ στριγγιὰ γυναικεία φωνή, ἀκούστηκε σὰν χείμαρρος:

— Παλιογυναῖκα!... Ξεμυαλίστρα!... Νομίζεις πὼς θὰ σὲ φοβηθῶ, ἐπειδὴ τραγουδᾶς ὅμορφα; Τὸ φωνάζω... Εἶσαι τοῦ δρόμου. Ξεμυάλισες τὸν ἄντρα μου...

Μερικοὶ ἄνθρωποι ἔπεσαν ἀνάμεσά τους νὰ τὶς χωρίσουν. Ἡ γυναῖκα ὅμως εἶχε γαντζώσει τὰ νύχια της στὰ μαλλιὰ τῆς Φλώρας, σὰν ἀγρίογατα, τῆς τὰ τραβοῦσε. τὴν κύλησε στὸ πάτωμα. Μόλις ἀνάμεσα στὰ χτυπήματα, ἀντελήφθη ἡ Φλώρα πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ τῆς εἶχε ἐπιτεθῆ. ἦταν πολὺ ψηλή, πολὺ παχειά, μελαχροινή, μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες. Ὁ Φερνάντο εἶχε ἐξαφανισθῆ...

Φωνὲς ἀκούγονταν γύρω τους:

— Ντροπή! Κυρία Μονταρέζ... Ντροπή... Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι τρόποι, γιὰ νὰ διεκδικήσετε τὰ δικαιώματά σας.

Ὅταν, ἐπὶ τέλους, κατώρθωσαν νὰ τὴ χωρίσουν ἀπὸ τὰ νύχια τῆς μέγαιρας ἡ Φλώρα κουρέλι κυριολεκτικὰ καὶ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ποὺ τῆς ἔφεραν. Κύτταξε μὲ μάτια πελώρια γύρω της. Πολὺς κόσμος ἦταν μαζεμένος. Ἄνθρωποι μὲ πρόσωπα διαφόρων εἰδῶν, διαφόρων ἐκφράσεων. Ἄλλοι ἀγανακτισμένοι, ἄλλοι χαιρέκακοι, ἄλλοι εἰρωνικοί, ἄλλοι ποὺ διασκέδαζαν μονάχα. Ἄλλοι ποὺ θύμωναν. Στὴν ἄλλη ἄκρη, ἡ κυρία Μονταρὲζ μιλοῦσε μ' ἔξαψι:

— Ἔλαβα τηλεγράφημα!... Τί νομίζει ὁ κύριος Φερνάντο; Αὐτὰ μοῦ κάνει σ' ὁποιον τόπο πάει. Καὶ δὲν τοῦ γίνεται μάθημα... Τὴν ἴδια ἱστορία τούκαναν καὶ στὴ Γερμανία καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη! Ὅπου πάει, βρίσκει μία παλιογυναῖκα διστακτικὴ νὰ τοῦ κάνῃ τὰ γλυκὰ μάτια... Ἀλλά, ὄχι! ὄχι! Ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναῖκα του. Ἡ μητέρα τῶν πέντε παιδιῶν του... Μάλιστα πέντε... Τὸ πιὸ μεγάλο δέκα χρόνων. Τὸ μικρότερο δυό...

— Ἔκανε μεγάλες χειρονομίες, ἔδειχνε μὲ τὰ χέρια της μιὰ φανταστικὴ σκάλα ἀπὸ παιδιάτικα κεφάλια.

— Ἐγὼ τὸν ἄντρα μου δὲ θὰ τὸν χάσω! ξεφώνιζε. Δὲ θὰ τὸν χάσω. Δὲν τοῦ δίνω διαζύγιο... Οὔτε κι' αὐτὸς θέλει νὰ χωρίσουμε. Κάθε φορὰ ποὺ γυρίζει μετανοιωμένος... Καὶ μ' ἀγαπάει πιὸ πολὺ κάθε φορά... Γι' αὐτὸ δὲν τἄχω μαζί του. Αὐτὲς οἱ νεαρὲς παλιογυναῖκες, ποὺ νομίζουν πὼς, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε ταλέντο, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κλέβουν τοὺς ἄντρες τῶν ἄλλων. Αὐτές...

Γύρισε στὴ Φλώρα καὶ τὴ φοβέρισε μὲ τὴ γροθιά της.

— Ἄκουσε ἐσύ... Νὰ τὰ μαζέψῃς καὶ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ Παρίσι. Κάνε ὅπως μπορεῖς. Ὁ κόσμος εἶναι μεγάλος. Μὲ τὸν ἄντρα μου δὲ θέλω νὰ ξαναπαίξῃς. Οὔτε καλημέρα νάνῃς. Ἀλλοίμονό σου, ἂν σᾶς ξαναδῶ μαζί! Τώρα σὲ ἔσωσα. Ἄλλη φορὰ θὰ σὲ σκοτώσω.

Εἶχε μιὰ τραγουδίστρι προφορά, ξενική, τόνιζε κάθε λέξι κι' οἱ ἔντονες χειρονομίες

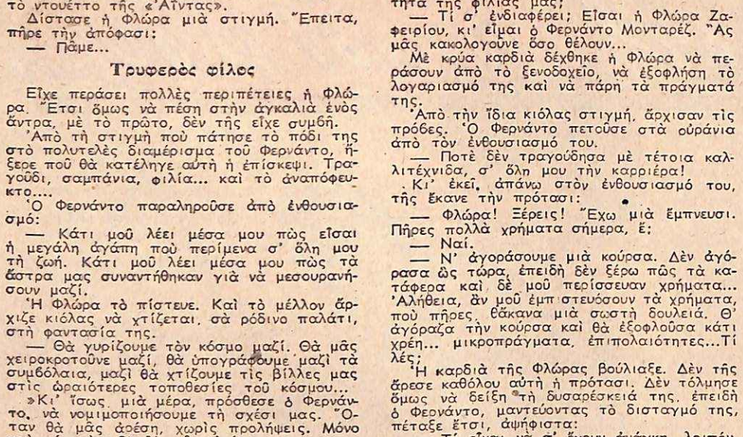

ΚΑΙ... «ΜΙΣ ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ»

Ἀφοῦ κατέκτησε τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική, ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ κατακτᾶ τώρα καὶ τὴν Ἀσία. Στὴ Σιγκαπούρη ἔγινε προ ἡμερῶν ἕνας διαγωνισμὸς γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς νέας, ποὺ θὰ ἐμοιαζε περισσότερο στὸ πρόσωπο καὶ στὶς σωματικὲς ἀναλογίες μὲ τὴν Μπριζὶτ Μπαρντό. Ἑξακόσιες νέες βήλωσαν συμμετοχὴ στὸ διαγωνισμό, στὴν τελικὴ φάσι, ὅμως πῆραν μέρος μόνο οἱ πέντε τῆς φωτογραφίας μας καὶ ἀπ' αὐτὲς νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὑπ' ἀρ. 1. Ἡ ἐκλογὴ της ὅμως ἔγινε ἀφορμὴ πολλῶν ἐπιθέσεων κατὰ τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς.

ΒΟΥΤΙΕΣ ΣΤΟΝ ΤΙΒΕΡΗ

Κάθε μεγαλούπολι ἔχει τὸν ἢ τοὺς τύπους της, πρόσωπα γραφικά, διασκεδαστικά, τὰ ὁποῖα γίνονται πασίγνωστα μὲ τὶς λόξες ἢ τὶς μανίες τους. Ἕνα τέτοιο τύπο ἔχει καὶ ἡ Ρώμη. Πρόκειται γιὰ τὸ Βέλγο πού, ἐδῶ καὶ 60 χρόνων, ὁ ὁποῖος εἶναι ἑκατοντάχρονος ἀπὸ χρόνια στὴν Ἰταλικὴ πρωτεύουσα καὶ προτιμᾶ νὰ τὸν ἐπονομάζουν «Κύριο Ο.Κ.». Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει μανία μὲ τὶς βουτιές. Ὁποιαδήποτε ἐποχή, ἀκόμα καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα, ὁ «Μίστερ Ο.Κ.», βουτάει ἀπὸ τὶς γεφύρια στὸν Τίβερη. Στὴ φωτογραφία μας, ἀριστερά, ὁ «Μίστερ Ο.Κ.», β

της συμπλήρωναν τὶς σκέψεις της.

Κάποιο χέρι πονετικὸ σήκωσε τὴ Φλώρα. Κάποια φωνή:

— Ἐλᾶτε... Ἐλᾶτε... Μὴν ἀκοῦτε...

Τὴν πῆγαν, στὰ χέρια σχεδόν, στὸ καμαρίνι της. Ἡ καμαριέρα τὴ βοήθησε νὰ ντυθῆ. Ἡ Φλώρα δὲ μιλοῦσε. Αἰσθανόταν μονάχα πὼς τὰ νεῖλη της ἔτρεμαν. Οὔτε καὶ μποροῦσε νὰ σκεφθῆ τίποτε. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ μυαλό της εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ κεφάλι της, πὼς τὸ κρανίο της ἦταν ἄδειο.

Ὅταν ἑτοιμάστηκε, εἶδε τὸ διευθυντὴ νὰ μπαίνῃ στὸ καμαρίνι της.

— Τί κάνετε, ἀγαπητή μου κυρία; τὴ ρώτησε μὲ μιὰ εὐγενικὰ ὑπόκλισι... Ἤρθα νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη καὶ ἐκ μέρους τοῦ θεάτρου... Ἦταν φοβερό! Δυστυχῶς, ὅταν μὲ εἰδοποίησαν, ἦταν πολὺ ἀργά. Ἂν ἤμουν παρών, θὰ ἔβαζα στὴ θέσι της αὐτὴ τὴ μέγαιρα... Τί κτηνωδία!...

— Εἶναι ἡ γυναῖκα του; ρώτησε ἡ Φλώρα ἀχνά.

— Ἔτσι φαίνεται... Ἔτσι διαλαλεῖ. Θὰ εἶναι γυναῖκα του, γιὰ νἄχῃ αὐτὸ τὸ θράσος... Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι πρωτάκουστα... Ἐλᾶτε. δά, δὲν ξέρει πῶς ζοῦνε οἱ καλλιτέχνες; Ποιὸς καλλιτέχνης ἀρκεστήκε στὸ συζυγικὸ τραπέζι;

Γέλασε πονηρά. Ἔπειτα, ρώτησε σοβαρά:

— Δὲν ξέρατε. ὅτι εἶναι παντρεμένος ὁ Φερνάντο;

— Ὄχι! Ἐσεῖς τὸ ξέρατε;

— Ἔλεγε πὼς εἶναι ἀνύπαντρος.. Τί πονηρός!...

Γελοῦσε, καθὼς τἄλεγε αὐτά, καὶ φαινόταν πὼς διασκέδαζε μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Πῶς θὰ ξεμπλέξουν τώρα, νὰ δοῦμε, πρόσθεσε. Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἔδωσε ὑποσχέσεις;

Ἡ Φλώρα δὲν ἀποκρίθηκε.

— Φυσικά, δὲ θὰ πιστεύατε κι' ἂν σᾶς ἔδινε. Ἀλλὰ ποῦ ζοῦμε, ποῦ ζοῦμε; Εἴμαστε στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα... Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γυρίσουμε πίσω. Οἱ ἰδέες εἶναι πιὸ ἐλεύθερες τώρα...

Ἡ Φλώρα, πεσμένη στὴν πολυθρόνα της, ἄκουγε τὴ φωνή του σὰν μακρυνή.

— Ποῦ εἶναι; ρώτησε σὲ λίγο.

— Ὁ Φερνάνδο; Ἔφυγε! Ἔφυγε μαζί της. Τὸν ἀπήγαγε. Τὸν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο. Φαίνεται πὼς τὴ φοβᾶται. Παλιοχαρακτήρας! Ἀλλὰ εἶναι σπουδαῖος τραγουδιστής!...

— Θὰ ξανατραγουδήσῃ;

— Ἐβώ; Μὰ φυσικά, κυρία μου, φυσικά! Ἔχει συμβόλαιο γιὰ ὅλο τὸ χειμῶνα. Καὶ σεῖς θὰ τραγουδήσετε κι' ἂς φωνάζῃ ἡ γυναῖκα του. Δὲ μᾶς ἐνδιαφέρει διόλου.

Τὰ μάτια τῆς Φλώρας στηλώθηκαν στὸν ἄντρα μὲ τρόμο.

— Θὰ ξανατραγουδήσω κι' ἐγώ;

— Θὰ ρωτᾶτε; Ἐξ ἄλλου, μοῦ ὀφείλετε μιὰ παράστασι. Ἔχετε συμβόλαιο!

— Μαζί του; Ὄχι. Δὲν τραγουδῶ...

— Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιώτικα; Θὰ τραγουδήσετε «Τόσκα», δὲν εἶναι ἔτσι; Δὲν ἐννοῶ νὰ κάνω καμμιὰ μεταβολὴ στὰ προγράμματα. Εἶναι ὅλα ἕτοιμα, τυπωμένα, οἱ πρόβες ἔγιναν...

— Θὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τραγουδήσω μαζί του.

— Ἔτσι τὸ νομίζετε τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμή. Θὰ συνηθίσετε στὴν ἰδέα. Μεσολαβοῦν τρεῖς ἡμέρες. Ἔχετε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ συνέλθετε... Σταθῆτε... Σᾶς τραυμάτισε κιόλας αὐτὴ ἡ μέγαιρα... Πολὺ ἐλαφρά, ἀνεπαίσθητα, μιὰ ἀμυχὴ ἀπάνω ἀπὸ τὸ φρύδι σας. Πονᾶτε;

Τὸ βλέφαρο τῆς Φλώρας τρεμόπαιξε.

— Ναί, πονάω μέσα στὸ μάτι... στέναξε.

— Δὲν εἶναι τίποτα. Θὰ περάσῃ. Μὴ φοβᾶστε. Θὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας στὴν ἑπομένη παράστασι. Θὰ σᾶς ἔχουμε φρουρά...

Γέλασε, εὐχαριστημένος.

— Τί ρεκλάμα!... πρόσθεσε. Σπουδαία ρεκλάμα! Θὰ δῆτε κόσμο, ποὺ θὰ ἔχουμε... Πλημμύρα, μεθαύριο! Πρέπει νὰ φανῆτε ἀνταξία, κυρία μου. Ἐλᾶτε, σηκωθῆτε. Πηγαίνετε στὸ σπίτι σας ν' ἀναπαυθῆτε...

Σταμάτησε, γιατὶ εἶδε τὴ δυστυχισμένη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας.

— Ἄ, συγγνώμην! εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς μένετε μαζὶ μὲ τὸν Φερνάντο... Τί Ἱστορία! Φυσικά, δὲ μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὸ σπίτι του. Ἡ μέγαιρα θὰ σᾶς λυντσάρῃ. Θὰ πᾶτε στὸ ξενοδοχεῖο. Θὰ φροντίσω ἐγώ. αὔριο, νὰ λάβετε τὰ πράγματά σας στὸ ξενοδοχεῖο. Μὴν ἀνησυχῆτε.

Τὴ συνόδευσε ὁ ἴδιος κάτω, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔδωσε τὴ διεύθυνσι κάποιου ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου.

Ἀνωνία

Ἔπεσε στὸ κρεβάτι της ἡ Φλώρα, σὲ τέτοια κατάστασι, ποὺ δὲ μποροῦσε οὔτε ν' ἀναπολήσῃ τί εἶχε συμβῆ. Μονάχα πονοῦσε. Αὐτὸ καταλάβαινε. Τὸ κεφάλι της πονοῦσε, τὸ μυαλό της σάλευε. Ἡ καρδιά της ἦταν κουρελιασμένη.

Ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέρασε ἔτσι. Πρὸς τὰ ξημερώματα, ξεδιάλυνε μιὰ σκέψι:

— Μὲ πρόδοσε κι' αὐτός. Κι' αὐτός!...

Καὶ μονάχα τότε, σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ἤρθαν τὰ δάκρυα.

Ἔχωσε τὸ μαξιλάρι της στὸ στόμα της, γιὰ νὰ μὴν ἀκουγόνται οἱ λυγμοί της, κι' ἔκλαψε, ἔκλαψε ὧρες ἀτέλειωτες.

Ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἡσύχασε τὸ κλάμα, ἄκουσε νὰ χτυπᾶνε στὴν πόρτα της.

Σκούπισε τὰ μάτια της. Ἡ ἡμέρα ἔμπαινε ἀπὸ τὶς γρίλιες, θαμπή, συννεφιασμένη. Μιὰ καμαριέρα προχώρησε, γελαστή, πετάχτη, ἀνύποπτη γιὰ τὸ δράμα. Ὅταν τὴν εἶδε, κοκκάλωσε.

— Ἡ κυρία δὲν εἶναι καλά; ρώτησε.

Ἔφερε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της ἡ Φλώρα. Ἔκαιγε.

— Ναί... δὲν εἶμαι καλά. Πέρασα μιὰ φριχτὴ νύχτα.

— Νὰ φέρουμε γιατρό;

— Ὄχι... Εὐχαριστῶ. Θὰ σηκωθῶ.

Σηκώθηκε, ντύθηκε μὲ ἀφάνταστο κόπο. Ἕνας πόνος συθλερὸς ἁπάνω ἀπὸ τὸ μάτι της, στὸ μέτωπο. Θυμήθηκε πὼς αὐτὸ τὸ μάτι τὴν εἶχε πονέσει ἀφάνταστα τότε, ποὺ τὴ χτύπησε ὁ Οὔγκο. Ἀπὸ τότε τὴν ἐνοχλοῦσε ἀρκετὰ συχνά. Δὲν ἦταν σὰν τὸ ἄλλο της τὸ μάτι.

— Βλέπετε νἄχῃ τίποτα τὸ μάτι μου; ρώτησε μὲ φόβο τὴν καμαριέρα.

— Ναί, ἀποκρίθηκε αὐτή. Εἶναι κόκκινο, ἐρεθισμένο.

Ἔσφιξε τὰ χείλη της μὲ πεῖσμα ἡ Φλώρα. Κύτταξε τὸ ρολόϊ της. Δὲν ἔβλεπε πολὺ καθαρὰ τοὺς ἀριθμούς. Ἡ καρδιά της σταμάτησε.

«Πρέπει νὰ πάω στὸ γιατρό!», σκέφτηκε. Δὲν εἶχε ὅμως ὥρα διαθέσιμη. Μόλις πρόφθαινε νὰ πάῃ γιὰ τὴν πρόβα.

Σὰ ν' ἀνέβαινε τὸ Γολγοθᾶ, ἀνέβηκε τὶς σκάλες τῆς Ὄπερας. Κύτταξε ἴσια μπροστά της. Ὡστόσο, πρόφθασε, στὰ παρασκήνια, ν' ἀντιληφθῆ τὶς μικρὲς χορεύτριες, ποὺ τὴν κύτταζαν εἰρωνικά. Καὶ τὸ αὐτί της πῆρε κάποια λεξί:

— Τί χάλια!...

Τὸ ἤξερε πὼς ἡ ἐμφάνισί της ἦταν ἀξιοθρήνητη. Οὔτε κι' εἶχε προσπαθήσει νὰ περιποιηθῆ τὸν ἑαυτό της.

Σὲ λίγο, ἔφθασε κι' ὁ Φερνάντο. Στάθηκε μακρυά της. Κι' ἡ πρόβα ἄρχισε.

Ὅταν τὸ θέλησε ὁ ρόλος νὰ βρεθῆ στὴν ἀγκαλιά του, ἔνοιωσε τὸ κορμί της νὰ σπαρταράῃ.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, τῆς ψιθύρισε... Θὰ χωρίσω...

Τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὴ ματιά της.

Κι' ἔτσι, χωρὶς ἄλλη λέξι, τέλειωσε ἡ πρόβα.

Γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο της. Στὸ μεταξύ, τῆς εἶχαν στείλει τὶς ἀποσκευές της.

Περίμενε πὼς ὁ Φερνάντο θὰ τῆς εἶχε στείλει συγχρόνως καὶ τὰ χρήματα, ποὺ τοῦ εἶχε δανείσει. Πολλὰ χρήματα. Τίποτα...

Ἔπεσε πάλι στὸ κρεβάτι της. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ σηκωθῆ, οὔτε γιὰ νὰ πάῃ στὸ γιατρό.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μάτι της ἦταν χειρότερα. Δήλωσε, ὅτι δὲ θὰ πήγαινε στὶς πρόβες κι' ὅτι θὰ παρουσιαζόταν κατ' εὐθεῖαν στὴν παράστασι.

— Καλά, συμφώνησε ὁ διευθυντής. Γιὰ σᾶς, θὰ γίνῃ μιὰ ἐξαίρεσι. Αὔριο, στὴν παράστασι.

Τὴ μιάμιση αὐτὴ μέρα τὴν πέρασε στὸ κρεβάτι της. Κάθε τόσο, μιὰ κρίσι δακρύων. Κάθε τόσο, ἡ ἀνάγκη νὰ ξεφωνίσῃ ἀπὸ ἀπελπισία. Κάθε τόσο ἡ σκέψι τοῦ θανάτου.

«Εἶμαι γεννημένη γιὰ τὴ δυστυχία», συλλογιζόταν.

Ἔτσι, σ' αὐτὴ τὴν ψυχολογικὴ κατάστασι, ξεκίνησε γιὰ τὴν τρίτη παράστασι τοῦ συμβολαίου της.

Πανωλεθρία

Μπορεῖ ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη νὰ διαλυθῆ ἕνας ὀργανισμός; Μπορεῖ μιὰ φωνὴ κρυστάλλινη, μιὰ φωνὴ ἀηδονιοῦ, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, νὰ χάσῃ κάθε ὁμορφιά; Μπορεῖ ὄχι μονάχα νὰ μὴν ἔχῃ ὁμορφιά, ἀλλὰ οὔτε κἂν νὰ βρίσκῃ τὶς σωστὲς νότες;

Αὐτὸ τὸ ρώτημα ἔθεταν μεταξύ τους οἱ ἀκροατὲς τῆς «Τόσκας» μετὰ τὴν πρώτη πρᾶξι. Τὰ σχόλια ἔδειναν κι' ἔπαιρναν.

— Μηδέν! Φρικτή! Αὐτὴ εἶναι ἡ περίφημη Φλώρα Ζαφειρίου; Οὔτε καὶ τὸ ρόλο της κατέχει καλά. Τρέμει ἡ φωνή της καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς θὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

— Ἀποτυχία. Κι' ὁ Μονταρὲζ δὲν εἶναι περίφημος. Κι' αὐτὸς δὲν εἶναι στὰ καλά του

— Μὰ δὲν τὰ μάθατε;...

Γέλια, καὶ γιὰ χιλιοστὴ φορὰ ἡ ἀφήγησι τοῦ σκανδαλιστικοῦ ἐπεισοδίου.

— Μαλλιοτράβηγμα σπουδαῖο! Μιὰ σπαρταριστὴ σκηνή. Καὶ τώρα, ἡ γυναίκα του στέκει στὰ παρασκήνια. δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ κουνήσῃ. Μόλις βγῇ ἀπὸ τὴ σκηνὴ ὁ Μονταρέζ, τὸν ἁρπάζει καὶ τὸν χώνει στὸ καμαρίνι...

Αὐτὰ πολὺ λέγονταν στὴν πλατεῖα, ἡ Φλώρα τὰ ζοῦσε. Καταλάβαινε πὼς ἡ φωνή της ἔβγαινε γελοία. Καταλάβαινε πὼς δὲν ἤξερε καλὰ τὸ ρόλο της, πὼς ἕνα σύννεφο εἶχε πέσει στὸ μυαλό της καὶ εἶχε σκεπάσει κάθε θύμησι, κάθε γνῶσι. Σὲ πολλὲς στιγμές, καταλάβαινε πὼς μέσα στὸ μυαλό της ἦταν τὸ χάος. Τότε ἔστρεφε τὰ μάτια της, γεμάτα ἀγωνία, στὸν ὑποβολέα κι' αὐτὸς τῆς φώναζε τὴ συνέχεια.

Στὸ διάλειμμα, εἶδε τὴν κυρία Μονταρὲζ ν' ἁρπάζῃ μπροστὰ στὰ μάτια της τὸν ἄντρα της, σὰν ἰδιοκτησία της. Εἶδε τὰ εἰρωνικὰ χαμόγελα γύρω της. Ὁ διευθυντὴς ἔτρεξε καταπάνω της, μὲ ὕφος ἐξαλλο:

— Κυρία Φλώρα... Τί ἔχετε;... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Αὐτὸ εἶναι καταστροφή, πανωλεθρία. Δὲ μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε αὐτὸ τὸ κακό.

— Μήπως τὸ θέλω κι' ἐγώ; τὸν ρώτησε.

— Μὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας. Τί καλλιτέχνις εἴσαστε; Οἱ καλλιτέχνες ξέρουν νὰ ὑποκρίνωνται καὶ στὴν ἰδιωτική τους ζωὴ ἀκόμα.

— Θὰ προσπαθήσω. τοῦ ὑποσχέθηκε, ὑποτακτική.

— Ναί, νὰ προσπαθήσετε! Σκεφθῆτε,πλὴν τῶν ἄλλων, ὅτι ἀπόψε κρίνεται ἡ τύχη σας. Τὸ Διοικητικὸ συμβούλιο περιμένει καὶ τὴ σημερινὴ παράστασι, γιὰ νὰ ἀποφασίσῃ τὸ ὁριστικό σας συμβόλαιο...

Δὲν καταλάβαινε καλὰ τὰ λόγια του. Τὸ πέπλο ποὺ εἶχε πέσει στὸ μυαλό της, σὰ νὰ τὴν ἐμπόδιζε νὰ νοιώσῃ καὶ τὶς πιὸ ἁπλὲς κουβέντες.

Ἡ δευτέρα πρᾶξι πῆγε ἀκόμα χειρότερα. Ὁ διευθυντὴς μαλλιοτραβιόταν. Μεσικὰ σφυρίγματα ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ ὑπερῶο.

Στὴν τρίτη πρᾶξι ὁ Φερνάντο τῆς ψιθύρισε:

— Νὰ ἐπιβληθῆς στὸν ἑαυτό σου. Δὲν εἶναι κατάστασι αὐτή. Γινόμαστε κι' οἱ δυὸ περίγελοι!...

Τὰ λόγια του αὐτά, τῆς ἔδωσαν τὴ χαριστικὴ βολή.

Κάποια στιγμή, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνή, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Δὲ μπορῶ! στέναξε. Δὲν αἰσθάνομαι καλά... Δὲ βλέπω... Δὲ βλέπω!...

— Νὰ τελειώσετε τὴν παράστασι! τῆς φώναξε ὁ διευθυντὴς ἔξω φρενῶν.

— Ἕνα πέπλο εἶναι μπροστὰ στὰ μάτια μου. Στιγμὲς-στιγμὲς δὲ βλέπω τίποτα...

— Εἴσαστε νευρασθενική, Ἀλλὰ ἔχετε ὑποχρέωσι νὰ τελειώσετε τὴν παράστασι.

Τὴν ἔσπρωξαν γιὰ νὰ βγῇ στὴ σκηνή, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα. Ἡ Φλώρα παρουσιάστηκε. Ἄνοιξε τὸ στόμα της. Μιὰ φωνὴ φάλτσα... Ἕνα σφύριγμα στὴν πλατεῖα. Ἔπειτα, ξαφνικά, ὅλα ἔσβυσαν μπροστά της. Τὸ σκοτάδι... καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Τὸ μόνο ποὺ ἀντελήφθη ἦταν μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀγανάκτησι.

— Κλεῖστε τὴν αὐλαία!... Κλεῖστε τὴν αὐλαία!...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Στὸ Παρίσι, ὁ κομμωτὴς Ρομπὲρ Βανὸρ παρουσίασε τὰ χτενίσματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπικρατήσουν κατὰ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1959. Τὰ μοντερνέκτ τῆς φωτογραφίας μας ἀνήκουν σὲ διαφόρους τύπους, κι' ἔτσι ἡ κάθε γυναῖκα δὲν ἔχει παρὰ νὰ δῇ σὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς τύπους αὐτοὺς ἀνήκει, γιὰ νὰ βρῇ συγχρόνως καὶ τὸ χτένισμα ποὺ τῆς ταιριάζει.

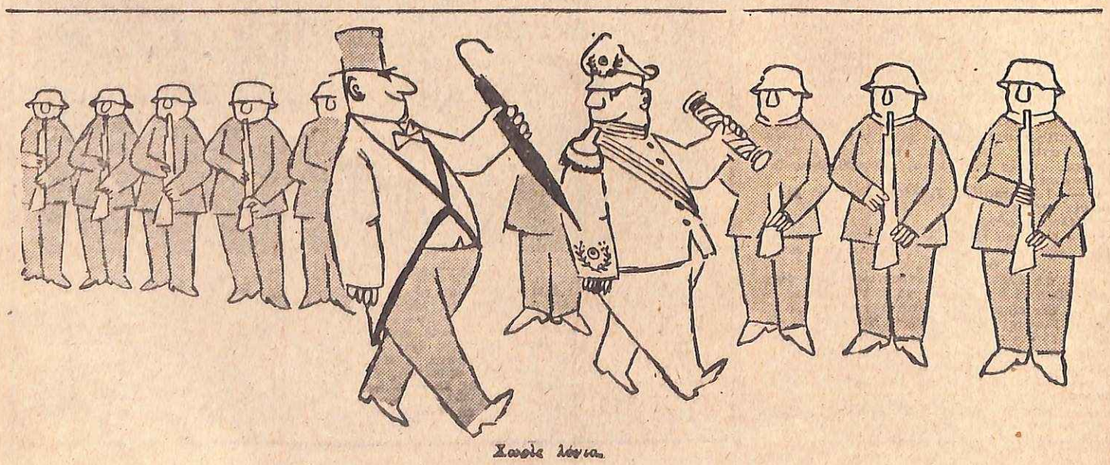

Σκηνὴ λόγια.

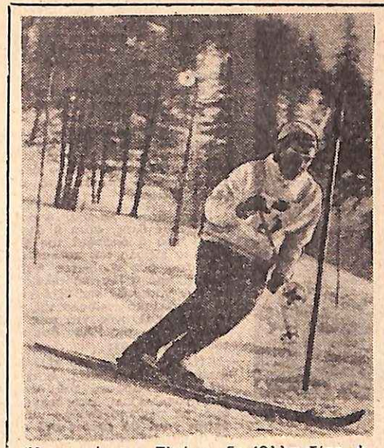

Ἡ πριγκήπισσα Εἰρήνη τῆς Ὁλλανδίας, ἐνῶ κατεβαίνει μὲ τὰ σκί της, τὶς πλαγιὲς τῶν αὐστριακῶν Ἄλπεων.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΜΠΩΝΤΟΥΕΝ
Βρῆκε τὴν ἐκλεκτή του!

Θεωρεῖται βέβαιο, στὶς Βρυξέλλες, πὼς θὰ παντρευτῇ τὴν Εἰρήνη τῆς Ὁλλανδίας

Δ ΕΝ ὑπάρχουν, καθὼς ξέρομε, σ' ὅλο τὸν κόσμο, πρόσωπα, ποὺ οἱ φῆμες νὰ τὰ ἔχουν τόσο συχνὰ παντρολογήσει, ὅσο ὁ Μπωντουὲν καὶ ἡ Μαργαρίτα! Κι' ὅμως, στὸ πεῖσμα ὅλων αὐτῶν τῶν διαδόσεων, ποὺ κυκλοφόρησαν κατὰ καιροὺς, οὔτε τὸ βασιλιᾶς τοῦ Βελγίου οὔτε ἡ ἀδελφή της βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας βρῆκαν ἀκόμη τὸν ἰδανικὸ σύντροφο. Ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἀνύπαντροι – ἐρίτηδες, θὰ ἔλεγε κανείς, γιὰ νὰ τροφοδοτοῦν τὴν ἀδημονία καὶ τὴν περιέργεια τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης!

Ὡστόσο, ἂν γιὰ τὴν δεύτερη αὐξαίνουν ὁλοένα οἱ πιθανότητες νὰ μείνῃ γεροντοκόρη καὶ ἀπαρηγόρητη νοσταλγὸς τοῦ «ᾠοῦ σμηνάρχου», γιὰ τὸν πρῶτο — πού, καὶ νὰ τὸ ἤθελε, οἱ βασιλικὲς ὑποχρεώσεις του θὰ τὸν ἐμπόδιζαν νὰ μείνῃ γεροντοπαλλήκαρο — φαίνεται πὼς τελειώσανε πιὰ τὰ ψέμματα καὶ πὼς βρέθηκε ὁριστικὰ ἡ πολυπόθητη νύφη.

Ὁ Μπωντουέν, ἀλλωστε – λένε αἱ καλὰ πληροφορημένοι κύκλοι τῆς βελγικῆς πρωτεύουσας — ἔχει ἀπὸ καιρὸ προσχωρήσει στὴν ἰδέα τοῦ γάμου καὶ θὰ εἶχε κιόλας παντρευτῆ τὴν Βεατρίκη τῆς Ὁλλανδίας, ἂν δὲν εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ τοῦ τὴν δώσουν!

Ὅπως εἶχαμε γράψει πέρυσι καὶ ὅπως ἐπιβεβαιώνεται σήμερα ἀπὸ τὶς πιὸ σίγουρες πηγές, ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς εἶχε αἰσθανθῆ μιὰ ξαίρετικὰ ἔντονη συμπάθεια γιὰ τὴν πρωτότοκη κόρη τῆς βασίλισσας Τζουλιάνας καὶ, μὲ τὴν συγκατάθεσί του, εἶχαν ἀρχίσει διαπραγματεύσεις ἀνάμεσα στὴ βελγικὴ καὶ τὴν ὁλλανδικὴ Αὐλὴ γιὰ τὴν ἐξέτασι τῶν δυνατοτήτων ἑνὸς τέτοιου συνοικεσίου.

Ἂν αὐτὲς οἱ διαπραγματεύσεις καταλήξανε σὲ ἀποτυχία, δὲ φταίει, ὅπως νομίσανε πολλοὶ τότε, μιὰ ξαφνικὴ ὑπαναχώρησι τοῦ Μπωντουέν, ἀλλὰ ἡ ἄρνησι τῆς Τζουλιάνας νὰ τοῦ δώσῃ γιὰ σύζυγό της πριγκήπισσα-διάδοχο τοῦ ὁλλανδικοῦ θρόνου. Πραγματικά, ὁ γάμος αὐτὸς θὰ προκαλοῦσε στὴν Ὁλλανδία μιὰ συνταγματικὴ ἀναστάτωσι, ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη, ποὺ προετοιμάζεται νὰ διαδεχτῇ τὴ μητέρα της — καὶ πού, τὴν ἀντικαθιστᾶ ἀπὸ τώρα σὲ ὡριαῖνες περιπτώσεις — θὰ βρισκόταν ὑποχρεωμένη, μόλις θ' ἀρραβωνιαζόταν τὸν Μπωντουέν, νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν διαδοχὴ τοῦ ὁλλανδικοῦ θρόνου, Γιὰ νὰ γίνῃ βασίλισσα τοῦ Βελγίου, δὲ θὰ γινόταν βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας! Καὶ θὰ ἔπρεπε, ἐσπευσμένα, νὰ ἐκπαιδευτῇ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀδελφές της γιὰ τὸν δύσκολο ρόλο, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε προπαρασκευαστῆ, ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια, ἡ Βεατρίκη.

Μερικοὶ εἰσηγήθηκαν, ὅπως ἀποκαλύπτεται τώρα, μιὰ τελειωτὴ λύσι: Νὰ ἀποτελέσῃ ὁ γάμος αὐτὸς τὴν εὐκαιρία γιὰ τὴν ἕνωσι σ' ἕνα κράτος τῶν δύο γειτονικῶν καὶ συμμάχων χωρῶν. Ἀλλὰ ἡ εἰσήγησί τους δὲν εἰσακούστηκε καὶ τὰ συνοικέσια ναυάγησε ὁριστικά. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ὁ Μπωντουὲν εἶχε δώσει τὴν συγκατάθεσί του γιὰ μιὰ ὑποψήφια νύφη καὶ, τὴν μοναδικὴ αὐτὴ φορά, εἶχε πῆ τὸ ὄχι... ἡ ὑποψήφια πεθερά!

Εὐτυχῶς γιὰ τοὺς Βέλγους — ποὺ ἡ ἀνυπομονησία τους ν' ἀποκτήσουν βασίλισσα ἔχει πιὰ φτάσει στὸ ἀποκορύφωμά της — ὁ Μπωντουὲν δὲν ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ὁλλανδέζα διάδοχο. Ἦστε νὰ καταλήξῃ στὴ δραματικὴ ἀπόφασι: («Ἢ τὴν Βεατρίκη ἢ καμμιὰν ἄλλη!») καὶ, ἐπὶ πλέον, ἦταν ἀρκετὰ λογικός, ὥστε νὰ μὴ «θιγῇ» ἀπὸ τὴν — ἁπόλυτα δικαιολογημένη, ἄλλωστε — ἄρνησι τῆς Τζουλιάνας.

Εἶχε προσαρμοστῆ στὴν ἰδέα τοῦ γάμου, εἶχε «βρῆ τὸν τύπο του» καὶ δὲν ἀπόμενε παρὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν πριγκήπισσα, ποὺ θὰ ἀνταποκρινόταν σ' αὐτὸν τὸν τύπο τόσο τέλεια, ἡ σχεδὸν τόσο τέλεια, ὅσο ἀνταποκρινόταν ἡ Βεατρίκη.

Ἔτσι, ὁπως ἦταν ἀπόμενο, ἀνακάλυψε ... τὸ ὑποκατάστατο τοῦ ἰδανικοῦ του στὴν ἴδια τὴν ἀδελφὴ τῆς νύφης, ποὺ τοῦ ἀρνηθήκανε, στὴ δευτερότοκη κόρη τῆς Τζουλιάνας, τὴν πριγκήπισσα Εἰρήνη τῆς Ὁλλανδίας.

Πραγματικά, ἡ πριγκήπισσα Εἰρήνη ἔχει μιὰ ἐκπληκτικὴ, φυσιογνωμικὴ ὅσο καὶ ψυχικὴ, ὁμοιότητα μὲ τὴν ἀδελφή της. Ἔχουν καὶ οἱ δυὸ τὸ ἴδιο ξανθὸ κεφάλι, τὶς ἴδιες κλίσεις, τὰ ἴδια γούστα, τὸν ἴδιο ἀνοιχτόκαρδο χαρακτῆρα, τοὺς ἴδιους ἁπλοὺς κι' ἀνεπιτήδευτους τρόπους.

Μὰ ἡ Εἰρήνη ἔχει κάτι παραπάνω, ποὺ τὴν ἔφερε ἀκόμη πιὸ κοντὰ στὸν Μπωντουέν, ἀπ' ὅσο κοντὰ του εἶχε ἔρθει ἡ Βατρίκη: Τὸ πάθος γιὰ τὰ σκί, ποὺ εἶναι κοινό, καὶ ἐξ ἴσου ἔντονο, στὸν Ὁλλανδέζα πριγκήπισσα καὶ στὸ Βέλγο βασιλιᾶ.

Ἡ «ἀνακάλυψι» τῆς Εἰρήνης ἀπὸ τὸν Μπωντουὲν ἔγινε ἐντελῶς συμπτωματικά, ἐδῶ καὶ λίγες ἑβδομάδες, σὲ μιὰ τοποθεσία τῶν αὐστριακῶν Ἄλπεων, τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο, ὁπου ἔτυχε νὰ πάνε κι' οἱ δυὸ τὴν ἴδια ἐποχή, γιὰ νὰ ἐπιδοθοῦν στὰ ἀγαπημένα τους χειμερινὰ σπόρ. Ὡς τότε, ἡ Εἰρήνη κι' ὁ Μπωντουὲν δὲν εἶχαν τὴν παραμικρὴ ἰδιαίτερη ἐπαφή μεταξύ τους καὶ ἡ δευτερότοκη κόρη τῆς Τζουλιάνας δὲν εἶχε ποτὲ ἀνοιχτεῖ στὸν κατάλογο τῶν ὑποψηφίων γιὰ τὸν βελγικὸ θρόνο.

Ὅμως, πρὶν περάσουν πολλὲς μέρες, ὅλοι οἱ τουρίστες, ποὺ παρακειμάζανε στὸν Ἅγιο Ἀντώνιο, καταλάβανε πὼς («κάτι γινόταν») ἀνάμεσα στοὺς δυὸ νεαροὺς γαλαζοαίματους, ποὺ περνοῦσαν τὶς διακοπές τους μαζὶ μὲ τοὺς κοινοὺς θνητούς. Στὰ «σκλέ». στὰ μπάρ, στὰ ζαχαροπλαστεῖα. τὸ γενικὸ θέμα τῶν συζητήσεων ἄρχισε νὰ εἶναι τὸ ζαφνικὸ αὐτὸ ἐξύλλιο ἀνάμεσα στὸν Μπωντουὲν καὶ στὴν Εἰρήνη.

Ἦταν, πραγματικά, εἰδύλλιο; Τὰ στοιχεῖα, ποὺ ἐπιτρέπανε αὐτὴ τὴν εἰκασία, δὲν ἦταν λίγα. Ὁ Μπωντουέν, ποὺ, στὴν ἀρχή, πήγαινε γιὰ σκὶ μαζὶ μὲ τὸ δάσκαλό του στὸ δύσκολο αὐτὸ σπόρ, τὸν ἐγκατέλειψε σὲ λίγες μέρες, γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὴν ζανθὴ Ὁλλανδέζα πριγκήπισσα! Χωρὶς τὴν παρουσία πιὰ κανενὸς τρίτου, γλυστροῦσαν πιὰ οἱ δυὸ τους μόνοι μὲ τὰ σκὶ στὶς χιονισμένες πλαγιὲς καὶ τὰ «τέτ-α-τέτ» αὐτὰ στὸ ρομαντικὸ περιβάλλον τῶν καταλεύκων Ἄλπεων διαρκοῦσαν ὁλοένα καὶ περισσότερες ὧρες. Ὁ Μπωντουὲν γυρίζε μὲ τὸ πλιοβασίλεμα καὶ οἱ περίεργοι, ποὺ τὸν κρυφοκυττάζανε γιὰ νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ μυστικό του, ἀνακάλυπταν μιὰ λάμψι στὸ βλέμμα του κι' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο, ποὺ δὲν ταίριαζε καθόλου μὲ τὴν φήμη τοῦ «μελαγχολικοῦ ἐστεμμένου», ποὺ τὸν συνόδευε.

Πολλοὶ εἶχαν ἐγκαταλείψει τὶς ἐκδρομές στὶς γύρω κορφὲς καὶ, συγκεντρωμένοι ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Σταθμοῦ, προσπαθοῦσαν νὰ ξεχωρίσουν τὶς κινήσεις τοῦ ζεύγους, μαζὶ μὲ τοὺς φωτογράφους, ποὺ τὸ καροδοκοῦσαν γιὰ νὰ τὸ ἀπαθανατίσουν.

Οἱ φῆμες, πὼς μιὰ ξεχωριστὴ συμπάθεια, ἂν ὄχι καὶ κάτι περισσότερο, ἑνώνε τὸν Μπωντουὲν μὲ τὴν Εἰρήνη, ἐνισχύθηκαν ἀκόμη πιὸ πολύ, ὅταν, ἐντελῶς ἀπροσδόκητα, κατέφθασε στὸν Ἅγιο Ἀντώνιο ἡ βασίλισσα Τζουλιάνα καὶ εἶχε μιὰ δίωρη συνομιλία μὲ τὸ βασιλιᾶ τοῦ Βελγίου. Ἀπὸ τοὺς ἀλπινιστὲς καὶ τοὺς τουρίστες, ποὺ μάθανε τὸ μεγάλο νέο, κανεὶς δὲν ἀμφιβαλε πὼς τὸ θέμα τῆς συνομιλίας δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τοὺς ἀρραβῶνες τῶν δυὸ νέων!

Συγχρόνως, οἱ σοβαρώτερες βελγικὲς καὶ ὁλλανδικὲς ἐφημερίδες ἀρχίσανε νὰ κάνουν λόγο γιὰ τὸ «εἰδύλλιο τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου», χωρίς, αὐτὴ τὴ φορά, οὔτε ἡ μιὰ οὔτε ἡ ἄλλη ἀπὸ τὶς δυὸ ἐνδιαφερόμενες Αὐλὲς νὰ προβοῦν σὲ διάψευσι.

Βέβαια, παρ' ὅλα αὐτά, θὰ ἦταν πρόωρο νὰ μιλήσῃ κανεὶς μὲ ἀπόλυτη θετικότητα γιὰ γάμο. Οἱ Βέλγοι, ὅμως, τὸν ἔχουν κιόλας γιὰ σίγουρο καὶ θὰ τοὺς στοίχιζε πολὺ μιὰ καινούρια ἀπογοήτευσι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

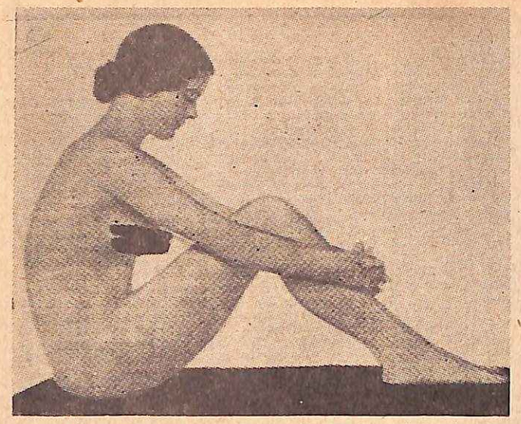

Η περίφημη φωτογραφία της Λωρὴν Τζαίημς ἀπὸ τὸν "Εθεραρντ

Τὸ μυστικὸ τῆς Λωρὴν Τζαίημς

Η ἄγνωστη μὲ τὴν ἐκθαμβωτικὴ καλλονή, ποὺ εἶχε γίνει τὸ εἴδωλο τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν "Αγγλων ἀεροπόρων

Μιὰ γυναῖκα 50 χρόνων, μὲ κουρασμένα χαρακτηριστικά, ποὺ δὲ διατηρεῖ παρὰ πολὺ ἀμυδρὴ τὴ λάμψη τῆς παλιᾶς γοητείας της, ἀποκάλυψε τελευταῖα πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ μυστηριώδης ἄγνωστη, ποὺ εἶχε γίνει, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διάρκειά του, τὸ σύμβολο τῆς τέλειας γυναικείας ὁμορφιᾶς γιὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους.

"Οταν, τὸ 1934, ὁ "Αγγλος φωτογράφος "Εθεραρντ παρουσίασε, σὲ μιὰ ἔκθεση ποὺ εἶχε γίνει στὸ Παρίσι, μιὰ ἀριστουργηματικὴ φωτογραφία του μὲ τὸν τίτλο «Στοχασμός», ὅλοι οἱ κριτικοὶ ἔμειναν ἐκθαμβοι. "Εκθαμβοι τόσο ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ὁμορφιὰ τοῦ μοντέλου, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἰδανικὴ ἐκφραστικὴ τελειότητα τῆς ἴδιας τῆς φωτογραφίας.

Ὁ "Εθεραρντ πῆρε τότε τὸ πρῶτο θραβεῖο γιὰ τὸ ἔργο του, ἀλλὰ δὲν ἀποκάλυψε ποτὲ καὶ σὲ κανέναν ποιὰ ἦταν ἡ γυμνὴ καλλονή, ποὺ τὴν εἶχε ἀπαθανατίσει στὴ στάση τῆς κοπέλλας ποὺ συλλογίζεται. Εἶχε δεσμευτῆ, ὅπως ἐξηγοῦσε, μὲ τὸν λόγο τῆς τιμῆς του νὰ μὴν προδώσῃ τὸ μυστικό.

Γιατί; Γιατί, ὅπως ἀποκαλύπτεται τώρα, ἡ Λωρὴν Τζαίημς, τὸ μοντέλο τοῦ "Αγγλου φωτογράφου, ἦταν μιὰ νέα τῆς ἀνώτερης κοινωνικῆς τάξεως, ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴ φανῇ, ὅτι «διαφήμιζε» τὴν ὁμορφιά της. Μονάχα ἔπειτα ἀπὸ ἐπίμονες παρακλήσεις τοῦ διάσημου φωτογράφου καὶ ἀφοῦ θεβαιώθηκε πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕναν ἐτζέντλεμαν, ποὺ θὰ κρατοῦσε ἀπόλυτη ἐχεμύθεια, ἀποφάσισε νὰ ἐνδώσῃ. "Αλλὰ γιὰ μιὰ μόνο φωτογραφία, ποὺ θὰ ἦταν, ὅπως τοῦ δήλωσε, ἡ πρώτη καὶ τελευταία γυμνὴ φωτογραφία τῆς ζωῆς του.

Πλουσιώτατη — εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ποὺ πέθαναν πρόωρα, μιὰ περιουσία 25 ἑκατομμυρίων δραχμῶν — ἡ Λωρὴν Τζαίημς δὲν δέχτηκε καμιὰ πληρωμή. «Ἡ σιωπή σας — εἶχε πῆ στὸν "Εθεραρντ — θὰ εἶναι ἡ μόνη ἀμοιβή μου!»

Ἀπὸ τὸ 1934 ὡς σήμερα, μονάχα δυὸ ἄνθρωποι ἔμαθαν ποιὸ ἦταν τὸ μοντέλο τοῦ «Στοχασμοῦ»:

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ ἀντρας τῆς Λωρὴν ἕνας ποώτης ἀξιωματικὸς τῆς ΡΑΦ, ποὺ τὸν παντρεύτηκε τὸ 1947 καὶ τοῦ ἔδωσε μολογήθηκε. Δυὸ χρόνια μετὰ τὸ γάμο τους, τὸ μυστικό, Ὁ ἄλλος ἦταν... ὁ Ἄδολφος Χίτλερ!

Τὸν ἴδιο χρόνο, ποὺ ὁ «Στοχασμός» θριάμβευε στὸ Παρίσι, ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα ἀριστοκράτισσα ταξίδευε στὴ Γερμανία μαζὶ μὲ τὸν φημισμένο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γιὰ τὴν γερμανοφιλία του, δούκα τοῦ Μπέντφορντ.

Ὁ δούκας τῆς πρότεινε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Χίτλερ στὸ Μπερχτεσγκάντεν κι' ἐκεῖνος, μόλις τὴν ἀντίκρυσε, ἔμεινε καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της.

— Εἶσαστε, τῆς εἶπε, ὁ ἰδανικὸς θόρειος τύπος τοῦ ἄρειου κοριτσιοῦ!...

Γιὰ τὸν Χίτλερ, αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλύτερη φιλοφρόνησι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ξεστομίσῃ...

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Γερμανοῦ δικτάτορα — ποὺ δὲν εἶχε δείξει ἀκόμη τὶς πραγματικές προθέσεις του — κολάκεψε τὴν Λωρὴν Τζαίημς, πού, τὸν μεθεπόμενο χρόνο, καθὼς βρισκόταν καὶ πάλι, μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν Ὀλυμπιακῶν τοῦ Βερολίνου, στὴ Γερμανία, θεώρησε χρέος της νὰ ἀνανεώσῃ τὴ γνωριμία της μὲ τὸ Χίτλερ.

Αὐτὸς τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἐξαιρετικὴ ἐγκαρδιότητα καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του.

Κατάπληκτη, ἡ Λωρὴν εἶδε ἐκεῖ τὴν περίφημη φωτογραφία της κορνιζαρισμένη.

— Σᾶς ἀναγνώρισα ἀμέσως! τῆς εἶπε ὁ Χίτλερ. Μονάχα ἐσεῖς θὰ μποροῦσατε νὰ ἐμπνεύσετε ἕνα τέτοιο πραγματικὸ ἀριστούργημα... Φυσικά, δὲν ἔχω πῆ σὲ κανένα πὼς ἔχω τὴν τιμὴ νὰ γνωρίζω καὶ τὸ μοντέλο...

Ὁ «Στοχασμός» τοῦ "Εθεραρντ καὶ ἡ συγκίνησι, ποὺ προκάλεσε ἡ ἐπιτυχία του στὸ Παρίσι, εἶχαν πιὰ ξεχαστῆ. Ἀλλὰ ἡ φωτογραφία ποὺ ἐλάχιστοι πιὰ ἤξεραν ἡ θυμόταν τὴν πατρότητάς της, δὲν ἔπαψε νὰ κυκλοφορῇ σὲ ὁλόενα καὶ περισσότερα ἀντίτυπα. Χωρὶς νὰ ναι στὸ παρεμικοῦ προκλητικὴ ἡ ὑβδαία — ἀντίθετα, ἡ στάσι καὶ ἡ ἔκφρασι τῆς γυμνῆς νέας μονάχα τὸν αἰσθητικὸ θαυμασμὸ μποροῦσε νὰ ἐμπνεύσῃ — ἀσκοῦσε ἕνα ἀκατανίκητο θέλγητρο.

"Ηταν μιὰ ἀληθινὴ χαρὰ τῶν ματιῶν.

Στὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, οἱ εἰδικὲς ὑπηρεσίες τῆς ΡΑΦ, ἀναζητῶντας φωτογραφίες «πὶν-ἀπ-γκέρλ», γιὰ νὰ μοιράσουν στοὺς ἀεροπόρους, σταμάτησαν μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ ἀριστούργημα. Λίγες ἑβδομάδες ἀργότερα, ὅλοι σχεδὸν οἱ πιλότοι τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας εἶχαν στὴν καμπίνα τους ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο τῆς φωτογραφίας τῆς μοναδικῆς αὐτῆς καλλονῆς, ποὺ κανένας δὲν ἤξερε τ' ὄνομά της.

"Ενας θρῦλος ἄρχισε ἔτσι νὰ δημιουργῆται γύρω ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες μοντέλο, ποὺ ζωήρεψε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν διαπιστώθηκε πὼς ἡ ἴδια φωτογραφία ὑπῆρχε καὶ στὶς καμπίνες πολλῶν γερμανικῶν ἀεροπλάνων, ποὺ ἔπεσαν στὸ ἀγγλικὸ ἔδαφος.

Ποιά ἦταν, λοιπόν, ἀναρωτιόντουσαν ὅλοι, αὐτὴ ἡ ἄγνωστη, ποὺ ἡ ὁμορφιά της εἶχε γίνει τὸ εἴδωλο τῶν πολεμιστῶν καὶ στὶς δυὸ ἀντίθετες παρατάξεις, ποὺ ἡ ἰδανικὴ τελειότητα τῶν γραμμῶν της εἶχε γίνει τὸ νοσταλγικὸ σύμβολο τῆς γυναικείας καλλονῆς γιὰ τοὺς πιλότους τόσο τῆς ΡΑΦ, ὅσο καὶ τῆς Λουφτβάφφε;

Ἡ περιέργεια, ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ, ἦταν τόση, ὥστε τὸ «Νταίηλυ Μίρρορ» τοῦ Λονδίνου προκήρυξε κι' ἕναν διαγωνισμό, μὲ πλούσιο ἔπαθλο γιὰ ἐκεῖνον, ποὺ θὰ ἔφερνε στὸ φῶς τὸ ὄνομα τοῦ αἰνιγματικοῦ μοντέλου!

Κανείς, ὅμως, ἐρασιτέχνης ντετέκτιβ δὲ μπόρεσε νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο καὶ νὰ κερδίσῃ τὸ ἔπαθλο!

Ὁ πρώην ἀεροπόρος, ποὺ παντρεύτηκε τὸ 1947 ἡ Λωρὴν Τζαίημς, ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους θαυμαστὲς τῆς γυμνῆς καλλονῆς, ποὺ εἶχε τὴ φωτογραφία της στὴν καμπίνα του.

Δὲ σκέφτηκε, ὅμως, καθόλου, ὅταν γνώρισε τὴ Λωρήν. νὰ τὴ συνδυάσῃ μὲ τὸ μοντέλο — καὶ ἔμεινε ἐκπληκτος ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι, ποὺ τοῦ ἔκαμε ἡ γυναῖκα του!

Σήμερα, μαζὶ μ' αὐτόν, ἑβδομήντα περίπου ἄτομα ξέρουν τὸ μυστικὸ κι' ὅλοι οἱ παλιοὶ του συνάδελφοι, ποὺ τὸ μοντέλο τοῦ «Στοχασμοῦ» τοὺς συνώδευε στὰ ταξίδια τους καὶ τοὺς παράστεκε στοὺς κινδύνους.

Γιατὶ ἄραγε ἡ Λωρὴν ἀποφάσισε, εἰκοσιτέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε, πὼ ποζάρισε γυμνὴ στὸν "Εθεραρντ, νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ;

Ἡ ἴδια δὲν τὸ ἐξήγησε, ἀλλὰ εὔκολο εἶναι νὰ τὸ μαντέψωμε. Τὰ χρόνια, ποὺ ἔζησε μετὰ τὸ γάμο της, στάθηκαν δύσκολα καὶ θλιβερά. Εἶδε τὴν περιουσία της νὰ ἐξανεμίζεται, τὸν ἄντρα της ν' ἀποτυχαίνῃ σ' ὅλες του τὶς προσπάθειες γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῶν οἰκονομικῶν τους, τὰ γεράκια νὰρχίζωνται πρόωρα, τὴν ὁμορφιά της νὰ μαραίνεται. Καί, σκιὰ πιὰ τῆς παλιᾶς Λωρὴν Τζαίημς, τὰ τέλειας καλλονῆς, ἔνοιωσε τὴ φιλαρέσκειά της νὰ ξυπνᾶ, σὰν μιὰ νοσταλγία τῆς νεότητάς της. σὰν μιὰ διαμαρτυρία γιὰ τὴν καταστροφή, ποὺ προκάλεσε στὰ θαυμάσια χαρακτηριστικά της ὁ χρόνος. Μίλησε, λοιπόν, γιὰ νὰ «πάρῃ τὴ ρεβάνς», γιὰ νὰ πείσῃ, ἴσως, καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της πὼς ἀληθινὰ ἦταν κάποτε ἡ Λωρὴν Τζαίημς, ἡ ἐμπνεύστρια τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ "Εθεραρντ, τὸ ἀντικείμενο τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ Χίτλερ, τὸ εἴδωλο καὶ ἡ «ἐδαινκὴ ἄγνωστη» τῶν "Αγγλων καὶ τῶν Γερμανῶν ἀεροπόρων!

ΕΠΙΔΕΙΞΙ ΜΟΔΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

Παρὰ τὶς ἐξαγγελίες τῶν Ρώσων πολιτικῶν, ὅτι οἱ βιομηχανίες καταναλωτικῶν ἀγαθῶν ἔκαναν τεράστιες προόδους στὴ Ρωσία, τὰ προϊόντα, ποὺ ἀντιπροσώπευσαν τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. στὴ Λειψία ἦσαν ἐλάχιστα καὶ ἀσήμαντα. Ἀντιθέτως σημαντικὰ ἦσαν τὰ ἐκθέματα ἄλλων χωρῶν τοῦ παραπετάσματος καὶ ἰδίως τῆς Ἀν. Γερμανίας, τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ τῆς Πολωνίας. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Βέρα, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μαννεκὲν τῆς Βαρσοβίας παρουσιάζει ἕνα λευκὸ γούνινο παλτό, τὴν κομψότητα τοῦ ὁποίου θὰ ζήλευαν πολλοὶ οἶκοι μόδας τοῦ Παρισιοῦ.

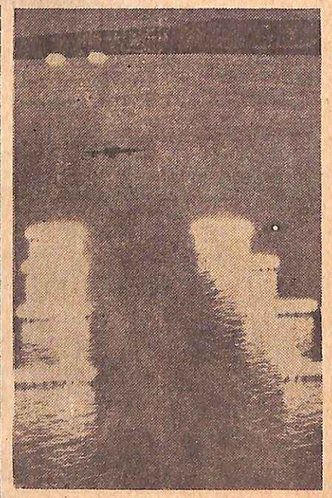

ΓΙΑ ΤΑ ΥΔΡΟΠΛΑΝΑ

"Ενα πρωτότυπο σύστημα φωτισμοῦ ἐγκαταστάθηκε στὴ βάσι τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ στὸ Νόρφολκ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐπιτρέπει στὰ ὑδροπλάνα νὰ προσθαλασσωθοῦν ἀσφαλῶς ἀκόμα καὶ μέσα στὴν πιὸ σκοτεινὴ νύχτα. Τὸ φῶς στὸ βάθος ἀπέχει περίπου 3 μίλια ἀπὸ τὰ φῶτα τοῦ πρώτου πλάνου καὶ ἐπιτρέπει στὸν πιλότο τοῦ ὑδροπλάνου νὰ δῆ ἀπὸ μακρυὰ τὸν ἀσφαλῆ θαλάσσιο διάδρομο πάνω στὸν ὁποῖο πρέπει νὰ προσθαλασσωθῆ.

ΕΥΦΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΦΑΡΣΕΣ γελωτοποιῶν

Η ἀπάνθρωπη ἐκδίκησι τοῦ στρατάρχου Στρότζι

Οἱ διασκεδάσεις ἦταν ἄλλοτε πολὺ σπάνιες καὶ τὰ θέματα ἐπίσης. Γι' αὐτό, ὅλοι οἱ ἡγεμόνες εἶχαν στὶς αὐλές τους γελωτοποιούς, ποὺ τοὺς ξεκούραζαν μὲ τὰ εὐφυολογήματά τους ἀπὸ τὶς κρατικὲς ἀσχολίες. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀπόχτησαν μεγάλη ἐπιρροὴ καὶ ἡ φήμη τους διατηρήθηκε καὶ στὰ κατοπινὰ χρόνια.

"Ενας ἀπὸ τοὺς πιὸ περίφημους γελωτοποιοὺς ἦταν ὁ "Αγγλος Κίλλεγκρ, ποὺ ζοῦσε στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλιᾶ Καρόλου ΙΙ. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ὁ Κίλλεγκρ ἔστειλε στὸ βασιλιὰ μιὰ πομμάδα γιὰ τὴ μύτη.

— Πῶς σοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ μοῦ στείλῃς αὐτὴ τὴν πομμάδα; τὸν ρώτησε ἔκπληκτος ὁ βασιλιᾶς.

— Φαντάσθηκα πὼς σᾶς πονοῦσε ἡ μύτη σας, γιατὶ ἀπὸ καιρὸ τώρα ὁ δούκας τῆς Γιόρκης σᾶς τραβάει ἀπ' αὐτή, ἀπάντησε ὁ γελωτοποιός.

Κάποτε ἄλλοτε, τὴν ὥρα ποὺ ὁ βασιλιὰς ἔτρωγε μὲ τοὺς αὐλικούς του, παρουσιάστηκε μπροστά τους ὁ Κίλλεγκρ, ντυμένος σὰν προσκυνητής.

— Ποῦ θὰ πᾶς, τρελλέ; τὸν ρώτησε ὁ βασιλιάς.

— Σκοπεύω νὰ πάω στὴν κόλασι, ἀπάντησε ὁ Κίλλεγκρ, γιὰ νὰ ρωτήσω τὸν Κρόμβελ ἂν θέλῃ νὰ ξαναπάρῃ τὴν ἐξουσία στὰ χέρια του, ἀφοῦ σὲ σᾶς εἶναι ἀδιάφορη.

Πολὺ τολμηρὸς ἦταν ἐπίσης ὁ γελωτοποιὸς τῆς Ἐλισάβετ. Κάποτε, εἶχε πάψει νὰ μιλάῃ γιὰ πολλὲς ἡμέρες. Ἡ βασίλισσα τὸν ρώτησε, στὸ τέλος, ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς του.

— Μεγαλειοτάτη, τῆς ἀπάντησε, ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ὑπηκόους σας, ποὺ φωνάζουν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ σκέφτονται.

— Καὶ τί σκέφτονται οἱ ὑπήκοοί μου; ρώτησε ἡ βασίλισσα.

— Ὅτι θὰ ἦταν καλύτερο ἂν καθόταν στὸ θρόνο ἕνας ἄντρας.

Περίφημος ἦταν, ἐξ ἄλλου, ὁ γελωτοποιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου τοῦ Ιου Τριβουλέτος. Μερικὲς ἀπαντήσεις του ἔχουν μείνει ἱστορικές.

Μιὰ μέρα, ὁ Τριβουλέτος παρακολουθοῦσε τὶς συζητήσεις τῶν στρατιωτικῶν, ποὺ κατήρτιζαν τὰ σχέδια γιὰ τὴν εἰσβολὴ στὴν Ἰταλία.

— Μεγαλειότατε, φώναξε ξαφνικά, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι τρελλοί.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησε ὁ βασιλιάς.

Σπάζουν τὸ κεφάλι τους, γιὰ νὰ βροῦν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μπῆτε στὴν Ἰταλία, Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ κανείς τους δὲ σκέφτηκε, εἶναι τὸ πῶς θὰ βγῆτε ἀπὸ κεῖ!

Ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ κατέληξε, ὡς γνωστόν, στὴν πανωλεθρία τῆς Παβίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ὁ Φραγκίσκος ὁ Ιος ἔπεσε αἰχμάλωτος στὰ χέρια τοῦ αὐτοκράτορα Καρόλου Κουΐντου, ποὺ τὸν μετέφερε στὴ Μαδρίτη.

Σὲ κάποια ἄλλη περίπτωσι, ἕνας αὐλικός, ποὺ ὁ Τριβουλέτος τοῦ εἶχε παραμπῆ στὴ μύτη, τὸν ἀπείλησε, ὅτι θὰ τὸν ἔσπαζε στὸ ξύλο.

— "Οποιος πειράξῃ τὸ γελωτοποιό μου, θὰ ἀποκεφαλίσθῆ προτοῦ περάσῃ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, φώναξε ὁ βασιλιάς.

— Εὐχαριστῶ τὸ Μεγαλειότατο, εἶπε τότε ὁ Τριβουλέτος. Ἀλλὰ θὰ ἤμουν πιὸ ἥσυχος, ἂν διέτασσε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν ἕνα τέταρτο πρίν!

Τὸν Τριβουλέτο διαδέχθηκε ὁ Μπουσκέ, ποὺ ἡ ἱστορία του εἶναι ἀληθινὰ τραγική.

Ὁ Μπουσκὲ συνδύαζε μὲ τὸ δηκτικό του πνεῦμα ἀξιόλογη μόρφωσι. Ἤξερε ἐπίσης τρεῖς γλῶσσες. Κατάφερε, λοιπόν, πλάϊ στὰ καθήκοντα τοῦ γελωτοποιοῦ τῆς αὐλῆς, νὰ πάρῃ καὶ τὴ θέσι τοῦ διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων τοῦ Παρισιοῦ καὶ φαίνεται πὼς ἔκανε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὴ δουλειά του. Κάποτε ὅμως, εἶχε τὴν κακὴ ἰδέα νὰ παίξῃ μιὰ ἄσχημη φάρσα στὸ στρατάρχη Στρότζι, τὴν ὥρα ποὺ κουβέντιαζε μὲ τὸ βασιλιά: Πῆρε ἕνα φαλλίδι καὶ τοῦ ἔκοψε τὰ ἀσημένια κρόσια, ποὺ κρέμονταν ἀπὸ τὸ μανδύα του. "Επειτα πασάλειψε μὲ χυλὸ τὴν ἄκρη τοῦ μανδύα... Ὁ βασιλιᾶς κι' οἱ αὐλικοὶ ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλια γι' αὐτὴ τὴ φάρσα. "Οσο γιὰ τὸν Στρότζι, δὲν εἶπε τίποτα. Ὠρκίστηκε, ὅμως, νὰ ἐκδικηθῆ.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ Στρότζι συνόδευσε τὸν καρδινάλιο τῆς Λωραίνης στὴ Ρώμη. "Οπως γινόταν σὲ παρόμοιες περιστάσεις, πολλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ εἶχαν δουλειὲς στὴν Ἰταλία, ἀκολούθησαν τὴ συνοδεία τοῦ καρδιναλίου, γιὰ νὰ ταξιδέψουν μὲ ἀσφάλεια (οἱ δρόμοι ἦταν τότε γεμᾶτοι ἀπὸ λῃστές). Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρίσκαν κι' ἡ νεαρὴ κι' ὁμορφη σύζυγος τοῦ Μπουσκέ, ποὺ ἤθελε νὰ προσκυνήσῃ τὸν Πάπα.

Ἐνῶ συνεχιζόταν τὸ ταξίδι πρὸς τὴ Ρώμη, ἔφτασε ἕνας καβαλλάρης, ποὺ ἀνήγγειλε, ὅτι ὁ Μπουσκὲ εἶχε πεθάνει ξαφνικά. Ἡ γυναῖκα του πτύθηκε τότε στὰ μαῦρα κι' ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Παρίσι.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; τῆς εἶπε ὁ Στρότζι. Ὁ Μπουσκὲ πέθανε καὶ δὲν ἔχετε παιδιά... Εἶναι καλύτερο νὰ συνεχίσετε τὸ ταξίδι.

Βάλθηκε ταυτόχρονα νὰ παρηγορήσῃ τὴν ὁμορφη χήρα καὶ τὸ κατάφερε τόσο καλά, ποὺ σὲ λίγο τὴν ἔπεισε νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα, ξαναπῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὸ Παρίσι. Ὁ Μπουσκέ, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ εἶχε πεθάνει — τὴ φάρσα τοῦ θανάτου του τὴν εἶχε ἐπινοήσει ὁ Στρότζι, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησί του — μόλις ἔμαθε τὴν προσέγγισι τῆς συνοδείας, ἔτρεξε γιὰ νὰ προϋπαντήσῃ τὴ γυναῖκα του. Ἀλλὰ τότε ἔμαθε πὼς ἦταν... γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου!

— Κρίμα! τοῦ εἶπε ὁ Στρότζι σαρκαστικά. Δὲν ἔχω, βέβαια, καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ ἀκυρωθῆ ὁ γάμος μου μὲ τήν... κοινὴ σύζυγό μας. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ, ὡστόσο, ὅτι οἱ δυὸ περίπου μῆνες, ποὺ περάσαμε μαζὶ ἦταν οἱ καλύτεροι τῆς ζωῆς μου... Φίλε μου Μπουσκέ, ἔχεις μιὰ πολὺ τρυφερὴ σύζυγο, κι' αὐτὸ εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ ξέρω καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Πιὸ σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη ἐκδίκησι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ὁ Μπουσκὲ ξαναπῆρε τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔχασε τελείως τὸ κέφι του καὶ πέθανε λίγο καιρὸ ἀργότερα ἀπὸ τὴ λύπη του.

Γελωτοποιοὺς εἶχαν ἐπίσης καὶ οἱ Πάπες. "Ενας ἀπ' αὐτούς, ὁ Μαριάνο, ποὺ ζοῦσε στὴν αὐλὴ τοῦ Λέοντος Ιου, εἶχε τόσο μεγάλο στόμα, ποὺ ἔκανε ἕνα ὁλόκληρο περιτέρι μιὰ μεναδικὴ μπουκιά. Μποροῦσε, ἐξ ἄλλου, νὰ ρουφήξῃ τετρακόσια ὠμὰ αὐγὰ στὴ σειρά!

Αὐτὸς ὁ Μαριάνι ἦταν ὁ μυστικοσύμβουλος τοῦ Πάπα κι' εἶχε ἀποχτήσει τόση ἐπιρροή, ποὺ ἐυλοκοποῦσε τοὺς αὐλικοὺς κι' ἀνάγκαζε τοὺς καρδιναλίους νὰ γονατίζουν μπροστά του. Τοὺς γύριζε κατόπιν τὰ ὀπίσθια, ἐνῶ ὅλοι ὅσοι βρίσκονταν ὁλόγυρα, ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια.

Παροιμίες

★ "Υστερα ἀπ' τὸ σήμερα ὑπάρχει τὸ αὔριο.

★ Κάθε Μωϋσῆς ἔχει κι' ἕνα Φαραώ.

★ Ἡ τύχη δίνει στὴν ἀρχὴ μ' ἁπλοχεριὰ κι' ὕστερα γυρίζοντας ξαναπαίρνει ὅ,τι ἔδωσε.

★ Ὅ,τι πέρασε εἶναι νεκρό.

★ Κάθε ἀνήφορος ἔχει καὶ κατήφορο, κάθε στενοχώρια ἔχει κι' ἕνα τέλος.

★ Τὸ νὰ παραπονιέσαι γιὰ τὶς λύπες σου σ' ἄλλον ἀπ' τὸ Θεό. φανερώνει ταπείνωσι.

★ Πάρε τ' ἀχνάρια τοῦ τυχεροῦ ἀνθρώπου καὶ θὰ φτάσῃς στὴν τύχη.

★ Ἡ συμφορὰ εἶναι μιὰ γιὰ τοὺς ἄλλους, μὰ γιὰ τὸν ἀνυπόμονο διπλή.

★ Ἡ ὑπομονὴ εἶναι δῶρο ποὺ κατεβαίνει ἀπ' τὸν οὐρανό.

★ Δῖνε μ' ἀφθονία καὶ μένε εὐχαριστημένος μὲ τὰ λίγα.

(Ἀραβικὲς παροιμίες)

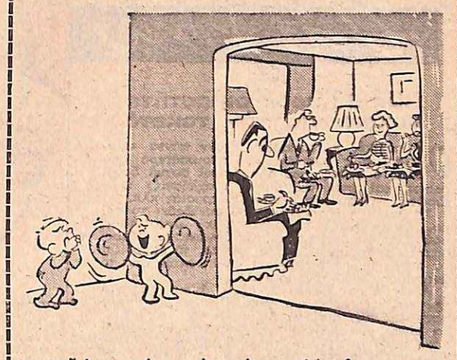

— "Ακου τώρα, νὰ σπάσῃς πλάκα!

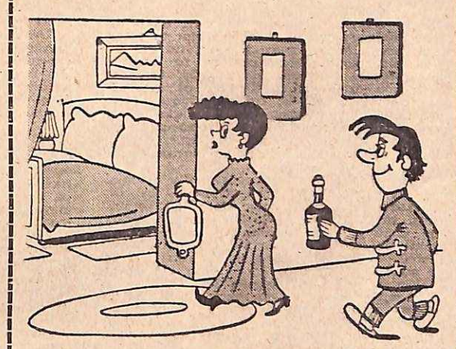

— Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἡ θερμοφόρα εἶναι πάντα εὐχάριστη!

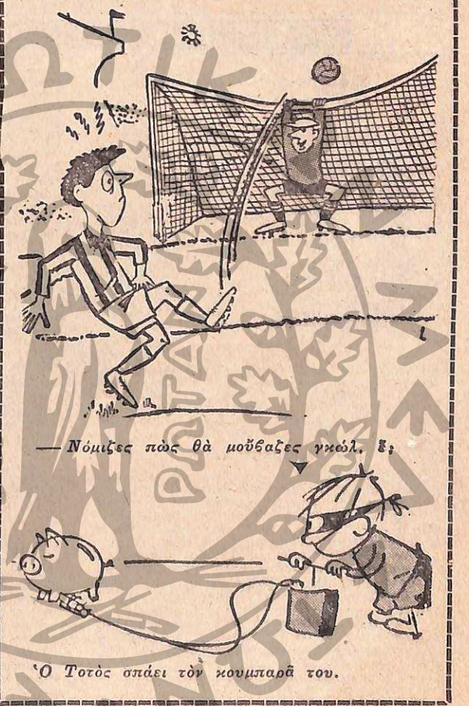

— Νόμιζες πὼς θὰ μοὔβαζες γκώλ, ἔ;

Ὁ Τοτὸς σπάει τὸν κουμπαρᾶ του.

Θά γίνω μητέρα!

Πῶς θὰ προετοιμαστῆτε ψυχικὰ γιὰ τὸν τοκετὸ

Οἱ ψυχικὲς καταστάσεις ἔχουν πάντα ἀντίκτυπο στὶς φυσικές, καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλα, ὁ φόβος, ποὺ δημιουργεῖ συχνὰ δυσάρεστες καὶ ἐπώδυνες ἀκόμη ἐνοχλήσεις: κρύο ἱδρῶτα, ταχυπαλμία, ναυτία, διάρροια, κλπ.

Ἡ νευρικὴ ὑπερέντασι ποὺ συνοδεύει τὸ φόβο, ἀκολουθεῖται καὶ ἀπὸ μοῦκη ὑπερέντασι, ποὺ κουράζει ὑπερβολικὰ τὸν ὀργανισμό. Τέλος, ὅταν ὁ φόβος κυριεύσῃ τὸ πνεῦμα, τὸ ἐμποδίζει νὰ ἀσχοληθῇ μὲ δ,τιδήποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀντικείμενο ποὺ τὸν προκαλεῖ.

Αὐτὸ θὰ σᾶς συμβῇ ἂν ἔχετε ἀμφιβολίες γιὰ τὴν καλὴ ἐξέλιξι τοῦ τοκετοῦ σας. Τὸ σῶμα σας, ἄλλωστε, ἀντὶ νὰ βρίσκεται σὲ χαλάρωσι, θὰ εἶναι συσπασμένο, γεγονὸς ποὺ θὰ δυσκολέψῃ πολὺ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ, καὶ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ὑποφέρετε περισσότερο. Μά, καὶ ἂν ἀκόμη χρησιμοποιήσετε ἀναισθητικό, θὰ σᾶς χρειασθῇ δόσι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν κανονική.

Οἱ στενοὶ δεσμοὶ μεταξὺ τοῦ ψυχικοῦ καὶ τοῦ φυσικοῦ κόσμου, ὑπῆρχαν ἀνέκαθεν, ἀλλὰ δὲν εἶχαν μελετηθῇ σχεδὸν καθόλου μέχρι τὶς τελευταῖα χρόνια. Μιὰ στατιστικὴ ποὺ ἔγινε στὰ μεγάλα νοσοκομεῖα, ἀπεκάλυψε ὅτι τὰ 70—80% τῶν σοβαρῶν ἐπεμβάσεων διαταραχῶν, ὅπως τὸ ἕλκος τοῦ στομάχου, ὀφείλονται σὲ στενοχώριες, φροντίδες, φόβους καὶ συγκινήσεις. Μετὰ ἀπὸ αὐτό, δημιουργήθηκε ἕνας νέος κλάδος τῆς ἰατρικῆς ποὺ ἀκολουθεῖ ἕνα ψυχοσωματικὸ θεραπευτικὸ σύστημα. Δηλαδή, θεραπεύει τὶς σωματικὲς παθήσεις, βρίσκοντας καὶ καταπολεμῶν τας τὶς ψυχικές τους αἰτίες.

Ὅταν εἶσαστε πολὺ χαρούμενη, δὲν αἰσθάνεστε ὅτι ἡ ὑγεία σας εἶναι περίφημη καὶ ὅτι «βρίσκεστε σὲ φόρμα», ὅπως λένε; Ἐ! λοιπόν, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι δὲ θὰ δοκιμάσετε μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὴν γέννησι τοῦ παιδιοῦ σας. Ἐπομένως, ἀντὶ ὅσο πλησιάζει ἡ στιγμὴ τοῦ τοκετοῦ, νὰ ἀνησυχῆτε μὲ ἀγωνία: «Τί θὰ μοῦ συμβῇ», πέστε στὸν ἑαυτό σας: «Τί καλά! σὲ λίγο θὰ ἀποκτήσω ἕνα μωρό».

Δὲν προσπαθοῦμε νὰ σᾶς πείσουμε ὅτι δὲ θὰ νοιώσετε τίποτα κατὰ τὸν τοκετό. Οἱ πόνοι εἶναι ἀναπόφευκτοι. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ μὴν εἶναι πολὺ δυνατοί. Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ γεννοῦν χωρὶς νὰ ὑποφέρουν καθόλου.

Ἡ καλὴ ἐξέλιξι τοῦ τοκετοῦ σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ παράγοντες ποὺ μπορεῖτε νὰ τοὺς ρυθμίστε ἀπόλυτα (ἡ καλὴ σας ὑγεία, ἡ κατάστασι τῶν μυῶν σας, ἡ ψυχική σας κατάστασι, κλπ.) καὶ ἀπὸ παράγοντες ποὺ δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ σᾶς, (ἡ θέσι τοῦ μωροῦ, ἡ διάρκεια τοῦ τοκετοῦ, ἡ ἀνεκτικότης τῆς γυναίκας στὸν πόνο, κολ.).

Ἂν φοβᾶσαστε πολὺ τὸν πόνο, μπορεῖτε νὰ γεννήσετε μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τρόπους ἀναλγησίου τοκετοῦ. Εἶναι καλύτερα νὰ ρωτήσετε τὸ γιατρό σας, ποὺ σὰ σᾶς κατατοπίσῃ σχετικὰ καὶ θὰ σᾶς συστήσῃ τὸν λιγώτερο ἐπικίνδυνο, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψι του τὶς ἰδιομορφίες τοῦ ὀργανισμοῦ σας καὶ τὴν ἐξέλιξι τῆς ἐγκυμοσύνης σας.

Σήμερα οἱ περισσότερες γυναῖκες γεννοῦν σὲ κλινική. Ἂν ὅμως ἔχετε κάποιον ἰδιαίτερο λόγο ποὺ σᾶς ἐπιβάλλει νὰ γεννήσετε στὸ σπίτι σας, ρωτῆστε τὸ γιατρό σας τί φάρμακα καὶ τί ἀντικείμενα θὰ τοῦ χρειαστοῦν, καὶ φροντίστε νὰ τὰ ἔχετε ἕτοιμα πρὶν νὰ φτάσῃ ἡ τελευταία στιγμή. Ἑτοιμάστε ἀκόμη μιὰ κάμαρα καλοαερισμένη καὶ μὲ θερμοκρασία τουλάχιστον 18ο, ποὺ νὰ βρίσκεται ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ κοντὰ στὸ μπάνιο. Φροντίστε ἀκόμα νὰ ὑπάρχῃ μιὰ δυνατὴ λάμπα πορτατίφ.

Τὸ κρεβάτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ χαμηλὸ (τὸ καλύτερο ὕψος εἶναι γύρω στὰ 80 ἑκατοστόμετρα), οὔτε πολὺ μαλακό.

Φυσικὰ ἡ κάμαρα θὰ εἶναι ἀπόλυτα καθαρή. Πάντως, εἶναι γεγονὸς πὼς ὅ,τι καὶ νὰ κάνετε, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ ἀντικαταστήσετε τὴν κλινική, ποὺ διαθέτει ὅλα τὰ μέσα καὶ τὸ κατάλληλο προσωπικό. Κι' ἐσεῖς καὶ τὸ παιδί εἶσαστε περισσότερο ἀσφαλισμένοι στὴν κλινική

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ

Ὅλοι οἱ γονεῖς θέλουν νὰ εἶναι ὅμορφο τὸ παιδί τους, καὶ ἀρκετοὶ ἀπ' ὅλους οἱ μητέρες, γιατὶ σὰν γυναῖκες δίνουν μεγάλη σημασία στὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικά. Ἔτσι, πολλὲς μητέρες ἀπογοητεύονται ὅταν δοῦν τὸ μωρὸ ποὺ μόλις ἔφεραν στὸν κόσμο.

Σπανίως τὸ νεογέννητο εἶναι ὅμορφο. Τὸ δέρμα του εἶναι κόκκινο καὶ ζαρωμένο, τὰ μαλλιά του δρθια, τὰ χέρια του διολετιά, καὶ συχνὰ τὸ κρανίο του κακοσχηματισμένο. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, κάνει καὶ γκριμάτσες ποὺ τὸ δείχνουν ἀκόμη πιὸ ἀσκημο.

Τὸ μωρό σας, ἂν καὶ ἔγῆκε στὸν κόσμο, δὲν εἶναι ἀκόμη τέλειο. Θὰ τοῦ χρειαστοῦν μερικὲς ἑβδομάδες, γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ πιὸ ἀνθρώπινη μορφή.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΥΨΟΣ

Τόσο στοὺς μεγάλους, ὅσο καὶ στὰ παιδιά, ἡ ὑγεία δὲ μετριέται μὲ τὶς ὁκάδες.

Τὸ βάρος τοῦ μωροῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν γονέων, καὶ τὸ διαιτολόγιο τῆς μητέρας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης.

Πάντως τὸ κανονικὸ βάρος εἶναι κατὰ μέσον ὅρον 3 κιλὰ 300 γραμ. Τ' ἀγόρια εἶναι συνήθως 100 γραμ. βαρύτερα καὶ τὰ κορίτσια 100 γραμ. ἐλαφρότερα. Ἂν τὸ μωρὸ ζυγίζῃ κάτω ἀπὸ 2 κιλὰ 500 γραμ., εἶναι σημάδι ὅτι γεννήθηκε πρόωρα.

Γενικά, τὸ δεύτερο παιδὶ μιᾶς γυναίκας εἶναι βαρύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ τὸ τρίτο βαρύτερο ἀπὸ τὸ δεύτερο. Ἀπὸ τὸ τέταρτο καὶ ὕστερα τὸ βάρος ἀρχίζει πάλι νὰ κατεβαίνῃ.

Στὶς ἡμέρες ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν τὴ γέννησί του, τὸ μωρό σας θὰ χάσῃ ἀπὸ 3—400 γραμ., ἀνάλογα μὲ τὸ βάρος ποὺ εἶχε ὅταν ἦρθε στὸν κόσμο.

Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ἀνησυχήσετε. Τὸ ἀδυνάτισμα αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως φυσιολογικό. Καὶ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι τὸ παιδὶ ἀποβάλλει τὰ ὑπολείμματα ποὺ γέμιζαν τὸ ἐντερικό του σύστημα, ὅπως καὶ στὸ ὅτι τρέφεται ἀκόμη πολὺ λίγο. Ἀπὸ τὴν τρίτη ἡμέρα, θὰ ἀρχίσῃ νὰ ξαναπαίρνῃ τὸ χαμένο βάρος, ἀπὸ 20—25 γραμ. καθημερινῶς, καὶ στὴν 8η μέρα θὰ βρίσκεται στὸ ἀρχικό του βάρος.

Ὅσο γιὰ τὸ ὕψος του, εἶναι γύρω στὰ πενῆντα ἑκατοστά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ δέρμα καὶ τὰ ὄργανα τῶν αἰσθήσεων.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ *γιὰ τὶς γυναῖκες*

Ἡ ὁμορφιὰ τῶν χεριῶν

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ἕνα περιποιημένο χέρι προσθέτει πολὺ στὴν καλὴ ἐμφάνισι τῆς γυναίκας. Τὸ μυστικὸ τῆς ὁμορφιᾶς τῶν χεριῶν εἶναι ἕνα μπάνιο μὲ χλιαρὸ λάδι μιὰ φορὰ τὴ ἑβδομάδα κι' ἕνα καλὸ βούρτσισμα τῶν νυχιῶν πρωῒ καὶ βράδυ.

Φροντίζετε πάντα νὰ σκουπίζετε πολὺ καλὰ τὰ χέρια σας, ἔπειτα ἀπὸ κάθε πλύσιμο, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ καθόλου ὑγρασία πάνω τους, καὶ νὰ τ' ἀλείφετε κάθε βράδυ μὲ μιὰ καλὴ λιπαρὴ κρέμα.

Τὸ «στομάχι»

Πολλὲς γυναῖκες κάνουν «στομάχι», πρᾶγμα ποὺ τὶς ἐμποδίζει νὰχουν λεπτὴ μέση σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας. Μποροῦν ὡστόσο νὰ τὸ ἀποφύγουν, ἂν τρῶνε πολὺ σιγά, μασᾶνε καλά, δὲ μιλᾶνε πολὺ καὶ κυρίως δὲν καπνίζουν τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Κουρασμένα πόδια

Ἂν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ κοπιαστικὴ πεζοπορία ἢ ὀρθοστασία, νοιώθετε κουρασμένα τὰ πόδια σας, τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε τυλίχτε τα ὡς τοὺς ἀστραγάλους μὲ μιὰ πετσέτα βρεγμένη μὲ ζεστὸ νερό. Ἔπειτα τοὺς κάνετε μιὰ ἔντριβη μὲ καμφορόλιο οἰνόπνευμα.

Ἂν οἱ ἀστράγαλοί σας ἔχουν πρηστῆ ἀπ' τὴν κούρασι, κάνετε ἕνα ποδόλουτρο μὲ ἁλμυρὸ νερό (μιὰ φούχτα ἁλάτι σὲ μιὰ ὁκὰ νερό), κι' ὕστερα ἕνα τοπικὸ ἐλαφρὸ μασάζ ἐπὶ 5 λεπτά.

Μιὰ καλὴ γυμναστικὴ γιὰ τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὶς γάμπες γενικὰ εἶναι τὸ περπάτημα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ κάθε πρωΐ.

Γιὰ τὰ μάτια σας

Γιὰ νὰ ξεκουράζωνται τὰ μάτια σας καὶ νὰ διατηροῦν τὴ λάμψη τους, πλένετέ τα πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τριανταφυλλόνερο ἢ χαμομήλι ἢ τσάι χλιαρό. Δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴ ἑβδομάδα, ἀντικαταστῆστε τὸ τριαντάφυλλόνερο μὲ κομπρέσες μὲ νερὸ πολὺ κρῦο, ποὺ τονώνουν τὰ βλέφαρα.

Κουλουράκια

Μισὴ ὁκᾶ ἀλεῦρι.
1 αὐγό.
50 δράμια ζάχαρη.
60 δράμια βούτυρο.
1 κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ μπαϊκιν πάουντερ.
1 πρέζα ἁλάτι.

Λυώνετε καλὰ τὸ βούτυρο καὶ τὸ ρίχνετε στὸ ἀλεῦρι, τρίβοντάς το καλά. Ὕστερα προσθέτετε τὴ ζάχαρη, τὴ σκόνη καὶ τὸ αὐγὸ χτυπημένο, ἀπὸ ὁποῦ ἔχετε πρόσθεσει λιγώτερο ἀπὸ μισὸ φλυτζάνι χλιαρὸ νερό. Ἡ ζύμη πρέπει νάναι πολὺ σφιχτὴ καὶ νὰ ζυμωθῇ ἀρκετὴ ὥρα

Οἱ καλοὶ τρόποι

Μιὰ κοπέλλα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ δέχεται δῶρα ἀξίας ἀπὸ ἕναν ἄντρα, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἀραβωνιαστικό της. (Μὰ κι' αὐτὸς ἀκόμα, ὥσπου νὰ ἀρραβωνιαστοῦν ἐπισήμως, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τῆς προσφέρῃ ἄλλο ἀπὸ βιβλία, λουλούδια καὶ γλυκά).

Ἡ κοπέλλα πρέπει ν' ἀποφεύγῃ νὰ σκορπάῃ τὶς φωτογραφίες της δεξιὰ κι' ἀριστερά. Θὰ τὶς προσφέρῃ μόνο σὲ μέλη τῆς οἰκογενείας της ἢ σὲ σοβαρὲς φίλες της.

Τὰ γράμματα ποὺ στέλνει σὲ φίλες της, μπορεῖ νὰ τὰ ὑπογράφῃ μὲ τὸ μικρό της ὄνομα μόνο. Ἐκεῖνα ὅμως ποὺ στέλνει σὲ ἁπλοὺς γνωστούς, στοὺς προμηθευτές της, κλπ., θὰ τὰ ὑπογράφῃ μὲ τ' ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετό της.

Στὸ τραπέζι, δὲν πρέπει νὰ τρῶῃ λαϊμαργα, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ μὴ θάζῃ τίποτα στὸ στόμα της παρασταίνοντας τὴν «αἰθέρια».

Γιὰ τὸ ψωμὶ

Μὴ σπαταλᾶτε τὸ ψωμί, κόβοντας στο τραπέζι περισσότερο ἀπ' ὅσο χρειάζεται. Στὴν ἀρχὴ τοῦ φαγητοῦ, οἱ φέτες μπορεῖ νάναι ὁλόκληρες. Πρὸς τὸ τέλος ὅμως, πρέπει νὰ κόβωνται μισές, γιὰ νὰ μὴν ἀπομένουν κομμάτια.

Μπαγιάτικα κομμάτια ψωμὶ μαλακώνουν καὶ γίνονται σὰν φρέσκα. Ἂν τὰ θάλετε στὸ σκέπασμα μιᾶς κατσαρόλας ποὺ περιέχει σοῦπα ἢ νερὸ που βράζει. Ἡ ζέστη κι' ὁ ἀτμὸς τὰ ἀφυδατάλουν.

Ἂν εἶναι πολὺ ξερά πιά, στεγνῶστε τα στὸ φοῦρνο καὶ κοπανίστε τα — ἢ περάστε τα ἀπ' τὴ μηχανὴ τοῦ κρέατος — γιὰ νὰ τὰ μεταχειριστῆτε στὴν κουζίνα ἀντὶ γαλέτας.

Τὸ στεγνὸ καθάρισμα

Θέλετε νὰ κάμετε ἕνα στεγνὸ καθάρισμα σ' ἕνα ροῦχο σας; Ἁπλῶστε το πάνω σ' ἕνα στεγνὸ καὶ τρίψτε το παντοῦ μὲ μαγνησία, ὅπως θὰ κάνατε μὲ σαπούνι. Ὕστερα σκεπαστῆ ὁλόκληρο μ' αὐτὴ τὴ σκόνη. Τὸ τυλίγετε μέσα στὸ σεντόνι, τὸ ὁποῖο διπλώνετε γύρω του, πολλὲς φορές, καὶ τὸ χτυπᾶτε πολὺ δυνατὰ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Τ' ἀφίνετε 2 ὧρες ἔτσι. Ὕστερα τὸ ξαναχτυπᾶτε, βγάζετε τὸ σεντόνι, τινάζετε καλὰ τὸ ροῦχο γιὰ νὰ φύγῃ ἡ μαγνησία καὶ τὸ σιδερώνετε! Θάχῃ γίνει σὰν καινούργιο.

Συντανὴ νιὰ μπισκότα

Σὲ 50 δράμια ἀλεῦρι προσθέστε 50 δράμια βούτυρο, 1 αὐγό, μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ ροῦμι, δυὸ κουταλιὲς τῆς σούπας ζάχαρη καὶ μιὰ πρέζα ἁλάτι. Ζυμῶστε τα καλὰ ὅλα μαζί, ἀφοῦ ἀνακατέψετε πρῶτα τὸ ἀλεῦρι μὲ τὸ μπέϊκιν πάουντερ. Κόψτε τὴν σὲ διάφορα σχήματα, μὲ μικρὰ φορμάκια, Ἀραδιάστε τὰ μπισκοτάκια μέσα σ' ἕνα βουτυρωμένο ταψὶ καὶ ψῆστε τα 10—15 λεπτὰ σὲ μέτριο φοῦρνο.

Ὁ Κλέφτικος καὶ ὁ Τσάμικος

Διάφοροι ΑΡΜΑΤΩΛΟΙ Χορευτές

ΠΟΛΥ συχνὰ οἱ ἁρματωλοί, γιὰ νὰ ξεχάσουν τὶς πίκρες τους, τόρριχναν στὸ γλέντι. Συγκεντρώνονταν κάτω ἀπὸ ἕνα πλάτανο, ἁρπαζαν τὶς φλογέρες καὶ τὶς πίπιζες κι' ἄρχιζαν νὰ χορεύουν τοῦ καλοῦ καιροῦ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ξεχνοῦσαν τὰ βάσανά τους. Ἦταν νὰ ποῦμε, μιὰ ἀνάπαυλα στὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ περνοῦσαν. Γιατὶ ἡ ζωή τους δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστη. Κοιμόνταν καὶ ξυπνοῦσαν μὲ τὸ καρυοφύλλι στὸ χέρι. Ἔτσι, οἱ στιγμὲς αὐτὲς τοῦ γλεντιοῦ τους, ἦταν μιὰ χαρὰ ἀπ' τὶς λίγες. Χόρευαν, ἔπιναν κι' ἔκοβαν κανένα «κομπόδι» ἀπὸ τὸ σουβλιστὸ τσαγί, ποὺ ἦταν ὁ πιὸ ὑπέροχος κλέφτικος μεζές. Στὰ μικροπανηγύρια αὐτά, πολλὲς φορὲς παρευρίσκονταν καὶ γυναῖκες. Κοπέλλες σὰν τὰ κρῦα νερά, ποὺ οἱ περισσότερες ἦταν ἀδελφὲς τῶν παλληκαριῶν ἢ θυγατέρες τῶν καπεταναίων. Ἐφεύγαν ἀναγκαστικὰ ἀπ' τὰ σπίτια τους κι' ἀκολουθοῦσαν τοὺς ἁρματολούς, ἐπειδὴ δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ μείνουν στὸ χωριό τους. Ἦταν κυνηγημένες κι' αὐτές, ὅπως τ' ἀδέλφια τους κι' οἱ πατέρες τους.

Μὲ τὸ σῶμα τοῦ καπετὰν Γιωργάκη Ντούσα, ἦταν τρεῖς κοπέλλες ἀπὸ τ' Ἀγραφα: Ἡ Μαρία, ἀνεψιά του, ἡ Κανέλλω κι' ἡ Κυριακίτσα. Οἱ δυὸ τελευταῖες ἦταν ἀδελφὲς τοῦ πρώτοπαλλήκαρου Δήμου Ἀντωνοπούλου. Γιὰ τὶς τρεῖς αὐτὲς Ἑλληνοπούλες, ὁ καθηγητὴς κ. Ε. Σαράντης γράφει ὅτι «οὐχὶ μόνον ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις παρὰ τῷ πλευρῷ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μικροδιασκεδάσεις αὐτῶν». Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, οἱ κλέφτες, ποὺ εἶχαν γυναικεῖα συντροφιά, ἔσαζαν ὅλα τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ δείξουν τὴν τέχνη τους στὸ χορό. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φωτισμένους χορευτὲς τοῦ Τσάμικου, ἦταν ὁ Παναγιώτης Καβακιαοῦσος ἢ Μακρίας πού, ὅπως λέγεται, ἔκανε τέτοια «ψαλίδια» στὸν ἀέρα, ὥστε κάποτε ποὺ τὸν εἶδε ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ, ἔκανε τὸ σταυρό του.

— Μωρέ, τοῦτος πέτα! εἶπε μὲ θαυμασμό. Γερακίνα τὸν γέννησε;

Ἀπὸ τότε τοὔμεινε τ' ὄνομα Γερακίνας κι' ἔτσι τὸν βρίσκομε στὴν ἱστορία τοῦ Ἀγῶνα. Ἄλλος περίφημος χορευτής, ἦταν ὁ Ἀναστάσιος Τσαμαδός, δεκαοχτὼ χρόνων παλληκάρι, «λίαν εὐειδὴς τὴν ὄψιν, ὡραίαν ἔχων κόμην, φυσιογνωμίαν δὲ πᾶν ἄλλο ἢ φυσιογνωμίαν νεανίου, ὅστις ἔζη εἰς τὰ ὄρη. Ἦτο ὀκυποδέστατος καὶ ἀπεκαλεῖτο ἀπὸ τὸ ξαφτέρι» παρ' «ὁ βλων». Τὸν Τσαμαδὸ ἔπιαχε νὰ τὸν δῇ νὰ χορεύῃ ὁ λόρδος Βύρων. Γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ του καὶ τὴν τέχνη του, τοῦ πρότεινε νὰ τὸν πάρῃ μαζί του στὴν Ἀγγλία, ὅταν θὰ τέλειωνε ὁ πόλεμος.

— Καὶ τί θὰ κάνω ἐκεῖ; τὸν ρώτησε περιεργο τὸ παλληκάρι. Κλέφτικο ἔχει:

— Ὄχι.

— Καὶ τότε πῶς θὰ ζήσω;

Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἔκανε καταπληκτικὴ ἐντύπωσι στὸ νεαρὸ λόρδο, καὶ σημείωσε στὸ ἡμερολόγιό του: «Οἱ Ἕλληνες εἶναι παράξενος λαός. Ἀγωνίζονται γιὰ νὰ σταματήσουν τὸν πόλεμο, ἀλλὰ δὲ μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς πόλεμο. Γιατὶ ζωὴ καὶ πόλεμος, εἶναι γι' αὐτοὺς τὸ ἴδιο πρᾶγμα».

Ὁ Τσαμαδὸς σκοτώθηκε στὴ μάχη τῆς Κρίσσας, τὴν ὥσα ἀκμῆς τοῦ ποὺ ἡ νίκη ἔστεφε τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα. Τ' ἀγαλο του κεφάλι, ποὺ τόκοψαν οἱ ἀντίπαλοι, τὸ πῆραν μαζί τους «διὰ νὰ φρεμασθῇ τὴν ἑπομένην εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἰωαννίνων». Ἅπαντες οἱ προσερχόμενοι νὰ τὸ ἴδοῦν, ἐθαύμαζον τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ νεαροῦ Κλέφτου, ποὺ κύτταζε θαρρεῖς μὲ σύγκριτον καλλονὴν τοῦ νεαροῦ Κλέφτου, ποὺ κύτταζε θαρρεῖς μὲ σύγκριτον καλλονὴν τοῦ νεαροῦ κι' ἀκίνητα μάτια του, τὸ χαμένο ὄνειρο τῆς ἡρωϊκῆς ζωῆς τὰ νεκρά κι' ἀκίνητα μάτια του, τὸ χαμένο ὄνειρο τῆς ἡρωϊκῆς ζωῆς του. Οἱ σύντροφοί του τοῦβγαλαν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα δημοτικὰ τραγούδια, ποὺ τὸ παίρνουμε ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ Λεγκράν:

«Γεμίσαν τὰ κλαριὰ δροσιὰ
καὶ τὰ ταμπούρια ἀηνέρι.
Γεμίσανε καὶ τὰ βουνὰ
ἁρματωλοὶ καὶ κλέφτες
π' ὁλονυχτὶς κουρσεύουνε
καὶ τὴν αὐγὴ κοιμοῦνται.

κοιμοῦνται στὰ κατάσαγα
καὶ στοὺς παχιοὺς τοὺς ἵσιους
Κι' ἐσύ, ἀδελφέ μου Τσαμαδέ,
στ' ἀγούσιατα κοιμᾶσαι
ἄλλοῦ εἶναι τὸ κορνάκι σου
κι' ἡ κεφαλὴ σου ἀλλοῦ εἶναι

"Ολ' οἱ ἀγωνιστὲς συγκλονίσθηκαν ἀπὸ τὸ τραγούδι αὐτό. Θεωροῦσαν τὸ χορὸ σὰν κάτι ἱερό. Ἴσως γιατὶ ἀγνοιοῦσαν τὴν ἱστορία τῶν ἀρχαίων πατρίδα του, τὸ Δέλβινο τῆς Ἠπείρου, παραξενεύεσαι μὲ τὴ σοβαρότητά του. Δίνει σημασία σ' ὅλο τὸ παγνύρι.

Ἐδῶ, ὡστόσο, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ὁ κλέφτικος χορὸς δὲν ἦταν ἁπλῆ διασκέδασι: Ἦταν ἐντατικό, ἀσθενὲς ρυζωμένο σὲ μιὰ φυλὴ πολεμιστῶν. Φορτωμένοι τὰ καρυοφύλλια τους, μὲ τὶς πάστες τους ταιριασμένες ἔξω, σαλτάριζαν πέρα δῶθε σ' ἀπομίμησι ἐπιθέσεως, καὶ τοὺς κίνησι ἦταν ἐλαστική, λὲς καὶ ξεδιπλωνόταν σούστα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Παναγιώτη Καβακιαοῦρο καὶ τὸν Ἀναστάση Τσαμαδὸ —ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω— φημισμένοι χορευτὲς στὶς τάξεις τῶν ἁρματωλῶν ἦταν ὁ Γιαννάκης Τυρναβίτης κι' ὁ Βασίλης, γυιὸς τοῦ ἁπλαχτηροῦ Ἀναστασίου Λέκκα. Τὰ δυὸ αὐτὰ παλληκάρια ἔσμιξαν μιὰ μέρα τυχαία, παραμονὲς ποὺ θὰ γινόταν ἡ μεγάλη μάχη τῆς Ἀθήνας. Οἱ συνάδελφοί τους, ποὺ ἤξεραν τὶς χορευτικὲς τους ἱκανότητες, ἄρχισαν νὰ τοὺς «τσιγκλάνε»:

— Ὁ Τυρναβίτης κάνει τρεῖς ψαλίδες στὸν ἀέρα, ὅταν χορεύῃ τὸν τσάμικο! ἔλεγαν στὸ Βασίλη. Ἐσὺ πόσες μπορεῖ νὰ πιάσῃς;

Ὁ νεαρὸς Λέκκας ὅμως ἦταν σεμνὸ παλληκάρι καὶ δὲ μεγαλοπιάνόταν.

— Ἐγὼ σὰν τὰ καταφέρνῃ ἔτσι, μὲ γειὰ σου, καὶ χαρά του! ἀπαντοῦσε. Ἐγὼ εἶμαι τσιράκι μπροστά του.

Τὰ ἴδια ἔλεγαν καὶ στὸν Τυρναβίτη. Κι' ἕνα ἀπόγεμα τοὺς κατάφεραν νὰ «διαγωνισθοῦν» στὸν τσάμικο. Ὁ Δ. Σουρμελῆς, ποὺ περιγράφει τὴ σκηνὴ στὴν «Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν», μιλάει μὲ κατάπληξι καὶ θαυμασμὸ γιὰ τοὺς δυὸ νεαροὺς ὁπλαρχηγοὺς ποὺ εἶχαν «εἰς τοὺς πόδας των πτερὰ ἀντὶ τσαρουχίων». Συγκεντρωμένοι ο' ἕνα μεϊτάνι» —ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν ἄλλοτε τὸ ὑποστατικὸ τῆς Βασιλίσσας Ἀμαλίας, τέρμα περίπου Ἀχαρνῶν, οἱ σύντροφοί τους παρακολουθοῦσαν μὲ θρησκευτικὸ δέος, τὸν ἀπίθανο ἐκεῖνο χορό. Οἱ διαγωνιζόμενοι, μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς πίπιζας, ἑνὸς ντουλιοῦ καὶ μιᾶς φλογέρας, ἔκαναν τέτοια πηδήματα στὸν ἀέρα καὶ τόσα «τσαλίμια», ποὺ στάθηκε ἀδύνατο στοὺς παρευρισκομένους, νὰ βγάλουν συμπέρασμα στὸ ποιὸς ἦταν ὁ καλύτερος χορευτής. Στὸ τέλος ὁ Ὀδυσσέας Ἀνδροῦτσος, ποὺ παρακολουθοῦσε κι' αὐτὸς τὸ χορό, τοὺς ἀγκάλιασε λέγοντας:

— Χαλάλι σας, ὠρὲ παλληκάρια! Κι' ἀμα θὰ φωτίσῃ ἡ μεγάλη μέρα, πρῶτοι ἐσεῖς θὰ χορέψετε τὸ χορὸ τῆς λευτεριᾶς...

Δὲ στυχῶς, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος σοβήκαμε γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὴν εὐχὴ τοῦ στρατηγοῦ τους. Ὅταν ἄρχισε ἡ μάχη τῆς Ἀθήνας, πιάστηκαν κι' οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀποκεφαλίστηκαν. Τὰς κεφαλάς των ἔφεραν ὁ ἐνθρὸς εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος δείγμα δήθεν παλληκαριᾶς.

Πέθαναν ὁ Τοργαβίτης καὶ ὁ Λέκκας, μὰ οἱ καλοὶ χορευτὲς ἀνάμεσα στοὺς ἁρματολοὺς ποτὲ δὲν ἐλείψαν. Κι' ὅταν ἀκόμη ἡ Ἑλλάδα ἔγινε Βασίλειο, ὁ χορός τους συνεχίστηκε στὶς γιορτὲς στὰ πανηγύρια ἀκόμη καὶ σ' ἀνάκτορα. Γιατὶ τώρα ἡ Βασίλισσα ὅσο κι ὁ Ὄθων λάτρευαν κυριολεκτικὰ τοὺς ἑλληνικοὺς χορούς, πρὸ παντὸς ὅταν τοὺς χόρευαν οἱ παλαιοὶ ἀγωνιστὲς καὶ τὰ παιδιά τους.

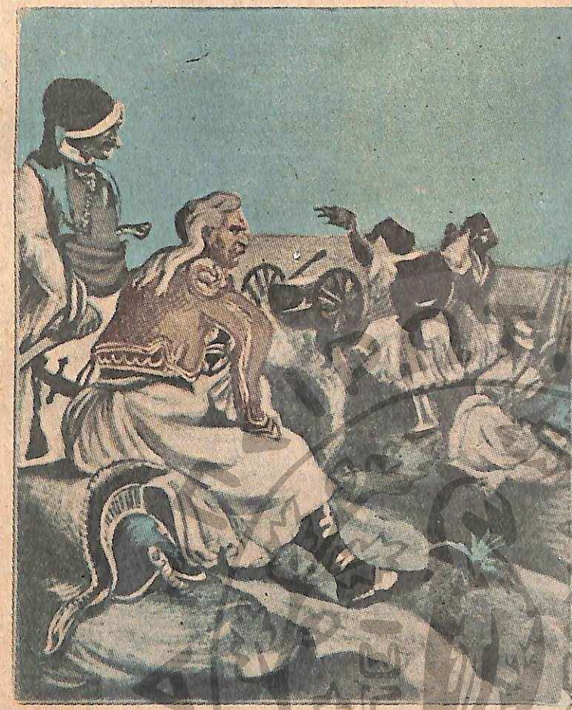

Ὁ Κολοκοτρώνης κυττάζει τα πολληκάρια του ποὺ χορεύουν (Εἰκόνα τοῦ Ἐς στὴν Πινακοθήκη τοῦ Μονάχου).

Πάνω ἀπὸ αἰώνος πέρασε ἀπὸ τότε. Κι' οἱ χοροὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ σήμερα καὶ θὰ ὑπάρχουν γιὰ πάντα. Γιατὶ εἶπαμε: Εἶναι ἕνα ἔνστικτο ρυζωμένο στὴ φυλὴ μας ἀπὸ χιλιάδες χρόνια.

Γ. Β. Ι.

Η ΤΣΙΓΑΡΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΣΑΛΒΑΤΟΡ ΝΤΑΛΙ

Ὁ γνωστὸς ζωγράφος Σαλβατὸρ Νταλὶ χάρισε, τελευταία, στὸν... ἑαυτό του μιὰ ταϊγαροθήκη ἀπὸ πλατίνα, καὶ διφράντια, ποὺ μέσα της ἦταν χαραγμένη ἡ ἀκόλουθη ἀφιέρωσι:

«Στὸν Σαλβατὸρ Νταλί, ποὺ χωρὶς αὐτὸν δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἀγοράσω ἕνα τόσο ἀκριβὸ ἀντικείμενο!»

Τὴν ἑπομένη, μιὰ ἐφημερὶς θὰ ἔγραφε τὸ παρακάτω τσουχτερὸ σχόλιο: «Ὁ

Ἡ Βοαδικεία πολέμησε σκληρὰ ἐναντίον τῶν Ρωμαίων.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

'Απ' τὶς 'Αμαζόνες ὡς τὶς χωρικὲς τῆς Πίνδου

"Εχομε συνηθίσει νὰ θεωροῦμε τὸν πόλεμο σὰν κάτι ποὺ ταιριάζει μόνο στοὺς ἄντρες. Κι' ὅμως ἡ ἱστορία ὅλων τῶν αἰώνων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι καὶ ἀρκετὲς γυναῖκες πέσανε στὸ πεδίο τῆς μάχης.

Ἐκτὸς ἀπ' τὶς 'Αμαζόνες τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, φαίνεται ὅτι ὑπῆρξαν στὰ προϊστορικὰ χρόνια κι' ἄλλες πολεμικὲς φυλὲς ἀπὸ γυναῖκες. Ὁ 'Ηρόδοτος ἀναφέρει ὅτι οἱ γυναῖκες τῶν Σκυθῶν λάβαιναν μέρος στὶς μάχες κι' ὅτι δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ παντρευτοῦν πρὶν σκοτώσουν τουλάχιστον ἕνα ἐχθρὸ μὲ μαχαίρι ἢ μὲ τὰ χέρια τους. Διακρίνονταν μάλιστα γιὰ τὴν ἀγριότητα καὶ τὸ θάρρος τους. Ὁ Βασιλιὰς τοῦ Πόντου Μιθριδάτης τὶς χρησιμοποίησε στὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις του κατὰ τῶν Ρωμαίων, στὴ Μικρὰ 'Ασία. "Οσες ἀπ' αὐτὲς πιάστηκαν αἰχμάλωτοι, παρελάσανε ἀπ' τοὺς δρόμους τῆς Ρώμης, ἁλυσόδετες ἀλλ' ἀγέρωχες, σὰν κατακτητὲς σὲ θριαμβευτικὴ πορεία. Ὡστόσο, ὁ θαυμασμὸς ποὺ προκαλοῦσαν στοὺς Ρωμαίους, δὲν ἐμπόδισε νὰ θαναπωθοῦν ὅλες.

Τὸ ἴδιο ἔκαναν ἄλλωστε κι' αὐτὲς γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ πιάνανε στὶς μάχες: Δὲν ἄφιναν κανένα ζωντανό.

Κατὰ τὸν ἱστορικὸ 'Ιουστῖνο, οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἦταν ἄλλοτε φιλήσυχες καὶ δὲν ἔκαναν κακὸ σὲ κανένα. "Οταν ὅμως οἱ ἄντρες τους πέσανε κάποτε σὲ μιὰ ἐνέδρα κι' ἐξοντώθηκαν ὅλοι, οἱ χῆρες τους κι' οἱ ὀρφανὲς κόρες τους ἀποφάσισαν νὰ ὑπερασπισθοῦν αὐτὲς τὴ χώρα τους. Κι' ὄχι μόνο διώξανε τὸν ἐχθρό, ἀλλὰ καὶ κατάφεραν νὰ μεταφέρουν τὸν πόλεμο στὸ δικό του ἔδαφος.

'Αφοῦ ὑπογράψανε εἰρήνη, ξευγαρώθηκαν μὲ τοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ εἶχαν πιάσει, γιὰ τὴ συνέχιση τῆς φυλῆς τους. Σκότωσαν δὲ σχεδὸν ὅλα τ' ἀρσενικὰ παιδιὰ ποὺ φέρανε στὸν κόσμο, ἐνῶ τὰ θηλυκὰ τὰ συνήθιζαν στὸ κυνήγι καὶ στὸν πόλεμο, ἀντὶ γιὰ τὶς συνηθισμένες γυναικεῖες δουλειές.

Πολὺ ἀργότερα, τὸ 16ο αἰῶνα, ὑπῆρχε στὴν 'Αφρικὴ μιὰ φυλὴ 'Αμαζόνων, ἀσυναγώνιστων στὸν πόλεμο καὶ στὸ κυνήγι μὲ τὸ τόξο. Αὐτὲς δὲν παντρεύονταν, ἀλλ' ἐνώνονταν προσωρινὰ μὲ τοὺς ἄντρες τῶν γειτονικῶν φυλῶν, γιὰ ν' ἀποκτήσουν παιδιά.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν ὁ 'Ισπανὸς ἐξερευνητὴς Φραγκίσκος 'Ορελλάνα ἔφτασε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ βάθη τῆς σημερινῆς Βραζιλίας κι' ἀνακάλυψε ἐκεῖ ἕνα μεγάλο ποτάμι, συνάντησε στὶς ὄχθες του ὁλόκληρο στρατὸ ἀπὸ γυναῖκες ἰθαγενεῖς, μισόγυμνες καὶ ὁπλισμένες. 'Απ' αὐτὲς λοιπόν, τὶς ἀμαζόνες, ὠνόμασε τὸ ποτάμι 'Αμαζόνιο κι' ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ 'Αμαζονία.

"Αν περάσουμε τώρα ἀπ' τὶς ὁμαδικὲς στὶς ἀτομικὲς ἐκδηλώσεις, συναντοῦμε τὸ φωτεινὸ παράδειγμα τῆς Βοαδικείας, ποὺ δοξάστηκε μὲ τὰ πολεμικά κατορθώματά της. "Ηταν χήρα τοῦ βασιλιᾶ τῶν 'Ικένων, μιᾶς παλιᾶς φυλῆς ποὺ κατοικοῦσε στὴν 'Αγγλία. "Οταν οἱ Ρωμαῖοι κατέλαβαν τὴ χώρα της, τὴν πιάσανε καὶ τὴ μαστίγωσαν ἄγρια. 'Επίσης ἀτίμασαν τὶς κόρες της.

Διψασμένη γιὰ ἐκδίκησι, ἡ Βοαδικεία κάλεσε στὰ ὅπλα τοὺς ὑπηκόους της καὶ τοὺς ὡδήγησε ἡ ἴδια, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, ἐναντίον τῶν Ρωμαίων. Στὴν ἀρχὴ εἶχε ἀρκετὲς ἐντυπωσιακὲς ἐπιτυχίες, ὕστερα ὅμως οἱ Ρωμαῖοι πήρανε ἐνισχύσεις καὶ ἀκολούθησε τότε μιὰ τιτανομαχία.

Οἱ Ρωμαῖοι νικήσανε, ἀλλ' ἀφοῦ χάσανε 70.000 ἄνδρες. Γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χέρια τους, ἡ Βοαδικεία προτίμησε νὰ πάρῃ δηλητήριο.

Κι' ἄλλες χῶρες ὅμως ἔχουν τὶς ἡρωΐδες τους. Ἔνα ὁλόδικό της ἐπικὸ ποίημα ἔδωσε καὶ τοὺς ἄθλους τῆς Κενάου Χάσσελααρ, ὅταν οἱ 'Ισπανοὶ πολιορκοῦσαν τὸ Χάαρλεμ. Ἐπικεφαλῆς 300 γυναικῶν ὡπλισμένων μὲ σπαθιά, μαχαίρια καὶ μουσκέτα, κατατρόπωσε ἕνα στρατὸ ἀπὸ 3.000 ἄνδρες.

'Η 'Ισπανία πάλι καυχιέται γιὰ τὴν 'Αγκουστίνα Ζαραγκόζα, ποὺ ἔδρασε τὸ 1808, ὅταν ἡ πόλι Σαραγόσα εἶχε γίνει θέατρο σκληρῶν ὁδομαχιῶν μεταξὺ 'Ισπανῶν καὶ Γάλλων. "Οταν σκοτώθηκε ὁ φίλος της λοχίας, ποὺ χειριζόταν ἕνα κανόνι, πῆρε αὐτὴ τὴ θέσι του, χτύπησε τοὺς ἐχθροὺς καὶ συνέτριψε τὴν ἐπίθεσί τους.

"Ετσι, κέρδισε τὸ βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ πολέμησε ἡρωϊκὰ σ' ὅλη τὴν 'Ανδαλουσία.

Στὴν 'Αμερική, ἔχει μείνει ἀθάνατο τὸ ὄνομα τῆς Μόλλυ Πίτσερ. Καθὼς κουβαλοῦσε νερό, στὸ διάστημα τῆς μάχης τοῦ Μονμάουθ ('Ιούνιος 1778), εἶδε τὸν ἄντρα της νὰ πέφτῃ πληγωμένος θανάσιμα δίπλα στὸ κανόνι του. Τὸν ἀντικατέστησε ἀμέσως κι' ἔσωσε τὸ κανόνι ἀπ' τὰ χέρια τῶν "Αγγλων. Ὁ στρατηγὸς Οὐάσινγκτον τὴν ὠνόμασε λοχία τοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ καὶ τῆς ἐξασφάλισε ἕνα ἰσόβιο ἐπίδομα.

'Αλλὰ καὶ στὸν 'Εμφύλιο Πόλεμο τῆς 'Αμερικῆς εἶχαν πάρει μέρος γυναῖκες, κι' ἀπ' τὶς δυὸ πλευρές. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἦσαν μεταμφιεσμένες σὲ ἄντρες, ὅπως π.χ. κάποια Λορέτα Βελάσκουεθ, ἀπ' τὴ Νέα 'Ορλεάνη, ποὺ κατάφερε νὰ γίνῃ ὑπολοχαγός!

Στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, χιλιάδες Σερβίδες 18 — 25 ἐτῶν πολέμησαν μαζὶ μὲ τοὺς ἄντρες τους γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς χώρας τους. Μιὰ ἀπ' αὐτές, ἡ "Ολγα Πιετρόφσκυ, ὅταν σκοτώθηκε ὁ συνταγματάρχης της, ἄρπαξε τὸ σπαθί του κι' ὡδήγησε ἕνα ὁλόκληρο σύνταγμα στὴ νίκη. Σκοτώθηκε ὅμως, ἐνῶ κυρίευε ἕνα αὐστριακὸ χαράκωμα.

'Η Γκλουτσένκο Τσερνιάβακα διοικοῦσε τὸ θρυλικὸ σῶμα τῶν «'Αετῶν», εἶχε ἐπικηρυχθῆ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τιμήθηκε μὲ ἕξη παράσημα.

Σ' αὐτὴ τὴ σύντομη ἀπαρίθμησι, θὰ ἦταν ἀσυγχώρητο ἂν παραλείπαμε τὶς ἡρωΐδες τῶν χωριῶν τῆς Πίνδου, πού, στὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, πρόσφεραν τόσες ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὸν ἄνισο κι' ὅμως θριαμβευτικὸ ἀγῶνα τῆς 'Ελλάδος κατὰ τῶν φασιστικῶν ὁρδῶν.

✪✪

Μπενζίνα στὸ ψυγεῖο!

"Ενας κάποιος Οὐίλλιαμ Γουεϊνράϊτ, 'Αμερικανός, στα μάτησε μὲ τ' αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ πάρῃ μπενζίνα ἀπὸ ἕνα πρατήριο τοῦ Μόυπιλε τῆς 'Αλαμπάμα. 'Αλλ' ὁ ὑπάλληλος, ἀσυνήθιστος σ' αὐτὸ τὸ μοντέλο αὐτοκινήτου (ἦταν γαλλικό), ἔριξε τὴ μπενζίνα... στὸ ψυγεῖο, ἀντὶ στὸ ρεζερβουάρ!

Ὁ Γουεϊνράϊτ δὲν πῆρε εἴδησι. "Οταν ὅμως ἔβαλε μπροστὰ καὶ ξεκίνησε, ἡ μηχανὴ πῆρε φωτιὰ καὶ τ' αὐτοκίνητο καταστράφηκε!

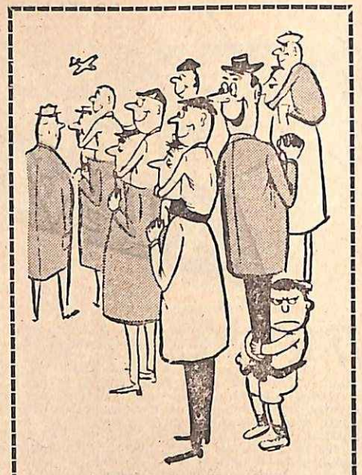

ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΛΑΣΙ

—"Αειντε, μπαμπᾶ, κατέβαινε νὰ ἰδῶ κι' ἐγώ!

— Εὐχαριστῶ. 'Εγὼ παίρνω τὴν ἠλεκτρικὴ σκοῦπα τῆς διπλανῆς μου. Αὐτὴ ὅμως γουϊάζεται μιὰ καινούργια!

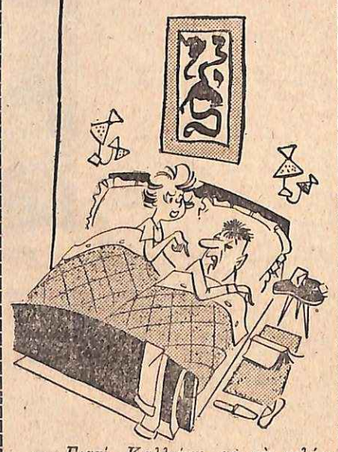

— Γιατί, Καλλιόπη, νὰ μὴ μιλάω τὴ νύχτα στὸν ὕπνο μου, ἀφοῦ τὴν ἡμέρα δὲν προφταίνω νὰ πῶ λέξι ἀπ' τὴν πολυλογία σου;

Τὸ «Ξενοδοχεῖο ΤΟΥ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ„

Στὴ Σιγκαπούρη τὸ «Τάϊ Λὰν Κοὺν» ἀναλαμβάνει νὰ κηδέψῃ εὐπρεπῶς τοὺς ἠλικιωμένους πελάτες του!

"ΕΝΑΣ Κινέζος ναυτικὸς ἀπὸ τὴ Σιγκαπούρη, ὁ Τσὶ Τσίγκ Ντόγκ, εἶχε γυρίσει ἀπὸ ἕνα ταξίδι του στὸν Εἰρηνικό. Κάθε ταξίδι κρατοῦσε μῆνες ὁλόκληρους καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποὺ ἔκανε κάθε φορὰ ποὺ γύριζε ὁ Τσὶ Τσίγκ Ντόγκ, ἦταν νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴ γρηᾶ μητέρα του, νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ καὶ στὰ δυὸ μάγουλα. Τὴ φορά, ὅμως, αὐτὴ βρῆκε τὸ σπίτι κλειστό. 'Η μητέρα του — ἔμαθε ἀπὸ τοὺς γείτονες — εἶχε πεθάνει καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχε χρήματα καὶ δὲ βρισκόταν κανεὶς πρόθυμος νὰ κάνῃ πίστωσι, ὥσπου νὰ γυρίσῃ ὁ γυιός της, τὴν εἶχαν θάψει σ' ἕνα φτωχὸ σανιδένιο φέρετρο, χωρὶς οὔτε πολύχρωμα φαναράκια, οὔτε μουσικὴ στὴν ἐκφορά της.

Γιὰ τὸν Τσὶ Τσίγκ Ντόγκ τὸ χτύπημα ἦταν πάρα πολὺ σκληρό. Οἱ Κινέζοι ὑπομένουν καρτερικὰ ὅλη τὴ δυστυχία κι' ὅλα τὰ δράματα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ θέλουν νὰ πεθάνουν μὲ ὁμορφιὰ καὶ λαμπρότητα: Νὰ κοιμηθοῦν τὸν τελευταῖο τους ὕπνο σ' ἕνα ὁμορφο φέρετρο ἀπὸ διαλεχτὸ ξύλο καὶ νὰ γίνῃ ἡ ἐκφορά τους σύμφωνα μὲ τὰ καθιερωμένα, ἀπὸ ἀμέτρητες γενιές, ἔθιμα. "Ενας ταπεινὸς ἄνθρωπος εἶναι γι' αὐτοὺς χίλιες φορὲς χειρότερος ἀπὸ μιὰ ταπεινὴ ζωή.

'Αφοῦ κλείστηκε μέσα δυὸ μέρες, χωρὶς νὰ δεχτῇ κανένα καὶ νὰ μιλήσῃ σὲ κανένα, ὁ Τσὶ Τσίγκ Ντόγκ κατάλληξε σὲ μιὰ σκέψι, ποὺ τὸν ἀνακούφισε. Θὰ ἔπρεπε—συλλογίστηκε—νὰ γίνῃ ἕνα ξενοδοχεῖο, ὅπου νὰ καταφεύγουν ὅλα τὰ γεροντάκια καὶ ὅλες οἱ γρηοῦλες τῆς φυλῆς του, ὅταν αἰσθάνωνται νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος τους. Καὶ τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ ν' ἀναλαμβάνῃ νὰ τοὺς ἑτοιμάσῃ, ὅταν φτάνῃ αὐτὴ ἡ στιγμή, μιὰ ἀξιοπρεπῆ κηδεία, σύμφωνη μὲ τὶς παλιὲς παραδόσεις.

'Ο ναυτικὸς ἀνακοίνωσε τὸ σχέδιό του σ' ἕναν πλούσιο Κινέζο τῆς Σιγκαπούρης, ποὺ ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν ἰδέα κι' ὑποσχέθηκε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐπιχείρησι χωρὶς τὸ παραμικρὸ κέρδος. "Ετσι, λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἱδρύόταν, στὴ Σάγκο Λέην, ἕνα μικρὸ καὶ λιγοσύχναστο δρόμο τῆς ἀσιατικῆς μεγαλουπόλεως, τὸ ξενοδοχεῖο «Τάϊ Λὰν Κούν», ποὺ σημαίνει: «Ξενοδοχεῖο τοῦ Χαρούμενου Θανάτου».

Τὴν ἴδια μέρα, σ' ὅλα τὰ κινέζικα μαγαζιὰ τῆς Σιγκαπούρης εἶχε ἀναρτηθῆ ἡ ἀκόλουθη διαφημιστικὴ ἀγγελία:

("Ελᾶτε στὸ «Τάϊ Λὰν Κούν» τῆς Σάγκο Λέην. Θὰ ἔχετε κρεβάτι καὶ περιποίησι στὴ φτηνὴ τιμὴ τῶν 15 χάρτινων λιρῶν τὸν μῆνα. Σᾶς ἐγγυώμαστε ἕναν εἰρηνικὸ θάνατο, μὲ χρωματιστὰ φαναράκια, μὲ μουσική, μὲ σημαίες καὶ μὲ φέρετρο πρώτης τάξεως, ποὺ θὰ κάνῃ τοὺς φίλους σας καὶ τοὺς γείτονές σας νὰ χλωμιάσουν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους.

»Διαθέτομε καὶ γιατρό, ποὺ θὰ ἑτοιμάζῃ ἀμέσως τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου. 'Αναλαμβάνομε καὶ τὴν ὀργάνωσι ἐκφορῶν κατὰ τὰ ἱερὰ ἤθιμα τοῦ Τάο».

'Η εἴδησι γιὰ τὸ καινούργιο ξενοδοχεῖο κυκλοφόρησε σὰν ἀστραπὴ ἀνάμεσα στοὺς Κινέζους τῆς ἀπέραντης πόλης μὲ τὰ 5 ἑκατομμύρια κατοίκων, ὅπου μιλιοῦνται ἐννιὰ διαφορετικὲς γλῶσσες καὶ διασταυρώνονται ὅλες οἱ θρησκείες τοῦ κόσμου. Καί, ἐνῶ μιὰ τέτοια μακάβρια ἀγγελία θὰ προξενοῦσε τρόμο κι' ἀπέχθεια σὲ κάθε ἄλλον λαό, ἀπὸ τοὺς Κινέζους ἔγινε δεκτὴ μ' ἀγαλλίασι σὰ νὰ τοὺς εἶχε δοθῆ πιὰ ἐκεῖνο, ποὺ τοὺς ἔλειπε!

'Από τὶς πρῶτες μέρες, ἄρχισαν νὰ φτάνουν στὸ «Τάϊ Λὰν Κούν» γέροι καὶ γρηές, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἢ τὰ ἐγόνια τους, ποὺ συζητοῦσαν γιὰ τοὺς ὅρους τῆς ταφῆς, σὰ νὰ ἦταν τὸ φυσιολώτερο τῶν πραγμάτων, ἐνῶ οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι παρακολουθοῦσαν αὐτὲς τὶς διαπραγματεύσεις μὲ μιὰ εὐτυχισμένη μακαριότητα. 'Η συρροὴ τῆς πελατείας ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε σὲ λίγο χρειάστηκε νὰ ἐπεκταθῆ ἡ ἐπιχείρησι καὶ νὰ προστεθῆ δεύτερο οἴκημα πλάι στὸ πρῶτο.

"Οσοι διαθέτανε ἀρκετὰ χρήματα, μποροῦσαν νὰ πληρώσουν κάτι παραπάνω ἀπὸ τὴν βασικὴ τιμὴ τῶν 15 λιρῶν—1200 δραχμῶν — γιὰ νὰ ἔχουν ξεχωριστὴ τροφὴ καὶ καλύτερη περιποίησι. 'Επίσης, μὲ μιὰ μικρὴ ἐπιβάρυνσι, μποροῦσαν νὰ πλουτίσουν τὴν κηδεία τους μὲ μιὰ γραφικὴ λεπτομέρεια: Δηλαδή, μὲ μιὰ στοῖβα χαρτονομίσματα, ποὺ, κατὰ τὶς κινέζικες παραδόσεις, ἐπιβάλλεται νὰ τὰ παίρνουν οἱ νεκροὶ μαζί τους, πηγαίνοντας στὸ 'Υπερπέραν!

Τὰ χαρτονομίσματα αὐτά, ποὺ καίγονται τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ γίνεται ἡ ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ καὶ ὁ λεπτὸς ἄσπρος καπνός τους ἀνεβαίνει στοὺς αἰθέρες σὰν θυμίαμα, εἶναι, ἐννοεῖται, πλαστὰ καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ πέρασι στὴν ἀγορά, Στὸν οὐρανό, ὅμως, πιστεύουν οἱ Κινέζοι, ἡ ἀξία καθενὸς ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἴση μὲ 1000 δολλάρια!

Τὸ παράξενο ξενοδοχεῖο, ὅπως ἔχει διαπιστωθῆ ἀπὸ τοὺς λίγους ὡς τώρα μῆνες τῆς λειτουργίας του, εἶναι ἀπόλυτα συνεπὲς στὶς ὑποχρεώσεις, ποὺ ἀναλαμβάνει ἀπέναντι στοὺς μελλοθάνατους πελάτες του. Κάθε νύχτα, τὸ προσωπικὸ γυρίζει ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο καὶ ἀπὸ κρεβάτι σὲ κρεβάτι, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ποιὸς ζῆ ἀκόμη καὶ ποιὸς πέθανε. Μόλις διαπιστωθῆ ἕνας θάνατος, γίνονται ἀμέσως ὅλες οἱ ἐπιβαλλόμενες ἑτοιμασίες. Καταφθάνουν τὰ χρωματιστὰ φαναράκια, ἐπιστρατεύεται ἡ ὀρχήστρα, ποὺ θὰ συνοδεύσῃ τὴν ἐκφορὰ μὲ τὴν ἀνάλαφρη καὶ σχεδὸν χαρούμενη νεκρώσιμη μουσικὴ τῶν Κινέζων, ὁ γιατρὸς τοῦ ξενοδοχείου συντάσσει τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου καὶ μεταφέρεται τὸ φέρετρο, κατασκευασμένο στὰ μέτρα τοῦ νεκροῦ καὶ σύμφωνα μὲ τὶς αἰσθητικὲς προτιμήσεις του ἀπὸ τὴν στιγμὴ κιόλας ποὺ ζήτησε νὰ φιλοξενηθῆ στὸ «Τάϊ Λὰν Κούν»!

Οἱ ἄλλοι πελάτες δὲν ἐνοχλοῦνται καθόλου ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἑτοιμασίες, ποὺ δὲν ἔχουν, στὰ μάτια τους, τίποτα τὸ ἀνατριχιαστικό. Τὴν ἴδια, ἀκατανόητη γιὰ ἕναν λευκὸ ἀπάθεια, δείχνουν καὶ οἱ συγγενεῖς, πού, ὅταν ὁ θάνατος δὲν εἶναι ξαφνικός, εἰδοποιοῦνται νὰ ἔρθουν στὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ παρασταθοῦν στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ μελλοθανάτου. Οἱ συγγενεῖς ἔρχονται, ἀποχαιρετοῦν τὸν ἄνθρωπό τους καὶ μετά, περιμένοντας νὰ τοὺς ἀναγγείλουν πὼς πέθανε, βγαίνουν στὸ προαύλιο καὶ παίζουν πεντόβολα ἢ «μαχ-γιόγκ», ὥσπου νὰ ἐρθῃ ἡ ὥρα.

'Η μόνη, ποὺ ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὴν μακάβρια δραστηριότητα τοῦ «Ξενοδοχείου τοῦ Χαρούμενου Θανάτου», εἶναι ἡ ἀστυνομία. Κάθε τόσο ἀπειλεῖ τοὺς διευθυντὲς του πὼς θὰ τὸ κλείσῃ, πότε ἐπειδὴ δὲν τηροῦνται οἱ κανόνες ὑγιεινῆς, πότε ἐπειδὴ οἱ πυρὲς τῶν καιόμενων χαρτονομισμάτων δημιουργοῦν κίνδυνο πυρκαγιᾶς γιὰ τὸ γύρω σπίτια, πότε ἐπειδὴ διαταράσσεται ἡ δημόσια ἡσυχία μὲ τοὺς ζαφνικοὺς θανάτους καὶ τὶς ἐσπευσμένες ἑτοιμασίες γιὰ τὴν ἐκφορά, ποὺ γίνονται μέσα στὴν καρδιὰ τῆς νύχτας.

Τὸ «Τάϊ Λὰν Κούν», ὅμως εἶναι τόσο ἀγαπητὸ στοὺς Κινέζους τῆς Σιγκαπούρης, ὥστε ἡ ἀστυνομία διστάζει νὰ πραγματοποίηση τὶς ἀπειλές της ἀπὸ τὸν φόβο μήπως δημιουργηθοῦν ταραχές.

Τελευταῖα, ζήτησε ἀπὸ τοὺς διευθυντὲς τοῦ ξενοδοχείου νὰ μεταφέρουν τουλάχιστον τὸ «Τάϊ Λὰν Κούν» σὲ μιὰ ἀπόκεντρη συνοικία, ὥστε νὰ πάψουν νὰ δημιουργοῦνται ἀνάλογα ζητήματα. 'Εκεῖνοι δὲν εἶχαν ἀντίρρησι, διαμαρτυρήθηκαν, ὅμως, οἱ ὑπάλληλοι τῶν γραφείων κηδειῶν, ποὺ μεταφέρουν στοὺς ὤμους τους τὰ φέρετρα καὶ ποὺ θὰ ἦταν ἔτσι ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν πολὺ μεγαλύτερη πορεία γιὰ νὰ φτάσουν ὣς τὸ νεκροταφεῖο, ποὺ τώρα βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Χαρούμενου Θανάτου».

Τὸ «Τάϊ Λὰν Κούν» ἐμεινε, λοιπόν, γιὰ τὴν ὥρα ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται, καὶ οἱ γέροι καὶ οἱ γρηοῦλες τῆς Σιγκαπούρης ἐξακολουθοῦν νὰ πηγαίνουν στὴν ὁδὸ Σάγκο Λέην, νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα του καὶ νὰ λέν μὲ τὸ πιὸ ἁπλὸ ὕφος τοῦ κόσμου:

—Αἰσθάνομαι τὸ τέλος μου νὰ πλησιάζῃ. Μήπως μπορεῖτε, παρακαλῶ, νὰ μοῦ διαθέσετε ἕνα κρεβάτι;

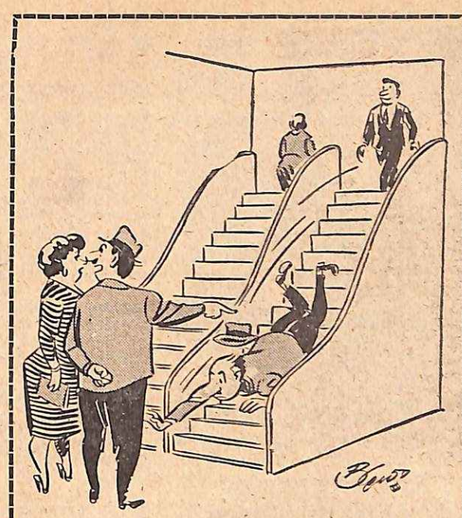

— Νά, αὐτὲς εἶναι οἱ... κυλιόμενες σκάλες, 'Αντωνία μου!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

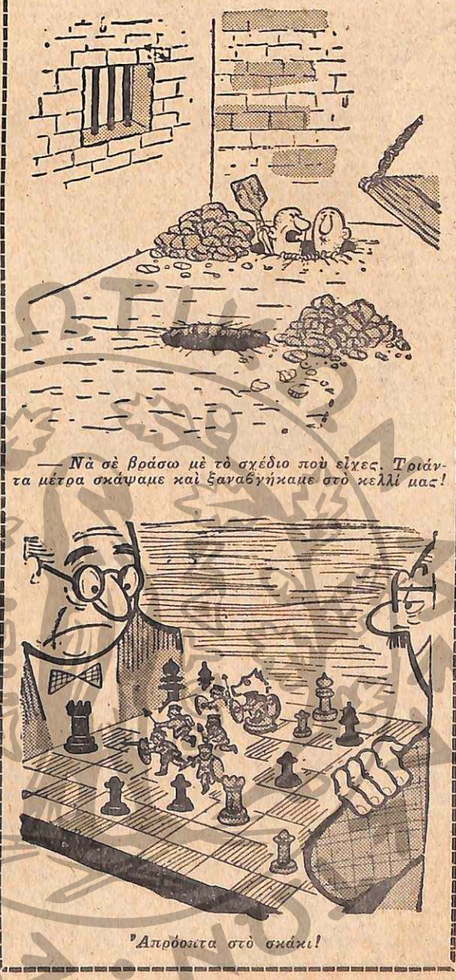

— Νὰ σὲ βράσω μὲ τὸ σχέδιο ποὺ εἶχες. Τριάντα μέτρα σκάψαμε καὶ ξαναβγήκαμε στὸ κελλί μας!

Ἀπρόοπτα στὸ σκάκι!

Ὁ πλοίαρχος Βλὰς στὴν καμπίνα του.

Ὁ καπετάνιος ΠΟΥ ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ ΤΗ ΝΑΥΤΙΑ

Μ' ἕνα ἁπλὸ ἄγγιγμα τῶν χεριῶν του

Τὸ ὁλλανδικὸ φορτηγὸ «Πρίγκηψ Γουλιέλμος Β΄» βρισκόταν στὰ νότια τῆς Ἰσλανδίας, ὅταν δέχθηκε μιὰ γερμανικὴ τορπίλλη, κόπηκε στὴ μέση καὶ βυθίστηκε σὲ τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὁ ὑποπλοίαρχος Φέϊκε Βλὰς βρέθηκε στὴν τρικυμισμένη θάλασσα. Καθὼς δὲν ἦταν πολὺ καλὸς κολυμβητής, θὰ θὰ γλύτωνε, ἂν δὲν κατάφερνε νὰ γαντζωθῇ ἀπὸ μιὰ ἀναποδογυρισμένη βάρκα. Εἶδε ὕστερα κοντά του ἕναν ἄλλο ναυτικό, ποὺ πάλευε μὲ τὰ κύματα, καὶ τὸν βοήθησε, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, νὰ πιαστῇ κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ βάρκα. Σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ προστέθηκε κι' ἕνας τρίτος ναυαγός.

Ἀφοῦ ἔμειναν οἱ τρεῖς τους κάμποσο σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη θέσι, εἶχαν τὴν τύχη νὰ συναντήσουν μιὰν ἄλλη βάρκα, ἀβοήθητη κι' ὄχι ἀναποδογυρισμένη. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν παγωμένοι καὶ μισοπεθαμένοι, κατώρθωσαν νὰ φτάσουν ὡς αὐτὴν καὶ νὰ σκαρφαλώσουν ἀπάνω της.

Τὸ ἑπόμενο πρωὶ τῆς 9ης Ἀπριλίου 1941 τοὺς βρῆκε ξεπαγιασμένους καὶ σ' ἀξιοθρήνητη κατάστασι. Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε δὲ αὐτό, ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ὁ Φράντς Ντίεπεβεν, ἔπαθε ἀκατάσχετη ναυτία, τόσο, ποὺ ἀποπειράθηκε νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ πνιγῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ!

Ὁ σύντροφός του Χένκ Ντίεμερ εἶδε κι' ἔπαθε γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Ὁ Βλὰς σύρθηκε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε ἐνθαρρυντικά:

— Κάνε κουράγιο λίγο ἀκόμα! Θὰ γλυτώσουμε!

Καὶ τοῦ χάϊδεψε μαλακὰ τὸ μέτωπο.

Ἀμέσως ἔγινε ἕνα θαῦμα! Ὁ Ντίεπεβεν ἡσύχασε κι' ἔπαψε ἐφαπτικὰ νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ ναυτία!

Τὴν ἄλλη μέρα ἔπαθε τὸ ἴδιο κι' ὁ Ντίεμερ. Πρὸς τὸ βράδυ, ἔκανε σὰν τρελλός. Ὁ Βλὰς προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος καὶ σκούπισε τὰ ἁλάτια ἀπ' τὸ μέτωπό του... Κι' ἡ ἐπαφὴ τοῦ νεοιοῦ του ἔκοψε καὶ πάλι τὸ ἴδιο θαῦμα: Ὁ Ντίεμερ συνῆλθε τελείως!

Τὴν ἄλλη μέρα, τοὺς βρῆκε καὶ τοὺς περιμάζεψε ἕνα σουηδικὸ πλοῖο.

Γιὰ πολὺν καιρὸ κατόπιν, ὁ Φέϊκε Βλὰς εἶχε ξεχάσει τὸ περίεργο ἐκεῖνο περιστατικό, ποὺ τὸ εἶχε ἀποδώσει μάλλον σὲ σύμπτωσι.

Τὸ 1947, ἦταν δεύτερος πλοίαρχος ἑνὸς ὁλλανδικοῦ ἐπιβατικοῦ, ποὺ ταξείδευε γιὰ τὸν Καναδᾶ. Μιὰ μέρα λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς τοῦ πλοίου:

— Πότε θὰ σταματήσῃ ἐπιτέλους αὐτὴ ἡ φουστούνα;... Ἔχουμε μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα, ποὺ βασανίζεται συνεχῶς ἀπὸ ναυτία, ἀπὸ τότε ποὺ ἀφήσαμε τὸ Ρότερνταμ. Δὲ βάζει οὔτε νερὸ στὸ στόμα της. Ἔχει πυρετὸ καὶ νοιώθει σὰν μιὰ φωτιὰ στὸ κεφάλι της.

Ὁ πλοίαρχος Βλὰς θυμήθηκε ξαφνικὰ τὸ παληὸ ἐπεισόδιο τῆς Βάρκας... Κατέβηκε στὴν καμπίνα τῆς ἀρρωστης, ἔσκυψε πάνω της κι' ἀκούμπησε τὴ δεξιὰ παλάμη του στὸ μέτωπό της. Ἀμέσως ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτια της, προσπάθησε ν' ἀνακαθίσῃ, ἤπιε ἕνα ποτῆρι νερὸ κι' ὕστερα ζήτησε νὰ φάῃ!...

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε νὰ εὐχαριστήσῃ θερμὰ τὸ Βλάς, γιατὶ τὴν εἶχε γιατρέψει.

— Μά, κυρία μου, δὲν εἶμαι ὁ γιατρός, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Αὐτὸς σᾶς ἔκανε καλά, ὄχι ἐγώ!

— Ὄχι, ὄχι! Ἐσεῖς μὲ σώσατε! φώναξε ἡ γυναίκα. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ γιατρός.

Στὸ ἑπόμενο λοιπὸν ταξείδι τοῦ πλοίου, ὁ γιατρὸς συνιστοῦσε σ' ὅλους τοὺς ἐπιβάτες ποὺ πάθαιναν ναυτία, νὰ καταφεύγουν στὸν πλοίαρχο Βλὰς καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦνε ν' ἀγγίξῃ μὲ τὸ χέρι του τὸ μέτωπό τους.

Πραγματικά, μὲ τὸν ἁπλὸ αὐτὸ τρόπο θεραπεύονταν ἀμέσως ὅλοι. Ἦταν κάτι ἀπίστευτο, κι' ὅμως πραγματικό...

Κατόπιν, ὁ Βλὰς ἀνακάλυψε τυχαίως πὼς ἡ μυστηριώδης ἱκανότης του δὲν περιορίζεται μόνο στὴ θεραπεία τῆς ναυτίας. Ἡ ἐπαφὴ τῶν «μαγικῶν» δαχτύλων του γιατρεύει ἐπίσης τὸν πονοκέφαλο καὶ τὸν ποιόδοντο!

Ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ παράξενη ἰδιότης του; Οὔτε ὁ ἴδιος, οὔτε καὶ κανεὶς ἄλλος μπόρεσε νὰ δώσῃ μιὰ λογικὴ ἐξήγησι.

Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ μελέτησαν τὸ φαινόμενο, δηλώνουν ὅτι δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ ἐξηγήσουν. Πάντως, δὲν πρόκειται γιὰ αὐθυποβολὴ μὲ τὴ δύναμι τῆς πίστεως — ὅπως συμβαίνει στὶς περιπτώσεις πολλῶν ἄλλων «θεραπευτῶν». Γιατὶ ἔχει συμβῇ συχνὰ ν' ἀγγίξῃ ὁ Βλὰς ἕναν ἄρρωστο, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ὁ ἴδιος, καὶ νὰ τὸν κάνῃ καλά. Δὲν παίζει λοιπὸν κανένα ρόλο ἡ πίστι.

Ὁ πλοίαρχος Βλὰς εἶναι τώρα καπετάνιος τοῦ πλοίου «Πρίγκηψ Γουλιέλμος τῆς Ὀράγγης». Τελευταίως, σ' ἕνα ταξίδι στὸ Βόρειο Ἀτλαντικό, συνάντησαν μιὰ φοβερὴ τρικυμία μεγάλης διαρκείας. Ἀλλ' ὁ Βλὰς ἔκανε καλὰ ὅλους τοὺς ἐπιβάτες ἀπὸ τὴ ναυτία, κι' ἐκεῖνοι τοῦ ἐκδηλώσανε τὴν εὐγνωμοσύνη τους στὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ, ἀπονέμοντάς του σὲ ἐπίσημη τελετὴ ἕνα τιμητικὸ δίπλωμα.

✪✪

Οἰκογενειακὴ συγκέντρωσι

Ὅταν σκοτώθηκε τελευταίως σὲ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα ἕνας κλόουν ἱπποδρομίου κι' ἡ γυναίκα του, ἀποκαλύφθηκε ἀπὸ τὴ διαθήκη τους πὼς εἶχαν ἀπεκτήσει 4 παιδιά, ἐνῶ γύριζαν τὸν κόσμο μὲ τὸ τσίρκο, καὶ τὰ εἶχαν ἐμπιστευθῆ σὲ ὀρφανοτροφεῖα διαφόρων μακρυνῶν χωρῶν. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ἤξεραν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, οὔτε καὶ τοὺς γονεῖς τους. Ὡστόσο, ἡ διαθήκη κανόνιζε ὥστε νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλα στὸ Κάπρι. Καὶ πραγματικά, ἔφτασαν στὴν ὡραία αὐτὴ ἰταλικὴ πόλι: ἡ Μαρία ἀπ' τὸ Περού, ὁ Φραγκίσκος ἀπ' τὸ Μεξικό, ἡ Φρειδερίκη ἀπ' τὸ Μπουένος Ἄϋρες κι' ἡ Γκρέτχεν ἀπὸ τὴ Δυτικὴ Γερμανία, κι' ἀποφάσισαν νὰ ζήσουν στὸ ἑξῆς ὅλα μαζί.

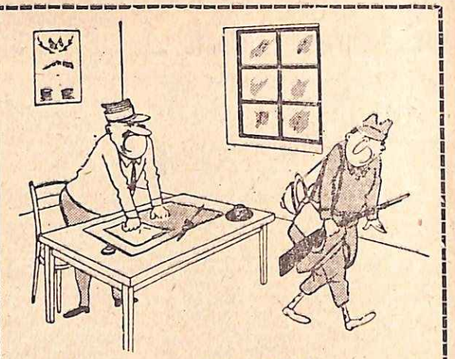

— Ἀπείθαρχε, στραβόξυλο! Θὰ ὑπηρετήσῃς ἕξη μῆνες παραπάνω!...

— Περίεργο. Στὸν πολιτικὸ βίο, ὅταν δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ σένα στὴ δουλειά σου, σὲ ἀπολύουν!

— Στρατιώτη Βλακίδη, θὰ μοῦ κάνῃς ἑκατὸ φορὲς τὸ ἐπ' ὤμου!...

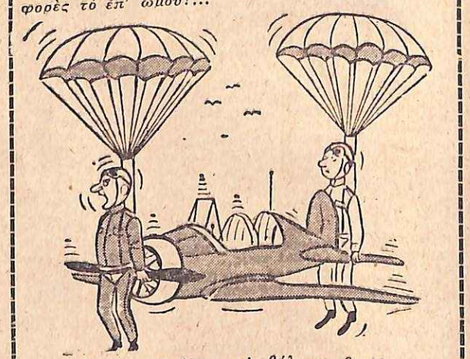

— Καλὰ σοῦ ἔλεγα νὰ βάλουμε βενζίνη πρὶν φύγουμε!...

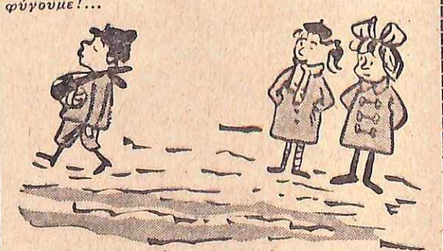

— Τυχερὸς ὁ Γιαννάκης. Θὰ κάνῃ δυὸ μῆνες νὰ γράψῃ μάθημα!

ΕΘΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

ΠΩΣ ΑΠΟ 8 ΠΟΥ ΗΣΑΝ ΠΕΡΙΩΡΙΣΤΗΚΑΝ ΣΕ 2

Μ ΕΣΑ στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς ἐλευθερωμένης Ἑλλάδος οἱ διάφορες γιορτές, οἱ ἐθνικὲς καὶ οἱ βασιλικές, ἔδωσαν ἀφορμὴ σὲ μεγάλες καὶ πολυχρόνιες συζητήσεις ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἐπίσημη καθιέρωσί τους. Γιὰ νὰ καθιερώσουν ὡρισμένες γιορτὲς οἱ εἰσηγητές τους προβάλλανε διάφορα γεγονότα, ποὺ τὰ χαρακτήριζαν σὰν τὸ πιὸ ἀξιοπρόσεχτο σταθμὸ τοῦ νέου κράτους, ἀπὸ τὰ 1821 κι' ἀπάνω. Μὲ τὴν ἐπιμονή τους καὶ μὲ τὸ ὁλοένα πὲς-πές, πετύχαινε, κοντὰ στὶς ἐθνικὲς γιορτές, νὰ καθιερωθοῦνε καὶ καμπόσες ἄλλες ποὺ τὶς λέγανε «βασιλικές».

Ἔτσι κατὰ τὴν ἀρχὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Ὄθωνος φτάσανε στὸν ἀριθμὸ τῶν ὀκτώ. Ἀλλὰ σὲ λίγο θεωρήθηκαν τόσο προκλητικὰ πολλές, ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ εἰσηγητὲς τους ἀναγκάστηκαν νὰ τὶς περιορίσουνε σὲ τέσσερις.

Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὶς βασιλικὲς γιορτές, ποὺ ἀπὸ 8 ἔγιναν, ὅπως εἴπαμε, 4. Λοιπὸν αὐτὲς ἦταν:

Πρώτη, τῆς «ἐλεύσεως» (ἐρχομοῦ) τοῦ Ὄθωνος στὴν Ἑλλάδα.

Δεύτερη, τῶν γενεθλίων του.

Τρίτη, τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἀφίξεως τῆς Βασίλισσας Ἀμαλίας στὴν Ἑλλάδα. (Ὁ Βασιλεὺς Ὄθων ἔκαμε τοὺς γάμους του στὸ ἐξωτερικό, ὅπως εἶναι γνωστόν, καὶ γύρισε ἐδῶ ὕστερ' ἀπὸ ἀπουσία ἑπτὰ μηνῶν παντρεμένος).

Τέταρτη—τελευταία—τῆς ὀνομαστικῆς γιορτῆς τῆς Ἀμαλίας.

Ἀργότερα οἱ γιορτὲς αὐτὲς περιορίστηκαν πάλι σὲ δυό:

Σ' ἐκείνη τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Βασιλιᾶ (20 Μαΐου) καὶ στὴν ἄλλη, ποὺ θύμιζε τὴν «παραλαβὴν τοῦ στέμματος» (25 Ἰανουαρίου). Εἶναι ἐπίσης γνωστὸ ὅτι ὁ Ὄθων ἅμα κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ἦταν ἀνήλικος ἀκόμη καὶ τὰ βασιλικὰ καθήκοντα τὰ ἐνεργοῦσε ἡ περίφημη Ἀντιβασιλεία, ποὺ ὁ ἁπλοϊκὸς λαὸς τὴ θεωροῦσε ἄλλοτε γιὰ κάποια γυναίκα κι' ἄλλοτε γιὰ μαϊμοῦ!

Ἂς ξεμπερδεύουμε, ὅμως, μὲ τὶς βασιλικὲς γιορτὲς κι' ἂς ἔρθουμε στὶς ἐθνικές.

Οἱ ἐθνικὲς γιορτὲς ἦταν δύο:

Ἡ 25η Μαρτίου καθιερωμένη ἐπίσημα ἀπὸ τὸ 1833 καὶ ἡ 3η Σεπτεμβρίου, πού, αὐτὴ ἡ δεύτερη γιορτή, λεγόταν καὶ γιορτὴ «ἐθνικῆς διαμαρτυρίας» καὶ καθιερώθηκε μετὰ τὴν Συνταγματικὴ ἐπανάστασι τοῦ 1843.

Ὅταν στὰ 1854 ἔγινε πρωθυπουργὸς ὁ Α. Μαυροκορδάτος, ἦρθε πάλι λόγος στὴ μέση νὰ περιοριστοῦν καὶ οἱ Βασιλικὲς καὶ ἐθνικὲς γιορτὲς καὶ νὰ ὁρισθοῦνε ἀπὸ μιά. Ἡ πρώτη θὰ ἦταν ἡ ἐθνικὴ καὶ ἡ ἄλλη ἡ Βασιλική.

Τὸ ζήτημα ἔφτασε τότε καὶ στὸν Βασιλιὰ Ὄθωνα. Τὸν παρακαλέσανε, δηλαδή, νὰ διαλέξῃ, ὅπως καὶ ἔπρεπε, ὁ ἴδιος τὴν ἡμερομηνία τῆς Βασιλικῆς γιορτῆς.

Ὁ Ὄθων πραγματικὰ δὲν δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ κάνῃ τὴν ἐκλογή, λέγοντας ὅτι θὰ προτιμήσῃ τὴν ὡρισμένη γιὰ τὶς 25 Ἰανουαρίου. Ἀλλὰ ἐνῶ ὅλοι νόμιζαν ὅτι, ἐπὶ τέλους, τελείωσε τὸ ζήτημα, παρουσιάστηκαν ἀπροσδόκητα οἱ ἀντιρρήσεις τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας.

Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τότε γιατὶ ἡ Ἀμαλία δὲν ἦταν σύμφωνη. Κάποτε, ὅμως, στενὰ ρωτημένη ἀπὸ τὸν γέρο Μαυροκορδάτο, τὸν πρωθυπουργό, γιὰ ποιὰ αἰτία δὲν ἤθελε τὴ Βασιλικὴ γιορτὴ στὶς 25 Ἰανουαρίου, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τῆς «ἀπαρέσκειάς» της:

— Στὶς 25 Ἰανουαρίου ὅπου ὁ Ὄθων ἀνέλαβε τὸ στέμμα— τοῦ εἶπε ἡ Βασίλισσα—ἐνῶ δὲν ἤμουν στὴν Ἑλλάδα...

Ἐννοοῦσε ὅτι δὲν εἶχε κάμει τοὺς γάμους της μὲ τὸν Ὄθωνα καὶ ζοῦσε στὴν Βαυαρία.

Ὁ Μαυροκορδάτος ἀπὸ τότε δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ καὶ τί νὰ κάνῃ μ' αὐτὰ τὰ πανηγύρια. Τέλος γιὰ νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα πρότεινε μιὰ μεσαία λύσι, Ἀλλὰ ἔτσι οἱ γνῶμες ἔγιναν τρεῖς! μιὰ τοῦ Μαυροκορδάτου (ἡ κυβερνητική) νὰ ὁρισθῇ ἡ 20ὴ Μαΐου (ἐρχομὸς τοῦ Βασιλιᾶ), ἄλλη τῆς Βασίλισσας Ἀμαλίας ἢ μὲ τὸν ἑορτασμὸ καὶ τοῦ δικοῦ της ἐρχομοῦ στὴν Ἑλλάδα ἢ τίποτα. καὶ τρίτη τοῦ Βασιλιᾶ γιὰ τὶς 25 Ἰανουαρίου. Τὰ πράγματα, λοιπόν, ἔμειναν ἔτσι ὅπως ἦταν.

※

Στὴν ἐθνικὴ συνέλευσι τοῦ 1862 — εἶχε φύγει πιὰ ὁ Ὄθων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα — τὸ ζήτημα τῆς ἐθνικῆς γιορτῆς ἀπασχόλησε τοὺς πληρεξουσίους. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1863, ὅταν ἐπανῆρθε ἡ συζήτησις στὸ Σῶμα, ἕνας πληρεξούσιος, ὁ Γ. Δημητριάδης, πρότεινε νὰ καθιερωθῇ ἐπίσημα γιὰ ἐθνικὴ γιορτὴ ἡ 1η Φεβρουαρίου, σ' ἀνάμνησι τῆς ἀντιθωνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ναυπλίου.

Ἡ πρότασι τοῦ Δημητριάδη ἀποκρούστηκε ἀπὸ ἄλλους καὶ ἡ συζήτησι ἄρχισε νὰ παίρνῃ μάκρος γιὰ ν' ἀποδειχθῇ ἂν τὰ γεγονότα τοῦ Ναυπλίου ἦταν ἐπανάστασι ἢ ἁπλὴ στάσι. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πάλι νὰ μὴν παρθῇ καμμιὰ ἀπόφασι.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα ξαναῆρθε στὴν ἡμερησία διάταξι μὲ ἀφορμὴ τὸν ἑορτασμὸ τῶν γενεθλίων τοῦ νέου Βασιλιᾶ τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α'. Πολλοὶ πληρεξούσιοι ζήτησαν τότε νὰ καταλυθοῦν οἱ πολλὲς βασιλικὲς γιορτὲς καὶ γι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ καὶ «χάριν οἰκονομιῶν, διότι ἐσπαταλῶντο πάρα πολλὰ χρήματα ἄνευ σοβαροῦ λόγου καὶ μόνον χάριν τῶν πανηγυρισμῶν».

Ἔγινε ἀκόμη λόγος καὶ γιὰ τὴν ἀξία τοῦ μπαρουτιοῦ τῶν κανονιῶν ποὺ ρίχνανε. Ὅσοι διαφωνοῦσαν κι' ἐπιμένανε στὴ διατήρησι τῶν γιορτῶν θεωροῦσαν τοὺς πανηγυρισμοὺς γιὰ τὰ διάφορα ἐθνικὰ γεγονότα ὅτι «ἀποτελοῦν ὑψηλὸν παραδειγματισμὸν» καὶ χάριν τῆς ἐκ τούτου ὠφελείας ἐδέχοντο νὰ θυσιάζεται καὶ χρῆμα καὶ... μπαρούτι!

Ἰδιαίτερα ἐπίμονοι ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦσαν τὴν καθιέρωσι τῆς στάσεως τοῦ Ναυπλίου κατὰ τοῦ Ὄθωνος γιὰ τὸν λόγον ὅτι ἔπρεπε ὁ νέος Βασιλιὰς «νὰ φυλαχθῇ ἐκ τῆς περιπτώσεως καὶ νὰ διδάσκεται, κατ' ἔτος, ἐξ αὐτῆς».

Τελικὰ καὶ τότε ἡ Ἐθνοσυνέλευσι δὲν κατέληξε σὲ τίποτα.

Ἡ συζήτησι ὅμως ξαναγύρισε στὴν Ἐθνοσυνέλευσι ἐκείνη ὅταν κόντευε πιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργο της, στὶς 17 Ὀκτωβρίου τοῦ 1864, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀναγγελίας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν πρὸς τοὺς πληρεξουσίους ὅτι τὴν ἑπόμενη μέρα θὰ πανηγυριζόταν ὁ ἐρχομὸς τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α' καὶ ἔπρεπε οἱ πληρεξούσιοι νὰ παρευρεθοῦν στὴν δοξολογία.

Ὁ πληρεξούσιος Βάσσος πρότεινε μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ νὰ πάρῃ ἡ Ἐθνοσυνέλευσι μιὰ τελειωτικὴ ἀπόφασι γιὰ τοὺς ἑορτασμοὺς καὶ εἰσηγήθηκε τὴν 25ην Μαρτίου γιὰ ἐθνικὴ γιορτὴ καὶ γιὰ Βασιλικὴ τὴν 23ην Ἀπριλίου, ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α'.

(Μὲ τὴν δυναστικὴ μεταβολὴ εἶχαν πιὰ λείψει οἱ 6 γιορτές, οἱ

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ὄθωνος στὸ Ναύπλιο στὶς 18 Ἰανουρίου 1833. (Πίνακας τοῦ Λ. Βέρχαν).

ἐθνικὲς καὶ οἱ Βασιλικές).

Ἡ στιγμὴ ἦταν κατάλληλη καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Ἀλ. Κουμουνδοῦρος, ποὺ τὸ ζήτημα ἦταν στὴν ἁρμοδιότητά του, ἀποδέχτηκε τὴν γνώμη τοῦ Βάσσου.

Σ' ἐπικουρία ἦρθαν καὶ ἄλλοι πληρεξούσιοι καὶ μὲ βάσι τὴν πρόταση αὐτὴ ἔγινε τὸ σχετικὸ ψήφισμα τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ 1864, ποὺ καθιέρωσε ἀπὸ τότε ὁριστικά, ἐπίσημα καὶ ἀνέκκλητα γιὰ ἑορτὴ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας μας τὴν 25η Μαρτίου.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ.

✪✪

ΕΝΑΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΑΘΛΟΣ

Σ' ἕνα δάσος ἔξω ἀπὸ τὸ Κλάγκενφουρτ τῆς Αὐστρίας, μιὰ νέα, ἐνῶ γύριζε μονή ἀργὰ τὸ βράδυ, δέχτηκε τὴν ἐπίθεσι δυὸ γκάνγκστερ ποὺ παραμόνευαν. Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἡ νέα συνέχιζε ἀτάραχη τὸ δρόμο της, ἐνῶ οἱ γκάνγκστερ βρίσκονταν καὶ οἱ δυὸ ἐκτὸς μάχης. Τοῦ ἑνὸς τοῦ εἶχε ἐξασθενίσει τὸ χέρι μὲ μιὰ ἰαπωνικὴ λαβὴ καὶ τὸ δεύτερο τὸν εἶχε ρίξει νοκ ἄουτ μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιὰ στὸ σαγόνι!

Ἡ ἀστυνομία, ὡστόσο, ποὺ διακοίνωσε τὸν ἐκπληκτικὸ αὐτὸ ἄθλο, δὲν πῆρε κατηγορηματικὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα τῆς τολμηρῆς καὶ ρωμαλέας νέας παρὰ τὶς ἐπίμονες παρακλήσεις τῶν δημοσιογράφων.

Ὅπως ἐξήγησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Κλάγκενφουρτ ἡ ἴδια ἡ νέα εἶχε ἀξιώσει νὰ ἀποσιωπηθῇ τὸ ὄνομά της καὶ νὰ μὴ δοθῇ στὴ δημοσιότητα ἡ φωτογραφία της.

«Διαφορετικά—εἶχε προσθέσει ἡ νέα—θὰ καταδικαστῶ νὰ μείνω γιὰ πάντα ἀνύπαντρη, γιατὶ κανεὶς δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ ζητήσῃ σὲ γάμο!»

Ἰατρικὴ στήλη

Ἡ νέα θεραπεία τῆς ἰγμορίτιδος

Μὲ ξέπλυμα καὶ ἐνσταλάξεις τετρακυκλίνης

ΟΣΟΙ ἔχουν πάρει ἰγμορίτιδα, ξέρουν ἐκ πείρας πόσο ἐπίμονη καὶ βασανιστικὴ εἶναι συχνὰ αὐτὴ ἡ πάθησι. Τώρα λοιπὸν παρουσιάζει μεγάλες ἐλπίδες ἀνακουφίσεως γιὰ πολλοὺς πάσχοντες μιὰ νέα θεραπευτικὴ μέθοδος, ποὺ ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται τελευταίως στὸν Καναδᾶ.

Ἡ ἰγμορίτις εἶναι — ὅπως κι' ἄλλοτε ἔχομε γράψει — μιὰ μικροβιακὴ μόλυνσι τοῦ ἰγμορείου ἄντρου. Τὰ ἄντρα γενικὰ εἶναι κοιλότητες ποὺ ὑπάρχουν στὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ κρανίου, στὰ ὁποῖα τοῦ προσώπου. Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν ἐξακριβώσει μὲ βεβαιότητα γιὰ ποιὸ σκοπὸ τὰ δημιούργησε ἡ Φύσι. Πιθανώτατα ἔχουν τὸν προορισμὸ νὰ κάνουν ἐλαφρότερα τὸ ὀστᾶ τοῦ προσώπου. Πάντως ὅμως, τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι... μᾶς βάζουν συχνὰ σὲ μπελάδες, ὅταν τύχη νὰ μολυνθοῦν.

Τὰ δυὸ ἰγμόρεια ἄντρα—δεξιὸ καὶ ἀριστερὸ — μολύνονται συχνότερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, γιατὶ συνδέονται μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ρουθουνίων καὶ σκεπάζονται ἐσωτερικὰ ἀπὸ μιὰ συνέχεια τοῦ βλεννογόνου τῆς μύτης. Ὅταν λοιπὸν συναχωθοῦμε, μπορεῖ, ὑπὸ ὡρισμένες προϋποθέσεις, νὰ μεταδοθῆ ἡ μολυνσι μέσα στὰ ἰγμόρεια ἄντρα. Πηήζεται τότε ὁ βλεννογόνος τους, βουλώνει ἡ ἔξοδός τους πρὸς τὰ ρουθούνια, καὶ τὸ ὑγρὸ ποὺ συγκεντρώνεται στὸ ἐσωτερικό τους καὶ δὲ μπορεῖ νὰ φύγη προκαλεῖ πόνους κι' ἄλλες ἐνοχλήσεις.

Ἐκτὸς ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους ποὺ παθαίνουν συχνὰ ὀξεῖα ἰγμορίτιδα, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ ἔχουν μιὰ χρονία μορφὴ αὐτῆς τῆς παθήσεως, λιγώτερο ἐνοχλητικὴ ἀλλὰ πιὸ ἐπίμονη κι' ἐπικίνδυνη.

Παρ' ὅλα τὰ ἀντιβιωτικὰ καὶ τ' ἄλλα φάρμακα ποὺ ἔχουν χρησιμοποιηθῆ ἐναντίον της, ἡ ἰγμορίτις ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελῆ πρόβλημα γιὰ τοὺς γιατρούς. Ἡ καινούργια θεραπευτικὴ μέθοδος, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, εἶναι σχετικὰ ἁπλὴ καὶ εὐκολώτερη ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἐφαρμόσθηκε ἀκόμη καὶ σὲ παιδιά, σημείωσε δὲ ἕνα ἐξαιρετικὰ μεγάλο ποσοστὸ ἐπιτυχιῶν.

Ἡ θεραπεία αὐτὴ ἀρχίζει μ' ἕνα ξέπλυμα τοῦ ἰγμορείου ἄντρου, ποὺ γίνεται μὲ μιὰ καταλληλη συσκευὴ ἀπὸ τὸ φυσικὸ ἄνοιγμά του πρὸς τὴ μύτη —χωρὶς τρύπημα τῶν τοιχωμάτων τοῦ ἄντρου, ὅπως σὲ ἄλλες μεθόδους. Σπάνια μονάχα, στὰ 1—2% τῶν περιπτώσεων, παρουσιάζεται ἀνάγκη διαστολῆς τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ ἀνοίγματος.

Μετὰ τὸ ξέπλυμα, ἀκολουθεῖ ἐνστάλαξι μιᾶς διαλύσεως ἀντιβιωτικοῦ, ποὺ μένει γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ μολυσμένο βλεννογόνο τοῦ ἄντρου. Τὸ ἀντιβιωτικὸ αὐτὸ εἶναι ἡ τετρακυκλίνη, ἀλλὰ σὲ μιὰ μορφὴ της ποὺ χρησιμοποιεῖται συνήθως γιὰ ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις.

Ἀπαιτοῦνται συνήθως 5 — 9 τέτοιες ἐνσταλάξεις, κατὰ διαστήματα 2—7 ἡμερῶν μεταξύ τους, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ ἡ θεραπεία.

Μιὰ πρόσφατη ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι στὴν Καναδικὴ Ἰατρικὴ Ἑταιρεία ἀναφέρει τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου αὐτῆς σὲ μιὰ ὁμάδα 48 ἀσθενῶν, ἡλικίας ἀπὸ 6 ὡς 60 ἐτῶν. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἔπασχαν ἀπὸ ἰγμορίτιδα ἀπὸ πολὺν καιρό. Τὰ 30% ὑπέφεραν πάνω ἀπὸ 5 χρόνια, ἕνας μάλιστα ἀπὸ 18 ὁλόκληρα χρόνια. Περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς εἶχαν ὑποβληθῆ σὲ πολυάριθμες ἄλλες θεραπεῖες, χωρὶς νὰ δοῦν καμμιὰ ἀνακούφισι.

Ὅσοι λοιπὸν εἶχαν πάθει τὴν ἀσθένεια σχετικὰ πρόσφατα, γιατρεύτηκαν μόνο μὲ 2—3 ἐνσταλάξεις, χωρὶς νὰ παρουσιάσουν καμμιὰ ὑποτροπή.

Αὐτοὶ ποὺ ἔπασχαν λιγώτερο ἀπὸ 1 χρόνο, θεραπεύθηκαν ὅλοι.

Ἱκανοποιητικώτατα ἦταν ἐπίσης τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου σὲ πολλὲς χρόνιες περιπτώσεις μακρᾶς διαρκείας, στὶς ὁποῖες, μὲ τὸ πρῶτο ξέπλυμα, βγήκαν μεγάλες ποσότητες ἀπὸ δύσοσμο πῦον.

Σὲ 37 ἀπὸ τοὺς πάσχοντες, ἡ ἰγμορίτις θεραπεύθηκε ὁριστικά. Ἔξη ἄλλοι παρουσίασαν ὑποτροπή, ποὺ ὑποχώρησε ὅμως κι' αὐτὴ μὲ τὴν ἐπαναληψι τῆς θεραπείας.

Μόνο σὲ 5 περιπτώσεις ἀπέτυχε ἡ θεραπευτικὴ αὐτὴ μέθοδος καὶ χρειάστηκε πιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

✪✪

Οἱ «κράμπες» τῶν χεριῶν

Πολλὲς φορές, πιανονται τὰ χέρια ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ δουλειὰ καὶ παθαίνουν «κράμπες». Νὰ τί μπορεῖτε νὰ κάμετε σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, γιὰ ν' ἀνακουφισθῆτε.

Βουτᾶτε τὰ χέρια σας σὲ κρῦο νερό, ποὺ τονώνει τοὺς κουρασμένους μῦς.

Τινάξετε τὰ χέρια σας πρὸς τὰ ἐμπρός, πίσω καὶ πλάγια.

Σφίγγετε τὶς γροθιές σας καὶ τὶς περιστρέφετε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Τεντώνετε καὶ λυγίζετε τὰ δάχτυλά σας, γιὰ νὰ ξαναφέρουν τὴν εὐκινησία τους.

Συμβουλὲς νιὰ τὴ ζωτικότητα

Ἕνας Ἀμερικανὸς γιατρὸς δίνει τὶς ἑξῆς συμβουλὲς σ' ὅσους θέλουν νάχουν σφρῖγος καὶ ζωτικότητα :

Πετάχτε τὸ ξυπνητῆρι σας. Δὲ σᾶς χρειάζεται, γιατὶ θὰ πέρτετε τὸ φράδυ νωρὶς στὸ κρεβάτι.

Μὴν πίνετε πολλὰ ὑγρὰ (οὔτε καὶ νερὸ) μετὰ τὶς 5 τ' ἀπόγευμα.

Ἂν κρίνετε πὼς καπνίζετε πολύ, πετάχτε τὰ σπίρτα σας καὶ κρατᾶτε στὸ στόμα σας τὸ τσιγάρο σβυστό, ἔτσι ὥστε νὰ ξεγελᾶτε τὸν ἑαυτό σας.

Δὲν πρέπει νὰ σᾶς λείπη κάθε μέρα ὁ «μαγικὸς ἀριθμὸς» 2311, δηλαδὴ 2 φροῦτα, 3 διάφορα χορταρικά, 1 αὐγὸ καὶ ἕνα μεγάλο ποτήρι γάλα.

Ἡ διάγνωσι τῶν καρδικῶν παθήσεων

Οἱ ἰατροί, οἱ μαθηματικοὶ καὶ οἱ φυσικοὶ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Οὐκρανίας κατασκεύασαν μιὰ ἠλεκτρονικὴ συσκευή, ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὴ διάγνωσι τῶν καρδιακῶν παθήσεων. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ συνδυάζει τὰ κάτωθι ὄργανα: ἠλεκτροκαρδιομανόμετρο (γιὰ τὴ μέτρησι τῆς πιέσεως τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν ἀγγείων), ἠλεκτροκαρδιογράφο (γιὰ τὴν καταγραφὴ τῶν κινήσεων τῆς καρδιᾶς) καὶ φωνοκαρδιογράφο (γιὰ τὴν καταγραφὴ τῶν θορύβων τῆς καρδιᾶς). Ἡ συσκευὴ αὐτὴ συγκρατεῖ στὴ «μνήμη» της ὅλα τὰ συμπτώματα καὶ παρέχει στοὺς γιατροὺς μιὰ ἀσφαλῆ διάγνωσι γιὰ κάθε καρδιοπάθεια.

Ἡ γρίπα τοῦ τσιγάρου καὶ ὁ καρκίνος τοῦ πνεύμονος

Ὑπάρχει σχέσι μεταξὺ τοῦ μήκους τῆς γρίπας τοῦ τσιγάρου καὶ τοῦ καρκίνου τῶν πνευμόνων; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἔθεσε ὁ δόκτωρ Κούλερ Χαμμάν, διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας στατιστικῆς τῆς ἀμερικανικῆς ἀντικαρκινικῆς ἑταιρίας. Ὁ δόκτωρ Χαμμὰν πρόσεξε ὅτι ὁ καρκίνος τοῦ πνεύμονος εἶναι πιὸ συχνὸς στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὴν Ἀμερική, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ καπνίζουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους. Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς παρατηρεῖ, ὅμως, ὅτι οἱ Ἀμερικανοί, μ' ὅλο ποὺ καπνίζουν περισσότερο, πετοῦν μεγαλύτερες γρίπες καὶ δὲν καπνίζουν παρὰ μόνο τὰ 60% τοῦ τσιγάρου τους, ἀντίθετα μὲ τοὺς Ἄγγλους ποὺ τὸ καπνίζουν ὡς τὸ τέλος. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ πιθανὸν τὴ μεγάλη συχνότητα τοῦ καρκίνου τῶν πνευμόνων στὴν Ἀγγλία. Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ καρκίνος τῶν πνευμόνων εἶναι πολὺ συχνὸς στὴν Ὁλλανδία, ὅπου οἱ κάτοικοι καπνίζουν τὰ τσιγάρα τους ὡς τὸ τέλος, γιὰ λόγους οἰκονομίας. Οἱ γρίπες τῶν Ὁλλανδῶν δὲν ξεπερνοῦν τὸ 1½ ἑκατοστὸ τοῦ μέτρου.

Θεραπεύει τὴ μελαγχολία

Μετὰ τὴ ραουβόλφια καὶ τὴν χλωροπρομαζίνη,τὸ ὁπλοστάσιο τῆς ἐπιστήμης ἐναντίον τῶν φρενολογικῶν ἀσθενειῶν πλουτίσθηκε μ' ἕνα καινούργιο φάρμακο, τὴν ιμιπραμίνη. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἐνδείκνυται κυρίως κατὰ τῆς νευρικῆς καταπτώσεως καὶ τῶν δυσαρέστων ἐπακολούθων ποὺ ἔχει γιὰ τὴν ψυχικὴ ζωὴ τοῦ ἀτόμου. Ἡ ἰμιπραμίνη εἶνσι χωρὶς τοξικότητα καὶ δὲν προκαλεῖ ἐθισμό. Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων, μποσεῖ ν' ἀντικαταστήση τὸ ἠλεκτροσόκ. Τὰ ἀποτελέσματά της εἶναι τὸ ἴδιο καλὰ στὶς ὀξεῖες, ὅσον καὶ τὶς χρόνιες καταστάσεις λυπομανίας, παθολογικῆς μελαγχολίας κλπ.

Ἡ ἀνοσία ἀπέναντι τῆς πολιομυελίτιδος

Οἱ μητέρες ποὺ παρουσιάζουν ἀνοσία ἀπέναντι τῆς πολιομυελίτιδος μεταδίδουν αὐτὴ τὴν ἀνοσία καὶ στὰ παιδιὰ ποὺ φέρνουν στὸν κόσμο. Αὐτὴ ἦταν ὡς προχθὲς ἡ γνώμη τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, ποὺ δὲ μποροῦσαν, ὡστόσο, νὰ ἐξηγήσουν τὸ γεγονὸς ὅτι πολλὰ παιδιά, ποὺ ὁ ὀργανισμός τους εἶχε τὰ ἴδια ἀντισώματα μὲ ἐκεῖνα τῆς μητέρας τους, προσβάλλονταν ἀπὸ πολιομυελίτιδα. Τὴν ἐξήγησι ἔδωσαν τελευταῖα οἱ Ἰταλοὶ ἐπιστήμονες, ποὺ ἀνεκάλυψαν ὅτι ἡ μεταβίβασις τῶν ἀντισωμάτων ἀπὸ τὴ μητέρα στὸ ἔμβρυο εἶναι ἀτελής. Ἔτσι, τὸ παιδὶ ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμο δὲν παρουσιάζει πλήρη ἀνοσία ἀπέναντι τῆς πολιομυελίτιδος καὶ μπορεῖ νὰ προσβληθῆ ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀσθένεια.

Τὰ ἀσφυκτικὰ φαινόμενα

Ὡς τώρα, σὲ περίπτωσι ἐντόνων δυσπνοϊκῶν φαινομένων καὶ ἀσφυξίας, ἐθεωρεῖτο λογικὸ νὰ εἰσάγεται τὸ ὀξυγόνο ἀπὸ τὶς ἀναπνευστικὲς ὁδούς. Δυὸ Πολωνοὶ ἐπιστήμονες, οἱ δόκτορες Ἐρεσίνσκι καὶ Μιερολάβσκι, ἐπρότειναν, ἀντίθετα, νὰ χρησιμοποιῆται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἡ ὁδὸς τοῦ ἀπευθυσμένου. Οἱ ἐν λόγω ἐπιστήμονες ὑποδεικνύουν τὴν εἰσαγωγὴ ἑνὸς λίτρου ὀξυγόνου σὲ κάθε λεπτό, μέχρις ὅτου ἀποκατασταθῆ ἡ κανονικὴ ἀναπνοή. Τὸ εἰσαγόμενο ἀπὸ τὸ ἀπευθυσμένο ὀξυγόνο διεισδύει διὰ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων στὴν κυκλοφορία, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲ σπρώχνει πρὸς τὰ ἐπάνω τὸ διάφραγμα καὶ συντελεῖ στὴν ἀποκατάστασι τῆς κανονικῆς ἀναπνοῆς.

ΝΕΟ ΕΜΒΟΛΙΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΟΣ

Στὴν Ἀμερικὴ κατασκευάστηκε καὶ ἄρχισε κιόλας νὰ χρησιμοποιῆται ἕνα νέο ἐμβόλιο κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος τὸ ὁποῖο εἶναι πολὺ πιὸ πρακτικὸ καὶ πιὸ ἀνώδυνο ἀπὸ τὸ γνωστὸ ἐμβόλιο Σάλκ. Τὸ νέο ἐμβόλιο διαλύεται μέσα στὴν τροφὴ τῶν παιδιῶν ἢ καὶ μέσα στὸ γάλα, ποὺ τὸ βρέφος πίνει μὲ τὸ μπιμπερό του. Δημιουργεῖ μέσα στὰ ἔντερα μιὰ ἐναρξι τῆς τρομερῆς νόσου, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ἀντισώματα, ποὺ ἐξουδετερώνουν τὸ κακό. Ὅλες οἱ δοκιμὲς τοῦ νέου ἐμβολίου, ποὺ ἔγιναν σὲ διάφορες κλινικές, σημείωσαν ἀπόλυτη ἐπιτυχία.

ΟΙ ΒΟΜΒΟΙ τῶν αὐτιῶν

Οἱ κυριώτερες αἰτίες ποὺ τοὺς προκαλοῦν

ΠΟΛΛΟΙ ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀπὸ βόμβους στ' αὐτιά, ἀλλ' ἀποφεύγουν νὰ τὸ ποῦν εἴτε γιατὶ δὲν ἀποδίδουν σημασία σ' αὐτούς, εἴτε ἀπὸ ἕνα αἴσθημα συστολῆς, γιὰ νὰ μὴ νομισθῆ ὅτι δὲν ἀκοῦνε καλά.

Οἱ βόμβοι τῶν αὐτιῶν εἶναι θόρυβοι, ποὺ τοὺς παράγει καὶ τοὺς ἀκούει ὁ ἴδιος ὁ ἀσθενής. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμωμε μιὰ διάκρισι. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι πραγματικοὶ καὶ ὀφείλονται σὲ δονήσεις ποὺ παράγονται μέσα στὸ κεφάλι καὶ ἄλλοι φανταστικοί, ὀφείλονται, δηλαδή, στὴ φαντασία καὶ μόνον τοῦ ἀσθενοῦς.

Οἱ βόμβοι τῶν αὐτιῶν ἐμφανίζονται συνήθως ὡς ἐπακόλουθο ἄλλων ἀσθενειῶν, ποὺ οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Οἱ ἀσθένειες τοῦ ἴδιου τοῦ αὐτιοῦ: ὠτίτιδες, ὠτοσκλήρωσις, ὠτοσπογγίωσις, ἐμφράξεις. Μπορεῖ νὰ προκληθοῦν ἐπίσης συμπτωματικὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο ἑνὸς ξένου ἀντικειμένου μέσα στὸν ἀκουστικὸ πόρο.

2) Διάφορες ἀσθένειες γειτονικῶν ὀργάνων: ρινοφαρυγγίτιδες, ἰγμορίτιδες, παθήσεις τῶν δοντιῶν, ἀρθρίτιδες στὴν περιοχὴ τῶν κροτάφων καὶ τῶν σιαγόνων, ἀνεύρυσμα ἀρτηρίας τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ λαιμοῦ, τραύματα στὴν περιοχὴ τοῦ κρανίου ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὸ ἀκουστικὸ νεῦρο.

3) Διάφορες γενικὲς ἀσθένειες: ἀναιμία, ὑπέρτασις, ὑπότασις, ὡρισμένες μορφὲς ἀλλεργίας, γενικὴ κούρασι τοῦ ὀργανισμοῦ, ἔρπης ζωστῆρ κτλ.

4) Διάφορες βλάβες τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου, ὀφειλόμενες σὲ μόλυνσι, τοξικὸ ἐκφυλισμὸ ἢ ὄγκο.

Οἱ βόμβοι τῶν αὐτιῶν συνοδεύουν πάντοτε σχεδὸν τὴν κωφότητα, ἀλλ' οἱ δυὸ αὐτὲς παθήσεις δὲν προϋποθέτουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ὑπάρχουν βόμβοι τῶν αὐτιῶν χωρὶς κωφότητα, ὅπως καὶ κωφότητες χωρὶς βόμβους τῶν αὐτιῶν. Οἱ βόμβοι τῶν αὐτιῶν, ὅμως, προκαλοῦν πάντοτε ἐλάττωσι τῆς ἀκουστικῆς ἱκανότητος.

Ἀλλὰ καὶ ὡρισμένα φάρμακα μποροῦν νὰ προκαλέσουν βόμβους τῶν αὐτιῶν. Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν ἡ κινίνη, ἡ ἀσπιρίνη, ἡ στρεπτομυκίνη, τὸ σαλικυλικὸν νάτριον κτλ.

Οἱ βόμβοι τῶν αὐτιῶν παρατηροῦνται ἐπίσης καὶ σ' ἐκείνους ποὺ κάνουν κατάχρησι στὸν καφέ. Ἡ καφεΐνη ἔχει τοξικὴ ἐπίδρασι στὸ ἀκουστικὸ νεῦρο. Κάθε φλυτζάνι τοῦ καφὲ περιέχει 5 περίπου ἑκατοστὰ καφεΐνης. Πέντε ἢ ἕξη φλυτζάνια καφέ, λοιπόν, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 24ώρου, ἀποτελοῦν μιὰ σημαντικὴ δόσι, ποὺ διαταράσσει τὴν λειτουργία τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέση βόμβους. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ ἔχη ἡ κατάχρησι τσαγιοῦ, οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, καπνοῦ κτλ.

Βόμβους στ' αὐτιὰ παθαίνουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ταξιδεύουν μὲ ἀεροπλάνο, λόγω τῆς ἀπότομης ἀλλαγῆς τοῦ ὕψους. Τὸ ἴδιο αἴσθημα μπορεῖ κανεὶς νὰ δοκιμάση καὶ μέσα σὲ ὡρισμένα ἀσανσὲρ, ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν πολὺ γρήγορα.

Ἡ θεραπεία τῶν βόμβων τῶν αὐτιῶν προϋποθέτει τὴν ἀκριβῆ διάγνωσι τῆς αἰτίας ποὺ τοὺς προκαλεῖ. Ὅταν καταπολεμηθῆ αὐτὴ ἡ αἰτία, ἐξαφανίζονται καὶ οἱ βόμβοι. Διάφορα καταπραϋντικὰ φάρμακα, ὅπως τὸ χαροντενὰλ καὶ τὰ παράγωγά του, τὰ συνθετικὰ ἀνθισταμινικά, ἡ χλωροπρομαζίνη κτλ. ἐξαφανίζουν ἐπίσης, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, τοὺς βόμβους τῶν αὐτιῶν.

Στὶς βαρεῖες μορφές, ἀποδίδει καλὰ ἀποτελέσματα ἡ ὑπνοθεραπεία.

Οἱ βόμβοι τῶν αὐτιῶν ποὺ ὀφείλονται σὲ ὑπέρτασι ἢ ὑπότασι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευθοῦν, ἂν δὲν καταπολεμηθῆ ἡ ἀρχικὴ πάθησι. Ὅταν ἡ ἀρτηριακὴ πίεσι ξαναγυρίση στὸ κανονικὸ ἐπίπεδο, οἱ βόμβοι τῶν αὐτιῶν ἐξαφανίζονται αὐτόματα.

Ὑπάρχουν, ὅμως, περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες μόνον ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι μπορεῖ νὰ θεραπεύση τοὺς βόμβους τῶν αὐτιῶν. Αὐτὸ συμβαίνει π. χ. στὴ σκλήρυνσι τοῦ τυμπάνου καὶ σὲ διάφορες μορφὲς βαρηκοΐας. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ποὺ θεραπεύει τὴ βασικὴ πάθησι ἐξαφανίζει καὶ τοὺς βόμβους.

Ἡ σοβαρώτερη μορφὴ βόμβων τῶν αὐτιῶν προκαλεῖται ἀπὸ ἀνευρύσματα τῶν ἐνδοκρανιακῶν ἀρτηριῶν. Οἱ βόμβοι αὐτοὶ καταντοῦν ἀφόρητοι καὶ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσουν τὸν ἄνθρωπο στὴν αὐτοκτονία. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐπίσης ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι εἶναι ἀπαραίτητη. Σὲ περίπτωσι ποὺ οἱ βόμβοι ὀφείλονται σὲ ὑπέρτασι τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ, ἡ ἀνακούφισι τοῦ ἀσθενοῦς μπορεῖ νὰ γίνη μὲ παρακεντήσεις στὴν ὀσφυακὴ χώρα.

Ἐναντίον τῶν βόμβων τῶν αὐτιῶν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ οἱ βιταμίνες. Ἡ βιταμίνη Α ἐνδείκνυται εἰδικώτερα σὲ περίπτωσι σκληρώσεως τοῦ τυμπάνου. Οἱ βιταμίνες Β1, Β6 καὶ Β 12, ἐξ ἄλλου, ἐνδείκνυνται στὶς νευρίτιδες τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου, ποὺ προκαλοῦν ἐπίσης βόμβους.

Οἱ βόμβοι τῶν αὐτιῶν εἶναι, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, μιὰ ἀσήμαντη πάθησι. Σὲ ἄλλες, ὅμως, ἀποτελοῦν σύμπτωμα σοβαρῶν ἀσθενειῶν, ποὺ πρέπει ν' ἀναζητηθοῦν μὲ προσοχή, προτοῦ ἐπιχειρηθῆ οἱαδήποτε θεραπεία.

✪✪

Ἡ ἀνεπάρκεια τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Φαρμακευτικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Χαρκόβου παρεσκεύασαν ἕνα καινούργιο φάρμακο — θαῦμα, τὴ δωκαΐνη, ἀπὸ τοὺς σπόρους ἑνὸς εἴδους ἀγρίου καρότου. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἀποδίδει ἄριστα ἀποτελέσματα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρώτερες καρδιακὲς παθήσεις, τὴν ἀνεπάρκεια τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν.

Προκειμένου γιὰ τὴν ἀσθένεια αὐτή, θὰ πρέπει, ἐξ ἄλλου, ν' ἀναφέρωμε μιὰ καινούργια ἐγχείρησι, ποὺ ἐπενόησε ὁ Ἰταλὸς χειρούργος καθηγητὴς Βαλντόνι. Ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ συνίσταται σὲ μιὰ ἐλαφρὰ μετατόπισι τῆς σπλήνας, σὲ τόπον ὥστε νὰ ἔλθη σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν καρδιά. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὁ καρδιακὸς μῦς τρέφεται καλύτερα καὶ ἐξουδετερώνονται ἔτσι τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν.

Γελιοθεραπεία

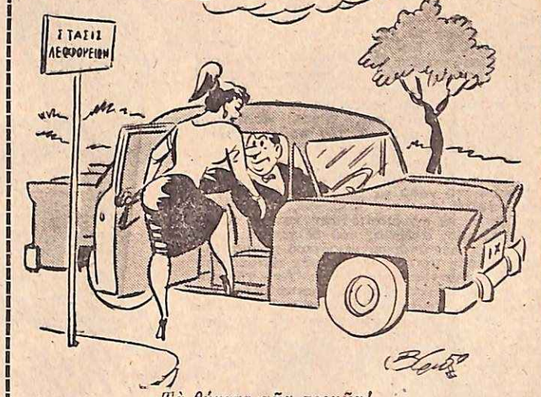

Τ' ὰθύματα τῶν τροχῶν!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

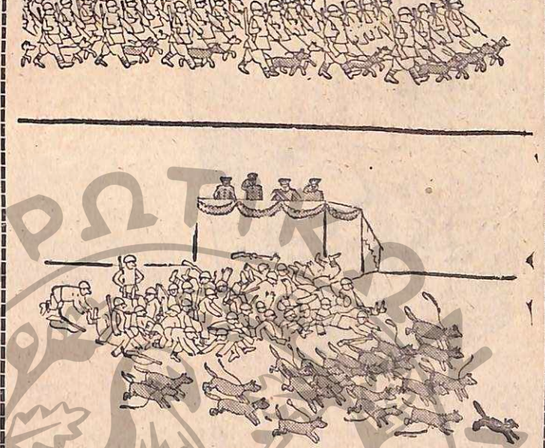

Τὰ ἀπρόοπτα τῆς παρελάσεως.

Ὅταν ὁ φλαουτίστας ἔχη πονόδοντο.

ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

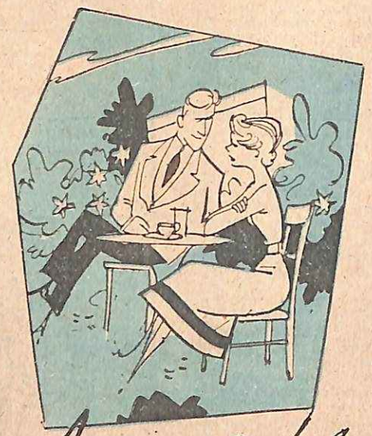

Λυκαυγές καὶ λυκόφως

(Μιὰ ξάστερη ἀνοιξιάτικη μέρα. Ἕνα συνοικιακὸ καφενεδάκι, παράμερο, χωμένο μέσα στὶς πρασινάδες, φιλοξενεῖ Ἐκεῖνον κι' Ἐκείνην, ποὺ, ἀφοῦ ἐξαντλήσανε ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα καταπιάνονται μὲ τὶς κακὲς ροπὲς τῶν νέων ἀνθρώπων στὴν ἐποχὴ μας...)

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πικρὴ πεποίθηση): Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι τὰ σημερινὰ παιδιὰ διαφέρουν ἀπὸ τὰ χτεσινά — ἀπὸ μᾶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ ξέρεις γιατί συμβαίνει αὐτό; Γιατὶ παιδιὰ δὲν ὑπάρχουν: Ὑπάρχουν μπεμπέκες-δεσποινίδες καὶ μπέμπηδες-νεαροί!... Ἀπὸ τὴν κούνια τὸ ἀνθρωπάκι πηδάει ἀπότομα στὴ χορευτικὴ πίστα! Ἀμέσως μετὰ τὸ νάνι-νάνι, διψάει νὰ ἀκούσῃ Πρίσλεϋ! Καί, μαζὶ μὲ τὴν πρώτη ὀδοντοφυΐα, δοκιμάζει τὸ πρῶτο τσιγάρο!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔτσι εἶναι ὅπως τὸ λές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ ἀπότομη αὐτὴ μετάπτωσι, ποὺ κάνει τὸ γάλα νὰ τὸ διαδέχεται τὸ οὐΐσκυ, κλείνει πολλοὺς κινδύνους. Αὐτὸ δὲ χρειάζεται νὰ τὸ διαπιστώσῃ κανείς, γιατὶ εἶναι ἀξίωμα, ἀλήθεια, ποὺ δὲ χωράει ἀμφισβήτησι... Δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶμα ἀπὸ τὴν ἀπότομη μεταβολή, ποὺ μᾶς πετάει ἀπὸ τὴ μιὰ κατάστασι στὴν ἄλλη: Ἀπὸ τὴν παγωνιὰ τοῦ ἀντικυκλώνος, δὲ μεταφέρεται κανένας χωὶς ζημία στὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀπὸ τὸ πικρὸ στὸ γλυκό, ἀπὸ τὰ μωρουδιακὰ στὴν ἔξωμη τουαλέττα καὶ στὸ φράκο!... Ἡ μετάβασι ἀπὸ τὴ μιὰ κατάστασι στὴν ἄλλη πρέπει νὰ γίνεται ἤπια, ἥρεμα, στὴν ὥρα της, χωρὶς ἐκβιασμούς, χωρὶς σκαμπανεβάσματα' καὶ ἀπότομες προσγειώσεις... Γιὰ νὰ συνηθίσουν οἱ αὐριανοὶ ἀεροῦτες τοῦ Ἀπείρου τὴν ἀραιότητα τῆς ἀ-

τμοσφαίρας καὶ τὴ χαμηλὴ θερμοκρασία τοῦ Δ'αστήματος μπαίνουν ἀπὸ τώρα σὲ εἰδικοὺς θαλάμους, ὅπου πίεσι καὶ θερμοκρασία κατεβαίνουν σιγὰ - σιγά, λίγο - λίγο, ἔτσι, ποὺ νὰ γίνεται ἀσφαλῶς καὶ ἀκίνδυνα ἡ ἐξοικείωσι τῶν ὀργανισμῶν μὲ τὶς καινούργιες συνθῆκες...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχεις δίκιο ἀπόλυτο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὰ ὅμως ὅλα τὰ ἀγνοοῦν οἱ νέοι ἄνθρωποι, ποὺ ἐπιμένουν νὰ γίνωνται κατ' εὐθεῖαν γέροι! Καὶ ἡ ἀγνοιά τους εἶναι ἀπὸ κόβε πλευρὰ ἀξιοκατάκριτη. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε ὅτι, ἀνάμεσα στὴ μέρα καὶ στὴ νύχτα, ὡραιότερα κι' ἀπὸ τὶς δυό, εἶναι τὸ λυκόφως καὶ τὸ λυκαυγές — οἱ μεταβατικὲς στιγμὲς ἀπὸ τὸ φῶς στὸ σκοτάδι κι' ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς. Εἶναι οἱ στιγμὲς τῆς γλυκύτατης ἀμφιβολίας, ποὺ ἔχουν δανειστῆ ὁμορφιὰ καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ καταστάσεις — καὶ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ φεύγει καὶ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ ἔρχεται... Τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὶς ἐποχές. Ἀπὸ τὸν παγερὸ χειμῶνα καὶ τὸ καυτὸ καλοκαίρι, πιὸ ὅμορφο εἶναι τὸ φθινόπωρο ποὺ ἐπιλογίζει μελαγχολικὰ τὸ δεύτερο καὶ προλογίζει ἤπια τὸν πρῶτο· πιὸ γοητευτικὴ εἶναι ἡ ἄνοιξι, ποὺ μαλακὰ δίνει μέσα στὴ χειμωνιάτικη κατήφεια, τὸ ὁλόφωτο αἰσιόδοξο σύνθημα γιὰ τὸ μπουμπούκισμα τῆς καινούργιας ζωῆς...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιὰ πές μου, ὅμως, ἀνάμεσα σ' αὐτὲς· τὶς δυὸ ἐμεταβατικὲς καταστάσεις», ἀνάμεσα στὸ λυκαυγὲς καὶ στὸ λυκόφως, τί προτιμᾶς; Τὸ λυκαυγὲς ἢ τὸ λυκόφως;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι γιὰ νὰ ρωτᾶς; Τὸ λυκαυγές, φυσικά!

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ ἔχεις ἁπλούστατα, ἄδικο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ λυκαυγὲς εἶναι ρωμαλέα ἐλπίς, τὸ λυκόφως μελαγχολικὴ ἀναπόλησι. Ἀλλὰ τὸ πρῶτο ἔχει κάτι ἀπὸ τὴν ἀναίδεια, ποὺ χαρίζει ἡ αὐτοπεποίθησι, ἐνῶ τὸ ἄλλο εἶναι πλημμυρισμένο ἀπὸ τὴ μελαγχολία ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀμφιβολία... Καὶ τὸ ἴδιο γίνεται παντοῦ καὶ πάντα — στὶς ἐποχές, ὅπως καὶ στοὺς ἀνθρώπους: Μιὰ γυναῖκα ἢ ἕνας ἄντρας, ποὺ ἀνατέλλουν, χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν ἔπαρσι τῆς σιγουριᾶς! Ἡ ζωὴ εἶναι μπροστά τους, τὸ μέλλον τὸ χρωματίζει ρόδινο ἡ σφριγηλὴ πραγματικότης τοῦ παρόντος, ἡ ὁμορφιὰ εἶναι κύριο καὶ ἀναφαίρετο προσὸν τῆς νεότητος — δηλαδή, προσὸν δικό τους! Καὶ τὸ ξέρουν... Ἐνῶ μιὰ γυναῖκα καὶ ἕνας ἄντρας ποὺ δύουν, τουρτουρίζουν μὲ τὴν τρεμούλα τοῦ πρώτου ρίγους... Ὅλα εἶναι πίσω τους, ἐλάχιστα μένουν μπροστά τους — φτωχὰ ὑπόλοιπα μιᾶς ζωῆς ποὺ τρεμοσβύνει... Τότε κινητοποιοῦνται τὰ τελευταῖα ἀποθέματα τῆς ζωτικότητάς, γιὰ νὰ δημιουργήσουν μιὰ παρωδία θλιμένης εὐεξίας... Τότε ἠλεκτρίζεται ἀκόμα μιὰ φορὰ ἡ διάθεσι, μαστιγωμένη ἀπὸ τὸ πλησίασμα τοῦ χειμώνα... Γίνεται μιὰ ὕστατη, ἀπελπισμένη προσπάθεια, νὰ σκεπαστοῦν τὰ ὁλοφάνερα ἐλαττώματα, οἱ ἔκδηλες ἀτέλειες μὲ τὴν παράταξι προτερημάτων ἀπὸ ἄλλες ἐποχές, ποὺ τώρα φυλλορροοῦν... Βέβαια, συχνά, ἡ προσπάθεια δὲν πετυχαίνει καὶ βουλιάζει δραματικὰ μέσα στὴ γελοιοποίησι... Καμμιὰ φορὰ ὅμως, δημιουργεῖ μιὰν ἔντονη αὐτάπατη, ποὺ συγκινεῖ καὶ παρασύρει σὲ ψεύτικες αἰσιόδοξες ἐντυπώσεις. Τὸ λυκόφως, ποὺ μεταβάλλει ὅλα τὰ σκληρὰ χρώματα σὲ μαλακὲς φωτοσκιάσεις, εἶναι ἡ πιὸ συμπαθητικὴ στιγμὴ τῆς ἡμέρας — καὶ τῆς ζωῆς... Καὶ εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, πολὺ πιὸ συμπαθητικὸ ἀπὸ τὸ λυκαυγές... Ἕνα θλιμένο ρόδο, ποὺ φυλλορροεῖ, ἐμπνέει περισσότερη συμπάθεια ἀπὸ ἕνα, ποὺ γεμάτο προπέτεια, μπουμπουκιάζει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Ἐμπνέει συμπάθεια ἢ οἶκτο;...

ΕΚΕΙΝΗ (ταραγμένη): Γιατί τὸ λὲς αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατὶ εἶναι ἀλήθεια — ἄλλο ἂν δὲ μᾶς συμφέρῃ νὰ τὴν παραδεχτοῦμε... Μὰ γιὰ πές μου, εἶναι ποτὲ δυνατὸ ἡ ἐλπίδα τῆς ὁμορφιᾶς νάναι πιὸ λίγο ὄμορφη ἀπὸ τὴν ἀνάμνησί της;... Τὸ μπουμπούκισμα ἀπὸ τὸ φυλλορρόημα;... Ἡ δροσιὰ ἀπὸ τὴ ρυτίδα;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἐπίμονη): Εἶναι! Πῶς δὲν εἶναι;... Ἡ δροσιὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἀποκρουστικὴ ἔπαρσι, τὸ μπουμπούκισμα εἶναι αὐθάδεια καὶ ἔπαρσιά... Ἐνῶ τὸ φυλλορρόημα εἶναι γλυκειὰ ἀνατόλησι· ἡ ρυτίδα χαρίζει θλιμένη γοητεία... Ἄλλο τ' ἄλλο, γι' αὐτὸ βλέπουμε τὶς γυναῖκες μὲ τὰ ἀσήμια στὰ μαλλιὰ νὰ μαγεύουν ἀκόμα τοὺς ἄντρες — καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ παιδιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί, τότε, δὲ λές ὅτι καὶ οἱ γκριζοὺμάλληδες μανεύουν τὶς γυναῖκες — συνήθ καὶ τὰ κοριτσόπουλα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶδες ποὺ τὸ λὲς κι' ἐσύ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Τὸ λέω γιατί... δὲ θέλω νὰ σὲ δυσαρεστήσω... Μιὰ καὶ φαίνεται, ὅτι πιστεύεις τὸ λυκόφως πιὸ καλὸ ἀπὸ τὸ λυκαυγές, γιατί νὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ, ἔτσι;... Κι' ὄχι γιατὶ τὸ πιστεύεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ πιστέψω, ὅτι, ἀπὸ τὰ σφριγηλὰ νειάτα, προτιμότερα εἶναι τὰ καμπουριασμένα καὶ σκεβρωμένα γεράτειά;...

ΕΚΕΙΝΗ: Φαίνεται, ὅτι μαζὶ μιλᾶμε καὶ χώρια καταλαβαινόμαστε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατὶ ἐγὼ δὲ σοῦ μίλησα γιὰ καμπουριασμένα καὶ σκεβρωμένα γερατειά, κι' οὔτε γιὰ βαρὺ χειμώνα· σοῦ μίλησα γιὰ φθινόπωρο, γιὰ μπουμπουνητὸ μακρυνό, γιὰ ἀστραπή — ὄχι γιὰ καταιγίδα... Ἀρνέισαι, ὅτι τὸ φθινόπωρο εἶναι ἡ πιὸ ὄμορφη ἐποχὴ τοῦ χρόνου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐπειδὴ σέρνει πίσω της τὸ χειμώνα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι· γιατὶ ἀκολουθεῖ τὸ καλοκαίρι... Στὴν ἀτμόσφαιρα, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα παγώσει, δὲν ἔχουν ἀκόμα σβύσει οἱ γοητειὲς τῆς ἐποχῆς τοῦ λαμπροῦ φωτὸς καὶ τῶν ὁλοζώντανων χρωμάτων... Ἡ ὑγρασία καὶ ἡ ἀνατριχίλα ἐπιλογίζουν τὴ χλιαρὴ εὐτυχία... Κάποια ἀρχὴ περισυλλογῆς ἔρχεται νὰ διαδεχτῇ τὴν ἀμέριμνη καὶ ξένοιαστη χαρά... Λίγος κλειστὸς χῶρος διαδέχεται τὸ ὑπαίθρο... Δὲν εἶναι ἀσκήμια ὅλα αὐτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ὅμως τὸ πρελούντιο τῆς ἀσκήμιας...

ΕΚΕΙΝΗ (θυμωμένη): Εἶσαι ἐπίμονος — καὶ τὸ κάνεις γιὰ νὰ μὲ πληγώσῃς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ σὲ πληγώσω;... Τί ἰδέα εἶναι αὐτή!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί· νὰ μὲ πληγώσῃς! (Μὲ παράπονο): Μὲ λὲς γριά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγώ! Εἶπα τέτοιο πρᾶμα;

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἂν δὲν τὸ εἶπες, τὸ ὑπονοοῦσες... Τόσην ὥρα ἀντιδικοῦμε: Ἐσὺ προσπαθεῖς νὰ μὲ πείσῃς, ὅτι δὲν ἀξίζω δεκάρα πιά, ἐγὼ παλεύω νὰ σὲ πείσω γιὰ τὸ ἀντίθετο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): Τί κουτὴ ποὺ εἶσαι! Μὰ ἔχεις ἐσὺ καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ λυκόφως;... Ἐσὺ εἶσαι καὶ μένεις λυκαυγές — αὐτὸ ποὺ προτιμῶ, ποὺ λατρεύω!... (Ἐκείνη κολακεύεται καὶ παραδίνεται ἱκανοποιημένη στὸ φιλί του...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Για τον έρωτα

★ Ὁ ἔρως εἶναι μίγμα ἀπὸ μέλι καὶ χολή. Μερικὲς στιγμὲς εἶναι γλυκός, ἀλλὰ τὶς πιὸ πολλὲς φαρμάκι.

Πλάτων

★ Οἱ γυνσῖκες παίζουν μὲ τὴν ὁμορφιά τους, ὅπως τὰ παιδιὰ μὲ τὰ μαχαίρια τους. Στὰ τελευταῖα, πληγώνονται.

Βικτωρ Οὐγκὼ

★ Ὁ ἔρως εἶναι ἐξαίσιο λουλούδι, Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ πᾶς νὰ τὸ κόψῃς στὸ χεῖλος ἑνὸς τρομεροῦ γκρεμοῦ.

Σταντὰλ

★ Οἱ γυναῖκες εἶναι γκρεμοὶ σκεπασμένοι μὲ ἄνθη.

Μπουαλὼ

★ Δυὸ πράγματα θέλει ὁ ἄνδρας: κινδύνους καὶ παιχνίδια. Γι' αὐτὸ ἀγαπάει τὴ γυναίκα, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο παιχνίδι.

Νίτσε

★ Ἡ γυναῖκα μοιάζει μὲ τὴ θάλασσα. Σὲ παρασύρει μὲ τὰ θέλγητρά της, γιὰ νὰ σὲ μπλέξῃ σὲ φουρτοῦνες.

Μπέρναρ Σὼ

ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ

Για χτένισμα

Πῶς θὰ κάνετε μόνη σας «μίζ—ἄν—πλί»

Τὸ χτένισμά σας, ὁ ὄγκος τῶν μαλλιῶν σας, ἡ κίνησί τους, ὅλα αὐτὰ εἶναι τὸ ἴδιο σημαντικὰ γιὰ τὴ γενικὴ γραμμὴ τῆς σιλουέττας σας, ὅσο καὶ οἱ κουρτίνες γιὰ ἕνα παράθυρο ἢ τὸ κάδρο γιὰ ἕναν πίνακα ζωγραφικῆς. Πρέπει, λοιπόν, ἀντὶ ν' ἀκολουθῆτε τυφλὰ τὴ μόδα, νὰ τὴν συνδυάσετε μὲ τὶς αἰσθητικὲς ἀπαιτήσεις ὄχι μόνον τοῦ κεφαλιοῦ σας, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ σώματός σας. Θὰ εἴσαστε ἔτσι μέσα στὴ μόδα, χωρὶς νὰ παραμορφώσετε ἢ νὰ καταστρέψετε τὴν προσωπικότητά σας.

Τὸ κεφάλι σας γιὰ νὰ εἶναι σὲ ἁρμονία μὲ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα σας, πρέπει ν' ἀντιστοιχῆ σὲ κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ 1/7 τοῦ συνολικοῦ ὕψους. "Ἂν δὲν συμφωνῆ μ' αὐτὲς τὶς ἀναλογίες, θὰ προσπαθήσετε νὰ τὶς πραγματοποιήσετε διαρρυθμίζοντας ἀνάλογα τὸ χτένισμά σας.

'Αλλ' ἂς δοῦμε τί πρέπει νὰ κάμετε στὴν κάθε εἰδικὴ περίπτωσι.

1) "Ἂν ἔχετε φηλόλιγνη διάπλασι, θὰ διαλέξετε ἕνα χτένισμα ἴσιο, ποὺ θὰ πλαταίνη στὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ. "Ἂν, τουναντίον, κάνατε ἕνα φηλὸ χτένισμα, θὰ φαινόσαστε πιὸ ψηλή, πρᾶγμα ποὺ δὲν σᾶς συμφέρει.

2) "Ἂν, ἀντίθετα, ἔχετε κοντόχοντρη διάπλασι, θὰ κόψετε τὰ μαλλιά σας κοντὰ καὶ θὰ κάμετε ἕνα ψηλὸ χτένισμα μὲ μεγάλους κυματισμούς. Θὰ ἀποφύγετε, συνεπῶς, τὰ ριχτὰ πρὸς τὰ κάτω μαλλιά, καθὼς καὶ τὸ φριζάρισμα, ποὺ θὰ σᾶς κάμουν νὰ φαινώσαστε πιὸ κοντή. "Εχετε κάθε λόγο ν' ἀφήσετε ἐλεύθερο τὸ λαιμό σας. Γι' αὐτό, τὸ χτένισμά σας δὲν πρέπει νὰ πλαταίνη στὸ κάτω μέρος.

3) "Ἂν εἴσαστε παχειὰ στὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, θὰ πλατύνετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο τὸ χτένισμά σας.

4) "Ἂν ἔχετε κοντὸ λαιμό, θὰ κόψετε τὰ μαλλιά σας κάπως ψηλὰ στὸν τράχηλο καὶ θὰ ἀποφύγετε τὰ ὀγκώδη χτενίσματα.

5) "Ἂν ἔχετε ψηλὸ καὶ λεπτὸ λαιμό, θὰ κατεβάσετε τὰ μαλλιά σας στὸν τράχηλο. Στὸν τύπο σας ταιριάζουν τὰ μαλλιὰ ποὺ δὲν εἶναι οὔτε πολὺ μακριά, οὔτε πολὺ κοντά.

6) "Ἂν ἔχετε στρογγυλὸ πρόσωπο, θὰ προτιμήσετε ἕνα ἀνάλαφρο χτένισμα, ποὺ νὰ κατεβαίνη στὸ μέτωπο, μὲ μερικὲς «φαλλίδες» γύρω στοὺς κροτάφους. Τὰ μαλλιά σας πρέπει νὰ εἶναι ἴσια στὰ πλάγια.

"Ἂν εἴσαστε πολὺ νέα, μπορεῖτε νὰ κατεβάσετε μερικὲς μπουκλες στὸ μέτωπο. Στὸν τύπο σας ταιριάζουν ἐπίσης τὰ χτενίσματα ποὺ εἶναι ἀνασηκωμένα στὸ ἕνα μέρος. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ κάμετε λιγώτερο χτυπητὴ τὴ στρογγυλότητα τοῦ προσώπου σας. Θὰ ἀποφύγετε, πάντως, τὴ χωρίστρα στὴ μέση.

7) "Ἂν ἔχετε μακρόστενο πρόσωπο, θὰ κάμετε ἕνα χτένισμα πολὺ πλατὺ στὰ πλάγια. "Ἂν τὸ πρόσωπό σας εἶναι πολὺ μακρουλό, μπορεῖτε νὰ κατεβάσετε τὰ μαλλιά σας στὸ μέτωπο, γιὰ νὰ περιορίσετε τὸ μῆκος του

8) Στὸ ὀβάλ πρόσωπο ταιριάζει μιὰ χωρίστρα στὴ μέση, μὲ ἀνασηκωμένα τὰ δύο πλάγια. Προσέξετε ὅμως! 'Η χωρίστρα στὴ μέση προσθέτει καμμιὰ φορὰ χρόνια. Γι' αὐτὸ εἶναι προτιμότερο ἕνα μέτριο χτένισμα, οὔτε πολὺ ψηλό, οὔτε πολὺ χαμηλό. Τὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ διευθύνωνται πρὸς τὰ ἐπάνω. Τὰ αὐτιὰ ἀκάλυπτα. 'Η προσπάθειά σας πρέπει νὰ τείνη στὸ νὰ κάμετε ἐμφανέστερο τὸ ὀβὰλ τοῦ προσώπου σας κι' ὄχι νὰ τὸ κρύψετε.

9) "Ἂν ἔχετε τετράγωνο πρόσωπο, θὰ ἀποφύγετε τὰ ψηλὰ καὶ γενικὰ τὰ ὀγκώδη χτενίσματα. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ἐξ ἄλλου, τὸ χτένισμά σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι βαρὺ ἢ πολύπλοκο. Μερικὲς ἀνάλεψρες, σὰν κρόσια, μπουκλες, θὰ μετριάσουν τὶς γραμμές του. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ δοκιμάσετε τὸ πολὺ ἐλαφρὸ ὀντουλάρισμα.

10) "Ἂν ἔχετε μικρὸ κεφάλι, θὰ χτενίσετε τὰ μαλλιά σας («φλοῦ»)

11) "Ἂν ἔχετε μεγάλο κεφάλι, θὰ προτιμήσετε ἕνα ἴσιο χτένισμα, μὲ μερικὰ «κρόσσια» στὸ μέτωπο καὶ στὰ πλάγια.

12) "Ενα ὡραῖο μέτωπο σᾶς ἐπιτρέπει νὰ ρίξετε τὰ μαλλιά σας πρὸς τὰ πίσω, χωρὶς νὰ τοὺς κάμετε χωρίστρα. Οἱ μπουκλες καὶ τὰ μικρὰ («κρόσσια») ταιριάζουν περισσότερο στὰ φουσκωτὰ ἢ στὰ πολὺ μεγάλα μέτωπα.

13) Σὲ ὁποιαδήποτε περίπτωσι, πρέπει νὰ σεβασθῆτε τὴ φυσικὴ κλίσι τῶν μαλλιῶν. "Ἂν τὰ μαλλιά σας γέρνουν πρὸς τὰ ἐμπρός, (πρᾶγμα ποὺ εἶναι τὸ συνηθέστερο) ἢ πρὸς τὰ πλάγια (δεξιὰ ἢ ἀριστερά) μὴν προσπαθῆτε νὰ τὰ κάμετε νὰ ἀλλάξουν διεύθυνσι. Θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὸ καταρθώσετε κι' ἐξ ἄλλου ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὰ καταστρέψετε μὲ τὰ συχνὰ βουρτσίσματα καὶ τὰ ἄλλα βιαια μέσα ποὺ θ' ἀναγκαστῆτε νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ νὰ φθάσετε στὸ σκοπό σας.

14) Σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, πρέπει νὰ λογαριάσετε ἐπίσης καὶ τὴ μύτη σας. "Ἂν ἔχετε μεγάλη μύτη, δὲν πρέπει νὰ χτενίζετε τὰ μαλλιά σας πρὸς τὰ πίσω, θ' ἀποφύγετε ἐπίσης τὴ χωρίστρα στὴ μέση.

15) Καλὸ εἶναι νὰ ἐξετάζετε καὶ τὸ σαγόνι σας. "Ἂν τὸ σαγόνι σας εἶναι ὀγκῶδες καὶ βαρύ, θὰ τὸ ἐλαφρώσετε ἀνασηκώνοντας τὰ μαλλιά σας πάνω ἀπὸ τὰ αὐτιά.

16) Εἶναι αὐτονόητο ὅτι τὸ χτένισμά σας πρέπει νὰ ταιριάζη μὲ τὴν ἡλικία καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας σας.

17) Τὸ χτένισμά σας θὰ ἐξαρτηθῆ ἐπίσης ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν μαλλιῶν σας. "Αν ἔχετε μαλλιὰ σὰν ἀλογότριχες, δηλαδὴ πυκνὰ καὶ σκληρά, μπορεῖτε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴ σκληρότητά τους γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε ὅλα τὰ γούστα σας (περμανάντ, βαφήματα, ἀποχρωματισμούς κτλ.). 'Η τακτικὴ χρῆσι μιᾶς μπριγιαντίνης θὰ τὰ ἀπαλύνη καὶ θὰ σᾶς ἀρέσουν νὰ τοὺς δώσετε μεγάλους κυματισμούς, ποὺ ταιριάζουν στὴν περίπτωσί σας. "Ἂν, ὅμως, ἔχετε μαλλιὰ λεπτὰ καὶ ξερά, θὰ ἀποφύγετε τὰ πολύπλοκα χτενίσματα. Εἶναι προτιμότερο νὰ τὰ κάμετε κοντὰ καὶ νὰ τοὺς κάμετε μιὰ πολὺ ἐλαφρὰ περμανάντ.

18) Προσέξετε τὰ φιλέ. Συγκρατοῦν, βέβαια, τὰ ἀνυπότακτα μαλλιά, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς τὰ μεταβάλλουν σὲ μιὰ βαρειὰ καὶ ἀκαλαίσθητη μάζα.

'Υπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ γίνη κανεὶς ἀσχημος. 'Αλλ' ὁ μοναδικὸς τρόπος ποὺ ἔχει μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ κατακτήση τὴν ὁμορφιὰ εἶναι νὰ πραγματοποιήση τὸν τύπο της. Μὴν' ἀπομακρύνεσθε, λοιπόν, ἀπ' αὐτὸν γιὰ νὰ ὑποδουλωθῆτε στὴ μόδα. Κι' ἄλλωστε, τὰ σημερινὰ χτενίσματα εἶναι πολὺ ἁπλᾶ. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς δίνει τὴν ἀξία τους εἶναι ἡ γραμμή τους. "Ετσι, μπορεῖτε νὰ μάθετε νὰ χτενίζεσθε μόνη σας καὶ νὰ γλυτώνετε ἀπὸ τὸν κόπο νὰ τρέχετε κάθε τόσο στὸ κουρεῖο (χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τὴ δαπάνη).

Νὰ μερικὲς συμβουλὲς ποὺ δίνει σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἡ γνωστὴ Γαλλίδα αἰσθητικὴ Ζοζὲτ Λυόν:

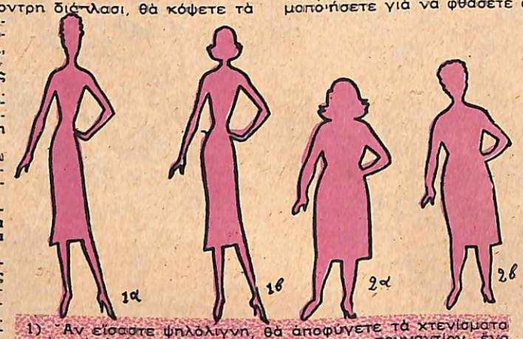

1) "Ἂν εἴσαστε ψηλόλιγνη, θὰ ἀποφύγετε τὰ χτενίσματα πρὸς τὰ ἐπάνω. (1α). Θὰ προτιμήσετε, τουναντίον, ἕνα χτένισμα ἴσιο, ποὺ νὰ πλαταίνη πρὸς τὸ μέρος τοῦ λαμοῦ (1β) 2) "Ἂν εἴσαστε κοντόχοντρη, θὰ ἀποφύγετε τὰ ριχτὰ μαλλιὰ (2α). Θὰ προτιμήσετε, τουναντίον, ἕνα ψηλὸ χτένισμα (2β).

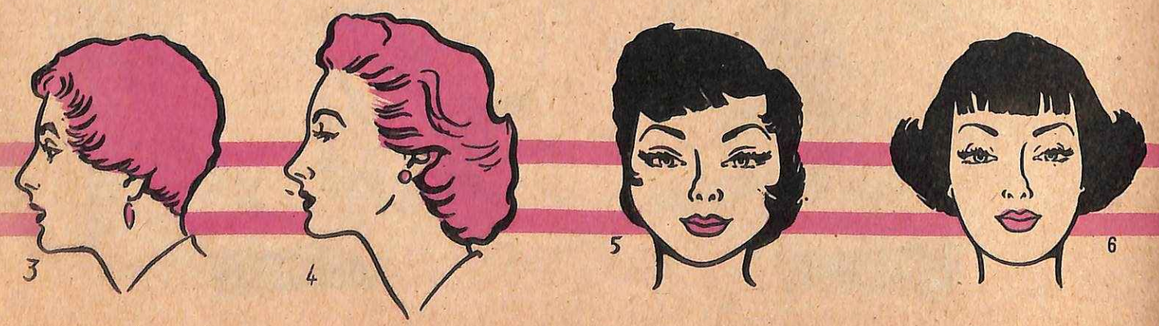

3) "Ἂν ἔχετε κοντὸ λαιμό, θὰ κόψετε τὰ μαλλιά σας κάπως ψηλὰ στὸν τράχηλο καὶ θὰ ἀποφύγετε τὰ ὀγκώδη χτενίσματα. 4) "Ἂν ἔχετε ψηλὸ καὶ λεπτὸ λαιμό, θὰ κατεβάσετε τὰ μαλλιά σας στὸν τράχηλο. 5) "Ἂν ἔχετε στρογγυλὸ πρόσωπο, θὰ κάμετε ἕνα ἀνάλαφρο χτένισμα ἀνασηκωμένο στὸ ἕνα μέρος καὶ ριχτὸ στὸ ἄλλο. 6) "Ἂν ἔχετε μακρόστενο πρόσωπο, θὰ κάμετε ἕνα χτένισμα πολὺ πλατὺ στὰ πλάγια καὶ θὰ κατεβάσετε λίγα μαλλιὰ στὸ μέτωπο (ὄχι μπουκλες).

Για μέλλουσα!

Α) «ΜΙΖ—ΑΝ ΠΛΙ»

1) "Επειτα ἀπὸ τὸ λούσιμο, θ' ἀφήσετε τὰ μαλλιά σας νὰ στεγνώσουν σχεδὸν τελείως, ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς δώσετε μὲ τὴ βούρτσα τὴν κλίσι ποὺ ἐπιθυμεῖτε. Θὰ βρέχετε κατόπιν κάθε τοῦφφα τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ τὴν τυλίξετε. 'Η περμανάντ ποὺ θὰ κάμετε θὰ κρατήση περισσότερο ἔτσι παρὰ ἂν ἀρχίσετε νὰ τυλίγετε τὰ μαλλιὰ σας ὅταν εἶναι μουσκεμένα ἀκόμη.

2) Καθῆστε μπροστὰ σ' ἕναν καθρέφτη μὲ τρεῖς ὄψεις. Δὲ θὰ παραμελήσετε ἔτσι τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ.

3) Μὴν κάνετε τὴν «μὶζ-ἀν-πλὶ» μόνο μὲ καθαρὸ νερό. Μπορεῖτε π. χ. νὰ βρέξετε τὰ μαλλιά σας μὲ λίγη μπύρα ἢ μὲ γάλα ἢ μὲ διϋλισμένο νερό. "Αν, τέλος, τὰ μαλλιά σας εἶναι ἀπειθάρχητα, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες λοσιόν, ποὺ ἐνδείκνυνται ἰδιαιτέρως γιὰ τὶς «μὶζ-ἀν-πλὶ»:

Θὰ διαλύσετε ἕνα γραμμάριο ἀραβικοῦ κόμμεος μέσα σὲ 1000 γραμμάρια ζεστοῦ νεροῦ, στὸ ὁποῖον θὰ προσθέσετε 30 γραμμάρια βόρακα καὶ δυὸ κουταλιὲς τῆς σούπας κολώνια.

"Η θ' ἀναμίξετε 7 μέρη τραγακανθίνου κόμμεος, 5 μέρη νεροῦ καὶ 5 μέρη γλυκερίνης. Θὰ ἀφήσετε τὸ κόμμι νὰ διαλυθῆ μέσα στὸ κρύο νερὸ ἐπὶ 48 ὥρες καὶ θὰ προσθέσετε κατόπιν τὴ γλυκερίνη.

"Αν ἡ «μὶζ-ἀν-πλὶ» ποὺ κάματε καταστράφηκε ἀπὸ τὴ βροχή, θὰ μουσκέψετε κάθε τοῦφφα μὲ νερό, στὸ ὁποῖο θὰ προσθέσετε καὶ λίγο χυμὸ λεμονιοῦ καὶ θὰ ξανακάμετε τὸ χτένισμά σας.

4) Γιὰ νὰ τυλίξετε τὶς μπουκλες σας, θὰ ἀρχίσετε ὄχι ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν τριχῶν, ἀλλ' ἀπὸ κεῖ ποὺ φυτρώνουν. Μόνον ἔτσι θὰ ἐπιτύχη ἡ «μὶζ-ἀν-πλὶ» σας. Μὴ διευθύνετε τὰ μαλλιά σας πρὸς τὸ μέτωπο ἢ τὰ αὐτιά, γιὰ νὰ τὰ τυλίξετε, ἀλλὰ πρὸς τὰ πάνω. Θὰ τὰ κατεβάσετε κατόπιν. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὰ μαλλιά σας θὰ διατηρηθοῦν καλύτερα. Μπορεῖτε, ἀλλωστε, νὰ τὰ κάμετε κατόπιν νὰ σταθοῦν ὅπως θέλετε.

Μὴν πιάνετε πολὺ πυκνὲς τοῦφφες γιὰ νὰ φτιάξετε τὶς μπουκλες σας. Οἱ τοῦφφες ποὺ θὰ πιάνετε δὲν πρέπει νὰ ἔχουν πάχος μεγαλύτερο ἀπὸ 2 ἑκατοστά. Θὰ στηρίξετε τὴ βάσι τοῦ δείκτου πάνω στὸ κεφάλι σας, στὴ ρίζα τῶν μαλλιῶν καὶ κατόπιν θὰ τυλίξετε τὴν τοῦφφα στὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου σας καὶ θὰ τὴν πιάσετε μὲ δυὸ τσιμπιδάκια σταυροειδῶς, ὁτιάνοντας τὶς μπουκλες, θὰ φροντίσετε ὥστε νὰ μὴν ἀφήνετε κενὰ ἀνάμεσά τους.

Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι οἱ λεπτὲς μπουκλες κάνουν τὸ χτένισμα σφιχτὸ καὶ ἀκίνητο. Ἐνῶ οἱ πλατειὲς μπούκλες δίνουν μιὰ κυματοειδῆ κίνησι στὰ μαλλιά.

5) 'Αφοῦ τελειώσετε τὴ «μὶζ-ἀν-πλὶ» θὰ τυλίξετε τὸ κεφάλι σας μ' ἕνα φιλέ.

6) Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ κάνετε τὴ «μὶζ-ἀν-πλὶ» τὸ βράδυ καὶ κατόπιν νὰ κοιμηθῆτε, χωρὶς νὰ τὴν χαλάσετε. Θὰ κρατήση ἔτσι περισσότερο καιρό.

Προτοῦ χτενίσετε τὰ μαλλιά σας, κάμετέ τους ἕνα καλὸ βούρτσισμα, μὲ διεύθυνσι πρὸς τὰ ἐπάνω. Θὰ φανοῦν ἔτσι πιὸ γυαλιστερά.

Β) ΑΝΤΑΥΓΕΙΕΣ

"Αν ἔχετε ξάνθα μαλλιά, θὰ τὰ κάμετε νὰ γυαλίζουν περνώντας τα μὲ λίγο τίλλιο ἢ μὲ ἐκχύλισμα ἀπὸ ἄνθη λεμονιᾶς, στὸ ὁποῖο θὰ προσθέσετε καὶ λίγο χυμὸ λεμονιοῦ. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ βράσετε 40 γραμμάρια ἀπὸ ξερὲς φλοῦδες κρεμμυδιῶν καὶ 40 γραμμάρια γερμανικὸ χαμομήλι μέσα σ' ἕνα λίτρο νεροῦ. Θὰ δώσετε ἔτσι στὰ μαλλιά σας ἕνα ὡραῖο χρυσαφὶ χρῶμα.

"Αν ἔχετε καστανὰ μαλλιά, θὰ τὰ τρίβετε τακτικὰ μὲ μιὰ διϋλυσι 100 γραμμαρίων ἀνθρακικοῦ καλίου μέσα σὲ 150 γραμμάρια νερό. Θὰ τοὺς δώσετε ἔτσι τὸ χρῶμα τοῦ ἀκαζοῦ. "Αν, τουναντίον, θέλετε νὰ τὰ ξανθήνετε, θὰ προσθέσετε λίγο ὀξυζενὲ στὸ νερὸ μὲ τὸ ὁποῖο τὰ ξεπλένετε.

"Αν τὰ καστανὰ μαλλιά, ποὺ ἔχετε, ἀρχίζουν ν' ἀσπρίζουν, θὰ τὰ περάσετε μ' ἕνα δυνατὸ ἐκχύλισμα κικωρίου.

"Αν ἔχετε μαῦρα μαλλιά, θὰ τοὺς δώσετε τὴ γυαλάδα τοῦ χαλκοῦ προσθέτοντας στὸ νερὸ μὲ τὸ ὁποῖο θὰ λουσθῆτε μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ἔλαιον κάδου, μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ὀξυζενὲ 30 ὄγκων καὶ μιὰ σταγόνα ἀμμωνίας.

"Αν ἔχετε γκρίζα μαλλιά, θὰ τὰ σκουρήνετε χρησιμοποιώντας τακτικὰ τὴν ἀκόλουθη διάλυσι:

100 γραμμάρια ἀνθόνερο, 5 γραμμάρια κολώνια, 2,5 γραμμάρια πυρογαλλικοῦ ὀξέος.

"Αν ἔχετε λευκὰ μαλλιά, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὶς κίτρινες ἀνταύγειες, ποὺ εἶναι ἀντιαισθητικές, θὰ προσθέσετε λίγο ὀξυζενὲ στὸ τελευταῖο νερό, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τὰ ξεπλύνετε.

Γιὰ τὰ γκρίζα καὶ τὰ λευκὰ μαλλιὰ θὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ μπριγιαντίνη πρὸς τὸ μπλέ, ποὺ θὰ τοὺς δώση ὡραίες ἀνταύγειες.

"Αν τὰ μαλλιά σας εἶναι ἄτονα, θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθη μπριγιαντίνη, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ κάμετε μιὰ ἐλαφρὰ ἐντριβὴ στὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ:

25 γραμμάρια ροῦμι, 15 γραμμάρια λανολίνη, 20 γραμμάρια ρετσινόλαδο, 8 γραμμάρια ἐσσάνς βερβένας.

Θὰ τὰ βάλετε ὅλα μέσα σ' ἕνα μπουκάλι, ποὺ τὸ περιεχόμενό του θὰ τὸ ἀνακατεύετε δυνατὰ πρὶν ἀπὸ κάθε χρῆσι.

Γ) ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ

Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ γιὰ ν' ἀποχρωματίσετε μόνη σας τὰ μαλλιά σας. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ περιορισθῆτε στὸ νὰ τὰ ξανοίξετε μόνο.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ οὐσίες ποὺ προσφέρονται στὸ ἐμπόριο γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πιάνουν καλύτερα στὰ ξηρὰ καὶ λεπτὰ μαλλιά. Γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε τὴν ὥρα ποὺ πρέπει ν' ἀφήσετε αὐτὲς τὶς οὐσίες πάνω στὰ μαλλιά σας, πρέπει νὰ τὶς δοκιμάσετε προηγουμένως σὲ μιὰ τοῦφφα, ποὺ νὰ εἶναι λιγώτερο φανερή. Ὁ χρόνος αὐτὸς ποικίλλει κατὰ τὰ ἄτομα ἀπὸ 4—20 λεπτά.

Τὸ καλύτερο μίγμα γιὰ τὸν ἀποχρωματισμὸ τῶν μαλλιῶν εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

'Οξυζενὲ 20 ὄγκων: 40 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα, ἀμμωνία: 7 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα

Θὰ τραβήξετε μ' ἕνα πινέλο μερικὲς παράλληλες γραμμὲς ἀπὸ τὸ μέτωπο πρὸς τὸν τράχηλο. Θὰ ἁπλώσετε κατόπιν τὸ μίγμα μὲ μικρὴ βούρτσα. Θὰ ἐπιμείνετε περισσότερο στὶς ρίζες, ποὺ μποροῦν νὰ ἀντισταθοῦν πιὸ εὔκολα, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἡ θερμότης τοῦ σώματος ἐξουδετερώνει τὴν ἐπίδρασι τοῦ μίγματος.

Μετὰ τὸν ἀποχρωματισμό, θὰ ξεπλύνετε τὰ μαλλιά σας μὲ χλιαρὸ νερὸ (ποτὲ μὲ ζεστὸ) ἢ θὰ κάμετε ἕνα σαμπουάν, κατὰ προτίμησι ὄξινο.

Τὰ ἀποχρωματισμένα μαλλιὰ ἀπαιτοῦν ἰδιαίτερη προσοχὴ κατὰ τὴν ἐκτέλεσι μιᾶς περμανάντ. 'Η θέρμανσις πρέπει νὰ γίνη πολὺ ἀργὰ καὶ τὰ ὑγρὰ ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρά. Γιατὶ ὁ ἀποχρωματισμὸς τὰ ἔχει κάμει περισσότερο πορῶδη καὶ πιὸ ἐλαστικά. Στεγνώνουν, ἐξ ἄλλου, δύσκολα. Πρέπει νὰ ξέρετε ἀκόμη ὅτι τὸ βάρος ρήξεως, δηλαδὴ τὸ βάρος ποὺ

9) "Ἂν ἔχετε μικρὸ κεφάλι, θὰ χτενίσετε τὰ μαλλιά σας («φλοῦ»).
10) "Ἂν ἔχετε μεγάλο κεφάλι, θὰ προτιμήσετε τὰ ἴσια χτενίσματα.

μπορεῖ ν' ἀνεχθῆ κάθε τρίχα χωρὶς νὰ σπάση, ἐλαττώνεται μὲ τὸν ἀποχρωματισμό

Νὰ ποιὸ εἶναι τὸ βάρος ρήξεως γιὰ ὡρισμένα εἴδη μαλλιῶν:
ὑγιεινὰ μαλλιά: 60—110 γραμμάρια (ὅσο περίπου ζυγίζει ἕνα μπιφτέκι).
Μαλλιὰ ἐλαφρὰ ἀποχρωματισμένα: 60—90 γραμμάρια.
Μαλλιὰ μετρίως ἀποχρωματισμένα: 50—60 γραμμάρια.
Μαλλιὰ πολὺ ἀποχρωματισμένα: 35—50 γραμμάρια.
Οἱ κομμωταὶ θὰ ἔπρεπε πρὶν ἀπὸ κάθε περμανάντ, νὰ μετρᾶνε τὸ βάρος ρήξεως τῶν μαλλιῶν, γιὰ νὰ κανονίσουν ἀνάλογα τὶς δόσεις τῶν ὑγρῶν ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουν.

Δ) ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Πολλοὶ δερματολόγοι καταδικάζουν ἀνεπιφύλακτα τὶς περμανάντ. Θὰ τὶς ἀποφύγετε, πάντως, ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι πολὺ λεπτά, ἂν βρισκώσαστε σὲ ἀνάρρωσι ἀπὸ σοβαρὴ μολυσματικὴ ἀσθένεια, καθὼς καὶ κατὰ τὴν τελευταία περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης. 'Επίσης ἂν πέφτουν τὰ μαλλιά σας.

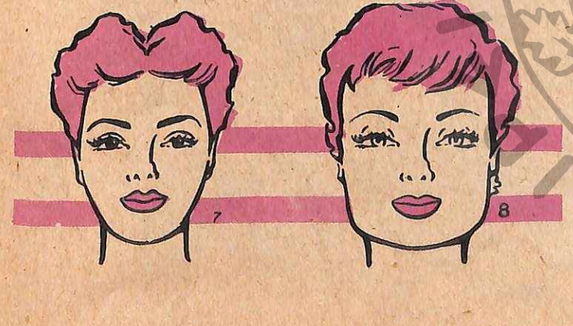

7) "Ἂν ἔχετε πρόσωπο ὀβάλ, σᾶς ταιριάζει ἡ ἀνάλαφρη χωρίστρα στὴ μέση μὲ ἀνασηκωμένα τὰ δυὸ πλάγια. 8) "Ἂν ἔχετε τετράγωνο πρόσωπο, θὰ ἀποφύγετε τὰ ψηλὰ καὶ γενικὰ τὰ ὀγκώδη χτενίσματα.

Ἡ Ἀθάνατη Ἑλλάδα

Ἑλλάδα μου ἀθάνατη, γαλάζια μου πατρίδα,
ὁλοῦθε, ἀπ' τ' ἀκρογιάλια σου κι' ἀπ' τὶς βουνοκορφές,
σπαθὶ τὴν Πίστι ἔχοντας, σημαία τὴν Ἐλπίδα,
ξεχύνονται σὰν σίφουνες ἡρωϊκὲς μορφές.

★

Ἀνδροῦτσοι καὶ Κανάρηδες, Μιαούληδες καὶ Διάκοι,
φουστανελλάδες ἄτρομοι καὶ ρασοφόροι ἄγγοι,
ποὺ Λευτεριᾶς ὑψώνοντας μπλὲ κι' ἄσπρο μπαϊράκι,
τραβοῦν ἔμπρὸς ἀμίλητοι, ἀλύγιστοι, στυγνοί.

★

Γενιᾶς παλιᾶς, περήφανης, ἀπόγονοι γενναῖοι,
ποὺ τῆς σκλαβιᾶς τους ἔνωσεν ὁ πόνος ὁ κρυφός,
περνοῦν Καραϊσκάκηδες καὶ Κολοκοτρωναῖοι,
λουσμένοι ἀπ' τ' ἀνέσπερο τῆς Λευτεριᾶς τὸ φῶς.

★

Κι' ἐνῶ ἡ κλαγγὴ ἀκούγεται στὸ κάθε καραούλι,
Ἀθανασίας σάλπιγγα—στὸ πεῖσμα τῆς σκλαβιᾶς—
σημαίνει προσκλητήριο στὸ Ζάλογγο, στὸ Σοῦλι,
στὰ Δερβενάκια, στ' Ἄγραφα, στὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς.

★

Στιγμὲς μεγάλες κι' ἱερές,
ποὺ κόβουν τὴν ἀνάσα.
Κι' οἱ φουστανέλλες οἱ λερὲς
στὶς ράχες ἀνταμώνονται μὲ φλογισμένα ράσα.

★

Λαμποκοποῦν κι' ἀστράφτουνε σταυροὶ καὶ καριοφύλλια,
συναγερμὸς στὴν Ἤπειρο, στὴν Ὕδρα, στὸ Μωριά.
Κι' ἀνθίζουνε χαμόγελα στὰ πικραμένα χείλια,
ποὺ διαλαλοῦν: —«Ἡ θάνατος, ἀδέλφια, ἢ Λευτεριά!»

★

Κι' ἀντιλαλοῦνε πέλαγα, βουνά, ρουμάνια, λόγγοι,
καὶ φτάνει στ' ἀκροούρανα τοῦ Ἔθνους ἡ κραυγή:
—«Ἡ Λευτεριὰ ἢ θάνατος!
—«Νὰ ζῇ τὸ Μεσολόγγι!»
Καὶ νά· τὰ νέφη σκίζοντας, ροδοκαράβι ἡ αὐγή.

★

Μὲ Στρατηγὸ Ὑπέρμαχο τὴν Παναγιὰ Παρθένα
τὸν μισητὸ τὸν τύραννο τὸν πολεμοῦν σκληρά.
Δὲ μένει χέρι ἄοπλο ἑλληνικὸ κανένα,
ματοκυλιοῦνται Ρούμελη, καὶ Σπέτσες, καὶ Ψαρά.

★

Κι' ἂν εἶναι παντοδύναμο τὸ ἐχθρικὸ τ' ἀσκέρι,
σ' ἕνα Θεὸ πιστεύοντας: στὴ βία μοναχά,
«τοῦ Ἕλληνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει»·
καὶ πολεμάει τ' ἄδικο, καὶ δὲν λιποψυχᾶ.

★

Γιὰ τῶν παιδιῶν τους μάχονται τὸ ἐλπιδοφόρο μέλλον,
παλιῶν συμβόλων πρόμαχοι κι' ἑνὸς ἰδανικοῦ.
Καὶ τὰ σπαθιά τους γίνονται ρομφαῖες ἀρχαγγέλων,
π' ἀλύπητα τὸ δαίμονα χτυπᾶνε τοῦ κακοῦ.

Καὶ δὲν λυγοῦν, δὲν σκιάζονται, καὶ δὲν γυρεύουν χάρι,
παράπονο ἀπ' τὸ στόμα τους δὲ βγαίνει κι' οἰμωγή.
Καί, ξάφνου, τὸ περήφανο μπουρλότο τοῦ Κανάρη
φωτίζει ὅλη τὴν ἔκθαμβη τὴν οἰκουμένη Γῆ.

★

Καθὼς καὶ τότε, Ἑλλάδα μου, γαλάζια μου πατρίδα,
ὁλοῦθε, ἀπ' τ' ἀκρογιάλια σου κι' ἀπ' τὶς βουνοκορφές,
σπαθὶ τὴν Πίστι ἔχοντας, σημαία τὴν Ἐλπίδα,
ξεχύνονται σὰν σίφουνας ἡρωϊκὲς μορφές.

★

Μορφὲς ἀδρὲς κι' ἀθάνατες, ποὺ μὲς στὴν Ἱστορία
λαμπρὴ σελίδα χάραξαν κι' ἀληθινὰ χρυσῆ,
καὶ πού, μὲς στὴν ἀτέρμονη τοῦ θρύλου τους πορεία,
σταθῆκαν γιὰ προσκύνημα στῆς Κύπρου τὸ νησί.

★

Γιατὶ κι' ἐκεῖ λιπόψυχος κανένας δὲν ἐφάνη·
κι' ἐκεῖ δὲν τοὺς ἐδάμασαν τοὺς λίγους οἱ πολλοί.
Κι' ἡ Δόξα, μ' ἕνα δάφνινο ἀμάραντο στεφάνι,
πολλοὺς ἔστεψεν ἥρωες, σὰν τὸν Καραολῆ.

★

Καὶ βλέποντας κι' ἀκούγοντας τ' ἀργό, βαρύ της βῆμα
—βῆμα θεᾶς κι' ἱέρειας ἁλλοτινῶν καιρῶν—
νὰ σταματᾷ σ' ἀπείρττο τοῦ Αὐξεντίου μνῆμα,
θαρρεῖς, ὅτι ζωντάνεψεν ἡ Δόξα τῶν Ψαρῶν.

★

Μὰ τί κι' ἂν λίγα ἔμειναν στὴν Κύπρο μας γοστάρια,
κι' ἂν ἔχθρες τὴν ἐρήμαξαν καὶ πάθη χαμερπῆ;
Τῆς ράτσας μας ὁ φοίνικας πετᾷ νέα βλαστάρια,
καὶ τὰ βλαστάρια γίνονται λουλούδια καὶ καρποί.

★

Μὰ τώρα καῖνε ἄσβυστα καντήλια κι' ἁγιοκέρια,
στὴ μνῆμη Αὐτῶν ποὺ σύμβολα γινῆκαν φωτεινά.
Καὶ μένουν τῶν μανάδων τους τὰ μαῦρα τὰ τσεμπέρια
τοῦ μίσους τοῦ ἀνθρώπινου σημάδια μελανά.

★

Λαμποκοποῦσαν κι' ἄστραφταν σταυροὶ καὶ καριοφύλλια,
συναγερμὸς στὴν Ἤπειρο, στὴν Ὕδρα, στὸ Μωριά.
Κι' ἀνθίζανε χαμόγελα στὰ πικραμένα χείλια,
ποὺ φώναζαν: —«Ἡ θάνατος, ἀδέλφια, ἢ Λευτεριά!»

★

Γιὰ τῶν παιδιῶν τους μάχονταν τὸ ἐλπιδοφόρο μέλλον,
παλιῶν συμβόλων πρόμαχοι κι' ἑνὸς ἰδανικοῦ.
Καὶ τὰ σπαθιά τους γίνονταν ρομφαῖες ἀρχαγγέλων,
π' ἀλύπητα τὸ δαίμονα χτυποῦσαν τοῦ κακοῦ.

★

Καὶ μέστωσαν καὶ θέριεψαν τοῦ Ἔθνους οἱ ἐλπίδες,
πού, τὴν φωνή του ὑψώνοντας καὶ πάλι τὴ βαρειά,
μὲ τοὺς Καραϊσκάκηδες καὶ τοὺς Καραολῆδες,
τὴ Λευτεριὰ τραγούδησε καὶ τὴν παλληκαριά...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

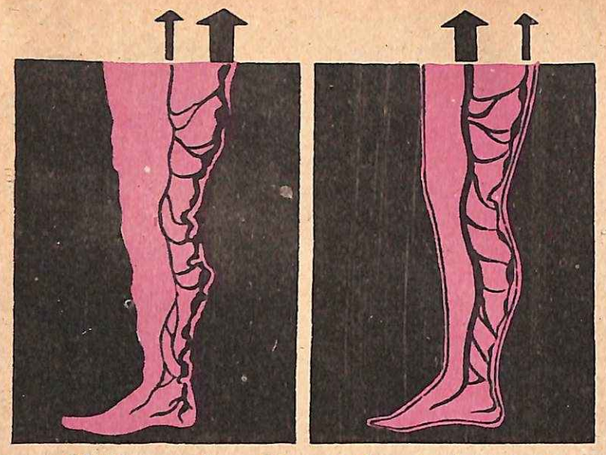

Οἱ ἐλαστικὲς κάλτσες ἐπιταχύνουν τὴ θεραπεία

ΟΙ ΚΙΡΣΟΙ

θροβάλλουν κυρίως

Οἱ ΚΙΡΣΟΙ τῶν κάτω ἄκρων δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ μιὰ μόνιμη διαστολὴ τῶν ἐπιφανειακῶν φλεβῶν αὐτῆς τῆς περιοχῆς. Οἱ φλέβες αὐτὲς βρίσκονται ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ δὲν προστατεύονται ἀπὸ ἐπαρκὲς μυϊκὸ ὑπόστρωμα, ἀντίθετα μὲ τὸ κυρίως φλεβικὸ σύστημα, ποὺ βρίσκεται σὲ μεγαλύτερο βάθος καὶ ποὺ περιβάλλεται ὁλόγυρα ἀπὸ προστατευτικοὺς μῦς.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ τοιχώματα τῶν φλεβῶν παρουσιάζουν μικρότερη ἀντοχὴ ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν ἀρτηριῶν κι' ἔτσι ὑπόκεινται περισσότερο στὸν κίνδυνο τῆς διασπολῆς.

Μποροῦμε νὰ μιλήσωμε, λοιπόν, γιὰ μιὰ ἀδικία τῆς φύσεως, δεδομένου ὅτι οἱ φλέβες τῶν κνημῶν ὑποβαστάζουν ὅλο τὸ βάρος τοῦ αἵματος, ποὺ πρέπει ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων νὰ τὸ φέρουν στὴν καρδιά. Γιατί, πραγματικά, ὑπάρχει δυσαναλογία μεταξὺ τῆς ἐργασίας ποὺ ἐκτελοῦν καὶ τῆς ἀντοχῆς τῶν τοιχωμάτων τους. Κατὰ μῆκος τῆς διαδρομῆς, ὑπάρχουν, βέβαια, βαλβίδες ποὺ ὁ ρόλος τους συνίσταται στὸ νὰ τεμαχίζουν τὴ στήλη τοῦ αἵματος, σὲ τρόπο ποὺ τὸ βάρος της νὰ μὴν πέφτη ὁλόκληρο στὶς φλέβες τῶν κνημῶν. Ἀλλ' οἱ βαλβίδες αὐτὲς εἶναι πολὺ ἀδύνατες καὶ δὲ μποροῦν πάντοτε νὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμό τους. Ἔτσι, ἀρκεῖ τὸ παραμικρὸ ἐμπόδιο στὴν κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γιὰ νὰ διασταλοῦν τὰ τοιχώματα τῶν φλεβῶν.

Οἱ αἰτίες, ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν διαστολὴ τῶν τοιχωμάτων τῶν φλεβῶν τῶν κνημῶν εἶναι πολλές: ἕνα ἴνωμα στὸ κατώτερο μέρος τῆς λεκάνης, ποὺ πιέζει τὸ φλεβικὸ δίκτυο σ' αὐτὴ τὴν περιοχή, ἕνα χτύπημα στὶς κνήμες, ποὺ ἀντανακλᾶται στὰ τοιχώματα τῶν φλεβῶν, μιὰ τοπικὴ φλόγωσις κτλ. Ὁ τύφος, ἡ φλεβίτις, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἁπλὴ γρίπη ἀδυνατίζουν ἐπίσης τὰ τοιχώματα τῶν φλεβῶν καὶ προδιαθέτουν στοὺς κιρσούς.

Σημαντικὸ ρόλο παίζει καὶ ἡ κληρονομικότης. Σὲ ὡρισμένες οἰκογένειες, ἡ εὐπάθεια τῶν φλεβῶν τῶν κάτω ἄκρων μεταβιβάζεται κληρονομικὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιά.

Οἱ νεώτερες ἔρευνες ἀπέδειξαν, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὡρισμένες διαταραχὲς τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων προκαλοῦν μὲ τὴ μεσολάβησι τοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος χαλάρωσι τῶν τοιχωμάτων τῶν φλεβῶν. Αὐτὸ συμβαίνει π.χ. στὴν περίπτωσι τῶν κιρσῶν ποὺ ἐμφανίζονται κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης. Ὑπεύθυνη γι' αὐτοὺς εἶναι, σύμφωνα μ' ὅλες τὶς ἐνδείξεις, μιὰ ὁρμόνη τῆς ὑποφύσεως.

Ἀριστερά: Στὸ πόδι ποὺ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ κιρσούς, τὸ αἷμα λιμνάζει στὶς ἐπιφανειακὲς φλέβες τῆς κνήμης. Δεξιά: Οἱ ἐλαστικὲς κάλτσες συμπιέζουν ἐλαφρὰ τὶς ἁρπωστες φλέβες καὶ σπρώχνουν τὸ αἷμα πρὸς τὶς βαθύτερες, ποὺ παρεμένουν ἀνέπαφες.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΩΝ ΕΠΙΠΛΟΚΩΝ

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει μεγαλύτερη ἐντύπωσι, στὶς γυναῖκες ἰδίως, εἶναι ἡ ἀντιαισθητικὴ πλευρὰ ποὺ ἔχουν οἱ κιρσοὶ (οἰδήματα, παραμορφώσεις τῶν κάτω ἄκρων κτλ.). Ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτήν, ὅμως, ὑπάρχει καὶ ἡ παθολογική, ποὺ εἶναι ἡ σημαντικώτερη. Οἱ κιρσοὶ ἀποτελοῦν σοβαρὴ ἀσθένεια, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ διάφορα δυσάρεστα συμπτώματα: μυρμηκίασι, κράμπες, βάρος, διάχυτους πόνους σ' ὁλόκληρη τὴν κνήμη κτλ.

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος, ὅμως, συνίσταται στὶς ἐπιπλοκὲς ποὺ μπορεῖ νὰ ἐμφανισθοῦν, ἂν δὲν προληφθοῦν μὲ τὴν κατάλληλη θεραπεία. Οἱ ἐπιπλοκὲς αὐτὲς εἶναι: α) τὸ ἔκζεμα, ποὺ δὲν ὑποχωρεῖ μὲ κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ θεραπευτικὰ μέσα καὶ ποὺ καταντᾶει ἀνυπόφορο. β) τὸ κιρσῶδες ἕλκος, ποὺ παίρνει τὴ μορφὴ μιᾶς μεγάλης αἱμορροούσης πληγῆς καὶ παραμορφώνει τὸ πόδι, στὴν περιοχὴ ἰδίως τῶν ψυχιῶν. γ) οἱ ἐπιφανειακὲς φλεβίτιδες.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ κιρσοὶ πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται στὴν κατάλληλη θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ θὰ κάμουν τὴν ἐμφάνισί τους. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῆ ἀμέσως ἡ μέθοδος τῶν σκληρωτικῶν ἐνέσεων, γιὰ τὶς ὁποῖες γίνεται πολὺς λόγος κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό. Προηγουμένως, πρέπει νὰ ἐξαντληθοῦν ὅλα τὰ ἄλλα μέσα θεραπείας.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ ἀποφευχθῆ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ εὐνοήση τὴν ἐμφάνισι τῶν κιρσῶν (στὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν ἰδιαίτερη προδιάθεσι σ' αὐτούς) ἢ νὰ χειροτερέψη τὴν κατάστασι τῶν ἤδη ὑπαρχόντων.

Οἱ πάσχοντες ἀπὸ κιρσούς, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν προδιάθεσι σ' αὐτούς, πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὴν ὀρθοστασία. Ἡ ποσεία, ἀντίθετα, εἶναι ὠφέλιμη, γιατὶ ἡ ρυθμικὴ συστολὴ τῶν μυῶν τῆς κνήμης κάνει τὸ αἷμα νὰ φεύγη ἀπὸ τὶς ἐπιφανειακὲς φλέβες γιὰ νὰ συρρεύση σ' ἐκεῖνες ποὺ βρίσκονται πιὸ βαθειά.

Πολὺ καλὸ κάνει ἐπίσης ἡ σουηδικὴ γυμναστική, καθὼς καὶ ἡ κολύμβησις. Ἀπαγορεύονται, τουναντίον, ὅλες οἱ ἀσκήσεις ποὺ συνεπάγονται σπόρ, ποὺ γίνονται σὲ ὀρθία στάσι, ὅπως εἶναι ἡ ξιφομαχία, τὸ ποδήλατο κτλ.

Ὠφέλιμα εἶναι καὶ τὰ τοπικὰ λουτρά, ἰδίως τὰ ἐναλλασσόμενα (ζεστὸ - κρύο), καθὼς καὶ τὰ ἐλαφρὰ μασσάζ.

Οἱ ἀσθενεῖς ἀπὸ κιρσούς, καθὼς καὶ οἱ ἔχοντες προδιάθεσι σ' αὐτοὺς πρέπει νὰ ἀναπαύωνται πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα, μὲ τὰ πόδια ἀνασηκωμένα. Ἀκόμη καλύτερο θὰ ἦταν ἂν μποροῦσαν νὰ κοιμοῦνται σ' αὐτὴ τὴ στάσι.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ μέσα εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ θεραπεύσουν τοὺς κιρσοὺς ἢ νὰ προλάβουν τὴν ἐμφάνισί τους.

ΟΙ ΕΛΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ

Ἂν, παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα, οἱ κιρσοὶ παρουσιάζουν ἀξιοσημείωτη διόγκωσι, θὰ καταφύγωμε στὶς ἐλαστικὲς κάλτσες. Ἂν, ὅμως, ἡ διόγκωσι εἶναι μικρή, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν οἱ ταινίες Βελπώ, ποὺ θὰ τὶς δέσωμε ἐλαφρὰ γύρω στὴν κνήμη, χωρὶς νὰ τὶς σφίξωμε.

Οἱ ἐλαστικὲς κάλτσες, ὅπως καὶ οἱ ταινίες Βελπὼ ἐξασκοῦν μιὰ ἐλαφρὴ πίεσι στὴν κνήμη καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο σπρώχνουν

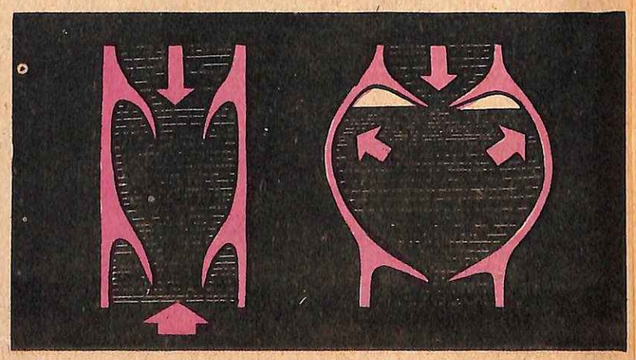

Ἀριστερά: Κανονικὴ φλέβα. Οἱ βαλβίδες ἀνοίγουν γιὰ ν' ἀφήσουν τὸ ρεῦμα τοῦ αἵματος νὰ περάση. Δεξιά: Φλέβα ἀνθρώπου πάσχοντος ἀπὸ κιρσούς. Οἱ βαλβίδες δὲν λειτουργοῦν κανονικὰ καὶ τὸ αἷμα λιμνάζει μέσα στὴ φλέβα.

τὸ αἷμα πρὸς τὶς βαθειὲς φλέβες καὶ δὲν τὸ ἀφήνουν νὰ λιμνάζη στὶς ἐπιφανειακὲς καὶ νὰ προκαλῆ τὴ διαστολή τους.

Οἱ ἐλαστικὲς κάλτσες, συνδυαζόμενες καὶ μὲ μερικὰ ἄλλα μέσα, μποροῦν καὶ μόνες τους νὰ θεραπεύσουν τοὺς ἐλαφροὺς κιρσούς. Ἀλλ' ἐνδείκνυνται καὶ σ' ὅλες γενικὰ τὶς περιπτώσεις κιρσῶν. Ἐπιτρέπουν εἰδικώτερα στὸν ἀσθενῆ νὰ περπατάη ἐλεύθερα καὶ τὸν προφυλάσσουν ἀπὸ πολλὰ μπρόσπτα. Μόνον σὲ περίπτωσι τελείας θεραπείας τῶν κιρσῶν, ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ καταργήση τὶς ἐλαστικὲς κάλτσες. Καὶ πάλι, ὅμως, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῶν ὑποτροπῶν, ποὺ εἶναι, δυστυχῶς, πολὺ συχνές. Οἱ ἐλαστικὲς κάλτσες προφυλάσσουν ἐπίσης ἀπὸ τὸν κίνδυνο δημιουργίας ἑλκῶν.

Πολλὲς γυναῖκες διστάζουν νὰ φορέσουν ἐλαστικὲς κάλτσες γιὰ λόγους αἰσθητικῆς. Ἔχουν, ὅμως, ἄδικο. Γιατὶ μιὰ κνήμη ποὺ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ κιρσοὺς εἶναι λιγώτερο δυσάρεστη στὴ θέα μὲ τὴν ἐλαστικὴ κάλτσα. Καὶ ἄλλωστε, κατασκευάζονται σήμερα ἐλαστικὲς κάλτσες ἀπὸ νάϋλον, ποὺ φοριοῦνται κάτω ἀπὸ τὶς ἄλλες καὶ ποὺ δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ ἐκεῖνες τῶν «30 ντενιέ».

Οἱ κάλτσες αὐτὲς ἐξασκοῦν γύρω στοὺς ἀστραγάλους μιὰ πίεσι, ποὺ ἐλαττώνεται βαθμιαῖα ὅσο προχωροῦμε πρὸς τὰ πάνω. Ἡ ἐλαστικότης τους εἶναι ἀπόλυτη, παρὰ τὸ ὅτι δὲν περιέχουν καουτσούκ.

Καλὸν εἶναι νὰ ἀποφεύγετε τὶς ἐλαστικὲς κάλτσες ἀπὸ καουτσούκ. Παρὰ τὰ ἀναμφισβήτητα πλεονεκτήματά τους, ἔχουν τὸ μειονέκτημα ὅτι μὲ τὴν παρατεινομένη χρῆσι ἐρεθίζουν τὸ δέρμα καὶ ἀναγκάζουν τὸν ἀσθενῆ νὰ τὶς βγάλη.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ

Πρέπει νὰ διαλέγετε μὲ λεπτολόγο προσοχὴ τὶς ἐλαστικὲς κάλτσες ποὺ θὰ φορέσετε. Ὅταν εἶναι πολὺ πλατειές, δὲν χρησιμεύουν σὲ τίποτα. Ὅταν εἶναι πολὺ σφιχτές, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σταματήσουν τὴν κυκλοφορία, ἀκόμη καὶ στὶς βαθειὲς φλέβες.

Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ φορῆτε τὶς ἐλαστικὲς κάλτσες, ὅταν εἴσαστε πλαγιασμένοι. Γιατὶ τότε τὸ βάρος τῆς στήλης τοῦ αἵματος δὲν πέφτει πιὰ στὶς φλέβες τῶν κνημῶν. Ἀλλὰ θὰ τὶς ξαναφορέσετε προτοῦ ἀκόμη σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ὁ καλύτερος τρόπος φορέματος εἶναι ὁ ἑξῆς: Θὰ βάλετε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὶς κνῆμες σας καὶ θὰ μείνετε κάμποσα λεπτὰ μ' ἀνασηκωμένα τὰ πόδια. Στὴ θέσι αὐτή, θὰ φορέσετε ὕστερα τὶς ἐλαστικὲς κάλτσες. Ἔτσι, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὶς βάλετε στραβά.

Μαζὶ μὲ τὰ μέσα ποὺ ἀναφέραμε—ἐλαφρὲς γυμναστικὲς ἀσκήσεις, πορεία, μασσάζ, ἐλαστικὲς κάλτσες κτλ.—θὰ ἐφαρμοστῆ ταυτόχρονα ἡ κατάλληλη φαρμακευτικὴ ἀγωγή. Μὲ αὐτὴν ἐπιδιώκεται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ συστολὴ τῶν φλεβῶν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἐνίσχυσις τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ποὺ εὐθύνονται γιὰ τὴν ἀτονία τοῦ φλεβικοῦ συστήματος.

Ὅλο τὸ βάρος τοῦ αἵματος, ποὺ ξαναγυρίζει ἀπὸ τὰ κάτω ἄκρα στὴν καρδιά, πέφτει στὶς φλέβες τῶν κνημῶν.

σεις ποὺ χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι τὰ ἅλατα τοῦ ὑδρογύρου, τὸ κιτρικὸ ἢ σαλικυλικὸ νάτριο, ἡ κινίνη, ἡ γλυκόζη, ἡ γλυκερίνη, ἡ χρωμιοῦχος γλυκερίνη κτλ.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς μεθόδου εἶναι ἱκανοποιητικά, ὅταν πρόκειται γιὰ κιρσοὺς ποὺ παρουσιάζουν σημαντικὸ ὄγκο. Οἱ σκληρωτικὲς ἐνέσεις, ὅμως, ἀντενδείκνυνται στοὺς πάσχοντας ἀπὸ ὑπέρτασι, στοὺς καρδιοπαθεῖς, στοὺς διαβητικούς, στοὺς πάσχοντας ἀπὸ λευκωματουρία, στὶς ἔγκυες γυναῖκες καὶ στοὺς ἀσθενεῖς ἀπὸ χρόνια νοσήματα.

ΟΙ ΣΚΛΗΡΩΤΙΚΕΣ ΕΝΕΣΕΙΣ

Ἡ μέθοδος τῶν σκληρωτικῶν ἐνέσεων ἐφαρμόζεται κυρίως ὅταν ἀποτύχη ἡ κυρίως ἰατρικὴ ἀγωγὴ καὶ ὅταν, ἐξ ἄλλου, οἱ κιρσοὶ δὲν ἔχουν ἀποχτήσει μεγάλο ὄγκο, ὁπότε δὲ μπορεῖ νὰ γίνη τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χειρουργικὴ ἐξαίρεσί τους.

Οἱ σκληρωτικὲς ἐνέσεις εἶναι τελείως ἀνώδυνες. Ἐνδείκνυνται κυρίως στοὺς μαλακοὺς κιρσούς, ποὺ δὲν εἶναι ἀναπόσπαστα προσκολλημένοι στὸ δέρμα καὶ ποὺ δὲν παρουσιάζουν φλογιστικὲς ἐπιπλοκές.

Μερικοὶ γιατροὶ συμβουλεύουν τὸ πήγαινε-ἔλα μέσα στὸ νερὸ ἐπὶ 5—10 λεπτά. Αὐτὸ τὸ «ὑγρὸ περπάτημα», ὅπως ἀπεκλήθη ἡ ἐν λόγω μέθοδος, μπορεῖ νὰ γίνη στὴ θάλασσα, σ' ἕνα ποτάμι ἢ μέσα στὸ μπάνιο. Τὰ λουτρὰ αὐτὰ ζωηρεύουν τὴν κυκλοφορία καὶ συντελοῦν στὴν ταχύτερη θεραπεία τῶν κιρσῶν.

Μιὰ δυσάρεστη ἐπιπλοκὴ τῶν κιρσῶν εἶναι ἡ ἐπιφανειακὴ φλεβίτις. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ὑποχωρεῖ, εὐτυχῶς, σήμερα σὲ διάστημα μικρότερο τῆς ἑβδομάδος, μὲ 4—5 ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις φαινυλοτριαζόνης. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σήμερα γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ρευματισμῶν. Οἱ νεώτερες ἔρευνες, ὅμως, ἀπέδειξαν ὅτι ἔχει ἀληθινὰ θαυματουργὴ ἐπίδρασι καὶ στὴν ἐπιφανειακὴ φλεβίτιδα.

Οἱ κιρσοὶ προσβάλλουν τὶς γυναῖκες σὲ πολὺ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν, μάλιστα, σὰν ἀσθένεια κατ' ἐξοχὴν γυναικεία. Ἡ προτίμησις αὐτὴ ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ τοιχώματα τῶν φλεβῶν τῶν γυναικῶν εἶναι πολὺ ἀσθενέστερα ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν ἀνδρῶν.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ φάρμακα χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ ἕναν καὶ πλέον αἰῶνα, χωρὶς νὰ ἔχουν χάσει, στὸ μεταξύ, τὴν ἀξία ποὺ τοὺς ἀπέδιδαν οἱ πρόγονοί μας. Τὰ φάρμακα αὐτὰ εἶναι τὸ χαμαμελί, τὸ ἰώδιο, ἡ ὕδραστις καὶ ἡ ἰνδικὴ καρύδα. Σ' αὐτά, οἱ νεώτερες ἐπιστημονικὲς ἔρευνες πρόσθεσαν τὰ ἐκχυλίσματα διαφόρων ἀδένων. Συνηθέστερα, συνδυάζονται ἐκχυλίσματα τῆς ὑποφύσεως, τῶν ὠοθηκῶν, τοῦ θυρεοειδοῦς, τῶν παραθυρεοειδῶν, τῶν ἀνδρικῶν γεννητικῶν ἀδένων καὶ τοῦ παγκρέατος. Τὰ πολυάριθμα ἰδιοσκευάσματα ποὺ προσφέρονται στὸ ἐμπόριο περιέχουν ἐκχυλίσματα ἀδένων καὶ βάμματα τῶν φυτῶν ποὺ ἀναφέραμε. Ἀλλὰ τὰ φάρμακα αὐτὰ δὲν ἔχουν τὴν ἴδια ἐπίδρασι σ' ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ προχωρήση κανεὶς ψάχνοντας.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις κάνουν καλὸ τὰ θερμὰ ἰαματικὰ λουτρά.

Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙ

Ὅταν ἡ ἰατρικὴ ἀγωγὴ δὲν ἀποδίδη ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα (καὶ αὐτὸ συμβαίνει ὅταν οἱ κιρσοὶ εἶναι παλαιοὶ) ἐνδείκνυται ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Δὲν πρέπει νὰ νομισθῆ ὅτι αὐτὴ ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος εἶναι καινούργια. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γιατροὶ τὴν ἐφήρμοζαν καὶ ἀπ' αὐτοὺς τὴν παρέλαβαν κατόπιν οἱ Ρωμαῖοι. Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι ὁ Μάριος θεραπεύθηκε ἀπὸ τοὺς κιρσούς του μὲ ἐγχείρησι.

Ἡ χειρουργικὴ ἐξαίρεσι τῶν κιρσῶν ἐφαρμόζεται σήμερα σὲ πολὺ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις. Οἱ γιατροὶ προτιμοῦν ἀντὶ γι' αὐτὴν τὶς σκληρωτικὲς ἐνέσεις. Οἱ ἐνέσεις αὐτὲς ἐφαρμόσθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1875 ἀπὸ τὸ διάσημο Γάλλο γιατρὸ Βαλέτ, ποὺ χρησιμοποιοῦσε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸν ὑπερχλωριοῦχο σίδηρο. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀνανεώθηκε τὸ 1917 ἀπὸ τὸν Σικάρ. Ὁ σκοπός της εἶναι νὰ προκαλέση τεχνητὰ μιὰ χρονία φλόγωσι τῶν ἐσωτερικῶν χιτώνων τῶν φλεβῶν καὶ νὰ ἐπιφέρη ἔτσι ἔμφραξι τοῦ ἀγγείου. Ὅταν οἱ ἐπιφανειακὲς φλέβες φραχθοῦν, τὸ αἷμα δὲν ἔχει ἄλλο δρόμο γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴν καρδιὰ ἀπὸ ἐκεῖνον τῶν βαθειῶν φλεβῶν.

Οἱ ἐνέσεις εἶναι ἐνδοφλεβικὲς καὶ γίνονται μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα μέχρις ὅτου ἐπέλθη ἡ πλήρης σκλήρωσις. Οἱ διαλύσεις ποὺ χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι τὰ ἅλατα τοῦ ὑδρογύρου, τὸ κιτρικὸ ἢ σαλικυλικὸ νάτριο, ἡ κινίνη, ἡ γλυκόζη, ἡ γλυκερίνη, ἡ χρωμιοῦχος γλυκερίνη κτλ.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς μεθόδου εἶναι ἱκανοποιητικά, ὅταν πρόκειται γιὰ κιρσοὺς ποὺ παρουσιάζουν σημαντικὸ ὄγκο. Οἱ σκληρωτικὲς ἐνέσεις, ὅμως, ἀντενδείκνυνται στοὺς πάσχοντας ἀπὸ ὑπέρτασι, στοὺς καρδιοπαθεῖς, στοὺς διαβητικούς, στοὺς πάσχοντας ἀπὸ λευκωματουρία, στὶς ἔγκυες γυναῖκες καὶ στοὺς ἀσθενεῖς ἀπὸ χρόνια νοσήματα.

ΟΙ ΣΚΛΗΡΩΤΙΚΕΣ ΕΝΕΣΕΙΣ

Ἡ μέθοδος τῶν σκληρωτικῶν ἐνέσεων ἐφαρμόζεται κυρίως ὅταν ἀποτύχη ἡ κυρίως ἰατρικὴ ἀγωγὴ καὶ ὅταν, ἐξ ἄλλου, οἱ κιρσοὶ δὲν ἔχουν ἀποχτήσει μεγάλο ὄγκο, ὁπότε δὲ μπορεῖ νὰ γίνη τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χειρουργικὴ ἐξαίρεσί τους.

Οἱ σκληρωτικὲς ἐνέσεις εἶναι τελείως ἀνώδυνες. Ἐνδείκνυνται κυρίως στοὺς μαλακοὺς κιρσούς, ποὺ δὲν εἶναι ἀναπόσπαστα προσκολλημένοι στὸ δέρμα καὶ ποὺ δὲν παρουσιάζουν φλογιστικὲς ἐπιπλοκές.

Μερικοὶ γιατροὶ συμβουλεύουν τὸ πήγαινε-ἔλα μέσα στὸ νερὸ ἐπὶ 5—10 λεπτά. Αὐτὸ τὸ «ὑγρὸ περπάτημα», ὅπως ἀπεκλήθη ἡ ἐν λόγω μέθοδος, μπορεῖ νὰ γίνη στὴ θάλασσα, σ' ἕνα ποτάμι ἢ μέσα στὸ μπάνιο. Τὰ λουτρὰ αὐτὰ ζωηρεύουν τὴν κυκλοφορία καὶ συντελοῦν στὴν ταχύτερη θεραπεία τῶν κιρσῶν.

Μιὰ δυσάρεστη ἐπιπλοκὴ τῶν κιρσῶν εἶναι ἡ ἐπιφανειακὴ φλεβίτις. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ὑποχωρεῖ, εὐτυχῶς, σήμερα σὲ διάστημα μικρότερο τῆς ἑβδομάδος, μὲ 4—5 ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις φαινυλοτριαζόνης. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σήμερα γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ρευματισμῶν. Οἱ νεώτερες ἔρευνες, ὅμως, ἀπέδειξαν ὅτι ἔχει ἀληθινὰ θαυματουργὴ ἐπίδρασι καὶ στὴν ἐπιφανειακὴ φλεβίτιδα.

Οἱ κιρσοὶ προσβάλλουν τὶς γυναῖκες σὲ πολὺ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν, μάλιστα, σὰν ἀσθένεια κατ' ἐξοχὴν γυναικεία. Ἡ προτίμησις αὐτὴ ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ τοιχώματα τῶν φλεβῶν τῶν γυναικῶν εἶναι πολὺ ἀσθενέστερα ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν ἀνδρῶν.

ΑΝΤΙΒΙΟΤΙΚΟ ΑΠΟ ΦΥΚΙΑ

Ὁ Ἀμερικανὸς βιολόγος δόκτωρ Σάϊμπορθ, ποὺ ἔμεινε γιὰ πολὺν καιρὸ στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, πραγματοποίησε μιὰ σημαντικώτατη ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψι, ποὺ θὰ πλουτίση σύντομα τὸ ὁπλοστάσιο τῆς ἰατρικῆς.

Ὁ δόκτωρ Σάϊμπορθ διαπίστωσε πὼς οἱ πιγκουῖνοι μένουν ἀπρόσβλητοι ἀπ' ὅλες τὶς ἀσθένειες, τὶς προερχόμενες ἀπὸ μικρόβια, καὶ θέλησε νὰ ἀνακαλύψη τὴν αἰτία τοῦ περίεργου αὐτοῦ φαινομένου. Ἐξακρίβωσε, ἔτσι, ἐπειτα ἀπὸ μακροχρόνιες ἔρευνες, πὼς τὸ μυστικὸ τῆς ἐκπληκτικῆς τους ὑγείας βρίσκεται σ' ἕνα ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὸ ἀντιβιοτικό, ποὺ περιέχεται σὲ ὡρισμένα φύκια τοῦ Ἀνταρκτικοῦ.

Τὰ φύκια αὐτὰ τρώγονται ἀπὸ τὰ καβούρια, ποὺ μὲ τὴ σειρά τους ἀποτελοῦν τὴν τροφὴ τῶν πιγκουίνων.

Ὁ Ἀμερικανὸς βιολόγος ἐπέτυχε νὰ ἀπομονώση τὸ πολύτιμο αὐτὸ μικροβιοκτόνο καὶ δὲν ἀπομένει τώρα παρὰ ἡ ἐργαστηριακὴ ἔρευνα, γιὰ νὰ διαπιστωθῆ σὲ ποιὲς περιπτώσεις εἶναι ἰδιαίτερα ἐνδεδειγμένο, καὶ κατόπιν ἡ βιομηχανοποίησί του. Τὰ φύκια, ποὺ τὸ περιέχουν—πρέπει νὰ προσθέσωμε—ἀφθονοῦν στὸν Ἀνταρκτικό, ὥστε τὸ νέο ἀντιβιοτικὸ θὰ εἶναι, ἐπὶ πλέον, πάμφθηνο.

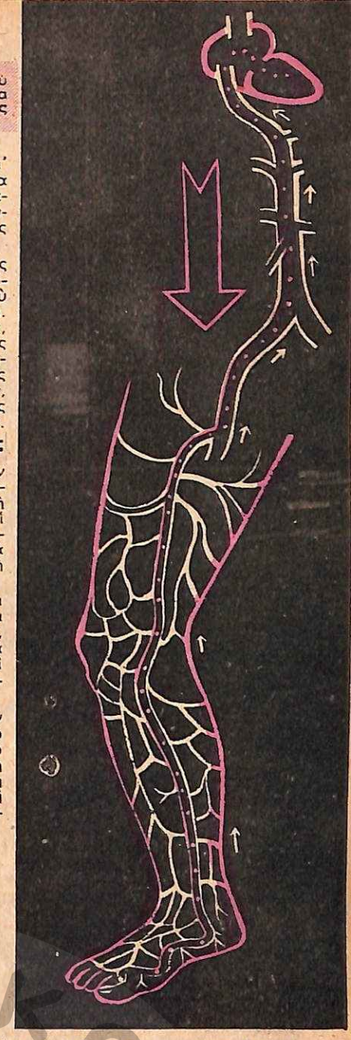

— Θάρθω, ἀγάπη μου, νὰ σὲ στεφανωθῶ, ὕστερ' ἀπὸ τὴ νίκη... εἶπε ὁ Νοταρᾶς στὴ Σοφία.

Σοφία ΡΕΝΤΗ

Ὁ ἀρχοντικὸ τῶν Ρέντηδων στὴν Κόρινθο, ἦταν τὸ βράδυ ἐκεῖνο πλημμυρισμένο στὸ φῶς. Πάνω σὲ βελουδένιους καναπέδες καθόντουσαν Ἕλληνες καὶ Μουσουλμάνοι ἄρχοντες καὶ ρουφοῦσαν τοὺς ναργιλέδες τους.

Στὴ μέση ἀναπαυόταν μακάρια ὁ Χουσεΐν Κιαμήλ, ὁ μπέης τῆς Κορίνθου, καπνίζοντας κι' αὐτὸς τὸν ναργιλέ του.

— Καλορίζικα! εἶπε μιὰ στιγμή, πίνοντας τὴ ρακή του. Νὰ ζήση τ' ὁμορφο ζευγάρι!...

Ὁ Θεοχαράκης Ρέντης, ποὺ εἶχε τ' ἀρραβωνιάσματα τῆς κόρης του, τὸν εὐχαριστήσε, ἐνῶ οἱ ἀρραβωνιασμένοι τοῦ χαμογελοῦσαν.

Ὁ Θεοχαράκης Ρέντης, ὁ μεγάλος κοτζαμπάσης τῆς Κορίνθου, ἦταν τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Κιαμήλ. Τὸν εἶχε γραμματικό, ταμία καὶ σύμβουλο. Ὁ Ρέντης ὑπηρετοῦσε τὸν Ὀθωμανὸ ἄρχοντα γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κάνη κατασκοπεία.

Ἀπὸ τὸ 1818 ἦταν μυημένος στὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία καὶ στὸ 1820 ἦταν κιόλας μέλος στὴν Ἐφοριακὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Μωριᾶ. Λεβεντάνθρωπος ὁ Θεοχαράκης, εἶχε παντρευτῆ μιὰ ὁμορφη γυναίκα. Ἀπ' αὐτὴν ἀπόκτησε μαζὶ μὲ ἄλλα παιδιὰ καὶ τὴν ἀσύγκριτη Σοφία.

Ὅταν ἡ Σοφία ἔγινε κόρη τῆς παντρειᾶς, ὅλος ὁ Μωριᾶς δὲν εἶχε πιὸ ζηλευτὴ νύφη. Πολλοὶ καὶ τραγοὶ γαμτροὶ ὀνειρεύόντουσαν νὰ τὴν κάμουν δική τους, μὰ ἡ ὑπερήφανη ἀρχοντοπούλα δὲν ἤθελε κανένα, γιατὶ εἶχε δώσει τὴν καρδιά της στὸ Γιάννη Νοταρά.

Ἡ μεγάλη οἰκογένεια τῶν Νοταράδων, ποὺ ἔτρεχε στὶς φλέβες τους αἷμα ἀπὸ τὴ γενιὰ τῶν Παλαιολόγων, βρισκόταν τότε σὲ μεγάλη ἀκμὴ καὶ πλοῦτο. Ὁ Γιάννης Νοταρᾶς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐγενικοὺς βλαστούς της. Χρονογράφος τῆς ἐποχῆς μᾶς δίνει τὸ πορτραῖτο του: «Ξανθὸς ὢν, εἶχε κόμην μακρὰν καὶ ὀλόχρυσον. Ἦτο ἐπίσης ὑλόγυμος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἡ βαρύτιμος στολή του, ἡν ἐκόσμουν κομβία μεγάλα καὶ ὅπλα ἀργυρᾶ καὶ κεχρυσωμένα καὶ διὰ παλιτῖμων λίθων πεποικιλμένα. Ἐφαίνετο ὡς Ἄρης ἐν μέσῳ τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, λαμπρὸς καὶ ἀκτινοβόλων».

Ἕνα βράδυ τῆς Ἀποκριᾶς τὸ παλληκάρι αὐτὸ κι' ἡ πεντάμορφη Σοφία συναντήθηκαν σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι, καὶ ὅπως λέει ἕνας χρονογράφος ὁ «Ἔρωτας χτύπησε τὶς καρδιές τους μὲ δυὸ πιστολίες!»

★

Τὰ σαντούρια, τὰ λαγούτα καὶ τὰ βιολιὰ ἔπαιζαν τὸ καλαματιανό. Ὁ Γιάννης Νοταρᾶς ἀβηγοῦσε τὸ χορὸ καὶ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του ἀκολουθοῦσε κρατώντας τὸ μεταξωτὸ μαντήλι του. Ὅλοι καμάρωναν τὸ διαλεχτὸ ζευγάρι. Τὸ γλέντι εἶχε ἀνάψει, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Ἄδικα ξεφαντώνεις, ξάδερφε! Στεφάνι δὲ θὰ μπῆ στὸ κεφάλι σου!

Ἦταν ὁ Παναγιωτάκης Νοταρᾶς. Ὁ κόσμος τάχασε κι' ὁ χορὸς σταμάτησε.

Ὁ Γιάννης Νοταρᾶς, μαύρος ἀπὸ τὸ θυμό του, χύμηξε σ' ἀρπάξη τὸν ἀντίζηλό του. Ἔπεσαν ὅμως ἀπάνω του συγγενεῖς καὶ φίλοι καὶ τὸν κράτησαν. Ὅσο γιὰ τὸν ὑβριστή, τὸν εἶχαν ζώσει οἱ ἄλλοι συγγενεῖς καὶ τὸν τραβοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴ σάλα.

— Σ' ἐξορκίζω στὴν ἀγάπη μας, μὴν τοῦ δίνης σημασία. Εἶναι τρελλός, τοῦ εἶπε ἱκετευτικὰ ἡ Σοφία.

Στὸ μεταξὺ δόθηκε καιρὸς στὸν Παναγιωτάκη Νοταρᾶ νὰ πηδήση στὸ ἄλογό του καὶ νὰ φύγη μὲ τὰ παλληκάρια του...

★

Ὁ Παναγιωτάκης ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας διαλεχτὸς θλαστὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο κλάδο τῆς οἰκογενείας τῶν Νοταράδων. Λεβέντης καὶ ζωηρός, εἶδε μιὰ μέρα τὴ Σοφία κι' ἀμέσως τὴν ἐρωτεύθηκε παράφορα. Τὴ ζήτησε ἀμέσως ἀπὸ τὸν πατέρα της, μὰ δὲν πρόφτασε. Ὁ ξάδερφός του ὁ Γιάννης, πιὸ ταχὺ ἀπὸ ὁμορφος, εἶχε σκλαβώσει τὴν καρδιὰ τῆς ἀρχοντοπούλας.

Ὅταν ὁ Ρέντης τοῦ τὸ εἶπε, πῆγε νὰ τρελλαθῆ. Ἔτσι, τὸ τρ:λλὸ πάθος του, φουντωμένο πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ ζήλεια, ἦταν ἡ αἰτία τοῦ φοβεροῦ ἐπεισοδίου στὰ ἀρραβωνιάσματα τῆς Σοφίας.

Λίγες μέρες μετὰ τὴ βρομερὴ αὐτὴ σκηνή, ξέσπασε ἡ ἐπανάστασι τοῦ 1821. Ὁ Γιάννης Νοταρᾶς διστάχτηκε τότε ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησι νὰ βαδίση μὲ τὰ παλληκάρια του στὴν Ἀκράτα, νὰ ἐνισχύση τὸ Νικόλαο Χριστοδούλου, ποὺ ἔβαψε πρῶτος τὰ χέρια του στὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν, ἀνοίγοντας τὴν αὐλαία τοῦ ἱεροῦ ἀγώνα. Ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν δυὸ ἀγαπημένων ἦταν συγκινητικός.

— Φεύγεις; εἶπε στὸ Γιάννη μὲ βουρκωμένα μάτια ἡ Σοφία. Νὰ πᾶς στὸ καλό, κι' ὅμποτε νὰ γυρίσης νικητὴς στὴ λευτερωμένη πατρίδα μας. Θὰ σὲ περιμένω μὲ λαχτάρα καὶ θὰ προσεύχωμαι γιὰ σένα...

Τ' ὁμορφο παλληκάρι τὴ σφιχταγκάλιασε.

— Θάρθω, ἀγάπη μου, νὰ σὲ στεφανωθῶ, ὕστερ' ἀπὸ τὴ νίκη... τῆς ὑποσχέθηκε.

Στὶς Πόρτες τῆς Ἀκράτας, ὁ Γιάννης Νοταρᾶς πολέμησε σὰν λιοντάρι καὶ δοξάστηκε. Ὑστερα πῆρε μέρος καὶ σ' ἄλλες μάχες καὶ διακρίθηκε τόσο ποὺ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι τὸν ὠνόμασε στρατηγό. Τὸ 1826, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Σοφίας θέλησε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ξάδερφό του Παναγιωτάκη. Βρίσκοντας ἀφορμὴ τὴ στρατιωτικὴ ἀρχηγία τῆς κορίνθου, ποὺ διεκδικοῦσον καὶ οἱ δυό, ἐστάθησε ἐναντίον του. Κοντὰ στὸ Σοφικό, ὁ στρατηγὸς Γιάννης Νοταρᾶς βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Παναγιωτάκη, ποὺ εἶχε γίνει ἀντιστράτηγος. Ἡ φονικὴ μάχη ποὺ ἀκολούθησε ἦταν τρομαχτικὴ σὲ πεῖσμα. Κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μερὲς σκοτώθηκαν πολλὰ παλληκάρια. Τελικὰ ὁ Γιάννης νίκησε, μὰ μέσα στὸ μεθύσι τῆς νίκης του παρασύρθηκε σ' ἄγριες βεντέττες.

Στὸ τέλος ὁ Γιάννης Νοταρᾶς, παραμέρισε τὸν ἀντίπαλό του καὶ πῆρε τὴ στρατιωτικὴ ἀρχηγία τῆς Κορινθίας. Γύρισε τότε θριαμβευτὴς καντὰ στὴ Σοφία. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ κάνη τοὺς γάμους του. Τὸ ἔθνος κινδύνευε. Στὰ φοβερὰ ἐκεῖνα χρόνια (1825—27) ὁ ἱερὸς ἀγῶνας χαροπάλευε. Ὁ φοβερὸς Ἰμπραὴμ κατέβαινε, ἐρημώνοντας καὶ ἐξολοθρεύοντας τὰ πάντα. Ἡ κυβέρνησι ἔκαμε ἔκκλησι στὸν πατριωτισμὸ τῶν Νοταράδων καὶ τοὺς κάλεσε νὰ συμφιλιωθοῦν μπροστὰ στὸν ἔσχατο κίνδυνο. Οἱ ἐξάδελφοι τότε ὑποσχέθηκαν ν' ἀφήσουν τὶς διαμάχες τους, χωρὶς ὅμως νὰ συμφιλιωθοῦν.

Ὁ Γιάννης Νοταρᾶς ἀποχαιρέτησε καὶ πάλι τὴν ὁμορφη ἀρραβωνιαστικιά του καὶ ξεκίνησε μὲ τὰ 1.200 παλληκάρια του γιὰ τὴν Ἀττική, ὅπου ὁ στρατηγὸς Καραϊσκάκης συγκέντρωσε τὶς δυνάμεις του γιὰ τὴ μεγάλη ἐπίθεσι κατὰ τοῦ Κιουταχῆ. Δυὸ μέρες πρὶν εἶχε φτάσει στὴν Ἀττικὴ καὶ ὁ ἀντίζηλός του, ὁ Παναγιωτάκης, μὲ τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ του. Καὶ γιὰ νὰ μὴ συναντηθῆ μὲ τὸν ξάδερφό του, δὲν πῆγε μὲ τὸν Καραϊσκάκη, ἀλλὰ ἐνώθηκε μὲ τὸ Βάσο Μαυροβουνιώτη καὶ τὸ Βαϊβιάχη.

Εἶναι γνωστὴ ἡ πανωλεθρία τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ στὸ Φάληρο στὶς 24 Ἀπριλίου 1827. Ἡ ἱστορία μᾶς λέει, πὼς τὴ μάχη τῆς Καστέλλας τὴν ἔδωσε μόνος του ὁ Γιάννης Νοταρᾶς, μὲ τέτοια παλληκαριὰ καὶ τέχνη, ποὺ ὁ Καραϊσκάκης ἀπόμεινε ἐκθαμβος.

Ὅταν τελείωσε ἡ μάχη, ὁ ἀρχηγὸς στράτηγος τὸν ἀγκάλισε καὶ φιλώντας τον στὸ μέτωπο, τοῦ εἶπε συγκινητικά:

— Στρατηγέ μου, εἶσαι ὁ πιὸ νιὸς ἀπ' ὅλους μας! Νὰ σὲ χαίρεται ἡ Πατρίδα ποὺ σ' ἔχει! Ἐσὺ θὰ σκεπάσης τὴ δόξα ὅλων!...

Ἡ προφητεία ὡστόσο τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ δὲν ἀλήθεψε. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἔπεσαν νεκροὶ στὸ Φάληρο ὁ Καραϊσκάκης καὶ ὁ Γιάννης Νοταρᾶς, μαζὶ μ' ἕνα σωρὸ δοξασμένα παλληκάρια.

Ἡ πεντάμορφη Σοφία δέχτηκε μὲ σπαραγμὸ τὴ μεγάλη της συμφορά. Ἔκοψε τὰ ξανθὰ μαλλιά της καὶ βυθίστηκε σὲ βαρὺ πένθος. Μὰ ἡ ἀγωνία της ἔγινε ἐφιάλτης, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Γιάννης Νοταρᾶς χάθηκε στὴ μάχη τοῦ Φαλήρου, χωρὶς νὰ δῆ κανεὶς τὸ πτῶμα του. Τὴ φήμη αὐτὴ ἤρθε νὰ τὴ δυναμώση καὶ ὁ Ἀργύρης Γιαννιώτης, ἕνα πιστὸ παλληκάρι τοῦ Νοταρᾶ, ποὺ ἔλεγε, πὼς πολεμοῦσε στὸ πλάϊ του στρατηγοῦ καὶ πὼς ξαφνικὰ τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του, ἂν καὶ ἔψαξε ἕνα - ἕνα τὰ κουφάρια ποὺ ἦταν γύρω του. Ἡ Σοφία μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένεια τῶν Νοταράδων ξόδεψαν πολλὰ χρήματα, γιὰ νὰ βροῦν τὰ λείψανα τοῦ ἥρωα.

Ὁ Ἀργύρης, ποὺ εἶχε τὴν ἐπίμονη ἰδέα πὼς ὁ ἀρχηγός του ἦταν ζωντανός, πῆγε στὴ Σμύρνη καὶ πιὸ μέσα ἀκόμα, ὡς τὴν κορδιὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας γιὰ νὰ τὸν βρῆ, νομίζοντας πὼς ἦταν σκλάβος κάποιου πασᾶ. Γύρισε ὡστόσο ἄκαρπος. Τὸ πιὸ πιθανὸ ἀπ' ὅλα, εἶναι, πὼς ὅταν σκοτώθηκε στὴ μάχη ὁ Νοταρᾶς, κάποιος ἐχθρὸς τοὺκοψε τὸ κεφάλι καὶ τὸ πέταξε, ἴσως, στὴ θάλασσα, ἐνῶ ἄλλοι τοῦ ἔβγαλαν τὴ χρυσὴ στολὴ καὶ τὴν ἁρματωσιά του.

★

Πέρασε κάμποσος καιρός. Ἡ πατρίδα λευτερώθηκε καὶ στὴν Κόρινθο γύρισε δοξασμένος ὁ ἀντιστράτηγος Παναγιωτάκης Νοταρᾶς. Μέσα του ἐκαιγε ἀκόμα ἡ ἐρωτικὴ φλόγα γιὰ τὴ Σοφία. Μὰ ὅταν ἔμαθε τὸ σπαραγμό της, φέρδηκε ἱπποτικά. Τῆς ἔστειλε συλλυπητήριο, χωρὶς νὰ ζητήση νὰ τὴ δῆ. Μαζὶ μ' αὐτὸ γύρισε καὶ ὁ ὁπλαρχηγὸς Δημ. Καλλέργης, φίλος τοῦ Γιάννη Νοταρᾶ. Ὁμορφος νέος, ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια καὶ πλούσιος, προσπαθώντας νὰ παρηγορήση τὴ Σοφία, τὴν ἐρωτεύθηκε. Ζήτησε νὰ τὴν παντρευτῆ, μὰ ἐκείνη τοῦ ἀρνήθηκε.

—Ὅσο θὰ ὑπάρχη καὶ ἡ πιὸ ἀμυδρὴ ἐλπίδα νὰ ξαναγυρίση ὁ ἀγαπημένος μου, δὲ μπορῶ νὰ σκεφτῶ γιὰ γάμο... τοῦ ἀπορρίθηκε.

Ὁ Καλλέργης, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε βαθειά, ἔκανε ὑπομονή. Ἤξερε πὼς ὁ νεκρὸς ἦταν ὁ καλύτερος σύμμαχός του. Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια ἡ Σοφία, ἐκτιμῶντας τὴν εὐγενικὴ ἀφοσίωσι καὶ τὴ λατρεία του, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν παντρεύτηκε.

Ὡστόσο, παρὰ τὴ φαινομενικὴ εὐτυχία τους, στὸ βάθος ἦταν δυστυχισμένοι. Ἡ Σοφία ζοῦσε μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ Γιάννη Νοταρᾶ καὶ ὁ Καλλέργης μὲ τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ φίλου του, ποὺ ἔρριχνε τὴν καταθλιπτικὴ σκιά του ἐπάνω τους.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

✪✪

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΛΑΤΙΝΙΚΑ;

Ὑποστηρίζεται ἀπὸ πολλοὺς ὅτι τὰ λατινικὰ εἶναι μιὰ «νεκρὴ γλῶσσα» κι' ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ διδάσκεται στὰ σύγχρονα σχολεῖα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀληθεύει ἀπόλυτα, γιατὶ ἕνα σωρὸ λέξεις ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὴν καθημερινὴ ζωή, ἔχουν λατινικὴ προέλευσι καὶ ρίζα. Ἰδίως χρειάζονται τὰ λατινικὰ σ' ὅσους σκοπεύουν ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν ἰατρική, τὴ φαρμακευτική, τὴ ζωολογία, τὴ βιολογία, τὴ χημεία, τὰ νομικὰ κλπ.

Ἐξ ἄλλου, ὅποιος ξέρει λατινικά, μαθαίνει πολὺ καλύτερα διάφορες ἄλλες γλῶσσες. Πράγματι, τὰ γαλλικά, τὰ ἰταλικά, τὰ ἱσπανικά, τὰ πορτογαλικὰ καὶ τὰ ρουμανικὰ βασίζονται στὰ λατινικά. Τὸ ἴδιο δὲ ἰσχύει καὶ γιὰ ἕνα πολὺ μεγάλο ποσοστὸ τῶν ἀγγλικῶν λέξεων, ποὺ ἔχουν προέλευσι γαλλική.

Οἱ εἰδικοὶ γλωσσολόγοι τονίζουν ὅτι ἡ λατινικὴ γλῶσσα ἔχει δυὸ βασικὰ προσόντα: τὴ σαφήνεια καὶ τὴν ἀκριβολογία. Ὡστόσο, δὲν εἶναι πάντα εὔκολο νὰ μεταφρασθοῦν διάφορες καινούργιες λέξεις στὰ λατινικά. Ἡ λέξι «αὐτοκίνητο» π. χ. πρέπει ν' ἀποδοθῆ ἔτσι: «μάκινα κούε ἐντέρνο μακιναμέντα σουέ σπόντε μόβετουρ», δηλαδὴ «μηχανὴ ποὺ κινεῖται μὲ τὸν ἐσωτερικό της μηχανισμόν». Κι' ἡ λέξι «ποδοσφαιρο» θὰπρεπε νὰ μεταφρασθῆ «φόλεμ πέντε πωλσάρες», δηλαδὴ «τόπι ποὺ χτυπιέται μὲ τὸ πόδι».

Τὰ λατινικὰ ἦταν ἡ γλῶσσα ποὺ μιλοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι. Δὲν γεννήθηκε ὅμως στὴν Ἰταλία. Τὴν ἔφεραν ἐκεῖ οἱ φυλὲς ποὺ μετανάστευσαν ἀπ' τὸ Βορρᾶ, γύρω ἀπ' τὸ Ἔτος 1000 π. Χ., κι' ἐγκαταστάθηκαν στὸ Λάτιον, κοντὰ στὸν ποταμὸ Τίβερι. Ἀπ' τὸ Λάτιον πῆραν τὴν ὀνομασία τους τὰ λατινικά.

Σήμερα, εἶναι ἡ ἐπίσημη γλῶσσα τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας.

Συγκλονιστικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ μιᾶς ἀθῳότας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἐνῶ ὁ Κορβὸλ δὲν ξέρει τί νὰ κάνη γιὰ νὰ κερδίση ὁριστικὰ τὴ Μαντελέν, τὸν βοηθεῖ ἕνα τυχαῖο περιστατικό: Συναντᾶει τυχαίως τὸ Μπαντίς, τὸν παλιὸ ταμία τῆς Λεοχης, ποὺ ἔχασε τὴ θέσι του, μπλέχτηκε σὲ διάφορες ἀπάτες καὶ βρίσκεται σὲ κρίσιμη θέσι. Συνεννοεῖται λοιπὸν μαζί του καὶ τοῦ πληρώνει ἕνα καλὸ ποσόν, γιὰ νὰ ἐμφανισθῆ σὰν βαρῶνος καὶ νὰ προσβάλη δημοσία τὸ ὄνομα τοῦ Κερμαντέκ. Ὁ Κορβὸλ ἀναλαμβάνει ὅπως τὴν ὑπεράσπισι τοῦ πατέρα τῆς Μαντελὲν καὶ μονομαχεῖ μὲ τὸν «ὑβριστή». Ἐκεῖνος παραβαίνει τὴ συμφωνία τους καὶ τὸν πληγώνει μὲ μιὰ σπαθιά. Πρὶν χάση τὶς αἰσθήσεις του, ὁ Κορβὸλ ψιθυρίζει πὼς μονομάχησε γιὰ τὴ Μαντελέν. Τὸν ἀκούει ὁ γιατρός, συγκινεῖται, τὸ λέει στὴν κοπέλλα καὶ τῆς συνιστᾶ νὰ παντρευτῆ τὸν ἄξιο αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὴ λατρεύει. Ὁ Κορβὸλ γίνεται καλὰ ἀπ' τὸ τραῦμα του.

14ον Ἡ χαρά, ποὺ εἶχε δοκιμάσει ὅταν ὁ γιατρὸς τοῦ ἐπανέλαβε τὴ συνομιλία του μὲ τὴ Μαντελέν, συντέλεσε ὄχι λίγο στὴ θεραπεία του. Ἐπιτέλους θριάμβευε!

Πόσες φορές, στὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς του, εὐλόγησε τὸν ἠλίθιο ἐκεῖνο Μπαντίς, γιατὶ εἶχε παραδῆ τὴ συμφωνία τους καὶ τὸν εἶχε τραυματίσει!...

Ὁ ψευδο-βαρῶνος εἶχε χαθῆ ἀμέσως μετὰ τὴ μονομαχία. Κι' εἶχε κάνει πολὺ καλά, γιατὶ θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνη σ' αὐτὸ τὸν τόπο!

Ὁ Κορβὸλ διάβαζε μὲ χαρὰ τὰ κολακευτικὰ γράμματα, ποὺ τοῦ στέλνανε τὰ σημαντικώτερα πρόσωπα τῆς Βάν.

"Ἤξερε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ γιατρὸς εἶχε ἐπαναλάβει στὴ Μαντελὲν τὴν ἐκμυστήρευσι ποὺ τοῦ εἶχε δῆθεν ξεφύγει στὴν κρίσιμη στιγμή. Καὶ μάντευε πὼς, μὲ τὰ λόγια του αὐτά, εἶχε ἐκβιάσει τὴν εἰσοδο τῆς καρδιᾶς της...

Θὰ γινόταν, λοιπόν, ἑκατομμυριούχος! Καὶ θἄκανε δική του τὴ Μαντελέν!...

Κάπου-κάπου, ἔρριχνε μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ πίσω, στὰ περασμένα του, καὶ τότε τὸν συγκλόνιζε μιὰ ἀνατριχίλα. Μὰ αὐτὸ κρατοῦσε μιὰ στιγμὴ μονάχα! Ὕστερα χαμογελοῦσε, περήφανος γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὴ δύναμι καὶ τὴν ἱκανότητά του.

Σκεπτόταν πὼς ἡ συνείδησι, οἱ τύψεις, ἡ Θεία Δίκη, εἶναι λέξεις ἀδειανές, ποὺ μόνο οἱ ἀνόητοι τὶς λογαριάζουνε...

Μερικὲς μέρες, ἀφοῦ ὁ γιατρὸς τοὔφερε τὴ βεβαιότητα πὼς θἄφτανε ἐπιτέλους στὸ σκοπό του, ὁ Κορβὸλ βρισκόταν μόνος στὸ σπιτάκι του, σ' ἕνα πρόαστιο τῆς Βάν.

Ἡ ἀνάρρωσί του προχωροῦσε μὲ μεγάλα βήματα. Καὶ συλλογιζόταν πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῆ. ὅταν θ' ἀντίκρυζε γιὰ πρώτη φορὰ ἐκείνη ποὺ θεωροῦσε ἤδη σὰ μνηστή του.

"Ἦταν τόσο βέβαιος πὼς ἡ Μαντελὲν τοῦ ἀνῆκε πιά!... πὼς θὰ μποροῦσε, ἐπιτέλους, νὰ ἱκανοποιήση τὸ πάθος του!

Ἦταν μιὰ φθινοπωρινὴ βραδυά, μᾶλλον ψυχρή. Ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια του εἶχε πλαγιάσει. Ἀφοῦ σκάλισε τὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ, ἄναψε τὸ φῶς καὶ ξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα του. Μὰ τοῦ φαινότανε πὼς ἕνας παγωμένος μανδύας ἔπεφτε πάνω στοὺς ὤμους του καὶ εἰσχωροῦσε ὡς τὴν καρδιά του. Ὁ ἄνεμος ποὺ ἔβερνε τὰ φηλὰ δέντρα, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι, ἀντηχοῦσε σ' αὐτιά του σὰ μιὰ χορωδία ἀπὸ πένθιμα βογγητά...

Ξαφνικά, τὸν κυρίεψε ἕνας φριχτὸς ἐφιάλτης! Τοῦ φάνηκε πὼς ἔβλεπε τὴν κ. Κερμαντὲκ νὰ παλεύη μαζί του... τὸ μαχαῖρι νὰ γυαλίζη πάνω στὸ τσαπέζι, στὴ μέση τῆς κάμαρας... Τ' ὁρκίζε, χτυποῦσε τὸ θῦμα του. "Ἀκουγε τὴν ὕστατη κραυγὴ τῆς δολοφονημένης, τὸ πέσιμό της στὸ πάτωμα, τὸ αἷμα ποὔτρεχε ἀπ' τὴν πληγή της...

"Ὑστερα τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀνασηκώθηκαν ἀπ' τὸν τρόμο. Βρισκόταν ἐκεῖ ἡ Μαντελέν. Τὴν ἔβλεπε νὰ στέκεται στὸ κατώφλι τῆς πόρτας! Τὸν κίτταζε μὲ τὴν ἀσάλευτη ματιὰ τοῦ δικαστοῦ ποὺ πρόκειται νὰ προφέρη τὴν ἀμετάκλητη ἀπόφασί του!...

Μὰ αὐτὸς δὲν ἔκανε τὴ σκέψι — ὅπως τὴ φριχτὴ ἐκείνη νύχτα — νὰ χυμήξη πάνω της, νὰ τὴ σκοτώση! "Ἔτρεχε σὰν τρελλὸς ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ ματιά της, ποὺ τὸν κυνηγοῦσε παντοῦ. Ζητοῦσε κάποια ἔξοδο. "Ἐσκυβε γιὰ νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπ' τὶς πολυθρόνες. Ἔσπρωχνε τὰ ἔπιπλα καὶ τάκανε ἕνα σωρό, γιὰ νὰ προφυλαχτῆ ἀπ' τὴ ματιὰ ἐκείνη.

Τοῦ κάκου ὅμως!

Ἡ Μαντελὲν σήκωνε τὸ χέρι της, τὸ τέντωνε πρὸς τὸ μέρος του κι' ἐπαναλάμβανε τὴν κατάρα ποὺ τοῦ εἶχε πετάξει στὸ πρόσωπο ἡ κ. Κερμαντέκ, ἐνῶ ξεψυχοῦσε:

— Κλέφτη!... Δολοφόνε!...

"Ἔβλεπε τότε τὴ νεκρὴ νὰ σηκώνεται κι' αὐτὴ καὶ νὰ τοῦ φωνάζη τὶς ἴδιες λέξεις:

— Κλέφτη!... Δολοφόνε!...

Κι' ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς κάμαρας ξεπρόβαλλαν φαντάσματα, ποὺ τοῦ ρίχναν ματιὲς μίσους καὶ περιφρονήσεως, φωνάζοντας κι' αὐτά:

— Κλέφτη!... Δολοφόνε!...

Ὁ Ρομπὲρ Ντερός, μὲ τὴ στολὴ τοῦ καταδίκου, τράνταζε τὶς ἁλυσίδες του καὶ τοῦ ἄπλωνε ἀπειλητικὰ τὰ χέρια του.

Κι' ὁ Κερμαντέκ, μὲ τὸ μέτωπο τρυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ συρθῆ μπροστά του γοιατιστός, νὰ τοῦ ζητήση χάρι... Τὸν ἔδιωχνε, φωνάζοντάς του:

— Κλέφτη!...

"Ἔβλεπε ἄκομα μιὰ νέα γυναῖκα, πνιγμένη μὲ πρησμένο καὶ πράσινο πρόσωπο. "Εναν ἄντρα μὲ αὐστηρὴ ματιά, ποὺ τὸν κατηγοροῦσε γιὰ τὴν ἀγαριστία καὶ τὴν προδοσία του. Μιὰ μητέρα χλωμὴ κι' ἀσπρομάλλα, ποὺ τοῦ ζητοῦσε λόγο γιὰ τὸ ἔγκλημά του ἀπέναντι τοῦ γυιοῦ της...

Χαιρετοῦσε κάθε φάντασμα μὲ μιὰ σπαραχτικὴ φωνή:

— Ἡ Ρὲν 'Ωιπρύ!... Ὁ γιατρὸς Ζερβαί!... Ἡ κ. Ζερβαί!...

Τοὺς ἔβλεπε ὅλους... κι' ἄκουγε χίλιες φοβερὲς τὶς ἴδιες φοβερὲς λέξεις:

— Κλέφτη!... Δολοφόνε!...

Κρύος ἱδρώτας κυλοῦσε στὸ μέτωπό του. Δὲν εἶχε πνοὴ γιὰ νὰ φωνάξη. "Ἦταν ἔτοιμος νὰ λιποθυμήση. "Εσφιγγε τὰ χέρια τῆς πολυθρόνας του, ἀνασηκώνοταν, ἤθελε νὰ φύγη...

Σηκώθηκε δρθιος, μὲ μιὰ προσπάθεια τῆς θελήσεώς του.

— Μὰ τί μ' ἔπιασε;... εἶπε. Πῶς ἀποβλακώθηκα ἔτσι;... Μήπως φοβᾶμαι;...

Τὸ στριγγὸ γέλιο τοῦ ἀντήγησε ἀπαίσια μέσα στὸ δωμάτιο. "Ερριξε ἕνα κούτσουρο στὴ φωτιὰ καὶ φώναξε, γιὰ νὰ καθησυχάση τὸν ἑαυτό του:

— Μήπως οἱ ἀνοησίες αὐτὲς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ λένε τύψεις οἱ ἠλίθιοι; Μὰ ὄχι, ὄχι!... Εἶναι ἁπλῶς μιὰ συνέπεια τῆς ἀδυναμίας, ποὺ μοῦ μένει ἀπ' τὴν πληγή μου.

Πῆγε ὡς τὸ ντουλάπι, πῆρε μιὰ μποτίλια κονιάκ, γέμισε ἕνα ποτῆρι καὶ τὸ ἤπιε μονορρούθι.

Τὰ μάτια του λάμψανε τότε. Τὰ μάγουλά του κοκκινίσανε. "Ετριξε τὰ δόντια του.

'Ωστόσο, τὰ φαντάσματα ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν κυνηγᾶνε. Τἄβλεπε ἀκόμα, ἄκουγε τὶς ἀπειλητικὲς φωνές τους...

"Ηπιε δεύτερο ποτῆρι κονιάκ, καὶ τρίτο...

Τὸ μυαλό του ἄοχιζε τότε νὰ θολώνη ἀπ' τὸ μεθύσι. "Αφησε νὰ πέση χάμω καὶ νὰ σπάση ἡ μποτίλια καὶ τραύλισε μπερδεμένα:

— Ἡ ζωὴ ἀνήκει στοὺς Ἰκανούς!... Μαντελέν... θὰ γίνης δική μου!

Δ'.

Τὸ «Ἄλμπατρος» κόντευε νὰ μπῆ στὸ λιμάνι τοῦ Σίδνεϋ.

Ὁ Ρομπὲρ καθισμένος στὴν πλώρη, προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήση τὰ γεγονότα, ποὺ εἶχαν συμβῆ ἀμέσως μετὰ τὴ δραπέτευσί του.

Τὸν εἶχαν ἀντιληφθῆ ἀμέσως; Τὸν εἶχαν κυνηγήσει;

Σίγουρα, ἐκεῖνη ἡ κανονιά, ποὺ εἶχε σταματήσει τὰ δυὸ πλοῖα κοντὰ στὴν ἔξοδο τοῦ λιμανιοῦ τῆς Νουμέα, εἰδοποιοῦσε γιὰ τὴν ἀπόδρασί ἑνὸς καταδίκου.

Μά, ἂν ἐπρόκειτο γι' αὐτόν, πῶς τότε εἶχαν ἐπιτρέψει ἔπειτ' ἀπὸ λίγο στὸ ὑπερωκέανειο νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του;

Καθὼς φεύγανε, ὁ Ρομπὲρ εἶχε διακρίνει μιὰ ἀσυνήθιστη ἀναταραχὴ πάνω στὸ «Μορμπιχάν», τὸ ἱστιοφόρο ποὺ βρίσκονταν οἱ δυὸ φίλοι του, ὁ Γκοελάντ κι' ὁ Φλορίμόν... Εἶχε δῆ τοὺς χωροφύλακες, ποὺ ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο ἀπ' τὴ βενζινάκατο καὶ συλλ

πάντα μόνος, μὲ τὶς σκέψεις του...

Σκεπτότανε πὼς ἡ κ. Ζερβαὶ θ' ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν τύχη του. Πῶς νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅμως; Ἕνα γράμμα ἢ ἕνα τηλεγράφημά του μποροῦσε νὰ τῆς δημιουργήσῃ μπελάδες. Θὰ τὴν κατηγοροῦσαν τότε ὡς συνένοχο στὴν ἀπόδρασι τοῦ καταδίκου, ποὺ εἶχαν ἐμπιστευθῇ στὴν ἐπίθλεψί της. Θὰ τὴν πιάνανε, θὰ τὴν φυλακίζανε ἴσως, θὰ τὴν κακομεταχειρίζονταν!...

Ὁ Ρομπὲρ ἤλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν πιστέψῃ τόσο εὔκολα, ὅταν τὸν βεβαίωνε πὼς δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτα μετὰ τὴν ἀναχώρησί του. Τὸ θεωροῦσε σὰν ἔγκλημα, τὸ ὅτι δέχτηκε ἔτσι ἐπιπόλαια μιὰ θυσία της, ποὺ μποροῦσε νὰ τῆς κοστίσῃ ἀκριβά...

Ἡ καρδιά του πονοῦσε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀβεβαιότητα. Κραυγὲς ἐκδικήσεως ξέφευγαν ἀπ' τὰ χείλη του.

Κι' ὁ Φλοριμόν; Ὁ Γκοελάντ; Τί εἶχαν γίνει αὐτοί; Εἶχε πετύχει τὸ σχέδιό τους; Ἡ μήπως εἶχαν πέσει θύματα τῆς ἠλικίας τους αὐταπρνήσεως;...

Κι' ἐκεῖ κάτω, στὴ Γαλλία, στὸν πύργο τοῦ Σαρμερέτ, τί γινότανε στὸ μεταξύ;...

Ἡ ξαναμένη φαντασία του τοῦ παρουσίαζε τὴ Μαντελὲν παντρεμένη μὲ τὸν Κορβόλ, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ δολοφόνου τῆς μητέρας της, ἀναγκασμένη νὰ δέχεται τὰ ἱερόσυλα φιλιά του!

Θἄρτανε ἐγκαίρως, θὰ πρόφτανε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ τὸ ἀνήκουστο ἔγκλημα;...

Εἶχε μάθει ἀπ' τὸ Γκοελάντ πότε περίπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ γάμος.

Τὸν κυριεύανε τρομερὲς κρίσεις ἀπελπισίας, ξέσπαζε σὲ λυγμοὺς κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε, κρυμμένος σὲ κάποια γωνιὰ τοῦ πλοίου καὶ κυττάζοντας ἀφηρημένα τὸ αὐλάκι τοῦ ἄφρου, ποὺ ἄφηνε πίσω ἡ ἕλικά του.

Ὕστερα, τὸν ἔπιανε ἕνας ἄλλος φόβος: Ἂν, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις, ποὺ εἶχε πάρει, εἶχαν παρακολουθήσει τὰ ἴχνη του;...

Σ' ὅλα τὰ λιμάνια, ποὺ ἄραζε τὸ πλοῖο, φοβότανε πὼς θἄβλεπε ξαφνικὰ νὰ παρουσιάζεται μπροστά του ἕνας ἀστυνομικός, γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ!

Τέλος, ἐπειτα ἀπὸ πολλὲς μέρες μαρτυρικῆς ἀγωνίας, φάνηκε ἡ Μασσαλία.

Τὰ νεῦρα τοῦ Ρομπὲρ εἶχαν σπάσει πιὰ τελείως ἀπ' τὶς τόσες ἔντονες συγκινήσεις ποὺ εἶχε περάσει. Δὲν εὑρίσκε τὴ δύναμι οὔτε νὰ ταραχτῇ, νὰ συγκινηθῇ.

Εἶδε μ' ἀδιαφορία τοὺς ὑπαλλήλους, ποὺ ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο γιὰ τὴν ὑπηρεσία τους. Ἀπάντησε, ἤρεμος κι' ἀπαθὴς στὶς ἐρωτήσεις, ποὺ τοῦ κάνανε.

Πάτησε τὸ πόδι του στὴν ἀποβάθρα, χωρὶς νὰ νοιαστῇ καθόλου γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ φρουροῦσαν γύρω.

Πῆγε μ' ἕνα ἀμάξι σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, κοντὰ στὸ σταθμό. Καί, τὸ ἴδιο βράδυ, πῆρε τὸ ἐξπρὲς γιὰ τὸ Παρίσι.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ σκεφθῇ. Τώρα ποὺ ἄγγιζε τὸ σκοπό του, τώρα' ποὺ θἄμπαινε στὸ πεδίο τῆς μάχης σὰν ἐκδικητὴς — καὶ σὰν σωτήρας, ὅπως ἤλπιζε — τὸ μυαλό του εἶχε πάψει νὰ λειτουργῇ.

Ποιὸ δρόμο θ' ἀκολουθοῦσε γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὸν ἐγκληματία; Μὲ ποιὲς ἀποδείξεις θὰ τὸν ἔκανε νὰ ὁμολογήσῃ;

Ἂν φανερωνόταν ἡ παρουσία του, ἂν τὸν ἀναγνώριζαν, πῶς θὰ γλύτωνε ἀπ' τὴν ἐκδίκησι τοῦ Κορβόλ; Ἀρκοῦσε νὰ πῇ αὐτὸς μιὰ λέξι, γιὰ νὰ πιάσουν ἀμέσως τὸ δραπέτη καὶ νὰ τὸν ξαναστείλουν στὰ κάτεργα!

Ποιὰ ὅπλα ἔπρεπε γιὰ ν' ἀμυνθῇ ὁ Ρομπέρ; Δὲν εἶχε ἰδέα! Οὔτε τὸ σκεπτόταν ἀκόμη. Ὁ μόνος του φόβος ἦταν μήπως φτάσῃ ἀργά! Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα θὰ φρόντιζε ὁ Θεός!...

«Πήγαινε!», τοῦ εἶχε πῆ ἡ κ. Ζερβαί.

Κι' αὐτὸς εἶχε βάλει τώρα ὅλα του τὰ δυνατά, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ χαμένο καιρό! Νὰ φτάσῃ γρήγορα, ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορώτερα!

Ἕνα διαφορετικὸ κούρεμα καὶ ξύρισμα κι' ἕνα καινούργιο κοστοῦμι, τὸν εἶχαν βοηθήσει ν' ἀλλάξῃ ἀοκετὰ ἐμφάνισι. Ἔμοιαζε τώρα σὰν 'Αμερικάνος.

Διέσχισε τὸ Παρίσι, πηγαίνοντας στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Δύσεως. Ἀφοῦ ἔβγαλε εἰσιτήριο, τοῦ ἔμενε ἄλλη μισὴ ὥρα ὥσπου νὰ φύγῃ τὸ τραῖνο. Τὴν πέρασε τριγυρίζοντας ἄσκοπα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ξαφνικά, εἶδε ἕναν ἄνθρωπο βρώμικο καὶ κουρελῆ. Καὶ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ Μπαντίς! Ἕνας ἀπ' τοὺς μάρτυρες τῆς παλιᾶς ἀταχτης ζωῆς του, ἕνας ἀπὸ κείνους ποὺ τὸν εἶχαν σπρώξει στὴ φοβερὴ ἄβυσσο ποὺ εἶχε καταπιῇ ὅλο τὸ μέλλον του, τὴ ζωή του καὶ τὴν εὐτυχία του...

Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ντερός, μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του. Ἦταν μιὰ εὐκαιρία νὰ μάθῃ ἂν μποροῦσε ἀληθινὰ νὰ παρουσιαστῇ σ' ὅσους τὸν ἤξεραν ἄλλοτε, χωρὶς κίνδυνο νὰ τὸν ἀναγνωρίσουνε...

Ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ στὸ στῆθος του, πλησίασε τὸν ἄθλιο καὶ τοῦ ζήτησε τὴ φωτιά του. Ἐκεῖνος τοῦ τὴν ἔδωσε, τὸν κύτταξε ἀδιάφορα κι' ἀπομακρύνθηκε ἤσυχα. Δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει.

Πλησίαζε ἡ ὥρα, ποὺ ἔφευγε τὸ τραῖνο. Ὁ Ρομπὲρ ἀνέβηκε σ' ἕνα διαμέρισμα, ὅπου εἶχε τὴν καλὴ τύχη νὰ βρεθῇ μόνος.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὸ τραῖνο εἶχε ξεκινήσει. Ὁ Ντερός, ταραγμένος ἀκόμα, σκεπτότανε τὴ συνάντησι ποὺ εἶχε κάνει. Τὴ θεωροῦσε σὰν κακὸ σημάδι κι' ἔτρεμε, νοιώθοντας ἀδυναμία μπροστὰ στὸ δύσκολο καθήκον ποὺ εἶχε ἀναλάβει.

Γιατί νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴ τὴν ἀδύνατη πάλη μὲ τὴ μοῖρα;...

Γιατί αὐτός, ὁ δραπέτης, ὁ καταδικασμένος ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη κι' ἀπ' τὴν ἴδια τὴ Μαντελέν, νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ξανακερδίσῃ ἐκείνη ποὺ τῆς προκαλοῦσε τρόμο καὶ φρίκη;...

Γιατί αὐτός, ὁ δραπέτης, ὁ καταδικασμένος ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη κι' ἀπ' τὴν ἴδια τὴ Μαντελέν, νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ξανακερδίσῃ ἐκείνη ποὺ τῆς προκαλοῦσε τρόμο καὶ φρίκη;...

Γιατί νὰ προσποθήσῃ νὰ νικήσῃ τὸ δυνατὸ Κορβόλ, τὸ θριαμβευτή;...

Δὲν ἦταν προτιμότερο νὰ πεθάνῃ ἀμέσως, νὰ βάλῃ τέλος στὴ ζωή του, ὅπως εἶχε ἐπιχειρήσει τόσες φορές;

Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἐπιτεθῇ, νὰ χτυπήσῃ... Τοῦ φαινότανε πὼς εἶχε νικηθῇ προκαταβολικά!

Ἔκλεισε τὰ μάτια του. Κι' εἶδε τότε μπροστά του τὸ γλυκὸ κι' αὐστηρὸ πρόσωπο τῆς κ. Ζερβαί, κι' ἄκουσε τὴ φωνή της νὰ τοῦ λέῃ:

«Ξεχνᾶς λοιπὸν πὼς ἔχεις νὰ ἐκδικηθῇς γιὰ τὸ δόκτορα Ζερβαί, τὸν εὐεργέτη σου, καὶ τὴν κ. Κερμαντέκ, τὴ δεύτερη μητέρα σου; Ξεχνᾶς πὼς ὀφείλεις νὰ σώσῃς τὴ Μαντελὲν ἀπὸ ἕνα κατάντημα ἑκατὸ φορὲς χειρότερο ἀπ' τὸ θάνατο;... «Κάνε ὅ,τι σὲ προστάξει τὸ καθήκον!». θὰ σοῦλεγε ὁ γυιός μου, ποὺ πέθανε γιὰ νὰ κάνῃ τὸ δικό του!».

Κι' ὁ Ρομπὲρ ξαναβρῆκε μεμιᾶς τὸ θάρρος του, τὴ δύναμι καὶ τὴ θέλησί του. Ἦταν τώρα ἕτοιμος γιὰ ὅλα!

Τὸ τραῖνο ἔφτασε στὴ Βὰν κατὰ τὰ ξημερώματα.

Ὅπως εἶχε συμφωνήσει προκαταβολικὰ μὲ τὸ Γκοελάντ καὶ τὸ Φλορημόν, ὁ Ρομπὲρ πῆρε ὁ ἴδιος τὴ βαλίτσα του καὶ πῆγε ἀμέσως στὴν παλιὰ συνοικία τοῦ Καλμόν, μὲ τὰ γοτθικὰ ξύλινα σπίτια της. Χτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς ἀπ' αὐτά, ποὺ εἶχε τὴν ἐπιγραφὴ «Πανδοχεῖον τῶν ναυτικῶν».

Τοῦ ἄνοιξε μιὰ γριά.

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ κ. Γκοελάντ, τῆς εἶπε ὁ Ρομπέρ.

Μόλις ἄκουσε τ' ὄνομα τοῦ γέρου ναυτικοῦ, ἡ γυναῖκα τὸν πῆρε ἀμέσως μέσα καί, δίχως νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, τὸν πῆγε σ' ἕνα δωμάτιο ἁπλᾶ ἐπιπλωμένο.

— Μὲ εἶχε προειδοποιήσει ὁ κ. Γκοελάντ, τοῦ εἶπε, πὼς θἀρχότανε κάποιος ποὺ περίμενε. Κι' εἶχα ἑτοιμάσει τὴν κάμαρά σας...

— Ὁ Γκοελάντ; Εἶν' ἐδῶ λοιπόν;

— Μάλιστα, κύριε. Δὲν τὸ ξέρετε;... Γύρισε ἀπ' τὸ ταξίδι του ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα.

— Ὥστε ἔφτασε πρὶν ἀπὸ μένα... Καὶ ποῦ εἶναι τώρα;

— Ἐμεινε ἐδῶ, κύριε. Τὸν ξέρω καιρό. Ἦταν ὁ καλύτερος φίλος τοῦ μακαρίτη τοῦ ἄντρα μου, ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο. Αὐτὸς τοὺκλεισε τὰ μάτια καὶ μοῦφερε ὕστερα τὸ παράσημό του καὶ τὸ παλιὸ ἀσημένιο ρολόϊ του. Δὲν ξεχνιοῦνται κάτι τέτοια πράγματα...

— Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσετε πὼς ἤρθα;

— Ὄχι, κύριε. Γιατὶ ἔφυγε σήμερα τὸ πρωΐ.

— Α! Ξέρετε ποῦ πῆγε;

— Μ' ὅλο, ποὺ μπορεῖ νὰ ζήσῃ μὲ τὴ σύνταξί του, δὲν ἤθελε νὰ μένῃ χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα. Ἐννοοῦσε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι, ποὺ εἶχε ἐργαστῇ ἄλλοτε.

— Στὸν πύργο τοῦ Σαρμερέτ;

— Μάλιστα.

— Εἶν' ἐκεῖ τώρα;

— Ἔτσι νομίζω. Πῆγε νὰ βρῇ τὴ δεσποινίδα Κερμαντέκ, ἢ μᾶλλον τὴν κυρία Κορβόλ...

— Πῶς εἴπατε;... φώναξε ὁ Ρομπὲρ μ' ἀγωνία. Κυρία Κορβόλ;...

— Μὰ ναί, βέβαια. Σήμερα τὸ πρωῒ ἡ δεσποινὶς Κερμαντὲκ παντρεύεται τὸν κ. Κορβόλ.

— Ὄχι, εἶν' ἀδύνατο! μούγκρισε ὁ νέος. Αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ!...

Κι' ὥρμησε ἔξω σὰν τρελλός, ἀφίνοντας σαστισμένη τὴν καλὴ γυναίκα.

Ἡ ὥρα προχωροῦσε. Οἱ δρόμοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ γεμίζουν ἀπὸ τοὺς ἐργατικούς, ποὺ πήγαιναν στὴ δουλειά τους. Ἄνοιγαν τὰ μαγαζιά.

Ὁ Ρομπὲρ ἔτρεχε, ἔτρεχε, ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς διαβάτες, ποὺ γύριζαν καὶ τὸν κύτταζαν μὲ περιέργεια. Ἦταν ἱδρωμένος, λαχανιασμένος, ἀναμαλλιασμένος...

Εἶχε βγῇ πιὰ ἀπ' τὴν πόλι. ὅταν ἄκουσε πίσω του ποδοβολητὸ ἁλόγων.

Σὲ μερικὲς στιγμές. τὸν προσπέρασαν τρία ἁμάξια, μὲ ἄντρες καὶ γυναῖκες ντυμένους μὲ τὰ καλά τους, ποὺ τὸν κυττάζανε μὲ ἔκπληξι καὶ περιέργεια.

Μάντεψε πὼς ἦταν οἱ καλεσμένοι στὸ γάμο τοῦ κακούργου καὶ τοῦ θύματός του... στὴν ἱεροσυλη αὐτὴ ἕνωσι!

— Ὄχι, δὲ θὰ γίνῃ!... μούγκρισε μὲ μανία.

Μὰ πῶς θὰ τὸ ἐμπόδιζε; Δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ παρὰ ἕνας τρόπος: Θὰ φύτευε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ Κορβόλ κι' ὕστερα θ' αὐτοκτονοῦσε!

Ἀργότερα θἄφτανε ἡ 'κ.. Ζερβαί. Θὰ φανέρωνε στὴ Μαντελὲν ὅλη τὴν ἀλήθεια θὰ τῆς ἐξηγοῦσε τὴ διαγωγή του καὶ θ' ἀποκαθιστοῦσε τὴ μνήμη του! Θὰ πήγαιναν τότε κι' οἱ δυό τους νὰ κλάψουν πάνω στὸν τάφο του...

Τ' ἁμάξια μὲ τοὺς καλεσμένους ἐξακολουθοῦσαν νὰ περνᾶνε.

Ὁ Ρομπὲρ σκέφθηκε πὼς μποροῦσε κάποιος ἀπ' αὐτοὺς νὰ σταματοῦσε καὶ νὰ τὸν ρωτοῦσε ποιὸς ἦταν, ποῦ πήγαινε, γιατί ἔτρεχε ἔτσι. Θὰ τὸν καθυστεροῦσε τότε, κι' ἴσως θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό του.

Ἄφησε λοιπὸν τὸ μεγάλο δρόμο κι' ἀκολούθησε ἕνα μονοπάτι ποὺ τὸ ἤξερε καλά. Ἔτσι, χωρὶς νὰ χρειαστῇ νὰ διασχίσῃ τὸ χωριό, θἄφτανε ὡς τὸ πάρκο τοῦ Σαρμερέτ.

Περνῶντας ἀπὸ ἕνα δάσος μὲ βελανιδιές, σταμάτησε μιὰ στιγμή, μ' ἀπελπισία. Ἄκουγε τὶς καμπάνες, ποὺ χτυποῦσαν χαρμόσυνα γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου. Κι' ἔβλεπε ἀπὸ μακρυὰ τ' ἁμάξια ποὺ εἶχαν μαζευτῇ ἔξω ἀπ' τὸ παρεκκλήσι τοῦ πύργου.

«Σὲ λίγο, ὅλη αὐτὴ ἡ χαρὰ θὰ γίνῃ πένθος! Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Σὲ λίγο, θἄχῃ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη!».

Γέλασε ἄγρια. Ὕστερα ἕνας λυγμὸς ξέσκισε τὸ στῆθος του. Ἀκούμπησε σ' ἕνα δέντρο, γιὰ νὰ μὴ λυγίσουν τὰ πόδια του, κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ἦταν κρίμα νὰ πεθάνῃ, μιὰ τόσο ὄμορφη ἀνοιξιάτικη μέρα!... Νὰ πεθάνῃ ἀθῶος. Βλέποντας νὰ τοῦ ξεφεύγῃ ἡ εὐτυχία ποὺ ὀνειρευότανε καὶ ποὺ τὴν εἶχε σχεδὸν ἀγγίξει! Νὰ πεθάνῃ καταδικασμένος, καταραμένος!...

Ἕνας θόρυβος ἀπὸ βήματα μέσα στοὺς θάμνους, τὸν ἔκανε ν' ἀνασηκώσῃ τὸ κεφάλι του. Εἶδε τότε μπροστά του τὸ Γκοελάντ.

— Ἐσεῖς!... φώναξε ὁ γερο-θαλασσόλυκος. Ἐπιτέλους!...

— Καλὲ μου φίλε! βόγγησε ὁ νέος, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του. Εἶναι πολὺ ἀργά, ἔ;

— Πολὺ ἀργά;... Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα;

— Σὲ λίγα λεπτά, ὁ Μαντελὲν θἄχῃ ἑνωθῇ γιὰ πάντα μ' αὐτὸ τὸν ἄθλιο!... θἄχῃ γίνει ἡ γυναῖκα τοῦ Κορβόλ... μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους! Μὰ ὄχι, ὄχι, δὲ θ' ἀφίσω νὰ συντελεσθῇ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα!

— Χμ! Μοῦ φαίνεται δύσκολο τώρα πιὰ νὰ τὸ ἐμποδίσετε... Τί ἔχετε στὸ νοῦ σας νὰ κάνετε;

— Θὰ μπῶ στὴν ἐκκλησία, θὰ σκοτώσω αὐτὸ τὸν κακοῦργο κι' ὕστερα θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου!

— Καλά, θὰ ἐκδικηθῆτε ἔτσι τὸν Κορβόλ! Μὰ δὲ θἄχετε ἀποδείξει τὴν ἀθωότητά σας.

— Τί μὲ νοιάζει; Ἀρκεῖ ποὺ δὲ θὰ γίνῃ δική του ἡ Μαντελέν!

— Ναί, μὰ οὔτε καὶ δική σας!... Κι' ὕστερα, ἔχετε τὴ γνώμη πὼς ἡ κ. Ζερβαὶ θὰ συμφωνοῦσε μ' αὐτὸ τὸ σχέδιό σας; Πιστεύετε πὼς αὐτὸς ὁ θάνατος ἀρκεῖ γιὰ νὰ πληρώσῃ ὅσα τραβήξατε... τὴ δολοφονία τῆς κ. Κερμαντέκ, τὴν ἀτίμη ὑποκρισία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὶς κλοπὲς του, τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα ἐγκλήματά του;...

Ὁ Ρομπὲρ εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του, ἀμίλητος. Ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφρασι ἀκόμα σκληρότερου πόνου.

— Μά, γιὰ νὰ τὸν παντρευτῇ, θὰ πῇ πὼς τὸν ἀγαπάει! φώναξε.

— Αὐτὴ νὰ τὸν ἀγαπάῃ; Ὄχι δά!

— Ἀλλοιῶς δὲ θὰ δεχότανε νὰ γίνῃ γυναῖκα του!

— Ἄ, κύριε Ρομπέρ, εἶναι διαβολάνθρωπος αὐτὸς ὁ Κορβόλ! Ἂν ξέρατε ὅσα ξέρω ἐγώ... ὅσα ἔμαθα ἀπὸ τότε ποὺ γύρισα!...

— Τί ξέρεις δηλαδή;

— Πολλὰ πράγματα! Θὰ σᾶς τὰ πῶ ἀργότερα, ἀπόψε, ὅταν θἄχουμε καιρό... καὶ θὰ φρίξετε τότε μὲ τὶς σατανικὲς μηχανορραφίες αὐτοῦ τοῦ παλιανθρώπου! Ἂν ξέρατε πόση ἐπιρροὴ ἔχει ἀποκτήσει ἐδῶ στὸν τόπο, ἐνῶ πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια δὲν τὸν ξέρανε καθόλου, θὰ δικαιολογήσετε τότε τὴ δεσποινίδα Μαντελέν ποὺ ἐπηρεάζεται τόσο ἀπ' αὐτόν...

»Πρέπει νὰ σκεφθῆτε, ἐξ ἄλλου, ὅτι, ἂν τὸν σκοτώσετε μὲ μιὰ πιστολιά, ὅπως λέτε, δὲ θὰ θεωρηθῇ κἂν σὰν ἐκδίκησι, ἀλλὰ σὰν ἕνα ἔγκλημα, ποὺ ἔκανε ἕνας δραπέτης τῶν κατέργων! Ἡ δεσποινὶς Μαντελὲν θὰ τὸν κλάψῃ θὰ προσεύχεται στὸν τάφο του καὶ θὰ σᾶς καταριέται, θεωρῶντας σας φονιὰ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της καὶ τῆς μητέρας της!...

Ὁ νέος ἔμενε ἀμίλητος. Τὸ αἷμα χτυποῦσε μὲ ὁρμὴ στὰ μελίγγια του καὶ τὰ νύχια του ξέσκιζαν τὸ στῆθος του. ὅσο σκεπτότανε πὼς ἦταν ἀνίσχυρος...

— Ὅποιος ταξιδεύει πολύ, μαθαίνει ἕνα σωρὸ πράγματα, συνέχισε ὁ Γκοελάντ. Μαθαίνει πρῶτα νὰ πιστεύῃ στὸ Θεὸ καὶ νὰ βασίζεται σ' αὐτόν.. Βλέπετε, στὴ θάλασσα, ὁ ἄνθρωπος νοιώθει τόσο ἀσήμαντο τὸν ἑαυτό του!... Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴν ἐπέμβῃ καὶ σήμερα ὁ Θεός, ὅπως τόσες φορὲς στὴν τρικυμία;... προπάντων ἂν τὸν βοηθήσουμε λίγο κι' ἐμεῖς νὰ κάνῃ τὸ θαῦμα του!

— Τί θὲς νὰ πῆς; φώναξε ὁ Ρομπέρ.

— Θέλω νὰ πῶ πὼς ἔχουμε ὅλη τὴν ἡμέρα στὴ διάθεσί μας, γιὰ νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι ἔκαναν σήμερα τὸ πρωῒ ὁ παπᾶς κι' ὁ δήμαρχος!... κι' ὅτι αὐτὸ θἄναι ἀρκετό, ἂν θέλῃ ὁ Θεός!

— Ἂν ὅμως δὲν πετύχουμε;... Ἂν αὐτὸς ὁ καταραμένος ἀπαιτήσῃ ἀπόψε ν' ἀσκήσῃ τὰ συζυγικά του δικαιώματα πάνω στὴ γυναῖκα ποὺ θἄχῃ πάρει τ' ὄνομά του;...

— Θἄχετε τὸν καιρὸ νὰ τοῦ φυτέψετε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι! Καὶ τότε — σᾶς τ' ὁρκίζομαι! — θἀ φάῃ ἄλλη μιὰ κι' ἀπὸ μένα!

— Ἔχεις δίκιο! εἶπε ὁ Ρομπὲρ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ γέρου θαλασσινοῦ. Ἂς περιμένουμε!

Ε'.

Ἡ Μαντελὲν εἶχε μπῆ τώρα στὴ νυφικὴ κρεβατοκάμαρα.

Τὴ συνώδεψε ἡ κ. Ἀρντουΐν ποὺ τῆς στάθηκε σὰ δεύτερη μητέρα. Τὴ βοήθησε νὰ γδυθῇ. Ὕστερα τὴν καληνύχτισε καὶ τὴν ἄφησε μονη.

Ἡ νέα φόρεσε μιὰ μεταξωτὴ ρόμπα. ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βυθίσθηκε σὲ σκέψεις, μὲ τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της.

Τὸ δωματιο αὐτὸ ἦταν ἄλλοτε ἡ κρεβατοκάμαρα τῆς μητέρας της. Ἡ Μαντελὲν εἶχε ἐπιμείνει νὰ ἐγκαταστασθῇ ἐκεῖ.

Τοῦ κάκου ὁ Κορβὸλ εἶχε προσπαθήσει νὰ τὴ μεταπείσῃ. Στὸ τέλος, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ στὴν κατηγορηματικὴ θέλησί της. Πέτυχε μονάχα ν' ἀλλάξῃ ἡ ἐπίπλωσι, ν' ἀνανεωθῇ.

Δὲν ἀπόμενε λοιπὸν κανένα ἀπ' τὰ παλιὰ καὶ βαρυὰ ἔπιπλα τῆς κ. Κερμαντέκ. Ὅλα ἦταν καινούργια, κομψά, πρόσχαρα.

Κι' ὅμως, μέσα στὸ γελαστὸ αὐτὸ περιβάλλον, ἡ Μαντελὲν ἔνοιωθε τὴ θλῖψι της νὰ μεγαλώνῃ σιγὰ-σιγά... Παρ' ὅλες τὶς ρίζικές μεταβολές, μιὰ τρομερὴ ὀπτασία ὀρθωνόταν μπροστὰ στὰ μάτια της...

Ξανάβλεπε τὴν κάμαρα ἐκείνη ὅπως ἦταν πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, τὸ μοιραῖο ἐκείνο βράδυ, ποὺ δὲ θἄφευγε ποτὲ ἀπ' τὴ μνήμη της...

Ἡ μητέρα της κειτότανε χάμω, πλέοντας στὸ αἷμα της, ὁλοφονημένη. μὲ μιὰ μαχαιριὰ στὸ λαιμό! Γύρω ἀπ' το πτῶμα της στέκονταν ὅλοι οἱ στενοὶ οἰκογενειακοὶ φίλοι: ὁ κ. Ἀρντουΐν, ὁ δόκτωρ Μποναρντέλ, ὁ Κορβόλ, ὁ Γκοελάντ...

Ὅλ' αὐτὰ τῆς φαίνονταν πὼς ἔγιναν μόλις πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα... Ξαφνικά, κάποιος τὴ ρωτοῦσε:

— Εἴδατε τὸ δολοφόνο νὰ κάνῃ τὸ ἔγκλημα;

Κι' αὐτὴ ἀπαντοῦσε μὲ φωνὴ σταθερὴ καὶ ἤχηρή:

— Ναί, τὸν εἶδα!

Καί, δίχως τὸν παραμικρὸ δισταγμό, σὰν κόρη ποὺ κάνει τὸ καθῆκον της κι' ἐκδικεῖται γιὰ τὴ μητέρα της, ἔδειχνε τὸ φονιά. Ὅλοι χυμοῦσαν τότε ἀπάνω του, πάλευαν μαζί του, τὸν πετοῦσαν χάμω...

Ἡ Μαντελὲν ξαναζοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴν τρομαχτικὴ σκηνή. Ἄκουγε τὶς φωνές, τὶς διαμαρτυρίες, τὶς Ἱκεσίες τοῦ δολοφόνου, ποὺ τολμοῦσε νὰ τὴ διαφεύσῃ — ἐνῶ τὸν εἶχε δῆ μὲ τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι, νὰ χτυπάῃ τὸ θῦμα του — καὶ δὲ δίσταζε νὰ τῆς θυμίσῃ τὰ παιδικά τους χρόνια, τὰ σχέδιά τους, τοὺς ὅρκους τους, τὸν ἔρωτά τους!

Ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἦταν ἀρραβωνιαστικός της. Τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Εἶχε ὀνειρευτῇ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα δική του, γυναῖκα του...

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ δίκαιος Θεὸς τῆς εἶχε ἐπιτρέψει νὰ δῇ μὲ τὰ μάτια της τὸ ἔγκλημά του. Κι' εἶχε ἐμποδίσει ἔτσι τὴν Ἱεροσυλία νὰ γίνῃ ἡ κόρη τῆς δολοφονημένης γυναίκα τοῦ δολοφόνου!

Πῶς τὸν μισοῦσε τώρα τὸ Ρομπέρ! Πόσο κατάκρινε τὸν ἑαυτό της γιὰ τὴν ἀγάπη της γι' αὐτόν!...

Γιατὶ τὸν εἶχε ἀγαπήσει πραγματικά! Ἔτρεμε ποὺ τ' ὁμολογοῦσε στὸν ἑαυτό της... Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦταν. ὅτι τὸ αἴσθημα ποὺ τὴν ἔνωνε μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε γίνει νόμιμος σύζυγός της, ἦταν χλιαρὸ καὶ ἄτονο μπροστὰ στὴν ἀγάπη, ποὺ ἔνοιωθε ἄλλοτε γιὰ τὸν καταραμένο.

Θυμότανε μ' ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιὰ τὶς παλιὲς ἀνησυχίες της, τὴ θλῖψι της ὅταν ὁ Ρομπὲρ ἀνέβαλλε ξαφνικὰ μιὰ ἐπίσκεψί του... τὴν τρελλὴ χαρά της ὅταν ἔφτανε γιὰ νὰ περάσῃ κοντά τους τὶς διακοπές του, καὶ τὰ δάκρυά της ὅταν ξανάφευγε γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ τὶς σπουδές του...

Ποτὲ δὲν εἶχε νοιώσει τέτοια αἰσθήματα γιὰ τὸν Κορβόλ... οὔτε καὶ τώρα ποὺ τὸν περίμενε, γιὰ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου!

Μιὰ φωνὴ βγῆκε ἀπ' τὰ στήθη της. Ἔπεσε γονατιστή, ἔνωσε τὰ χέρια της καὶ βόγγηξε μ' ἀπελπισία:

— Μαμά μου!... ἀγαπημένη μου μαμά, προστάτεψέ με!...

Προσευχήθηκε πολλὴ ὥρα. Ὕστερα ἡ ταραχή της πέρασε σιγὰ-σιγά.

Ὡστόσο, τὸ αἷμα της χτυποῦσε ἀκόμα δυνατὰ στὰ μελίγγια της... Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ. Μεσάνυχτα...

Σηκώθηκε. ἄνοιξε τὸ παράθυρό της κι' ἀνάσανε ἀχόρταγα τὸ δροσερὸ ἀέρα τῆς νύχτας.

Τὸ πάρκο ἦταν ἔρημο. Σιωπὴ ἀπόλυτη ἀπλωνόταν παντοῦ.

Οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν φύγει πιά. Κανένα φῶς δὲ φαινότανε πουθενά...

Πέρασε ἄλλη μισὴ ὥρα. Ἡ Μαντελὲν ἔκλεισε τὸ παράθυρο.

Μιὰ σκέψι, ποὺ τὴν εἶχε διώξει τὴν πρώτη φορά, ξαναγύρισε στὸ νοῦ της. πιὸ ἐπίμονη: Γιατί δὲν ἐρχόταν ὁ ἄντρας της; Τί τοῦ συνέβαινε;...

Μήπως ἦταν ἄρρωστος; Ἀδύνατο, γιατὶ τότε θὰ τὴν εἰδοποιοῦσε.

Σκέφθηκε νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι, νὰ ζητήσῃ τὴν καμαριέρα της, νὰ τὴ στείλῃ νὰ δῇ τί γίνοταν ὁ ἄντρας της. Μὰ ὕστερα δὲν τὸ βρῆκε σωστό...

Ἄφησε νὰ περάσῃ ἀκόμα ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ πάῃ ὕστερα ἡ ἴδια στὸ διαμέρισμα τοῦ Κορβόλ, στὸ ἰσόγειο, γιὰ νὰ μάθῃ τί τοῦ συνέβαινε.

Τὸ τέταρτο πέρασε κι' ἔπειτα ἄλλο ἕνα. Ὁ Κορβὸ

ἀκίνητος, πρὶν ἀποφασίση νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του.

Ἔφτασε ἔτσι στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ πρώτου πατώματος, ὅπου βρισκόταν ἡ κάμαρα τῆς νύφης. Ἐκεῖ, σταμάτησε πάλι...

Ἡ Μαντελὲν σκέφθηκε μὲ καρδιοχτύπι πὼς ἦταν αὐτός.. ὁ ἄντρας της.

Τὴ βήματα πλησιάσανε στὴν πόρτα της. Ἀκούστηκε κάτι σὰ στεναγμός...

Ὕστερα ἀντήχησε ἕνας πάταγος, ἀπὸ μεταλλινο ἀντικείμενο, ποὺ εἶχε πέσει χάμω στὶς πλάκες τοῦ διαδρόμου. Ἀμέσως κατόπιν τὰ βήματα ἀπομακρύνθηκαν καὶ κατέβηκαν βιαστικὰ τὴ σκάλα...

Ἡ Μαντελὲν εἶχε γίνει κατάχλωμη. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε σὰ νὰ πήγαινε νὰ σπάση. Φοβότανε!

Πόσο μεγαλύτερος ὅμως θἄταν ὁ φόβος της, ἂν μποροῦσε νὰ δῆ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν ἄνθρωπο ποὺ περίμενε!...

Ὅταν ἡ Μαντελὲν εἶχε φύγει ἀπ' τὸ σαλόνι μὲ τὴν κ. Ἀρντουΐν, ὁ Κορβὸλ εἶχε πάει κι' ἐκεῖνος βιαστικὰ στὸ διαμέρισμά του.

Περνῶντας τὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ πύργου, ἀνατρίχιασε σύγκορμος — σίγουρα, ἀπ' τὸν κρύο ἀέρα ἔπειτα ἀπ' τὴ ζέστη τοῦ σαλονιοῦ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ διαμέρισμά του, ἔδιωξε τὸν ὑπηρέτη του ποὺ τὸν περίμενε. Ὅταν ἔμεινε μόνος, ἔσκυψε πάνω στ' ἀναμμένο τζάκι κι' ἔτριψε τὰ χέρια του μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως.

— Αὐτὴ ἡ φωτιὰ μοῦ κάνει καλό! μουρμούρισε.

Ἄρχισε ν' ἀλλάζη ροῦχα. Ξαφνικά, ἀνατρίχιασε καὶ πάλι.

— Μὰ τί ἔχω πάθει; μονολόγησε. Δὲν ἀναγνωρίζω πιὰ τὸν ἑαυτό μου! Κι' ὅμως δὲν ἔχω λόγους νὰ τρέμω ἔτσι... Νά που ἔφτασα πιὰ στὸ σκοπό, ποὺ ἐπιδίωκα τόσον καιρό! Ἡ Μαντελὲν μὲ περιμένει... ἡ Μαντελέν, ἡ γυναίκα μου!...

Καθὼς πρόφερε αὐτὲς τὶς λέξεις, μιὰ φωτιὰ ἔλαμπε στὰ ἀνοιχτογκρίζα μάτια του.

Ἦταν ἀλήθεια λοιπόν! Ἀπ' τὸ πρωΐ, ἡ Μαντελὲν εἶχε πάρει τ' ὄνομά του. Κι' ὕστερ ἀπὸ λίγο, θὰ τὴν ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του ὅλη δική του! Θὰ τῆς μάθαινε τὴν ἀγάπη, στὴν ἀγνὴ ψυχή της καὶ στὸ παρθενικό κορμί της...

Γιατί λοιπὸν αὐτὴ ἡ σκέψη ποὺ θἄπρεπε νὰ φλογίζη τὸ νοῦ καὶ τὶς αἰσθήσεις του, δὲν κατώρθωνε νὰ νικήση καὶ νὰ διώξη τὴν παράξενη ἐντύπωσι τοῦ κρύου ποὺ τὸν κυρίευε ὁλόκληρο σιγὰ-σιγά;

Προσπάθησε ν' ἀντιδράση, λέγοντας στὸν ἑαυτό του:

«Καιρὸς εἶναι νὰ πάω νὰ βρῶ τὴ γυναίκα μου!».

Κι' ὅμως, ἀντὶ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, ποὺ ἔβγαζε στὴ μεγάλη σκάλα, ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὴν κάμαρά του.

Τέλος, σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ὅπου ὑπῆρχε ἕνα ποτήρι καὶ μιὰ καράφα μὲ νερό. Γέμισε τὸ ποτήρι καὶ τ' ἀδειασε μονορούφι.

— Ὄχι! ψιθύρισε ὕστερα. Δὲ μοῦ χρειάζοταν σὐτό...

Ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι τοῦ τοίχου, δίπλα στὸ τζάκι, καὶ πῆρε μιὰ σκονισμένη μποτίλια.

— Κονιάκ!... μισόθεσε. Αὐτὸ θὰ μὲ ζεστάνη!...

Γέμισε τὸ ποτῆρι μὲ κονιὰκ καὶ τὸ ἤπιε ἁπλῆστα.

— Πᾶμε τώρα! μουρμούρισε.

Τὸ ἀλκοὸλ εἶχε φέρει τὴν ἐνέργειά του στὸν ὀργανισμό του, γιατὶ δὲν ἀνατρίχιαζε πιά.

Πῆρε μιὰ λάμπα, ἄνοιξε τὴν πόρτα του καὶ τράβηξε πρὸς τὴ σκάλα.

Σὲ κάθε βῆμα του ὅμως, δίσταζε. Προχωροῦσε ἀργά... Συγκεντρώνοντας ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά του, ἔφτασε ὡς τὴν πόρτα τῆς Μαντελέν.

Καθὼς ὅμως σήκωνε τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιάση τὸ πόμολο, ἕνα ρεῦμα ἀέρος ἔσβυσε ξαφνικὰ τὴ λάμπα του. Τὴν ἄφησε τότε νὰ πέση ἀπ' τὰ χέρια του, νὰ κατρακυλήση στὶς πλάκες καὶ γύρισε τρέχοντας στὴν κάμαρά του.

Πῆγε ὡς τὸ τζάκι. Ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει.

Σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, εἶδε τὸν ἑαυτό του στὸν καθρέφτη. Ἦταν χλωμός, σὰν πεθαμένος.

«Εἶμαι βλάκας!... σκέφθηκε μὲ μανία. Τί ἔπαθα καὶ τρέμω ἔτσι, σὰν παιδί, ποὺ φοβᾶται τὰ φαντάσματα;...».

Ἤπιε δεύτερο ποτῆρι κονιάκ, γιὰ νὰ πάρη θάρρος. Ἄναψε ἕνα κερὶ καὶ βγῆκε πάλι, μὲ σταθερὸ βῆμα. Ξανανέβηκε τὴ σκάλα, ἀδίσταχτα αὐτὴ τὴ φορά. Ἔφτασε στὸ κεφαλόσκαλο... προχώρησε ὡς τὴν πόρτα τῆς Μαντελέν.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν ἀνοίξη, ὅταν ἕνα χέρι ἔπεσε βαρὺ στὸν ὦμο του:

— Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μπῆτε σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα! πρόφερε μιὰ φωνὴ μέσ' ἀπ' τὴ σκιά.

Ὁ Κορβὸλ τραβήχτηκε πίσω, τρομοκρατημένος. Ἦταν ἐφιάλτης;...

Ἑνοιωθε τὶς ἰδέες του νὰ ξεφεύγουν, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὶς συγκρατήση.

— Μ' ἀκούσατε; Δὲ θὰ μπῆτε! ξαναεἶπε ἡ φωνή.

— Γιατί; τραύλισε ὁ Κορβόλ.

— Γιατὶ δὲν τὸ θέλω.

Ὁ Κορβὸλ ἔκαμε νὰ βῆμα πρὸς τὴν πόρτα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἑνοιωσε τὴν κρυα «ἀνιη ἑνὸς ρεβόλβερ ν' ἀκουμπάη στὸ μέτωπό του.

— Ἂν κουνηθῆτε ἂν φωνάξετε, θὰ σᾶς σκοτώσω σὰν σκυλί! εἶπε ἡ φωνή.

— Μά... δὲ μπορεῖ... ἀδύνατο!... Αὐτὴ ἡ φωνή...

— Τὴν ἀναγνωρίζετε, ἔ; Ναί, εἶμ' ἐγώ, τὸ θῦμα σας! Ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ κάνετε τὸ καινούργιο ἔγκλημα, ποὺ σχεδιάζετε.

— Ἐσεῖς!... Ἐσεῖς!... τραύλισε ὁ Κορβόλ τρέμοντας σὰν τὸ φύλλο.

— Ὁ Θεὸς δὲ θέλησε νὰ κλέψετε τὴν ἀροαβωνιαστικιὰ τοῦ ἀθῶου, ποὺ στείλατε στὰ κάτεργα... Ὁ δολοφόνος τῆς μητέρας δὲ μπορεῖ νὰ παντρευτῆ τὴν κόρη!

— Μὰ πηγαίνω στὴ γυναῖκα μου!...

— Στὴ δική μου, θέλετε νὰ πῆτε! Γιατί, παρ' ὅλο τὸ ἔγκλημα ποὺ τὴν ἀναγκάσατε νὰ κάνη, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ μᾶς χωρίσετε!...

Ὁ Κορβὸλ δὲν ἀπάντησε. Τὰ γόνατά του λύγισαν καὶ σωριάστηκε χάμω.

— Τί θὰ τὸν κάνουμε τώρα, κύριε Ρομπέρ; εἶπε ὁ Γκολάντ, ξεπροβάλλοντας ἀπ' τὴ σκιά.

— Πήγαινέ τον στὴν κάμαρά του... Ἡ Μαντελὲν σώθηκε γιὰ σήμερα... Αὔριο... θὰ μᾶς βοηθήση πάλι ὁ Θεός!

ΣΤ'.

Ὡστόσο, ἡ Μαντελὲν περίμενε πάντα.

Σιγὰ-σιγά. εἶχε περάσει ὁ φόβος, ποὺ ἔνοιωσε ἀκούγοντας τὴ λάμπα τοῦ Κορβόλ, ποὺ ἔπεφτε καὶ κατρακυλοῦσε ἀπ' τὴ σκάλα...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἄκουσε πάλι κάποιον ν' ἀνεβαίνη τὰ πέτρινα σκαλοπάτια. Σίγουρα, θὰ ἦταν ὁ ἄντρας της, ποὺ ξαναγύριζε...

Μὰ γιατὶ δὲν ἔμπαινε;... Ἡ νέα δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ γρήγορο διάλογο τοῦ Κορβὸλ καὶ τοῦ Ρομπέρ. Ἔφτασε στ' αὐτιά της ἀόριστα μονάχα ἕνα μουρμουρητό, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ ξεχωρίση τὶς λέξεις... Ὕστερα ἄκουσε τὸ πέσιμο ἑνὸς κορμιοῦ στὶς πλάκες κι' ἀνάλαφρα βήματα, ποὺ ἀπομακρύνονταν.

Ὁ τρόμος τὴν κυρίεψε καὶ πάλι. Ποιὸ μυστηριῶδες γεγονὸς εἶχε συμβῆ;

Κύτταξε μὲ γουρλωμένα μάτια τὴν πόρτα, πίσω ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε γίνει ἀσφαλῶς κάτι τὸ τρομερό...

Εἶχε ἁπλωθῆ καὶ πάλι σιωπή.

Ἡ Μαντελὲν ἔμενε πάντα ἀκίνητη, χλωμὴ σὰν πεθαμένη, ἀνίκανη νὰ σκεφθῆ, σὰ νὰ τὴν εἶχε ἀπολιθώσει ὁ τρόμος.

Ἀλλ' ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ξαναβρῆκε τὸ θάρρος της. Ἅρπαξε τὴ λάμπα πάνω ἀπ' τὸ τζάκι, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ προχώρησε στὸ διάδρομο.

Δὲν εἶδε κανένα!

Σήκωσε τὸ φῶς ψηλὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ μπορέση νὰ φτάση ἡ ματιά της ὡς τὶς ἄκρες τοῦ διαδρόμου. Καὶ πάλι δὲν εἶδε τίποτα.

Πῆγε ὡς τὴ μεγάλη σκάλα. Σταμάτησε ἐκεῖ κι' ἀφουγκράστηκε πάλι.

Εἶχε γελαστὴ λοιπόν;... Εἶχε ὀνειρευτῆ, πρὶν ἀπὸ λίγο, ποὺ τὴς φάνηκε πὼς μιλοῦσαν ψιθυριστά;

Σίγουρα, θἄ ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς νευρικῆς ὑπερεντάσεως, ποὺ εἶχε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ πού, τὸ βράδυ, τῆς ξανάφερε τὶς παλιὲς ὀδυνηρὲς ἀναμνήσεις...

Κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς κάμαρας τοῦ Κορβόλ. Ἦταν ἐκεῖ ὁ ἄντρας της; Θέλησε νὰ βεβαιωθῆ. Ἔσκυψε καὶ κόλλησε τ' αὐτί της στὴν πόρτα.

Ἄκουσε τότε μιὰ βαρειά, λαχανιασμένη ἀνάπνοή.

Ἀνασηκώθηκε ἀμέσως, κατακόκκινη, νοιώθοντας ξαφνικὰ πόσο ἄπρεπη ἦταν ἡ συμπεριφορά της... Ξανανέβηκε τρέχοντας, στὴν κάμαρά της κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Χαμογέλασε στὴν ἀρχὴ μὲ τὶς ἀδικαιολόγητες ἀνησυχίες της. Ἴσως ὁ Κορβόλ, κατακουρασμένος, ὅπως ἦταν, εἶχε ξαπλωθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τὸν εἶχε πάρει ἔτσι ὁ ὕπνος...

Μὰ τὸ χαμόγελό της ἔσβυσε ἀμέσως. Ἐνοιωσε μιὰ παράξενη κι' ἀκατανίκητη θλῖψη κι' ἀρχισε νὰ κλαίη σιγανά, ἐνῶ ἡ καρδιά της γέμιζε πάλι ἀπὸ ἀόριστες ἀνησυχίες, ποὺ δὲν κατώρθωνε νὰ τὶς διώξη.

Οἱ ὧρες κύλησαν ἀργά, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ πάψη ἡ Μαντελὲν νὰ κλαίη καὶ χωρὶς ν' ἀνασηκώση τὸ πρόσωπό της, ποὺ ἔκρυβε στὰ χέρια της.

Σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ ξημερώνη. Ἡ Μαντελὲν σηκώθηκε τότε, πλησίασε στὸ παράθυρο, τ' ἄνοιξε πάλι κι' ἄφησε τὴν πρωϊνὴ δροσιὰ νὰ χαϊδέψη τὸ φλογισμένο της μέτωπο.

Τὰ πουλιὰ κελαϊδούσανε, ἡ ἀνοιξιάτικη Φύσι ξυπνοῦσε γύρω της τονίζοντας ἕνα ὕμνο χαρᾶς. Ὅλα φαίνονταν σὰ νὰ καλημέριζαν καὶ νὰ εὔχονταν κάθε εὐτυχία στὴν ὁμορφη ἐκείνη κοπέλλα.

Ὡστόσο, ἡ Μαντελὲν δὲ σκούπιζε τὰ πικρὰ δάκρυα, ποὺ μουσκεύανε τὰ μάγουλά της. Ἔμενε χαμένη στὶς θλιβερὲς ὀνειροπολήσεις της...

Κάποια στιγμή, ἔνοιωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ πάη νὰ προσευχηθῆ στὸ παρεκκλήσι. Ἤθελε νὰ ξαναδῆ τὴν πολυαγαπημένη μητέρα της, ποὺ ἀναπαυόταν ἐκεῖ, νὰ κουβεντιάση ἰσαζί της γιὰ τὸ λατρευτό της πατέρα, νὰ αἰσθανθῆ τὰ χάδια της καὶ τὴν ὑποστήριξή της, ποὺ θὰ τῆς ξανάδιναν τὴ γαλήνη ἐπειτα ἀπὸ τόσες ὀδυνηρὲς δοκιμασίες.

Κατέβηκε πραγματικὰ στὴν αὐλὴ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἐκκλησούλα. Ἤξερε πὼς ἡ πόρτα της δὲν ἦταν ποτὲ κλειδωμένη.

Μπῆκε καὶ ξανάκλεισε πίσω της τὴν πόρτα.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο, ξεχώριζε μιὰ μαρμάρινη πλάκα, μὲ χρυσὰ γράμματα. Ἦταν ἡ εἴσοδος τῆς κρύπτης, ὅπου ἀναπαύόταν ἡ κ. Κερμαντέκ. Ἡ Μαντελὲν γονάτισε μπροστά της καὶ φώναξε ἱκετευτικά:

— Προστάτεψέ με, Θεέ μου!... Καλή μου μητέρα, παρηγόρησέ με!...

Γιὰ μερικὰ λεπτά, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τὶς ἴδιες λέξεις, μηχανικά, σὰ σὲ ἔκστασι:

— Θεέ μου!... Μητέρα μου!...

Ἡ σιωπὴ ἦταν ἀπόλυτη. Κανεὶς θόρυβος δὲν ἔφτανε ἀπ' ἔξω στὸν ἱερὸ ἐκεῖνο χῶρο. Φαινόταν στὴ Μαντελὲν πὼς ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος δὲν ὑπῆρχε πιά...

Ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσ', ἀπ' τὸ μισοσκόταδο, ἀδύνατη σὰν ψίθυρος:

— Μαντελέν!

Ἡ νέα ἔμεινε ἀκίνητη. Δὲν εἶχε τρομάξει, ἀλλ' ἔνοιωθε μιὰ γλυκειὰ ἀναταραχή. Δὲ ζητοῦσε νὰ βρῆ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὸ τὸ μουρμουρητό. Τὸ δεχόταν σὰ φωνὴ ἀπ' τὸν οὐρανό, σὰ στεναγμὸ βγαλμένο ἀπ' τὸν τάφο τῆς μητέρας της, γιὰ νὰ χαϊδέψη τὴν ψυχή της καὶ νὰ διαλύση τὴν ἀνεξήγητη ἀγωνία της.

— Μαντελέν! ξανᾶπε ἡ φωνή.

Τώρα ἡ κοπέλλα κυριεύθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τρόμο. Ἡ καρδιά της σταμάτησε νὰ χτυπάη, τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες της, νόμισε πὼς ἔφευγε ἡ ζωή της...

— Μαντελέν! ξαναεἶπε ἡ φωνή, γιὰ τρίτη φορά.

Ἕνας ἄντρας εἶχε πάει κοντά της, στὸ μισοσκόταδο τῆς ἐκκλησίας, κι' εἶχε γονατίσει δίπλα της.

Ἡ νέα γυναῖκα σηκώθηκε. Τὸν ἀναγνώρισε ξαφνικὰ καὶ φώναξε μὲ φρίκη:

— Θεέ μου!... Αὐτός!... ὁ δολοφόνος!...

Ὁ Ρομπὲρ πετάχτηκε ὄρθιος καὶ στάθηκε μπροστά της, βυθίζοντας τὰ μάτια του στὰ δικά της.

— Μαντελέν! πρόφερε. Μὲ θωρεῖτε, λοιπόν, στ' ἀλήθεια δολοφόνο;..

Ὑπῆρχε τόσος πόνος στὴ φωνή του, ὥστε ἡ Μαντελὲν ἀνατρίχιασε σύγκορμη.

— Μὲ θεωρεῖτε ἔνοχο, Μαντελέν; πρόσθεσε ὁ Ρομπέρ. Ξέρω καλὰ πὼς τὸ εἴχατε πιστέψει ἄλλοτε, γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ ἀπὸ τότε δὲ μπῆκε ποτὲ ἡ ἀμφιβολία στὴν ψυχή σας;... Δὲ σᾶς βασάνισε ποτὲ ὁ φόβος, ὅτι γελαστήκατε;...

»Ἴσως νὰ καταπίξατε τὸ φόβο αὐτό... μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς ξαναγεννιέται κάθε τόσο... Καὶ τότε σκέπτεσθε τὸ ἀκατανόητο μυστήριο, ποὺ σᾶς βαραίνει, κι' ἔρχεσθε ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησία, νὰ ρωτήσετε τὸ Θεό γιατί νάχετε τὶς ἀνεξήγητες αὐτὲς τύψεις... Ἔρχεσθε γιὰ νὰ προσπαθήσετε ν' ἀποκτήσετε τὴ βεβαιότητα, ὅτι δὲν καταδικάσατε ἕνα ἀθῶο... κι' ὅτι κάνατε καλὰ νὰ τὸν διώξετε ἀπ' τὴν καρδιά σας, νὰ τὸν ἀποστραφῆτε, νὰ τὸν καταραστῆτε, νὰ τὸν θάψετε γιὰ πάντα στὰ κάτεργα...

— Ὁ δολοφόνος! μουρμούρισε ἡ Μαντελέν. Εἶν' ὁ δολοφόνος!...

Ὡστόσο ἐμενε ἀκίνητη, τρέμοντας κι' ἀκούγοντας τὰ λόγια ἐκεῖνα ποὺ εἰσχωροῦσαν ὡς τὰ βάθη τοῦ εἶναι της...

— Ναί, ὑποφέρατε σκληρά Μαντελέν... κι' ὑποφέρετε ἀκόμα ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀμφιβολία. Νοιώθετε πὼς δὲ μπορεῖ νάκανα τέτοιο τρομακτικὸ ἔγκλημα, ἔσο κι' ἂν σᾶς τὸ βεβαιώνουν τὰ μάτια σας!... Πῶς ἦταν δυνατὸ ποτὲ νὰ γίνη φονιᾶς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀξίζε τὴν ἀγάπη σας;...

Ὁ Ρομπὲρ μιλοῦσε τώρα πολὺ σιγά. Ἡ Μαντελὲν δὲν τὸν διέκρινε καλά. Ξεχώριζε ὡστόσο, στὸ χλωμὸ φῶς τῆς χαραυγῆς, τὸ ἀδυνατισμένο πρόσωπό του καὶ τὰ μεγάλα μάτια του, ποὺ λάμπανε ἀπ' τὰ δάκρυα.

Θυμότανε συγχρόνως τοὺς ἀγῶνες της μὲ τὸν ἑαυτό της, τὶς προσπάθειές της νὰ πεισθῆ πραγματικὰ γιὰ κεῖνο ποὺ εἶχε δῆ... Θυμότανε τὶς ἐξεγέρσεις τῆς καρδιᾶς της, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραδεχθῆ τὸ ἔγκλημα τοῦ Ρομπέρ...

Τελικὰ ὅμως, εἶχε ἀποκτήσει τὴν πεποίθησι πὼς δὲν εἶχε γελαστῆ. Ὁ γιατρὸς εἶχε ἀποδώσει τὶς ἀμφιβολίες της στὴν ἀδυναμία τῆς ὑγείας της. Ἡ συνείδησί της εἶχε ἡσυχάσει.

— Ὁ δολοφόνος!... Ὁ δολοφόνος! τραύλισε πάλι.

— Μὰ κυττᾶχτε με, λοιπόν, Μαντελέν ἐπέμεινε ὁ Ρομπέρ. Κυττᾶχτε αὐτὴ τὴ φυσιογνωμία ποὺ τὴν μαράνανε τὰ κάτεργα... τὶς ρυτίδες ποὺ σκάψανε τὰ βάσανα στὸ μέτωπό μου, τὰ χέρια αὐτὰ ποὺ φόρεσαν ἁλυσίδες... κυττᾶχτε με στὰ μάτια καὶ πέστε ἂν ἔχετε μπροστά σας ἕνα ἔγκλημασία ποὺ ζητάει γάρι, ἢ ἕνα ἄξιο ποὺ ἀπαιτεῖ δικαιοσύνη!...

Ἡ Μαντελὲν ἔρριξε πάνω του τὴ ματιά της κι' ἀνασκίρτησε, βλέποντας τὴν ειλικρίνεια καὶ τὴν τιμὴ ζωγραφισμένες στὸ πρόσωπό του. Κι' ἐπανέλαβε μηχανικὰ τὶς τελευταῖες λέξεις τοῦ Ρομπέρ:

— Ἕνας ἀθῶος, ποὺ ἀπαιτεῖ δικαιοσύνη;

— Ναί Μαντελέν! Τὸ ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ πὼς εἶμαι ἀθῶος!

— Τὰ ἴδια λόγια προφέρατε καὶ στὸ δικαστήριο... Δὲ σᾶς πιστεύω... Δὲ μπορεῖ νὰ γελάστηκε ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη, ποὺ σᾶς καταδίκασε!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

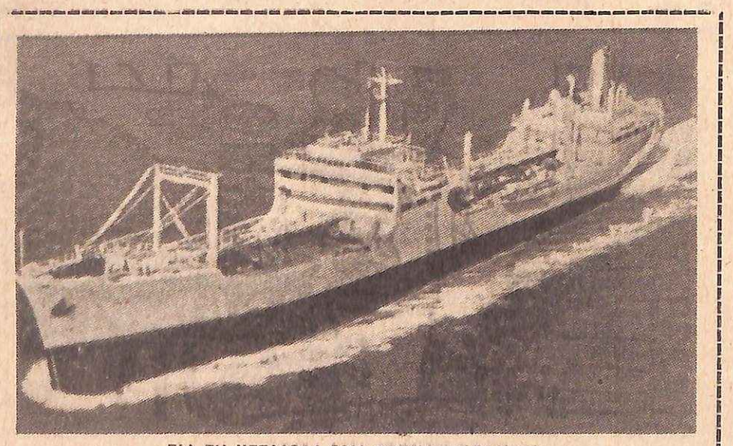

ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΑΦΟΡΑ 7000 ΤΟΝΝΩΝ ΚΡΑΣΙΟΥ

Τὸ «Ἀντζελο Πέτρι» εἶναι τὸ πρῶτο πλοῖο ποὺ κατασκευάστηκε στὴν Ἀμερικὴ γιὰ ἕνα ἐντελῶς πρωτότυπο σκοπό. Τὸ νέο σκάφος μοιάζει πολὺ μὲ τὰ γνωστὰ πετρελαιοφόρα, ἀλλὰ προορίζεται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ μεταφορὰ κρασιοῦ. Τὸ «Ἀντζελο Πέτρι» μπορεῖ νὰ μεταφέρη σὲ κάθε ταξίδι του 7.000 τόννους κασσιοῦ, ποὺ τοὺς κατανέμει καταλλήλως μέσα στὶς εἰδικὲς διαμερισμένες του.

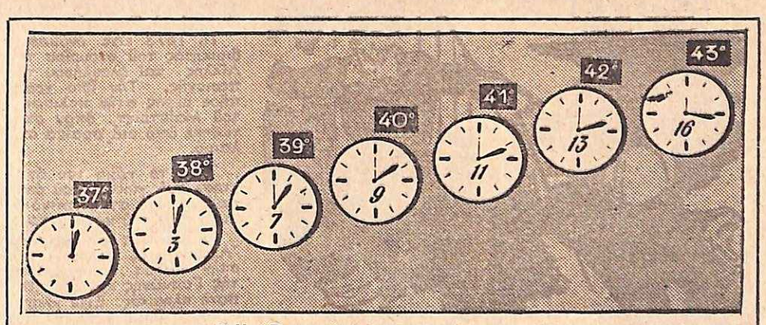

Ἡ τεχνικὴ τοῦ λουτροῦ Η. Ἔπειτα ἀπὸ 3 θὰ ἀνεβάσωμε τὴ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ στοὺς 38 βαθμούς, ἔπειτα ἀπὸ 7' (ἀπὸ τὴν ἔναρξι τοῦ λουτροῦ) στοὺς 39, ἔπειτα ἀπὸ 9' στοὺς 40, ἔπειτα ἀπὸ 11' στοὺς 41, ἔπειτα ἀπὸ 13' στοὺς 42 καὶ ἔπειτα ἀπὸ 16' στοὺς 43.

ΤΑ ΘΕΡΜΑ ΛΟΥΤΡΑ Η

Μποροῦν νὰ γίνωνται στὸ σπίτι

ΔΥΟ εἶναι οἱ κυριώτεροι λόγοι ποὺ κάνουν πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν θερμῶν λουτρῶν: ἡ ἔλλειψι ἐπαρκοῦς χρόνου καὶ ἡ ἔλλειψι χρημάτων. Ξεκινώντας ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ἕνας Ρῶσος ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Σαλμανὼφ ἐπινόησε τὸ «λουτρὸ Η», ἀπὸ τὸ ὁποῖο μποροῦν ὅλοι νὰ ἐπωφεληθοῦν χωρὶς μεγάλα ἔξοδα καὶ χωρὶς ἀπώλεια χρόνου.

Τὰ «λουτρὰ Η», ποὺ ἡ θερμοκρασία τους αὐξάνει προοδευτικά, δημιουργοῦν ἕνα τεχνητὸ πυρετό, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἄφθονη ἐφίδρωσι. Ὁ πυρετὸς καὶ ἡ ἐφίδρωσι εἶναι τὰ κυριώτερα μέσα αὐτοαμύνης τοῦ ἀσθενοῦς ὀργανισμοῦ. Τὰ λουτρὰ τοῦ Ρώσου ἐπιστήμονος ὑποβοηθοῦν. λοιπόν, τὴ φυσικὴ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ, χωρὶς νὰ τὸν ἐκθέτουν σὲ κανένα κίνδυνο.

Τὰ λουτρὰ αὐτὰ μπορεῖ νὰ εἶναι γενικὰ ἢ μερικά. Ποιὰ εἶναι σὲ γενικὲς γραμμὲς ἡ τεχνική τους:

Γεμίζομε τὸ μπάνιο μὲ νερὸ θερμοκρασίας 37 βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μποῦμε στὸ μπάνιο καὶ κατὰ τὰ ἑπόμενα τρία λεπτὰ ἀνεβάζομε τὴ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ στοὺς 38 βαθμούς Ἔπειτα ἀπὸ ἄλλα δύο λεπτά, ἀνεβάζομε τὴ θερμοκρασία στοὺς 38½ βαθμούς. Ἔπειτα ἀπὸ ἄλλα δύο λεπτά, δηλαδὴ ἑπτὰ λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μπήκαμε στὸ λουτρό, θὰ αὐξήσωμε τὴ θερμοκρασία σὲ 39 βαθμούς. Ὕστερα ἀπὸ ἄλλα δύο λεπτά, θὰ φθάσωμε στοὺς 40 βαθμούς. Ἔπειτα ἀπὸ ἄλλα δύο λεπτά, στοὺς 42 βαθμούς. Ἔπειτα ἀπὸ ἄλλα τρία λεπτά, δηλαδὴ 16 λεπτὰ ἀπὸ τὴν ἔναρξι τοῦ λουτροῦ, θὰ φθάσωμε στοὺς 43 βαθμούς. Θὰ μείνωμε στὸ μπάνιο ἄλλα τρία λεπτά. Θὰ βγοῦμε κατόπιν κι' ἀφοῦ σκουπιστοῦμε γρήγορα, θὰ πέσωμε στὸ κρεβάτι καὶ θὰ σκεπαστοῦμε μὲ μιὰ ἢ περισσότερες μάλλινες κουβέρτες. Στὴ θέσι αὐτή, θὰ πιοῦμε μὲ μικρὲς γουλιὲς ἕνα ζεστὸ ρόφημα.

Τελικὰ ὅμως, εἶχε ἀποκτήσει τὴν πεποίθησι πὼς δὲν εἶχε γελαστῆ. Ὁ γιατρὸς εἶχε ἀποδώσει τὶς ἀμφιβολίες της στὴν ἀδυναμία τῆς ὑγείας της. Ἡ συνείδησί της εἶχε ἡσυχάσει.

Τὸ τοπικὸ λουτρό, ποὺ γίνεται συνηθέστερα στοὺς πήγεις τῶν χεριῶν ἢ στὰ πόδια εἶναι πιὸ ἁπλό. Βάζομε τὰ χέρια ἢ τὰ πόδια μέσα σὲ μιὰ λεκάνη μὲ νερὸ θερμοκρασίας 37 βαθμῶν. Κάθε δυὸ λεπτά, ἀνεβάζομε τὴ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ κατὰ δύο βαθμούς, ὥσπου νὰ φτάσωμε στοὺς 43. Θὰ ἀφήσωμε τὰ χέρια ἢ τὰ πόδια μέσα σ' αὐτὸ τὸ λουτρὸ ἐπὶ 10 λεπτά. Πρέπει κατόπιν νὰ ξεκουραστοῦμε στὸ κρεβάτι ἢ σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα ἐπὶ σαράντα τουλάχιστον λεπτά.

Ἡ αὔξησι τῆς θερμοκρασίας θὰ γίνεται μὲ τὴν προσθήκη ζεστοῦ νεροῦ μέσα στὸ μπάνιο.

Ὁ τεχνητὸς πυρετὸς ποὺ προκαλεῖται μὲ τὸ «λουτρὸ Η» ἔχει διάφορα εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Προμηθεύει στὸν ὀργανισμὸ στέρεα θερμότητα, ὅλαδὴ θερμότητα ποὺ δὲν ὀφείλεται στὴν ἐπίδρασι μικροβίων. Αὐξάνει τὶς καύσεις τῶν ἱστῶν. Ἐπιφέρει διαστολὴ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων, ποὺ διασχίζουν τὰ σπλάχνα καὶ τὸ δέρμα. Ἐνισχύει, τέλος, ὅλες τὶς βασικὲς λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ ἄφθονη ἐφίδρωσι, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ λουτρό, προκαλεῖ τὴν ἀποβολὴ τῶν τοξικῶν οὐσιῶν ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ στοὺς ἱστούς. Ὁ ὀργανισμὸς ἔτσι ἀποτοξινώνεται, οἱ νοσηρὲς ἐπεξεργασίες ἀναχαιτίζονται καὶ οἱ ἀλογώσεις ὑποχωροῦν.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὸ «λουτρὸ Η» ἐνδείκνυται σὲ πολλὲς μολυσματικὲς ἀσθένειες, ὅπως ἡ σηψαιμία, ἡ διφθερῖτις, ἡ ὀστρακιά, ἡ ἰλαρὰ κτλ. Ἐπίσης στὶς ἀσθενικὲς καὶ ρευματικὲς παθήσεις. Τὰ τοπικὰ λουτρὰ Η, ἐξ ἄλλου, στὰ ἄνω ἄκρα, ὑποβοηθοῦν τὴ θεραπεία τῆς ἰγμορίτιδος. τῆς ὠτίτιδος, τῆς φαρυγγίτιδος κτλ. Στὰ κάτω ἄκρα, τέλος καλυτερεύουν τὶς φλεβίτιδες καὶ τοὺς κιρσοὺς καὶ συντελοῦν στὴ θεραπεία τους.

Ἀλλὰ τὰ «λουτρὰ Η» ἐπιδροῦν ἐπίσης εὐεργετικὰ στὶς παθήσεις τοῦ ἥπατος καὶ τῶν νεφρῶν, στὶς νευρικὲς δυστονίες κτλ.

Δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν ἀντενδείξεις γιὰ τὰ «λουτρὰ Η». Μερικὲς προφυλάξεις, ὡστόσο, εἶναι ἀπαραίτητες. Κατὰ τὰ πρῶτα 4—5 λουτρὰ δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾶμε τοὺς 40 βαθμούς. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ 6ο λουτρό, μποροῦμε νὰ φθάσωμε στοὺς 41 βαθμοὺς καὶ θὰ ξεπεράσωμε τοὺς 41 βαθμοὺς μετὰ τὸ 12ο λουτρό.

Μποροῦμε, ἐξ ἄλλου, νὰ προσθέσωμε στὸ νερὸ χημικὲς ἢ φυτικὲς οὐσίες, ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις. Στὸ ἔκζεμα π. χ. μποροῦμε νὰ προσθέσωμε 400 περίπου γραμμάρια καρυδόφυλλα. Ἐναντίον τῶν δερματικῶν παθήσεων, 200 περίπου γραμμάρια διττανθρακικοῦ νατρίου (σόδας). Ἐναντίον τῆς φλεβίτιδος καὶ τῆς θρομβοφλεβίτιδας 200 περίπου γραμμάρια διττανθρακικ

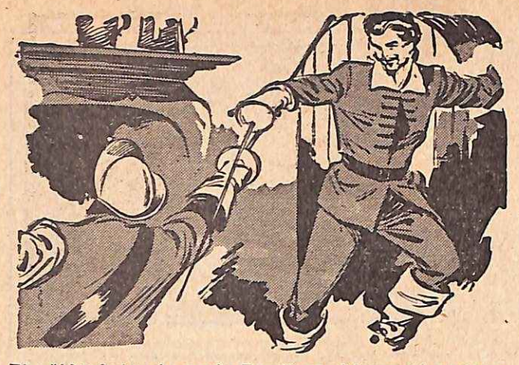

Την άλλη ήμέρα ό νεαρὸς Γασκῶνος πλήγωσε σὲ μονομαχία ἕναν ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τοῦ Ρισελιέ...

ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ "ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ„

Οἱ μονομαχίες καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ ντ' Ἀρτανιάν

ΠΟΙΟΣ δὲν ἔχει διαβάσει τοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακες» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ; Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι φανταστικὸ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Ἀλλ' οἱ ἥρωές του ἦταν πρόσωπα ποὺ ἔζησαν πραγματικὰ καὶ ποὺ ἔχουν στὸ ἐνεργητικό τους πράξεις ἀνδρείας καὶ ἡρωϊσμοὺς πολὺ μεγαλύτερους ἴσως ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀφηγεῖται ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος τους.

Οἱ ἥρωες τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων» εἶναι ὡς γνωστόν, τέσσερις: ὁ Ἀραμις, ὁ Πόρθος, ὁ Ἄθως καὶ ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸν τελευταῖο.

Ὁ ντ' Ἀρτανιὰν ἦταν ὁ πέμπτος ἀπὸ τοὺς ὀκτὼ γιοὺς τοῦ Βεοτράνδου ντὲ Μπάτζ, ἄρχοντος τοῦ Καστελμὸρ στὴ Γασκώνη, καὶ τῆς Φρανσουὰζ ντὲ Μοντεσκιού. Κατὰ τὴ γέννησή του, τοῦ εἶχαν δοθῆ τὰ ὀνόματα Ἀρνὼ καὶ Κάρολος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διάλεξε μόνο τὸ δεύτερο.

Τὸ 1640, πέντε χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, ὁ Κάρολος ντὲ Μπάτζ πῆρε τὸ ὄνομα ντ' Ἀρτανιάν, ἀπὸ ἕνα κτῆμα ποὺ εἶχε ἡ μητέρα του στὰ Ἄνω Πυρηναῖα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Παρίσι, ἔχοντας στὴν Πηρηναία, καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ ταξίδι κι' ἄλλα δεκαπέντε γιὰ τὰ πρῶτα του ἔξοδα. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, εἶχε ἐπίσης ἕνα συστατικὸ γράμμα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πατέρας του πρὶν πεθάνη γιὰ τὸν Ἰωάννη ντὲ Τρεβίλ, ποὺ ἦταν ὑπαρχηγὸς τῶν βασιλικῶν στρατῶν καὶ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Ἀρτανιὰν μόλις εἶχε κλείσει τὰ δεκαεφτὰ χρόνια του.

Ὁ Τρεβίλ, Γασκῶνος ἐπίσης, εἶχε συγκεντρώσει γύρω του πολλοὺς νεαροὺς συμπατριώτες του καὶ τοὺς εἶχε κατατάξει στὸ σῶμα τῶν σωματοφυλάκων ἢ στοὺς βασιλικοὺς φρουρούς, ποὺ διοικοῦσε ὁ γαμπρός του ντὲζ Ἐσσάρ. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρίσκονταν ὁ Πόρθος, ὁ Ἀραμις κι' ὁ Ἄθως. Ὁ ντ' Ἀρτανιὰν συνδέθηκε ἀμέσως μαζί τους καί, τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἔφτασε στὸ Παρίσι, χρησίμευσε ὡς τέταρτος σὲ μιὰ μονομαχία τους μὲ τοὺς ντὲ Ζυσσάν, ντὲ Μπισκαρά, ντὲ Καγιουσὰκ καὶ ντὲ Βερναζοῦ. Ὁ ντ' Ἀρταναὶν πλήγωσε τὸν τελευταῖο, ποὺ ἦταν λοχαγὸς στὸ σύνταγμα τῆς Ναβάρας. Ἔπειτα, ὅμως, ἔγιναν οἱ καλύτεροι φίλοι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ νεαρὸς Γασκώνος πλήγωσε σὲ μονομαχία ἕνα ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τοῦ καρδιναλίου Ρισελιέ, ποὺ τὸν εἶχε ἀποκαλέσει εἰρωνικὰ «μαθητευόμενο σπαθιστή». Οἱ δυὸ αὐτὲς μονομαχίες τοῦ ἐξησφάλισαν μεγάλη φήμη.

Τὸν ἴδιο χρόνο, ὁ ντ' Ἀρτανιὰν διακρίθηκε στὴν πολιορκία τοῦ Ἀρρᾶς.

Στὸ Παρίσι, ἔμενε στὸ σπίτι ἑνὸς ταβερνιάρη, τοῦ Μπονασιέ, ποὺ φαίνεται ὅτι ἡ γυναῖκα του ἦταν φίλη του. Ἡ κυρία Μπονασιὲ ὅμως δὲν εἶχε, καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ ἀνάκτορα, ὅπως τὴν παρουσιάζει ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς στὸ μυθιστόρημά του. Ἂς προσθέσωμε, ἄλλωστε, ὅτι οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες τοῦ ντ' Ἀρτανιὰν ἦταν ἀναρίθμητες κι' ὅτι μερικὲς ἀπὸ τὶς φίλες του ἀνῆκαν στὶς μεγαλύτερες οἰκογένειες τῆς Γαλλίας.

Ὁ ντ' Ἀρτανιὰν πολέμησε κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ πρίγκηπα Κοντὲ καὶ τοῦ Τυρὲν σὲ πολλὲς μάχες καὶ διακρίθηκε πάντα γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρεία του.

Ὁ Λουδοβίκος 14ος κι' ὁ Μαζαρίνος, ποὺ διαδέχθηκε τὸν Ρισελιέ, τὸν εἶχαν σὲ μεγάλη ἐκτίμησι. Τὸ 1659 ἔγιναν οἱ γάμοι του στὸ ἀνάκτορο τοῦ Λούβρου μπροστὰ στὸ βασιλιά, τοὺς βασιλικοὺς πρίγκηπες καὶ τὸ Μαζαρίνο, μὲ τὴν Καρλόττα -Ἄννα ντὲ Σανλεσύ, βαρώνη ντὲ Σαὶν - Κρουά, ποὺ τοῦ ἔδωσε γιὰ προῖκα τὴ βαρωνία τοῦ Νταμᾶ, ἕνα μεγάλο κτῆμα στὸ Σαλὸν καὶ ὀγδόντα χιλιάδες λίβρες, ποσὸν σημαντικώτατο γιὰ τὴν ἐποχή. Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ὁ Λουδοβίκος 14ος τὸν ὠνόμασε ὑπαρχηγὸ τῶν σωματοφυλάκων του.

Ὁ ντ' Ἀρτανιὰν διακρίθηκε ἐπίσης καὶ στὸ διπλωματικὸ στάδιο. Ἔφερε εἰς πέρας πολλὲς ἀποστολὲς στὴν Ἀγγλία, στὴν Ἱσπανία καὶ τὴ Γερμανία.

Τὸ 1673 εἶχε ὀνομαστῆ διοικητὴς τοῦ φρουρίου τῆς Λίλλης καὶ ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς. Τὸν ἴδιο χρόνο πῆρε μέρος στὴν πολιορκία τοῦ Μαίστριχτ, ὅπου σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὸ λαιμό.

Ἀπὸ τὸ γάμο του ἀπόχτησε δυὸ γιούς, ποὺ ἀκολούθησαν τὸ στρατιωτικὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα τους.

Ὁ Ἐρρίκος ντ' Ἀραμὶ (ὁ Ἀραμις), ἐξ ἄλλου, ἀνῆκε στὴν παληὰ ἀριστοκρατία τῆς Γασκώνης καὶ δὲν ἦταν ποτὲ κληρικός. Εἶχε κληρονομήσει, ὅμως, ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸ δικαίωμα νὰ εἰσπράττει μιὰ δεκάτη ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Βικεντίου στὸ Ὀλερόν. Ἦταν συγγενὴς τοῦ Τρεβὶλ καὶ ὑπηρέτησε δεκαπέντε χρόνια στοὺς στρατοὺς τοῦ βασιλιᾶ. Τὸ 1650 πῆρε ὡς σύζυγο τὴν Ἰωάννα ντὲ Μπεάρν - Μπονάς, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέκτησε δυὸ γιούς, ποὺ πέθαναν πολὺ νέοι, καὶ μιὰ κόρη. Γιὰ τὴ στρατιωτική του δράσι ὡστόσο, ξέρομε ἐλάχιστα πράγματα.

Αὐθεντικὸ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Ἄθω. Λεγόταν Ἀρμάνδος ντὲ Σιλέγκ ντ' Ἀτὸς ντ' Ὠτεβίλ καὶ καταγόταν ἐπίσης ἀπὸ τὴ Γασκώνη. Ἀνῆκε κι' αὐτὸς στοὺς σωματοφύλακες κι' εἶχε διακριθῆ σὲ πολλὲς μάχες. Πέθανε στὶς 21 Δεκεμβρίου 1643, τρία χρόνια μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ ντ' Ἀρτανιὰν στὸ Παρίσι. Τὸ σχετικὸ ἔγγραφο ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ὁ Ἀρμάνδος ντ' Ἀτὸς ντ' Ὠτεβίλ, βασιλικὸς σωματοφύλαξ, βρέθηκε νεκρὸς κοντὰ στὸ φράχτη τοῦ Πρὲ-ὠ-Κλέρ». Ὁ Ἄθως εἶχε βρῆ τὸ θάνατο σὲ κάποια ἀπὸ τὶς πολλὲς μονομαχίες του. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιπάλου του εἶναι ἄγνωστο.

Ὁ Πόρθος, τέλος, ὁ γίγας τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, εἶχε γεννηθῆ στὸ Πῶ, τὴν πατρίδα τοῦ Ἐρρίκου 4ου, καὶ τὸ ἀληθινό του ὄνομα ἦταν Ἰσαὰκ ντὲ Πορτῶ. Ὁ πατέρας του εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιγραμματέως τῶν παραλαμένων τοῦ Μπεάρν. Ἦταν ἐπίσης σύμβουλος τοῦ βασιλιᾶ καὶ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ πυροβολικοῦ τῆς Ναβάρας.

Ὁ Ἰσαὰκ ντὲ Πορτὼ ἀναφέρεται σὲ δυὸ καταστάσεις σωματοφυλάκων. Ἀλλὰ δὲν ξέρομε πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράσι του.

Ἂς προσθέσωμε ἀκόμη ὅτι ἡ λέξι σωματοφύλακες δὲν ἀποδίδει ἀκριβῶς τὴν ἀντίστοιχη τοῦ γαλλικοῦ κειμένου. Ἡ λέξι «μουσκεταὶρ» σημαίνει τυφεκιοφόρος. Στὴ Γαλλία, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου 13ου ὑπῆρχε ἀρχικὰ ἕνα λόχος βασιλικῶν τυφεκιοφόρων, ἀπὸ 250 ἄνδρες, ποὺ προέρχονταν ὅλοι ἀπὸ οἰκογένειες εὐγενῶν. Φοροῦσαν «ἕνα γαλάζιο χιτώνιο μὲ ἀσημένια κρόσια καὶ ἵππευαν φαιὰ ἄλογα». Ἀργότερα, ὁ Λουδοβίκος 14ος ἵδρυσε καὶ δεύτερο λόχο, ποὺ οἱ ἄνδρες του ἵππευαν μαῦρα ἄλογα. Ἔτσι ὑπῆρχαν «φαιοὶ» καὶ «μαῦροι» τυφεκιοφόροι. Στοὺς δυὸ αὐτοὺς λόχους προστέθηκε ἀργότερα καὶ τρίτος.

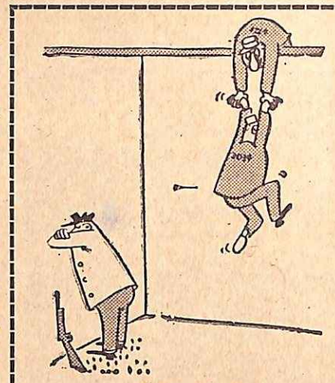

— . . . . 8, 9, 10! Κρυφτήκατε; Βγαίνω!

—"Ωστε γι' αὐτὸ μὲ πῆρες στὸ τηλέφωνο; Γιὰ νὰ μοῦ πῆς νὰ μὴν τριγυρνάω μὲ βρεμένα πόδια στὸ σπίτι;

— Αὐτὴ εἶναι ἡ... ἄνοιξι, ποὺ σὲ πειράζει τώρα τὸ Μάρτη καὶ σοῦ φέρνει ὕπνο;

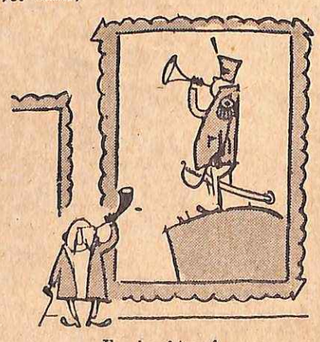

Χωρὶς λόγια!

"Ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος ΤΗΣ ΡΟΖΜΑΡΙ ΝΙΤΡΙΜΠΙΤ!„

Ὁ δράστης τοῦ σκοτεινοῦ ἐγκλήματος τῆς Φραγκφούρτης προσφέρεται νὰ παραδεθῆ, ἀλλὰ μὲ οἰκονομικὰ ἀνταλάγματα!

Ἡ μυστηριώδης δολοφονία τῆς Ροζμαρὶ Νίτριμπιτ, ποὺ ἀπασχόλησε, καθὼς ξέρομε, ἀμέτρητες φορὲς τὸν ἡμερήσιο καὶ τὸν περιοδικὸ τύπο καὶ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ γιὰ τὸ γύρισμα τῆς γνωστῆς ταινίας «Ροζμαρί», ποὺ εἶδαν πρόσφατα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐξακολουθεῖ νὰ μένη ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σκοτεινὰ ἀστυνομικὰ αἰνίγματα τῆς ἐποχῆς μας.

Ἀπὸ τοὺς 377 ὑπόπτους, ποὺ ὑποβλήθηκανε σ' ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισι ἀπὸ τὴν γερμανικὴ ἀστυνομία, μονάχα ἕνας, ὁ στενὸς φίλος τῆς δολοφονημένης Χάϊντς Πόλμαν, εἶχε ἀρκετὰ ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα ἐναντίον του, ὥστε νὰ προφυλακιστῆ. Ἀλλὰ ἀπὸ τὶς πολυάριθμες ἐνδείξεις, ποὺ εἶχαν στὰ χέρια τους, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ μπόρεσαν νὰ ὁδηγηθοῦν στὴν θετικὴ καὶ συγκεκριμένη ἀπόδειξι γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Πόλμαν, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογήση τὴν παράτασι τῆς προφυλακίσεώς του καὶ τὴν παραπομπή του σὲ δίκη. Ἔτσι, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ἀναγκάστηκαν ν' ἀφήσουν τὸν Πόλμαν ἐλεύθερο — καί, ἀπὸ τότε, ἕνας ἀκόμη σκοτεινότερος πέπλος μυστηρίου κάλυψε τὴν συγκλονιστικὴ ὑπόθεσι.

Ξαφνικά, ὅμως, ἐνῶ φαινόταν πὼς ἡ ὑπόθεσι Νίτριμπιτ θὰ ἔμπαινε ὁριστικὰ στὸ ἀρχεῖο, παρουσιάστηκε ἕνας ἄγνωστος, ἰσχυριζόμενος πὼς αὐτὸς εἶχε δολοφονήσει τὴν περίφημη Γερμανίδα ἑταίρα! Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, δὲν παρουσιάστηκε ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἕστειλε ἕνα γράμμα, δακτυλογραφημένο καὶ ἀνυπόγραφο, σὲ τέσσερες συγχρόνως διευθύνσεις: Στὰ γραφεῖα τῆς Ἰντερπὸλ στὸ Παρίσι, στὰ γραφεῖα τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ στὸ Λονδῖνο καὶ στὶς ἀστυνομίες τοῦ Ἀμβούργου καὶ τῆς Φραγκφούρτης. Καὶ τὰ τέσσερα πανομοιότυπα γράμματα εἶχαν ταχυδρομηθῆ, καθὼς φαινόταν ἀπὸ τὶς σφραγῖδες, ἀπὸ τὴν ἴδια πόλι, τὴν Κολωνία.

«Εἶμαι ὁ δολοφόνος! ἔγραφε ὁ ἄγνωστος. Στραγγάλισα τὴν Ροζμαρὶ Νίτριμπιτ στὶς 20 Ὀκτωβρίου καὶ ὥρα 18.30', καὶ μπορῶ νὰ ἀποδείξω μὲ λεπτομέρειες πὼς ἐγὼ ἤμουν ὁ ἔνοχος. Γιατὶ τὴν σκότωσα; Οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ ξέρω. Εἶμαι σχιζοφρενής. Δυὸ φορὲς στὴ ζωή μου, ἔχω κλειστῆ σὲ φρενοκομεῖο. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ ν' ἀποκαλύψω ποιὸς εἶμαι, ἂν δὲ μοῦ δοθοῦν ὡρισμένες ἐγγυήσεις. Ἀγαπῶ μιὰ νέα κοπέλλα καὶ εἶμαι ἀρραβωνιασμένος μαζί της. Δὲν ξέρει τίποτε καὶ δὲν ὑποψιάζεται τὸ παραμικρὸ γιὰ τὴν ἀναμιξί μου σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὁ ὅρος μου εἶναι νὰ μὴ μάθη ποτὲ τὴν ἀλήθεια».

Οἱ ἀστυνομικοί, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, δὲν ἔδωσαν καμμιὰ σημασία στὸ σύντομο αὐτὸ καὶ ἐντελῶς ἀόριστο γράμμα. Οἱ περιπτώσεις ἀτόμων, λίγο ἢ πολὺ ἀνισόρροπων, ποὺ κατηροῦν τὰ ἴδια τὸν ἑαυτό τους γιὰ ἔνοχα ἑνὸς δυσκολοεξιχνίαστου ἐγκλήματος, εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ σπάνιες. Σ' ὅλες σχεδὸν τὶς μεγάλες ὑποθέσεις, ὅταν ἀπασχολῆται ἐπὶ πολὺν καιρὸ ἡ ἀστυνομία κι' ἀρχῆ νὰ βρεθῆ ὁ δράστης, πάντα κάποιος παρουσιάζεται γιὰ νὰ «ὁμολογήση» πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος. Ὁ διάσημος, μάλιστα, Ἀμερικανὸς ψυχίατρος Ἔντουαρντ Κέλλερ ἔχει ἐκδώσει καὶ διεξοδικὴ μελέτη γιὰ τοὺς περίεργους αὐτοὺς αὐτοκατηγορουμένους, ποὺ ἄλλοι παρακινοῦνται στὴν πρᾶξι τους ἀπὸ νοσηρὴ ματαιοδοξία, ἄλλοι ἀπὸ ὑποσυνείδητο «πλέγμα ἐνοχῆς», δημιουργημένο ἀπὸ ἀσκετες πρὸς τὸ συγκεκριμένο ἔγκλημα αἰτίες, ἄλλοι ἐπειδὴ μὲ τὴν ἐξημμένη φαντασία τους ἔπεισαν σιγὰ-σιγὰ τὸν ἑαυτό τους πὼς αὐτοὶ εἶναι οἱ ἔνοχοι κλπ.

Ὁ ἀνωνυμογράφος, λοιπόν, τῆς Κολωνίας ταξινομήθηκε, ἀπὸ τοὺς παραλήπτες τῶν ἐπιστολῶν του, στὶς κλασσικὲς αὐτὲς περιπτώσεις καὶ δὲ θὰ δίνοταν στὸ ζήτημα ἄλλη συνέχεια, ἂν, λίγες μέρες ἀργότερα, οἱ ἴδιοι παραλήπτες, δηλαδὴ ἡ Ἰντερπόλ, ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ καὶ οἱ ἀστυνομίες τοῦ Ἀμβούργου καὶ τῆς Φραγκφούρτης δὲν ἔπαιρναν καὶ δεύτερο γράμμα, πολὺ σαφέστερο, ἀναλυτικώτερο καὶ διεξοδικώτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Στὸ δεύτερο αὐτὸ γράμμα, ὁ παράξενος ἐπιστολογράφος ἐπαναλάμβανε πὼς ἦταν σχιζοφρενής, κατηγοροῦσε τοὺς ψυχιάτρους, ποὺ τὸν εἶχαν ἀφήσει ἐλεύθερο, ὡς...ἐμμέσους ἠθικοὺς αὐτουργοὺς τοῦ ἐγκλήματος, ἀποκάλυπτε πὼς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ροζμαρὶ Νίτριμπιτ, εἶχε σκοτώσει ἀκόμη μιὰ γυναῖκα τοῦ πεζοδρομίου στὸ Ἀμβοῦργο καὶ διατύπωνε, γιὰ τὴν παράδοσί του, ἀκόμη ἕναν ὅρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «νὰ μὴ μάθη τίποτε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του»: Ὑπενθύμιζε πὼς εἶχε προκηρυχθῆ ἀμοιβὴ 100.000 μάρκων — 700.000 δραχμῶν — γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴν σύλληψι τοῦ δολοφόνου τῆς Ροζμαρὶ καὶ ἀξίωνε νὰ δοθοῦν ἀπὸ τὸ ποσὸ αὐτὸ 50.000 μάρκα στὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τὴν Μαρία Κ. ἀπὸ τὴν Κολωνία — γιὰ εὐνοητοὺς λόγους, δὲν ἀποκάλυπτε παρὰ τὸ ἀρχικὸ τοῦ ἐπωνύμου του — καὶ νὰ μοιραστοῦν τὰ ὑπόλοιπα σὲ ἔντεκα ἄπορα κορίτσια τῆς Κολωνίας!

Φυσικά, ὅλα τὰ παραπάνω δὲν ἐνισχύανε κεφάλαιο τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἀξιοπιστία τοῦ ἐπιστολογράφου, ποὺ ἐπέμενε νὰ κατηγορῆ γιὰ ἐγκληματία τὸν ἑαυτό του. Ἀλλὰ τὸ γράμμα δὲν σταματοῦσε ὡς ἐδῶ. Πιστὸς στὴν ὑπόσχεσί του πὼς θ' ἀποκάλυπτε λεπτομέρειες, ποὺ θὰ πείθανε τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὁ ἄγνωστος προχωροῦσε στὴν περιγραφὴ αὐτῶν τῶν λεπτομερειῶν μὲ ἐξαιρετικὴ ἀκρίβεια καὶ σαφήνεια.

Διαβάζοντας τὴν περιγραφὴ αὐτή, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔμειναν ἄναυδοι. Γιατί, στὸ γράμμα, ἀναφερόντουσαν λεπτομέρειες, ποὺ τὶς ἤξερε μόνο ἡ ἀστυνομία καὶ τὶς εἶχε κρατήσει μυστικὲς ἀπὸ τὸν τύπο καὶ τὴν κοινὴ γνώμη, ἐπειδὴ ἡ κοινολόγησί τους θὰ διευκόλυνε τὸν δολοφόνο!

Τὸ ἴδιο ἴσχυε καὶ γιὰ τὶς λεπτομέρειες τοῦ φόνου τῆς γυναίκας τοῦ πεζοδρομίου στὸ Ἀμβοῦργο, ὅπου ἐπίσης ὁ ἔνοχος δὲν εἶχε γίνει δυνατὸ νὰ ἀνακαλυφθῆ. Ὅλες ἦταν ἀκριβέστατες καί, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲν εἶχαν, ὅταν ἔγινε τὸ ἔγκλημα, κοινολογηθῆ στὸν τύπο.

Τὴν φορὰ αὐτή, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν χαμογέλασαν ἀδιάφορα γιὰ τὶς ἀνώνυμες αὐτοκαταγγελίες. Σ' ὅλη τὴν Δυτικὴ Γερμανία, ἄρχισαν συστηματικὲς ἐρευνες, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ποιὸς κάτοικος τῆς Κολωνίας κλείστηκε δυὸ φορὲς στὸ ψυχιατρεῖο, πάσχοντας ἀπὸ σχιζοφρένεια ὥστε, νὰ ἀνακαλυφθῆ ὁ συντάκτης τῶν δύο ἐπιστολῶν.

Ἡ ἔρευνα, ὡστόσο, αὐτή, ὅπως πιστεύει ἡ ἴδια ἡ ἀστυνομία, εἶναι μᾶλλον ἀπίθανο νὰ καταλήξη σὲ θετικὰ ἀποτέλεσμα. Ὁ ἐπιστολογράφος, στὴν περίπτωσι ποὺ εἶναι πράγματι αὐτὸς ὁ δολοφόνος τῆς Νίτριμπιτ, δὲν θὰ ἔκανε τὴν ἀνοησία νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια σὲ μιὰ τόσο ἀποκαλυπτικὴ λεπτομέρεια, ποὺ θὰ ὁδηγοῦσε στὴν σύλληψί του.

Στὴν πραγματικότητα — διατείνονται οἱ Γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ — πρέπει νὰ ἰσχύη μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀκόλουθες ἐκδοχές:

1) Νὰ πρόκειται γιὰ ἕναν φαρσέρ, ποὺ, ἄγνωστο μὲ ποιὸ τρόπο, ἔμαθε τὶς ἀπόρρητες αὐτὲς λεπτομέρειες. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ ἀνακάλυψί του θὰ εἶχε σημασία, γιατὶ θὰ ὁδηγοῦσε ἴσως στὴν ἀνακάλυψι τοῦ πραγματικοῦ δολοφόνου.

2) Νὰ πρόκειται γιὰ τὸν πραγματικὸ δολοφόνο, ποὺ ἐπινόησε τὸ παραμύθι τῆς σχιζοφρενείας, γιὰ νὰ ρίξη τοὺς ἀστυνομικοὺς σὲ λανθασμένα ἴχνη.

3) Νὰ εἶναι, πράγματι, σχιζοφρενὴς ὁ δολοφόνος καί, φοβούμενος πὼς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ συλληφθῆ, νὰ ἐπιχείρησε νὰ ἐξασφαλίση ὡρισμένα ἀνταλλάγματα. Ἡ ἀστυνομία, πάντως, δὲν πρόκειται, φυσικά, νὰ παζαρέψη αὐτὰ τὰ ἀνταλλάγματα, ποὺ καὶ ἐξωφρενικὰ εἶναι καὶ σὲ χτυπητὴ ἀντίφασι ἔρχονται μεταξύ τους. Γιατὶ πῶς θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ μὴ μάθη τὴν ἀλήθεια ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, ὅταν καὶ τὴν ἀμοιβὴ τῶν 50.000 μάρκων θὰ εἰσπράξη γιὰ τὴ σύλληψί του καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός της θὰ ἐξαφανιστῆ γιὰ νὰ μπῆ στὴ φυλακὴ ἢ στὸ ψυχιατρεῖο;

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐνισχύει τὴν πεποίθησι τῶν ἀστυνομικῶν πὼς μᾶλλον μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ πρῶτες ἐκδοχὲς ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα, ὁπότε δὲ θὰ εἶναι τόσο εὔκολη ἡ διαλεύκανσι τοῦ μυστηρίου

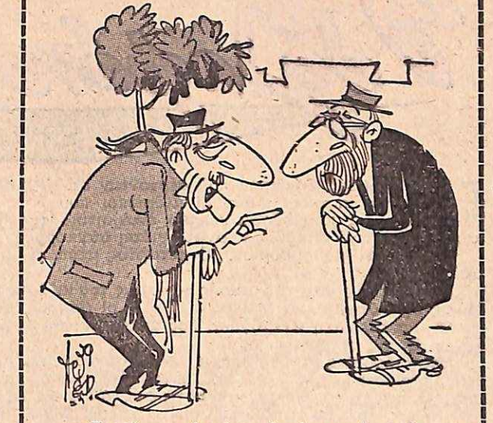

— Χαρίδημε, νὰ κάνης ὁρμόνες γιὰ νὰ δῆς τὴν ὑγειά σου, ὅπως τὴν εἶδα κι' ἐγώ...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

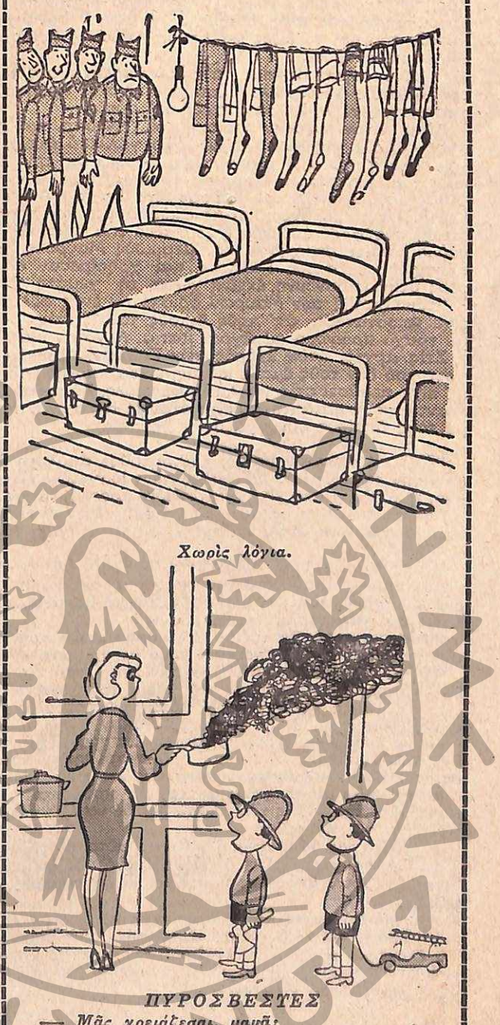

Χωρὶς λόγια.

ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ

— Μᾶς χρειάζεσαι, μαμᾶ;

Ὁ δολοφόνος Τιμωρήθηκε!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑΣ θόρυβος θημάτων ποὺ σέρνονταν βαρειὰ στὶς πλάκες — σὰν οἱ ἄνθρωποι ποὺ βάδιζαν νὰ κρατοῦσαν κάποιο ἐνοχλητικὸ φορτίο — ἔκαμε τὸ λοχαγὸ Ντερβὶλ ν' ἀνατριχιάση σύγκορμος.

— Κατάρα! μουρμούρισε. Ὁ τέταρτος μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα!...

Ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς μικρῆς κάμαρᾶς του κι' ἔσκυψε ἔξω. Μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνη. Ἀλλ' οἱ ἄσπροι τοίχοι ρίχνανε μιὰ ἀδύνατη ἀνταύγεια, ποὺ ἐπέτρεψε στὸ λοχαγὸ νὰ ξεχωρίζη τὶς σιλουέτες.

Ἦταν τέσσερις στρατιῶτες, μ' ἕνα ὑπαξιωματικό. Καὶ κουβαλοῦσαν ἕνα μακρουλὸ ὄγκο... ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα! Πλησιάσανε καὶ τὸν ἀπόθεσαν μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἀξιωματικοῦ τους. Ἦταν ἕνα ἀποκεφαλισμένο πτῶμα. Δίχως νὰ ζητήση ἄλλες ἐξηγήσεις, σὰν νἄξερε γιὰ τί ἐπρόκειτο, ὁ λοχαγὸς τοὺς ρώτησε:

— Ποιός εἶναι;

— Ὁ Μύλλερ, τῆς 2ας διμοιρίας, ἀπάντησε ὁ ὑπαξιωματικός. Ἦταν σκοπὸς ἀπόψε. Τὸν χτυπήσανε στὴν πλάτη μὲ μαχαῖρι, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους... Ὕστερα ὁ φονιὰς ἔκοψε τὸ κεφάλι του καὶ τὸ πῆρε μαζί του. Ἀκριβῶς ὅπως στὶς τρεῖς ἄλλες περιπτώσεις!

— Εἰδοποιῆστε ἀμέσως τοὺς δυὸ ὑπολοχαγοὺς καὶ τὸ γιατρό, διάταξε ὁ Ντερβίλ. Πέστε ἐπίσης στὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἀποσπάσματος τῶν Μαύρων ναρθῆ κι' αὐτός.

Αὐτὰ γίνονταν στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀντράρ, ποὺ βρίσκεται στὴν καρδιὰ τῆς Μαυριτανίας. Τὸ γαλλικὸ ἐκεῖνο φρούριο εἶχε χτιστῆ κοντὰ σ' ἕνα πηγάδι, φόρεια ἀπ' τὴν Ἀτάρ, τὴν πόλι τῶν φανατικῶν Μαύρων, τὸ ὁρμητήριο τῶν τρομερῶν Ἀσάϊ ποὺ ἀγωνίζονταν λυσσασμένα κατὰ τοῦ ξένου κατακτητῆ. Τὸ μικρὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ φρούριο, ἀποτελεῖτο ἀπὸ μιὰ διμοιρία ζουάβων, δυὸ διμοιρίες σπαχήδων καὶ μερικοὺς Μαύρους, ποὺ εἶχαν προσχωρήσει στοὺς Γάλλους καὶ χρησίμευαν σὰν ὁδηγοί τους στὴν ἐπικίνδυνη ἐκείνη χώρα, τὴ γεμάτη παγίδες.

Ἐπικεφαλῆς τῶν Μαύρων βρισκόταν ἕνας φύλαρχος, ποὺ εἶχε ἀποστατήσει ἀπ' τοὺς δικούς του. Ἦταν ἕνας γέρος, μὲ τραχὺ πρόσωπο κι' ἄγρια ματιά. Λεγόταν Μωχαμέτ.

Στὶς ἀρχές, ἦταν ἐχθρὸς τῶν Γάλλων. Ἔπειτα, γιὰ λόγους ποὺ δὲν τοὺς ἔμαθε κανείς, εἶχε ἀπαρνηθῆ τὴ φυλή του κι' εἶχε περάσει στὶς γαλλικὲς γραμμές. Τὸ παλιὸ μῖσος του ἐναντίον τῶν κατακτητῶν εἶχε στραφῆ τώρα ἐναντίον ἐκείνων μὲ τοὺς ὁποίους συνεργαζόταν ὡς τότε.

★

Ἐδῶ κι' ἀρκετὸν καιρό, ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη ἠρεμία σ' ὅλη τὴν περιφέρεια. Οἱ φυλὲς τῶν ἰθαγενῶν εἶχαν ὑποταχθῆ, ἢ τουλάχιστον εἶχαν καταθέσει προσωρινὰ τὰ ὅπλα.

Μὰ νά ποὺ ἡ σειρὰ αὐτὴ τῶν ἀνεξήγητων ἐγκλημάτων μὲ τοὺς ἄγνωστους δράστες εἶχε ἔρθει νὰ ταράξη τὴ ζωὴ τοῦ φρουρίου!

Ὡστόσο, οἱ ἐχθροὶ βρίσκονταν μακρυά. Οἱ περίπολοι δὲν εἶχαν σημειώσει πουθενὰ τὴν παρουσία τους κοντὰ στὸ φρούριο. Κι' ὅμως, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, ὁ θάνατος φτερούγιζε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν Γάλλων.

Τέσσερις φορὲς ὡς τώρα, εἶχαν βρῆ ἕνα ἀπ' τοὺς φρουροὺς τῶν προχωρημένων φυλακίων τους μὲ κομμένο κεφάλι!

Τὸ τέταρτο θῦμα ἦταν ὁ στρατιώτης, ποὺ τὸ πτῶμα του βρισκόταν τώρα μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ λοχαγοῦ.

— Τί γνώμη ἔχετε γιὰ ὅλ' αὐτά; ρώτησε ὁ Ντερβὶλ τοὺς συντρόφους του, ὅταν συγκεντρώθηκαν γύρω του.

— Τὸ ἔγκλημα φέρνει τὴ σφραγίδα του, εἶπε ὁ ὁπολοχαγὸς τῶν ζουάβων. Ὁ τρόπος ποὺ σκοτώθηκαν αὐτοὶ οἱ τέσσερις ἄνθρωποι, φανερώνει πὼς ὁ δράστης εἶναι Μαῦρος. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς θὰ πρόκειται γιὰ κάποιο φανατικό, τῆς φυλῆς τῶν Ἀσάϊ. Μὰ δὲ νομίζω πὼς θἄναι εὔκολο νὰ τὸν πιάσουμε.

— Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ σκοπὸ γίνονται αὐτοὶ οἱ φόνοι;

— Γιὰ ἐκδίκησι! εἶπε ὁ ὑπολοχαγὸς τῶν ζουάβων.

— Ἀπὸ φυλετικὸ μῖσος! δήλωσε ὁ ἀξιωματικὸς τῶν σπαχήδων.

— Ἀπὸ θρησκευτικὸ φανατισμό! εἶπε ὁ γιατρός.

— Τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά! ἀκούστηκε μιὰ ὑπόκωφη φωνή. Τὸ ἐλατήριο αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων εἶναι τὸ χρῆμα... Ἕνα κεφάλι Γάλλου πληρώνεται πολὺ ἀκριβὰ σὲ μᾶς... Μὴν ψάχνετε πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι!

★

Παγωμένη σιωπὴ ἀκολούθησε αὐτὰ τὰ λόγια. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μαύρων, ποὺ τὰ εἶχε προφέρει, στεκόταν τώρα ἀκίνητος καὶ σοβαρός.

Οἱ ἄλλοι κυττάχτηκαν, σαστισμένοι. Ὕστερα ὁ λοχαγὸς εἶπε:

— Μίλησε, Μωχαμέτ, πές μας τί ξέρεις. Πῶς νομίζεις ὅτι ἐνέργησε ὁ δολοφόνος;

— Δὲν ξέρω τίποτα! ἀπάντησε ὁ Μαῦρος. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ πῶ, εἶναι ὅτι ἀναγνωρίζω τὸ χέρι τῶν Ἀσάϊ... Καί, μολονότι δὲν εἶδα τίποτα, μπορῶ νὰ σὲ πληροφορήσω ποῦ βρίσκονται τώρα τὰ κεφάλια τῶν θυμάτων.

— Πῶς τὸ ξέρεις, Μωχαμέτ;

— Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ μαντέψω... Ὑπάρχει στὴν καταραμένη Ἀσὰρ μιὰ μεγάλη πλατεῖα. Στὴ μέση της, εἶναι στημένα κάμποσα ψηλὰ κοντάρια. Πάνω σ' αὐτὰ βρίσκονται μπηγμένα τὰ κεφάλια τῶν στρατιωτῶν σου, κι' ὅσοι περνοῦν ἀπὸ κάτω χαίρονται τὸ θέαμα.

— Καὶ ποιός ἔβαλε ἐκεῖ αὐτὰ τὰ κεφάλια; ρώτησε ὁ λοχαγός.

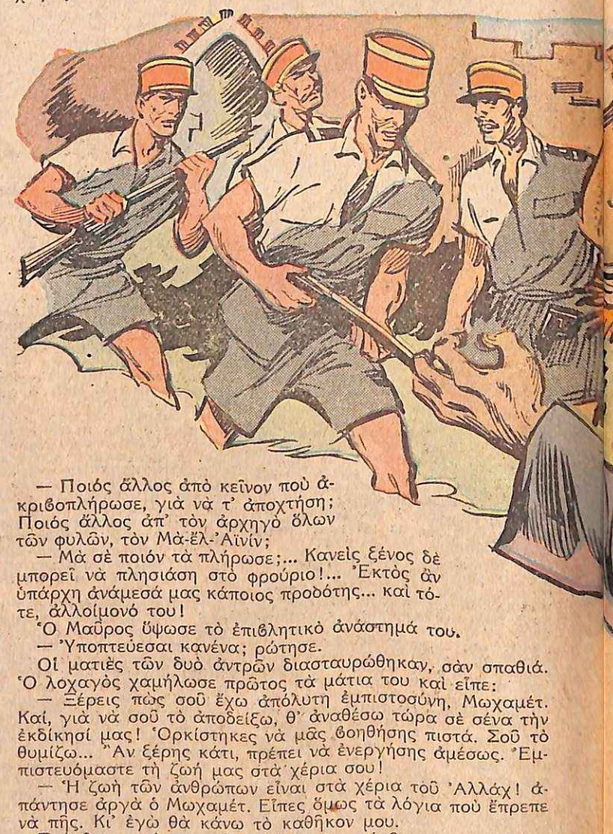

— Ποιός ἄλλος ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἀκριβοπλήρωσε, γιὰ νὰ τ' ἀποχτήση; Ποιός ἄλλος ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ ὅλων τῶν φυλῶν, τὸν Μὰ-ἔλ-Ἀϊνίν;

— Μὰ σὲ ποιόν τὰ πλήρωσε;... Κανεὶς ξένος δὲ μπορεῖ νὰ πλησιάση στὸ φρούριο!... Ἐκτὸς ἂν ὑπάρχη ἀνάμεσά μας κάποιος προδότης... καὶ τότε, ἀλλοίμονό του!

Ὁ Μαῦρος ὕψωσε τὸ ἐπιθλητικὸ ἀνάστημά του.

— Ὑποπτεύεσαι κανένα; ρώτησε.

Οἱ ματιὲς τῶν δυὸ ἀντρῶν διασταυρώθηκαν, σὰν σπαθιά. Ὁ λοχαγὸς χαμήλωσε πρῶτος τὰ μάτια του καὶ εἶπε:

— Ξέρεις πὼς σοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, Μωχαμέτ. Καί, γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, θ' ἀναθέσω τώρα σὲ σένα τὴν ἐκδίκησί μας! Ὁρκίστηκες νὰ μᾶς βοηθήσης πιστά. Σοῦ τὸ θυμίζω... Ἂν ξέρης κάτι, πρέπει νὰ ἐνεργήσης ἀμέσως. Ἐμπιστευόμαστε τὴ ζωή μας στὰ χέρια σου!

— Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων εἶναι στὰ χέρια τοῦ Ἀλλάχ! ἀπάντησε ἀργὰ ὁ Μωχαμέτ. Εἶπες ὅμως τὰ λόγια ποὺ ἔπρεπε νὰ πῆς. Κι' ἐγὼ θὰ κάνω τὸ καθῆκον μου.

Σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Ἀπόψε ἔχουν σειρὰ νὰ φρουρήσουν οἱ σπαχῆδες... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί.

— Θὰ μοῦ δώσης λοιπὸν νὰ φορέσω μιὰ στολὴ σπαχῆ καὶ θὰ φυλάξω ἐγὼ σκοπός. Μὴν πῆς τίποτα σὲ κανένα. Μόνο θέλω νὰ κρύψης κοντὰ μου μερικοὺς στρατιῶτες, ποὺ νὰ τοὺς ἔχης ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

— Εἶναι λοιπὸν τόσο ἐπικίνδυνος ὁ ἐχθρός;

— Δὲ ζητάω τοὺς ἀνθρώπους σου, γιὰ νὰ μὲ προστατέψουνε. Θέλω νὰ ὑπάρχουν μάρτυρες, γιὰ νὰ σὲ βεβαιώσουν πὼς κράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μάρτυρες. Ὁ λόγος σου μοῦ φτάνει.

— Κάνε αὐτὸ ποὺ σοῦ ζήτησα! ἐπέμεινε ὁ Μωχαμέτ.

— Καλά, ἂς γίνη τὸ θέλημά σου.

★

Ὅλη τὴ νύχτα, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ συνδιάλεξι, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔμειναν ἄγρυπνοι, μὲ τὴν ἀγωνία στὴν ψυχή.

Εἶχαν τὴ βεβαιότητα πὼς τὸ τρομερὸ δράμα ποὺ τοὺς βασάνιζε ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, θἄβρισκε ἐπιτέλους τὴ λύσι του...

Ξαφνικά, λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μιὰ κραυγὴ ἔσκισε τὴ σιωπὴ τῆς νύχτας — μιὰ κραυγὴ θανάτου.

Ὕστερα ἀκούστηκαν βήματα ποὺ τρέχανε. Μερικοὶ στρατιῶτες μπῆκαν στὸ δωμάτιο ὅπου βρίσκονταν οἱ τέσσερις ἀξιωματικοί.

— Ἔγινε δικαιοσύνη! εἶπε ὁ ἕνας τους. Ὁ δολοφόνος σκοτώθηκε.

— Μίλησε! διάταξε ὁ λοχαγός. Τί ἀκριβῶς συνέβη;

— Τὰ πράγματα γίνανε μὲ πολὺ ἁπλὸ τρόπο, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης.

»Ὁ γερο-Μωχαμὲτ εἶχε πάρει τὴ θέσι του στὴ σκοπιά. Σὲ μιὰ στιγμή, εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος του... Ἐμεῖς ἤμαστε κρυμμένοι μερικὰ βήματα πιὸ πέρα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του, γιὰ νὰ δοῦμε τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ... «Τὶς εἶ;» φώναξε ὁ Μωχαμέτ. Ἦταν ὁ στρατιώτης ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀντικαταστήση στὸ φυλάκιο.

»Ὁ Μωχαμὲτ τὸν διάταξε νὰ προχωρήση, ἐνῶ κρατοῦσε τὸ κεφάλι του σκυφτό, γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωριστῆ. Ὁ ἀντικαταστάτης του πῆγε κοντά του... Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀνταλλάξουν τὸ σύνθημα, ὁ γερο-φύλαρχος σήκωσε τὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε κρυμμένο κάτω ἀπ' τὸ μανδύα του, καὶ φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου.

«Ὁ γέρος μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι σήκωσε τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ ἔκωσε στὴν καρδιὰ τοῦ δολοφόνου!...»

»Εἴδαμε τότε ὅλοι πὼς δὲν ἦταν σπαχῆς!...

— Ἀλλὰ ποιός ἦταν; ρώτησε ὁ λοχαγός.

— Ἕνας ἀπ' τοὺς Μαύρους ποὺ συνεργάζονται μαζί μας. Ἕνας ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχει στὶς διαταγές του ὁ Μωχαμέτ... Εἶχε μεταμφιεσθῆ σὲ σπαχῆ, γιὰ νὰ πλησιάση ἀσφαλέστερα τὸ σκοπὸ καὶ νὰ τὸν σκοτώση, ὅπως εἶχε σκοτώσει καὶ τοὺς ἄλλους!

— Τί ἔκανε, ὅταν εἶδε πὼς εἶχε ἀποκαλυφθῆ;

— Σήκωσε τὸ μαχαῖρι ποὺ κρατοῦσε... Ἀλλ' ὁ γέρος ἦταν ἕτοιμος. Κρατοῦσε κι' αὐτὸς ἕνα μαχαῖρι. Καὶ τόχωσε, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, στὴν καρδιὰ τοῦ δολοφόνου!... Ὕστερα τοῦκοψε τὸ κεφάλι...

— Νά το! εἶπε μιὰ βαρειὰ φωνή, ἀπ' τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας.

Ἦταν ὁ Μωχαμέτ. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα ματωμένο κεφάλι.

Προχώρησε σιγὰ-σιγὰ καὶ τὸ ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι, μπροστὰ στὸ λοχαγό.

★

Μιὰ σιωπὴ θανάτου εἶχε ἁπλωθῆ γύρω. Ὅλοι κύτταζαν τὸ κεφάλι ἐκεῖνο, ποὺ μόρφαζε ἀπαίσια...

Τέλος, ὁ λοχαγὸς εἶπε:

— Ξέρεις, Μωχαμέτ, πὼς ἡ διοίκησι, ποὺ τῆς εἶχα ἀναφέρει τηλεφωνικῶς τὰ γεγονότα, ὥρισε μιὰ ἀμοιβὴ γιὰ ὅποιον θ' ἀνακάλυπτε τὸ δολοφόνο... Τὴν ἀμοιβὴ αὐτὴ τὴν κέρδισες ἐσύ. Σὲ συγχαίρω!

»Θὰ στήσουμε τώρα αὐτὸ τὸ κεφάλι πάνω σ' ἕνα στύλο, μπροστὰ στὸ φρούριο, γιὰ νὰ παραδειγματίζωνται ἐκεῖνοι ποὺ θἄθελαν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο.

Ἄνοιξε τὸ συρτάρι του κι' ἔβγαλε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα.

— Πᾶρε τὰ λεφτά σου, εἶπε στὸ Μαῦρο.

Ἀλλ' ὁ Μωχαμὲτ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι!

— Ὄχι;... Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Κάνε μου μιὰ χάρι, λοχαγέ. Δὲ θέλω τὰ λεφτά. Θέλω μονάχα νὰ μοῦ δώσης αὐτὸ τὸ κεφάλι!

— Καὶ τί θὰ τὸ κάνης, Μωχαμέτ;

— Θὰ τὸ θάψω, ὅπως ὁρίζει ἡ θρησκεία μας... Μὴ μοῦ ἀρνηθῆς αὐτὴ τὴ χάρι! Μὴ ραγίσης τὴν καρδιὰ ἑνὸς γέρου!

— Μὰ... δὲν τιμώρησες μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Δὲν ἄξιζε νὰ τιμωρηθῆ;...

— Ἕνας δολοφόνος πρέπει νὰ πεθαίνη, εἶπε σοβαρὰ ὁ Μωχαμέτ. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτός...

— Ποιός ἦταν; ρώτησε ὁ λοχαγός.

— Δὲν τὸν ἀναγνώρισες λοιπόν;

— Ξέρω μονάχα πὼς ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες ποὺ ἔχεις στὶς διαταγές σου... ἕνας προδότης!

— Μὴ βρίζης ἕνα νεκρό, λοχαγέ!... Ἄκουσέ με: Ἔκανα τὸ καθῆκον μου, ὅπως εἶχα ὁρκισθῆ, κι' ἔσωσα τοὺς δικούς σου. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ τοῦκοψα τὸ κεφάλι καὶ ποὺ σὲ κυττάζει τώρα μὲ τὰ σβυσμένα μάτια του... εἶναι ὁ γυιός μου!

Οἱ τελευταῖες λέξεις πέσανε σὰν κεραυνός. Ὅλοι κύτταξαν τὸ γέρο μὲ ἔκπληξι καὶ θαυμασμό.

— Πάρτο! τοῦ εἶπε στὸ τέλος ὁ λοχαγός.

Ὁ Μωχαμὲτ πλησίασε καὶ πῆρε τὸ κεφάλι, μὲ χέρια ποὺ τρέμανε.

Τὸκρυψε κάτω ἀπ' τὸ μανδύα του, μὲ τὴ στοργικὴ κίνησι ποὺ κάνει μιὰ μητέρα, γιὰ νὰ σκεπάση τὸ παιδί της. Ὕστερα, μὲ γυρμένη τὴ ράχη καὶ μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλοιωμένο ἀπὸ σπασμούς, ἀπομακρύνθηκε καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι...

Ρ ΤΑΛΜΟΝ

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΡΓΟΥΣ

Ὁ δόκτωρ Γκέραρντ Βάϊνμπεργκ, καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Κεντάκυ, ἔχει κινηματογραφήσει ὡς τώρα 3 ἑκατομμύρια σελίδες ἐγγράφων τοῦ γαλλικοῦ κόμματος. Γιὰ νὰ ὁλοκληρώση ὅμως τὸ ἔργο του, ποὺ θὰ παρουσιάζη ὅλη τὴν τερατώδη δράσι τῶν χιτλερικῶν, πρέπει νὰ κινηματογραφήση ἄλλες 8 ἑκατομμύρια σελίδες. Ὕστερα τὰ μικροφίλμ αὐτὰ θὰ κατατεθοῦν στὰ ἐθνικὰ ἀρχεῖα τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν.

Μέσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, συναντᾶει κανεὶς τὰ πιὸ ἀπίστευτα στοιχεῖα. Ἀναφέρεται π. χ. ἕνα σχέδιο, ποὺ προεβλέπετε τὴ χρησιμοποίησι πελαργῶν ὡς πρακτόρων προπαγάνδας!

Τὰ πουλιὰ αὐτά, ποὺ μεταναστεύουν κάθε χρόνο ἀπὸ τὴ Γερμανία στὴ Νότιο Ἀφρική, θὰ μετέφεραν προπαγανδιστικὰ ἔντυπα στερεωμένα στὰ πόδια τους. Ὅταν φτάνανε δὲ στὸν προορισμό τους ἢ ἔκρηξι ἑνὸς φυσιγγίου θὰ σκότωνε τοὺς πελαργούς, συγχρόνως ὅμως θὰ διασκόρπιζε ὁλόγυρα τὰ ἔντυπα.

Ὁ Χίμλερ τὸ θεώρησε ἀρχικὰ σπουδαία ἰδέα, ὥσπου τὸν ἀπογοήτευσε ἕνας Γερμανὸς εἰδικὸς πτηνολόγος, λέγοντάς του:

— Οἱ Μπόερς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς δὲ συμπαθοῦν, βέβαια, τοὺς Ἄγγλους, ἀλλὰ ἀγαπᾶνε πολὺ τοὺς πελαργούς τους. Ὅταν λοιπὸν τοὺς ἰδοῦνε σκοτωμένους καὶ βροῦνε γύρω τους τὰ ἔντυπά μας, θὰ μᾶς μισήσουν, ἀντὶ νὰ μᾶς συμπαθήσουνε!

Ἔτσι, τὸ σχέδιο ἐγκαταλείφθηκε.

Ἐξ ἄλλου, οἱ δηλώσεις ποὺ ἔκανε προσφάτως ὁ δόκτωρ Βάϊνμπεργκ στὴν Ἀμερικανικὴ Ἱστορικὴ Ἑταιρεία, πείθουν ὅτι ἔχουν ἄδικο αὐτοὶ ποὺ φαντάζονται ὅτι ἡ πλειονότης τῶν Γερμανῶν ἀγνοοῦσαν τὶς φρικτὲς ὠμότητες τῶν Ναζήδων.

Ο διεθνής

ΕΛΗΞΕ Ο Α' ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συμπεράσματα γιὰ τὴν ἀπόδοσι τῶν ὁμάδων ποὺ μετέχουν

Ὁ πρῶτος γύρος τοῦ πρωταθλήματος Ἑλλάδος τελείωσε. Οἱ ὁμάδες ποὺ θὰ διεκδικήσουν τὸν τελειωτικὸ τίτλο ξεκαθάρισαν. Κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τῶν συναντήσεων ποὺ διεξήχθησαν, ἦταν τὰ ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα. Ποτὲ κανεὶς δὲν ἦταν βέβαιος γιὰ τὸ νικητὴ ἑνὸς ἀγῶνα, ἔστω κι' ἂν στὸν ἀγωνιστικὸ χῶρο βρίσκονταν ἀντιμέτωποι οἱ πρῶτοι μὲ τοὺς τελευταίους τῆς γενικῆς βαθμολογίας. Ἐπίσης καμμιὰ ἀπολύτως ὁμάδα δὲν ἦταν βέβαιη γιὰ τὴ νίκη της, πρὶν ἀπὸ τὸ τελευταῖο σφύριγμα τοῦ διαιτητοῦ. Ὅλα αὐτὰ ἔδωσαν στὸ ἐφετεινὸ πρωτάθλημα Ἑλλάδος μιὰ ἀσυνήθιστη γοητεία καὶ προκάλεσαν ἕνα συναρπαστικὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ μέρους τῶν φιλάθλων.

Ἀναλυτικῶς οἱ ὁμάδες ἐμφανίσθηκαν ὡς ἑξῆς:

1) ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ: Ἡ Πειραϊκὴ πρωταθλήτρια ἔκανε ἄσχημο ξεκίνημα. Κέρδισε τὸν Πανιώνιο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ διαιτητοῦ κι' ἔνασε ἀπροσδόκητους ἀγῶνες. Πολλοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Ὀλυμπιακὸς εἶχε παρασυρθῆ στὸν κατήφορο. Ἡ ἐπανεμφάνισι τοῦ Μπέμπη ὅμως, διέλυσε κάθε τέτοια ὑποψία. Ὅσο ἦταν τιμωρημένος, ἡ ὁμάδα ἦταν ἀσύνδετη. Μόλις ἐμφανίσθηκε στὸ γήπεδο, ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ Ὀλυμπιακὸς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα συνδετικὸ κρίκο, ποὺ νὰ ξέρῃ νὰ μεταφέρῃ τὴν ἄμυνα σὲ ἐπίθεσι. Ἡ πειραϊκὴ ἐνδεκάδα μὲ τὸν Μπέμπη, ὡς ἐπιτελικὸ ἐγκέφαλο, βρῆκε πολὺ χρήγορα τὸ δρόμο της καὶ βαδίζει ὁλοταχῶς πρὸς τὸν τίτλο.

2) ΑΕΚ: Τὸ κρισιμώτερο παιχνίδι τῆς κιτρινόμαυρης ὁμάδας, ἦταν τὸ τελευταῖο τοῦ πρώτου γύρου: μὲ ἀντιμέτωπο τὸν Ὀλυμπιακό.

Ἡ Ἕνωσι ἀγωνίσθηκε ἄσχημα. Δὲν μπόρεσε νὰ καταδάμαλη τὸ μεγάλο της ἀντίπαλο. Στὸ μάτς αὐτὸ φάνηκε καὶ ἡ ἀδυναμία της, ποὺ βρίσκεται στὴν ἄμυνα. "Αν ἡ ΑΕΚ, στὶς πίσω γραμμές, διέθετε παίκτες ἀναλόγου δυναμικότητος, μ' αὐτοὺς ποὺ ἔχει στὴν ἐπίθεσι, ἡ ὁμάδα της θὰ ἦταν ἀήττητος. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἡ ὁμάδα τῆς Ν. Φιλαδελφείας χωλαίνει σ' ἕνα σημεῖο, ὅπου σχεδὸν ἦταν πάντα ἰσχυροτάτη. Στὸν Β' γύρο μὲ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ Ἐμμανουηλίδη, θὰ ὑπάρξη ἀκόμη μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη στὴν ἐπίθεσι, ἡ ὁποία πραγματικὰ εἶναι ὑπέροχη χάρις κυρίως στὴν θαυμάσια "Αμυνα, ποὺ βρίσκονται οἱ Νεστορίδης καὶ Κανάκης.

3) ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ: Ἡ κακὴ μοῖρα ποὺ ἀκολουθεῖ τὴν ὁμάδα τῆς Ν. Σμύρνης, δὲν ἐγνοεῖ νὰ τὴν ἐγκαταλείψη. Αὐτὸ τὸ ἀσφυκτικὸ ἀγκάλιασμα τοῦ πεπρωμένου δὲν χαλαρώθηκε οὔτε στὸν τελευταῖο ἀγῶνα Πανιωνίου — Παναγιαλείου. Μερικὰ λεπτὰ πρὶν τελειώσῃ ἡ συνάντησι, δέχτηκε τὴν ἰσοφάρισι. Μιὰ ἐντελῶς ἀπροσδόκητη ἰσοπαλία, ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν προῆλθε ἀπὸ τοὺς παίκτες τοῦ Πανιωνίου, ἀλλὰ δημιουργήθηκε ἀπ' τὸν ἀντίπαλο... τερματοφύλακα.

Ὁ Πανιώνιος βρίσκεται στὴν τρίτη θέσι τοῦ πίνακος τῆς γενικῆς βαθμολογίας. Κι' ὅμως μὲ λίγη προσοχὴ καὶ λίγη τύχη θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν αὐτὸς σήμερα στὴ δεύτερη θέσι. Ἄτυχο γεγονὸς γι' αὐτὸν ἦταν ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ τερματοφύλακα Βαλλινάνου, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας τοῦ ὁποίου χάθηκαν ἀσκετοὶ πολύτιμοι βαθμοί. Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ ἀδυναμία τοῦ Πανιωνίου βρίσκεται στοὺς ἀκραίους ὑποσθούλακες καὶ στὸν δεξιὸ ἐξτρέμ».

4) Τέταρτος στὸν πίνακα τῆς βαθμολογίας βρίσκεται ὁ Παναιγιάλειος. Ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ ὁμάδα τοῦ Αἰγίου διαφύλαξε μὲ κάθε μέσο τὸν τίτλο τῆς ἀηττήτου μέσα στὸ γήπεδό της καὶ ἀπετέλεσε τὸν κυματοθραύστη τῶν φιλοδοξιῶν, ὅλων σχεδὸν τῶν ὁμάδων. Ὁ Παναιγιάλειος ἦταν τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ. Μέχρι πρὸ ἑνὸς ἔτους ὡστόσο δὲν εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὰ στενὰ πλαίσια τῶν ἐπαρχιακῶν συναντήσεων. Ἐφοδιάστηκε ὅμως μὲ ἀρκετοὺς καὶ καλοὺς παίκτες ἀπ' τὸν προστάτη του, καὶ σήμερα βρίσκεται μεταξὺ τῶν τεσσάρων πρώτων ὁμάδων. Ἡ ὁμάδα τοῦ Αἰγίου εἶναι ἕνα συγκροτημένο ὁμοιογενὲς σύνολο, ποὺ ἀγωνίζεται μὲ πεῖσμα καὶ αὐταπάρνησι. Θεωρεῖται ὅμως δυσκολώτατο νὰ μπορέσῃ μέχρι τέλους νὰ διατηρηθῆ στὴ θέσι, ποὺ βρίσκεται. Τοὺς περισσότερους ἀγῶνες τοῦ Β΄ γύρου, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς δώσῃ σὲ ἑένα γήπεδα. Καὶ μ' αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις, οἱ συνθῆκες δὲν εἶναι πολὺ εὐνοϊκές.

5) ΠΑΟΚ καὶ 6) ΑΡΗΣ: "Οταν ἀγωνίζωνται οἱ ὁμάδες αὐτὲς στὴν Θεσ)κη, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πάντοτε ἀβέβαιο. Τὴν τελευταία φορὰ κέρδισε ὁ ΠΑΟΚ ἐνῶ δὲν ἦταν ὁ καλύτερος. Ὡς ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν ἔρχεται τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ δυὸ ἀγαπημένοι σύλλογοι τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι ἴσης ἀξίας καὶ κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ σταθῆ περισσότερο τὴν ἡμέρα τοῦ ἀγῶνα τους. Ἐπίσης, γεγονὸς εἶναι ὅτι τὸ μακεδονικὸ ποδόσφαιρο δὲν ὑστερεῖ καθόλου ἀπ' αὐτὸ τῆς πρωτευούσης καὶ δὲ θὰ ἦταν ἀπίθανο νὰ βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς βαθμολογίας, μιὰ ὁποιαδήποτε ὁμάδα τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ χροῦν μιὰ τέτοια ἐπιτυχία εἶναι ὅτι δὲν ἔχουν ποτὲ στοὺς ἀγῶνες τους συνέπεια καὶ συνέχεια ἴδιας ἀποδόσεως. Τὴ μιὰ ἡμέρα ἀφίνουν κατάπληκτους τοὺς θεατὰς καὶ τὴν ἄλλη τοὺς ἀπογοητεύουν.

7) Στὸ περυσινὸ πρωτάθλημα ἡ Δόξα Δράμας εἶχε παρουσιασθῆ ἰσχυρότερη. Ἐφέτος δὲν ἔκανε καλὸ ξεκίνημα. Μόλις στοὺς τελευταίους ἀγῶνες βρῆκε τὸν παλιὸ ἑαυτό της καὶ σημείωσε ἐξαιρετικὲς ἐμφανίσεις. Ἂν συνεχίση μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό, θεωρεῖται βέβαιο ὅτι θ' ἀνεβῆ πολὺ ψηλὰ στὴ γενικὴ κατάταξι.

8) Ὁ ΕΘΝΙΚΟΣ Πειραιῶς ἀπογοήτευσε τοὺς ὀπαδούς του μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων του ἀγώνων. Σ' αὐτὸ τὸ δυσάρεστο γεγονὸς συντέλεσαν οἱ τραυματισμοὶ διαφόρων ἱκανῶν παικτῶν, ποὺ ἀναγκάστηκαν ν' ἀποσύρουν. Πάντως στὸν Ἐθνικὸ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο τῶν ἄλλων ὁμάδων: Ξεκίνησε μὲ ὑπεροχὴ καὶ κατέληξε σὲ σημεῖο ποὺ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἔχη καμμιὰ ἐλπίδα γιὰ τὸν δεύτερο γύρο.

9) Γιὰ τὸν ΑΠΟΛΛΩΝΑ Καλαμαριᾶς ἰσχύουν τὰ ἴδια ἀκριβῶς λόγια, ποὺ ἀναφέρονται στὶς ὁμάδες τῆς Θεσσαλονίκης. Εἶναι ἱκανὸς νὰ κερδίζη σποιαδήποτε ὁμάδα, ὅπως ἐπίσης εἶναι εὐκολότατο νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπ' τὸ γήπεδο μὲ βαρὺ σκὸρ εἰς βάρος του. Μοναδική του ἐπιδίωξι θὰ πρέπει νὰ εἶναι μιὰ «στάντερ» ἀπόδοσι σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνες.

10) Ποτὲ ἄλλοτε στὴ μακρόχρονη Ἱστορία του ὁ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ δὲν εἶχε παίξει τὸν ρόλο, ποὺ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ ὑποδυθῆ οἱ ἄλλες ὁμάδες. Στὴν γεμάτη δόξα Ἱστορία τῆς ὁμάδος τοῦ τριφυλλιοῦ τὸ πρωτάθλημα Ἑλλάδος 1958—59, θ' ἀποτελῆ μιὰ μελανὴ σελίδα.

Ὁ τύπος ἀσχολήθηκε πολὺ μὲ τὸν Π.Α.Ο. καὶ προσπάθησε νὰ βρῆ τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ. Μιὰ σημαντικὴ μερίδα φιλάθλων κατηγόρησε τὸ σημερινὸ γενικὸ ἀρχηγὸ καὶ ἐπέρριψε εὐθύνη στοὺς ἰθύνοντας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὶς ὁδύτατες διαφωνίες τους ὑποσκάπτουν τὶς ἀγαθὲς σχέσεις συμβουλίου καὶ παικτῶν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βασιλεύῃ χάος.

Τίποτα ὅμως ἀπ' ὅλα δὲν εἶναι σωστό. Ὁ Παναθηναϊκὸς ἔπαθε τὰ ἑξῆς: Α') Τὴν ἐποχὴ τῶν μεταγραφῶν, ἔγινε κακίστη ἐκτίμησι τῆς ἀξίας τῶν παικτῶν καὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ συλλόγου. Β') Ἡ κίνησι ἐξυγιάνσεως τῆς ὁμάδος καὶ τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου ἄρχισε σὲ ἀκατάλληλη περίοδο. Γ') Μιὰ καὶ βρέθηκε χωρὶς ἱκανὰ στελέχη, ὁ Π.Α.Ο. ὤφειλε νὰ δώσῃ πλήρη πρωτοβουλία στὸν προπονητή του, μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ βέτο, ἢ νὰ καταγγείλῃ τὸ συμβόλαιο ποὺ εἶχε μαζί του καὶ ποὺ λήγει τὸν Ὀκτώβριο.

Προτίμησε τὴν πρώτη λύσι. Ὑπάρχει ὅμως ἡ πληροφορία ὅτι θὰ ἐξαγγελθῆ καὶ καταγγελία συμβολαίου.

"Οτι κι' ἂν γίνῃ, ἀποτέλεσμα θετικὸ δὲ θὰ ἐπιφέρῃ. Ἴσως ἐπέλθῃ μιὰ βελτίωσι στὴ θέσι ποὺ τελικὰ θὰ καταλάβῃ ὁ Π.Α.Ο. στὸ πρωτάθλημα Ἑλλάδος.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου γύρου τοῦ πρωταθλήματος Ἑλλάδος ἦταν ἡ νίκη τοῦ Ἀπόλλωνος Καλαμαριᾶς ἐπὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ μὲ 3—0. Στὴ φωτογραφία ὁ Λινοζυλάκης (στὸ ἔδαφος) παίζοντας μπροστά, σουτάρησε πρὸς τὴν ἑστία τοῦ Αἰγυπτίδη, ὁ ὁποῖος μὲ «πλονζὸν» ἀπέκρουσε σὲ κόρνερ.

Κανεὶς δὲν τὴν εἶχε!

Σὲ μιὰ συγκέντρωσι δημοσιογραφικῆς λέσχης, στὴ Μανίλλα τῶν Φιλιππίνων, οἱ ὀργανωτὲς εἶχαν μιὰ πρωτότυπη ἔμπνευσι, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὴ συντροφιά. Ἀνάγγειλαν δηλαδὴ μὲ τὸ μεγάφωνο ὅτι ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς παρόντες ποὺ θὰ παρουσίαζε μιὰ φωτογραφία... τῆς πεθερᾶς του, θὰ παίρνε γιὰ βραβεῖο 70 δολλάρια. Τελικὰ ὅμως, τὰ δολλάρια ἔμειναν στὸ ταμεῖο τῆς λέσχης, γιατὶ δὲ βρέθηκε κανεὶς ποὺ νὰ τὰ διεκδικήσῃ!...

ΟΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ τῶν Σοβιὲτ

Πολιτικοί, καλλιτέχνες καὶ ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες

Ἐνῶ μιλάνε συχνὰ γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς «κεφαλαιοκράτες», οἱ Ρῶσοι ἑξηνάνε νὰ κάνουν λόγο γιὰ τοὺς ἀρκετοὺς πολυεκατομμυριούχους τῆς χώρας τους.

Ὁ Κροῦστσεφ π. χ. κληρονόμησε ὄχι μόνο τὴ δύναμι τοῦ Στάλιν, ἀλλὰ καὶ τὶς τεράστιες ἀπολαυὲς του. Ὁ μισθός του— 1.000.000 ρούβλια τὸ χρόνο— ἀποτελεῖ ἕνα ἀσήμαντο μέρος τῶν εἰσοδημάτων του. Μπορεῖ νὰ ζητήση ὅ,τι θέλει, χωρὶς νὰ τὸ πληρώση. Κατοικεῖ σὲ βίλλες καὶ σὲ παληὰ ἀριστοκρατικὰ μέγαρα.

Ὡστόσο, εἶναι φτωχός, σχετικὰ μὲ ἄλλες προσωπικότητες τοῦ κομμουνισμοῦ. Πραγματικά, οἱ ἑκατομμυριοῦχοι ἀθάνατοῦ ἀνάμεσα στοὺς στρατάρχες, τοὺς διευθυντὲς τῶν κολεκτιβιστικῶν κτημάτων, τοὺς ἀτομικοὺς φυσικούς, τοὺς συγγραφεῖς, τοὺς ἀστέρες τῆς ὀθόνης καὶ τὶς χορεύτριες.

Φυσικά, ὅλοι αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ κρύψουν τὸν πλοῦτο τους. Ἐφόσον τὸ κοινωνικὸ σύστημα ὑποτίθεται ὅτι ἔχει καταιγήσει τὶς κοινωνικὲς διακρίσεις καὶ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ χρῆμα... Ἂς δοῦμε τοὺς κυριώτερους ἀπ' αὐτοὺς καὶ τὰ τεράστια ἔσοδά τους σὲ ρούβλια (γιὰ νὰ τὰ μετατρέψετε γιὰ «ἐκκαθάρισι» ἐπὶ 7,5).

Ὁ συνθέτης Ντιμίτρι Σοστάκοβιτς ἔχει κερδίσει ἀρκετὰ «Βραβεῖα Στάλιν». Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ κυμαίνεται ἀπὸ 100 ἕως 300 χιλιάδες ρούβλια, δηλαδὴ 750 ἕως 2.250 χιλιάδες δραχμὲς — ποὺ εἶναι ἐπιπλέον τελείως ἀπηλλαγμένα ἀπὸ φορολογία.

Γιὰ κάθε συμφωνία του, παίρνει 40.000 ρούβλια ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεγάλα ποσοστὰ ποὺ εἰσπράττει κατόπιν σὲ κάθε ἐκτέλεσί της.

Ἄλλος μουσικὸς ἑκατομμυριοῦχος εἶναι ὁ Ἀρὰμ Χατσατουριάν, συνθέτης τοῦ «Χοροῦ τοῦ σπαθιοῦ», γιὰ τὸν ὁποῖο εἰσπράττει δικαιώματα ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν Ἀμερική. Ἐκτὸς ἀπ' τὰ Βραβεῖα Στάλιν, τὰ ποσὰ καὶ τὶς ἀμοιβὲς ποὺ παίρνει ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο, εἶνε «Καλλιτέχνης τοῦ Λαοῦ», πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι τὸ εἰσόδημά του μένει ἀφορολόγητο.

Ἑκατομμυριοῦχοι εἶναι ἐπίσης ὁ συνθέτης Ντιμίτροι Καμπαλέφσκυ, ὁ πιανίστας Ἐμὶλ Τζίλελς κι' ὁ βιρτουόζος τοῦ βιολιοῦ Δαβὶδ Ὄϊστρακ.

Ὁ βασιλιὰς τῆς τζὰζ τῆς Μόσχας Λεονὶντ Οὐτιόσωφ κερδίζει 40.000 ρούβλια τὸ μῆνα κι ἡ κόρη του Ἔντιθ, τραγουδίστρια, 10.000 ρούβλια.

Ἀκόμα καλύτερα πληρώνονται οἱ συγγραφεῖς. Ὁ μυθιστοριογράφος Σολόκωφ, ὁ σπουδαιότερος συγγραφεὺς τῶν Σοβιέτ ποὺ ἔγινε παγκόσμια γνωστὸς μὲ τὸ ἐπικὸ μυθιστόρημά του «Ὁ σιωπηλὸς Ντόν», ἔκαμε 121 ἐκδόσεις τῶν ἔργων του σὲ 55 διάφορες γλῶσσες, παίρνοντας συγγραφικὰ δικαιώματα 40% ἀπὸ κάθε ἔκδοσι.

Ὁ ποιητὴς μυθιστοριογράφος καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς Ἠλίας Ἐρενμπουργκ κι' ὁ Κωνσταντῖνος Σιμόνωφ εἰσπράττουν 800.000 ρούβλια τὸ χρόνο — ἐκτὸς ἀπ' τὰ βραβεῖα. Ὁ δεύτερος, γνωστὸς «κουβαρντᾶς», δίνει στὴν οἰκονόμο του 1000 ρούβλια τὴν ἡμέρα γιὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ — περισσότερα δηλαδὴ ἀπ' ὅσα κερδίζει ἕνας Ρῶσος ἐργάτης σ' ἕνα μῆνα.

Ὁ κινηματογραφικὸς διευθυντὴς Γκεόργκι Ἀλεξανδρὼφ κερδίζει 4.000 ρούβλια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὶς μουσικὲς κωμῳδίες του κι' ἔχει μισθὸ 20.000 τὴ βδομάδα ὡς καθηγητὴς τοῦ Κινηματογραφικοῦ Ἰνστιτούτου. Ἀλλὰ κι' ἡ γυναίκα του, ἡ ἠθοποιὸς Λουμπῶφ Ὀρλόβα ἔχει ἕνα σεβαστὸ εἰσόδημα, πράγμα ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ διατηροῦν τρεῖς λιμουζίνες, ἕνα γιὸτ κι' ἕνα τετρακινητήριο ἀεροπλάνο.

Ἡ Γκαλίνα Οὐλάνοβα, πρώτη χορεύτρια τοῦ Θεάτρου Μπολσόϊ καὶ ἀδιαφιλονείκητη Βασίλισσα τῆς θεατρικῆς σκηνῆς, παρ' ὅλα τὰ 48 χρόνια της, ἔχει ἀποκτήσει τεραστία περιουσία.

Ἀνάμεσα στοὺς ἑκατομμυριούχους πολιτικούς, ξεχωρίζουν οἱ ἀδελφοὶ Μικογιάν. Ὁ ἕνας εἶναι ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου κι' ὁ ἄλλος δημιουργὸς τῆς σοβιετικῆς ἀεροπορίας. Ὁ δεύτερος κάνει τρελλὲς σπατάλες στὰ χαρτιά, στὶς γυναῖκες καὶ στὰ γλέντια μὲ βότκα καὶ χαβιάρι, ἐνῶ ὁ ἀδελφός του προτιμάει νὰ σχηματίζη κομπόδεμα.

Βαθύπλουτος εἶναι ἐπίσης κι ἕνας ἄλλος παράγων τῆς ἀεροπορίας, ὁ Ἀντρεῖ Τουπόλωφ— ποὺ προορίζόταν γιὰ «ἐκκαθάρισι» ἐπὶ Στάλιν.

Οἱ ἀτομικοὶ φυσικοὶ καὶ οἱ εἰδικοὶ στὰ κατευθυνόμενα βλήματα ζοῦνε σὰν πρίγκηπες. Ἐξέχουσα θέσι ἀνάμεσά τους ἔχει ὁ Ἀλέξανδρος Νεσμεγιάνωφ, Πρόεδρος τῆς Σοβιετικῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν, μὲ μισθὸ 30.000 ρούβλια τὸ μῆνα καὶ μὲ ἔσοδα πολλῶν χιλιάδων ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ γράφει κι' ἀπὸ τὶς ἰδιωτικές του ἐρευνες.

Ὁ καθηγητὴς Πέτερ Καπίτσα κι' ὁ φυσικὸς Ἴγκορ Κουρσάτωφ, ποὺ παίξανε βασικὸ ρόλο στὴν κατασκευὴ τῆς ρωσικῆς ὑδρογονοβόμβας καὶ τῶν Σπούτνικ, ἀκριβοπληρώνονται γιὰ τὴν ἐργασία τους. Τὸ ἴδιο κι' ὁ δόκτωρ Μπλαγκονράβωφ, εἰδικὸς στοὺς πυραύλους καὶ στὰ διαπλανητικὰ βλήματα. Καθὼς κι' ὁ καθηγητὴς Μπλοκίντσεφ ποὺ ἐποπτεύει στὴ δημιουργία τῶν «ἀτομικῶν πόλεων» τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας.

Γενικά, οἱ ἑκατομμυριοῦχοι τῶν Σοβιέτ, ὅταν δὲν εἶναι τελείως ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ φορολογία, πληρώνουν τὸ πολὺ μέχρι 13% ἀπὸ τὰ τεράστια ἔσοδά τους. Ἐκτὸς ἀπ' τοὺς μεγάλους μισθούς, τὰ ποσοστά, τὶς ἑκτακτες ἀμοιβές, τὰ βραβεῖα, κλπ., ἀνταμείβονται καὶ ἠθικά, μὲ τὸ γόητρο καὶ τὴν κοινωνικὴ θέσι ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει. Μένουν σὲ μεγάλα διαμερίσματα μὲ πολυτελῆ ἐπίπλωσι. Τὰ ἑξοχικά σπίτια τους γιὰ τὸ καλοκαίρι ἔχουν κήπους, πισίνες καὶ γήπεδα τοῦ τέννις. Κυκλοφοροῦνε μὲ λιμουζίνες. Ἐφωδιασμένες μὲ «αἰρκοντίσιον» καὶ μ' ἐπιβλητικοὺς σωφέρ.

Ἔχουν δικαίωμα νὰ ψωνίζουν ἀπὸ εἰδικὰ κρατικὰ καταστήματα, γεμάτα ἀπὸ σπάνια εἴδη πολυτελείας — ὅπως π.χ. ἀρώματα καὶ ἔργα τέχνης ἀπ' τὸ Παρίσι.

Κινδυνεύουν ὅμως διαρκῶς νὰ τὰ χάσουν ὅλα, ἂν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο πέσουν σὲ δυσμένεια καὶ ἐξορισθοῦν!

Στὴν Ἐστία — ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Στὴν παρέλασι

Στὸν οὐρανὸ τὸ γύρευα καὶ στὴ γῆ τὸ βρῆκα. Ἐνῶ, δηλαδή, ἔσπαζα τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ σκαρφιστῶ μιὰ ἔξυπνη κι' ἀξιοπρεπῆ δικαιολογία ἑνὸς ραντεβοῦ μὲ τὴν Οὐρανία, τὸ πρᾶμα ἤρθε μόνο του. Καί, μάλιστα, ἦρθε «ὅμορφα κι' ὡραῖα», ὅπως λέει καὶ τὸ γνωστὸ τραγουδάκι—ποὺ ἐγὼ τούλάχιστον, τὸ τραγουδάω πολὺ σκερτσόζικα καὶ χαριτωμένα.

— Μὲ πᾶς αὔριο στὴν παρέλασι, Γιάγκο; μὲ ρώτησε ντροπαλὰ μπροστὰ στοὺς δικούς της—ἕνεκα ποὺ οἱ οἰκογένειές μας εἶχανε φιλικὸ καὶ μακρυνὸ συγγενικὸ δεσμό.

Ἀπὸ τὴν γλυκειὰ ταραχὴ ποὺ δοκίμασα, αἰσθάνθηκα νὰ κοκκινίζουν ἀκόμη καὶ τὰ ἀκουστικὰ τύμπανα τῶν ἐκφραστικῶν αὐτιῶν μου. Παρ' ὅλ' αὐτά, κατώρθωσα νὰ μουρμουρίσω, δίνοντας στὴν γλυκόηχη φωνή μου ἕνα τόνο τυπικῆς εὐγενείας:

— Πολὺ εὐχαρίστως, Οὐρανία.

— Μὰ τί διάολο σ' ἔπιασε, τέλος πάντων, μὲ τὴν παρέλασι; τὴν πρόγκηπε ὁ πατέρας της, ὁ αὐστηρὸς καὶ βλοσυρὸς κύριος Ἀγησίλαος.

—"Ε, δὲν καταλαβαίνεις; μπῆκε στὴ μέση διαλλακτικὴ ἡ μαμά. Θέλει νὰ δῆ.

— Τί νὰ δῆ; συνέχισε αὐτὸς στὸν ἴδιο τόνο.

—"Ο,τι μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς σὲ μιὰ στρατιωτικὴ παρέλασι. τὸν διεφώτισε ἡ κυρία Χρυσάνθη. Στὸ κάτω-κάτω, κοριτσάκι εἶναι.

—'Επ' αὐτοῦ ἐπιτρέψτε μου νὰ συμφωνήσω μὲ τὴν κυρία σας, πετάχτηκα κι' ἐγώ. Καὶ μὲ συγχωρεῖτε ποὺ παρεμβαίνω, κύριε Ἀγησίλαε, ἀλλὰ τὸ σωστὸ-σωστό. Πράγματι, ἡ Οὐρανία σας εἶναι κοριτσάκι!

"Οσο γιὰ τὸ τί σόι κοριτσάκι ἦταν ἡ σκορδόπιστη, αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἱστορία. Πάντως, γιὰ τὸν ἱστορικὸ τοῦ μέλλοντος ποὺ θὰ διαπράξη τὴν ἐξυπνάδα νὰ σταχυολογήση τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειές μου, ἀναφέρω τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ τῆς Οὐρανίας:

'Ετῶν 16 στὰ 17, πρῶτο μπόϊ, γραμμὲς ἄψογες, δέρμα σταρᾶτο, μάτια πράσινα, βλεφαρίδες μπλέ, μαλλιὰ καταρράχτης καὶ καμπύλες ὠκεανός.

Κι' ἐπειδὴ ἤμουν, εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῶ τὸ ὡραῖον, κρυφομαράζωνα ἀπὸ τὸ σαράκι μιᾶς ἀληθινῆς καὶ φλογερῆς ἀγάπης. Καὶ γι' αὐτὸ ἐκμεταλλεύτηκα, χωρὶς χρονοτριβή, τὴν οὐρανοκατέβατη εὐκαιρία.

Καὶ μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου, σηκώθηκα καὶ εἶπα:

— Λοιπόν, καλησπέρα σας καὶ καλὴ ὄρεξι. Κι' εἴμαστε σύμφωνοι, Οὐρανία. Αὔριο θἄρθω νὰ σὲ πάρω γιὰ νὰ σὲ πάω στὴν παρέλασι.

— Ναί, ἀλλὰ νἄρθης πολὺ πρωΐ, μὲ παρακάλεσε. Τὸ ἀργότερο στὰς ὀκτώ. Γιὰ νὰ πιάσουμε τὶς καλύτερες θέσεις.

Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα κι' ἔφυγα ἀλαφροπετώντας σὰν εὐτυχισμένη πεταλούδα.

— Ποιὸς τὴ χάρι μου! συλλογιζόμουνα ὅλη τὴ νύχτα.

Γιατί, ὅπως ἀσφαλῶς θὰ καταλαβαίνετε, δὲ μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι. Κάτι μοῦλεγε πὼς ἡ Οὐρανία εἶχε ἀντιληφθῆ τὰ αἰσθήματά μου, εἶχε συγκινηθῆ δεόντως, κι' ἐπειδὴ ἔβλεπε πὼς ἐγὼ ἐδείλιαζα νὰ ἐκδηλωθῶ, ἐτόλμησε ἐκείνη.

Γεμάτος αἰσιοδοξία καὶ σφοῖγος, παρὰ τὴν ἀγρυπνία μου, ἔφτασα τὴν ὁρισμένη ὥρα στὸ σπίτι της.

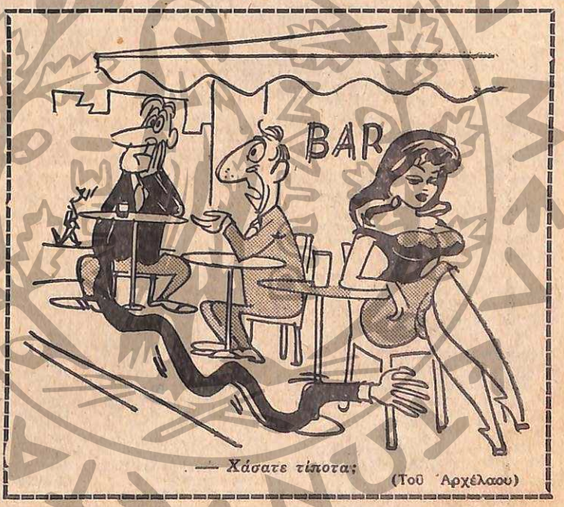

— Χάσατε τίποτα; (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Νὰ τὴν προσέχης! μοῦ φώναξαν ἀπὸ τὸ παράθυρο μπαμπᾶς καὶ μαμά, μὲ πρωτοφανῆ σύμπνοια.

— Σὰν τὰ μάτια μου καὶ κάτι πάρα πάνω! τοὺς καθησύχασα μ' ὅλη μου τὴν εἰλικρίνεια.

Ὥσπου νὰ στρίψουμε τὴ γωνία περπατούσα πλάϊ της τυπικὰ καὶ σοβαρά, σὰν καθὼς πρέπει οἰκογενειακὸς φίλος. Μόλις, ὅμως, χαθήκαμε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κ. Ἀγησίλαου καὶ τῆς κ. Χρυσάνθης, τὴν ἔπιασα ἀγκαζέ, προτιμώντας τὸ ψηλότερο σημεῖο τοῦ μπράτσου της.

Δὲν ἔφερε ἀντίρρησι, μόνο ποὺ τάχυνε τὸ βῆμα της.

— Γιατί βιάζεσαι τόσο πολύ, Οὐρανίτσα; τὴ ρώτησα γλυκαίνοντας μέχρις ἀηδίας τὴν ἔκφρασί μου.

— Γιὰ νὰ μὴ μᾶς πάρουνε τὶς θέσεις,Γιάγκο, μοῦ ἐξήγησε.

— Ποιὲς θέσεις; ἀπόρησα.

— Στὴ γωνία Πανεπιστημίου καὶ Ὁμήρου, μπροστὰ στὸ μέγαρο τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο πρέπει νὰ σταθοῦμε ὀπωσδήποτε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, κι' ὄχι σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο;

— Γιατί ἀπὸ κεῖ φαίνεται καλύτερα ἡ παρέλασις.

Πολὺ ποὺ μ' ἔνοιαζε! Ἂς εἶχα κοντά μου, πολὺ κοντά μου, γιὰ λίγες ὧρες τὴν Οὐρανία, καὶ μακάρι νὰ στεκόμουνα στὴν κορφὴ τοῦ Παρνασσοῦ μὲ τόνα πόδι. Καί, στὴν ἀνάγκη, ἂς μὴ γινότανε καὶ παρέλασις!

— Τὸ γεγονός, πάντως, εἶναι, σκέφτηκα, πὼς ἡ προτίμησί της γι' αὐτὴν εἰδικῶς τὴ γωνία παρουσιάζει κάποιο μυστήριο. Ἀλλὰ δὲ βαρυέσαι! Οἱ μυστηριώδεις γυναῖκες εἶναι πολὺ πιὸ ἐλκυστικές!

Ἀλλὰ τὸ ἐν λόγω μυστήριο γίνηκε πυκνότερο μόλις ἄρχισε ἡ παρέλασις. Ὅλα τὰ στρατιωτικὰ τμήματα, ροβολάγανε κατὰ κάτω, ἔχοντας καφωμένα τὰ βλέμματα στὴ γωνία μας. Κι' ὅταν ἔφταναν στὸ ὕψος μας, γύριζαν καὶ μᾶς κύτταζαν, κινδυνεύοντας νὰ λοξοδρομήσουν.

Πεζικάριοι, πυροβοληταί, Λοκατζῆδες, Εὐέλπιδες, Δόκιμοι, Ἱκαροι, μηχανοκίνητοι, μᾶς ἔφαγαν μὲ τὰ μάτια τους καὶ μᾶς βομβάρδισαν μὲ τὰ μειδιάματά τους.

Μοῦ μπῆκαν ψύλλοι στ' αὐτιὰ καὶ σώπασα τὴν Οὐρανία:

— Γιατί μᾶς προσέχουν τόσο; Μήπως σὲ ξέρουν;

— Καὶ βέβαια μὲ ξέρουν! μοῦ ἀπάντησε γεμάτη καμάρι.

— Ὅλοι, Οὐρανία; ξαναρώτησα μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

— Ὅλοι, Γιάγκο! μὲ διαβεβαίωσε μὲ τὸ ἴδιο καμάρι.

Καί, προσέχοντας νὰ μὴν ἀκοῦνε οἱ γύρω μας, μοῦ ἐμπιστεύθηκε:

— Φλερτάρω ἄγρια μὲ ὅλους κι' ἔχω ἀναστατώσει στρατό ναυτικὸ καὶ ἀεροπορία.

— Καὶ γιατί ὅλος αὐτὸς ὁ σαδισμὸς ἐναντίον τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς χώρας;

— Γιὰ νὰ σκάσω κάποιον ποὺ φοιτᾶ στὴ Σχολὴ Ἀνθυποφοιράρχων καὶ ποὺ τὸν ἀναπάω τὸν παλιάνθρωπο!

Ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾶ κι' ἀναζήτησα μιὰ παρηγοριά. Κι' εὐτυχῶς τὴ βρῆκα!

Παρηγορήθηκα, δηλαδή, μὲ τὴ σκέψι, ὅτι, ὅσο τιμήσανε τὴν ἀφεντιά μου (χάϊν τῆς Οὐρανίας, ἔστω) τὰ παρελαύνοντα τμήματα, δὲν τιμήσανε οὔτε τόν..., ὑπουργὸ Ἐθνικῆς Ἀμύνης!...

Γ. Γ.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Κρυμμένη παροιμία

Ποιὰ γράμματα ὑπάρχουν στὶς τρεῖς ἀόρατες πλευρὲς τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω κύβους; Τὰ γράμματα αὐτά, μαζὶ μὲ ὅσα βλέπετε, πρέπει νὰ σχηματίσουν λέξεις τῶν ἕξη γραμμάτων, ποὺ ν' ἀνταποκρίνωνται στὶς σημαισες. τὶς ὁποῖες σᾶς δίνομε πιὸ κάτω.

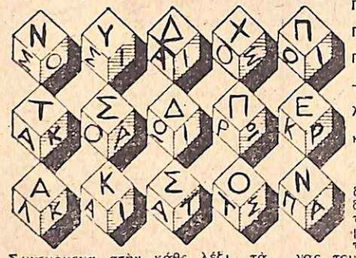

Συνεχομενα στὴν κάθε λέξι, τὰ τρία αὐτὰ κρυμμένα γράμματα, τοποθετούμενα στὴ σειρά, θὰ σχηματίσουν μιὰ σοφὴ ἑλληνικὴ παροιμία.

Α΄. ΣΕΙΡΑ

1) Μέτρον βάρους.
2) Κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ χάσῃ τὸν ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ του.
3) Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.
4) Τὸν περιμένει μιὰ τιμωρία.
5) Ἀσχολεῖται μὲ ζῶα.

Β΄. ΣΕΙΡΑ

6) Καθωρισμένο.
7) Λερώνει εὔκολα.
8) Ἐκτοπίζω κάποιον ἀπὸ τὴ θέσι του.
9) Φουσκώνω (καθαρ.)
10) Ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος: μολονότι.

Γ΄. ΣΕΙΡΑ

11) Ἐπίρρημα: βιαστικὰ καὶ κρυφά.
12) Βρίσκομαι κάπου.
13) Ἕλλην χαλκοπλάστης τῆς ἀρχαιότητος, στὸν ὁποῖον ὀφείλονται πολλὰ ἀγάλματα θεῶν, ἑταιρετικοῦ κάλλους.
14) Ἀπαραίτητος στὴ σκοποβολή.
15) Τοπικὸ ἐπίρρημα.

Δ.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

Σᾶς δίνομε πιὸ κατω τὰ ὀνόματα δώδεκα κινηματογραφικῶν ἔργων, ποὺ γνώρισαν σημαντικὴ ἐπιτυχία ὁταν προεβλήθησαν:

1) «Ἡ φυλακισμένη τοῦ Ἐσκοριάλ».
2) «Ὁ τυχοδιώκτης τοῦ Χόνγκ - Κόνγκ».
3) «Ἄσωτος υἱός».
4) «Τὸ ἀσημένιο δισκοπότηρο».
5) «Πιστεύομε στὸν ἔρωτα».
6) «Πῶς νὰ παντρευτῆτε ἑκατομμυριοῦχο».
7) «Ὁ πύργος τῶν ὀργίων».
8) «Ὑφαλος 12 μιλίων».
9) «Οἱ ἥρωες κουράστηκαν».
10) «Ὁ Αἰγύπτιος».
11) «Τὸ τραῖνο θὰ σφυρίξῃ τρεῖς φορές».
12) «Μογκάμπο»

Καὶ τώρα σᾶς δίνομε τὰ ὀνόματα δυὸ διασήμων ἀστέρων κάθε φίλμ. Φυσικὰ ἡ σειρὰ δὲν εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν σειρὰ τῶν φίλμ. γι' αὐτὸ καὶ σᾶς ζητοῦμε νὰ βρῆτε τὸ σωστὸ ζευγάρι γιὰ κάθε φίλμ.

α) Μαρια Φελιξ — Γὸ Μογτάν.
β) Πωλ Νιοϋμαν — Ἄννα — Μαρια Πιεράντζολι.
γ) Λάνα Τάρνερ — Ἔντμοντ Πάουτομ.
δ) Γκάρυ Κοῦπερ — Γκρέης Κέλλυ.
ε) Μαίριλυν Μονρόε — Ρόρυ Κάλχουν.
στ) Τέρρυ Μοὺρ — Ρόμπερτ Βάγκνερ.
ζ) Σοῦζαν Χαίηγουαρντ — Κλὰρκ Γκέημπλ.
η) Λουΐ Ζουρντὰν — Τζὼν Πῆτερς.
θ) Κλὰρκ Γκέημπλ — Γκρέης Κέλλυ.
ι) Συλβάνα Πσμπανίνι — Πιὲρ Μπρασσέρ.
ια) Ὀλιβία ντὲ Χάβιλλαντ — Τζίλμπερτ Ρόλλαντ.
ιβ) Τζὴν Σίμμονς — Βίκτωρ Ματιοὺρ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Ὁ θεῖος Κάρολος δίνει στὸν ἀνεψιό του Ἀνδρέα 600 δραχμὲς γιὰ νὰ τὶς μοιραστῇ μὲ τὰ πέντε μικρότερα ἀδέλφια του, ἔτσι ὥστε νὰ πάρῃ ὁ καθένας τους δέκα δραχμὲς περισσότερες ἀπὸ τὸν ἀμέσως μικρότερό του.

Μὲ ποιὸ τρόπο ὁ Κάρολος ἔκανε τὴ μοιρασιὰ τῶν χρημάτων σὺν τῶν, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ καταφύγῃ σὲ πολύπλοκους λογαριασμούς;

*

2) Γιὰ τὶς δυὸ κάτωθι ἐξισώσεις ἔχουν χρησιμοποιηθῇ καὶ οἱ 9 πρῶτοι ἀριθμοὶ 1 μέχρι 9:

3...6...4 = 12
5...7...3 = 9

Τοποθετῆστε στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τὰ ἀριθμητικὰ σημεῖα:

+ — : καὶ x

ἔτσι ὥστε νὰ ἐπαληθεύουν τὰ δυὸ ἀποτελέσματα ποὺ σᾶς δίνομε.

20 μικροδιαφορὲς

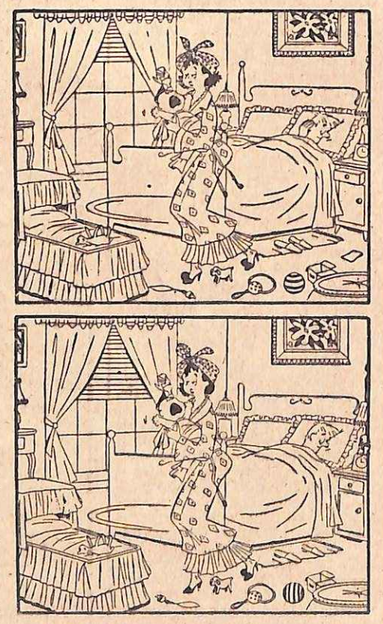

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὁμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 20 σημεῖα. Ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανευόεσθε γιὰ τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὴν ἀντίληψί σας, πρέπει νὰ βρῆτε καὶ τὶς 20 αὐτὲς μικροδιαφορὲς μέσα σὲ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας. Τὸ παιγνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον ὁταν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παῖκτες συγχρόνως. Κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρῇ τὶς περισσότερες διαφορὲς ἢ ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρῇ πρῶτος καὶ τὶς 20, σημειώνοντάς τις σ' ἕνα χαρτί, χωρὶς νὰ τὶς ἀποκαλύπτῃ στοὺς ἄλλους.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 85

ΤΑ ΠΙΟ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΑ ἐπαγγέλματα

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φτιάνει φοῦσκες κι' ὁ «Κύριος Εὔθυμος»

ΔΥΟ ἄνθρωποι, ποὺ κατοικοῦν σὲ γειτονικὰ σπίτια κάποιου προαστείου τῆς Νέας Ὑόρκης, μποροῦν νὰ διεκδικήσουν τὸ ρεκόρ τῆς πρωτοτυπίας στὸ ἐπάγγελμα μὲ τὸ ὁποῖο κερδίζουν τὴ ζωή τους.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς περνάει τὶς ἡμέρες του... φτιάνοντας φοῦσκες μὲ τὸ στόμα! Ἕνα ἐργοστάσιο ποὺ παράγει τὶς γνωστὲς «φυσκαλόφουσκες», τὸν πληρώνει γιὰ νὰ δοκιμάζῃ συνεχῶς τὰ προϊόντα του, πρὶν παραδοθοῦν στὴν κατανάλωσι.

Ὁ δεύτερος ἐπισκέπτεται τὰ διάφορα ἐργοστάσια ἀρτοποιΐας καὶ ζαχαροπλαστικῆς καὶ μετρᾶει τὶς τρύπες ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὸ ψωμί, στὰ κέϊκ, κλπ., γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν «φουσκώνουν» ὅσο πρέπει τὰ ἀλεύρια ἑνὸς ὡρισμένου κυλινδρομύλου.

Μὴ φαντασθῆτε ὅμως πὼς εἶναι αὐτὰ μονάχα τὰ παράξενα ἐπαγγέλματα τῆς ἐποχῆς μας... Στὶς ἀποθάρρες τοῦ λιμανιοῦ τοῦ Λονδίνου ὑπάρχει ἕνας «εἰδικὸς», ποὺ ρουφάει συνεχῶς χυμὸ πορτοκαλιῶν, γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ ἄρωμά τους, τὴν καλή τους συντήρησι καὶ τὴ γλύκα τους. Κάθε νέο φορτίο πορτοκαλιῶν, ποὺ φτάνει στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα, θὰ περάσῃ ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὸν ἔλεγχό του.

Ἄλλοι πάλι δοκιμάζουν τὶς διάφορες ποιότητες τσαγιοῦ.

Κι' ἡ ὑπηρεσία ὑδρεύσεως τοῦ Λονδίνου ἔχει ἕνα «δοκιμαστὴ» γιὰ τὸ νερὸ ποὺ χορηγεῖ στὴν πόλι.

Μιὰ κοπέλλα, ποὺ ἐργάζεται σ' ἕνα ἐργοστάσιο μαγιοῦ, δοκιμάζει τὰ ποιότητα του, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲ «μπαίνουν» ἢ δὲν ξεχειλίζουν. Φυσικά, βρίσκεται ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα στὸ νερό...

"Εχετε εὐαίσθητα πόδια; Σᾶς πονᾶνε, κάθε φορὰ ποὺ βάζετε καινούργια παπούτσια; "Αν ἔρισκόσαστε στὴ Νέα Ὑόρκη, θὰ μπορούσατε νὰ ψωνίζετε ἀπὸ ἕνα μεγάλο παπουτσάδικο, ποὺ ἔχει ἀνάμεσα στὸ προσωπικό του ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ φοράνε καὶ «μαλακώνουν» τὰ καινούργια παπούτσια τὰ ὁποῖα ἀγοράζουν οἱ πελάτες!

Ὁ Ἀμερικανὸς Τσάρλι Γιέϊτς κερδίζει τὸ ψωμί του... μὲ τὴ μύτη του. Ἐργάζεται σ' ἕνα ζυθοπωλεῖο κι' ἔχει γιὰ δουλειά του νὰ μυρίζῃ προσεχτικὰ ὅλες τὶς ἀβειανὲς μποτίλιες ποὺ ἐπιστρέφονται στὸ ἐργοστάσιο. Γιατὶ μπορεῖ νὰ ἔχουν χρησιμοποιηθῇ γιὰ πετρέλαιο ἢ γιὰ ἄλλο τέτοιο ὑγρὸ καὶ νὰ ἔχουν διατηρήσει τὴ δυσάρεστη μυρωδιά του.

Ὑπάρχει ἐπίσης ἕνας ἄλλος, μὲ ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη ὄσφρησι, ποὺ μυρίζει τὰ ἀβειανὰ ἐαρφέλια τοῦ κρασιοῦ, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ μήπως ἔχει «ξυδιάσει» τὸ ξύλο.

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὸ ἐαρέλι χρειάζεται εἰδικὸ καθάρισμα, πρὶν ξαναχρησιμοποιηθῇ.

Οἱ κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες τοῦ Χόλλυγουντ πληρώνουν 50 δολλάρια τὴν ἡμέρα σὲ κάποια "Εζελ Πάουλ, γιὰ... νὰ μπήγη σπαρακτικὲς φωνὲς καὶ οὐρλιάσματα, ὅταν χρειάζεται, στὸ γύρισμα τῶν φίλμ!

"Εχουν ἐπίσης ἕναν ἄλλον, ποὺ ἡ μοναδικὴ δουλειὰ του εἶναι νὰ μετράη τὸ μάκρος τῶν ἀνατολίτικων πέπλων καὶ τῶν φορεμάτων ποὺ φοροῦνε οἱ ἠθοποιοὶ τῶν φίλμ.

Ὁ Ντὶκ Κόλλιερ εἶναι γνωστὸς στὴν Ἀμερικὴ ὡς «Κύριος Εὔθυμος». Γιατὶ μπορεῖ νὰ γελάσῃ ὁποτεδήποτε, μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐκολία καὶ κατὰ 100 διαφορετικοὺς τρόπους! Τὰ θέατρα ποὺ παίζουν κωμωδίες, τοῦ πληρώνουν 20 δολλάρια τὴ βραδυά, γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν παράστασι καὶ νὰ γελάσῃ κάθε τόσο. Τὸ γέλιο του εἶναι τόσο μεταδοτικό, ὥστε παρασύρει ἀκατανίκητα καὶ τοὺς ἄλλους θεατές.

"Οταν ἤσαστε μικρὸ παιδί, διασκεδάζατε προσθέτοντας μουστάκια καὶ γένεια στὰ διάφορα πρόσωπα τῶν τοιχοκολλημένων διαφημίσεων; Ὑπάρχει λοιπὸν στὴ Νέα Ὑόρκη κάποιος Τζὼν Μὰκ Ἰλρόϋ, ποὺ πληρώνεται, γιὰ νὰ ἀπαλλάσσῃ ἀπ' αὐτά... τὰ στολίσματα τὶς διαφημίσεις τῶν σταθμῶν τοῦ μετρό!

Τὸ τηλέφωνο ποὺ σκοτώνει

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΩΡΑ ἦταν δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Τζὼρτζ Μπράουν τινάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, ὅπου ἦταν ἐαπλωμένος, γιὰ νὰ σηκώση τὸ ἀκουστικό, ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, σταμάτησε... Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὸν ζητάη στὸ τηλέφωνο: "Οχι, βέβαια, ἡ Καίτη, ποὺ τὴν εἶχε διώξει ἀπὸ κάμποσο καιρό. Δὲν τὸ εἶχε κάμει γιατὶ ἦταν κακὴ κοπέλλα. Ἀλλ' ἡ ζωὴ τὸν εἶχε διδάξει πὼς δὲν πρέπει νάχη κανεὶς μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὶς γυναῖκες. Ὁ μεγάλος Ντίλινγκερ δὲν τὴν εἶχε πάθει ἀπὸ τὴν καλύτερη φίλη του;... Οὔτε καὶ κανένας φίλος του μποροῦσε νὰ ἦταν στὸ τηλέφωνο, γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ φίλους.

Κι' ἄλλωστε, ποιὸς μποροῦσε νὰ ἤξερε πὼς Βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο; Ἀπὸ τρία χρόνια τώρα δὲ στεκόταν πουθενά. Δὲν ἔμενε ποτὲ σὲ μιὰ πόλι περισσότερο ἀπὸ δέκα ἡμέρες, οὔτε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο περισσότερο ἀπὸ μιὰ νύχτα. Πόσες φορὲς ὡς τότε δὲν εἶχε ἀλλάξει ὄνομα! Στὶς πόλεις ποὺ πήγαινε ἀπόφευγε πάντα τὸν κόσμο. Ἐμφανιζόταν ἀλλοῦ σὰν περιοδεύων ἀντιπρόσωπος κι' ἀλλοῦ σὰν δικηγόρος, δημοσιογράφος, συγγραφεὺς ἢ καθηγητής... Στὰ τρία αὐτὰ χρόνια, δὲν εἶχε σχετισθῆ παρὰ μὲ μιὰ μόνο γυναῖκα, τὴν Καίτη Μπόλαντ, ποὺ τὴν ὑπάλληλος σ' ἕνα γραφεῖο, στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ πέντε ἢ ἕξη ραντεβοῦ, τῆς εἶχε πῆ ξεκὰ ὅτι «οἱ δουλειές του δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ τὴν ξαναϊδῆ» καὶ τὴν εἶχε διώξει... Πῶς τοῦ εἶχε ἔρθει, ὅμως, ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν ἡ Καίτη: Ἡ ἐφήμερη φίλη του ἔμενε στὴ Νέα Ὑόρκη κι' αὐτὸς τώρα Βρισκόταν στὸ Σικάγο κι' ἦταν ἡ πρώτη νύχτα ποὺ ἔμενε σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο.

Τὸ τηλέφωνο ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾶ πάντα.

— "Ηρθε ἡ σειρά μου! ψιθύρισε ὁ Μπράουν, νοιώθοντας ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά.

Ὁ Τζὼρτζ Μπράουν ἦταν ἄλλοτε ἀπὸ τὰ στελέχη τῆς συμμορίας τοῦ "Αλ Καπόνε. Διηύθυνε ἕναν ὁλόκληρο τομέα, ἀλλ' ὁ ἀρχιγκάνγκστερ δὲν ὑπῆρχε πιὰ κι' ὁ Μπράουν δὲν τὰ πήγαινε καλὰ μ' ἐκείνους ποὺ τὸν εἶχαν ἀντικαταστήσει: τὸν Τσάρλι Γκιόε, τὸν Λιούϊς Καμπάνα, τὸν Φὶλ ντ' Ἀντρέα καὶ τὸν Πὼλ Ρίκκα. Κι' ἔπειτα, εἶχε βαρεθῆ αὐτὴ τὴ ζωή... Συνενοήθηκε, λοιπόν, μὲ δυὸ ἄλλα μέλη τῆς συμμορίας τὸν "Αλεξ Μπλὸφ καὶ τὸ Λιούϊς Γκρίνμπεργκ κι' ἀποφάσισαν κι' οἱ τρεῖς μαζὶ νὰ προδώσουν τοὺς τέσσερις ἀρχηγούς. Μὲ τὴν προσδοσία αὐτὴ πῆραν ἄφεσι ἁμαρτιῶν ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη κι' εἰσέπραξαν ταυτόχρονα ἕνα σημαντικὸ ποσὸν γιὰ ἀμοιβή.

Τὰ πράγματα, ὅμως, δὲν πῆγαν καλά. Οἱ τέσσερις ἀρχηγοὶ βαρύνονταν μ' ἕναν σωρὸ ἐγκλήματα, διαρρήξεις, ἀπαγωγές... Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχαν ἀποδείξεις γιὰ καμμιὰ σχεδὸν πρᾶξί τους. Καὶ γλύτωσαν μὲ μιὰ καταδίκη σὲ δεκαετῆ εἱρκτή. Τὴ στιγμὴ ποὺ τοὺς ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ὁ Καμπάνα γύρισε κι' εἶπε δυνατὰ στὸ Μπράουν:

— Δὲ θὰ χάσης τίποτα, ἂν περιμένης!

Οἱ τρεῖς προδότες, μετὰ τὴν καταδίκη τῶν γκάνγκστερ, ἀποφάσισαν νὰ χωρίσουν. Ὁ Μπλὸφ ἄλλαξε τ' ὄνομά του καὶ πῆγε μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του στὴν Ἀριζόνα. Ἐκεῖ ἐπιδόθηκε στὴν καλλιέργεια ἑνὸς κτήματος ποὺ ἀγόρασε. Ὁ Γκρίνμπεργκ ἀπογαιρέτησε τοὺς δύο συντρόφους του, χωρὶς νὰ τοὺς πῆ ποῦ θὰ πήγαινε. Ὅσο γιὰ τὸν Μπράουν, δὲν εἶχε πάρει καμμιὰ ἀπόφασι. Γιὰ τὴ στιγμή, δὲ φοβόταν πὼς οἱ τέσσερις ἀρχηγοὶ θὰ διναν ἀπὸ τὴ φυλακὴ στοὺς ἀνθρώπους τους τὴ διαταγὴ νὰ τὸν καθαρίσουν. Γιατὶ ἔτσι θἄχαναν κάθε πιθανότητα νὰ καταφέρουν νὰ μειωθῆ ἡ ποινή τους.

Πέρασαν ἔτσι τέσσερα χρόνια. Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό, ὁ Μπράουν ζοῦσε ἤρεμα, κάνοντας διάφορες δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ, ἀπὸ τὶς ὁποῖες κέρδιζε ἀσκετὰ χρήματα. Μιὰ μέρα, ὅμως, ἔχασε τὸ χρῶμα του καθὼς διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του. Οἱ τέσσερις γκάνγκστερς εἶχαν δείξει καλὴ διαγωγὴ κι' εἶχαν καταφέρει νὰ ξαναβροῦν τὴν ἐλευθερία τους. Μόνον ὅτι, γιὰ δυὸ χρόνια ἀκόμη, ἔπρεπε νὰ παρουσιάζωνται κάθε μέρα στὴν ἀστυνομία.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Μπράουν ἄρχισε νὰ γυρίζη ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ σταθῇ πουθενά.

Τὴν 1η Μαΐου τοῦ 1954, ἔληξε ἡ ὑποχρέωσι ποὺ ὁ Γκιόε, ὁ Καμπάνα, ὁ Ἀντρέα κι' ὁ Ρίκκα εἶχαν νὰ παρουσιάζωνται στὴν ἀστυνομία. Ἦταν τώρα ἀπόλυτα ἐλεύθεροι... Κι' ἡ πρώτη τους σκέψι ἦταν νὰ κανονίσουν μεταξύ τους τὸ ζήτημα τῆς ἀρχηγίας τῆς συμμορίας. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1954, ὁ Γκιόε σωριάστηκε νεκρός. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χερὸ πιστολίδι, στὸ κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ Καμπάνα βρῆκε τὸ θάνατο μέσα στὸ γιὸτ τοῦ δικηγόρου του. Τοῦ εἶχαν ρίξει μερικὲς ριπὲς μὲ πολυβόλο ἀπὸ ἕνα ἄλλο γιὸτ, καθὼς ἔκανε βόλτες πάνω στὸ κατάστρωμα. Μαζὶ του σκοτώθηκαν καὶ τρεῖς ναῦτες. Ἦρθε ἔπειτα ἡ σειρὰ τοῦ Φὶλ ντ' Ἀντρέα, ποὺ βρέθηκε ἕνα πρωῒ σ' ἕνα δρόμο τοῦ Σικάγου, μ' ἕνα μαχαῖρι ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες... Ἔτσι, ἀρχηγὸς εἶχε μείνει ὁ Πὼλ Ρίκκα. Ἀλλ' ὁ Μπράουν, ὁ Μπλὸφ κι' ὁ Γκρὴνμπεργκ ἤξεραν πὼς τὰ πράγματα δὲν εἶχαν ἀλλάξει γι' αὐτούς.

Στὶς 4 Νοεμβρίου τοῦ 1954, ὁ Βίλλυ Μπλόφ, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τὴ γυναίκα του, ἀνέβηκε στὸ καμιόνι του, γιὰ νὰ μεταφέρη ἕνα φορτίο ἀπὸ χορταρικὰ στὴ γειτονικὴ πόλι. Ἀλλά, καθὼς πῆγε νὰ καθίση στὴ θέσι του, μιὰ βόμβα ποὺ Βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα ἐξερράγη μ' ἕναν τρομακτικὸ πάταγο. Αὐτοκίνητο καὶ ὁδηγὸς ἔγιναν συντρίμμια.

Στὶς 8 Ἰανουαρίου 1955, ὁ Λιούϊς Γκρὴνμπεργκ, ἀφοῦ γευμάτισε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλὰ ἐστιατόρια τοῦ Σικάγου, Βγῆκε στὸ δρόμο κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἀργά, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει λόγο νὰ Βιάζεται. Μερικὰ μέτρα πιὸ κάτω, τὸν περίμενε ὁ θάνατος Δύο γκάνγκστερ, ποὺ Βρίσκονταν μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ἄδειασαν πάνω του τὰ πιστόλια τους, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μπροστά τους.

Ὁ Μπράουν καταλάβαι-

— Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρίκκα, εἶπε, ἀκούγοντας τὸ τηλέφωνο νὰ χτυπᾶη.

νε πὼς δὲν θ' ἀργοῦσε κι' ἡ δική του σειρὰ κι' ὁ τρόμος του μεγάλωνε ὁλοένα.

— Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρίκκα, ξεφώνισε ἀκούγοντας τὸ τηλέφωνο, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾶη. Θἄναι σίγουρα ὁ θυρωρὸς ποὺ θὰ θέλη νὰ μάθη τ' ὄνομά μου... Τώρα θυμᾶμαι πὼς, ὅταν ἔφτασα σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο, ἔκανα τὸ βιαστικὸ γιὰ νὰ μὴ γράψω τ' ὄνομά μου.

Αὐτὴ ἡ σκέψι τοῦ ἔδωκε θάρρος. Σηκώθηκε τότε καὶ πῆρε στὰ χέρια του τὸ ἀκουστικό...

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, αἰσθάνθηκε μιὰ φωτιὰ νὰ κυλάη σ' ὅλο του τὸ σῶμα καὶ σωριάστηκε νεκρός.

Ἡ ἀστυνομία ἐξακρίβωσε κατόπιν ὅτι ἀπὸ τὴ συσκευὴ τοῦ τηλεφώνου του ἔλεγε ὁ μετασχηματιστής... Ἔτσι, σηκώνοντας τὸ ἀκουστικὸ ὁ Μπράουν, δέχτηκε στὸ σῶμα του ἕνα ρεῦμα ὑψηλῆς τάσεως, ποὺ προκάλεσε τὸ θάνατό του.

Ποιὸς εἶχε Βγάλει τὸ μετασχηματιστή; Ἡ ἀστυνομία δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε πὼς ὁ θάνατος τοῦ Μπράουν ἦταν ἔργο τοῦ Πὼλ Ρίκκα, ποὺ εἶχε συμπληρώσει ἔτσι τὴν ἐκδίκησί του.

Π. ΡΟΡΧΟΥΝΤ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Εὐσυνείδητο, Χ. Α.: Ὀφείλω νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία σας, ἡ ὁποία γιὰ πολλοὺς ὁμοιοπαθεῖς σας θεωρεῖται ἀκατόρθωτη. Δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνο, ἀντιθέτως ἀποφύγατε μεγάλο κίνδυνο. Ἀκολουθήσατε τὸ φυσιολογικὸ δρόμο.

Ναύτη τοῦ Αἰγαίου, 4497: Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἐπειδὴ ὁ χῶρος τῆς παρούσης στήλης, εἶναι ἀνεπαρκὴς γιὰ τὴν λεπτομερῆ ἀπάντησι στὰ ὁ ἐρωτήματά σας νὰ μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσί σας γιὰ ἀποστολὴ τοῦ ἰδίου δημοσιεύματος, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἀναγνώστη Κ. Λ. Ε.: Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς δῶ ἐγὼ ὠτολαρυγγολόγος, γιατὶ πιθανὸν νὰ πρόκειται περὶ ρινίτιδος ἢ νὰ ὑπάρχουν σαρκία (κρεατάκια).

Θάνο, Λονδίνο: Τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ περιγράφετε, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀποχῆς ἡ ὁποία ἀντιδαίνει πρὸς τὴ φυσιολογικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἐξωτερικῆς θερμότητος κατὰ τὰ διάφορα συστήματα. Ἡ φυσιολογικὴ ἐξωτερίκευσι τοῦ ὀργανισμοῦ θὰ σᾶς ἀπαλλάξη τὸν ἐνοχλητικὸν συμπτωμάτων.

Κυψέλη, 135: Νὰ πᾶτε νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ σεξολόγο, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς βοηθήση.

Φοιτητή, Κ. Π.: Ἡ ἡλικία σας μᾶς ἀφίνει λίγες ἐλπίδες γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του ἀναστήματός. Θὰ σᾶς βοηθήση ὄχι ὁ γιατρός, ἀλλὰ ἡ γυμναστική. Συμβουλευθῆτε τὸ γυμναστὴ τοῦ πανεπιστημίου.

Α. Α. Πηνειό, Λάρισα: Ἐφόσον κλινικῶς καὶ ἐργαστηριακῶς δὲν ὑπάρχει τίποτα, δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε. Δὲ μοῦ ἀναφέρετε τὴ φαρμακευτικὴ ἀγωγὴ τῶν συναδέλφων, ποὺ θὰ σᾶς ἐφαρμόσουν. Σᾶς συνιστῶ τὶς ἐνέσεις Belin, Solepar καὶ Hepavite.

Ἀναιμικό: Χωρὶς ἐργαστηριακὴ διαπίστωσι δὲν εἶναι πάντοτε ἀσφαλὴς ἡ διάγνωσι τῆς ἀναιμίας. Γι' αὐτὸ ἀποτοθῆτε σὲ ἕνα μικροβιολόγο. Πρὸς τὸ παρὸν μπορεῖτε νὰ παίρνετε πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ μιὰ κουταλίτσα Bedoc 12 ἢ Solepar B. 12.

Δυστυχισμένη ὕπαρξι: Τὸ αἴτιο εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ἀναφέρετε. Γιὰ νὰ ἀποφευχθῆ ἡ τελικὴ κατάρρευσι, θὰ κάνετε κάθε δίμηνο 15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 m.g. δυὸ τὴν ἑβδομάδα, ἐνδομυϊκῶς, καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε τρία καταπότια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ ἴδιο μὲ τὶς ἐνέσεις φάρμακο. 30 συνολικῶς.

Ἀνεμώνη, Κ. 7: Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ σᾶς ἔβλεπε ἕνας γιατρός. Σύμφωνα μὲ τὴν προσωπική σας ἐκτίμησι σᾶς συνιστῶ τὴ Lecithin Cream τῆς Lydia P. σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ Lotion Tonique τῆς Lydia B. καὶ προσοχὴ στὶς ἀπότομες καιρικὲς μεταβολές. Γράψτε μου ἀργότερα τὰ ἀποτελέσματα.

Α. Π. Σ. Δ., 20: Ἐφόσον πρόκειται γιὰ τὴν πάθησι, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, σωστὰ σᾶς ἐφαρμόζει ὁ γιατρός σας τὴ θεραπεία ποὺ μοῦ περιγράφετε. Μπορεῖτε νὰ προσθέσετε τὶς ἐνέσεις Multi B. ἢ B. Complex μιὰ τὴν ἡμέρα ἐνδομυϊκῶς.

Ἐλπινίκη Ε.: Ὅπου καὶ ἂν ἀποφασίσετε, ἐδῶ ἢ στὴν Ἀμερική, νὰ κάνετε τὴν ἀποτρίχωσι, ἡ μέθοδος εἶναι ἡ ἴδια. Νὰ τὴν κάνετε ὅπου σᾶς εἶναι πιὸ εὔκολο.

Ἐπαρχιώτη: Πρόκειται περὶ σμήγματος. Τοπικὴ καθαριότης μὲ πλύσεις μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἐλαφρὸ πουδράρισμα μὲ Poudre Calomel.

Ἀνήσυχο νέο, Νάουσα, Κ. Χ. 20: Διάβασα τὸ γράμμα σας μὲ προσοχή. Τὸ φάρμακο γιὰ τὴ θεραπεία σας τὸ κατέχετε ἴσως σας προσωπικῶς. Ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας καὶ ἀποφύγετε τὴν ἐπανάληψι. Ὡς βοηθητικά: 15 ἐνέσεις Calcibromine καὶ 3 κουταλάκια τὴν ἡμέρα Passineurol.

Ἀναγνώστη Γ. Κ.: Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχω γνώμη μόνο μὲ τὴν προσωπική σας περιγραφὴ τοῦ περιστατικοῦ. Ἂν πράγματι πρόκειται περὶ ἀγγειώματος, ὅπως λέτε, τότε ἐνδείκνυται ἡ ραδιοθεραπεία. Σκόπιμο εἶναι νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο Συγγρού.

Μιὰ νέα, Σ.: Ὅλες τὶς ἀπορίες σας θὰ τὶς λύση μιὰ προσεκτικὴ ἐξέτασι ἀπὸ ἕνα γυναικολόγο. Δὲν ἔχω δὲ καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὰ πρόσωπα ποὺ ἀναφέρετε.

Ε. Λ. Π.: Τὴν ἀπορία σας μόνο ἕνας ὠτολαρυγγολόγος θὰ μποροῦσε νὰ τὴ λύση. Πιθανὸν νὰ πρόκειται περὶ παθήσεων τῶν φωνητικῶν χορδῶν. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ εἶναι καὶ μιὰ ἁπλὴ φυσική.

Μιράντα, Ἐνταῦθα: Τὸ περιστατικό σας ἀνάγεται στὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ρυρολόγου. Πρέπει νὰ σᾶς δῆ ἕνας ρυρολόγος στὸ Δημοτικὸ νοσοκομεῖο, τὸν «Εὐαγγελισμὸ» ἢ τὸν «Ἐρυθρό».

Ἀναγνώστη Χ., Πειραιά: Οἱ γνῶμες τῶν συνδέλφων γιὰ τὴν ὀρμονοθεραπεία σὲ περιπτώσεις ὑπόπτου καρκίνου εἶναι διάφορες: ἄλλοτε θετικὲς καὶ ἄλλοτε ἀρνητικές. Νομίζω ὅτι μπορεῖτε νὰ ἀκολουθήσετε τὴ θεραπεία, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε.

Ρευματοπαθῆ: Ὅλοι οἱ πόνοι τῆς μέσης καὶ τῆς ὀσφυϊκῆς χώρας δὲν εἶναι πάντοτε ρευματισμοί, ὅπως συνήθως τοὺς χαρακτηρίζομε. Καμμιὰ φορὰ εἶναι κάτι ἄλλο, ποὺ ἀναμενόμενο μὲ ἀντιναγοφοΐα ἀνακαλύπτεται. Γι' αὐτὸ ἐφόσον ἔχετε συχνὲς ἐνοχλήσεις, καλὸ εἶναι νὰ κάνετε μιὰ ἀκτινογραφία τῆς ὀσφυϊκῆς χώρας. Πρὸς τὸ παρόν, μπορεῖτε νὰ κάνετε μερικὲς ἐνέσεις Muti B. ἢ B. Complex.

Παπαδόπουλο, Θεσσαλονίκη: Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχω γνώμη ἀπὸ μακρυὰ γιὰ τὴν περίπτωσι τοῦ μοῦ γράφετε. Στὴ Θεσσαλονίκη ὑπάρχουν συνάδελφοι ἱκανοὶ στὴν εἰδικότητα αὐτή. Ἀποταθῆτε σὲ κάποιον.

Ἀγριολούλουδο: Ἐφόσον ἡ ἐκτίμησι τῆς καταστάσεώς σας εἶναι ὀρθὴ θὰ κάνετε χρῆσι τῆς Creme Phyllix σὲ ρυθμὸ μὲ τὴν Mousse Phyllis.

Γριππιώντα. Ἡ ἀπάντησί μου θὰ εἶναι καθυστερημένη, βέβαια. Πάντως εἶναι γνωστὰ τὰ ἀντιδιωτικὰ γιὰ τὴ γρίππη. Ἀντιδηχικὰ νὰ μεταχειρισθῆτε τὸ Bronchoton, τὸ Sival ἢ τὸ Siva lete γιὰ τὰ μικρά.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

17—19.9.12, Βέρροια: Τὰ αἴτια ποὺ προκαλοῦν στείρωσι εἶναι πολλά. Ἡ μακροχρόνια ἀποχὴ εἶναι δυνατὸ νὰ προκαλέσῃ στείρωσι. Στὴν περίπτωσί σας ἡ στείρωσι πιθανὸν νὰ ὀφείλεται στὴν ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια ἀπὸ τὴν ὁποία πάσχετε. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου τρία χάπια τὴν ἡμέρα καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες Tabl. Cycloestrol 1 m.g. Ἐν συνεχείᾳ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ διπλώνετε καθημερινῶς, καὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρες, κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα ἀπὸ ἕνα χάπι ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Orga Steron τοῦ 1 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τετοιάμηνο.

Παπάκι, Π., Ἐνταῦθα: Θεωρῶ ἀπαραίτητη τὴ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι τοῦ κολπικοῦ ὑγροῦ. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε καθημερινῶς κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουταλάκι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ τρισκόσια δράμια νεροῦ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ κολπικὰ δισκία ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Vagin Mycostatin. Τέλος θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin Ointment. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐπὶ ὀκταήμερο ἀμέσως μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Π. Ξ. Μ., Βόλο: Οἱ τελευταίες ἀνωμαλίες ὀφείλονται σὲ ὀρχομένη παῦσι. Ἂν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ θὰ κάνετε ἀμέσως πέντε ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Μετὰ τὴν τακτοποίησί σας θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες Tabl. Lynoral τοῦ 0,05 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα

Tabl. Evit. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Π. Γ., Ρόδο: Ὅλα τὰ συμπτώματά σας ὀφείλονται στὴν κλιμακτήριο περίοδο τὴν ὁποία διατρέχετε. Πρὸ δώδεκα ἐτῶν τὰ συμπτώματα ὀφείλοντο σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Τὴν κατάστασι χειροτερεύει ἡ ὑπερευαίσθητη ἰδιοσυγκρασία σας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου καὶ καθ' ὅλο τὸ μῆνα, τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα Caps. Evita τῶν 50 m.g. Κατὸ τὶς δέκα ἡμέρες, ποὺ προηγοῦνται τῆς περιόδου θὰ παίρνετε συχρόνως μὲ τὰ ἀνωτέρω χάπια καὶ δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα Tab Sedamyl. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τετράμηνο.

Ἀράχνη. Ἐνταῦθα: Ἡ ἀνωμαλία τῆς περιόδου ὀφείλεται σὲ πρωτοπαθῆ ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν καὶ ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε τετραήμερο, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Benzormon τῶν 5 m.g. Ὅλο τὸ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα θὰ χρησιμοποιήσετε τὸ κολπικὰ ὑπόθετα Tabl. Speton.

Πῶς νὰ τὸ ἀποδείξω, Θεσσαλονίκη: Μὲ συμπάθεια διάβασα τὸ γράμμα σας. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῶν συμπτωμάτων εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχετε ἀπόλυτα δίκηο. Δὲν θὰ σᾶλωστε τὸ διεπίστωσε καὶ ὁ γιατρός σας, ὅπως μοῦ γράφετε.

Μ. Κ., Δ. Φ., Ἰωάννινα: Λόγω τοῦ θέματος, ἀπαντῶ μόνο ἐπιστολῇ στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ γράφετε.

Ἰωάννα Δ. Ρ., Πάτρα: Ἡ προϊοῦσα ἐλάττωσι τῆς περιόδου σᾶς ὀφείλεται σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Ἡ ἐλαφρὰ πάθησι τοῦ θυρεοειδοῦς ἐπηρεάζει τὴν κατάστασι. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε πέντε ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ortormol B. τῶν 50.000. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλο τὸ μῆνα θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Evit. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο

Ν. Γ. Η. 12, Θεσσαλονίκη: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τώρα ποὺ συμπληρώσατε τὸν τέταρτο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης, θὰ παίρνετε καθημερινῶς καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ τοκετοῦ, τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα, ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite ποὺ θὰ βοηθήση τὸν ὀργανισμὸ σὰν συμπληρωματικὴ τροφὴ γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθη στὶς ἀνάγκες τῆς διατροφῆς τοῦ ἐμβρύου.

Μ. Μ. Ε. Κ., Κύμη: Θὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία σας ἐπὶ τρίμηνο γιὰ τὴ σταθεροποίησι τῶν ἀποτελεσμάτων. Μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε πέντε ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Feminorm τῶν 5 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 10 m.g. Κάθε μῆνα θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Viten. No 1. Flacon.

Βλάχα Μ., Ἀγάλεω: Ἀπαντῶ λεπτομερῶς λόγῳ τοῦ θέματος, στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ γράφετε.

Μ. Β., Π. Ν. 12, Ἐνταῦθα: Σὲ περίπτωσι ἀποφράξεως τῶν σαλπίγγων, ἡ μόνη θεραπεία ἔγκειται στὴ χειρουργικὴ ἀποκατάστασι τῶν σαλπίγγων μὲ πλαστικὴ ἐγχείρησι. Τὰ ἄλλα ὀφείλονται σὲ τριχομονάδες ἢ μονίλια τοῦ κόλπου. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου κάθε βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουταλάκι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ κολπικὰ δισκία ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Vagin Mycostatin. Τέλος θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin Ointment. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐπὶ ὀκταήμερο ἀμέσως μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Π. Ξ. Μ., Βόλο: Οἱ τελευταίες ἀνωμαλίες ὀφείλονται σὲ ὀρχομένη παῦσι. Ἂν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ θὰ κάνετε ἀμέσως πέντε ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Μετὰ τὴν τακτοποίησί σας θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες Tabl. Lynoral τοῦ 0,05 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀναγνώστη Χ., Πειραιά: Οἱ γνῶμες τῶν συνδέλφων γιὰ τὴν ὀρμονοθεραπεία σὲ περιπτώσεις ὑπόπτου καρκίνου εἶναι διάφορες: ἄλλοτε θετικὲς καὶ ἄλλοτε ἀρνητικές. Νομίζω ὅτι μπορεῖτε νὰ ἀκολουθήσετε τὴ θεραπεία, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε.

Ρευματοπαθῆ: Ὅλοι οἱ πόνοι τῆς μέσης καὶ τῆς ὀσφυϊκῆς χώρας δὲν εἶναι πάντοτε ρευματισμοί, ὅπως συνήθως τοὺς χαρακτηρίζομε. Καμμιὰ φορὰ εἶναι κάτι ἄλλο, ποὺ ἀναμενόμενο μὲ ἀντιναγοφοΐα ἀνακαλύπτεται. Γι' αὐτὸ ἐφόσον ἔχετε συχνὲς ἐνοχλήσεις, καλὸ εἶναι νὰ κάνετε μιὰ ἀκτινογραφία τῆς ὀσφυϊκῆς χώρας. Πρὸς τὸ παρόν, μπορεῖτε νὰ κάνετε μερικὲς ἐνέσεις Muti B. ἢ B. Complex.

Παπαδόπουλο, Θεσσαλονίκη: Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχω γνώμη ἀπὸ μακρυὰ γιὰ τὴν περίπτωσι τοῦ μοῦ γράφετε. Στὴ Θεσσαλονίκη ὑπάρχουν συνάδελφοι ἱκανοὶ στὴν εἰδικότητα αὐτή. Ἀποταθῆτε σὲ κάποιον.

Ἀγριολούλουδο: Ἐφόσον ἡ ἐκτίμησι τῆς καταστάσεώς σας εἶναι ὀρθὴ θὰ κάνετε χρῆσι τῆς Creme Phyllix σὲ ρυθμὸ μὲ τὴν Mousse Phyllis.

Γριππιώντα. Ἡ ἀπάντησί μου θὰ εἶναι καθυστερημένη, βέβαια. Πάντως εἶναι γνωστὰ τὰ ἀντιδιωτικὰ γιὰ τὴ γρίππη. Ἀντιδηχικὰ νὰ μεταχειρισθῆτε τὸ Bronchoton, τὸ Sival ἢ τὸ Siva lete γιὰ τὰ μικρά.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

17—19.9.12, Βέρροια: Τὰ αἴτια ποὺ προκαλοῦν στείρωσι εἶναι πολλά. Ἡ μακροχρόνια ἀποχὴ εἶναι δυνατὸ νὰ προκαλέσῃ στείρωσι. Στὴν περίπτωσί σας ἡ στείρωσι πιθανὸν νὰ ὀφείλεται στὴν ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια ἀπὸ τὴν ὁποία πάσχετε. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου τρία χάπια τὴν ἡμέρα καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες Tabl. Cycloestrol 1 m.g. Ἐν συνεχείᾳ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ διπλώνετε καθημερινῶς, καὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρες, κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα ἀπὸ ἕνα χάπι ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Orga Steron τοῦ 1 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τετοιάμηνο.

Παπάκι, Π., Ἐνταῦθα: Θεωρῶ ἀπαραίτητη τὴ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι τοῦ κολπικοῦ ὑγροῦ. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε καθημερινῶς κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουταλάκι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ τριακόσια δράμια νεροῦ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ κολπικὰ δισκία ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Vagin Mycostatin. Τέλος θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin Ointment. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐπὶ ὀκταήμερο ἀμέσως μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Π. Ξ. Μ., Βόλο: Οἱ τελευταίες ἀνωμαλίες ὀφείλονται σὲ ὀρχομένη παῦσι. Ἂν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ θὰ κάνετε ἀμέσως πέντε ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Μετὰ τὴν τακτοποίησί σας θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες Tabl. Lynoral τοῦ 0,05 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα

Tabl. Evit. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Π. Γ., Ρόδο: Ὅλα τὰ συμπτώματά σας ὀφείλονται στὴν κλιμακτήριο περίοδο τὴν ὁποία διατρέχετε. Πρὸ δώδεκα ἐτῶν τὰ συμπτώματα ὀφείλοντο σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Τὴν κατάστασι χειροτερεύει ἡ ὑπερευαίσθητη ἰδιοσυγκρασία σας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου καὶ καθ' ὅλο τὸ μῆνα, τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα Caps. Evita τῶν 50 m.g. Κατὸ τὶς δέκα ἡμέρες, ποὺ προηγοῦνται τῆς περιόδου θὰ παίρνετε συχρόνως μὲ τὰ ἀνωτέρω χάπια καὶ δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα Tab Sedamyl. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τετράμηνο.

Ἀράχνη. Ἐνταῦθα: Ἡ ἀνωμαλία τῆς περιόδου ὀφείλεται σὲ πρωτοπαθῆ ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν καὶ ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε τετραήμερο, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Benzormon τῶν 5 m.g. Ὅλο τὸ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα θὰ χρησιμοποιήσετε τὸ κολπικὰ ὑπόθετα Tabl. Speton.

Πῶς νὰ τὸ ἀποδείξω, Θεσσαλονίκη: Μὲ συμπάθεια διάβασα τὸ γράμμα σας. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῶν συμπτωμάτων εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχετε ἀπόλυτα δίκηο. Δὲν θὰ σᾶλωστε τὸ διεπίστωσε καὶ ὁ γιατρός σας, ὅπως μοῦ γράφετε.

Μ. Κ., Δ. Φ., Ἰωάννινα: Λόγω τοῦ θέματος, ἀπαντῶ μόνο ἐπιστολῇ στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ γράφετε.

Ἰωάννα Δ. Ρ., Πάτρα: Ἡ προϊοῦσα ἐλάττωσι τῆς περιόδου σᾶς ὀφείλεται σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Ἡ ἐλαφρὰ πάθησι τοῦ θυρεοειδοῦς ἐπηρεάζει τὴν κατάστασι. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε πέντε ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ortormol B. τῶν 50.000. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλο τὸ μῆνα θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Evit. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο

Ν. Γ. Η. 12, Θεσσαλονίκη: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τώρα ποὺ συμπληρώσατε τὸν τέταρτο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης, θὰ παίρνετε καθημερινῶς καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ τοκετοῦ, τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα, ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite ποὺ θὰ βοηθήση τὸν ὀργανισμὸ σὰν συμπληρωματικὴ τροφὴ γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθη στὶς ἀνάγκες τῆς διατροφῆς τοῦ ἐμβρύου.

Μ. Μ. Ε. Κ., Κύμη: Θὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία σας ἐπὶ τρίμηνο γιὰ τὴ σταθεροποίησι τῶν ἀποτελεσμάτων. Μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε πέντε ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Feminorm τῶν 5 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 10 m.g. Κάθε μῆνα θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Viten. No 1. Flacon.

Βλάχα Μ., Ἀγάλεω: Ἀπαντῶ λεπτομερῶς λόγῳ τοῦ θέματος, στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ γράφετε.

Μ. Β., Π. Ν. 12, Ἐνταῦθα: Σὲ περίπτωσι ἀποφράξεως τῶν σαλπίγγων, ἡ μόνη θεραπεία ἔγκειται στὴ χειρουργικὴ ἀποκατάστασι τῶν σαλπίγγων μὲ πλαστικὴ ἐγχείρησι. Τὰ ἄλλα ὀφείλονται σὲ τριχομονάδες ἢ μονίλια τοῦ κόλπου. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου κάθε βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουταλάκι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ τριακόσια δράμια νεροῦ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ κολπικὰ δισκία ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Vagin Mycostatin. Τέλος θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin Ointment. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐπ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Οἱ παράδες τοῦ Ξυλοκόπου

ΚΑΠΟΤΕ ὁ Ναστραδίν, ποὺ βαρέθηκε πιὰ νὰ εἶναι καθῆς, πῆγε στὰ Ἰκόνιο καὶ παρακάλεσε τὸν πασὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξη ἀπ' τὰ καθήκοντά του.

— Μὰ τὸν Ἀλλάχ, τοῦ εἶπε, μπαίλντισα πιά, πολυχρονεμένε μου, νὰ δικάζω καὶ νὰ κάνω τοὺς μισοὺς χωριανοὺς ἐχθρούς μου καὶ τοὺς ἄλλους μισοὺς ἀχάριστους φίλους μου!...

Ὁ πασᾶς, καλόβολος ὅπως ἦτανε, δέχτηκε πρόθυμα αὐτὸ ποὺ τοῦ ζήτησε ὁ Χότζας κι' ἔστειλε στὴ θέσι του ἕνα καινούργιο καδῆ. Μὰ ὁ νεοφερμένος τὰ χρειάστηκε μόλις ἀντίκρυσε τοὺς χωρικούς, ποὺ τὸν κυττοῦσαν μὲ μισὸ μάτι.

— Τί θέλει ἐτοῦτος στὸ χωριό μας;... Καὶ ποῦ ξέρει νὰ βρίσκη τὸ δίκηο καὶ τὸ σωστὸ ἔτσι νέος κι' ἄπραγος ποὺ εἶναι;... λέγανε μερικοὶ μεταξύ τους, δυσαρεστημένοι.

Οἱ ἄλλοι, πιὸ θερμόαιμοι, φώναζαν:

— Νὰ ξεκουμπιστῆ ἀμέσως... Ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀπ' τὰ μέρη μας, πῶς θὰ μᾶς δικάση ὁ παληοξεζεκῆς;...

Φοβισμένος ὁ καινούργιος καδῆς, πῆγε νὰ παρακαλέση τὸ Χότζα νὰ τὸν βοηθήση.

— Μετὰ χαρᾶς, τζάνουμ!... τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν, ποὺ τὸν λυπήθηκε. Θὰ κάθωμαι ἀπέναντί σου στὸ δικαστήριο κι' ὅταν θὰ τὰ βρίσκης σκοῦρα, νὰ μοῦ γνέφης κι' ἐννοια σου...

— Σ' εὐχαριστῶ, Ναστραδίν ἐφέντημ.. εἶπε συγκινημένος ὁ καδῆς.

— Μὰ μὲ μιὰ συμφωνία... πρόσθεσε ὁ Ναστραδίν. Μόνο ὥσπου νὰ συνηθίσης, γιατί ἐγὼ βαρέθηκα πιὰ τὶς δίκες.

— Ἐννοιά σου, Χότζα μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ καινούργιος καδῆς, καὶ μόλις στρώσω θὰ σ' ἀπαλλάξω ἀπὸ τοὺτη τὴν ἀγγαρεία...

Ἔτσι, οἱ χωριανοί, μόλις εἶδανε πὼς παράστεκε τὸν καδῆ ὁ Ναστραδίν, ἄρχισαν νὰ ἔρχωνται μὲ ἐμπιστοσύνη στὸ δικαστήριο. Ὅταν ὅμως παρουσιαζόταν καμμιὰ στριμμένη ὑπόθεσι κι' ἄναβαν τὰ αἵματα τῶν διαδίκων ὁ καδῆς φοβόταν κι' ἔγνεφε τοῦ Ναστραδίν ν' ἀναλάβη αὐτὸς νὰ δώση τὸ δίκηο...

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μιὰ μέρα ποὺ ἕνας μεγάλος χασομέρης, ὁ Ταχτὴρ - Ὀγλοῦ ἦρθε στὸ δικαστήριο μὲ φωνὲς σέρνοντας μαζί του τὸν Ἠγιούπ, ποὺ χρόνια ἔκοβε ξύλα στὰ βάση.

— Τί τρέχει καὶ δέρνεσαι ἔτσι, τζάνουμ: τὸν ρώτησε ὁ καινούργιος καδῆς.

— Ποῦ νὰ στὰ λέω, ἐφέντημ... ἄρχισε κλαψουρίζοντας ὁ Ταχτὴρ - Ὀγλοῦ. Αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος ὁ Ἠγιοὺπ μοὔκανε μεγάλη ζημιὰ κι' ἦρθα ἐδῶ νὰ βρῶ τὸ δίκηο μου... Νά.. Τὴν τελευταία βδομάδα εἶχι πάρει παραγγελία νὰ κόψη ἑκατὸ ὀκάδες ξύλα κι' ἐπειδὴ ἡ δουλειὰ ἦταν βαρειὰ τὸν λυπήθηκα καὶ πῆγα νὰ τὸν βοηθήσω... Ἔκοβε, λοιπόν, τοὺ λόγου τοὺ καὶ σφύριζα ἐγὼ γιὰ νὰ τοῦ δίνω κουράγιο... Φορτώνοτανε τὰ ξύλα ὁ ἐντεψίζης, προσευχόμουνα ἐγὼ γιὰ ν' ἀντέξη ἡ πλάτη του...

— Κι' ὕστερα τί ἔγινε; τὸν διέκοψε ὁ καδῆς.

— Μὲ κορόιδεψε ὁ μπουντάλᾶς, καδῆ μου! Γιατί, ὅταν πῆρε τὰ μεροκάματα, κράτησε τοὺς παράδες καὶ δὲ μοῦδωσε τίποτα γιὰ τὸν κόπο μου!...

Ὁ καδῆς τὰ χρειάστηκε πάλι κι' ἔγνεψε στὸ Χότζα. Κι' ἐκεῖνος, γυρνῶντας στὸ φουκαρᾶ τὸν ξυλοκόπο, τὸν ρώτησε:

— Δὲ μοῦ λές, Ἠγιούπ, ἔχεις μαζί σου τοὺς παράδες ποὺ πῆρες;

— Καὶ βέβαια τοὺς ἔχω, ἐφέντημ... τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἠγιούπ.

— Δός μου τους γρήγορα...

Ὁ Ἠγιοὺπ πρόθυμα ὑπάκουσε. Κι' ἐνῶ ὅλοι παραξενεμένοι κυττοῦσαν τὸ Ναστραδίν, ἐκεῖνος πῆρε τοὺς παράδες κι' ἀφοῦ τοὺς πέταξε κατὰ γῆς μὲ δύναμι καὶ τοὺς μάζεψε δυὸ - τρεῖς φορές, ἔτσι ποὺ κουδούνισαν γιὰ καλά, γύρισε καὶ εἶπε στὸν Ταχτή:

— Ἄκουσες, μπορεῖ τοὺς παράδες τοῦ Ἠγιοὺπ νὰ κουδουνίζουν;

— Τοὺς ἄκουσα, Ναστραδίν ἐφέντημ...

— Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀμοιβή σου γιὰ τὴ βοήθειά ποὺ ἔδωσες στὸν ξυλοκόπο!... Σωματὰ καὶ φασκιὰ ἔδωσες, σωματὰ καὶ φασκιὰ σοῦ δίνει κι' ὁ ἄνθρωπος τώρα!... τοῦ εἶπε ὁ Ναστραδίν.

Κι' ὅλο τότε τὸ δικαστήριο, σκασμένο στὰ γέλια κι' ἐνθουσιαστημένο ἀπ' τὴ δικαιη ἀπόφασι, ἄρχισε νὰ κοροϊδεύη τὸν Ταχτὴ ποὺ τάβαλε στὰ πόδια...

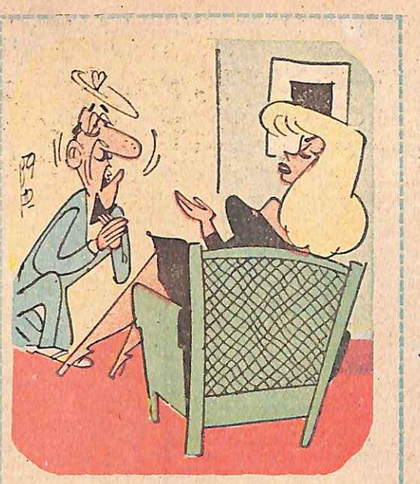

— Καὶ δὲ μοῦ λέτε, κύριε Θᾶνο...'Εκτὸς ἀπὸ τὶς ἐλπίδες γιὰ νὰ κερδίσετε τὸ «πρὸ-πό». τί ἄλλους οἰκονομικοὺς πόρους ἔχετε;

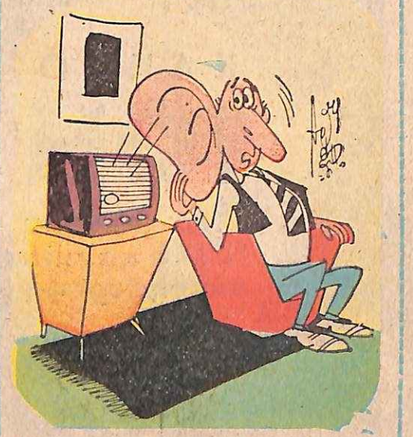

—'Εντὸς ὀλίγου θὰ σᾶς ἀναγγείλουμε τ' ἀποτελέσματα τοῦ «πρὸ-πό» τῆς Κυριακῆς!

.'Εν τάξει, 'Ελπινίκη μου!... Συμφωνῶ! Βάλε στὰ προγνωστικὰ νίκη τοῦ Παναθηναϊκοῦ!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὰ θωρηκτὰ

ΜΕ συγχωρεῖς, ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ ἤθελα νὰ σοῦ ὑποβάλω μιὰ ἐρώτησι. Τί εἶναι αὐτὰ τὰ τερατώδη πράγματα ποὺ φορᾶς στὰ πόδια σου καὶ ἐμποιοῦν τὸ δέος καὶ τὴν κατάπληξι; Πῶς; Παπούτσια εἶναι; Σώπα! Καλὰ ποὺ μοῦ τὸ εἶπες. Γιατί ἐγὼ τὰ πέρασα γιὰ θωρηκτὰ καὶ μάλιστα τοῦ τύπου ὑπερτρέντ. Γιὰ στάσου νὰ τὰ ἰδῶ καλύτερα. Μάλιστα. Διπλὲς σόλες ἀπὸ καουτσοὺκ πάχους ἓξη τουλάχιστον ἑκατοστῶν, διπλὲς ζώραφες ραφές, τακουνάρες, ἕνας ὄγκος τεράστιος δηλαδή, ποὺ τὸν βλέπεις καὶ τρομάζεις. Αὐτὰ δὲν εἶναι παπούτσια, φίλε μου. Αὐτὰ εἶναι βάθρα ἀγάλματος, εἶναι σκαλοπάτια δωρικοῦ ναοῦ, εἶνε ὀχυρωματικὰ ἔργα, εἶναι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί εἶναι Ὅτι θέλεις εἶναι, ἐκτὸς ἀπὸ παπούτσια. Ὁρίστε; Εἶνε μοντέρνου τύπου; Κολοκύθια μωρὰ ρηγάνες Εἶναι τέρατα τῆς ὑποδηματοποιίας, αὐτὸ εἶναι.

Καὶ τώρα νὰ σὲ ρωτήσω κάτι ἄλλο. Δὲν ντρέπεσαι νὰ τὰ φορᾶς καὶ νὰ βγαίνης ἔξω μ' αὐτὰ τὰ ὑπερκατασκευάσματα; Τί θέλεις νὰ παραστήσης, δηλαδή, μὲ δαῦτα; Ὅτι εἶσαι τῆς μόδας καὶ σπόρτσμαν καὶ τὰ τοιαῦτα; Λοιπόν, ὄχι. Αὐτὰ νὰ πᾶς νὰ τὰ πουλᾶς ἀλλοῦ. Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ περὶ τίνος πρόκειται καὶ ποιὸς λόγος σ' ἐξωθεῖ σ' αὐτὴ τὴν προκλητικὴ καὶ ἀνατριχιαστικὴ ἀηδία. Ὁ λόγος, λοιπόν, εἶναι ὅτι εἶσαι κοντός. Καὶ φορᾶς αὐτοὺς τοὺς φρικαλέους ὄγκους γιὰ νὰ κερδίσης λίγους πόντους ψευδοὺς ἀναστήματος καὶ νὰ παρασταίνης τὸν ψηλό. Ἀπάτη δηλαδή. Παρουσιάζεις ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ. Καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι ὄχι ψηλὸς δὲν φαίνεσαι, ἀλλὰ ἀντιθέτως, ὁποιος σὲ βλέπει νὰ ἐποχῆσαι αὐτῶν τῶν τριορόφων θωρηκτῶν, ἐν εἴδει ρετιρὲ πολυκατοικίας, ἀμέσως μπαίνει στὸ νόημα καὶ καταλαβαίνει περὶ τίνος πρόκειται. Καὶ τὸ μόνο ποὺ κατορθώνεις μ' αὐτὴ τὴν ἀφελῆ παραπλανητικὴ μέθοδο, εἶναι ὅτι γίνεσαι γελοῖος, ὅτι καραγκιοζοποιεῖσαι ἀνεπανορθώτως. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι κοντοί, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἐπιχειροῦν νὰ δημιουργήσουν τέτοιες ψευδαισθήσεις Ἔχουν τὸ θάρρος τῆς κοντότητός των. Κι' ἐπὶ τέλους ἡ ἀξία ἑνὸς ἀνθρώπου δὲν μετριέται μὲ τὸ ὑποδεκάμετρο. Κοντὸς ὑπῆρξε καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων, ἀλλά, ἀντὶ νὰ φτιάξη παπούτσια μὲ τρεῖς σόλες καὶ νὰ παρασταίνη τὸν ψευτοψηλέα, ἀνῆλθε στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο καὶ ἵππευσε τὴν Εὐρώπη.

Ἀλλὰ ἐσύ, ὡς μόνη φιλοδοξία, φαίνεται, ὅτι ἔχεις τὴν ἐπιθυμία νὰ πείσης τὸ νοῆμον κοινὸν καὶ τὴ γενναία φροῦρα πὼς εἶσαι κατὰ ἕξη ἢ ὀκτὼ πόντους ψηλότερος. Καὶ ἂν τοὺς πείσης, δηλαδή, τί ἔγινε; Θὰ κατακτήσης τὸ σύμπαν; Ἢ θὰ μᾶς ἐπιβληθῆς;

Σύνελθε, ἀγαπητέ μου, ἐπάνελθε στὴ βάσι σου, καὶ ρύθμισε τὰ ὑποδήματά σου στὶς κανονικὲς καὶ νόμιμες ἀναλογίες, ὅπως ὅλοι οἱ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι. Γιατὶ αὐτὴ ἡ κατάστασι δὲ μπορεῖ νὰ συνεχισθῆ. Καὶ ἂν ἐπιμένης νὰ κυκλοφορῆς ἐπὶ τῶν κινητῶν βαθρῶν σου κατ' αὐτὸν τὸν ἀποδεστατον τρόπον, σὲ παρακαλῶ μὴ μοῦ ξαναπῆς καλημέρα. Γιατὶ δὲν σοῦ χρωστάω τίποτα νὰ γελοιοποιοῦμαι κι' ἐγὼ μαζί σου—γελοιωδέστατε τύπε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

✪✪

Τῆς στιγμῆς

Ὁ ὑπηρέτης τρομαγμένος ξυπνᾶ τὸν κύριό του:

— Ἀφεντικό, καίγεται ἡ ἀγορά μας.

— Τί; ρωτᾶ ἐκεῖνος ἀγουροξυπνημένος.

— Ἡ ἀγορά μας καίγεται.

— Τότε... νὰ πᾶς αὐτὸ ποὺ λὲς νὰ φωνίσης στὸν Πειραιᾶ! ἀπαντᾶ ὁ κύριος καὶ ξαναπέφτει νὰ κοιμηθῆ

★

— Καὶ παντρεύεσαι λοιπὸν σὲ δέκα μέρες;

— Ὄχι δά, τόσο γρήγορα! Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα. Κατάφερα νὰ πετύχω μιὰν ἀναβολή!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μ' ἕνα λοστάρι

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μάρφυ ἔβγαλε ἕνα δακτυλογραφημένο κείμενο ἀπὸ τὸ συρτάρι του.

— Νὰ σᾶς τὸ διαβάσω, εἶπε στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε μπῆ στὸ γραφεῖο του. «Ἐγώ, ὁ Τὸμ Σλέϊτερ, περπατώντας τὴ νύχτα τῆς Πέμπτης στὶς ὀχθες τοῦ Χούδσωνος, κοντὰ στὴν 5η ἀποβάθρα, παρέστην ἀπὸ μακρυὰ μάρτυς σὲ μιὰ δολοφονία. Εἶδα ἕναν ἄνθρωπο νὰ χτυπάη ἕναν ἄλλον στὸ κεφάλι μὲ ρόπαλο ἢ μὲ λοστάρι, νὰ τοῦ ἀδειάζη βιαστικὰ τὶς τσέπες κι' ἔπειτα νὰ φεύγη τρέχοντας. Τὸ θῦμα μοῦ εἶναι ἄγνωστο. Ὅσο γιὰ τὸ δολοφόνο, πρόφτασα νὰ διακρίνω τὰ χαρακτηριστικὰ του προτοῦ φύγη, στὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ...».

Ἐπακολουθοῦσε μιὰ ἀόριστη περιγραφὴ τοῦ δολοφόνου.

— Εἶναι ἡ κατάθεσι ποὺ σᾶς ἔκαμα χτές, εἶπε ὁ Σλέϊτερ, ὄχι χωρὶς κάποια ἔκπληξι, ὅταν ὁ ἐπιθεωρητὴς τέλειωσε τὸ διάβασμα.

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Μάρφυ. Σκέφτηκα μήπως εἶχες νὰ προσθέσης τίποτα.

— Ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ὁ Σλέϊτερ. Δὲν ξέρω τίποτα ἄλλο.

— Τὸ πιστεύω, τὸν καθησύχασε ὁ Μάρφυ. Ἀ, ξέχασα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἐξακριβώσαμε πὼς τὸ θῦμα εἶναι κάποιος Κὰρλ Μήντλωβ. Στὴν κατάθεσι λὲς πὼς εἶδες τὸ δολοφόνο... Φαντάζεσαι πώς, ἂν ἡ τύχη τὸν ξανάφερνε μπροστά του, θὰ κατάφερνες νὰ τὸν ἀναγνωρίσης;

— Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Σλέϊτερ, ποὺ ἡ ἔκφρασί του ἔγινε πιὸ ἤρεμη ἀπὸ πρίν.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Θὰ σοῦ δείξω στὸ γειτονικὸ δωμάτιο ἕξη ὑπόπτους, ποὺ πιάσαμε ὁλόγυρα στὸ μέρος ὅπου ἔγινε τὸ ἔγκλημα. Εἶναι ὅλοι τους λίγο ἢ πολὺ κακοποιοὶ καὶ δὲν ἀποκλείεται κάποιος ἀπ' αὐτοὺς νὰ σκότωσε τὸ δυστυχισμένο Μήντλωβ. Πρέπει νὰ τοὺς προσέξης... Ἴσως μπορέσης ν' ἀναγνωρίσης ἀνάμεσά τους τὸ δολοφόνο.

Ὁ Τὸμ Σλέϊτερ ἔκαμε μιὰ ἀόριστη κίνησι μὲ τὸ χέρι του, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα... Τὰ πράγματα ἐμπερδεύονταν. Ζητοῦσαν ἀπ' αὐτόν, τὸ δολοφόνο τοῦ Κὰρλ Μήντλωβ, νὰ φορτώση σ' ἕναν ἀθῶο τὸ ἔγκλημά του. Αὐτὸ ἦταν πολὺ παράξενο.

Τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης, ὅπως περπατοῦσε στὴν 5η ἀποβάθρα, ἐλεεινολογώντας τὴν τύχη του — οἱ δουλειὲς δὲν πήγαιναν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ καλὰ—εἶδε ἕναν ἄνθρωπο νὰ σταματάη κάτω ἀπὸ ἕνα φανάοι, νὰ βγάζη ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πορτοφόλι καὶ νὰ μετράη βιαστικὰ μιὰ δέσμη ἀπὸ χαρτονομίσματα.

— Κάποιος «συνάδελφος» πιὸ τυχερὸς ἀπὸ μένα, σκέφτηκε ὁ Σλέϊτερ.

Τὸ μέρος ἦταν ὁλότελα ἔρημο. Χωρὶς νὰ διστάση περισσότερο, ὁ Σλέϊτερ σύρθηκε ἀνάμεσα σὲ μερικὲς στίβες ἀπὸ κασσόνια καὶ σακκιά, ἔφτασε ἀθόρυβα πίσω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἔβγαλε κάτω ἀπὸ τὸ παλτό του ἕνα σιδερένιο λοστάρι, ποὺ δὲν τὸ ἀποχωριζόταν ποτὲ καὶ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι... Ἀλλὰ ἡ τύχη δὲν τὸν εὐνοοῦσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ.... Ἐνῶ ἔκανε νὰ φύγη, εἶδε τὶς ψηλὲς σιλουέττες δυὸ ἀστυνομικῶν, ποὺ ἐρχόντανε ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος. Ἔκρυψε τότε τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ λοστάρι κάτω ἀπὸ μιὰ στίβα σχοινιὰ κι' ἄρχισε νὰ καλῆ σὲ βοήθεια... Μιὰ ἰδέα εἶχε περάσει μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀστραπῆς ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἔτσι, ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν κοντά, παρέστησε τὸ «μάρτυρα».

Ἔπρεπε τώρα νὰ παίξη γερὰ τὸ παιχνίδι του.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς διευθύνθηκε σὲ μιὰ πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε, κάνοντάς του νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἦταν βυθισμένο στὸ μισοσκόταδο. Στὸ βάθος διακρίνονταν ἀόριστα οἱ σιλουέττες μερικῶν ἀνθρώπων. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ Σλέϊτερ ἔπρεπε νὰ διαλέξη τὸ θῦμα του—ποὺ θὰ ἦταν τὸ δεύτερο.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα. Λίγο πιὸ πέρα στεκόταν ἕνας ἀστυνομικός, μπροστὰ σ' ἕναν προβολέα. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ προϊσταμένου του, ἔριξε τὸ φῶς του πάνω στὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς ἓξη ὑπόπτους. Τὸ πρόσωπό του φανέρωνε ἀπερίγραπτο τρόμο.

Ἕνας κακοποιὸς φοβᾶται πάντα τὶς δοκιμασίες. αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ἕνας μάρτυρας μπορεῖ εὔκολα νὰ γελαστῆ καὶ νὰ στείλη στὴν κρεμάλα ἕναν ἀθῶο.

Ὁ Τὰμ Σλέϊτερ εἶχε ξαναδρῆ τώρα τὸ θάρρος του. Τοῦ ἦταν ἀρκετὸ νὰ σηκώση τὸ δάκτυλό του, γιὰ νὰ φορτώση σ' ἕναν ἄλλον τὸ ἔγκλημά του καὶ νὰ γλυτώση μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια.

Ὁ δεύτερος ὕποπτος ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ὁ Σλέϊτερ κούνησε ἐλαφρὰ τὸ χέρι του, ἀλλ' ἔπειτα τὸ κατέβασε, σὰν νὰ ἄλλαξε γνώμη. Χαιρόταν βλέποντας τὴν ἀγωνία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἦταν γι' αὐτὸν ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου νὰ ἐνοχοποίηση ἕναν ἀπὸ τοὺς ἓξη ὑπόπτους. Ἀλλὰ ποιόν; Μήπως τὸν τρίτο ποὺ περνοῦσε τὴ γλῶσσα του πάνω στὰ κατάξερα χείλη του; Ἢ τὸν τέταρτο ποὺ τὸν κύτταζε παρακλητικά; Ὅλοι φαίνονταν σὰν ἀποπλιθωμένοι κι' ἡ μιλιὰ εἶχε κοπῆ μέσα στὸ στόμα τους. Δὲ θὰ τολμοῦσαν οὔτε νὰ διαμαρτυρηθοῦν, ἂν ὁ Σλέϊτερ, μὲ μιὰ μόνον κίνησί του, τοὺς περνοῦσε μιὰ θηλειὰ γύρω στὸ λαιμό. Κι' ἄλλωστε, σὲ τί θὰ τοὺς χρησίμευε ν' ἀρνηθοῦν; Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν δοσοληψίες μὲ τὴ δικαιοσύνη. Γιὰ τὸ παραμικρὸ τοὺς ἔπιαναν γιὰ ὑπόπτους. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικὰ ἀπὸ ἄλλοτε. Δὲν τοὺς κατηγοροῦσαν ὅτι εἶχαν κλέψει κάποιο πορτοφόλι ἢ ὅτι εἶχαν κάμει μιὰ διάρρηξι, ἀλλ' ὅτι εἶχαν σκοτώσει ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν.

Ὁ Σλέϊτερ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν καθῆκον του νὰ ἐνοχοποίηση ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸ τὸ καθῆκον τὸ εἶχε ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του. Διαφορετικά, μιὰ ὑποψία θὰ βάραινε πάντοτε πάνω του. Καὶ ποιὸς ξέρει ἂν μιὰ μέρα οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν κατάφερναν νὰ τὸν τυλίξουν;

Ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε ρίξει τώρα τὸ φῶς τοῦ προβολέα πάνω στὸν πέμπτο ἀπὸ τοὺς ὑπόπτους. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ κτηνώδη ἔκφρασι. Μιὰ βαθειὰ οὐλὴ ξεχώριζε πάνω στὸ ἀριστερὸ μάγουλό του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε σίγουρα τὸ ὕφος δολοφόνου.

Ὁ Σλέϊτερ τακτοποίησε ἀμέσως τὸ ζήτημα μὲ τὴ συνείδησί του. Αὐτὸν ἔπρεπε νὰ ἐνοχοποίηση.

Τὸ χέρι του κινήθηκε καὶ πάλι, ὅπως καὶ μπροστὰ στὸ δεύτερο. Ἀλλά, προτοῦ ἀποτελειώση τὴν κίνησί του, τὸ φῶς τοῦ προβολέα εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν πέμπτο κι' εἶχε σταματήσει στὸν ἕκτον ἀπὸ τοὺς ὑπόπτους.

Ὁ Σλέϊτερ τινάχτηκε ἀμέσως πρὸς τὰ πίσω.

— Ὄχι! τραύλισε. Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτός!

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φώτιζε ὁ προβολέας ἦταν ὁ Κὰρλ Μήντλωβ, τὸ θῦμα του.

Τὴν προηγούμενη ἡμέρα, τοῦ τὸν εἶχαν δείξει στὸ νεκροτομεῖο, μὲ σπασμένο ὅλο τὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου του καὶ τὰ μυαλά του τιναγμένα ἔξω. Εἶχε δοκιμάσει τότε ἕνα αἴσθημα φρίκης, ποὺ διασκεδάσθηκε, ὅμως, μόλις ξαναβγήκε στὸν καθαρὸν ἀέρα. Δὲν εἶχε, βέβαια, νὰ φοβηθῆ τίποτα ἀπὸ ἕνα πτῶμα... Ἀλλὰ τώρα τὸν ξαναβλέπε ζωντανὸν μπροστά του... Ὄχι, δὲ μποροῦσε νὰ ἦταν ζωντανός, ἀφοῦ τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὸ κεφάλι στὰ δύο. Ἀλλὰ τότε; Εἶχε νὰ κάμη, σίγουρα, μὲ τὸ φάντασμά του...

Τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόμο του, ἔκαμε ἕνα καινούργιο βῆμα πρὸς τὰ πίσω, ἀναποδογύρισε μιὰ καρέκλα ποὺ βρέθηκε μπροστά του κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἕνα χέρι τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσα στὸ σκοτάδι:

— Γιατί μὲ σκότωσες, Σλέϊτερ;

Ὁ κακοῦργος ἔπεσε στὰ γόνατα.

— Συχώρεσέ με! τραύλισε. Αὐτὰ τὰ καταραμένα χαρτονομίσματα ποὺ μέτραγες μ' ἔκαμαν νὰ χάσω τὸ μυαλό μου.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀπὸ φῶς. Ὁ Σλέϊτερ εἶδε τὸν ἐπιθεωρητὴ Μάρφυ ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἔκαμες καλὰ ποὺ ὡμολόγησες, τοῦ εἶπε. Καὶ τώρα πρέπει νὰ σὲ ἡσυχάσω... Ὁ ἕκτος ὕποπτος δὲν ἦταν οὔτε ὁ Κὰρλ Μήντλωβ, οὔτε τὸ φάντασμά του, ἀλλ' ἕνας ἀστυνομικὸς ποὺ κάποιος ἐπιδέξιος μακιγιὲρ τὸν ἔκαμε νὰ μοιάζη μὲ τὸ θῦμα σου... Φίλε μου Σλέϊτερ, εἶχα μαντέψει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς δὲν ἦσουν ἕνας «μάρτυρας» ὅπως ἤθελες νὰ παραστήσης, ἀλλ' ὁ ἴδιος ὁ δολοφόνος.

ΧΕΝΡΥ ΒΟΓΚΑΝ

Γυναῖκες ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΩΝ

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

Ο ΟΥΓΟΣ τοῦ Πουϊζέ, ποὺ καταγόταν ἀπὸ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς περιοχῆς τῆς Ὀρλεάνης, ἦταν μακρυνὸς ἐξάδελφος τοῦ Βαλδουΐνου τοῦ Β', ποὺ τὸν εἶχε πάρει κοντά του νεάτατο καὶ τοῦχε δώσει τὴν κομητεία τῆς Γιάφας. Τὰ χρονικὰ μᾶς τὸν περιγράφουν σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ὅμορφους ἱππότες τῆς ἐποχῆς του, «σοφὸ καὶ ὁμιλητικό, ψηλὸ καὶ καλοφτιαγμένο, περήφανο καὶ τολμηρό, εὐγενικὸ κι' ἀνοιχτόκαρδο». Μεγαλωμένος μαζὶ μὲ τὶς κόρες τοῦ Βαλδουΐνου, ἦταν ὁ εὐνοούμενος τῆς Αὐλῆς. Ὁ Οὖγος ἔκανε προπάντων παρέα μὲ τὴν πριγκήπισσα Μελισσάνθη, ποὺ παντρεύτηκε ἀργότερα τὸ Φούλκ τὸ Ἀνζοῦ, τὸν καινούργιο βασιλιὰ τῆς Ἱερουσαλήμ. Παιδικὸς φίλος τῆς νέας βασίλισσας, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴ συναναστρέφεται μὲ ἀρκετὴ ἐλευθερία.

Αὐτὴ ἡ οἰκειότητα ὅμως ἐξερέθιζε τοὺς κακόβουλους. Πολλοὶ ἔβαζαν στὸ μυαλό τους διάφορες ὑποψίες καὶ πρᾶτος ἀπ' ὅλους ὁ ἴδιος ὁ βασιλιᾶς. Ὁ Φούλκ, ποὺ εἶχε περάσει τὰ σαράντα, γινόταν δλοένα καὶ πιὸ ζηλιάρης γιὰ τὴ γυναῖκα του. Στὸ τέλος ἄρχισε νὰ μισῇ τὸν ὡραῖο ἱππότη, ποὺ τὸν ὑποπτευόταν γι' ἀντίζηλο.

Ὁ Οὖγος, ποὺ τὸνοιωθε αὐτό, προσπαθοῦσε νὰ φυλαχτῇ ἀπὸ τὴ βασιλικὴ ἐκδίκησι. Τοῦ κάκου ἡ Μελισσάνθη προσπαθοῦσε νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα.

— Γιατί λοιπὸν φέρεσαι τόσο ἀδέξια; ρωτοῦσε συχνὰ τὸν ἄντρα της. Γιατί βάζεις στὸ νοῦ σου τέτοιες ταπεινὲς ἰδέες γιὰ μένα καὶ τὸν Οὖγο; Μοῦ ἀπαγόρεψες νὰ τὸν θλέπω κι' ἔκανα τὴν ἐπιθυμία σου. Μὰ ἐσὺ ἔξω κολουθεῖς νὰ τὸν μισῇς μὲ ἄγριο πάθος. Ἂν τὸν ἀγαποῦσα, θἄμενα ἐδῶ νὰ τὸν θλέπω ὅταν ἐσὺ λείπῃς. Δὲ θὰ σ' ἀκολουθοῦσα στὶς μακρυνές σου ἐκστρατεῖες...

— Δὲ φταίω ἐγώ, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ἐκεῖνος. Οἱ φῆμες ὀργιάζουν εἰς βάρος σας. Ὑποσχομαι ὅμως νὰ μὴ σοῦ ξαναπῶ τίποτε πιὰνω στὸ ζήτημα αὐτό. Δὲν ἀρμόζει σὲ μᾶς νὰ μαλώνουμε γιὰ κάτι ἀσήμαντο. Ἂν σὲ πίκρανα μὲ τὰ λόγια μου, συγχώρεσέ με! Μὰ ὅλ' αὐτὰ γίνονται, γιατί σὲ λατρεύω περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα στὸν κόσμο.

Ἡ πεντάμορφη Σταυροφόρος ἀγκάλιασε στοργικὰ τὸ Φούλκ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι. Ἔτσι οἱ καυγάδες τους κόντευαν πιὰ νὰ λησμονηθοῦν, ὅταν ἕνα σκάνδαλο ἔκανε νὰ ξεσπάσῃ τὸ δράμα. Δημιουργὸς του ὑπῆρξε ὁ κόμης Γκωτιὲ τῆς Καισάρειας, νέος καὶ λαμπρὸς ἱππότης ὅπως ὁ Οὖγος, μὰ ποὺ τοὺς χώριζε παλιὰ οἰκογενειακὴ ἔχθρα.

Μιὰ μέρα, μπροστὰ σ' ὅλη τὴν αὐλὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς ἱεράρχες, ὁ Γκωτιὲ — ποὺ ὅπως λεγόταν ἦταν μυστικὰ συνεννοημένος μὲ τὸν Φούλκ — κατηγόρησε τὸν κόμη τῆς Γιάφας γιὰ προδοσία:

— Καλοί μου, ἄρχοντες! φώναξε. Λέω πὼς ὁ κόμης ποὺ εἶναι ἐδῶ παρών, συνωμοτεῖ κι' ἐπιδουλεύεται τὴ ζωὴ τοῦ βασιλιᾶ! Κι' ἂν τὸ ἀρνηθῇ, τὸν προκαλῶ σὲ μονομαχία...

Τοῦ πέταξε τὸ γάντι. Ὁ Οὖγος δέχτηκε τὴν πρόσκλησι καὶ σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο, τὸ βασιλικὸ δικαστήριο τοὺς κάλεσε καὶ τοὺς δυὸ γιὰ τὴν κρῖσι μὲ τὰ ὅπλα.

Τὴν ὁρισμένη μέρα ὅμως, ὁ Οὖγος δὲν παρουσιάστηκε. Στὴ θέσι του φάνηκε ἡ Μελισσάνθη.

— Ἐγὼ θὰ μονομαχήσω γι' αὐτόν! εἶπε στοὺς ἐκπλήκτους δικαστές. Ἡ κατηγορία τοῦ Γκωτιὲ γιὰ τὸν Οὖγο, προσβάλλει ἐμένα κι' ὄχι ἐκεῖνον. Σὰν ὅπλο μου διαλέγω τὸν κεφαλοθραύστη!

Ἀναστατώθηκαν οἱ αὐλικοί μ' ἐκείνη τὴν ἀπίστευτη δήλωσι τῆς Μελισσάνθης κι' ἔτρεξαν μερικοὶ νὰ τὸ ποῦνε στὸ βασιλιᾶ. Ὁ Φούλκ, ποὺ δὲν περίμενε ποτὲ κάτι τέτοιο, πῆγε στὸ δικαστήριο μὲ τὴν ἀπόφασι «νὰ φυλακίσῃ τὴ γυναῖκα του ὥσπου νὰ συνέλθῃ».

Μὰ ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἔμαθε πὼς ἡ τολμηρὴ Σταυροφόρος βρισκόταν κιόλας στὸ πεδίο τῆς τιμῆς κι' ἀναμετριόταν μὲ τὸν ἀντίπαλό της. Ἐξαλλος ἀπὸ ἀγανάκτησι, ἔσπευσε ἀμέσως στὸ σημεῖο ποὺ διεξαγόταν ἡ μονομαχία. Δὲ βρῆκε ὅμως, παρὰ μόνο τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ζοφρουὰ τῆς Βαλάνς καὶ τὸ νεκρὸ τοῦ Γκωτιέ, ξαπλωμένο στὸ γρασίδι, μὲ διάπλατα ἀνοιγμένο τὸ κρανίο του. Ἡ Μελισσάνθη εἶχε κατανικήσει τὸν ἄτυχο ἐκεῖνο ἱππότη κι' εἶχε ἐπιστρέψει στὸ παλάτι. Ὁ Φούλκ πῆγε γρήγορα κοντά της.

— Νά λοιπὸν ποῦ μπορεῖ νὰ φτάσῃ μιὰ βασίλισσα! τῆς φώναξε ὀργισμένος. Ταπεινώθηκες μπροστὰ στὸ λαό τῆς Ἱερουσαλήμ, μονομαχῶντας στὴ θέσι ἑνὸς δειλοῦ καὶ τιποτένιου παλεμιστῆ, ποὺ δὲν τόλμησε νὰ παρουσιαστῇ ὁ Ἴδιος...

Ἡ Μελισσάνθη ἀνασήκωσε τ' ὡραῖο της μέτωπο. Κάρφωσε τὸ θλέμμα της στὰ μάτια τῆς Φούλκ κι' ὕστερα, τονίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις, τοῦ εἶπε μὲ συγκρατημένη ἀγανάκτησι:

— Οὔτε δειλός, οὔτε τιποτένιος εἶναι ὁ Οὖγος! Δὲ μοῦ παραχώρησε τὴ θέσι του μὲ τὴ θέλησί του, ἀλλὰ τὸν φυλάκισα μὲ πλεκτάνη στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μονομαχήσω ἐγώ, ἀντὶ γι' αὐτόν, μὲ τὸν Γκωτιέ!

Ὁ βασιλιᾶς γέλασε σαρκαστικά.

— Ὥστε ὁ Οὖγος βρίσκεται ἀκόμη στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου; ρώτησε. Πολὺ ὡραῖα! Θὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐκεῖ, ὥσπου νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχή του στὸ Σατανά. Ἔκανες μιὰ πρώτης τάξεως δουλειά. Καὶ πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω, μὰ τὴν πίστι μου, ποὺ μ' ἀπάλλαξες ἀπ' τὸν κόπο νὰ τὴν κάνω ἐγώ...

Ἡ Σταυροφόρος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Πίστευα πὼς ἦσουν καλὸς καὶ τίμιος χαρακτήρας, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ γελάστηκα. Δὲν εἶσαι παρὰ ἕνας φτηνὸς καὶ ζηλιάρης σύζυγος! Ἕνας τσαπατσιὸς κι' ἀνίκανος βασιλιᾶς, ποὺ κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πολέμους σου, τοὺς κερδίζουν ἄλλοι γιὰ σένα. Δὲν εἶχες ποτὲ μιὰ νίκη δική σου. Στὴ Δαμασκό, ἥμουν ἐγὼ ἐπὶ κεφαλῆς. Στὴ Ζίβρα, πάλι ἐγὼ μὲ τὸν Ἀρνόλδο, Ἐκεῖ ποὺ ἦσουν ἐσύ, εἶχες μονάχα ἥττες καὶ λιποταξίες...

Ὁ Φούλκ τὴν κυττοῦσε ἀχρός. Τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες. Κι' ἄξαφνα, τραθώντας τὸ σπαθί του, ἔκανε νὰ ξεχυθῇ στὶς σκάλες ποὺ ὁδηγοῦσαν στὰ θαθειά κι' ἀνήλιαγα ὑπόγεια τοῦ πύργου. "Ὅμως ἡ Μελισσάνθη τοὺκοψε τὸ δρόμο.

— Ἂν πηγαίνῃς γιὰ τὸν Οὖγο, θἄκανε θἀ κάνῃς τὸν κόπο, τοῦ ἐξήγησε. Δὲν ἤμουν τρελλὴ νὰ τὸν ἀφήσω φυλακισμένο, ἀφοῦ ἤξερα πὼς θὰ ξεσπούσες πάνω του. Τὸν ἐλευθέρωσα. Καὶ τώρα θὰ βρίσκεται σίγουρα πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ...

Ἀκράτητος ὁ βασιλιᾶς ἔθγηξε τὸ σπαθί του στὸ πάτωμα καὶ ἀρκίστηκε νὰ τὸ θυθίσῃ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο στὸ στῆθος τοῦ μιᾶ σπτοῦ ἀντιζήλου του. Ὁ βασιλιᾶς τὸν περίμενε νὰ παρουσιαστῇ μπροστά του, τρία μερόνυχτα. Κι' ὅταν εἶδε πὼς ὁ ἱππότης τὸν ἀγνόησε, τὸν κήρυξε ἐρήμην ἔνοχο προδοσίας».

Ὁ Οὖγος, μαθαίνοντας τὴν καταδίκη του καὶ νομίζοντας πὼς ὅλα εἶχαν χαθῇ, ἔτρεξε στὴν Ἀσκάλωνα καὶ ζήτησε τὴν προστασία τῆς αἰγυπτιακῆς φρουρᾶς.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ προδοσία ἦταν πραγματική. Ἀκόμη περισσότερο ποὺ ὁ αἰγυπτιακὸς στρατός, σπηριζόμενος στὴν κομητεία τῆς Γιάφας, ἄρχισε νὰ κάνῃ ἐπικίνδυνες ἐπιδρομὲς στὴ βασιλικὴ ἐπικράτεια.

Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ Δαμασκηνοί, ἐπωφελούμενοι ἀπὸ τὰ δυσάρεστα περιστατικὰ ποὺ παίδευαν τοὺς Φράγκους, ἔκαναν ἐξόρμησι στὸ Πανεὰς καὶ τὸ κατέλαβαν χωρὶς πολλὲς δυσκολίες, στὶς 15 Δεκεμθρίου 1132. Αὐτὸ τὸ σκληρὸ μάθημα, ἔκανε τοὺς Σταυροφόρους νὰ σκεφτοῦν καλύτερα τὰ πράγματα. Κατάλαβαν πὼς ὁ Οὖγος ἦταν ἀθῶος ἀπὸ τὶς κατηγορίες ποὺ τοῦ ἔρριχναν. Πὼς δὲν εἶχε δηλαδὴ κανένα μυστικὸ θεσμὸ μὲ τὴ Μελισσάνθη.

Ζήτησαν τότε ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ νὰ τοῦ δώσῃ χάρι. Ὁ Φούλκ ἀναγκάστηκε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ὁμαδικὴ ἐπιθυμία τῶν Σταυροφόρων, κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ ἱππότης ξαναγύρισε στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἡ ἐπανεμφάνισί του ἔπειτα ἀπ' ὅσα εἶχαν ψιθυριστῇ γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴ βασίλισσα, ἰδιαίτερα μετὰ τὴν ἀγανάκτησι ποὺ εἶχε προκαλέσει ἡ προδοσία του μὲ τοὺς Μουσουλμάνους, ἦταν τουλάχιστον πρόωρη. Ἔτσι ἕνα θράδυ, «ἐκεῖ ποὺ ἔπαιζε ζάρια στὴν ἀγορὰ τῶν γουναράδων, δέχτηκε τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσι ἑνὸς Βρετόνου ἱππότη, ποὺ μὲ ἀπαθεῖς τὸν ἄφησε στὸν τόπο». Τότε εἶπανε πάλι μερικοὶ πὼς κι' αὐτὸ ἦταν ἔργο τοῦ Φούλκ. Γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅμως ἐκεῖνος τὴν ἀθωότητά του, πρόσταξε νὰ δικάσουν τὸ φονιᾶ, ποὺ πέθανε στὸν πρῶτο μὲ μαστουρικὸ τρόπο. Ἡ Μελισσάνθη, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατο τοῦ παιδικοῦ της φίλου, ἄρχισε νὰ συνωμοτῇ «ξεψαφίνοντας ποιὸς ἔξρει τί δράματα δηλητηρίων. Ὁ βασιλιᾶς ὁ Ἴδιος, εἶχε πολλὲς φορὲς τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ ζωή του κινδύνευε».

Ἡ ὀργὴ ὅμως τῆς Σαυροφόρου κατασίγασε κάποτε. Οἱ «φρόνιμοι μεσολάθησαν, γιὰ νὰ πετύχουν συμφιλίωσι ἀνάμεσα στὸ ζεῦγος».

Τὸ πιὸ δύσκολο ὅμως ἦταν νὰ πετύχουν ἀπ' τὴ βασίλισσα ν' ἀνέχεται τουλάχιστον στὶς ἐπίσημες τελετές, τοὺς παλιοὺς ἐχθροὺς τοῦ Οὖγου.

Ὅσο γιὰ τὸ Φούλκ, μιὰ καὶ ξεφορτώθηκε τὸν ἀντιζηλό του, δὲν εἶχε παρὰ μιὰ ἐπιθυμία: Νὰ τοῦ συγχωρέσῃ ἡ νεαρή του γυναῖκα τὸν πόνο ποὺ τῆς εἶχε προκαλέσει.

Ἡ Μελισσάνθη κατάλαβε γρήγορα τὴν ἐπιβολὴ ποὺ τῆς ἔξασφάλιζε πάνω στὸν ἄντρα της ἕνα τέτοιο αἴσθημα. Τὴ χρησιμοποίησε λοιπὸν σὲ μεγάλο θαθμό, γιατὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἐξουσίας εἶχε ἀντικαταστήσει μέσα της ὅλα τ' ἄλλα πάθη. Τίποτε δὲν ἀποφασιζόταν πιὰ στὸ Συμθούλιο, χωρὶς τὴ θέλησί της. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, θὰ τὴ συναντήσουμε πολλὲς φορὲς ἀκόμη καὶ στὶς ἄλλες μας ἱστορίες.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

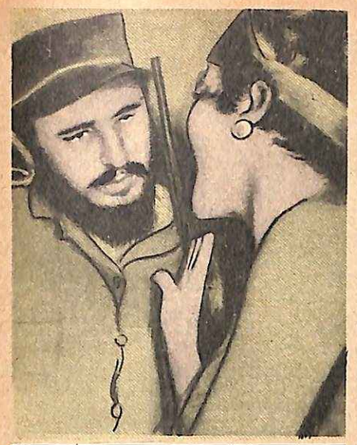

Ὁ Φιντὲλ Κάστρο μὲ τὴν Τσέλια Σαντοέθ

Ἡ ἀγαπημένη ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΗ

Ἡ φλογερὴ Κουβανέζα Τσέλια Σάντεθ, ποὺ ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ Φιντὲλ Κάστρο καὶ ποὺ πολέμησε στὸ πλευρό του 18 μῆνες.

"ΕΜΑΙ ἡ πιὸ θρώμικη γυναῖκα στὴν Κούθα, μὰ καὶ ἡ πιὸ περήφανη, γιατὶ νικήσαμε! Ἡ θρώμα, ποὺ θλέπετε ἀπάνω μου, εἶναι τὰ λύτρα τῆς νίκης!»

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα, ποὺ εἶπε, μπαίνοντας στὴν Ἀθάνα μὲ τὰ νικηφόρα στρατεύματα τοῦ Φιντὲλ Κάστρο, καταskονισμένη, καταλασπωμένη, ἀλλὰ μὲ πρόσωπο ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ εὐτυχία, ἡ ὁμορφη Τσέλια Σαντοέθ, ἡ «ἀγαπημένη τοῦ ἀντάρτη», καθὼς τὴν ὀνομάζει ὁ λαὸς τῆς Κούθας.

Ψηλή, μὲ σφιχτὸ κι' ἁρμονικὸ σῶμα, μὲ ἁραιὰ, ἀλλὰ κάπως σκληρὰ χαρακτηριστικά καὶ μὲ τραχεῖα φωνή, ἡ εἰκοσιεξάχρονη Τσέλια δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες, ποὺ τραθᾶν ξεχωριστὰ τοὺς ἄντρες. Ὁ δυναμισμός της κι' οἱ αὐταρχικοί της τρόποι, ποὺ θυμίζουν τὶς ἡρωῖδες κάποιων καουμποϊστικῶν ταινιῶν, ἀπωθοῦν ὅσους ζητοῦν ἀπὸ μιὰ γυναῖκα νὰ ἔχῃ, προπαντός, θηλυκότητα καὶ χάρι. Ὅμως, οἱ Κουθανέζοι τὴ λατρεύουν κι' εἶναι κοινὸ μυστικὸ πὼς ὁ Φιντὲλ Κάστρο, τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της, σχεδιάζει νὰ τὴν παντρευτῇ πολὺ σύντομα.

"Ἀλλωστε, τῆς χρωστάει, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, ἀχι μόνο τὴ νίκη του, μὰ καὶ τὴν ἴδια τὴ ζωή του!

Ἡ Τσέλια ἦταν δεκαεφτὰ μόλις χρόνων, ὅταν γνώρισε, σ' ἕνα κοινὸ φιλικὸ κύκλο, τὸν Κάστρο. Σ' ἐκεῖνον, δὲν εἶχε κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωσι τὸ ἀγοροκόριτσο αὐτό, ποὺ κυκλοφοροῦσε μὲ «μπλουτζίν», κάπνιζε σὰ θερμαστής, ἐνδιαφερόταν μόνο γιὰ τὴν ἱππασία καὶ τὶς μηχανὲς τῶν αὐτοκινήτων καὶ γελοῦσε μὲ τὶς μάταιες προσπάθειες, ποὺ καταθάλλανε οἱ πλούσιοι γονεῖς της, γιὰ νὰ τὴν μεταμορφώσουν σὲ «λαίδη». Ἀλλὰ τὴν Τσέλια τὴν κατάκτησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ κοντὸς αὐτὸς χλωμὸς κι' ἀδύνατος δικηγόρος, ποὺ τὸ θλέμμα του εἶχε τὴν πυρετικὴ λάμψι ἐκείνων, ποὺ κυνηγοῦν ἐπίμονα ἕνα μεγάλο ὅραμα κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἔθγαζε ἀνθρωπο μὲ θέλησι.

"Ἔτσι, ὅταν ἔμαθε, ἀρκετὸ καιρὸ ἀργότερα, πὼς κάποιος Φιντὲλ Κάστρο εἶχε ἀρχίσει, στὰ θουνὰ τῆς Κούθας, μαζὶ μὲ μιὰ φούχτα πιστούς, τὸν ἀνταρτοπόλεμο ἐναντίον τοῦ Μπατίστα, θυμήθηκε ἀμέσως τὴν παλιὰ ἐκείνη γνωριμία, ποὺ εἶχε μείνει χωρὶς συνέχεια. Ἡ γοητεία, ποὺ εἶχε νοιώσει, ξαναζωντάνεψε καὶ προσευχήθηκε μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ νὰ νικήσῃ στὸν ἀγῶνα του ὁ ἀντάρτης, ποὺ ὅλοι, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, θεωροῦσαν τὴν προσπάθειά του σὰν ἄσκοπη, καὶ καταδικασμένη.

Μὲ ἀγωνία, παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς φάσεις τοῦ ἐμφυλίου αὐτοῦ πολέμου, ἀκούγολιαφε μὲ τὶς νίκες τοῦ Κάστρο κι' ἔτρεμε κάθε φορὰ ποὺ οἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀθάνας ἀναγγέλλανε μιὰ νέα ἐκκαθαριστικὴ ἐπιχείρησι. Θὰ ἤθελε νὰ θρισκόταν πλάι του, νὰ πολεμοῦσε μαζί του, πλευρὸ μὲ πλευρό.

Ἡ εὐκαιρία, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὸ τὸ ὄνειρό της, τῆς δόθηκε ἕνα βράδυ, ἐντελῶς ἀπροσδόκητα. Βρισκόταν μαζὶ μὲ μιὰ φίλη της κι' ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ Μπατίστα σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο. Ὁ ἀξιωματικός, ἀφοῦ ἤπιε ἀρκετά, ἤρθε στὸ κέφι καὶ, χωρὶς νὰ συλλογίζεται πὼς ἡ ἀκριτομύθειά του θὰ μποροῦσε νὰ στοιχίσῃ πολὺ ἀκριθά, θέλησε νὰ κάνῃ ἐντύπωσι στὶς δυὸ νέες, ἀποκαλύπτοντάς τους κάτι συνταρακτικό:

— Αὔριο, τέτοια ὥρα, τοὺς δήλωσε μὲ καμάρι, ἡ Κούθα θὰ εἶναι πιὰ ἥσυχη. Ὁ Φιντὲλ Κάστρο θὰ ἔχῃ πάψει νὰ θρίσκεται στὴ ζωή!

Τὸ ἐνστικτό της προειδοποίησε τὴν Τσέλια πὼς θἄπρεπε νὰ κρύψῃ τὴν ἀγωνία της, γιὰ νὰ μάθῃ περισσότερες λεπτομέρειες. Χαμογελώντας, εἶπε στὸν ἀξιωματικό:

— Μακάρι νὰ εἶναι ὅπως τὸ λέτε! Ἀλλὰ φοθᾶμαι πὼς τὸ κρασὶ εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ σᾶς ἔκανε τόσο αἰσιόδοξο ἀπόψε!

Αὐτὸς δὲ μποροῦσε νὰ δεχτῇ μιὰ τέτοια προσθολὴ στὴ φιλοτιμία του. Γιὰ νὰ πείσῃ τὴν Τσέλια πὼς τῆς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, τῆς τὰ ἀποκάλυψε ὅλα μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα! Τὴν ἑπόμενη νύχτα, τῆς ἐξήγησε, οἱ ἀντάρτες τοῦ Κάστρο θὰ αἰφνιδιαζόντουσαν στὸ κρησφύγετό τους ἀπὸ συντριπτικὲς μεγαλύτερες σὲ ἀριθμὸ κυθερνητικὲς δυνάμεις. Ἕνας αἰχμάλωτος ἀντάρτης εἶχε ἀποκαλύψει ποῦ θρισκόταν αὐτὸ τὸ κρησφύγετο. Καί, γιὰ νὰ μὴ μένῃ καμμιὰ ἀμφιθολία στὶς δυὸ νέες γιὰ τὰ λεγόμενά του, ὁ ἀξιωματικὸς ἔθγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χάρτη, γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ ἀκριθὲς σημεῖο, ὅπου θὰ γραφόταν, σὲ εἰκοσιτέσσερις ὧρες, ὁ ἐπίλογος τῆς ἀνταρσίας!

Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ἡ Τσέλια γύρισε στὸ σπίτι της, συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν ἀξιωματικό. Δὲν ἔπεσε, ὅμως, νὰ κοιμηθῇ. Ἔγραψε ἕνα σύντομο σημείωμα, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς δικούς της πὼς θὰ ἀπουσίαζε γιὰ πολύ, ἴσως, καιρό, θἄλλαξε τὴ θραδυνὴ τουαλέττα της μ' ἕνα παλιὸ παντελόνι κι' ἕνα πουλόθερ, ἔθαλε μπροστὰ τὸ τζίπ της καὶ ξεκίνησε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ κρησφύγετο τοῦ Φιντὲλ Κάστρο!

«Ἤξερε πὼς ἔπαιζε κορδόνι-γράμματα τὴ ζωή της καὶ πὼς δὲν ὑπῆρχαν παρὰ λίγοστὲς ἐλπίδες νὰ φτάσῃ στὸν προορισμό της. Δὲ δίστασε, ὅμως οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἤξερε πὼς ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος σ' ὁλόκληρη τὴν Κούθα, ποὺ μποροῦσε, αὐτὴ τὴν κρίσιμη ὥρα, νὰ σώσῃ τὸν Φιντὲλ Κάστρο. Δὲ θὰ τὸ συγχωροῦσε στὸν ἑαυτό της νὰ δειλιάσῃ...

Τὴν περιοχή, τὴν ἤξερε καλά, ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες ἐκδρομές, ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὸ τζίπ της. Κατόφερε νὰ φτοφύγῃ τὰ σημεῖα, ὅπου ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ θρίσκωνται φρουρὲς τοῦ Μπατίστα, καί, ὅταν ἔφτασε στὴν ἀνταρτοκρατούμενη ζώνη, εἶχε τὴν ἐξυπνάδα ν' ἀφήσῃ τὸ τζίπ καὶ νὰ προχωρήσῃ μὲ τὰ πόδια, γιὰ νὰ μὴ τὴς ἔρθουν οἱ σφαῖρες τῶν ἀνταρτῶν, πρὶν προλάθῃ νὰ δώσῃ τὶς ἀπαραίτητες ἐξηγήσεις!

Στὸ πρῶτο «ἆλτ», ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὸν ἀντάρτη-σκοπὸ τοῦ κρησφύγετου, στάθηκε ἀκίνητη καὶ σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια.

— Θέλω νὰ μὲ ὁδηγήσης ἀμέσως στὸν ἀρχηγό! τοῦ φώναξε ἐπιτακτικά. Πρέπει νὰ τοῦ πῶ κάτι πολὺ σπουδαῖο!

Σὲ λίγο, θρισκόταν πλάι στὸ Φιντὲλ Κάστρο καὶ τοῦ ἔλεγε λεπτομερῶς ὅσα εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν ἀξιωματικό τοῦ Μπατίστα. Αὐτὸς τὴν ἄκουσε μὲ πολλὴ προσοχὴ κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ θηματίζῃ νευρικὰ κι' ἀνήσυχα.

— Δυστυχῶς, καὶ τώρα, ποὺ ξέρομε τί μᾶς περιμένει, δὲν ὑπάρχουν παρὰ ἐλάχιστες ἐλπίδες, τῆς εἶπε. Θὰ χωθοῦμε πιὸ θαθειὰ μέσ' στὸ δάσος. Ἀλλὰ θὰ μᾶς θροῦν... Θὰ θοχων λάθει τὰ μέτρα τους, γιὰ νὰ μᾶς κυκλώσουν.

— Ἐγὼ ἔχω μιὰ ἄλλη ἰδέα, εἶπε ἁπλὰ ἡ Τσέλια. Τὴν ὥρα, ποὺ οἱ στρατιῶτες τοῦ Μπατίστα θὰ ἐπιχειρήσουν, ἀφόπαυτοι, τὴν ἐφοδό τους, γιὰ νὰ σᾶς αἰφνιδιάσουν, θὰ ἀνατιναχτῇ τὸ κρησφύγετο μὲ δυναμίτιδα. Ὅσοι γλυτώσουν, θὰ ἔχουν πανικοθληθῇ καὶ θὰ εἶναι εὔκολο νὰ ἐξοντωθοῦν.

Ὁ Φιντὲλ Κάστρο κύτταξε κατάματα τὴν Τσέλια. Ἔπειτα, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε στὰ μάγουλα. Τὴ νύχτα ἐκείνη, ποὺ ἐμελλε νὰ εἶναι ἡ νύχτα τῆς καταστροφῆς τους, οἱ ἀντάρτες σημείωσαν τὴ μεγαλύτερη καὶ πιὸ ἀποροσδόκητη νίκη τους!

Δεκαοχτὼ ὁλόκληρους μῆνες, ποὺ κύλησαν ἀπὸ τότε ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ τέλειωσε, μὲ τὴν ἥττα τοῦ Μπατίστα, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ἡ Τσέλια Σαντοέθ δὲν ἔπαψε νὰ πολεμᾶ στὸ πλευρὸ τοῦ ἀγαπημένου της. Καὶ ὄχι σὰν ὁπλὸς στρατιώτης, ἀλλὰ σὰ διοικητὴς ἑνὸς λόχου ἀπὸ 65 ἄντρες, ποὺ τὴν ὑπακοῦσανε τυφλὰ καὶ τὴ θαυμάζανε γιὰ τὴν τόλμη της καὶ τὸ στρατηγικό μυαλό της!

Τώρα, ἡ Τσέλια ἔχει ξαναγίνει γυναῖκα καὶ τὰ ταγίρ καὶ οἱ ἔξωμες τουαλέττες ἔχουν ἀντικαταστήσει τὴ στρατιωτική της στολή.

«Ἂν ἔχασε, ὅμως, τὴν... διοίκησι τοῦ λόχου της, κέρδισε κάτι πολὺ πιὸ πολύτιμο: Τὴν καρδιὰ τοῦ Φιντὲλ Κάστρο, ποὺ ἀγάπησε τὴν Τσέλια ἀπὸ τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ποὺ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή, καὶ ποὺ θὰ τὴν κάνῃ σὲ λίγο γυναῖκα του.

Ο ΜΩΡΙΣ ΚΑΙ Η ΜΥΛΕΝ

Ο ἀγέραστος Μωρὶς Σεβαλιὲ παρουσίασε πρὸ ἡμερῶν στοὺς Παριζιάνους τὸ τελευταῖο του φίλμ, ποὺ γύρισε μισὸ στὸ Παρίσι καὶ μισὸ στὸ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, μαζί μὲ τὴ νεαρὰ Γαλλίδα συνάδελφό του Λέσλυ Καρόν. Πρόκειται, ὅπως θὰ καταλάθατε, γιὰ τὴν «Ζίζι». Στὴν ἐπισημη αὐτὴ πρεμιέρα ὁ Μωρὶς συνοδευόταν ἀπὸ μιὰ νέα ἐκρηκτικὴ γόησσα τῆς γαλλικῆς ὀθόνης, τὴν ἀντίπαλο τῆς Μπαρντό, Μυλὲν Ντεμονζό.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΤΙΝΑΖ

Σ τοὺς πανευρωπαϊκοὺς ἀγῶνες καλλιτεχνικοῦ πατινάζ, ποὺ ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἐλβετία, πρωταθλήτρια ἀνεδείχθη ἡ 20ετὶς Βιεννέζα Ἄννα Βάλτερ (μέσον). Δεύτερη ἡ 19ετὶς Ὁλλανδέζα Σιοὺκε Ντίξερα (δεξιά) καὶ τρίτη ἡ συμπατριώτισσά της Τζόαν Χαναπέλ (ἀριστερά).

ΠΟΥΛΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ

Η φωτογραφία αὐτὴ τοῦ Κλὰρκ Στὴλιον καὶ τῆς συζύγου του Ρόζμαρι ἀφόπηκε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τοῦ Χιούστον, στὸ Τέξας τῶν Η.Π.Α. Τὸ νεαρὸ ζευγάρι — εἶναι 24 χρόνων ὁ καθένας — συνελήφθη, ἐπειδὴ πούλησε γιὰ 500 δολλάρια τὰ δίδυμα ἀγοράκια, 8 χρόνων, ποὺ ἡ Ρόζμαρι εἶχε ἀπὸ ἕνα πρώτο της γάμο. Ἡ Ρόζμαρι δήλωσε πὼς τὸ δέχτηκε αὐτὸ ἐπειδὴ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα!

Ἀδύνατα ΠΡΟΤΥΠΑ

Ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδις

Οἱ ναυτικοὶ ποὺ ταξίδευαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα πρὸς τὶς ἀκτὲς τῆς Ἰταλίας, δεινοπαθοῦσαν γιὰ νὰ ξεπεράσουν τὸ στενὸ τῆς Μεσσήνης. Κι' αὐτὸ γινόταν τόσο ὅταν ἀνέβαιναν πρὸς τὴν Τυρρηνικὴ θάλασσα, ὅσο κι' ὅταν κατέβαιναν ἀπὸ κεῖ πρὸς τὸ 'Ιόνιο πέλαγος. "Οσοι γλύτωναν, θυμόνταν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ αὐτὴ τὴ δραματικὴ πάλη μὲ τὸ θάνατο. Κι' ἐκεῖνοι, ποὺ ἔκαναν γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸ τὸ ταξίδι, κυριεύονταν ἀπὸ ἕνα μυστηριῶδη φόβο, ὅταν πλησίαζαν σ' αὐτὸ τὸ στενό.

Στὴ Μεσόγειο, ποὺ ἀποτελεῖ κλειστὴ θάλασσα, τὰ σχηματιζόμενα ρεύματα δὲν εἶναι πολὺ ἰσχυρά. Στὸ στενὸ τῆς Μεσσήνης, ὅμως, οἱ ναυτιλλόμενοι δεινοπαθοῦν ἀκόμη καὶ σήμερα, καίτοι οἱ κίνδυνοι δὲν εἶναι οἱ ἴδιοι ὅπως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἡ φαντασία τῶν ἀρχαίων ναυτικῶν ἐτοποθέτησε τὴ Σκύλλα καὶ τὴ Χάρυβδι.

'Η Σκύλλα, σύμφωνα μὲ τὴ μυθολογία, ἦταν κόρη τοῦ Φόρκου ἢ Φόρκους, ποὺ ἀντιστοιχοῦσε πρὸς τὸ "Ερεβος, καὶ τῆς Κρατηΐδος, ποὺ σήμαινε κρατερὰ καὶ ποὺ ἀποτελοῦσε ἕναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς χαρακτηρισμοὺς τῆς θάλασσας.

Γιὰ τὸ Φόρκο ξέρουμε πὼς ἦταν ὁ ἀγαπημένος τῆς Κίρκης, ποὺ τὸν κρατοῦσε αἰχμάλωτο στὴ μυστηριώδη νῆσο της. Ζηλιάρα καὶ κακόποπτη, ἡ παντοδύναμη σειρήνα τῆς ἀρχαιότητος, τὸν ὑποπτευόταν διαρκῶς πὼς τὴν πρόδιδε καὶ δὲν τοῦ συγχωροῦσε τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴ θάλασσα, ποὺ συμβόλιζε γι' αὐτὸν τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ λύτρωσι.

"Ετσι, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκρήξεις τῆς ὀργῆς της, τὸν μεταμόρφωσε σὲ θαλάσσιο τέρας. Καὶ τότε ὁ Φόρκος ἐνώθηκε μὲ τὴ θάλασσα ἢ ἀκριβέστερα μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς θαλάσσιες νύμφες, τὴν Κρατηΐδα. 'Απ' αὐτὴ τὴν ἕνωσι γεννήθηκε ἡ Σκύλλα.

'Ο "Ομηρος μᾶς λέει στὴν 'Οδύσσεια, ὅτι ἡ Σκύλλα εἶχε δώδεκα χέρια καὶ ἓξ αὐχένες, ποὺ ὑποβάσταζαν ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα κεφάλι. Τριπλὴ σειρὰ μεγάλων καὶ μυτερῶν δοντιῶν προβάλλε, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὸ τεράστιο στόμα της, ποὺ ἦταν πάντα ἀνοιχτό. 'Η Σκύλλα, κατὰ τὸν "Ομηρο πάντοτε, κατοικοῦσε σ' ἕνα σπήλαιο, στὸ στενὸ μεταξὺ Σικελίας καὶ 'Ιταλίας καὶ ξεφώνιζε ἀκατάπαυστα σὰν τὸ νεογέννητο σκυλάκι.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ μεγάλος ραψῳδὸς τῆς ἀρχαιότητος περιγράφει τοὺς ἀπόκρημνους καὶ

'Ο "Ομηρος μᾶς λέει στὴν 'Οδύσσεια ὅτι ἡ Σκύλλα εἶχε ἓξη κεφάλια...

τρομεροὺς βράχους, ποὺ ὑψώνονται στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς πλευρὲς τοῦ στενοῦ καὶ ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα μεγάλο κίνδυνο γιὰ κείνους, ποὺ περνοῦσαν ἀπ' αὐτό. Οἱ δώδεκα βραχίονες, οἱ ἓξη αὐχένες, τὰ ἰσάριθμα κεφάλια, ἡ τριπλὴ σειρὰ τῶν μεγάλων καὶ μυτερῶν δοντιῶν, δὲν εἶναι παρὰ ἡ ποιητικὴ ἀπεικόνισι τῶν ἀποκρήμνων βράχων, ποὺ ὑψώνονται σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

'Ο ποιητὴς μᾶς λέει ἐπίσης, ὅτι ἡ Σκύλλα εἶχε τὸ κορμί της κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ὅτι μόνο τὰ χέρια καὶ τὰ κεφάλια της ἔβγαιναν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Μποροῦμε νὰ δοῦμε στὰ λόγια αὐτὰ ἕναν ὑπαινιγμὸ γιὰ τοὺς σκοπέλους καὶ τὶς ὑφάλους αὐτῆς τῆς περιοχῆς, ποὺ ἀποτελοῦν ἀληθινὲς παγίδες γιὰ τοὺς ναυτιλλομένους.

"Ας ἔρθουμε τώρα στὴ Χάρυβδι. 'Ο 'Ησύχιος μᾶς λέει, ὅτι χάρυβδις σημαίνει χάσμα θαλάσσης ἢ καταγίδα (ὡμόβροτος χάρυβδις εἶναι ἡ αὖρα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα). Πραγματικά, πρὸς τὶς ἀκτὲς τῆς 'Ιταλίας, ἡ θάλασσα σχηματίζει μιὰ βαθειὰ τάφρο, πάνω ἀπὸ τὴν ὁποία περνάει ἕνα ὁρμητικὸ ρεῦμα, ποὺ δημιουργεῖ κατὰ διαστήματα τρομερὲς δίνες (ὑπάρχει καὶ ἡ λέξι, ποντοχάρυβδις, ποὺ σημαίνει τὴ θαλασσία δίνη).

Τὰ πλοῖα, ποὺ περνοῦσαν τὸ στενό, βρίσκονταν μπροστὰ σ' ἕνα τρομερὸ δίλημμα. "Αν πλησίαζαν στὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ τῆς Σκελίας, κινδύνευαν νὰ συντριβοῦν πάνω στοὺς βράχους καὶ τὶς ὑφάλους. "Αν λόξευαν πρὸς τὶς ἀκτὲς τῆς 'Ιταλίας, διέτρεχαν τὸν κίνδυνο νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὸ ρεῦμα ἢ νὰ πέσουν σὲ καμμιὰ δίνη καὶ νὰ καταποντισθοῦν. Στὴν προχειρότητα, ἡ ἐκλογὴ ἦταν δύσκολη. 'Η Σκύλλα κι' ἡ Χάρυβδις ἀποτελοῦσαν δυὸ τρομερὲς ἀπειλές. 'Από τὸ ἕνα μέρος τὰ βράχια, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα.

Μὲ τὸν καιρό, ὅμως, ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδις προσωποποιήθηκαν μέσα στὴ συνείδησι τοῦ λαοῦ κι' ἔγιναν δυὸ τρομερὰ τέρατα, ποὺ περίμεναν στὸ στενὸ τῆς Μεσσήνης τοὺς ναυτιλλομένους γιὰ νὰ χαροῦν τὴν ἀγωνία τους καὶ τελικὰ νὰ τοὺς καταποντίσουν. 'Η Σκύλλα τοὺς ἁπλωθοῦσε μὲ τὶς τρομερὲς προεξοχὲς τῶν βράχων καὶ τὶς ὑφάλους της καὶ ἡ Χάρυβδις τοὺς ἐδίωχνε μὲ τὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα καὶ τὶς δίνες της.

Κι' οἱ δυὸ μαζὶ τοὺς περιγελοῦσαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς παραπλανήσουν. Οἱ ναυτιλλόμενοι, γιὰ νὰ σωθοῦν, ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν ἕνα λεξὸ δρόμο, ποὺ περνοῦσε ἀνάμεσα στὶς ὑφάλους, χωρίς, ὅμως, νὰ πλησιάζη σ' αὐτές, καὶ ποὺ βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα τοῦ στενοῦ. 'Επιχείρημα δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνο... 'Ο 'Οδυσσεύς, πού, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Τροία, παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ θαλάσσια ρεύματα ὡς ἐκεῖ, δὲ μπόρεσε νὰ περάση ἀπὸ τὸ στενό, παρὰ μόνο χάρις στὶς σοφὲς συμβουλὲς τῆς 'Αθηνᾶς.

Καὶ σήμερα ἀκόμη χρησιμοποιοῦμε τὴν ἔκφρασι «ἀπὸ τὴ Σκύλλα στὴ Χάρυβδι», γιὰ νὰ ὑποδηλώσουμε τὴ δραματικὴ θέσι ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ πρέπει νὰ διαλέξη ἀνάμεσα σὲ δυὸ λύσεις, ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνες ἢ ποὺ βρίσκεται ταυτόχρονα κάτω ἀπὸ δυὸ τρομερὲς ἀπειλές.

Παρόμοια σημασία ἔχει καὶ ἡ νεώτερη παροιμία «ἐμπρὸς βουνὸ καὶ πίσω ρέμα». "Ενας ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, φέρεται μοιραῖα πρὸς τὴν καταστροφή. "Οποια λύσι κι' ἂν προτιμήση, δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸν σωτηρία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Ο Δὸν Ζουάν.

Ματιὲς σὲ ὅλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τὸ περιστέρι που κλέβει

Στὴ νέα Υόρκη, ἡ Βραζιλιανὴ ἀοιδὸς Ροζίτα Πάγκαν εἶχε καθήσει κοντὰ στὸ παράθυρο κι' ἔφτιανε τὰ νύχια της, γιὰ νὰ εἶναι δὲ πιὸ ἐλεύθερη στὶς κινήσεις της, εἶχε βγάλει τὸ δαχτυλίδι της, ἀξίας 450.000 δραχμῶν καὶ τὸ εἶχε ἀποθέσει στὸ πρεβάζι. 'Αλλά, ξαφνικά, τὸ ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της. 'Ο κλέφτης ἦταν ἕνα περιστέρι, ποὺ τὸ εἶχε ἁρπάξει μὲ τὸ ράμφος του καὶ ποὺ χάθηκε σὲ λίγο πίσω ἀπὸ τοὺς οὐρανοξύστες!...

Τὸ πάθημα μιᾶς μανείρισσας

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὅλο τὸ Λονδῖνο μιλοῦσε γιὰ μιὰ 'Ιταλίδα μανείρισσα Κεζίρα. "Ηταν νέα, ὁμορφη καὶ μανείρευε ὑπέροχα. Στὸ τέλος, τὴν πῆρε στὸ σπίτι του ἕνας πλούσιος χήρος, ὁ Ρόμπερτ "Εϊσχολς. 'Ο ἄνθρωπος αὐτός, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἦταν πιὰ νέος, ἀγάπησε τὴ Κεζίρα καὶ τὴν ἔκαμε γυναῖκα του. 'Αλλὰ πῆ-θανε ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ἀφίνοντάς την καθολικὴ κληρονόμο του. "Ολοι τότε μακάριζαν τὴν Κεζίρα. 'Αλλὰ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλυφθῆ, ὅτι ὁ "Εϊσχολς ἄφηνε πίσω του σημαντικὰ χρέη. 'Εκτὸς ἀπ' αὐτά, τὸ δημόσιο ζητοῦσε ἀπὸ τὴ χήρα τὰ 87% περίπου τῆς περιουσίας τοῦ "Εϊσχολς γιὰ φόρο κληρονομίας. "Ετσι, ἡ Κεζίρα εἶδε πὼς κινδύνευε νὰ χάση καὶ τὶς μικρὲς οἰκονομίες, ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ ἐργαζόταν ὡς ὑπηρέτρια. Τὰ παράτησε ὅλα τότε κι' ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν 'Αγγλία.

Περίεργη διαθήκη

"Ενας 'Αμερικανὸς γιατρός, πεθαίνοντας, ἄφησε τὴν περιουσία του «ὡτὰ 11 ὡραιότερα κοριτσάκια 11 χρόνων, ποὺ ἔχουν τὸ ὄνομα Βικτωρία». Οἱ λόγοι αὐτῆς τῆς προτιμήσεώς του παραμένουν ἄγνωστοι.

Οἱ δύο «φίλες»

Μιὰ καταπληκτικὴ περίπτωσι ἀπασχόλησε τελευταῖα τὴ γερμανικὴ κοινὴ γνώμη. Πρόκειται γιὰ τὰ κακουργήματα ἑνὸς νεαροῦ ἐγκληματίου, τοῦ Γκέραρντ Πόπ, ποὺ εἶχε γιὰ συνεργὸ σ' αὐτὰ τὴν ὡραιοτάτη φίλη του "Ινγκε Μάρκοβιτς. Τὰ βράδυα, ἡ "Ινγκε ἔμπαινε στὸ αὐτοκίνητό της, ἔχοντας στὸ πλευρό της τὸν Γκέραρντ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ντυμένος σὰ γυναῖκα. Οἱ δυὸ «φίλες», ὅταν ἔβλεπαν κανένα ἀργοπορημένο διαβάτη, τὸν προσκαλοῦσαν ν' ἀνεβῆ στὸ αὐτοκίνητό τους, πρᾶγμα, ποὺ αὐτὸς ἔκανε πρόθυμα, προβλέποντας κάποια εὐχάριστη περιπέτεια. Τὸν ὠδηγοῦσαν τότε σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος, ὅπου ὁ Γκέραρντ Πὸπ τὸν σκότωνε χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις καὶ κατόπιν τοῦ ἔπαιρνε τὰ χρήματα κι' ὅ,τι πολύτιμο εἶχε πάνω του. Τὰ θύματά τους φαίνεται, ὅτι εἶναι πολλά!

Ἡ σημύδα προστατεύει ἀπὸ τὸν κεραυνὸ

"Ενα δέντρο, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ προφυλαχτῆ ἀκίνδυνα, σὲ περίπτωσι θυέλλης μὲ κεραυνούς, εἶναι ἡ σημύδα. Τὸ δέντρο αὐτὸ εἶναι κακὸς ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Ἀκροβατικὴ μουσική

Στὸ ἐτήσιο φεστιβὰλ ἀκροβατικῆς μουσικῆς τῆς Φραγκφούρτης, βραβεύθηκε ὁ Μύλλερ Γκάϊγκερ, ποὺ ἔπαιξε μὲ τὸ στόμα, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, πεσμένος ἀνάσκελα σ' ἕνα εἰδικὸ κάθισμα.

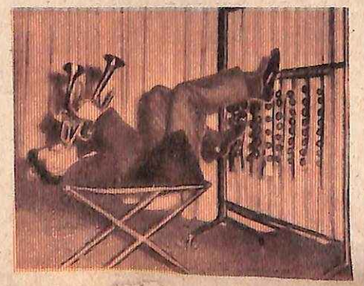

Τρεῖς ἡμέρες μέσα σ' ἕνα πηγάδι

Στὸ Σπαντασίνο τῆς 'Ιταλίας, ἕνας γεωργὸς εἶδε μιὰ μέρα ἕνα ἀνδρικὸ σακκάκι πάνω σὲ ἕνα προτείχισμα ἑνὸς πηγαδιοῦ, ποὺ δὲν εἶχε νερὸ ἀρκετὸ καιρό. Πῆγε τότε κοντὰ κι' ἀπὸ περιέργεια κύτταξε μέσα στὸ πηγάδι. Στὸν πυθμένα του βρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἐμοιαζε περισσότερο μὲ νεκρό. 'Ο γεωργὸς φώναξε ἀμέσως κι' ἄλλους γείτονες, ποὺ τὸν βοήθησαν νὰ βγάλη αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ πηγάδι. "Ηταν ἀκόμη ζωντανός! "Οπως ἐξακριβώθηκε κατόπιν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πέσει μέσα στὸ πηγάδι, γιὰ ν' αὐτοκτονήση. Τὸ μόνο ποὺ κατόρθωσε, ὅμως, ἦταν νὰ τραυματισθῆ σὲ διάφορες μέρη τοῦ σώματός του καὶ νὰ χάση τὶς αἰσθήσεις του. Στὴν κατάστασι αὐτή, ἔμεινε τρεῖς ἡμέρες.

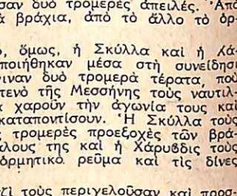

Τὰ μάτια μας παράγουν ἠλεκτρισμὸ

Τὰ μάτια μας παράγουν τοὺ 1)10000 τοῦ βόλτ ἠλεκτρισμοῦ, ὅταν διαβάζουμε στὸ κανονικὸ φῶς ἑνὸς δωματίου. Στὸ συμπέρασμα αὐτὸ κατέληξε, ἐπειτα ἀπὸ πολυετεῖς ἐρευνες, ὁ δόκτωρ Λίπετς, βιοφυσικὸς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ 'Οχάϊο. Τὸ ἠλεκτρικὸ αὐτὸ ρεῦμα παράγεται ἀπὸ τὰ νευρικὰ κύτταρα τοῦ ματιοῦ.

Τὸ τηλέφωνο τῶν ἀπελπισμένων

Στὸ Σαὶν-Γκὰλ τῆς 'Ελβετίας λειτουργεῖ ἡμέρα καὶ νύχτα τὸ «τηλέφωνο τῶν ἀπελπισμένων». 'Εκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν παίρνουν ἕναν ἀριθμὸ κι' ἀμέσως ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μ' ἕναν «παρηγορητή», στὸν ὁποῖον ἐκθέτουν τὴν περίπτωσί τους. Αὐτὸς τότε τοὺς παρηγορεῖ μὲ διάφορα ἐνθαρρυντικὰ λόγια καὶ τοὺς δίνει τὶς κατάλληλες συμβουλές. 'Εννοεῖται ὅτι ἡ συνομιλία γίνεται ὑπὸ ἀπόλυτη ἐχεμυθεία. 'Ο «παρηγορητὴς» ἢ ἡ «παρηγορήτρια» μένει. 'Ο «παρηγορητὴς» ἢ ἡ «παρηγορήτρια» μύθεια. 'Ο «παρηγορητὴς» ἢ ἡ «παρηγορήτρια» δὲν ξέρουν ποιός ἢ ποιὰ βρίσκεται στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ΨΥΠΝΗΜΑ τῆς ἀγάπης

— Γιατί... γιατί μοῦ τὸ ἔκανες αὐτό; τὴν ρώτησε, ἐνῶ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ γέμιζε φιλιά.

Ὁ ΖΩΡΖ ΜΟΥΛΕ, μαζεμένος στὴ γωνιὰ ἑνὸς διαμερίσματος, οὔτε κἂν πρόσεξε, ὅτι, λίγο πρὶν ξεκινήση τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Ροσέλ, ἀνέβηκε καὶ κάθησε ἀπέναντί του ἕνας ἄλλος ἐπιβάτης.

'Ακίνητος, μὲ μάτια σχεδὸν κλειστά, μὲ τὸ κεφάλι πεσμένο στὸ στῆθος, συγκεντρωμένος ὁλόκληρος στὸν ἑαυτό του, προσπαθοῦσε ν' ἀντιμετωπίση τὴν κατάστασι μὲ κάποια ψυχραιμία.

...Πρὶν ἀπὸ δυὸ ὧρες, ὅταν γύρισε ἀπίτι του, ἡ Λεοντίνη, ἡ καμαριέρα τῆς γυναίκας του, τοῦ ἔδωσε, σοβαρὴ καὶ ἀμίλητη, ἕνα γράμμα:

«Φεύγω, Ζώρζ. Μοῦ ἔχεις κάνει τὴ ζωὴ ἀνυπόφορη μὲ τοὺς ἀπότομους — γιὰ νὰ μὴν πῶ βάρβαρους — τρόπους σου. Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μὲ συγχωρέσης γι' αὐτὸ ποὺ κάνω. Εἶμαι βέβαιη ὅτι ἡ ἔλλειψί μου θὰ σὲ ἀφήση ἀδιάφορο. Σοῦ εὔχομαι νὰ εὐτυχήσης μὲ ἄλλη γυναῖκα. — Ρενέε.

— Δὲ ...δὲ σοῦ εἶπε ἡ κυρία ποῦ πάει; ταύλισε ὁ Ζώρζ, μὲ σφιγμένες γροθιές, μόλις συνῆρθε ἀπὸ τὸν κλονισμὸ ποὺ δοκίμασε.

— Δὲν ξέρω..., ψιθύρισε ἡ Λεοντίνη, χαμηλώνοντας τὰ μάτια της. Νομίζω... ἂν δὲν κάνω λάθος... στὴ Ροσέλ... σ' ἕνα ξενοδοχεῖο... "Ισως...

Μὰ ὁ Ζώρζ δὲν περίμενε ν' ἀκούση τὴ συνέχεια. Ξανάβαλε τὸ καπέλλο καὶ τὴ γκαμπαρντίνα του, κατέβηκε κάτω, σταμάτησε ἕνα ταξὶ καὶ σὲ λίγο βρισκότανε στὸ διαμέρισμα ἑνὸς τραίνου γιὰ τὴν Ροσέλ.

Τί πήγαινε νὰ κάνη ἐκεῖ; Δὲν ἤξερε ἀκόμα οὔτε ὁ ἴδιος.

'Η γυναῖκα του τὸν ἐγκοπέλειψε, γιατὶ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποφέρη τοὺς βάρβαρους τρόπους του... Βάρβαρος αὐτός, ποὺ ἀγαποῦσε τὴ Ρενὲ πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴ ζωή του; Δὲν ἦταν, βέβαια θερμὸς καὶ διαχυτικός, ἀντιπαθοῦσε τὶς ὑπερβολικὲς ἐκδηλώσεις. Τὴ λάτρευε, ὅμως, τὴ γυναῖκα του μὲ τὸ δικό του τρόπο, μὲ βαθειὰ καὶ σοβαρὸ αἴσθημα.

Καὶ ἂν τῆς κακομίλοῦσε καμμιὰ φορά, τὸ ἔκανε σὲ στιγμὲς δικαιολογημένου ἐκνευρισμοῦ ὅταν γυρνοῦσε τὸ σπίτι κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά, κι' ἐκείνη τοῦ ζητοῦσε νὰ τὴν πάη στὸ θέατρο ἢ σὲ κανένα κέντρο.

Πῶς μπόρεσε ἡ Ρενέ, πού τὴ θεωροῦσε πρότυπο πιστῆς καὶ ἀφοσιωμένης σύζυγου, νὰ τὸ κάνη αὐτό; Ποιός ἦταν ὁ ἐλεεινὸς ποὺ κατώρθωσε νὰ τὴν ξεμυαλίση, ποὺ θὰ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του, ποὺ θὰ τὴ φιλοῦσε στὸ στόμα;

Μὲ τὴ σκέψι αὐτήν, ὁ Ζώρζ ἔσφιγγε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του.

★

— Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἐνοχλῆ τὸ πσιγάρο... ἄκουσε ξαφνικὰ μιὰ φωνή.

Σήκωσε τὸ κεφάλι του, καὶ τότε μονάχα εἶδε τὸν συνταξιδιώτη του, ἕνα νεαρὸ ντυμένο φανταχτερά, μὲ μικρὸ μαῦρο μουστακάκι. 'Επίσης πρόσεξε ὅτι τὸ τραῖνο ἔτρεχε καὶ ὅτι εἶχε νυχτώσει στὸ μεταξύ.

'Ο ἄγνωστος ἄναψε ἕνα ἀρωματικὸ τσιγάρο.

— Τί ὡραία, φεγγαρόλουστη βραδυά! εἶπε, ὕστερ' ἀπὸ λιγόστιγμη σιωπή, ριχνοντας μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. 'Ιδανικὴ βραδυὰ γιὰ ἐρωτευμένους... "Ω! μὲ συγχωρῆτε, σᾶς θλέπω σκεπτικὸ καὶ μελαγχολικό... Μήπως σᾶς συμβαίνει τίποτα;

Ὁ Ζώρζ ἔκανε μιὰ ἀόριστη κίνησι μὲ τὸ κεφάλι του. Δὲ μποροῦσε ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά του σ' ἕναν ἄγνωστο, ποὺ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά, — καὶ ποὺ τὸν εἶρισκε πολὺ ἀντιπαθητικό, χωρὶς νὰ ξέρη οὔτε ὁ ἴδιος τὸ γιατί.

'Ο ἄλλος, — περίεργος σὰν γυναῖκα, — ἔκανε καὶ ἄλλες ἐρωτήσεις στὸ Ζώρζ, προσπαθῶντας νὰ μάθη τί τὸν ἀπασχολοῦσε, μὰ χωρὶς νὰ παίρνη ἀπάντησι. Τέλος, θλέποντας ὅτι ὁ κατσουφιασμένος συνταξιδιώτης του δὲν εἶχε διάθεσι γιὰ συζήτησι, ἀποφάσισε νὰ μιλήση γιὰ τὸν ἑαυτό του.

— "Α! δὲν ξέρετε τί εὐτυχία εἶναι νὰ πηγαίνης νὰ συναντήσης τὴν ἀγαπημένη σου... νὰ ἐρεθῆτε μαζὶ μόνοι γιὰ πρώτη φορά!... εἶπε ὁλόχαρος.

— Ποῦ πηγαίνετε; ρώτησε μηχανικὰ ὁ Ζώρζ, γιὰ νὰ πῆ κι' αὐτὸς κάτι.

— Στὴν Ροσέλ... Πάω νὰ συναντήσω μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲ μποροῦσα νὰ δῶ στὸ Παρίσι, παρὰ λίγες μονάχα ὧρες... Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, μ' ἐνοχλεῖ κάπως ἡ σκέψι ὅτι ἡ γυναῖκα ἀπὸ ἐγκατέλειψε γιὰ μένα τὴ συζυγικὴ στέγη... Μὰ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποφέρη τοὺς βάρβαρους τρόπους τοῦ ἀνδρός της...

'Ο Ζώρζ ἔνοιωσε κρύο ἱδρῶτα νὰ λούζη τὸ μέτωπό του.

Μιὰ φοβερὴ ὑπόνοια πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του: Μήπως, ἀπὸ μιὰ σατανικὴ αὐμπτωσι, ὁ ἄγνωστος συνταξιδιώτης του ἦταν ἐκεῖνος πού...

— Τὸν ξέρετε τὸ σύζυγο; ρώτησε γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν τυραννικὴ αὐτὴ σκέψι.

— "Οχι, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Οὔτε στὸ πρόσωπο! Φαίνεται, ὅμως, ὅτι εἶναι πραγματικὸ κτῆνος. "Ετσι, τοὐλάχιστον, μοῦ τὸν παρουσίασε ἡ γυναῖκα του, ἡ Ρενέ, καὶ θασίζομαι...

Μά, πρὶν προφτάση ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του, ὁ Ζώρζ χύμηξε ἀπάνω του, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ δυὸ χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν σφίγγη δυνατά, οὐρλιάζοντας:

— Ρενέ, εἶπες, ἐλεεινέ... Καὶ τὸ ἐπιθετό της; Ποιὸ εἶναι τὸ ἐπίθετό της; Θέλω νὰ τὸ μάθω, εἰδεμή... θὰ σὲ πνίξω!...

'Ο θυμὸς τὸν εἶχε τυφλώσει τόσο πολύ, ὥστε δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ ἄλλος δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ἀγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτῆ ἀπὸ τὸ δυνατὸ σφίξιμο. Στὴν ἀρχή, πρόβαλε κάποια ἀντίστασι, ἁγγίζοντας ἀναρθρες κραυγές. Μὰ δὲν ἄργησε ν' ἀφήση τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια του νὰ πέσουν ἄτονα. Τότε μονάχα ὁ Ζώρζ συνῆρθε ἀπὸ τὴ ζάλη του.

— Τὸν ἐπιάξα στ' ἀλήθεια; ταύλισε.

Καὶ προσπάθησε νὰ συνεφέρη τὸ θῦμα του στὶς αἰσθήσεις του. Μὰ ὅταν εἶδε πὼς ὁ ἄλλος, σωριασμένος στὴ γωνιά του, δὲν ἔδινε πιὰ σημεῖα ζωῆς, ἔνοιωσε τὸ μυαλό του νὰ σαλεύη μὲ τὴ σκέψι ὅτι εἶχε σκοτώσει ἕναν ἄν-θρωπο.

Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάνη; Νὰ παραδοθῆ μόνος του στὴν ἀστυνομία; Ν' ἀφήση νὰ τὸν πιάσουν; "Η νὰ κατέβη στὸν πρῶτο σταθμὸ καὶ νὰ ἐπιστρέψη στὸ Παρίσι μ' ἕνα ὁποιοδήποτε μεταφορικὸ μέσον;

★

Ξημέρωσε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάθη, — ὁ Ζώρζ εἶχε τὰ μάτια του κλειστά σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, γιὰ νὰ μὴ θλέπη, ἀπέναντί του, τὸ θῦμα του, ποὺ δὲ σάλευε διόλου, — ὅταν, ξαφνικά, τὸ τραῖνο σταμάτησε. Εἶχαν φτάσει στὴν Ροσέλ.

'Ο Ζώρζ τινάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἐφιαλτικὸ ὄνειρο, καὶ χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του νὰ κυττάξη τὸν ἄλλον, θγῆκε στὸ διάδρομο, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ πήδησε ἔξω.

Μόλις ἔκανε μερικὰ θήματα σπὴν ἀποσκέφρα, εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Προχωροῦσε μὲ γοργὰ θήματα κατὰ τὰ ἑαγόνια πρώτης θέσεως. 'Ο Ζώρζ, ἀντὶ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ κάτι βαλίτσες, ποὺ σχημάτιζαν πραγματικὸ τεῖχος. Ξέχνοῦσε πόσο ἐπικίνδυνη ἦταν ἡ θέσι του. Τὸν εἶχε πιάσει ἡ νοσηρὴ περιέργεια νὰ δῆ ποιὰ θὰ ἦταν ἡ συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτῆς.

Ξαφνικά, εἶδε σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ αὐτὸν κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ δαγκώση τὰ χεῖλη του, γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίση ἀπὸ χαρά.

Εἶδε τὸν ἄλλον νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὸ ἑαγόνι σὲ κακὰ χάλια, παραπατῶντας καὶ χαϊδεύοντας τὸ λαιμό του, — μὰ ὁπωσδήποτε ζωντανό! "Ενοιωσε ἕνα μεγάλο βάρος νὰ φεύγη ἀπὸ τὴ συνείδησί του μὲ τὴ σκέψι ὅτι δὲν ἦταν τοὐλάχιστον δολοφόνος!

'Ο νεκραναστημένος ἔκανε μερικὰ θήματα σὰν ζαλισμένος. Βρισκότανε πίσω ἀπὸ τὸν κρυψῶνα τοῦ Ζώρζ, ὅταν ἡ Ρενέ, ποὺ τὸν εἶδε ἀπὸ μακρυά, ἔτρεξε κοντά του. Ἐπάνω στὴ μπορροῦσε εὔκολα νὰ τοὺς θλέπη καὶ νὰ παρακολουθῆ τὴ συζήτησί τους, χωρὶς νὰ φαίνεται.

— Ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός μου; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Ρενὲ τὸν ἄγνωστο.

— Ξέρω ἐγὼ ποῦ πῆγε... ὕστερ' ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε!... ἀθυμήθηκε ὁ νεαρὸς πασπατεῦοντας ἀκόμα τὸ μελανιασμένο λαιμό του. Εἶμαι ἀρκετὰ χρόνια τώρα ἰδιωτικὸς ντετέκτιβ, ποτὲ ὅμως δὲ μοῦ ἔτυχε τέτοια περιπέτεια!

— Μά... γιατί; ταύλισε ἡ Ρενέ.

— Γιατί... γιατί φταίω κι' ἐγὼ λίγο. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲ φαντάζόμουν ὅτι σᾶς ἀγαποῦσε τόσο πολύ. "Ετσι, τοὐλάχιστον, μοῦ εἶπατε ἐσεῖς, ὅταν μοῦ ἀναθέρσατε τὴν ἐντολὴ νὰ τὸν παρακολουθήσω, γιὰ νὰ μάθω τὰ πραγματικὰ του αἰσθήματα ἀπέναντί σας. 'Από τὴ συζήτησι, ὅμως, ποὺ κάναμε κατάλαβα ὅτι δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ μοῦ ἀνοίξη τὴν καρδιά του.

»Γιὰ νὰ τὸν προκαλέσω, προσποιήθηκα πὼς ἤμουν φίλος σας καὶ ὅτι πήγαινα νὰ σᾶς συναντήσω, ὅπως εἴχαμε συνεννοηθῆ... Καὶ τότ

Η θυελίς της γυναίκας

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Η ανοιξιάτικη μόδα δέν παρουσιάζει ριζικές μεταβολές άπό τήν προκάτοχό της, τή μόδα τοῦ χειμώνα. Ὑπάρχουν ὅμως μερικές μικρολεπτομέρειες, πού συντελοῦν στό νά τῆς δίνουν μιά νέα ἐμφάνιση. Ἔτσι, τήν κάνουν νά προσαρμόζεται τελείως στό πνεῦμα τῆς καινούργιας ἐποχῆς.

Ἄς πάρωμε π.χ. τ' ἀνοιξιάτικα ἐπανωφόρια. Τό χαρακτηριστικό τους εἶναι ὅτι φοριοῦνται ριχτά καί ἀνοιχτά μπροστά, σάν νά θέλωμε νά δείξωμε πῶς μᾶς εἶναι καί δέν μᾶς εἶναι ἀπαραίτητα πιά καί πῶς γρήγορα θά τ' ἀποχωρισποῦμε.

Ὅσον ἀφορᾶ τό ὕφασμα, χρησιμοποιοῦνται ἀκόμη τά λαινάζ. Λαινάζ, ὅμως, λεπτότατα, πού κι' αὐτά προετοιμάζουν γιά τό πέρασμα στίς κοτονάντ.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Ἄλλο χαρακτηριστικό τῆς ἀνοίξεως εἶναι οἱ ζακέττες τῶν ταγιέρ. Ἀντίθετα ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς πού εἶναι κάπως μακρύτερες ἀπό τίς ζακέττες τῶν χειμωνιάτικων ταγιέρ. Προσπαθεῖ δηλαδή ἡ μόδα νά δώση στίς ζακέττες αὐτές τήν ἀρχική κλασσική τους γραμμή, ἀπό τήν ὁποία εἶχαν τόσο ἀπομακρυνθῆ.

Κι' ἐδῶ ὅμως ἔρχονται οἱ λεπτομέρειες νά ποικίλουν αὐτή τήν τάση.

Οἱ λεπτομέρειες περιλαμβάνουν τούς γιακάδες, πού ὅλοτε εἶναι μικροί καί κλασσικοί καί ὅλλοτε μεγάλοι, καθώς καί τίς ζῶνες πού ὅλοτε συνδυάζονται μέ τή ζιπκέττα καί ὅλοτε εἶναι ἀνύπαρκτες δίνοντας στή ζακέττα μιά ἐντελῶς ριχτή γραμμή.

Στίς τσέπες ἐπίσης θλέπομε ποικιλία. Οἱ περισσότερες τοποθετοῦνται ἀτά πιό ἀπίθανα σημεῖα. Ἄλλο χαρακτηριστικό τῶν ἀνοιξιάτικων ταγιέρ εἶναι τό ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ.

Δέ θλέπομε πιά ζακέττες κλειστές ὡς τή ρίζα τοῦ λαιμοῦ. Γίνονται ὅλες σχεδόν μέ μυτερά ἀνοίγματα, καί μάλιστα ἀρκετά βαθιά.

Πολλές ἔχουν κρυφό κούμπωμα καί ζώνη καί δίνουν τήν ἐντύπωσι ὅτι συγκρατοῦνται μόνον μέ τή ζώνη.

Ἄλλες ζακέττες κλείνουν μέ σταυρωτό κούμπωμα καί δύο σειρές κουμπιά, ἐνῶ ὅλλες κλείνουν εὐθύγραμμα μέ μιά σειρά κουμπιά ἤ καί μέ ἕνα μόνον κουμπί χαμηλά τοποθετημένο.

Καί φθάνομε στά μανίκια.

Τό μάκρος τους εἶναι πάντα τό τρουά-κάρ, μέ τάση νά γίνουν καί κατά τι κοντήτερα.

Δέν ἀποκλείεται ὅμως νά ἰδοῦμε καί ζακέττες μέ μανίκια μακρυά, λίγα ἑκατοστόμετρα πάνω ἀπό τόν καρπό τοῦ χεριοῦ.

Ὅσο γιά τίς φοῦστες τῶν ἀνοιξιάτικων ταγιέρ, εἶναι οἱ περισσότερες εὐθύγραμμες, μέ περιωρισμένο φάρδος.

Ἄν ὅμως ἡ ζακέττα εἶναι λίγο κοντήτερη ἀπό τό τωρινό μάκρος της, τότε κάνομε μιά φούστα μέ ἐλεύθερες πιέτες.

Βλέπομε μιά μικρή τάση νά προστεθοῦν μερικά ἑκατοστά ἀπό μάκρος τῆς φούστας, ὥστε νά ξεπερνᾶ ἀρκετά τά γόνατα.

Τά ὑφάσματα πού χρησιμοποιοῦμε γι' αὐτά τά ταγιέρ, εἶναι πολύ λεπτά λαινάζ καί κοτονάντ φανταιζί καί μονόχρωμα.

Ἕνα πολύ χαρακτηριστικό ἀνοιξιάτικο ἐπανωφόρι: ἀπό λαινάζ μπλέ-λαθάντ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἀλλά ἄς ἰδοῦμε ποιά ἐμφάνισι θά ἔχουν καί τ' ἀνοιξιάτικα φορέματα.

Τό κύριο χαρακτηριστικό τους εἶναι ἡ ἁπλότης στή γραμμή καί στίς λεπτομέρειες καί ἡ ὁμοιομορφία στό σύνολον.

«Μιά γραμμή, ἕνα χρῶμα», συμβουλεύει ἡ μόδα.

Μέ τό ἀνοιξιάτικο φόρεμα, τά παπούτσια πρέπει νά περνοῦν ἀπαρατήρητα —τόσο θά εἶναι ὁμοιόμορφο τό χρῶμα τους μέ τό χρῶμα τοῦ φορέματος.

Ἡ κόψι τοῦ φορέματος θά εἶναι ἴσια, μονοκόμματη ἀπό πάνω ὡς κάτω, μέ μιά ἐλαφρειά κλίσι στά πλάγια, πού μόλις ὑπογραμμίζει τή μέση. Μιά ζώνη προσθέτει τή χάρι της, ἀλλά ἔχει μόνον διακοσμητικό ρόλο, χωρίς νά σφίγγη διόλου τή μέση. Ἁπλῶς ἐφάπτεται στό φόρεμα καί δένει μπροστά μ' ἕνα πρόχειρο δέσιμο.

Ἡ μέση διατηρεῖται στήν κανονική της θέσι, οὔτε πιό ψηλά, οὔτε πιό χαμηλά.

Ἐξ ὅλλου, ἕνας ἀπό τούς ὡραιότερους ἀνοιξιάτικους συνδυασμούς ὅσον ἀφορᾶ τά χρώματα, εἶναι τό μπλέ μαρέν καί τό λευκό.

Τό κυρίως φόρεμα θά εἶναι μπλέ, γαρνιρισμένο μ' ἕνα λευκό πλαστρόν, ἕνα γιακᾶ, ἕνα ζαμπό. Τό καπέλλο πού θά συνοδεύη αὐτό τό φόρεμα, θά εἶναι ἐπίσης μπλέ. Τό ἴδιο καί τά παπούτσια καί οἱ κάλτσες.

Ξέρετε, βέβαια, πῶς συνηθίζονται πιά οἱ χρωματιστές κάλτσες, πού ἔχουν τό χρῶμα τοῦ κάθε φορέματος.

Τό κίτρινο χρῶμα θά εἶναι ἐπίσης πολύ τῆς μόδας τήν ἄνοιξι. Θά τό ἰδοῦμε καί στά ταγιέρ καί στά φορέματα καί στίς κάλτσες.

Ἄλλα μοδάτα χρώματα θά εἶναι τό πράσινο καί πολλές φορές θά τό συνδυάζωμε μέ μπλέ.

Εἶναι πολύ περίεργη ἡ ἁρμονία τῶν δυό αὐτῶν χρωμάτων πού κατορθώνουν νά παρουσιάζουν ἕνα πολύ πρωτότυπο σύνολο.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΕΜΙΖΙΕ

Τ' ἀνοιξιάτικα σεμιζιέ παρουσιάζουν ἕναν ἐντελῶς προσωπικό τύπο. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα διαφέρουν ἐντελῶς, ὅσον ἀφορᾶ τή γραμμή, ἀπ' ὅ,τι ἀναφέραμε πιό πάνω.

Μολονότι ἀκολουθοῦν κι' αὐτά κάποτε τήν ἴσια γραμμή, ἔχουν τό δικό τους χαρακτηριστικό: νά κλίνουν δηλαδή πρός τό ἐλαφρό φάρδος, ἀφίνοντας τή μέση στήν κανονική της θέσι καί κάπως τονισμένη.

Μερικά κοραδάκ τῶν σεμιζιέ ἔχουν ἀρκετές σοῦρες πάνω ἀπό τή μέση, καί σοῦρες ἐπίσης παρατηροῦνται στίς φοῦστες. Μποροῦν ὅμως οἱ σοῦρες αὐτές ν' ἀντικατασταθοῦν μέ πιέτες, πιασμένες ἐπάνω καί κάτω ἀφημένες ἐλεύθερες.

Ἀριστερά: Ἀνοιξιάτικα ταγιέρ μέ διαφορετικές βέστες. Δεξιά: Διάφοροι τύποι φορεμάτων σεμιζιέ, πού θά φορεθοῦν τήν ἄνοιξι.

Ἀριστερά: Τά μοντέρνα ἀνοιξιάτικα κολλιέ μέ χρωματιστές βεργοῦλες καί μοτίφ ἀπό χάνδρες. Δεξιά: Τσάντα ἀπό ὕφασμα σάν τοῦ φορέματος ἤ τοῦ ταγιέρ.

ΖΩΝΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΟΝ

Κάτι πού θά φορεθῆ ἐπίσης πολύ τήν ἄνοιξι, εἶναι τά μπλουζόν. Θά ἀντικαθιστοῦν τίς ζακέττες σέ μερικές περιπτώσεις.

Τό μπλουζόν ἀρχίζει ἀπό τή μέση κι' ἐπάνω, μέ μιά θαθύτερα τονιαμένη γραμμή στήν πλάτη.

Τό ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι συνήθως μυτερό, μπορεῖ ὅμως νά εἶναι καί στρογγυλό.

Πάντως, καί στή μιά περίπτωσι καί στήν ἄλλη, σχηματίζεται ἄνετα γύρω ἀπό τό λαιμό, μέ λιγάκι ξεχείλωμα, θά μπορούσαμε νά ποῦμε.

Οἱ τσέπες εἶναι ἀπαραίτητο στόλισμα αὐτῶν τῶν μπλουζόν.

Εἴπαμε ὅτι τά μπλουζόν ἀντικαθιστοῦν τίς ζακέττες, μποροῦν ὅμως ν' ἀποτελοῦν καί τά κορσάζ μερικῶν σεμιζιέ φορεμάτων.

Οἱ ζῶνες παίζουν κι' αὐτές σημαίνοντα ρόλο. Εἶναι φαρδιές ἤ στενές καί γίνονται ἀπό ὕφασμα ἤ ἀπό δέρμα.

Μιά τελευταία ἰδιοτροπία τῆς μόδας εἶναι νά χρησιμοποιῆ γιά ζῶνες μαλακά δέρματα — τόσο μαλακά, ὥστε νά κλείνουν δένοντας σά νά ἦταν ἀπό ὕφασμα.

Ὅλα αὐτά τά σεμιζιέ μέ τίς διάφορες ποικιλίες γίνονται ἀπό λεπτά λαινάζ ἤ θαμβακερά τουίντ μονόχρωμα καί φανταιζί.

Μερικά ἀπό αὐτά τά σεμιζιέ γαρνίρονται μέ λενζερί καί στό λαιμό καί στό στῆθος, σάν πλαστρόν. Ἐπίσης γαρνίρονται ὁμοια καί τά πουανιέ τῶν μανικιῶν.

ΣΕΜΙΖΙΕ ΚΑΙ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Μολονότι φορέθηκαν πολύ καί τά δυό ὅλο τό χειμῶνα, ἡ μόδα δέν ἐννοεῖ νά τά ἀποχωρισθῆ.

Ἡ ἄνοιξι θά τά θρῆ ἀνανεωμένα καί ἕτοιμα νά μᾶς παρουσιάσουν ὡραιότατες καί χαριτωμένες ἐμφανίσεις.

Ἡ καινούργια τους ἐμφάνισι συνίσταται ἰδίως στούς συνδυασμούς τῶν χρωμάτων.

Μερικοί ἀπ' αὐτούς εἶναι τό χρῶμα τῆς σετακρούτας μέ τό κεραμιδί, τό ἀνοιχτό πράσινο μέ τό γκρέζ, τό σκοῦρο πράσινο μέ τό μαῦρο καί ἄσπρο, τό καφέ μέ τό πράσινο καί ἄσπρο. Ὅλους αὐτούς τούς συνδυασμούς θά τούς δοῦμε σέ ὅλα τά ἀνοιξιάτικα ντυσίματα: στά ταγιέρ, στά ντέ-πιές, στά ὁλόκληρα φορέματα, στά ριχτά ἐπανωφόρια.

Κάτι ἀκόμη πού λανσάρει ἡ μόδα, εἶναι ὁ συνδυασμός σκωτσέζικου καί μονόχρωμου γιά σεμιζιέ φορέματα.

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Πρίν τελειώσωμε τήν ἀνασκόπησι τῆς ἀνοιξιάτικης μόδας, ἄς μή παραλείψωμε νά ποῦμε καί δυό λόγια γιά τίς μπλοῦζες, πού εἶναι τό ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῶν τωρινῶν ταγιέρ.

Οἱ μπλοῦζες αὐτές δέν εἶναι ἁπλές οὔτε κλασσικές, ὅλλά μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι παρουσιάζονται σά μιά ἀντίδρασι πρός τίς μπλοῦζες, πού εἶχαν φορεθῆ τό χειμῶνα.

Ἐμφανίζονται πολύ φλού, καί γι' αὐτό γίνονται ἀπό πολύ λεπτά ὑφάσματα, σχεδόν ἀραχνοΰφαντα.

Θά ἰδοῦμε ἐπίσης πολλές μπλοῦζες λενζερί μέ πολλές σοῦρες, φαρδιά μανίκια καί ἀνοίγματα λαιμοῦ πολύ τονισμένα.

Τά πολύ ἁπαλά χρώματα προτιμοῦνται γι' αὐτές τίς μπλοῦζες. Δέν ἀποκλείονται ὅμως καί οἱ ζωηροί χρωματισμοί, πού παρουσιάζουν ἀντίθεσι πρός τά ταγιέρ.

ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Μέ τήν ἄνοιξι θά ἰδοῦμε ἀπειρία ἀπό πολύχρωμα κολλιέ, πού θά συμπληρώνουν τά ντεκολτέ φορέματα. Τά κολλιέ αὐτά ἀποτελοῦνται ἀπό χρωματιστές βεργοῦλες, πού θυμίζουν τά ἀκατέργαστα κοράλλια. Οἱ βεργοῦλες εἶναι περασμένες σέ πολλές σειρές, πού ποικίλλονται κάθε τόσο μ' ἕνα μοτίβο ἀπό χάνδρες.

Τά μοντέρνα αὐτά κολλιέ ἔχουν καί ὅμοια σκουλαρίκια, πού φοριοῦνται μαζί τους.

ΟΙ ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

Θά εἶναι καμωμένες ἀπό φανταιζί ἀνοιχτόχρωμα ὑφάσματα.

Τά «πουά» θά παίξουν μεγάλο ρόλο. Πάνω σέ λευκό φόντο θά βλέπουμε κίτρινες βοῦλες ἤ κόκκινες, ἤ πορτοκαλλιές ἤ μπλέ σάς.

Σέ φόντο μπέζ θά θλέπουμε βοῦλες πράσινες ἤ μπλέ μαρέν ἤ καφέ.

Τό ὅμως τῆς ὀμπρέλλας παραμένει τό ἴδιο πάντα, μέ καμπυλωτή λεπτή λαθή.

ΟΙ ΤΣΑΝΤΕΣ

Ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας ἀπαιτεῖ νά ταιριάζωμε τό χρῶμα τῆς τσάντας μέ τό φόρεμα ἤ τό ταγιέρ. Γι' αὐτό τό λόγο, χρησιμοποιοῦμε γιά τήν κατασκευή τῆς τσάντας ἕνα κομμάτι ἀπό τό ὕφασμα τοῦ ταγιέρ μας ἤ τοῦ φορέματός μας καί θάζομε κοκκάλινα φερμουάρ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Φόρεμα καρρεδάτο μέ λευκό πλαστρόν καί γιακαδάκι. 2) Σκωτσέζικο ντέ-πιές μέ βέστα πού κουμπώνει στό πλάι. 3) Καντριγιέ φόρεμα μέ νωμίτη καί φάσες. 4) Μονόχρωμο ντέ-πιές μέ καζάκα

— Νὰ φύγης! Νὰ φύγης ἀμέσως! τοῦ φώναζε ἡ Ἐ-λιάν.

ΤΑ ΜΑΓΙΑ τῆς ἐξόδου

Η ΕΛΙΑΝ ἀκόμα δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη, ὅτι βρέθηκε ξαφνικὰ ἀ-πὸ τὸ μικρὸ μὰ βολικὸ διαμέρι-σμα μιᾶς παρισινῆς πολυκατοι-κίας σὲ μιὰ καλύβα χτισμένη μὲ ἄχυ-ρα καὶ πηλὸ στὸ Μπούϊ-Ντενίμπ, ἕνα χω-ριὸ στὰ σύνορα Ἀλγερίου καὶ Μαρό-κου.

Πέρασαν τρεῖς μῆνες ἀπὸ τότε, καὶ κάθε μέρα τῆς παρουσιαζόταν καὶ μιὰ εὐκαιρία, γιὰ νὰ νοσταλγήση τὶς στοι-χειῶδεις ἀνέσεις, ποὺ εἶχε κάποτε στὸ «κοτέτσι» της, ὅπως ἔλεγε τὸ σπίτι της στὸ Παρίσι.

Ποτέ, ὅμως, δὲν παραπονέθηκε. Ὅ-ταν ὁ ἄντρας της ὁ Ζάκ τῆς ἀνακοίνω-σε, κομπάζοντας, ὅτι ἡ ἑταιρεία του τὸν ἔστελνε γιὰ ἕνα χρόνο στὴν Ἀ-φρική, καὶ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφήση τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ φύγη, γιατὶ μονά-χα ἔτσι θὰ ἐξασφάλιζαν τὰ οἰκονομικά τους, ἐκείνη τὸν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Γιατί λὲς «θὰ φύγω» καὶ ὄχι «θὰ φύγουμε»; τὸν ρώτησε μουτρωμένη σὰν μικρὸ παιδί.

— Τὸ ταξίδι θὰ εἶναι κουραστικό, ἀποκρίθηκε ὁ Ζάκ. Λυποῦμαι ποὺ θὰ σ' ἀφήσω μόνη στὸ Παρίσι... Προβλέπω, ὅμως, ὅτι ἡ ζωὴ ἐκεῖ κάτω ποὺ μὲ στέλνουν, σὲ μιὰ περιοχὴ σχεδὸν πρωτόγονη, δὲ θὰ εἶναι καὶ τόσο εὐ-χάριστη γιὰ μιὰ γυναίκα...

— Σ' ἀγαπῶ, κι' ἂς εἶμαστε τρία χρόνια παντρεμένοι! τὸν διέκοψε γε-λῶντας. Δὲ μπορῶ νὰ κάνω οὔτε μιὰ μέρα μακρυὰ σου... Εἶμαι ὑποχρεω-μένη νὰ σ' ἀκολουθήσω καὶ στὴν ἄλλην ἄκρη τοῦ κόσμου!...

Προσπαθοῦσε, λοιπόν, τρεῖς μῆνες τώρα, νὰ ξεχνᾶ πὼς δὲν εἶχε στὸ Μπούϊ-Ντενίμπ, — χωριὸ δίχως δρόμους καὶ πλατεῖες, μὲ λίγες ἀχυρένιες καλύβες καὶ μὲ μισόγυμνους Ἰθαγενεῖς, — ὄχι τὰ πιὸ ἀπα-ραίτητα πράγματα καθημερινῆς χρήσεως, μὰ οὔτε καὶ ἄνθρωπο νὰ κου-βεντιάση μαζί του.

Οἱ μόνοι Εὐρωπαῖοι, ποὺ ἔμεναν ἐκεῖ, σ' ἕνα κατάλυμμα ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, ἦταν λίγοι ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξέ-νων, περαστικοὶ καὶ αὐτοί, ἔτσιμοι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ μετατεθοῦν ἀλλοῦ. Ἡ Ἔλιαν δὲν εἶχε, φυσικά, καμμιὰ σχέσι μαζί τους.

Μὲ λίγη καλὴ θέλησι, εἶχε βρῆ ἐγχαφικὸ καὶ ποιητικὸ τὸ ἄγριο πε-ριβάλλον, ὅπου βρέθηκε ξαφνικά. Κουβαλοῦσε ἢ ἴδια νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση, — οὔτε λόγος μποροῦσε νὰ γίνη γιὰ ὑπηρεσία, — σιγύριζε τὰ λίγα πρω-τόγονα ἐπιπλα καὶ ὅ,τι μπόρεσε νὰ πάρη μαζί της ἀπὸ τὸ Παρίσι, — καὶ τὸ βράδυ ἄναβε ἕνα λαδολύχναρο καὶ περίμενε στὴν «κάσμπα» τους, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, νὰ γυρίση ὁ ἄντρας της ἀπὸ τὴ δουλειά.

Ὁ Ζάκ ἐπιστατοῦσε, στὴν περιοχὴ ἐκείνη, στὴν κατασκευὴ μιᾶς νέας σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Δουλειὰ τραχειὰ καὶ δύσκολη, κάτω ἀπὸ ἕναν ἥλιο ποὺ ἔκανε καὶ τὰ πέτρες νὰ λυώνουν. Μὰ ὅταν γυρνοῦσε κατάκοπος ἀπ' ἐκεῖ, τὰ ξεχνοῦσε ὅλα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του.

— Φαντάζομαι πόσο θὰ ἐπληξες καὶ σήμερα, μόνη, ὁλομόναχη σ' αὐτὴν τὴν ἐρημιά! τῆς ἔλεγε.

— Ἀπεναντίας! τὸν καθησύχαζε ἡ Ἔλιάν. Ἡ σημερινὴ μέρα ἦταν ἡ πιὸ εὐχάριστη τῆς ζωῆς μου...

★

— Σήμερα γνώρισα τὸ λοχαγὸ Ἀϊρὶ Λεραίν, ἕναν ἐξαιρετικὸ τύπο, τῆς εἶπε ὁ Ζάκ ἕνα βράδυ, ἐπιστρέφοντας στὴν κάσμπα. Τὸν κάλεσα νὰ φᾶμε μαζὶ αὔριο τὸ βράδυ... Ναί, ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς... Δὲν ἔχεις τὰ μέσα νὰ περιποιηθῆς ἕναν καλεσμένο σου ὅπως θὰ ἤθελες... Μὴ σ' ἀνησυχῆ αὐτό! Ὁ Λεραίν, πέντε χρόνια τώρα ποὺ ὑπηρετεῖ στὴ Σαχάρα, ξέμαθε νὰ τρώη σὰν ἄνθρωπος...

Ἡ Ἔλιάν περιποιήθηκε ὅσο μποροῦσε καὶ τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ φτω-χικό τραπέζι της, γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ τὸν Λεραίν, ποὺ ἦρθε ντυμένος πολι-τικά. Δὲν τὸν βρῆκε καὶ τόσο συμπαθητικό, ὅπως τῆς τὸν εἶχε περιγράψει ὁ ἄντρας της. Ἦταν, θέβαια, νόστιμος, εὐγενικός. Μὰ τὰ γαλανὰ του μάτια σκόρπιζαν παράξενες λάμψεις στὸ ἡλιοκαμμένο πρόσωπό του.

Ἡ συζήτησι τὸ ἔφερε νὰ γίνη λόγος καὶ γιὰ τοὺς μάγους, ποὺ ἀσκοῦ-σαν φοβερὴ ἐπίδρασι σ' ὅλη τὴν περιοχή. Τὰ μάγια, τὰ ξόρκια, τὰ φυλα-χτὰ ἦταν γιὰ τοὺς Ἰθαγενεῖς μιὰ πραγματικότης πιὸ ζωντανὴ ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία τους.

— Ἐγὼ δὲν πιστεύω τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά! εἶπε ἡ Ἔλιάν.

— Λυποῦμαι, κυρία μου, μὰ δὲ θὰ συμφωνήσω μαζί σας! ψιθύρισε ὁ Ἀνρί, σὲ τόνο πολὺ σοβαρό. Τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια ποὺ ὑπηρετῶ στὴ Σαχάρα, εἶδα πολλὰ ποὺ μ' ἔκαναν νὰ πιστέψω σὲ ὡρισμένες ὑπερφυσικὲς δυνάμεις...

Ἐνῶ ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγη, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ξύλινο θρα-χιόλι σκαλισμένο μὲ παράξενες μορφές.

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κυρία μου, — τῆς εἶπε, καρφώνοντας ἀπάνω της τὰ γαλανά του μάτια, — νὰ σᾶς προσφέρω τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ δῶρο, μὲ τὴν ἄδεια, βέβαια, τοῦ συζύγου σας. Μοῦ τὸ χάρισε, καὶ μένα ἕνας μάγος...

Ἡ Ἔλιάν, ἀφοῦ πῆρε τὴ σιωπηλὴ συγκατάθεσι τοῦ Ζάκ, εὐχαρίστησε τὸ λοχαγὸ καὶ πέρασε τὸ θραχιόλι στὸ χέρι της.

Ἡ ἐπαφὴ τοῦ ξύλου τὴν ἔκανε, ξαφνικά, νὰ μὴ θρίσκη τὸν Ἀνρὶ τόσο ἀντιπαθητικό, ὅπως πρῶτα...

★

Ἡ Ἔλιάν ξαναασυναντήθηκε πολλὲς φορὲς μὲ τὸν Ἀνρί. Μολονότι ἦταν πολὺ τυπικὸς ἀπέναντί της, δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὴ μαγνητικὴ λάμψι τῶν ματιῶν της. Τὸ θραχιόλι ποὺ τῆς ἔφιγνε τὸ χέρι τὴν ἔκανε νὰ τὸν σκέπτεται χωρὶς νὰ τὸ θέλη.

— Αὔριο, νὰ μὴ μὲ περιμένης τὸ θράδυ, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὁ Ζάκ. Πρέπει νὰ πάω σ' ἕνα γειτονικὸ χωριό, νὰ ἐπιθεώρηση στὸ ἄνοιγμα ἑνὸς καινούργιου δρόμου... Μιὰ θραδυιὰ εἶναι αὐτή... Θὰ περάση πολὺ σύντο-μα... Δὲ διατρέχεις, θέβαια, κανένα κίνδυνο. Γιὰ καλὸ, ὅμως, καὶ γιὰ κακό, ἀμπαρώσου ἀπὸ μωρὶς στὴν κάσμπα...

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωί, λίγο μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἄντρα της, ἡ Ἔ-λιάν θγῆκε νὰ κάνη περίπατο στὴ μοναδικὴ ἔξοχικὴ τοποθεσία τοῦ χω-ριοῦ.

Ξαφνικά, θρέθηκε μπροστὰ στὸν Ἀνρί. Τὰ γαλανά του μάτια γυάλιζαν πιὸ ἐντατικὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Παρέλυσε ὁλόκληρη ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ τῆς λέη μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ πόθο:

— Ἔμαθα ὅτι ὁ ἄντρας σου θὰ λείψη ἀπόψε... Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε τὴν εὐκαιρία αὐτήν...

— Δὲν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖτε! τραύλισε, παραζαλισμένη, ἡ Ἔλιάν. Τὴν ἀγκάλιασε καὶ συνέχισε μὲ φωνὴ πιὸ ὑπόκωφη:

— Ἀπόψε μόλις νυχτώση, θάρθω νὰ σὲ θρῶ... Κανεὶς δὲ θὰ μάθη τί-ποτα! Δὲ μπορεῖς, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ἀρνηθῆς τὴ χαρὰ αὐτή. Θὰ μοῦ ἀνοίξης τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου, ἐπειδὴ μᾶς ἦταν γραφτὸ νὰ γνωριστοῦμε... Εἶσαι δική μου ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ φόρεσες τὸ θραχιόλι τοῦ μάγου... Ποιός μπορεῖ ν' ἀποφύγη τὸ πεπρωμένο του;

Ἡ Ἔλιάν ἔτρεμε ὁλόκληρη. Θὰ ἤθελε νὰ φωνάξη, νὰ διαμαρτυρηθῆ. Μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι. Τὴν εἶχε δαμάσει μὲ τὴ μαγνητική του ἐλξι ὁ σκοτεινὸς τύπος, ποὺ τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του.

Τέλος, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κατώρθωσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά του καὶ γύρισε σπίτι της τρέχοντας.

★

Γιὰ πρώτη φορά, ἀπὸ τότε ποὺ θρέθηκε στὴν Ἀφρική, ἔθλεπε μὲ τρέμο τὴ νύχτα νὰ πλησιάζη. Ὁ παραμικρὸς θόρυβος τὴν ἔκανε νὰ τινάζεται. Γιὰ κακή της τύχη, ἕνα κοπάδι τσακά-λια τριγυρνοῦσε, ἐκείνη τὴ νύχτα, ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα. Τὰ θρηνητικὰ τους οὐρλιάσματα, — ἠεινεύσανε, φαίνεται, — τῆς ἔφερναν πόνο στὰ νεῦρα.

Θὰ ἤθελε νὰ κλάψη, ἢ νὰ φύγη... νὰ θρεθῆ ἀλλοῦ.

Ὡστόσο, περίμενε τὸν Ἀνρὶ Λεραίν. Τί ἔπαθε; Τί τὴν εἶχε πιάσει; Στ' αὐτιά της ἀντηχοῦσαν ἀκόμα τὰ λόγια του: «Κανεὶς δὲ μπορεῖ ν' ἀποφύγη τὸ πεπρωμένο του...»

Καὶ ὅμως, ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της. Ἡ σκέψι ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ δεχθῆ τὰ φιλιὰ ἑνὸς ἄλλου τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζη ἀπὸ ἀηδία... Γιατί, λοιπόν, νὰ λαχταρᾶ τώρα τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀνρί;

Ξαφνικά, ἔνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

Ἡ Ἔλιάν πλησίασε μηχανικά, σὰν ὑπνωτισμένη, καὶ σήκωσε τὴν ξύ-λινη ἀμπάρα.

Ὁ Ἀνρὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ τὴν χαιρετήση. Τὴν κύτταξε μονάχα θαθειὰ σπὰ μάτια, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐκμηδενίση κάθε ἀντίστασί της. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάθη πᾶς, ἡ Ἔλιάν ἔνοιωσε δύο φλογισμένα χεί-λη νὰ κολλᾶνε στὸ στόμα της, νὰ τὸ ρουφᾶνε...

— Θὰ γείρης στὴν ἀγκαλιά μου... πρέπει νὰ γείρης στὴν ἀγκαλιά μου! τῆς ἔλεγε μὲ ὑπόκωφη, λαχανιασμένη φωνή.

Κάτι σὰν σεισμὸς ἔγινε τότε μέσα της. Ἡ ἐπαφὴ αὐτή, ἀντὶ νὰ τὴν ρίξη σὲ γλυκειὰ ζάλη, — ὅπως περίμενε, — τὴν ἔκανε, ἀπεναντίας, νὰ συνέρθη.

Μὲ τὴν ἀπότομη κίνησι ποὺ ἔκανε, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα, τὸ χέρι της χτυποῦσε στὴ γωνιὰ ἑνὸς τραπεζιοῦ, τόσο δυνατά, ὥστε τὸ ξύλινο θραχιόλι, τὸ δῶρο τοῦ Ἀνρί, ἔσπασε, ἔγινε μικρὰ-μικρὰ κομμά-τια, ποὺ σκορπίστηκαν στὸ πάτωμα.

Ἡ Ἔλιάν ξαναθρῆκε τότε ὅλη τὴν πνευματική της διαύγεια, ὅλη της τὴ θέλησι.

Τῆς φάνηκε σὰν νὰ λυτρώθηκε ἀπὸ τὰ μάγια ποὺ τῆς εἶχαν κάνει.

Ὁ Ρενὲ τὰ ἔχασε καὶ ὁπισθοχώρησε, ὅταν εἶδε συντρίμια τὸ φετίχ ποὺ χάρισε στὴν Ἔλιάν γιὰ νὰ τὴν σκλαβώση μὲ τὴν ὑποθολή. Κατάλαθε πὼς εἶχε διαλυθῆ ὅλη ἡ γοητεία ποὺ ἀσκοῦσε ὡς τότε ἐπάνω της. Καὶ θεθαιώθηκε καλύτερα γι' αὐτό, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη, προστακτικά:

— Νὰ φύγης... νὰ φύγης ἀμέσως! Καὶ νὰ μὴν ξαναπατήσης ἐδῶ τὸ πό-δι σου!

Εἶχε μπῆ στὴν κάσμπα σὰν κατακτητής. Καὶ ἔφευγε διωγμένος, νικημέ-νος, ταπεινωμένος. Οὔτε κὰν δοκίμασε νὰ συγκινήση τὴν Ἔλιάν μὲ κα-νένα λόγο του. Διάθαζε καθαρὰ ἀπὸ πρόσωπό της, πὼς κάθε προσπάθειά του θὰ πήγαινε χαμένη.

★

Πέρασε ἕνας μήνας. Ἡ Ἔλιάν εἶχε ξεχάσει τὸ λοχαγὸ σὰν μιὰ κακὴ ἀνάμνησι. Ἀπὸ τὸν ἄντρα της ἔμαθε ὅτι τὸν εἶχαν μεταθέσει σὲ ἄλλο ἀταθμό.

— Δὲν σὲ θλέπω, ἀλήθεια, νὰ φορᾶς τὸ θραχιόλι ποὺ σοῦ χάρισε ὁ Λεραίν, τῆς εἶπε μιὰ μέρα.

— Μοῦ ἔσπασε καὶ τὸ πέταξα, ψιθύρισε ἐκείνη ἀνατριχιάζοντας.

— Κρῖμα! Θὰ εἶχες μιὰ ἀνάμνησι ἀπὸ ἕνα καλὸ φίλο. Ὁ καϋμένος ὁ Λεραίν, παρ' ὅλα τὰ φυλαχτὰ ποὺ κουβαλοῦσε μαζί του, γιὰ νὰ τὸν προ-στατεύουν, σκοτώθηκε στὴν πρώτη μάχη ποὺ ἔδωσε μὲ κάτι ἀντάρτες...

ΖΑΝ ΦΕΓΚΑ

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Ἡ γρῖνια τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μιὰ συμμορία ἀπ' τὸ Μόργκαν, τὸ Μπλέκ, τὸν Κίτσον καὶ τὸ Τζύπο δέχεται τὴν πρόταση μιᾶς ὁμορφιᾶς κι' αἰνιγματικῆς κοπέλλας, τῆς Τζίννυ, νὰ ν' ἁρπάξουνε ἕνα θωρακισμένο καμιόνι, ποὺ μεταφέρει κάθε βδομάδα 1 ἑκατομμύριο δολλάρια. Τὸ καμιόνι αὐτὸ εἶναι σω-στὸ ἀριστούργημα τῆς σύγχρο-νης τεχνικῆς, ἔτσι ὥστε νὰ θε-ωρῆται ἀπαραβίαστο κι' ἀπολύ-τως ἀσφαλές. Ὁ σωφέρ του κι' ὁ συνοδὸς εἶναι δυὸ ἄντρες θαρραλέοι κι' ἀποφασιστικοί, ἑτοίμοι ν' ἀντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνο. Τὸ σχεδίο ὅμως τῆς Τζίννυ εἶναι νὰ τὸ σταματήσουν μ' ἕνα σκηνοθετημένο αὐ-τοκινητικὸ δυστύχημα, νὰ ἐξου-δετερώσουνε σωφέρ καὶ συνο-δό, νὰ τὸ κρύψουν μέσα σ' ἕνα τροχόσπιτο καὶ νὰ τὸ πά-ρουν μαζί τους, γιὰ νὰ τὸ ἀ-νοίξη ὁ Τζύπο, ποὺ εἶναι δά-σος στὶς διαρρήξεις. Ὁ Κίτσον κι' ὁ Τζύπο ἀρνοῦνται στὴν ἀρ-χὴ νὰ λάθουν μέρος, γιατὶ θε-ωροῦν τὸ σχέδιο φοθερὰ ἐπι-κίνδυνο καὶ ἀπραγματοποίητο. Τελικὰ ὅμως δέχονται, γιὰ νὰ μὴ φανοῦν δειλοὶ στὰ μάτια τῆς Τζίννυ. Ἀρχίζουν λοιπὸν οἱ προετοιμασίες. Ὁ Μόργκαν κι' ὁ Μπλὲκ παρακολουθοῦν τὸ καμιόνι μὲ τὰ λεφτὰ καὶ βε-βαιώνονται μ' ἀνησυχία ὅτι ὁ σωφέρ κι' ὁ συνοδὸς εἶναι γε-ροὶ καὶ ἀφοθοι ἄντρες. Προθλέ-πουν λοιπὸν πὼς θ' ἀναγκα-σθοῦν νὰ τοὺς σκοτώσουν. Γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὰ ἀπαραί-τητα ἔξοδα τῆς «δουλειᾶς», ἀ-ποφασίζουν νὰ ληστέψουν ἕνα μπάρ. Ὁ Μόργκαν συνιστᾶ σὲ ὅλους νὰ μὴ τριγυρίζουν τὴ Τζίννυ, γιατὶ θάχουν νὰ κά-νουν μαζί του. Ὁ Κίτσον κι' ὁ Τζύπο παραμονεύουν στὸ μέ-ρος ὅπου θὰ γίνη ἡ ἐπίθεσι κα-τὰ τοῦ καμιονιοῦ, γιὰ νὰ σ-μειώσουν τὴν ἀκριθῆ ὥρα ποὺ περνάει κι' ἄλλες διάφορες λε-πτομέρειες. Σχεδιάζουν δὲ τὸ τί θὰ κάνουν μὲ τὸ μερτικό τους ἀπὸ τὴ ληστεία.

3ον

Ἀφοῦ χάθηκε τὸ κα-μιόνι στὴν ἐπόμενη στροφή, κυττάχτηκαν οἱ δυὸ τους μὲ κάποια ἀ-μηχανία.

— Τὰ εἶδες, τὰ πουλάκια μας; εἶπε ὁ Τζύπο ξύνοντας τὸ σαγό-νι του. Χρίκοι μοῦ φαίνονται!

Ὁ Κίτσον εἶχε δῆ τὸ σωφὲρ καὶ τὸ φύλακα. Τοὺς ἤξερε ἀρ-κετὰ καλὰ καὶ εἶχε μάλιστα μι-λήσει γι' αὐτοὺς στὸ Μόργκαν. Τώρα ὅμως ποὺ τοὺς εἶδε πίσω ἀπ' τὸ παρμπρίζ του αὐτοκινή-του τους, τὸν ἔκοβε κρύος ἱδρώ-τας στὴ σκέψι πὼς θὰπεπε νὰ μετρηθῆ μαζί τους σὲ μερικὲς μέ-ρες...

Ὡστόσο, προσπάθησε νὰ δώ-ση κουράγιο στὸ σύντροφό του, λέγοντάς του:

— Τί τοὺς φοβᾶσαι; Μπορεῖ νὰναι ζόρικοι ὅσο θέλουνε. Μὰ κι' ἐμᾶς τὸ λέει ἡ καρδιά μας!

Ὁ Τζύπο κούνησε τὸ κεφαλί του.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἔ-χω νὰ κάνω μαζί τους... μουρμού-ρισε.

Ὁ Κίτσον ἔβγαλε τὸ καρνὲ του καὶ σημείωσε τὴν ὥρα ποὺ εἶχε περάσει τὸ καμιόνι.

— Μὰ δὲ θάχης ἐσὺ νὰ κά-νης μαζί τους, ἔλεγε συγχρόνως ξερά. Αὐτὸ θάναι δουλειὰ τοῦ Μόργκαν καὶ τοῦ Μπλέκ.

—Καὶ τῆς κοπέλλας συμπλή-ρωσε ὁ Τζύπο. Αὐτὴ μάλιστα θὰ χη τὸν πιὸ δύσκολο ρόλο... Ὅ-σο θυμᾶμαι αὐτὸ ποὺ μᾶς εἶπε!.. ὅτι, ἂν κάνη νὰ τῆς πάρη ὁ φύ-λακας τὸ πιστόλι της, θὰ τοῦ ρίξη!... Πιστεύεις νὰ μιλοῦσε σοβαρά;

Ἡ ἴδια σκέψι εἶχε ἔρθει καὶ στὸν Κίτσον... Ξανάθλεπε μπρο-στά του τὰ γαλανὰ μάτια καὶ τὴν ἀπορροφημένη ἔκφρασι τῆς Τζίννυ... Ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ κι' ἀπάντησε:

— Δὲν ξέρω... Ἴσως!

Γονάτισε καὶ κύτταξε τὸν ἔρη-μο δρόμο.

— Πᾶμε τώρα... εἶπε. Τί λές, θὰ μπορέσης νὰ τ' ἀνοίξης, αὐ-τὸ τὸ καμιόνι;

—Ὁ Φράνκ μοῦ εἶπε πὼς θὰ-χω τρεῖς - τέσσερις βδομάδες στὴ διάθεσί μου, γι' αὐτὴ τὴ δουλειά· ἀπάντησε ὁ Τζύπο. Μοῦ φτάνουνε μὲ τὸ παραπάνω. Ὅλα τὰ καταφέρνει κανείς, ὅταν ἔχη ἀρκετὸ καιρὸ καὶ τὰ καταλληλα ἐργαλεῖα.

— Σύμφωνοι, ὁ Φράνκ σοῦ μί-λησε γιὰ τρεῖς - τέσσερις βδο-μάδες, εἶπε ὁ Κίτσον κυττάζον-τάς τον. Ἂν μὰς ἔρθουν ὅμως ἀνάποδα τὰ πράγματα κι' εἴμα-στε βιαστικοί, πόσον καιρὸ λο-γαριάζεις νὰ χρειαστῆς τὸ λιγώ-τερο γι' αὐτὴ τὴ διαρρήξει;

Ὁ Τζύπο κατσούφιασε ἀμέσως.

—Γιατί μοῦ κανεις τέτοιες ἐρω-τήσεις; διαμαρτυρήθηκε. Ὁ Φράνκ μοῦ ὑποσχέθηκε τρεῖς - τέσσερις βδομάδες, Ὡς τώρα, ἔχει κρα-τήσει πάντα τὸ λόγο του, Κι' ὕστερα, καταλαβαίνεις πὼς αὐ-τὴ εἶναι λεπτὴ δουλειά. Πρέπει νὰ τὴν κάνη κανεὶς σιγὰ-σιγά, γνωρὶς νὰ βιάζεται. Δὲ γίνεται στὰ πεταχτά!

— Πάω νὰ φέρω τ' αὐτοκίνη-το, εἶπε ὁ Κίτσον. Περίμενε με ἐδῶ.

Ὁ Τζύπο τὸν κύτταξε ν' ἀπο-μακρύνεται. Ξανάθλεπε μὲ τὴ φαντασία του τὰ γαλανὰ καὶ κρῦα μάτια τῆς Τζίννυ, γεμάτα αὐτοπεποίθησι. Θυμότανε πὼς εἶχε μιλήσει στὸν Κίτσον. Κι' αὐτὸ τοῦ ξαναδίνε κάποια ἐμπι-στοσύνη.

«Ὁ Φράνκ εἶπε πὼς θὰ πάνε ὅλα καλά, κι' ὡς τώρα κράτησε πάντα τὸ λόγο του — συλλογι-ζότανε. Κι' ἄλλωστε ἡ δική μου δουλειὰ δὲ θάναι ἐπικίνδυνη! Δὲν ἔχω παρὰ ν' ἀνοίξω τὸ καμιόνι.. κι' ὁ Φράνκ μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ μοῦ δώση καιρὸ τρεῖς - τέσ-σερις βδομάδες. Δὲν ὑπάρχει κλει-δαριὰ ποὺ νὰ μὴν ἀνοίγη, μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ὑπομονή!»

Στὸ μεταξύ, τὸ θωρακισμένο καμιόνι συνέχιζε τὸ δρόμο του πρὸς τὸ Κέντρο ἐρευνῶν. Οὔτε ὁ ὁδηγὸς οὔτε ὁ φύλακας δὲν εἶ-χαν ἀντιληφθῆ πὼς τοὺς κατα-σκοπεύανε καὶ πὼς σημειώσανε τὴν ὥρα ποὺ περάσανε ἀπ' τὸ μικρὸ φαράγγι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

I

Ὁ Μόργκαν εἶχε κανονίσει νὰ συγκεντρωθοῦνε στὶς 8. Κι' ὁ Μπλὲκ εἶχε φτάσει λίγο ἐνωρίτε-ρα, στὴν αἴθουσα τοῦ μπιλιάρ-δου τοῦ Λοὺ Στρίγκερ. Βρισκό-ταν ἐκεῖ ἀπ' τὶς 8 παρὰ τέταρ-το, γιατὶ τὸ ροὸλ του πήναινε μπροστά.

Ἄνοιξε δρόμο ἀνάμεσα στοὺς πελάτες τοῦ μπὰρ καὶ πῆγε κον-τὰ στὸ χοντρὸ καὶ κόκκινο κατα-στηματάρχη. Ποὺ ἦταν ἀπασχο-λημένος νὰ κυττάζη τοὺς παί-κτες.

—Ἤρθανε, Λού; τὸν ρώτησε.

—Ὄχι, ἀλλ' ἡ πόρτα εἶναι ἀ-νοιχτή. Μπορεῖς ν' ἀνεβῆς.

— Δός μου πρῶτα ἕνα οὐΐσκυ. εἶπε ὁ Μόργκαν.

Ἀφοῦ τὸν σερβίρισε ὁ Στρίγ-κερ, ἀποτραθηγτικὲ σὲ μιὰ γω-νιὰ, ἔσπρωξε τὸ κατέλλο του πρὸς τὸ σόερκο, ἔξσφιξε τὴ γρα-θάτα του καὶ κάθησε.

Ἔνοιωθε κακοκεφιὰ καὶ κατά-πτωσι ἀπόψε. Δὲν τὸν ἐνθουσία-ζε καθόλου ἡ ἰδέα τοῦ Μόργκαν νὰ κάνουν μιὰ ληστεία σ' ἕνα καφενεῖο...

Ὁ Μπλὲκ εἶχε ξεκινήσει στὴ ζωὴ μὲ περισσότερα «κάτου» ἀπ' τοὺς τρεῖς συντρόφους του. Ἦ-ταν γυιὸς ἑνὸς εὐπορου ἐμπο-ρου κι' εἶχε μορφωθῆ καλά. Οἱ δικοί του τὸν προοριζανε γιὰ γιατρό. Ἀλλ' οἱ σπουδὲς τοῦ φάνηκαν δύσκολες, κι' ἔτσι μετὰ 2 χρόνια παράτησε τὸ Πανεπι-στήμιο.

Ἀπὸ τότε, δὲν ξαναπάτησε στὸ σπίτι τῶν γονέων του. Εἶχε γί-νει ἔμπορος μεταχειρισμένων αὐ-τοκινήτων. Συγχρόνως ὅμως, ἀ-νακάλυψε πὼς εἶχε ἀκαταγίνητη κλίσι στὶς γυναίκες. Ξόδευε γι' αὐτὲς περισσότερα ἀπ' ὅσα κέρ-διζε. Κι' ὅταν βουτήχτηκε στὰ χρέη, πῆρε ὅσα λεφτὰ ὑπήρχαν στὴν κάσσα του καὶ τὸ τσάκισε.

Ἦταν βέβαιος πὼς δὲ θὰ ἀ-νακαλύπτανε τὰ ἴχνη του. Δοκί-μασε λοιπὸν μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἐκπληξι. ὅταν τὸν πιάσανε δυὸ ἀστυνομικοί, πρὶν προλάβη νὰ ξοδέψη περισσότερα ἀπὸ 200 δολλάρια.

Ἦταν 22 χρόνων, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἀπὸ τότε, εἶχε κάνει δυὸ φορὲς στὴ φυλακή, τὴ μιὰ φορὰ δυὸ χρόνια καὶ τὴν ἄλλη τέσσερα.

Τὴ δεύτερη φορά, εἶχε γνωρί-σει ἐκεῖ μέσα τὸ Μόργκαν, ποὺ τελείωνε μιὰ ποινὴ 15 ἐτῶν. Εἶ-χαν βγῆ μαζὶ ἀπ' τὴ φυλακή. Κι' ὅταν ἐκεῖνος τοῦ πρότεινε νὰ συνεργαστοῦνε, ὁ Μπλὲκ δέχτηκε ἀμέσως, γιατὶ ὅσοι ξέρανε τὸ Μόργκαν τὸν εἶχαν βεβαιώσει πὼς εἶχε μέλλον καὶ πὼς ἄργα ἢ γρήγορα θὰ σκάρωνε κάποια «δουλειὰ» ποὺ θ' ἄφινε ἐποχή.

Στὰ 35 χρόνια του, ὁ Μπλὲκ ἤξερε πὼς τὸ δικό του μέλλον ἦ-ταν σκοτεινό. Ἂν δὲν τὰ ἔπαιζε ὅλα γιὰ ὅλα. Κοντὰ στὸ Μόργκαν λοιπόν, ἐλπιζε νὰ καταφέρη κάτι ἀξιόλογο...

Ἐνῶ ἔπινε τώρα σιγὰ-σιγὰ τὸ οὐΐσκυ του, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σάλλας τοῦ μπιλιάρδου, ὀνειρευ-ότανε τὰ λεφτὰ ποὺ θὰπαιρνε στὸ μερτικό του ὅταν πετύχαινε ἡ δουλειά... Διακόσιες χιλιάδες δολλάρια!... Θὰ ταξείδευε. Θὰ γνώριζε τὶς γυναίκες ὅλες τῆς Εὐρώπης. Θὰ πήγαινε στὸ Μον-τεκάρλο, ὅπου θὰ τίναζε τὸ μπάν-κο, θά...

Ἡ Τζίννυ ἔφτασε ξαφνικὰ καὶ διέκοψε τὶς ὀνειροπο-λήσεις του. Προχωροῦσε μέσα στὴ γεμάτη καπνοὺς ἀτμόσφαιρα, κυττάζοντας μὲ ἐγρήγορο ὕφος τοὺς πωκτες τοῦ μπιλιάρδου, ποὺ χαμογελοῦσανε πειρα-χτικὰ στὸ πέρασμά της καὶ στρώχνανε μὲ τὸν ἀγκῶνα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἂν ὁ Λοὺ Στρίγκερ δὲν κρατου-σε πάντα σὲ πειθαρχία τοὺς πε-λάτες του, θὰ τῆς εἶχαν ριχτῆ ὅλοι, μαλὶς μπῆκε.

«Τί λαχταριστὸς κόμματος!» σκεπτόταν ὁ Μπλέκ, τρώγοντας τὴν μὲ τὰ μάτια.

Ἡ Τζίννυ στοματᾶτησε στὴν πόρ-τα τῆς σκάλας ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν ἀπάνω σάλλα, τὴν ἰδιαιτέ-ρη. Φθρούσε ἕνα μαῦρο ἐντρικὸ πανταλόνι πολὺ ἐφαρμοστὸ κι ἕ-να πρασ

Νά ἡ πούδρα σας

Πολύ ἁπαλή στρώνει θαυμάσια στό δέρμα, ἐξαιρετικά ὁμοιόμορφη, ἀρωματισμένη μέ τό λεπτότερο ἄρωμα, ἡ νέα πούδρα TOKALON σέ κουτί «CRYSTALE» θά σᾶς κάνη νά φαίνεσθε νεώτερη, ὡμορφότερη, πραγματικά γοητευτική!

Tokalon
Fascination

ΤΟΚΕΤΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΟΝΟΥΣ

(Ψυχοπροφυλακτική μέθοδος)

ὑπό Dr. Pierre Vellay καί συνεργατῶν

Ἀπόδοσις εἰς τήν ἑλληνικήν ὑπό Δρ. Ἀναστ. Β. Τζιγγούνη

Τόμος Α' σελίδες 465 ('Αναπτυξις τῆς μεθόδου. Διαπιστώσεις ἐπιτόκων. 'Απῆχησις ἐπί τοῦ ζεύγους, τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας. 'Ομιλία Πάπα Πίου XII ἐπί τῆς μεθόδου). Τόμος Β' σελίδες 165. (Τεχνική τῆς μεθόδου). Πωλεῖται εἰς τά βιβλιοπωλεῖα δραχ. 125, ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν δι' ἐμβάσεως τοῦ ἀντιτίμου εἰς τόν μεταφραστήν ὁδός Μπουμπουλίνας 29, Πειραιά. Εἰς τούς προμηθευθέντας καί ἐπιστρέφοντας τά πρώτα τεύχη ἐκπίπτεται ἡ ἀξία τους.

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΚΟΛΛΑ ΡΟΥΧΩΝ

Ἡ Bella σάς ἀγάζει ἀπό μπελᾶ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καί 5—7 ὡς καί ἐπί συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610.

τά ἀνέκφραστα μάτια της.

— Μπά! 'Αλήθεια; πρόφερε ψυχρά.

'Ανοιξε τήν πόρτα, μπῆκε στό δωμάτιό κι' ἄναψε τό φῶς. Κάθησε δίπλα στό τραπεζί, ἄνοιξε τήν τσάντα της, ἔβγαλε ἕνα καθρεφτάκι κι' ἕνα χτένι κι' ἄρχισε νά χτενίζη τά μαλλιά της.

'Ο Μπλέκ πῆρε μιά καρέκλα καί κάθησε ἀντίκρυ της, κυττάζοντάς την μέ θαυμασμό. Κάρφωνε τά μάτια του στό στῆθος της, ποῦ ἀνασηκωνότανε κάτω ἀπ' τό λεπτό ὕφασμα, σέ κάθε κίνησι τῶν χεριῶν της.

—"Ωστε εἶναι γι' ἀπόψε... τῆς εἶπε. Μήπως φοβᾶσαι;

'Εκείνη ἄφισε τό χτένι καί τόν καθρέφτη κι' ἔβγαλε ἕνα πακέτο τσιγάρα.

— Νά φοβηθῶ; Γιατί; ρώτησε ἀδιάφορα.

— Πολύ γερά νεῦρα ἔχεις, ἐσύ! φώναξε ὁ Μπλέκ μέ θαυμασμό.

"Εσκυψε ὕστερα πάνω ἀπ' τό τραπέζι, γιά νά τῆς προσφέρη φωτιά μέ τόν ἀναπτῆρα του.

'Εκείνη κύτταξε πολλή ὥρα τή μικρή φλόγα, πρίν πλησιάση σ' αὐτήν τό τσιγάρο της. "Ενα γρήγορο εἰρωνικό χαμόγελο πέρασε ἀπ' τά κόκκινα καί σαρκώδη χείλη της. Τά μάτια της ἦταν καρφωμένα στόν ἀναπτῆρα.

'Ο Μπλέκ παρακολούθησε τή ματιά της καί παρατήρησε πῶς ἔτρεμε λίγο τό χέρι του. Μέ μιά ἀπότομη κίνησι ἔσβυσε τόν ἀναπτῆρα κι' ἔγειρε πίσω στό κάθισμά του, προσπαθώντας νά χαμογελάση.

— "Ε, ναί λοιπόν, φοβᾶμαι! εἶπε. Καί θά σοῦ ἐξηγήσω τό γιατί.

Σταύρωσε τά δυό του χέρια κι' ἀκούμπησε πάνω στό τραπέζι. "Υστερα πρόσθεσε:

— 'Απόψε, φοβᾶμαι μήν πάη ἄσχημα ἡ δουλειά κι' ἔτσι χαλάσουμε τήν ἄλλη, τή μεγάλη! Προσπάθησα νά πείσω τό Φράνκ πῶς θάταν προτιμώτερο καί πιό σίγουρο νά ληστέψουμε ἕνα πρατήριο βενζίνης, στό δρόμο τοῦ Ντούκας. Μά αὐτός δέ θέλησε ν' ἀκούση τίποτα... "Αν ὅμως μπλέξουμε ἀπόψε μέ κανένα ζόρικο κι' ἔχουμε πιστολίδι;...

'Η Τζίννυ ἔβγαλε τόν καπνό ἀπ' τό στόμα της, κυττάζοντας ἀτάραχα τό Μπλέκ.

— Θά φροντίσουμε νά τούς τρομοκρατήσουμε, ὥστε νά καθήσουνε φρόνιμα, ἀπάντησε.

— Εὔκολα τό λές αὐτό, ἀλλά...

— Γιατί ἀμφιβάλλεις; "Οταν δείξης σ' ἕνα κακό σκυλί πῶς δέν τό φοβᾶσαι, βάζει τήν οὐρά του κάτω ἀπ' τά σκέλια. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τούς ἀνθρώπους.

'Ο Μπλέκ ζάφωσε τά φρύδια του.

— Δέ μπορῶ νά σέ καταλάβω, εἶπε. "Εχεις δουλέψει μέ καμμιά ἄλλη συμμορία;

— Μήν προσπαθῆς νά καταλάβης, τόν ἔκοψε ξερά ἡ κοπέλλα.

'Εκείνος ἀνασήκωσε τούς ὤμους του.

— "Οπως θέλεις, εἶπε. Κράτα τό μυστικό σου! Μά μήν ξεχνᾶς πῶς ἐσύ θάχης τήν πιό ἄσχημη δουλειά: Θά μαζέψης τά πορτοφόλια. Μπορεῖ νά κατεβῆ σέ κανένα ἡ ἰδέα νά σοῦ ἐπιτεθῆ. Πρόσεξε καλά!

"Ελπιζε νά τήν φοβίση ἐπειδή φοβόταν αὐτός. 'Αλλά τά μάτια της δέν ἄλλαζαν ἔκφρασι.

— "Εννοια σου, βέ θά κουνηθῆ κανείς, τόν βεβαίωσε.

'Η πόρτα ἄνοιξε καί μπῆκαν ὁ Κίτσον κι' ὁ Τζύπο. Βλέποντας τό Μπλέκ μαζί μέ τή Τζίννυ, ὁ Κίτσον στομάτησε ἀπότομα. Εἶχε γίνει κατακόκκινος καί τά μάτια του σπίθιζαν ἀπό θυμό.

— Μπά! Νά κι' ὁ γαμπρός! φώναξε κοροϊδευτικά ὁ Μπλέκ.

Κι' ἄρχισε νά σφυρίζη τό «Γαμήλιο Ἐμβατήριο» τοῦ Μέντελσον.

'Ο Τζύπο ἔσκασε στά γέλια μ' αὐτό τ' ἀστεῖο. 'Αλλ' ὁ Κίτσον χλώμιασε.

— Σκασμός! μούγκρισε. Βούλωσ' το!

'Ο Μπλέκ σταμάτησε τό σφύριγμα κι' ἔγειρε πρός τά πίσω, στήν καρέκλα του.

— Τί σ' ἔπιασε; εἶπε εἰρωνικά. 'Υποτίθεται πώς εἶσαστε νεόπαντροι, αὐτή καί σύ. 'Ο Φράνκ μοῦ εἶπε πώς θ' ἀγοράσετε ἕνα τροχόσπιτο γιά τό μῆνα τοῦ μέλιτος.

— Σοῦ εἶπα νά τό βουλώσης!

— Δέν εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ θά κάνης τέτοιο ὡραῖο ταξειδάκι;... Ἐσύ θάχης καί τά τυχερά σου, σ' αὐτή τή δουλειά! Θάσαι ὁλομόναχος μέ μιά τέτοια κούκλα... Ποιος τή χαρι σου!... Φτάνει μονάχα νά ξέρης νά ἐπωφεληθῆς...

Μέ δυό μεγάλες δρασκελιές, ὁ Κίτσον βρέθηκε μπροστά στό Μπλέκ καί τοῦ κατάφερε μιά δυνατή γροθιά στό σαγόνι. Ἐκεῖνος ἔπεσε πρός τά πίσω, μαζί μέ τήν καρέκλα του, καί βρέθηκε ξαπλωμένος χάμω, κυττάζοντας σαστισμένος τόν Κίτσον.

— Σήκω πάνω, κάθαρμα! οὔρλιασε ὁ Κίτσον. Σήκω, νά φᾶς καί τίς ρέστες!

'Ο Τζύπο τρομαγμένος, θέλησε νά μπῆ στή μέση. "Αρπαξε τόν Κίτσον ἀπ' τό μπράτσο, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐλευθερώθηκε μ' ἕνα τίναγμα, ποὺ πέταξε τό Τζύπο στήν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας.

'Ο Μπλέκ κούνησε τό κεφάλι του, σάν νά προσπαθοῦσε νά ξεζαλιστῆ. Τά μάτια του εἶχαν γεμίσει μῖσος.

— Τώρα θά σοῦ δώσω ἕνα μάθημα, ἀποτυχημένε μποξέρ! μούγκρισε. Τόθελα ἀπό καιρό.

Μά, καθώς σηκωνόταν ὄρθιος, μπῆκε ὁ Μόργκαν.

— Χώρισέ τους, Φράνκ! τοῦ φώναξε ὁ Τζύπο, λαχανιασμένος. Θά μαλώσουνε!

'Ο Μόργκαν ὥρμησε καί στάθηκε ἀνάμεσα στούς δυό ἀντρες. Γύριζε τήν πλάτη στόν Κίτσον καί κύτταζε τό Μπλέκ.

— Μήπως εἶσαι ἀδιάθετος; πρόφερε ψυχρά, ἐνῶ τά μάτια του ἀστραφτάνε.

'Ο Μπλέκ δίστασε μιά στιγμή. "Υστερα ἀνασήκωσε τούς ὤμους του, διώρθωσε τό σακκάκι του καί πέρασε τό χέρι του ἀνάμεσα στά μαλλιά του. Πῆρε ἀπότομα μιά καρέκλα καί κάθησε. Εἶχε τά μάτια του καρφωμένα στό τραπέζι κι' ἔτριβε τό πονεμένο πηγούνι του.

'Ο Μόργκαν στράφηκε στόν Κίτσον.

— Τό καλό ποῦ σοῦ θέλω, νά μή μᾶς κάνης τό σκληρό ἄντρα! εἶπε ἀπειλητικά. Σοῦ τό λέω γιά τελευταία φορά. Κάθησε!

'Ο Κίτσον διάλεξε μιά καρέκλα ποὺ βρισκότανε μακρυά ἀπ' τή Τζίννυ καί τό Μπλέκ.

'Ο Τζύπο, ἀναστατωμένος ἀκόμα, πλησίασε στό τραπέζι. Δίστασε ὅμως νά καθήση δίπλα στή Τζίννυ.

— Θά σᾶς πείραζε νά καθήσω κοντά σας: τή ρώτησε δειλά. προσπαθῶντας νά μήν κυττάξη τό ντεκολτέ της ποὺ ἄνοιγε περισσότερο, κάθε φορά ποὺ ἔσκυβε μπροστά.

'Εκείνη κούνησε ἀρνητικά τό κεφάλι της.

— Γιατί νά μέ πειράξη; ἀπάντησε ἀδιάφορα.

'Ο Τζύπο κάθησε. 'Ο Μόργκαν πηγαινοερχόταν μέσα στό δωμάτιο, σά θηρίο στό κλουβί του. Εἶχε τό καπέλλο του χωμένο ὡς τά φρύδια κι' ἕνα τσιγάρο ἀνάμεσα στά λεπτά χείλια του.

— Καί τώρα ἀνοίχτε καλά τ' αὐτιά σας, εἶπε. 'Η δουλειά θά γίνη ἀπόψε. Δέκα λεπτά μετά τά μεσάνυχτα. Αὐτή τήν ὥρα, εἶναι γεμάτο τό καφενεῖο, καί συγχρόνως ἔχουμε τό λιγότερο φόβο νά μᾶς τσακώση ἡ ἀστυνομία.

»'Εσύ, Κίτσον, θ' ἀναλάβης τ' αὐτοκίνητο. Ξέρεις καλά τά κατατόπια... Θ' ἀφίσης ἀναμμένη τή μηχανή. Θά μᾶς περιμένης, καί θά πάρης ὕστερα τόν πρῶτο δρόμο ἀριστερά, γιά ν' ἀποφύγης τά κόκκινα φῶτα. 'Εμπιστεύομαι σέ σένα, γιά νά ξεφύγουμε ἀπ' αὐτούς ποὺ θά μᾶς κυνηγήσουνε ἴσως. Σύμφωνοι;

'Ο Κίτσον κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του, μένοντας ὅμως κατσουφιασμένος.

— 'Εσύ, Τζίννυ, συνέχισε ὁ Μόργκαν, θαρθῆς μαζί μέ τόν "Εντ καί μέ μένα. 'Ο Λού θά μοῦ ξενοίση ἕνα αὐτόματο. 'Εσύ, "Εντ, θάχης τό πιστόλι σου, θά μπῆς τελευταίος ἀπ' ὅλους μας καί θά κατεβάσης πίσω σου τό σιδερένιο ρολό τῆς πόρτας.

»'Εγώ θά πηδήσω πάνω στό πάγκο, γιά νά τούς ἔχω ὅλους μπροστά μου. "Οταν δοῦνε τό αὐτόματο, θά λουφάξουνε. 'Αφοῦ καταλάβουνε τί θέλουμε, ἡ Τζίννυ θ' ἀρχίση νά μαζεύη τά πορτοφόλια. "Αν μπῆ κανείς, θά τόν ἀναλάβη ὁ "Εντ...

»Λογαριάζω νάχουμε τελειώσει σέ πέντε λεπτά τό πολύ. Αὐτό ἐξαρτᾶται προπάντων ἀπό σένα, Τζίννυ... Προσέξετε! Κανείς δέ θά πυροβολήση, ἂν δέν εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη!

'Ο Τζύπο ἄκουγε, μέ γουρλωμένα μάτια, εὐχαριστημένος ποὺ δέ θάπαιρνε κι' αὐτός μέρος στή ληστεία.

'Ο Κίτσον ἔτριβε τή γροθιά του, γωρίς νά πάψη νά κυττάζη τό τραπέζι. "Ηταν κι' αὐτός ἀνακουφισμένος ποὺ μάθαινε ὅτι ὁ ρόλος του θά περιοριζότανε μόνο στό νά ὁδηγήση τ' αὐτοκίνητο. Γιατί δέν ἦταν καθόλου σίγουρος πῶς θάχε τό ἀπαιτούμενο θάρρος γιά νά μπῆ σ' ἕνα καφενεῖο καί νά δαμάση σαράντα ἢ πενῆντα ἀνθρώπους!

'Ο Μπλέκ ἔβραζε ἀκόμα ἀπό λύσσα γιά τή γροθιά ποὺ εἶχε φάει. 'Αλλά τά λόγια τοῦ Μόργκαν ἔστρεψαν ἀλλοῦ τήν προσοχή του κι' ἔνοιωσε ἕνα παράξενο κρύο στό στομάχι.

— Καλά, εἶπε, ἀφοῦ ἐσύ κρίνεις πῶς μπορεῖ νά γίνη ἡ δουλειά, εἴμαστε σύμφωνοι. Πάντως, ἐμένα δέ μ' ἀρέσει! Θά μπορούσαμε νά διαλέξουμε κάτι ἄλλο...

'Ο Μόργκαν σταμάτησε τόν περίπατό του κι' ἀπάντησε:

— Τό ξέρω. Διάλεξα ὅμως αὐτό, γιά νά ἐξασκηθοῦμε λίγο! Ξέρω τί κάνω, "Εντ. Ἀπόψε θά δώ ἂν ὑπάρχη κίνδυνος νά τά θαλασσώση κανείς ἀπό σᾶς.

Πλησίασε στό τραπεζί καί κύτταξε στά μάτια τή Τζίννυ.

— Θά σέ δοκιμάσουμε καί σένα, μικρή, πρόσθεσε. Καλά μᾶς τά λές, ἀλλά νά δοῦμε τί μπορεῖς νά κάνης. Γι' αὐτό σοῦ ἀνάθεσα τόν πιό δαυθοκόκκινα μαλλιά της. Τώρα ποὺ τά εἶχε σκεπασμένα, δέν τραβοῦσε σχεδόν τήν προσοχή.

Τήν ἴδια στιγμή, μιά ἀστυνομικισμένη Λίγκολν ξεπρόβαλε στό δρόμο καί σταμάτησε μπροστά στό καφενεῖο.

— Πάμε! εἶπε ἀμέσως ὁ Μόργκαν, διασχίζοντας γρήγορα τό δρόμο μέ μεγάλες δρασκελιές.

Δέν ὑπῆρχε γύρω τους ψυχή ζωντανή. Μέσα στό καφενεῖο, ἕνα πίκ — ἀπ ἔπαιζε ἕνα βάλς.

'Ο Μόργκαν κοντοστάθηκε μόνο ὅσο χρειαζότανε γιά νά σκύψη μέσα στή Λίνκολν καί ν' ἀρπάξη τό αὐτόματο.

— Μήν ἐκνευρίζεσαι, σύστησε στόν Κίτσον. "Οταν φύγουμε ὅμως, πρέπει νά κάνης γρήγορα.

'Εκεῖνος δέν ἀπάντησε. "Εσφιγγε σπασμωδικά μέ τά χέρια του τό βολάν.

'Ο Μπλέκ εἶχε βγάλει τό μαντῆλι του καί τόδενε γύρω ἀπ' τό κάτω μέρος τοῦ προσώπου του. Μά τά χέρια του τρέμανε τόσο, ὥστε δέν κατάφερνε νά φτιάση τόν κόμπο.

'Η Τζίννυ εἶχε ἤδη κρύψει ἔτσι τό πρόσωπό της καί στεκότανε στήν πόρτα τοῦ καφενείου, κρατώντας ἕνα μεγάλο ρεβόλβερ

θα μ' άφίσης νὰ μπῶ πρῶτος.

— Ξέρω, ἀπάντησε ἐκείνη μὲ φωνὴ σταθερὴ κι' ἀδιάφορη.

Τῆς ἔρριξε μιὰ ματιὰ κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Δὲν εἶναι καθόλου ἐκνευρισμένη! Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν περίμενα τέτοια ψυχραιμία ἀπὸ μιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας της!...».

Ἡ Τζίννυ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ παραμέρισε γιὰ ν' ἀφίση νὰ περάσῃ ὁ Μόργκαν, ποὺ μπῆκε μὲ ὁρμὴ στὸ καφενεῖο.

Ἡ Τζίννυ τὸν ἀκολούθησε. Ὁ Μπλὲκ μπῆκε τελευταῖος, ξανακλεισε τὴν πόρτα καὶ κατέβασε τὸ σιδερένιο ρολό. Ὁ ἰδρώτας του εἶχε μουσκέψει κι' ὅλας τὸ μαντῆλι ποὺ τοῦ ἔκρυβε τὸ πρόσωπο...

Δυὸ ἄντρες ποὺ κάθονταν κοντὰ στὸ μπάρ, ἔρριξαν μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ πίσω τους, ὅταν νοιώσανε νὰ μπαίνῃ ἀπ' τὴν πόρτα ὁ κρῦος ἀέρας τῆς νύχτας. Ὕστερα πρόσεξαν τὸ Μόργκαν μὲ τὸ αὐτόματο. Κύτταξαν σαστισμένοι τὸ μασκοφορεμένο πρόσωπο τῆς Τζίννυ. Χλώμιασαν καὶ κοκκαλώσανε στὶς θέσεις τους...

— Πίσω γρήγορα! γαύγισε ὁ Μόργκαν.

Ἡ βοὴ τῶν συζητήσεων λιγόστεψε ἀπότομα. Ἡ φωνὴ τοῦ Μόργκαν ἦταν κοφτερὴ σὰν ξυράφι.

Οἱ δυὸ ἄντρες τραβήχτηκαν πίσω τόσο γρήγορα, ὥστε παραλίγο νὰ πέσουν χάμω.

Ὁ Μόργκαν ἀκούμπησε μὲ τὸνα χέρι στὸν πάγκο καὶ πήδησε ἀπάνω. Πέταξε ὕστερα μὲ μιὰ κλωτσιὰ ποτήρια καὶ μπουκάλες.

Ὁ θόρυβος τῶν γυαλικῶν παὺ σπάζανε, ἔκανε ν' ἀπλωθῇ ξαφνικὰ σιωπή.

— Καθῆστε φρόνιμα! φώναξε ὁ Μόργκαν, γυρίζοντας δεξιὰ — ἀριστερὰ τὴν κάννη τοῦ ὅπλου του. Δὲν πρόκειται νὰ πάθετε τίποτα... φτάνει νὰ μὴν κουνηθῆτε ἀπ' τὴ θέσι σας! "Αν ἀγαπᾶτε τὸ τομάρι σας, μείνετε ὅπως εἴσαστε ὅλοι.

Ὁ Μπλὲκ κατέβασε τὸ μαντῆλι ποὺ τὸν ἔπνιγε. Ὁ ἰδρώτας τὸν μισοστράβωνε κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε τόσο δυνατὰ ὥστε δυσκολευότανε ν' ἀνασάνῃ...

Κρατοῦσε τὸ πιστόλι του μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ μὴ σκεφθῇ κανεὶς ν' ἀντισταθῇ...

Μιὰ γυναίκα ἔμπηξε μιὰ φωνή. Δυὸ ἄντρες κάνανε νὰ σηκωθοῦν, ἀλλὰ τοὺς συγκράτησαν οἱ διπλανοί τους.

— Βγάλτε ὅλοι τὰ πορτοφόλια σας! Ἀφῆστε τα πάνω στο τραπέζι.

Οἱ περισσότεροι ἄντρες βιάστηκαν νὰ ὑπακούσουνε.

Τώρα ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς Τζίννυ νὰ δράσῃ. Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη της τὸ πάνινο σακκοῦλι ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Μόργκαν, καὶ μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι ἄρχισε νὰ κάνῃ τὸ γύρο τῆς σάλας. Σταματοῦσε σὲ κάθε τραπέζι, μάζευε τὰ πορτοφόλια καὶ τἀρριχνε μέσα στὸ σακκοῦλι.

Ὀρθιος κοντὰ στὴν πόρτα, ὁ Μπλὲκ τὴν κύτταζε. Παρατηροῦσε πῶς οἱ μετακινήσεις της ἦταν ἀργές καὶ προσεχτικές, σὰ νὰ πατοῦσε πάνω σὲ λεπτὸ πάγο, ἄλλ' οἱ χειρονομίες της δὲν προδίνανε τὸν παραμικρὸ δισταγμό.

— Γρήγορα! φώναξε πάλι ὁ Μόργκαν. Βγάλτε ὅλοι τὰ πορτοφόλια... Μὲ τρώει τὸ δάχτυλό μου! Δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἂν ἀργήσετε...

Ὁ Μπλὲκ ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι, βλέποντας τὸ θάρρος τοῦ Μόργκαν καὶ τῆς Τζίννυ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Μόργκαν ἦταν ἀπειλητική. Καθὼς στεκότανε λίγο σκυφτός, μὲ τὸ αὐτόματο στὸ χέρι, πάγωνε τὸ αἷμα ὁποιου τὸν ἔβλεπε.

Ξαφνικά, ἡ Τζίννυ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ὅπου καθότανε μιὰ κυρία μὲ γαύνινη μπέρτα κι' ἕνας παχὺς ἄντρας μὲ τροχὸ πρόσωπο. Δὲν ὑπῆρχε μπροστά τους πορτοφόλι.

Ἡ Τζίννυ κύτταξε τὸν ἄντρα στὰ μάτια του ποὺ πετοῦσαν σπίθες.

— Τί περιμένεις, τοῦ λόγου σου; εἶπε μαλακά.

—"Ελα καμμιὰ ἄλλη μέρα, ἀπάντησε ἐκεῖνος σαρκαστικά. Δὲν κρατάω τώρα λεφτὰ πάνω μου.

Ὁ Μπλὲκ μουσκεύτηκε στὸν ἱδρώτα. Τὰ πράγματα χαλοῦσανε!... Κύτταξε μ' ἀγωνία τὸ Μόργκαν. Ἐκεῖνος πάλι, ἀκίνητος καὶ μὲ τ' αὐτόματο στὸ χέρι, μὲ μιὰ σκληρὴ ἐκφρασι στὸ πρόσωπό του, περίμενε νὰ δῇ τὴν ἀντίδρασι τῆς Τζίννυ.

— Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; ρώτησε ἡ κοπέλλα μὲ δυνατώτερη φωνή.

— Εἶπα νὰ ξαναπεράσῃς ἄλλη φορά... κάθαρμα! πρόφερε ὁ ἄντρας κυττάζοντάς την μέσ' στὰ μάτια.

Ἡ ντάμα τοῦ ἔγινε ξαφνικὰ ἄσπρη σὰν τὸ πανί, ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔπεσε πάνω του. Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἔστηρωξε μακρυὰ μ' ἀνυπομονησία.

Ἡ Τζίννυ σήκωσε τὸ πιστόλι της.

— Τὸ πορτοφόλι σου, χοντρέ, ἀλλοιῶς σοῦ τὴν ἄναψα! μούγκρισε...

— Ξεφορτώσου με! ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμό.

Ὁ Μόργκαν γύρισε καταπάνω του τὸ αὐτόματο. "Ηξερε ὅμως πῶς ἦταν ἄνώφελο. Θὰ καταλάβαινε ὁ ἄλλος πῶς δὲ μποροῦσε νὰ τὸ μεταχειριστῇ, ἀφοῦ βρισκόταν ἀνάμεσά τους ἡ Τζίννυ.

Ὁ Μόργκαν κύτταξε μὲ προσοχὴ τὴν κοπέλλα. Ἡ δοκιμὴ αὐτὴ ἦταν ἀποφασιστική! Θἄδειχνε τί μποροῦσε νὰ κάνῃ.

Θὰ λύγιζε ἄραγε;

Ἡ Τζίννυ χαμογέλασε στὸ δύστροπο κύριο, κι' ὕστερα τὸν χτύπησε μὲ τὸ ὅπλο της στὸ πρόσωπο. Ἦταν τόσο ἀστραπιαία ἡ κίνησί της, ὥστε δὲν πρόλαβε ἐκείνος νὰ φυλαχτῇ. Ἡ κάννη τοῦ ρεβόλβερ τοῦ χαράκωσε τὸ μάγουλο καὶ τὴ μύτη. Τὸ πρόσωπό του γέμισε αἵματα κι' ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω, βογγώντας ἀπ' τὸν πόνο. Ἡ Τζίννυ ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τὸν ξαναχτύπησε μ' ὅλη της τὴ δύναμι στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ. Ἡ κυρία μὲ τὴ γούνα ἔμπηξε μιὰ φωνὴ στριγγὴ κι' ἔπεσε ἀπ' τὸ κάθισμά της, λιπόθυμη.

Αὐτὸ τὸ μωρὸ εἶναι γεμᾶτο ζωή!

Ἡ μητέρα του τοῦ δίνει κάθε μέρα ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ

Κι' ἐσεῖς ποὺ ἔχετε μωρὸ προσέξτε τὴν ἀνάπτυξή τους. Δῶστε τους τὸ ζαχαροῦχο ΝΟΥΝΟΥ ποὺ τὰ δυναμώνει, τὰ βοηθᾶ νὰ μεγαλώσουν, νὰ φτιάξουν γερὰ κόκκαλα, γερὰ δόντια καὶ σφιχτοδεμένο σῶμα

Τὸ Ὁλλανδικο ζαχαροῦχο γάλα ΝΟΥΝΟΥ περιέχει ἀνέπαφες ὅλες τὶς βιταμίνες καὶ τὴν πλούσια κρέμα τοῦ νωποῦ ἀγελαδινοῦ γάλακτος. Κάθε βδομάδα ἔρχονται νέα φορτία ζαχαρουχου ΝΟΥΝΟΥ κι' ἔτσι εἶναι πάντοτε φρέσκο. **Γι' αὐτὸ καὶ οἱ περισσότερες μητέρες τὸ προτιμοῦν γιὰ τὸ μωρά τους.**

Μὲ τὸ ζαχαροῦχο ΝΟΥΝΟΥ καὶ τὰ δικά σας μωρὰ θὰ εἶναι πάντα γεμᾶτο ζωή

ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ

ΝΟΥΝΟΥ

ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ.

— Προσοχή! οὔρλιασε ὁ Μόργκαν. Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ κουνηθῇ, θἄχη νὰ κάνη μαζί μου!

Ἡ φωνὴ του ἦταν τόσο ἀπειλητική, ὥστε ἀνατρίχιασε ἀκόμα κι' ὁ Μπλέκ.

Ἡ Τζίννυ πλησίασε στὸ μισολιπόθυμο ἄνθρωπο, τὸν ἀνασήκωσε ἀπότομα καὶ πῆρε ἀπ' τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του τὸ πορτοφόλι του. Ὕστερα τὸν πέταξε πάνω στὸ τραπέζι, ἐνῶ συγχρόνως ἔρριχνε τὸ πορτοφόλι μέσα στὸ σακκοῦλι της.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἦταν ἁρκετό. Τὰ τραπέζια σκεπάστηκαν ἀμέσως ἀπὸ πορτοφόλια. Κι' ἡ Τζίννυ τὰ μάζεψε γρήγορα - γρήγορα.

Ἀπορροφημένος ἀπ' τὸ θέαμα, ὁ Μπλὲκ εἶχε ξεχάσει νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν εἴσοδο. Ἀνασκίρτησε, ὅταν ἄκουσε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ τὸ ρολὸ καὶ κύτταξε μὲ ἠλίθιο ὕφος ἕναν ἄντρα ψηλό, μὲ φαρδειὲς πλάτες, ποὺ εἶχε μπῆ στὸ καφενεῖο.

Ἐκεῖνος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Μπλὲκ καὶ στὸ ὅπλο ποὺ κρατοῦσε αὐτός. "Υστερα τοῦ κατάφερε ἕνα κοφτὸ χτύπημα στὸν καρπό. Τὸ πιστόλι ξέφυγε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Μπλὲκ καὶ κύλησε χάμω, κοντὰ στὸ μπάρ.

Ὁ νεοφερμένος ἑτοιμαζότανε νὰ χτυπήσῃ μὲ τὴ γροθιὰ του στὸ πρόσωπο τὸ Μπλέκ, ὅταν ὁ Μόργκαν ἔστριψε τὸ αὐτόματο κατάπάνω του.

— Ψηλὰ τὰ χέρια! οὔρλιασε.

Ἐκεῖνος κύτταξε τὸ αὐτόματο. Τὸ θάρρος του τὸν ἐγκατέλειψε, ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω καὶ σήκωσε τὰ χέρια του.

"Ὀρθια κοντὰ σ' ἕνα τραπέζι, ἡ Τζίννυ ἔπαιρνε τώρα τὸ πορτοφόλι ἑνὸς κοντόχοντρου ἄντρα, μ' ἐπιθετικὸ ὕφος. Βλέποντας ὁ τελευταῖος πῶς τὸ αὐτόματο τοῦ Μόργκαν δὲν ἦταν πιὰ γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος του, ἐπιχείρησε ξαφνικὰ ν' ἁρπάξῃ τὸ ρεβόλβερ τῆς Τζίννυ. Ἄρπαξε σφιχτὰ τὴ λαβὴ καὶ τὸ χέρι της μαζί.

Μὰ ἡ Τζίννυ δὲ διστασε. Ἀντιμετώπισε τὴν τολμηρὴ καὶ τρομαγμένη συγχρόνως ματιὰ τοῦ ἀντιπάλου της καὶ πάτησε τὴ σκανδάλη.

Ἡ πιστολιὰ τράνταξε τὰ τζάμια τοῦ καφενείου. Ἡ σφαῖρα πέρασε τὸ μανίκι τοῦ κοντόχοντρου ἀνθρώπου καὶ τοῦ γρατζούνισε τὸ μπράτσο. Τὰ δάχτυλά του χαλαρώθηκαν ἀμέσως.

Ἡ Τζίννυ ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω, ἐνῶ ὁ Μόργκαν ἔβριζε χυδαῖα τὸν πληγωμένο. "Υστερα ἡ κοπέλλα συνέχισε ἤρεμα τὸν περίπατό της καὶ τὸ μάζεμα τῶν πορτοφολιῶν. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ κουνηθῇ. Ἦταν ὅλοι χλωμοὶ καὶ παγωμένοι ἀπ' τὸν τρόμο.

Ὁ Κίτσον ἄκουσε ἀπ' ἔξω τὴν πιστολιά. Τὸ θάρρος του τὸν ἐγκατέλειψε ἀμέσως, καὶ χρειάστηκε μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀμέσως μὲ τ' αὐτοκίνητο. Ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σφιγμένα πάνω στὸ βολάν καὶ τὸ πρόσωπο μουσκεμένο ἀπὸ ἱδρῶτα...

Ἄκουσε ξαφνικὰ βήματα γρήγορα. Ἡ πίσω πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου ἄνοιξε ἀπότομα, κι' ὁρμησαν μέσα οἱ σύντροφοί του.

Ὁ Μπλὲκ κάθησε δίπλα του, στὸ μπροστινὸ κάθισμα, κι' ὁ Κίτσον ἔνοιωσε τὴ ζέστη τοῦ ἱδρωτα μέσα του καρμιοῦ του.

— Γρήγορα! τοῦ φώναξε ὁ Μόργκαν ἀπὸ πίσω. Κοιμήθηκες; Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ὁ Κίτσον ξεκίνησε ὁλοταχῶς, ἔστριψε ἀριστερὰ καὶ κατέβηκε ἕνα στενὸ δρομάκι, ὡς τὸ μεγάλο δρόμο.

Ὕστερα μπῆκε σὲ μιὰν ἄλλη πάροδο. Ὁδηγοῦσε μὲ μιὰ μηχανικὴ ἐπιδεξιότητα.

Ὁ Μόργκαν κύτταζε πίσω, ἂν τοὺς κυνηγούσανε. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε πῶς δὲν τοὺς παρακολουθοῦθηκε πῶς δὲν τοὺς παρακολουθοῦσε, διάταξε τὸν Κίτσον:

— Τράβα τώρα γιὰ τὸ ἐργαστήριο τοῦ Τζίπο.

Ἡ ἀνακούφισι ἦταν γενική. Ὁ Μπλὲκ σκούπισε τὸ ἱδρωμένο πρόσωπό του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του.

— Τί ἔγινε; ρώτησε ὁ Κίτσον μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Ποιὸς πυροβόλησε; Χτυπήσατε κανένα;

— Κάποιος ἠλίθιος θέλησε νὰ πάρῃ τὸ πιστόλι τῆς Τζίννυ, κι' ἐκείνη πάτησε τὴ σκανδάλη. Μικροπράματα...

Ὁ Μόργκαν ἔνοιωθε τὴ Τζίννυ νὰ τρέμῃ, δίπλα του. Τὴ λοξοκύτταξε κι' εἶδε πῶς ἦταν κατάχλωμη κι' ἀνάσαινε μὲ δυσκολία. Τὴ χτύπησε φιλικὰ στὸ γόνατο καὶ τῆς εἶπε:

— Καλὰ τὰ κατάφερες, μικρή. Πῶς τὸν ἔβαλες στὴ θέσι του, ἐκεῖνο τὸ χοντρό!...

Ἡ Τζίννυ τράβηξε τὸ γόνατό της, γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της... κι' ἔβαλε τὰ κλάματα!

Στὸ μπροστινὸ κάθισμα, ὁ Κίτσον κι' ὁ Μπλὲκ κουβέντιαζαν τώρα πιὸ ἥσυχα.

— Πῶς πῆγε ἡ δουλειά; ρώτησε ὁ πρῶτος.

— Καλούτσικα! Μαζέψαμε πάνω ἀπὸ πενῆντα πορτοφόλια, καὶ τὸ ταμεῖο ἦταν γεμάτο.

Ὁ Μόργκαν ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ παρατήρησε μὲ περηφάνεια ὅτι δὲν τρέμανε τὰ χέρια του. "Ακουγε τὴ λαχανιασμένη ἀναπνοὴ τοῦ Μπλέκ. Τὸν εἶχε δῆ στὸ καφενεῖο κι' εἶχε σχηματίσει τὴν ἀντίληψι πῶς δὲν ἄντεχαν τὰ νεῦρα του. Ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν ἀπασχολοῦσε πολύ. Ὡς τώρα, πίστευε πὼς μποροῦσαν νὰ βασιρθοῦνε στὸ Μπλέκ. Μὰ ἡ συμπεριφορά του κι' ὁ τρόπος ποὺ τὸν ἀφώπλισε ὁ ψηλὸς ἄντρας, δείχνανε πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν προσέχουνε...

Κι' ὁ Κίτσον ὅμως δὲν τὰ εἶχε καταφέρει πολὺ καλά. "Οταν εἶχαν μπῆ στ' αὐτοκίνητο, δὲν εἶχε ξεκινήσει ἀμέσως, σὰν βέλος. "Αν δὲν τοῦ φώναζε ὁ Μόργκαν νὰ βιαστῇ. Θὰ πρόφτανε ἴσως κανεὶς πελάτης τοῦ καφενείου νὰ δῇ τ' αὐτοκίνητό τους καὶ νὰ τὸ περιγράψῃ ὕστερα στὴν ἀστυνομία.

"Επρεπε νὰ διορθώσῃ τὶς ἐλλείψεις τους, ὁ Μόργκαν, πρὶν ἐπιχειρήσουνε τὸ μεγάλο κόλπο... Εὐτυχῶς, ποὺ μποροῦσε νὰ βασιστῇ στὴ Τζίννυ! Αὐτὴ ἄξιζε σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους μαζί!

Τῆς ἔριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ κι' εἶδε πῶς δὲν ἔκλαιγε πιά. Καθότανε ὁλοίσια, κατάχλωμη, καὶ κύτταζε ἔξω ἀπ' τὸ κρύσταλλο. Τὸ πρόσωπό της ἔμοιαζε σὰν πέτρινο. Ὁ Μόργκαν τῆς ἔδωσε τὸ τσιγάρο του. Τὸ πῆρε, χωρὶς νὰ πῇ λέξι, καὶ τόβαλε στὸ στόμα της.

Ὁ Μόργκαν ἄναψε ἄλλο, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Κίτσον ἔστριβε στὸ μικρὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ἐργαστήριο τοῦ Τζίπο.

Τὸ ἐργαστήριο αὐτὸ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα μεγάλο ὑπόστεγο καὶ μιὰ ξύλινη παράγκα ὅπου ἔμενε ὁ Τζίπο. Στὸ ὑπόστεγο, ἔκανε κάπου-κάπου σιδηρουργικὲς δουλειές. "Εφτιανε καγκελλόπορτες ἀπὸ φὲρ-φορζέ, ὅταν τοῦ παραγγέλνανε — πρᾶγμα ποὺ γινόταν σπάνια — καὶ διώρθωνε χαλασμένες κλειδαριές.

Τὸ ἐργαστήριο αὐτὸ ἦταν μιὰ πρόφασι, ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ διατηρῇ μερικὲς μποτίλιες μὲ ἀσετυλίνη καὶ ὀξυγόνο, ἀπαραίτητες γιὰ τὸ τρύπημα μιᾶς κάσας.

Περίμενε τώρα μ' ἀνυπομονησία τοὺς συντρόφους του. "Οταν οἱ πρεβολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου τους φτιάσαν τὴ δίφυλλη πόρτα, ἔτρεξε καὶ τοὺς ἄνοιξε, μὲ τὴ γρηγοράδα τῶν ἀνθρώπων ποὺ φοβοῦνται. Ἡ Λίνκολν μπῆκε στὸ ὑπόστεγο καὶ κατέβηκαν ὅλοι.

— Πῶς πήγατε λοιπόν; ρώτησε ἀμέσως ὁ Τζίπο.

—Καλά, ἀπάντησε ὁ Μόργκαν. "Αν μᾶς κερναῦσες ἕνα ποτήρι, δὲ θὰ λέγαμε ὄχι. Ἐ, Κίτσον, βγάλε τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ αὐτοκινήτου. "Αδειασε τὸ ψυγεῖο καὶ ξαναγέμισέ το μὲ κρῦο νερό. Δὲν ξέρεις τί γίνετει καμμιὰ φορά! Μπορεῖ νἀρθῇ νὰ ψάξῃ ἐδῶ ἡ ἀστυνομία... "Εσύ, Τζίπο, δὸς μας νὰ πιοῦμε.

Στράφηκε στὸ Μπλέκ, ποὺ ἀνάδε ἕνα τσιγάρο, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε.

— Βοήθησε λίγο τὸν Κίτσον, τὸν διάταξε.

"Υστερα πλησίασε τὴ Τζίννυ καὶ τὴ ρώτησε:

— Πῶς πᾶμε;

Ἐκείνη ἔσφιξε τὰ χείλη της. Ἦταν ἀκόμα λίγο χλωμή.

— Καλά, ἀπάντησε.

—"Αν τὰ καταφέρῃς τόσο κάλὰ καὶ στὴ μεγάλη δουλειά... ἄρχισε ὁ Μόργκαν.

— Πᾶμε λοιπὸν νὰ μοῦ μιλᾶς σὰν νάμουν μικρὸ παιδί! φώναξε ἐκείνη, νευριασμένη.

Ὁ Μόργκαν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του. "Οταν ὁ Τζίπο ἔφερε μιὰ μποτίλια οὐΐσκυ καὶ ποτήρια, γέμισε πέντε ἀπ' αὐτά, πῆρε ἀπὸ ἕνα σὲ κάθε χέρι του, πλησίασε τὴν Τζίννυ καὶ τῆς πρόσφερε τὸ ἕνα.

—"Αν εἶσαι σὰν καὶ μένα, θἄχης ἀνάγκη νὰ τὸ πιῇς, αὐτό! τῆς εἶπε.

Ἐκείνη δέχτηκε τὸ ποτῆρι κι' ἔκανε ἕνα μορφασμὸ κοβῶς κατάπινε μιὰ γουλιά. Ὁ Μόργκαν ἀδειασε μονορροῦφι τὸ δικό του ποτῆρι.

—"Ας δοῦμε τώρα πόσα μαζέψαμε, εἶπε.

Ἐνῶ ὁ Τζίπο, ὁ Κίτσον κι' ὁ Μπλὲκ ἀσχολοῦντο μὲ τ' αὐτοκίνητο, ὁ Μόργκαν ἄδειασε τὸ πάνινο σακκοῦλι πάνω στὸν πάγκο καί, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Τζίννυ, ἄρχισε νὰ βγάζῃ τὰ λεφτὰ ἀπὸ κάθε πορτοφόλι.

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τοῦ χοντροῦ ποὺ χτύπησα, φώναξε ἡ κοπέλλα. Νὰ δοῦμε τί ἔχει μέσα...

Ἔβγαλε δέκα χαρτονομίσματα τῶν 100 δολλαρίων καὶ τ' ἀράδιασε πάνω στὸν πάγκο.

— Εἶχε δίκιο ποὺ ζορίστηκε τόσο! περαπ,,ησε ὁ Μόργκαν.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς εἶχαν τελειώσει τὴ δουλειά τους κι' εἶχαν πάει κοντά. Σὲ μερικὰ λεπτὰ εἶχαν ἀδειάσει πιὰ ὅλα τὰ πορτοφόλια. Ὁ Μόργκαν κάθησε σὲ μιὰ κάσσα καὶ μέτρησε τὰ λεφτά, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τέσσερις τὸν κύτταζαν.

— Δυὸ χιλιάδες ἐννιακόσια ἑβδομήντα πέντε δολλάρια! ἀνάγγειλε στὸ τέλος. Μᾶς φτάνουνε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὰ ἔξοδά μας! Τώρα μποροῦμε νὰ βάλουμε πραγματικὰ μπροστὰ τὴ δουλειά.

— Εἶν' ἀλήθεια πὼς χτύπησε κάποιον; ρώτησε ὁ Τζίπο δείχνοντας τὴ Τζίννυ.

— Καλὰ τοὔκανε. Τοῦ χρειαζότανε! ἀπάντησε ὁ Μόργκαν, μαζεύοντας τὰ λεφτά. Κανεὶς δὲ θὰ πετύχαινε καλλίτερα... οὔτε κι' ἐγώ!

Ἡ Τζίννυ στράφηκε κι' ἀπομακρύνθηκε πρὸς τ' αὐτοκίνητο. Οἱ τέσσερις ἄντρες τῆς ἔριξαν μιὰ ματιὰ κι' ὕστερα κυττάχτηκαν μεταξύ τους.

— Εἶν' ἐν τάξει! δήλωσε ὁ Μόργκαν. "Αν τὰ καταφέρετε καὶ σεῖς σὰν αὐτήν, ἔχομε τὴ δουλειὰ στὴν τσέπη μας!

Κύτταξε τὸ Μπλὲκ μέσα στὰ μάτια. Ἐκεῖνος προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ κρατήσῃ τὴ ματιά του. "Εβγαλε ἕνα τσιγάρο κι' ἔφαξε νὰ βρῇ σπίρτο.

— Μ' ἀκοῦς, "Εντ; πρόφερε ὁ Μόργκαν, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα πάνω του.

— Καὶ βέβαια σ' ἀκούω...

— Συμβαίνει τίποτα, Φράνκ; ρώτησε ὁ Τζίπο, νοιώθοντας ἠλεκτρισμένη τὴν ἀτμόσφαιρα.

— Ὁ "Εντ ἄφισε νὰ τοῦ πάρῃ κάποιος τὸ πιστόλι του, ἐξήγησε ὁ Μόργκαν. Μποροῦσε νὰ μᾶς χαλάσῃ ὅλη τὴ δουλειά!

Ὁ Μπλὲκ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, νευριασμένος.

— Ἦταν ξαφνικό... δικαιολογήθηκε. Σ' ὅλους μπορεῖ νὰ συμβῇ αὐτό.

— Σύμφωνοι. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ σοῦ ξανασυμβῇ, εἶπε κοφτὰ ὁ Μόργκαν. Καὶ σύ, Κίτσον, δὲν εἶσαι γρήγορος στὶς ἀντιδράσεις σου! Ἄργησες πολὺ νὰ ξεκινήσῃς.

Ὁ Κίτσον ἤξερε καλὰ πὼς εἶχε δίκιο ὁ Μόργκαν. Ἡ πιστολιὰ τὸν εἶχε παραλύσει. Εἶχε νομίσει πὼς σκοτώθηκε κάποιος μέσα στὸ καφενεῖο καὶ πὼς θὰ γινόταν συνέχοσς σὲ μιὰ δολοφονία.

— Τζίννυ... πρόσθεσε ὁ Μόργκαν.

Ἡ κοπέλλα πλησίασε, ἀκούγοντας τ' ὄνομά της.

— Μποροῦμε τώρα νὰ συνεχίσουμε τὶς προετοιμασίες μας γιὰ τὴ μεγάλη μέρα, ἐξακολούθησε ὁ Μόργκαν. "Εσυ, μικρή, θὰ πᾶς ἀύριο μαζὶ μὲ τὸν Κίτσον νὰ διαλέξετε ἕνα τροχόσπιτο. Ὁ Τζίπο θὰ σᾶς ὑποδείξῃ τὶς διαστάσεις ποὺ πρέπει νἄχῃ... Περιττὸ νὰ σᾶς συστήσω νὰ κάνετε οἰκονομία ὅσο μπορεῖτε! Τὰ λεφτά μας εἶναι λίγα καὶ θὰ μᾶς χρειαστοῦνε...

»Θὰ πῆτε πὼς εἴσαστε νειόπαντροι καὶ πὼς ζητᾶτε ἕνα τροχόσπιτο γιὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου σας. Ἔτσι κάνουνε ἕνα σωρὸ ἀντρόγυνα. Σίγουρα λοιπόν, δὲ θὰ σᾶς θυμηθῇ αὐτὸς ποὺ θὰ σᾶς τὸ πουλήσῃ.

Ὁ Κίτσον στραβοκύτταξε τὸ Μπλέκ. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν εἶχε πιὰ διάθεσι ν' ἀστειευθῇ.

— Πρόσεξε! συνέχισε ὁ Μόργκαν. Πρέπει νὰ δίνῃς τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶσαι γερὰ ταιμπιαμένος μὲ τὴ μικρή, ἀλλοιῶς ὁ ἔμπορος θ' ἀπορήσῃ τί τὸ θέλετε τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου...

Ὁ Τζίπο γέλασε πνιχτά.

— Θἄταν ἴσως καλλίτερα νὰ πάω ἐγὼ στὴ θέσι του, πρότεινε. Ἐγὼ εἶμαι θερμὸς ἐκ φύσεως! Θὰ κάναμε ἕνα σπουδαῖο ζευγάρι μὲ τὴν Τζίννυ.

Ἡ κοπέλλα γέλασε κι' αὐτή.

—"Εσὺ εἶσαι πολὺ χοντρος καὶ πολὺ γέρος, ἀπάντησε ὁ Μόργκαν. Θὰ σὲ θυμοῦνται εὐκολα...

Ὄχι, θὰ πάω ὁ Κίτσον.

Μέτρησε 2 χιλιάδες δολλάρια καὶ τἄδωσε στὸν Κίτσον.

— Προσπάθησε νὰ μὴ τὰ δώσῃς ὅλα, τοῦ σύστησε. Θὰ φέρω τὴ Μπουΐκ στὸ σπίτι σου, αὔριο τὸ πρωῒ στὶς 11. "Εσύ, Τζίπο, θἄρθῃς μαζί μου μὲ τὴ Λίνκολν, γιὰ νὰ μὲ πᾶσης πίσω.

»Καὶ τώρα θὰ χωρίσουμε. Πρέπει νὰ πάω νὰ δώσω πίσω τὸ αὐ-

Εἶναι τὸ δέρμα σας διψασμένο;

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ γιὰ νὰ διατηρῆτε τὸ δέρμα σας νεανικό, λεῖο καὶ δροσερό! Τὰ κύτταρα τοῦ δέρματος εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ὑγρό. Προσέξτε τὸ δέρμα ἑνὸς μωροῦ: Ἀποτελεῖται κατὰ 80% ἀπὸ ὑγρό. Μὲ τὰ χρόνια ὅμως τὸ δέρμα χάνει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀναπληρώνῃ μόνο του τὸ ἀπόθεμα τοῦ ὑγροῦ του.

Χάνει τὴ φρεσκάδα του... διψᾷ. Ἡ NIVEA δίνει στὸ δέρμα νὰ πιῇ, γιατὶ μόνον ἡ NIVEA περιέχει τὴν περίφημη EUCERIT ποὺ εἰσδύει στὸ δέρμα καὶ τοῦ δίνει τὸ ἀπαραίτητο ὑγρό. Δέρμα περιποιημένο μὲ NIVEA διατηρεῖται ἐλαστικὸ καὶ νεανικὸ σὰν μπουμπούκι.

Δροσερὸ δέρμα μὲ κρέμα **NIVEA**

...γιατὶ ἡ NIVEA δίνει στὸ δέρμα νὰ πιῇ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF - ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ντομάτες χειμωνιάτικες
Μπάμιες
Φασολάκια
Αρακάς
Ντολμαδάκια
ΣΕΛΕΚΤ

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ !

Θ' απαλλαγήτε από τη φοβερή ενόχλησή τους, ασφαλώς, με την πολυβιταμινούχο αλοιφή profarm. Επί δύο ή τρία βράδυα, πρό τού ύπνου, επαλείφετε καλά τα χέρια και τα πόδια σας με την αλοιφή, κάνοντας ελαφρό μασσάζ. Σκασμένα, πληγιασμένα χέρια τα θεραπεύει ταχύτατα. Είναι εξ ίσου περίφημη στα εγκαύματα και αιμορροΐδες. Καταπληκτική στ' αποτελέσματά της, χάρις στις πέντε βιταμίνες που περιέχει. Πωλείται στα Φαρμακεία πρός 9 δρχ.

100 %
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Είμαστε ασυναγώνιστοι Ή υπερτρίχωσις θεραπεύεται
Μ^Ε KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010
ΧΑΛΑΡΩΣΕΙΣ ΣΤΗΘΟΥΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΜΕΣ

τόματο στὸ Λού. Ἔλα μαζί μου καὶ σύ, Ἔντ.

Κύτταξε τὴ Τζίννυ καὶ τὸν Κίτσον.

—Ἐσεῖς οἱ δυὸ πᾶρτε τὸ λεωφορεῖο. Καλλίτερα νὰ μὴ μᾶς δοῦνε καὶ τοὺς τέσσερις μαζί.

Ἔχωσε στὴν τσέπη του τὰ ὑπόλοιπα λεφτὰ καὶ εἶπε στὴν Τζίννυ:

— Συμφωνῆστε ποῦ θὰ ξαναβρεθῆτε. Λογαριάζω νάχετε γυρίσει αὔριο τ' ἀπόγεμα μὲ τὸ τροχόσπιτο... Ἔλα, Ἔντ, πᾶμε!

Ὅταν φύγανε οἱ δυό τους, ἡ Τζίννυ ἔλυσε τὸ πράσινο μαντῆλι της καὶ τίναξε τὰ μαλλιά της. Ὁ Κίτσον τὴν κύτταξε μ' ἀμηχανία κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ἦταν πάρα πολὺ ὄμορφη.

— Θὰ πιῆτε ἄλλο ἕνα ποτῆρι; πρότεινε ὁ Τζίπο.

Ἡ Τζίννυ κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Ὄχι, εὐχαριστῶ, εἶπε.

Ἔβγαλε τὰ τσιγάρα της κι' ἔβαλε ἕνα στὸ στόμα της, κυττάζοντας τὸν Κίτσον. Ἐκεῖνος ἔψαξε στὶς τσέπες του γιὰ τὰ σπίρτα του. Ἄναψε ἕνα, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, καὶ τὸ πλησίασε στὸ τσιγάρο τῆς Τζίννυ. Ἐκείνη τοὔπιασε τὸ χέρι, γιὰ νὰ τὸ κρατήση ἀκίνητο. Τὸ ἄγγιγμά της ἔκανε νὰ κυκλοφορήση γρηγορώτερα τὸ αἷμα στὶς φλέβες του...

— Αὔριο λοιπόν, εἶπε ἡ Τζίννυ στὸ Τζίπο προχωρῶντας πρὸς τὴ δίφυλλη πόρτα.

Ἐκεῖνος Ἐκλεισε πονηρὰ τὸ μάτι στὸν Κίτσον. Ὁ τελευταῖος προσποιήθηκε πὼς δὲν τὸν εἶδε, κι' ἀκολούθησε τὴ Τζίννυ, μέσα στὴ χλιαρὴ νύχτα.

Προχώρησαν γιὰ λίγο μαζὶ ὡς τὸ μεγάλο δρόμο.

— Ποῦ μένετε; ρώτησε ἡ Τζίννυ, ὅταν φτάσανε στὴ στάσι τοῦ λεωφορείου.

— Στὴν ὁδὸ Λέννοξ.

— Θὰ σᾶς περιμένω λοιπὸν στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, στὶς 11 ἀκριβῶς.

— Μπορῶ νὰ περάσω νὰ σᾶς πάρω ἀπ' τὸ σπίτι σας, ἂν προτιμᾶτε.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος.

Ἁπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. Ὁ Κίτσον κύτταξε τὴν Τζίννυ.

— Ξέρετε, ἄρχισε ξαφνικά, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ σᾶς φέρθηκα ἄσχημα, εἶχα χάσει τὰ μυαλά μου... Δὲν ἤξερα τί ἔκανα... Μὲ συγχωρῆτε!

Ἡ κοπέλλα τοῦ χαμογέλασε.

— Τὸ κατάλαβα, ἀπάντησε. Μὲ φοβίσατε ὅμως πολύ...

Ὁ Κίτσον κοκκίνισε.

— Πρώτη φορὰ μοῦ ἔτυχε νὰ φερθῶ ἔτσι σ' ἕνα πιὸ ἀδύνατο ἀπὸ μένα, εἶπε.

— Μὰ τὸ ἄξιζα! Πήγαινα γυρεύοντας...

Πέταξε τὸ τσιγάρο της καὶ πρόσθεσε:

— Πιστεύετε πὼς κάνατε καλὰ ποὺ χτυπήσατε τὸ Μπλέκ;

Ὁ Κίτσον κατσούφιασε.

—Ἦταν καιρὸς νὰ τοῦ μάθη κάποιος εὐγένεια, αὐτοῦ τοῦ βρωμιάρη...

— Ναί, ἴσως... Μὰ πρέπει νὰ τὸν προσέχετε! Εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν ξεχνάει εὔκολα κάτι τέτοια!

Ὁ Κίτσον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲν τὸν φοβᾶμαι! δήλωσε.

— Τὸ πιστεύω... Σᾶς εἶδα ποὺ παίζατε μπόξ, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, ὅταν νικήσατε τὸ Τζαίκυ Λάζαρντ...

Ὁ Κίτσον τὴν κύτταξε μ' ἱκανοποίησι. Τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ μιὰ ἀπ' τὶς λαμπρότερες νίκες του.

—Ἤξερε ἀπὸ μπόξ, ὁ Λάζαρντ... εἶπε.

— Μά, ἀφοῦ ἤσαστε τόσο γερός, γιατί ἀφίσατε τὸ ρίνγκ;

Ὁ Κίτσον βρέθηκε ἀπροετοίμαστος καὶ σκάρωσε μιὰ δικαιολογία:

—Ὕστερα ἀπ' τὸν τελευταῖο μου ἀγώνα, ἄρχισα νὰ βλέπω τὰ πράγματα διπλά. Φοβήθηκα τότε πὼς εἶχαν πάθει κάτι τὰ μάτια μου. Ρώτησα τὸ γιατρό, κι' αὐτὸς μοῦ ἀπαγόρεψε νὰ ξαναπαίξω μπόξ. Τί νὰ κάνω κι' ἐγώ; Τὸν ἄκουσα...

Κύτταξε μ' ἀγωνία τὴν Τζίννυ, γιὰ νὰ δῆ ἂν τὸν πίστευε. Ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ διαβάση τίποτα στὸ ἀδιάφορο πρόσωπό της.

— Γιατί διαλέξατε τὸ Φράνκ; τὴ ρώτησε σὲ λίγο.

— Ποιὸν ἄλλον νὰ διαλέξω;... ἀπάντησε ἐκείνη, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της. Νά, ἔρχεται τὸ λεωφορεῖο.

Ἀνέβηκαν μαζὶ στ' αὐτοκίνητο. Τὸν ἄφισε νὰ πληρώση τὰ εἰσιτήρια καὶ κάθισαν σ' ἕνα διπλὸ κάθισμα. Ἡ Τζίννυ τράβηξε μιὰ στιγμὴ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀρσενικῶν ἐπιβατῶν, ὕστερα ὅμως κανεὶς δὲν τοὺς πρόσεξε πιά.

Δὲ μίλησαν σ' ὅλη τὴ διαδρομή.

—Ἐδῶ θὰ κατεβῶ, εἶπε ἐπιτέλους ἡ Τζίννυ. Λοιπόν, αὔριο, στὶς 11.

Ὁ Κίτσον σηκώθηκε γιὰ νὰ τὴν ἀφίση νὰ περάση. Κι' ὅταν τὸν ἄγγιξε ἐλαφρά, τὸ αἷμα ἔβρασε στὶς φλέβες του.

Τὸ λεωφορεῖο ξεκίνησε πάλι. Κι' ὁ Κίτσον κόλλησε τὸ πρόσωπό του στὸ τζάμι, γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ δῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Τζίννυ, μέσα στὴ νύχτα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ι

Τ' ἄλλο πρωΐ, στὶς 11, ὁ Κίτσον βγήκε ἀπ' τὴν πόλι, μὲ τὴ Μπουϊκ τοῦ Μόργκαν, καὶ τράβηξε κατὰ τὸ Μάρλουν. Εἶχε νὰ κάνη καμμιὰ ἑκατοστὴ χιλιόμετρα.

Ἡ Τζίννυ καθότανε δίπλα του. Δυσκολεύοτανε νὰ τὴν ἀναγνωρίση — τόσο ποὺ εἶχε προσαρμοσθῆ στὸ ρόλο τῆς χαρούμενης νεϊόνυφης... Τὸ ἁπλὸ ἀνοιξιάτικο φορεματάκι της τῆς ἔδινε μιὰ νεανικὴ χάρι. Ἡ ἔκφρασι της εἶχε μαλακώσει, κι' ὁ Κίτσον τὴν ἄκουγε μὲ ἔκπληξι νὰ φλυαρῆ...

Δὲ μπορούσε νὰ συνέλθη ἀπ' τὴν κατάπληξί του γι' αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι.

Μὰ κι' ὁ ἴδιος εἶχε περιποιηθῆ τὴν ἐμφάισί του κι' ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς εὔπορου νέου ποὺ εἶχε παντρευτὴ τὴν προηγουμένη μέρα.

Ὁ Μόργκαν εἶχε φέρει στὸ σπίτι τοῦ Κίτσον τὴ Μπουΐκ, μαζὶ μὲ τὸ εἰδικὸ ἐξάρτημα γιὰ τὴ ρυμούλκησι τοῦ τροχόσπιτου. Ὁ Τζίπο τὸν ἀκολουθοῦσε μὲ τὴ Λίνκολν. Ὅταν εἶδε νὰ φεύγουν ὁ Κίτσον κι' ἡ Τζίννυ, ἠνοιωσε μιὰ αἰσθηματικὴ διάθεσι.

— Φαίνονται ἀληθινὰ φτιαγμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον! εἶπε. Σίγουρα, ἡ Τζίννυ εἶναι λιγώτερο κρύα ἀπ' ὅσο φαίνεται. Μιὰ τόσο καλοφτιαγμένη κοπέλλα εἶναι πλασμένη γιὰ τὸν ἔρωτα... Μοιάζουν σὰν τρυγονάκια, οἱ δυό τους... Τί ὄμορφα παιδιὰ ποὺ θὰ κάνανε, ἄν...

— Βούλωσ' το πιά! τὸν ἔκοψε ὁ Μόργκαν. Τί σ' ἔπιασε κι' ἀραδιάζεις ὅλες αὐτὲς τὶς βλακεῖες;

Ὁ Τζύπο ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Καλὰ ντέ, μὴ θυμώνης, εἶπε. Σωπαίνω... Ὡστόσο, εἶναι γεγονὸς πὼς δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη εὐτυχία σ' αὐτὸ τὸν κόσμο χωρὶς ἔρωτα!

— Πᾶμε τώρα! Ἔχουμε δουλειά... γκρίνιασε ὁ Μόργκαν. Πήγαινέ με στοῦ Ἔντ.

Ὁ Μπλὲκ κατοικοῦσε σ' ἕνα διαμέρισμα τῶν δυὸ δωματίων, σ' ἕνα πέτρινο σπίτι δίπλα στὸ ποτάμι. Ὁ Μόργκαν ἀνέβηκε μὲ τὸ ἀσανσὲρ στὸ τέταρτο πάτωμα, προχώρησε στὸ διάδρομο καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ Μπλέκ.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτό, τοῦ ἄνοιξε ὁ Μπλέκ. Φοροῦσε μιὰ μαύρη πυτζάμα, μὲ τὰ ἀρχικὰ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΟΔΑΣ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ
ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
τό Αμερικανικόν
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 23 - ΤΗΛ. 23-573

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Ὁδὸς Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδοῦ Σκουφᾶ ἀπὸ τοῦ ἀρίθ. 64) Τηλ. 612-515. Ὧραι ἐπισκέψεων 11 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5 — 7 μ.μ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ
Γῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως. Δέχεται ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφος (στάσις Μουσείου) 9—1 π. μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 810-975

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8
Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 65-226

του κεντημένα μὲ ἄσπρο μετάξι πάνω στὴν τσέπη. Ἦταν ἀναμαλλιασμένος, μὲ τὰ μάτια πρησμένα ἀπ' τὸν ὕπνο.

— Τί ὥρα εἶναι; φώναξε, κυττάζοντας μ' ἀπορία τὸ Μόργκαν. Ἐκεῖνος προχώρησε μέσα σ' ἕνα σαλονάκι ἄνετα ἐπιπλωμένο, ἀλλ' ἀκατάστατο. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἦταν πεταγμένες ἀδειανὲς μποτίλιες ἀπὸ οὐΐσκυ καὶ τζίν. Ἡ ἀτμόσφαιρα μύριζε καπνὸ καὶ ἄρωμα μαζί. Ὁ Μόργκαν ἔκαμε ἕνα μορφασμό

— Πούφ! Βρωμάει ἐδῶ μέσα... Δὲν ἀνοίγεις λιγάκι νὰ πάρουμε ἀέρα;

— Μὰ ναί, βέβαια...

Ὁ Μπλὲκ πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ τ' ἄνοιξε διάπλατα. Κύτταξε τὸ ρολόϊ ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τζάκι, κι' εἶδε πὼς ἦταν 11 καὶ 20.

— Πῶς ἤρθες τέτοια ὥρα; εἶπε. Ἔφυγε ὁ Κίτσον;

— Ναί, φύγανε κι' οἱ δυό...

Ὁ Μόργκαν ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα.

—Ἔχεις καμμιὰ γυναῖκα μέσα;...

Κοιμᾶται, ἀπάντησε ὁ Μπλὲκ μ' ἕνα χαμόγελο. Μὴ νοιάζεσαι γι' αὐτήν.

Ὁ Μόργκαν τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὰ πέτα τῆς πυτζάμας.

— Μὰ δὲν ἔχεις καταλάβει πὼς πρόκειται γιὰ τὸ μεγάλο κόλπο τῆς ζωῆς μας; μούγκρισε. Χτὲς τὸ βράδυ, τὰ θαλάσσωσες. Σοῦ χρειάζεται μιὰ προετοιμασία, ἂν θέλης νὰ μᾶς φανῆς χρήσιμος σὲ κάτι. Λοιπόν, ὡς τὴν ἡμέρα τῆς «δουλειᾶς», δὲ θ' ἀγγίξῃς καθόλου πιστό, οὔτε γυναίκες! Πρέπει νὰ συγκεντρώσης λίγο τὰ μυαλά σου καὶ νὰ τονώσης τὰ νεῦρα σου!

Ὁ Μπλὲκ ἐλευθερώθηκε μ' ἕνα τίναγμα.

— Δὲ μ' ἀρέσει νὰ μοῦ μιλᾶνε μ' αὐτὸ τὸν τόνο, Φράνκ!... διαμαρτυρήθηκε.

Ὁ Μόργκαν χαμογέλασε. Τὰ λεπτὰ χείλια του πῆραν μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι.

—Ἂν ζητᾶς καυγᾶ, θὰ τὸν ἔχης! εἶπε. Εἶμαι πάντα στὴ διαθεσί σου... Ἢ θὰ κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, ἢ δὲ σὲ χρειαζόμαστε!

Ἡ ἔκφρασι τῶν μαύρων ματιῶν του πάγωσε τὸ αἷμα τοῦ Μπλέκ.

— Καλά, θὰ προσέξω... εἶπε βιαστικά.

— Πολὺ καλὰ θὰ κάνης!

— Τί λένε οἱ ἐφημερίδες γιὰ τὴ χτεσινὴ ἱστορία; ρώτησε ὁ Μπλέκ.

— Βλακεῖες, ὅπως συνήθως. Οἱ πελάτες τοῦ καφενείου πάθανε τέτοιον πανικό, ὥστε δὲ μπόρεσαν νὰ δώσουν τὴν περιγραφή μας στὴν ἀστυνομία... Τώρα πρέπει νὰ πᾶς ἀμέσως στὸν Τζύπο. Ἑτοιμάζει κάτι ἀτσαλένιες τραβέρσες καὶ θὰ χρειαστῆ βοήθεια.

— Ναί, ναί, καλά, ἀπάντησε ὁ Μπλὲκ κακόκεφα.

Δὲν εἶχε διάθεσι γιὰ δουλειά, αὐτὸ τὸ πρωΐ.

—Ἐγὼ θὰ πάω νὰ βρῶ ἕνα αὐτόματο, πρόσθεσε ὁ Μόργκαν. Ἔχει ἕνα ὁ Ἔρνι καὶ θέλει νὰ μοῦ τὸ πουλήση.

Μόλις ἔφυγε ὁ Μόργκαν, ὁ Μπλὲκ βλαστήμησε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Μπῆκε στὴ μισοσκοτεινὴ κρεβατοκάμαρα κι' ἀνέβασε τὸ στόρ. Τὸ φῶς πλημμύρισε τὸ δωμάτιο κι' ἔπεσε στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας ποὺ βρισκότανε στὸ κρεβάτι. Ἐκείνη ἀνασηκώθηκε, τρίβοντας τὰ μάτια της.

Εἶχε μαῦρα, μαλλιά, μεγάλα γαλανὰ μάτια καὶ λεπτὰ χαρακτηριστικά. Κάτω ἀπὸ τὴν κίτρινη πυτζάμα της, διαγράφονταν οἱ προκλητικές της καμπυλότητες.

— Σήκω καὶ ντύσου, τῆς εἶπε ξερὰ ὁ Μπλέκ. Ἔχω δουλειά.

— Μὰ εἶμαι τσακισμένη ἀπ' τὴν κούρασι, Ἔντ! Ἄφισέ με νὰ μείνω ἐδῶ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; Ἡ συνέχεια

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ἡ Μιράντα ἀπαντᾶ

ΓΙΑ ΤΟ ΦΛΕΡΤ

Ἡ Μικροπαντρεμένη τῆς Νέας Σμύρνης κάνει μιὰ περίεργη ἐρώτησι:

«Κακὸ εἶναι τὸ φλέρτ, ἀφοῦ ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου;»

Φαίνεται πὼς ἡ «Μικροπαντρεμένη» δὲν ξέρει τὴ σημασία οὔτε τῆς «ἀγάπης», οὔτε τοῦ «φλέρτ». Ἂς μάθη, λοιπόν, ὅτι, ὅταν μιὰ παντρεμένη ἀγαπᾶ τὸν ἄντρα της, δὲ φλερτάρει. Φλέρτ σημαίνει ὅτι δίνετε τὸ δικαίωμα σὲ κάποιον νὰ σκέπτεται ὅτι μπορεῖ σὲ πρώτη εὐκαιρία ν' ἀπατήσετε τὸν ἄντρα σας!

Γιὰ νὰ φλερτάρετε, λοιπόν, σημαίνει ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τὸν ἄντρα σας καὶ δὲν σέβεστε τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς σας.

Ἡ Απελπισμένη Ε.Α. Μ.: Ἀπὸ τὸ γραμματάκι, ποὺ μοῦ στείλατε, εἶδα ὅτι ἔχω νὰ κάμω μ' ἕνα πολὺ μορφωμένο κορίτσι. Γι' αὐτὸ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι μιὰ ἐρώτησί σας, πολὺ σοβαρή:

«— Μήπως εἶναι τὸ ζῶδιό μου τέτοιο, μήπως δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῶ;»

Τί σχέσι ἔχει λοιπὸν ἡ ἰδιοσυγκρασία, ὁ χαρακτῆρας μὲ τὸ ζῶδιο; Αὐτὰ κατευθύνουν τὸ ζῶδιο καὶ καθορίζουν τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Μὴν εἶστε, λοιπὸν τόσο ψυχρὴ ἀπέναντι τῶν νέων ποὺ βρίσκονται στὴν παρέα σας, ἀλλὰ καὶ μὴ τοὺς θεωρῆτε ὅλους σὰν ὑποψήφιους γαμπρούς.

Ἂν ὁ πατέρας σας ἢ ἐσεῖς ἔχετε ὑπ' ὄψι σας κανένα νέο, γιὰ νὰ γίνη σύντροφος στὴ ζωή σας, συζητῆστε το οἰκογενειακῶς καὶ προχωρῆστε στὸ προξενιό.

Ἀπὸ τὶς σχέσεις σας κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἀραδῶνων, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐπαφές σας πρὶν ἢ μετὰ τὸ γάμο, θὰ γνωρίσετε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὰ προτερήματά του καὶ σιγὰ - σιγά, κάθε μέρα καὶ πιὸ πολύ, θὰ τὸν συμπαθῆτε, θὰ τὸν ἀγαπᾶτε.

Μὴν ἔχετε τὴν προκατάληψι ὅτι κανεὶς νέος δὲν θὰ σᾶς ἀγαπήση.

Ἡ Νέλλυ Ε.Ε.Σ. μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Ἀποφάσισα νὰ σᾶς γράψω καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ πραγματοποιήσω μιὰ μου ἐπιθυμία. Αἰσθάνομαι μεγάλον ἐνθουσιασμὸ δι' ἐκείνους ποὺ ἔδωσαν τὸ πᾶν στὸ βωμὸ τῆς ἐλευθερίας, διότι εἶμαι κι' ἐγὼ ἀδελφὴ φονευθέντος στρατιωτικοῦ καὶ θέλω, τώρα, ποὺ μεγάλωσα καὶ εἶμαι σὲ θέσι, νὰ κρατήσω λίγη συντροφιὰ σ' ἕνα πονεμένο. Σᾶς παρακαλῶ πολύ, νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ἀλληλογραφήσω μ' ἕνα στρατιωτικό, ἀνάπηρο πολέμου.

Σᾶς συγχαίρω, Νέλλυ. Τὸ γράμμα σας ποὺ μὲ συγκίνησε πολύ, τὸ παρέδωσα στὸν εἰδικὸ συντάκτη ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας, κι' αὐτὸς θὰ δημοσιεύση τὴν ἐπιθυμία σας.

Μυρσίνη Ε.Χ.)Π. Μυτ.: Δὲν εἶστε σὲ θέσι νὰ κάνετε τίποτα γιατὶ δὲ σᾶς τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἡλικία σας.

Δὲν ὑπάρχει λόγος, λοιπὸν νὰ στενοχωρῆστε ἀφοῦ, οὔτε σεῖς τὴν ἀγαπᾶτε, οὔτε ἐκείνη σᾶς ἀγαπᾶ.

Ἦταν μοιραῖο νὰ βγοῦν τὰ χαρτιὰ στὴ μέση, γιὰ νὰ διαπιστώσετε τὰ αἰσθηματά σας.

Ἀνεμώνη: Ὅλες οἱ δυσκολίες σας θὰ ἐξαφανίζονταν πολὺ εὔκολα, ἂν εἴχατε φίλους τοὺς γονεῖς σας καὶ ἂν ἐμπιστευόσασταν τὰ μυστικά σας στὴ μητέρα σας. Ἐκείνος, λοιπόν, ἔφυγε, δίχως νὰ τακτοποιήση τὴν ὑπόθεσί του, ποὺ εἶναι καὶ ὑπόθεσί σας. Ἀδιαφόρησε δὲ γιὰ τὸ τί μπορούσε νὰ σᾶς συμβῆ στὴν ἀπουσία του. Ἀλλιά, μπῆκε κι' ὅταν ἦταν ἐδῶ φρόντισε νὰ βρῆ τοὺς δικούς σας ἢ νὰ φέρη σ' ἐπαφὴ τοὺς δικούς του μαζί σας; Ἀντιθέτως ἔφυγε γιὰ νὰ κυτάξη τὰ συμφέροντα του. Καί, νά, τώρα ποὺ παρουσιάζεται κάτι τὸ ἀπρόοπτο γιὰ σᾶς. Ἀλλὰ δὲν ξέρετε νὰ διακρίνετε ἀκόμη ποιὸ εἶναι τὸ καλὸ καὶ ποιὸ τὸ κακό! Δὲν εἶναι λοιπόν, κακὸ κάτι τὸ κακό, τὸ γνωστό, τὸ συγκεκριμένο, ὅταν τὸ βοηθοῦν κι' οἱ γονεῖς. Κακὸ εἶναι κάτι τὸ κρυφό, τὸ ἀόριστο, τὸ ἄγνωστο, ποὺ γίνεται πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τῶν γονέων. Σκεφθῆτε λίγακι, ὅτι ὁ γάμος δὲν εἶναι παιχνιδάκι. Ριψοκινδυνεύει κανεὶς ὅλα τὰ χρόνια τῆς ὑπολοίπτης ζωῆς του. Κι' αὐτὰ τὰ χρόνια πρέπει νὰ εἶναι εὐτυχισμένα.

Μικρὴ πονεμένη: Γράφετε ὅτι ἀγαπήσατε τὸν ἄντρα σας καὶ ὅτι τώρα ἕνας καινούργιος ἔρως φώλιασε στὴν καρδιά σας. Πρέπει νὰ προσέξετε, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ λείψη ὁ σεβασμὸς γιὰ τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς σας.

Κόρη μὲ τὰ γαλανὰ μάτια: Στὸ γάμο, τὸν πρῶτο ρόλο δὲν ἔχει συνήθως τὸ χρῆμα, οὔτε ἡ ἡλικία, ἀλλὰ οἱ ψυχικὲς ἀρετές. Ποιὸ τὸ ὄφελος νὰ ἔχη ὁ σύζυγος πολλὰ χρήματα καὶ νὰ εἶναι κακοῦ χαρακτῆρα, κάνοντας τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας του δυστυχισμένη; Προσέξτε, λοιπόν, τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρετε. Μὲ τὰ πολλὰ λεπτὰ του θὰ περάσετε ἄνετα, ἀλλὰ μὲ τὴν κάπως προχωρημένη ἡλικία του, δὲν θὰ ἔχετε τὶς διασκεδάσεις, ποὺ θὰ θέλατε. Μπορεῖτε ὡστόσο νὰ κάνετε καλὴ χρῆσι τῶν χρημάτων, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ συζύγου σας.

Ρεβυθάκι: Σκέπτεστε πολὺ λογικά. Βιασθῆκατε ὅμως σὲ κάτι: Ἀπαντήσατε στὰ γραμματά του. Ποῦ βασισθῆκατε; Οὔτε δημιουργημένος εἶναι, ὅπως λέτε, οὔτε εἶναι ἐπιμελής, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ ἕνα γυμνάσιο πηγαίνει στὸ ἄλλο, μὰ οὔτε κι' ὁ κατάλληλος σύντροφος γιὰ μιὰ νέα κοπέλλα, ἀφοῦ θέτει τὸ καθήκον του σὲ δεύτερη μοῖρα κι' ἀφοῦ τὸν ἀπασχολοῦν πιὸ πολὺ οἱ ἐρωτικὲς ἀλληλογραφίες, ἀπὸ τὰ μαθηματικά. Νομίζω ὅτι αὐτὸ θὰ τὸ προσέξατε καὶ σεῖς. Σχετικὰ δὲ μὲ τὰ γράμματα ποὺ τοῦ στείλατε, ὅσο φιλικὰ κι' ἂν ἦταν, ἦταν πάντως γράμματα μιᾶς νέας, κι' αὐτὰ τὰ γράμματα βρίσκονται στὰ χέρια ἑνὸς νέου, ἑνὸς ξένου, ἑνὸς ἀγνώστου. Σᾶς συμβουλεύω νὰ σταματήσετε τὴν ἀλληλογραφία, νὰ κυττάξετε τὰ μαθήματά σας καὶ νὰ πῆτε στὴ μητέρα σας ἢ στὸν πατέρα σας αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβαίνει. Δὲ βλέπω καλὴ θέλησι, οὔτε ἀγνὰ αἰσθήματα ἀπ' μέρους του καὶ φοβᾶμαι γιὰ τὸ μέλλον σας.

Ὀρφανὴ χωριατοπούλα: Καλὰ κάνετε καὶ ἀκοῦτε τοὺς γονεῖς σας. Σ' αὐτὴ μέλισσα τὴν περίπτωσι θὰ πρέπει νὰ τοὺς ἀκούσετε πιὸ πολύ. Φτάνει οἱ γονεῖς σας νὰ μὴ βιαστοῦν νὰ δώσουν τὴ συγκατάθεσί τους, ἀλλὰ νὰ πάρουν πρῶτα τὶς πληροφορίες τους.

Πονεμένη καρδιά, Κων) πολι: Εἶστε ἕνα λογικὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι κι' ἀσφαλῶς δὲ θὰ δώσετε ἀφορμὴ στοὺς γονεῖς σας νὰ χάσουν τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ σᾶς ἔχουν. Διώξτε, λοιπόν, τὶς ἀπεῖθες σας, ποὺ εἶχατε ἀρχίσει νὰ κάνετε γι' αὐτὸν τὸ νέο. Μὴ δώσετε ἀφορμὴ στοὺς ἄλλους γιὰ σχόλια εἰς βάρος σας, γιὰ ἐκδηλώσεις τὶς ὁποῖες ἐσεῖς πιθανὸν νὰ νομίζετε ἀθῶες. Μὴν κάνετε σχέδια δίχως νὰ ἔχετε τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων σας. Γιατὶ μπορεῖ ἡ πραγματικότης νὰ εἶναι διαφορετική. Τέλος, κάθε ἀνέψι σας, κάθε ὄνειρό σας καὶ κάθε μυστικό σας νὰ τὸ ἐμπιστεύεστε στοὺς γονεῖς σας, ποὺ σᾶς ἀγαποῦν καὶ ποὺ θὰ φροντίσουν γιὰ τὸ μέλλον σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

ΜΙΑ φορὰ τὸ χελιδόνι πῆγε καὶ βρῆκε τὸ Θεὸ γιὰ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ τοῦ κάνη μιὰ χάρι:

—Ἄλλαξε, Θεέ μου, τὸ χρῶμα τῶν φτερῶν μου! τοῦ εἶπε. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔχω ἕνα μικρὸ σπαθάτο σῶμα. Σχίζω γρήγορα τὸν ἀέρα, πετῶ σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, μὰ ὅταν κυττάζω τὸ μαῦρο χρῶμα τῶν φτερῶν μου, μὲ πιάνει λύπη καὶ στενοχώρια. Εἶναι κάτι, ποὺ δὲν ταιριάζει στὸ χαραχτήρα μου, στὸ γρήγορο πέταμά μου.

—Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ζητᾶς, μικρό μου χελιδόνι, ἀπάντησε ὁ Θεός. Εἶσαι ἀπὸ τὶς ὑπάρξεις, ποὺ ἔχουν πάρει τὰ πιὸ πολλὰ δῶρα. Καὶ πρέπει νὰ εἶσαι γι' αὐτὸ ἱκανοποιημένο. Μὴ ζητᾶς λοιπὸν κι' ἄλλα.

—Μὰ δὲ ζητῶ πολλὰ πράγματα. Θέλω μόνο ἑπάνω στὰ φτερά μου λίγο κόκκινο, σὰν ἐκεῖνο ποὺ βάφει κάθε ἀπόγεμα τὴ δύση.

—Μὴν ἐπιμένης χελιδόνι μου. Τὸ χρῶμα σου δὲ μπορεῖ πιὰ ν' ἀλλάξη, θὰ μείνη ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ἔδωσα. Τὴν κόκκινη φλόγα, ποὺ μοῦ ζητᾶς νὰ σοῦ δώσω γιὰ τὰ φτερά σου, τὴν ἔχεις μέσα στὴ μικρὴ καρδιά σου.

—Μὰ λίγο μπλὲ θὰ στόλιζε τὰ φτερά μου, εἶπε πάλι τὸ χελιδόνι. Ἐκεῖ γύρω στὸ λαιμό, τὸ μπλὲ χρῶμα θὰ ἄλλαζε κάπως τὸ μονότονο μαῦρο μου χρῶμα.

—Χελιδονάκι, μὴν εἶσαι ἀνόητο, παρετήρησε ὁ Θεός.

—Τουλάχιστον λίγο ἀσπρο. Νά, κάτι σὰν ἄσπρο κολλιὲ γιὰ νὰ στολίση τὸ στῆθος μου, ἐπέμενε τὸ χελιδόνι.

—Ἄδικα ἐπιμένεις, εἶπε σὲ τόνο πιὸ αὐστηρὸ ὁ Θεός. Δὲ μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν παράκλησί σου. Πήγαινε λοιπόν. Ἔχω προικίσει τὸ μικρὸ κορμάκι σου μὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἱκανότητες, ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ ζῆ εὐτυχισμένο καὶ χαρούμενο στὰ γαλάζια ὕψη τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ χελιδόνι ἀπομακρύνθηκε λυπημένο. Πετᾶξε ἐδῶ κι' ἐκεῖ γεμάτο μελαγχολία, γιατὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶχε εἰσακούσει τὴν παράκλησί του. Δὲν πίστευε ὅτι τὸ εἶχε πλάσει ἔτσι γιὰ νὰ εἶναι εὐτυχισμένο. Νὰ χαίρεται τὴν ἀνατολὴ καὶ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Γιὰ νὰ πετᾶ ἐλεύθερο στοὺς αἰθέρες.

Μέσα στὴ λύπη καὶ τὴ μελαγχολία του, ἄρχισε νὰ πετᾶ συνεχῶς. Ὁ νοῦς του ὅμως ἦταν καρφωμένος σ' ὅσα εἶχε ἀκούσει πρὶν ἀπὸ λίγο, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ. Κάπου - κάπου τὸ μάτι του κυττοῦσε τὸ μαῦρο φτέρωμα καὶ τότε ἡ καρδιὰ του γέμιζε μεγαλύτερη θλῖψι.

Τὸ χελιδόνι πετοῦσε - πετοῦσε. Ἔφθασε κάποτε σ' ἕνα τόπο, ποὺ δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ στὰ μάτια του. Μιὰ χώρα παράξενη καὶ τρομερή. Ὅλα ἦσαν λευκά, κατάλευκα, τυλιγμένα στὸ χιόνι. Τὸ κρύο ἦταν δυνατὸ καὶ ἄρχισε νὰ τρυπᾶ τὸ χελιδόνι, ποὺ πῆγε καὶ κάθισε στὸ κλαδὶ ἑνὸς χιονισμένου δένδρου. Κυττοῦσε ὁλόγυρα τὸ λευκὸ τοπίο καὶ ὅλο καὶ περισσότερο ἔνοιωθε τὸ κορμί του νὰ τουρτουρίζη στὴν ἐρημιά. Ζητοῦσε νὰ βρῆ κανένα ἄλλο πουλὶ γιὰ νὰ μιλήση, μὰ κανένα δὲ βρισκόταν μέσα στὴ λευκὴ ἀπέραντη μοναξιά.

Τὸ μικρὸ χελιδόνι ἔβλεπε νὰ σκοτεινιάζη. Στὸν ὁρίζοντα χάθηκαν κι' οἱ τελευταίες ἀντανάγλειες τοῦ ἡλίου. Τὸ κρύο γινόταν ἀκόμη δυνατώτερο καὶ τὸ χελιδόνι ἄρχισε νὰ τρέμη. Ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ χιόνι ἔπεσε πυκνό.

—Θεέ μου, φώναξε τότε τὸ χελιδόνι. Βοήθησέ με νὰ βρῶ πάλι τὸ δρόμο γιὰ νὰ φτάσω στοὺς τόπους ὅπου ὁ ἥλιος λάμπει, τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦν καὶ οἱ οὐρανοὶ εἶναι πάντα γαλάζιοι. Τὸ κορμί μου πάγωσε ἀπὸ τὸ κρύο. Τὰ πόδια μου δὲν ἀντέχουν πιὰ νὰ κρατηθοῦν στὸ κλαδί...

Ἡ ἀπελπισία γέμιζε τὴν ψυχή του καὶ ὅλο πιὸ θερμὰ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ ν' ἀκούση τὴν παράκλησί του.

—Θεέ μου, βοήθησέ με νὰ βρῶ τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στοὺς τόπους, ποὺ βασιλεύει ἡ ἀνοιξι καὶ λάμπουν οἱ θερμὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ἐδῶ ποὺ ἤρθα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσω, καὶ ἂν δὲ βρῶ τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, θὰ πάγωσω!

—Μικρό μου χελιδόνι, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὴ σκοτεινιά. Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ βρῆς πάλι τὸν τόπο καὶ τὸ βασίλειό σου.

Τὸ χελιδόνι τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Κύτταξε ὁλόγυρα μέσα στὴ σκοτεινιὰ καὶ περίμενε μιὰ δεύτερη λέξι. Δὲ θὰ χανόταν λοιπὸν μέσα στὸν παγωμένο αὐτὸν κόσμο, ὅπου τόσο ἀνόητα καὶ χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῆ, εἶχε φτάσει!

—Θὰ σὲ πάρω, μικρό μου χελιδόνι, ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ κρύου καὶ θὰ σὲ φέρω ἐκεῖ, ποὺ ταιριάζει σὲ σένα. Μὰ γιὰ λίγο κλεισε τὰ μάτια καὶ περίμενε.

Ἔκλεισε τὰ μάτια κι' ὅταν τὰ ξανάνοιξε βρέθηκε μέσα σ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ὁλάνθιστο

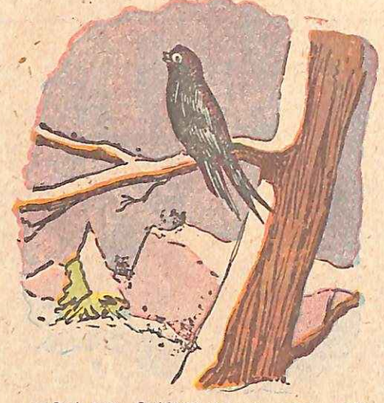

—Θεέ μου, βοήθησέ με νὰ φτάσω πάλι στοὺς τόπους, ὅπου λάμπει ὁ ἥλιος... εἶπε τὸ χελιδόνι.

ἀῆπο. Τὰ πουλιὰ γέμιζαν τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ δένδρα ἤσαν ἀνθισμένα. Ἕνας λαμπρὸς ἥλιος γέμιζε τὰ πάντα. Τὸ χελιδόνι χαιρόταν μὲ τὴν καρδιά του τὴ ζεστασιὰ καὶ τὸν ἥλιο.

—Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, εἶπε τὸ χελιδόνι, ποὺ μὲ βοήθησες καὶ βρῆκα πάλι τὸ δρόμο γιὰ νὰ φτάσω ἐδῶ. Ποτὲ πιὰ δὲ θὰ ζητήσω τίποτα.

Μὰ ξαφνικά, καθὼς ἔσκυψε, εἶδε στὸ λαιμό του μιὰ ἄσπρη γιρλάντα νὰ τὸν στολίζη.

—Ὦ! Θεέ μου, φώναξε χαρούμενο τὸ χελιδόνι, μοῦ εἶχες πῆ νὰ μείνω εὐχαριστημένο μὲ τὸ μαῦρο χρῶμα τῶν φτερῶν μου. Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ θέλησες νὰ μοῦ δώσης αὐτὸ ποὺ ζήτησα.

—Ἡ ἄσπρη γιρλάντα, ποὺ στολίζει τώρα τὸ στῆθος σου, ἂς μείνη σ' ἐσένα γιὰ νὰ σοῦ θυμίζη, τὴν τρομερὴ νύχτα ποὺ ἔζησες στὸν κόσμο τοῦ πάγου καὶ τῆς μοναξιᾶς. Ὅταν θὰ τὴν κυττᾶς θὰ ἔρχεται στὸ νοῦ σου τὸ παγωμένο «κλαδί, ποὺ πέρασες μιὰ ὁλόκληρη νύχτα. Θὰ μάθης νὰ μὴ ζητᾶς πράγματα, ποὺ δὲν ταιριάζουν σὲ σένα.

Τὸ χελιδόνι, μαῦρο πιὰ κι' ἄσπρο, δὲν εἶχε νὰ ἐπιθυμήση τίποτα περισσότερο. Πέταξε χαρούμενο κι' εὐτυχισμένο στὸν οὐρανὸ καὶ ρουφοῦσε ἀχόρταγα τὴ ζεστασιά, ποὺ τοῦ χάριζε ὁ ἥλιος. Ἀπὸ τότε τὰ χελιδόνια πετοῦν στοὺς τόπους, ποὺ βασιλεύει ἡ ἄνοιξι, καὶ φεύγουν, μόλις νοιώσουν ὅτι πλησιάζει ὁ χειμώνας.

Τὸ βλέπουμε νὰ φθάνη στὸν τόπο μας μὲ τὶς πρῶτες ἀνοιξιάτικες μέρες. Οἱ ἄνθρωποι τὸ καλοσωρίζουν γιατὶ γνωρίζουν ὅτι μαζί του ἔρχεται κι' ἡ ἄνοιξι. Ὁλοθὲ τότε ἀντηχεῖ τὸ κελάδημά του. Ξαναβρίσκει τὴ φωλιὰ του κι' ἀρχίζει τὴν προετοιμασία γιὰ νὰ φτιάξη τὴν καινούργια του οἰκογένεια. Ὅλο τὸ καλοκαίρι πετᾶ ἀμέριμνο καὶ χαρούμενο στὸ γαλάζιο οὐρανό. Ὅταν ὅμως νοιώση τὸ πρῶτο κρύο φύσημα, τότε βιάζεται νὰ ταξιδέψη. Γιατὶ θυμᾶται πάντα τὴν τρομερὴ νύχτα, ποὺ εἶχε κάποτε περάσει στὴν παγωμένη ἀγνωστη χώρα. Καὶ δὲ θέλει νὰ τὸ προλάβη ὁ χειμώνας...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

"Ο,τι χάνεις τὸ πληρώνεις!..

Στὸ σπίτι τοῦ Μάκη ὁ παπποῦς του κι' ὁ πατέρας του ἔχουν ἀνοιξει συζήτησι γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ ἦτανε στρατιῶτες.

—Θυμᾶμαι, λέει χαμογελώντας ὁ παπποῦς, πῶς ὅταν ἤμουν νεσύλλεκτος, ἔχασα στὶς ἀσκήσεις τὸ ὅπλο μου!...

—Καὶ τί ἔγινε κατόπιν, ρώτησε ὁ πατέρας τοῦ Μάκη.

—Μὲ τιμώρησαν αὐστηρὰ καὶ μ' ἔβαλαν νὰ πληρώσω καὶ τὴν ἀξία τοῦ ὅπλου!... ἀπάντησε ὁ παπποῦς.

—Ἐγὼ ἔπαθα χειρότερα... εἶπε ὁ πατέρας τοῦ Μάκη. "Οταν ἤμουν στρατιώτης, ὑπηρετοῦσα ὡς σωφὲρ ἑνὸς στρατηγοῦ κι' ἐπειδὴ κάποιοι ἀσυνείδητοι μοῦ ἔκλεψαν τὸ τζίπ, πλήρωσα ὁλόκληρο τὸ αὐτοκίνητο!...

Ὁ Μάκης, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἄκουγε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα, ρώτησε γεμάτος ἀπορία:

—Ὥστε ἔτσι γίνεται στὸ στρατό; "Ο,τι χάνεις τὸ πληρώνεις;

—Ἀμ' τί νόμιζες, ποιδί μου; τοῦ ἀπάντησε γελώντας ὁ πατέρας του.

Κι' ὁ Μάκης, ἀφοῦ σκέφτηκε λιγάκι, λέει σιγά:

—Ἀμ' τώρα καταλαβαίνω γιατὶ ὁ πλοίαρχος βουλιάζει μαζὶ μὲ τὸ καράβι του!... Ποῦ νὰ βρῆ ὁ κακομοίρης τόσα λεφτὰ γιὰ νὰ τὸ πληρώση!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

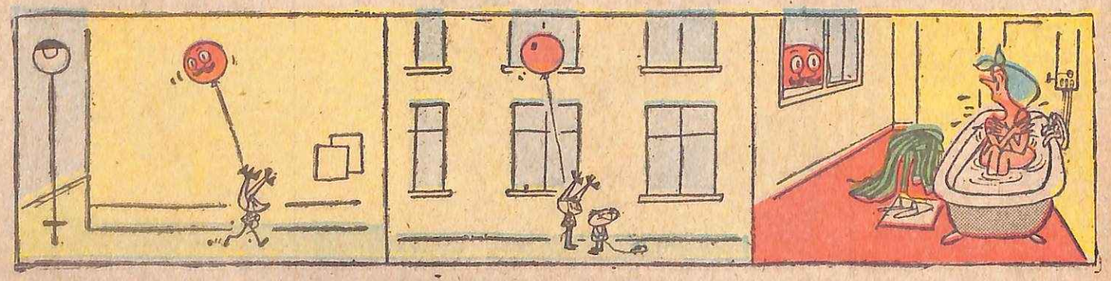

Ἡ Ζωΐτσα τρομοκρατεῖ τὸν κόσμο μὲ τὸ μπαλλόνι της

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ἀπὸ ἕνα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΕΝΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπίθεσι τῶν («γκαούχος»), ὁ Μπουαλὼ κι' ὁ φρικὲ ἐπιχειροῦν νὰ περάσουν τὸ ποτάμι μὲ τ' ἀλογά τους. Τοὺς ἐπιτίθενται ὅμως («καραΐβες»), τὰ τρομερὰ αὐτὰ ἀνθρωποφάγα ψάρια. Εὐτυχῶς, ἐνῶ κινδυνεύουν νὰ φαγωθοῦνε ζωντανοί, ἐπεμβαίνουν κάτι ἄλλα ψάρια, ποὺ παράγουν ἰσχυρὲς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις καὶ σκοτώνουν μ' αὐτὲς τοὺς («καραΐβες»). Ἐτσι σώζονται οἱ δυὸ Γαλλοι, χάνουν ὅμως τ' ἄλογα καὶ τὰ ἐφόδιά τους. Ἐπιπλέον τοὺς μουσκεύει μιὰ ἀδιάκοπη καὶ ραγδαία βροχή, σ' ἕνα ὑπόσκι ὅπου ἔχουν καταφύγει προσωρινά.

14ΟΝ

—"Ας σκεφθοῦμε τώρα ποῦ βρισκόμαστε... Ἡ βροχὴ λυσσάει, ἐδῶ καὶ τριάντα ὧρες. Τ' ἀλογά μας, ψόφησαν, τὰ πράγματά μας χαθήκανε. Μᾶς μείνανε μόνο τὰ ὅπλα μας κι' ἑκατὸν πενῆντα φυσέκια στὸν κανένα. Γλυτώσαμε ἀπ' τοὺς «γκαούχος». Δὲ θὰ πεθάνουμε τῆς πείνας, γιατὶ ἡ χερσόνησός μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ αὐγὰ χελώνας.

—Ναί, μὰ τὰ βαρέθηκα πιὰ αὐτὰ τ' αὐγά, καὶ μάλιστα ὠμά!

—Βέβαια, θὰ τὰ προτιμοῦσα κι' ἐγὼ βραστά, τηγανητὰ ἢ ὁμελέτα μὲ λαρδί. Μὰ ἂς ἀρκεστοῦμε σ' αὐτὸ ποὺ ἔχουμε!

—Ἀσφαλῶς! "Ετσι τὰ λέω, ὅλ' αὐτά, γιὰ νὰ γίνεται κουβέντα. Κατὰ βάθος, δὲν πολυσκοτίζομαι... Καὶ περιμένω τὰ γεγονότα μ' ὑπομονή, ἀφοῦ δὲ μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς.

—Μπράβο! "Αλλωστε ἡ βροχὴ αὐτὴ ποὺ σὲ νευριάζει, πρόκειται νὰ μᾶς εὐεργετήση.

—Πῶς δηλαδή;

—Βρισκόμαστε σὲ μιὰ μεγάλη πεδιάδα, ποὺ ἐκτίνεται μὲ μιὰ ἐλαφρειὰ κλίσι ὡς τὸν ποταμὸ Παραγουάϋ. Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ποτάμι βρίσκεται ἡ ἐπαρχία "Αντρε-Ρίος. Ἐκεῖ πρέπει νὰ φτάσουμε καὶ νὰ βροῦμε τὸ ποτάμι Παρανή. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, θάναι πιὰ εὐκολώτατα νὰ πᾶμε στὸ Σαντιάγο.

—Ναί, μὰ πῶς θὰ τὸ κατορθώσουμε;

—Κάποιος εἶπε: «Τὰ ποτάμια εἶναι κινητοὶ δρόμοι».

—"Οταν ἔχη κανεὶς πλοῖο. Ἐμεῖς ὅμως δὲν ἔχουμε οὔτε φελοῦκα.

—Θ' ἀποκτήσουμε, ἔννοια σου! "Ας ἐξακολουθήση ἡ βροχὴ μισὴ μέρα ἀκόμα, καὶ σὲ βεβαιώνω πὼς τὸ ταξίδι μας αὐτὸ θὰ γίνη μ' ὅλη μας τὴν ἄνεσι.

—Καλά, ἂς βρέξη λοιπόν! Δὲν εἶμαι ἀπὸ ζάχαρη, γιὰ νὰ λυώσω! "Εχω δῆ πολλὲς ἀναποδιὲς στὴ ζωή μου! Σκάζω μονάχα γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ χάνουμε...

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε. Ἦτανε σωστὸς κατακλυσμός, σὰν νάγαν ἀνοίξει ὅλοι οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ ποτάμι φούσκωνε, ἀνέβαινε, σχημάτιζε δίνες καὶ παρέσυρε κάθε εἴδους συντρίμματα.

Ἡ γλῶσσα τοῦ ἑδάφους, ὅπου εἶχαν καταφύγει οἱ δυὸ φίλοι ἀφοῦ γλύτωσαν ἀπ' τοὺς «γκαούχος», τοὺς «καραΐβες» καὶ τοὺς ἀγυμνόνωτους», συγκλονιζότανε ἀπ' τὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα. Ὁ ἰσθμὸς ποὺ τὴν ἔνωνε μὲ τὴν ὀχθη, στένευε. Ἡ χερσόνησος χινόταν σιγὰ-σιγὰ νησάκι.

Ὁ Φρικὲ πρότεινε νὰ φύγουν ἀπὸ κεῖ τὸ ταχύτερο.

—"Οχι, καθόλου, ἀπάντησε ὁ σύντροφός του. Πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἡ χερσόνησος αὐτὴ δὲ μοιάζει μὲ τὶς ἄλλες. Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ στερεὸ ἔδαφος, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ χόρτα καὶ ρίζες, μπλεγμένα κι' ἑνωμένα μὲ τὴν ὀχθη. Τὸ ρεῦμα θὰ κόψη αὐτὸ τὸ ἕνωμά της καὶ θὰ τὴν παρασύρη. Κι' ἔτσι θὰχουμε ἐξασφαλίσει μιὰ πρώτης τάξεως σχεδία!

»Αὐτὰ τὰ πλωτὰ νησάκια λέγονται «καμαρότες».

—"Α, τὰ ξέρω! Μ' ἕνα τέτοιο ταξίδεψα κι' ἐγὼ κάποτε, στὴν 'Αφρική, μαζὶ μὲ τὸ Μεγαλειότατο. Σᾶς τὸ διηγήθηκα, νομίζω.

—Ναί, βέβαια, ἀγαπητέ μου φίλε. Ἐκεῖ ὅμως ὁ κίνδυνος ἦταν τρομερός, ἐνῶ ἐδῶ θὰ κάνουμε μιὰ ἁπλὴ λεμβοδρομία!...

»Βλέπω πὼς τὰ νερὰ ἀνέβηκαν ἀρκετά. Μποροῦμε νὰ σαλπάρουμε. "Ας κόψουμε τὸ παλαμάρι μας!

Κι' ὁ Μπουαλὼ ἔβγαλε τὸ μαχαῖρι του κι' ἄρχισε νὰ κόβη τὰ κλωνάρια ποὺ συγκρατοῦσαν τὸ νησάκι.

Μὲ λίγα δυνατὰ χτυπήματα ἀποχωρίσθηκε ἐντὸς ὡς, στρεβλίσθηκε τρία-τέσσερα λεπτὰ καὶ παρασύρθηκε ὕστερα ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

Τὰ κύματα ἄρχιζαν νὰ φουσκώνουν. Ὁ ἄνεμος δυνάμωνε καὶ πάλι. Ἡ βροχὴ λυσσομανοῦσε. Ἡ ταχύτης τοῦ πλωτοῦ νησιοῦ αὐξήθηκε. Τὸ σχῆμα του ἦταν τέτοιο, ὥστε νὰ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

διασχίζη τὶς δίνες τοῦ νεροῦ καὶ νὰ μένη στὴ μέση τοῦ ρεύματος. Πράγματι, ἦταν πλατὺ μπροστὰ καὶ κατέληγε πρὸς τὰ πίσω σὲ μακρειὰ καὶ μυτερὴ οὐρά.

Τὸ ποτάμι εἶχε φουσκώσει ὑπερβολικά. Τὸ νησάκι πετοῦσε, σὰν βέλος.

—Ταξιδεύουμε μὲ θαλαμηγό! φώναξε τὸ χαμίνι.

—Δὲ σοῦ τόλεγα πὼς θὰ μᾶς σώση ἡ πλημμύρα; ἀπάντησε ὁ σύντροφός του. Ἡ βάρκα μας θὰ μᾶς πάη γρήγορα σὲ χῶρες σχεδὸν πολιτισμένες, ὅπου ὑπάρχουν ἀκόμα μερικοὶ «γκαούχοι», ἀλλὰ καὶ καπνός, ἀστυνομία καὶ κυρίες μὲ μεταξωτὰ καπέλλα. Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ βαπόρια καὶ σιδηρόδρομοι.

—Σιδηρόδρομοι, εἴπατε;..

—Ναί, ποὺ θὰ μᾶς πάνε στὸ Σαντιάγο, παιδί μου.

—Ὦ, μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια πληροφορία, ξεχνάω πὼς εἶμαι μουσκίδι!

Ἡ ταχύτης τοῦ πλωτοῦ νησιοῦ εἶχε γίνει ιλιγγιώδης. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη σὰν χείμαρρος. Τὰ ἁπλὰ αὐλάκια μεταβάλλονταν σὲ ποτάμια, κι' ὁ παραπόταμος ὅπου πλέανε οἱ φίλοι μας ἔμοιαζε μὲ θάλασσα.

—Εὐτυχῶς ποὺ εἶν' ἐλεύθερος ὁ δρόμος! παρατήρησε ὁ Φρικέ. "Αν συναντούσαμε κανένα ἐμπόδιο, θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο... νὰ σοῦ πῶ τὰ φρένα! Μὰ εἴμαστε μονάχοι.

—"Οχι καὶ τόσο μονάχοι, φίλε! Κι' ἄλλοι ταξιδιῶτες πρέπει νὰ τὸ ἰδιο τραίνο... Νά, κοίταξε ἐκεῖνο τὸ δεύτερο νησάκι, παρόμοιο μὲ τὸ δικό μας; Ταξιδεύει πάνω του ἕνας «ρούμα», λιοντάρι τῆς πάμπας. Μπᾶ, μὴ τὸν φοβᾶσαι. Εἶναι πεινασμένος, εἶν' ὅμως πε-

Χωρὶς λόγια.

ρισσότερο τρομαγμένος... "Α, νὰ καὶ μιὰ τίγρις ποὺ σέρνεται ἔξω ἀπ' τοὺς πυκνοὺς θάμνους τῆς ὀχθης! Αὐτὰ τὰ θυρία φοβοῦνται τὸ νερό, σὰν τὶς γάτες...

—"Ωπ, τί ὡραῖο πήδημα!.., "Επεσε ἀκριβῶς πάνω στὴ ράχη τοῦ ρούμα, χωρὶς νὰ τὴν περιμένη. Ἡ σχεδία τους βούλιαξε καὶ βρέθηκαν μαζὶ μέσα στὸ νερό!

Ὁ Φρικὲ διασκέδαζε μ' αὐτὰ τὰ θεάματα. Κι' ἄλλα νησάκια ξεκολλοῦσαν κάθε τόσο ἀπ' τὴν ὀχθη καὶ παρασύρονταν ἀπ' τὸ ρεῦμα, μεταφέροντας ἀγρίμια ποὺ τρέμανε ἀπ' τὴ βροχὴ κι' ἀπ' τὸ φόβο. "Ενας ὁλόκληρος μικρὸς στόλος ἀκολουθοῦσε τὴ σχεδία τῶν δυὸ φίλων μας.

"Ενα ἰδιόρρυθμο στρατόπεδο

Πόσο θὰ κρατοῦσε αὐτὸ τὸ ταξίδι; "Ηταν ἀδύνατο νὰ τὸ καθορίση κανείς...

Εἶχαν περάσει ὧρες ἀτελείωτες ἀγωνίας καὶ πείνας.

Ὁ Μπουαλὼ κι' ὁ Φρικὲ βρέθηκαν σὲ μιὰ ἀπέραντη ὑγρὴ ἔκτασι, ποὺ φαινόταν πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ὀχθη.

—Εἶναι ὁ Οὐρουγουάϋ, εἶπε ὁ πρῶτος. Τὸ ἴδιο κάνει... Γιατὶ νὰ φτάσουμε στὸν Παρανά, ὅπως λογαριάζαμε, τὸ ρεῦμα μᾶς παρασύρει πρὸς τὸ Μπουένος "Αϋρες.

—Εἶναι μακρυὰ ἀπὸ κεῖ τὸ Σαντιάγο; ρώτησε ἀνήσυχα ὁ Φρικέ, ποὺ συλλογιζόταν μόνο τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ τους.

Ὁ σύντροφός του δὲν πρόλαβε ν' ἀπαντήση. Ἡ κατεύθυνσι τοῦ ρεύματος ἄλλαξε ἀπότομα κι' ἐκσφενδόνισε τὴ σχεδία τους πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ ποταμιοῦ, ποὺ εἶχε στὸ μέρος ἐκεῖνο πλάτος μεγαλύτερο ἀπὸ ἕνα χιλιόμετρο.

—Καλὰ πᾶμε! φώναξε ὁ Μπουαλώ. Τώρα θὰ βγοῦμε στὸν Παρανά, ὅπως λογαριάζουμε. Ὑπολογίζω πὼς θὰ βρισκόμαστε κοντὰ στὴν πόλι Μερσεντές, ἀπ' ὅπου ἀρχίζει ὁ σιδηρόδρομος γιὰ τὸ Μπουένος "Αϋρες. Ἀπὸ τὴν πόλι αὐτή, θὰ μᾶς εἶναι εὔκολο νὰ φτάσουμε στὸν Παρανά. Ἀπέχει μόλις 24 χιλιόμετρα. Τί λὲς γι' αὐτὴ τὴν ἰδέα;

—Λέω πὼς ἡ κακοτυχία μας φαίνεται νὰ παίρνη τέλος πιά!

Καὶ ἀληθινά, οἱ δυὸ σύντροφοι ἐγκαταλείψανε σὲ λίγο τὸ νησάκι τους, κι' ἀφοῦ ταξείδεψαν πεζῆ, μὲ τ' ἄλογο καὶ μὲ πλοῖο, φτάσανε ἐπιτέλους στὶς ὄχθες τοῦ Παρανᾶ.

Τὸ ταξίδι τους εἶχε κρατήσει πάνω ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Ἦταν ἐξαντλημένοι καὶ μουσκεμένοι ὡς τὸ κόκκαλο.

Στὴ Μερσεντές, ὁ Μπουαλὼ εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ χωριστῆ ἀπ' τὸ ντουφέκι του, ἀνταλλάσσοντάς το μὲ δυὸ ἄλογα. Ὕστερα ἔδωσε καὶ τὰ ρεβόλβερ του ἀντὶ γιὰ μιὰ ἐλεεινὴ βάρκα.

Μὰ τί σημαίνει; Βρῆκαν ἕνα πλοῖο, ἔτοιμο νὰ ξεκινήση. Κι ὁ Μπουαλὼ εἶχε μέσα στὸ ἀδιάβροχο πορτοφόλι του μιὰ ἐπιταγὴ 15 χιλιάδων φράγκων.

"Ολα πήγαιναν λοιπὸν θαυμάσια..

Τὸ μονότονο ταξίδι τους στὸ ποτάμι κράτησε 48 ὧρες. Τέλος, ἐφτάσαν στὸν Παρανᾶ, ποὺ ἡ κοίτη του εἶναι γεμάτη νησάκια, κατοικούμενα ἀπὸ ἀμέτρητους μικροὺς «καιμάν».

Ἀποβιβάσθηκαν στὸ ἀκρωτήριο Πάσο Σάντο-Τομέ, γιὰ νὰ πᾶνε στὴν πόλι Σάντα-Φέ. Παραξενεύτηκαν ποὺ δὲν ὑπῆρχαν στὸ γύρω δάσος ἀγρίμια καὶ πουλιά. Μὰ κατάλαβαν τὸ λόγο, ὅταν εἶδαν πὼς εἶχαν στρατοπεδεύσει ἐκεῖ μέσα πολλὲς ἑκατοντάδες κύριοι, μαῦροι, μιγάδες καὶ στρατιῶτες λιποτάκτες... Οἱ νεαρότεροι ἀπ, αὐτοὺς γυμνάζονταν στὴ χρῆσι τῆς καραμπίνας.

—Τὶς εἶ; φώναξε ἕνας ἀπ' τοὺς φρουροὺς, ὅταν πλησιάσανε οἱ δυὸ Γαλλοι.

—Ἀμίγκος (φίλοι)! ἀπάντησε ὁ Μπουαλώ.

Ὁ αὐτοσχέδιος στρατιώτης ἀναπήδησε τὴν ἐφολόγχη του.

Κανεὶς ἀλλωστε ἀπ' τὸ στρατόπεδο δὲν ἀνησύχησε ἀπ' τὸ φτάσιμο τῶν δύο ξένων. Τοὺς ὑποδέχτηκαν ὅλοι φιλικά.

Ὁ Μπουαλὼ ἔκαμε ξαφνικὰ μιὰ χειρονομία ἐκπλήξεως.

—Ἐσύ, Φραζολί! εἶπε γαλλικά. Πῶς εἶσαι, παλιέ μου σύντροφε;

Ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο μίλοῦσε, ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο, ποὺ χησιμεύε γιὰ πρόχειρη ἀποθήκη. Ἀκούγοντας τ' ὄνομά του στράφηκε καὶ φώναξε μὲ χαρά:

—Ὁ Μπουαλώ! Ὁ καλός μου φίλος!...

"Ελα, Χριστὲ καὶ Παναγία!...

—Σοῦ φαίνεται παράξενο ποὺ μὲ βλέπεις ἐδῶ; Τὸ καταλαβαίνω... Σοῦ παρουσίαζα τὸ φίλο μου Φρικέ, πατριώτη μας καὶ θαυμάσιο

παιδί... 'Αγαπητέ μου Φρικέ, ὁ κ. Φλαζολί, Βουργουνδὸς ἀπ' τὸ Μομπάρ, πρώην ἀξιωματικὸς τῶν Ζουάβων καὶ ἤδη ἔμπορος τοῦ Σάντα-Φέ.

Οἱ ἄλλοι «στρατιῶτες» ἔπαψαν πιὰ ν' ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς δυὸ ξένους, μιὰ καὶ τοὺς ἤξερε ὁ Φλαζολί.

— Εἴχαμε φασαρίες, τοὺς εἶπε ἐκεῖνος. Κι' εἶναι περιττὸ νὰ βρεθῆτε ἀνακατεμένοι σὲ ζητήματα ποὺ δὲ σᾶς ἀφοροῦν καθόλου. Πᾶμε νὰ φύγουμε!

— Μὰ τί συμβαίνει; ἀπόρησε ὁ Μπουαλώ.

— 'Ο 'Ιρὶόντο ἐξακολουθεῖ νὰ συγκεντρώνη ὀπαδούς. Τοποθέτησαν στὴ θέσι του κάποιον 'Ιτουρέπε... Σοῦ τὸ ξαναλέω, πᾶμε νὰ φύγουμε, πρὶν βρεθοῦμε μεταξὺ δύο πυρῶν...

»'Εδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἡ ἀτομική μου γνώμη εἶναι πὼς θὰ νικηθοῦν αὐτοὶ ἐδῶ οἱ «κολοράντος» (ἔγχρωμοι). 'Η κυβέρνησι πρέπει νάναι εἰδοποιημένη, γιατὶ ἀπὸ χτὲς ὅλοι ὅσοι ἔφτασαν ἀπ' τὸ Μπουένος "Αϋρες κρατήθηκαν στὸ λιμάνι, πάνω στὸ πλοῖο «Σὰν Χουὰν» ποὺ θὰ φύγη γιὰ τὴν 'Ασομψιόν. "Οσοι θέλησαν νὰ ξεφύγουν κι' ἀποβιβάσθηκαν διὰ τῆς βίας, πιάστηκαν καὶ φυλακίστηκαν.

»'Ελᾶτε, πᾶμε στὸ σπίτι!

— "Ας πᾶμε! Εἶμαστε ἄλλωστε πεθαμένοι τῆς πείνας...

Κάποιο δρᾶμα ἑτοιμαζόταν πραγματικά, ἕνα ἀπ' τὰ τόσο συχνὰ δράματα στὶς δημοκρατίες τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς. Θὰ μιλοῦσαν τὰ ὅπλα καὶ θἄτρεχε τὸ αἷμα.

Τὸ Σάντα-Φὲ ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῆς ὁμώνυμης ἐπαρχίας τῆς 'Αργεντινῆς, μιὰ πόλι ὡραία καὶ μεγάλη. 'Η χώρα αὐτὴ εἶχε ἄλλες 12 ἐπαρχίες. Καθεμιὰ τους εἶχε σχετικὴ αὐτονομία, Βουλή, Γερουσία καὶ δικό της κυβερνήτη. Τὸ σύνολο τῶν ἀντιπροσώπων τῶν 13 Βουλῶν ἀποτελοῦσε τὴν 'Εθνικὴ Συνέλευσι τοῦ Μπουένος "Αϋρες, ποὺ διεύθυνε τὶς ἐξωτερικὲς ὑποθέσεις τῆς χώρας.

'Η δικαιοσύνη ἦταν ἀνεξάρτητη σὲ κάθε ἐπαρχία κι' ἡ ἔκδοσι τῶν ἐγκληματιῶν ἀποτελοῦσε κάτι τὸ ἐντελῶς ἄγνωστο. 'Αρκοῦσε λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψη ἕνας ἐγκληματίας τὴν ἐπαρχία του, γιὰ νὰ ζήση ἥσυχα σὲ μιὰν ἄλλη, ἀκόμα κι' ἂν στὸν τόπο του εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο.

Συνήθως οἱ τιμωρίες δὲν ἦταν σοβαρές. 'Η πιὸ συνηθισμένη ἦταν διετὴς ὑπηρεσία στὰ τάγματα ποὺ φρουροῦσαν τὰ σύνορα κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν 'Ινδῶν.

Τὰ σύνορα αὐτὰ ἀποτελοῦντο ἀπὸ μιὰ ἄπλη τάφρα, πλάτους 6 μέτρων καὶ βάθους 2. Οἱ 'Ινδοὶ δὲ μποροῦσαν νὰ τὴν πηδήσουν, γιατὶ τὰ ἄλογά τους, συνηθισμένα σὲ ἐπίπεδες ἐκτάσεις, ἀγνοοῦσαν τὰ μεγάλα πηδήματα.

Κάθε δέκα λεῦγες ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ ὀχυρό, καὶ στὰ κεντρικὰ σημεῖα ἕνα περιχαρακωμένο στρατόπεδο.

'Η τοπικὴ διοίκησι τῆς ἐπαρχίας 'Εσπεράντζα εἶχε ἐφαρμόσει ἕνα θαυμάσιο σύστημα γιὰ νὰ προσελκύη ἀποίκους: Μόλις φτάνουν, τοὺς παραχωροῦσε σπίτι, γεωργικὰ ἐργαλεῖα, δυὸ ἄλογα, δυὸ βιβλία καὶ μιὰ ἔκτασι γιὰ καλλιέργεια.

'Η ἀποικία εἶχε ἕνα πολιτικὸ ἀρχηγό, ποὺ λογοδοτοῦσε στὸν κυβερνήτη τῆς ἐπαρχίας, ἀλλὰ κατὰ βάθος μποροῦσε νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ κατέβαινε. "Ετσι, οἱ ἄποικοι ἔρχονταν συχνὰ σὲ σῆξι μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐπίσημης πολιτείας.

Τώρα συγκέντρωνε αὐτὴ τὴν ἐξουσία ὁ 'Ελβετὸς γιατρὸς Λέμαν, 35 χρονῶν, ἑκατομμυριοῦχος καὶ θαυμάσιος ἄνθρωπος, γενναῖος, δραστήριος καὶ καλόκαρδος. "Ηταν δίκαιος καὶ ἤξερε νὰ ἐπιβάλλεται μὲ τὴ σιδερένια πυγμή του στοὺς ταραξίες.

Τραυματιοφορεῖς!

Τὸ σπίτι ὅπου εἶχε ὁδηγήσει ὁ Φλαζολὶ τὸ Μπουαλὼ καὶ τὸ Φρικὲ βρισκότανε στὸ λιμάνι.

'Η φιλοξενία του ὑπῆρξε ἐγκάρδια καὶ πλούσια.

Εἶχε νυχτώσει τώρα. Κάτι σὰν βουητὸ ἀνέβαινε ἀπ' τὴ μεγάλη πόλι. 'Ακούγονταν βήματα πυγμένα, φιθυρισμοί, κρότοι ὅπλων... 'Ο Μπουαλὼ ἀνυπομονοῦσε.

— Δὲν πᾶμε νὰ δοῦμε τί γίνεται; πρότεινε στὸ φίλο του.

— Ναί, ναί, πᾶμε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιά, εἶπε κι' ὁ Φρικέ.

— "Εχετε ὄρεξι λοιπὸν νὰ σπάσετε τὰ μοῦτρα σας; 'Αφῆστε τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ κανονίσουν μόνοι τους τὰ οἰκογενειακά τους!

— Μὰ δὲν ἔχουμε φόβο ἐμεῖς οἱ ξένοι...

— Οἱ σφαῖρες δὲν κάνουν διάκρισι, ἀγαπητέ μου. Χτυπᾶνε ὅπου τύχη.. "Εχω ἴδη πολλὲς φασαρίες. Κι' ὅμως αὐτὲς ἐδῶ δὲ μ' ἀρέσουνε καθόλου!

— Μά, ἐπὶ τέλους, δὲ θὰ μᾶς φᾶνε βέβαια! Πᾶμε μιὰ στιγμή...

— "Αχ, ξεροκέφαλε!... Πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί συμβαίνει. 'Ο κυβερνήτης 'Ιρὶόντο εἶναι φοκετὰ ἀντιδημοτικός. Κι' ὅμως, τὸ μόνο του ἐλάττωμα εἶναι πὼς παραπίνει μπύρα!... Θέλουν λοιπὸν νὰ τὸν βγάλουνε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια..

"Ενα καλοκτενισμένο κεφάλι

μὲ ὡραῖα στιλπνὰ μαλλιὰ εἶναι τὸ πρῶτο γνώρισμα τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ πρῶτο καθῆκον εἶναι ἡ καταπολέμησις τῆς φρικτῆς πιτυρίδος. Μόνον μὲ τὸ ἀσυναγώνιστο εἰδικὸ ἀντισηπτικὸ καὶ καλλυντικὸ

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

δὲν χάνετε τὸν καιρό σας σὲ περίπλοκες καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα ἐνέργειες. "Ενα λούσιμο μὲ σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐξουδετερωθῆ ἡ ΠΙΤΥΡΙΔΑ καὶ τὰ παράγωγά της: ΦΑΓΟΥΡΑ, ΕΚΖΕΜΑΤΑ καὶ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΙΣ.

Σὲ διάρκεια δευτερολέπτων τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ συντρίβει καὶ διαλύει πλήρως ὅλες τὶς νοσογόνες ἑστίες τοῦ τριχωτοῦ, χωρὶς νὰ ἀλλάζη τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν ἢ νὰ ἐρεθίζη τὸ δέρμα δίνοντας συγχρόνως στιλπνότητα, εὐλυγισία καὶ ὡραιότητα στὰ μαλλιά.

Μοναδικὸν καὶ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς περιποιήσεως τῶν μαλλιῶν σας εἶναι ἡ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

ἡ ὁποία μὲ τὰ εἰδικὰ τονοθρεπτικὰ καὶ καλλυντικὰ της συστατικά, ἀναζωογονεῖ τὴν τριχοφυΐαν, τονώνει τὰ μαλλιά, ἀποκρύπτει τὶς λευκὲς τρίχες χωρὶς νὰ τὶς βάφη καὶ τοὺς προσφέρει ἕνα αἰθέριο ἄρωμα.

Τὸ σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ καὶ ἡ μπριγιαντίνη ΠΙΓΚΟΝ πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα τῆς 'Ελλάδος.

Ζητεῖτε ἐπιμόνως ΠΙΓΚΟΝ σὲ πράσινο κουτάκι.

Γεν. 'Αντιπρ. Μ. Η. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ
Κλεισθένους 15, 'Αθῆναι
Τηλ. 522-416

"Εχετε ἀσφαλίσει τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν Ὀλονύκτιον Βιομηχανικὸν

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ„

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48
(Πλησίον Ὁμονοίας)
ΤΗΛ 526·603

Δι' ἀπορους κ.λ.π.
Διδαντρα ἠλαττωμένα

Ἐπὶ πλέον διδάσκεται
Η ΓΑΛΛΙΚΗ δια φεγγαρινα
Δεκεμεδα και
ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Τελεία, σύντομος καὶ ὑπεύθυνος ἐκμάθησις τῆς ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΜΟΝΟΝ

στὴν ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ ΚΡΑΤΟΥΣ, στὴν Εὐρωπαϊκὴ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

«ΑΦΡΟΔΙΤΗ»

ΕΛΕΝΗΣ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ

ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 10 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 615-652 καὶ 610-395

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Κρυμμένη παροιμία

1) ΤΟΝΝΟΣ. 2) ΜΕΘΥΣΙ. 3) ΔΥΣΜΑΙ. 4) ΕΝΟΧΟΣ. 5) ΠΟΙΜΗΝ. 6) ΤΑΚΤΟΝ. 7) ΑΣΠΡΟΣ. 8) ΔΙΩΧΝΩ. 9) ΠΡΗΣΚΩ. 10) ΚΑΙΠΕΡ. 11) ΚΛΕΦΤΑ. 12) ΚΕΙΜΑΙ. 13) ΟΝΑΤΑΣ. 14) ΣΤΟΧΟΣ. 15) ΠΑΝΤΟΥ.

'Η παροιμία εἶναι: ΤΟΝ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟ ΜΗΝ ΤΟΝ ΣΠΡΩΧΝΗΣ ΚΑΙ ΠΕΦΤΕΙ ΜΟΝΑΧΟΣ ΤΟΥ.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

1 — ΙΑ, 2 — Ζ, 3 — Γ, 4 — Β, 5 — Η, 6 — Ε, 7 — Ι, 8 — ΣΤ. 9 — Α, 10 — ΙΒ, 11 — Δ, 12 — Θ.

Μικρὰ προβλήματα

2) "Αν δώση 10 δραχμὲς στὸν πιὸ μικρὸ θὰ πάρουν οἱ ἄλλοι 20, 30, 40, 50 καὶ 60. Σύνολον 210. Μένουν 390 δρχ. τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ μοιράση σὲ ἕξη ἴσα μέρη, δηλαδὴ 65 δρχ. στὸν καθένα. Θὰ πάρουν λοιπὸν 75 ὁ πιὸ μικρὸς καὶ οἱ ἄλλοι 85, 95, 105, 115 καὶ 125.

3) $8 \times 6 : 4 = 12$
$5 + 7 - 3 = 9$

20 μικροδιαφορὲς

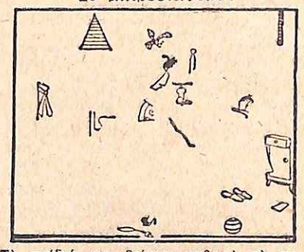

Τὸ σχέδιό μας δείχνει καθαρὰ τὰ σημεῖα στὰ ὁποῖα βρίσκονται οἱ 20 μικροδιαφορές.

'Η λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 737 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΚΟΜΨΟΣ — ΗΣΙΟΔΟΣ. 2) ΜΠΟΡΙΣ — ΦΑΡΑΩ — ΟΣΤΑ. 3) ΠΩΛΟΣ — ΣΑΞΩΝ — ΚΡΙΟΣ. 4) ΑΛΑΣ — ΠΑΓΙΑ — ΤΟΚΑ. 5) ΡΕΞ — ΠΕΝΙΑ — ΡΙΠΑΙ. 6) ΟΙ — ΚΟΝΤΑ — ΡΗΝΟΣ — ΤΙ. 7) ΚΑΤΑΡΤΙ — ΘΕΤΟΣ — ΛΟΚ. 8) ΙΑΤΑ — ΑΡΓΩ — ΠΕΤΟ. 9) ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΕΙΟΝ. 10) ΑΠΙΑ — ΚΡΥΑ — ΠΥΡΑ. 11) ΤΕΑ — ΟΝΤΑΣ — ΠΑΛΑΙΑΙ. 12) ΑΡ — ΑΛΕΑΣ — ΧΩΛΟΣ — ΚΕ. 13) ΚΥΒΟΙ — ΑΡΓΟΝ — ΑΑΡ. 14) ΟΛΟΝ — ΚΡΕΩΝ — ΑΡΜΕ. 15) ΚΕΡΑΣ — ΛΕΝΙΝ — ΕΥΧΑΙ. 16) ΑΡΑΙ — ΧΑΝΙΑ — ΣΤΡΑΤΑ. 17) ΕΞΑΙΣΙΑ — ΙΣΤΙΑΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΠΑΡΟΚ — ΣΑΤΑΝΙΚΑ. 2) ΑΠΩΛΕΙΑ — ΥΠΕΡ — ΕΡΕ. 3) ΚΟΛΑΣ — ΤΙΜΙΑ — ΚΟΡΑΣ. 4) ΟΡΟΣ — ΚΛΑΒΑ — ΑΥΛΑΙΑ. 5) ΜΙΣ — ΠΟΡΤΟ — ΟΛΒΟΣ. 6) ΨΣ — ΠΕΝΤΑΛ — ΝΕΟΝ — ΧΣ. 7) ΣΑΝΤΙ — ΑΚΤΑΙ ΛΑΪ. 8) ΣΦΑΓΙΑ — ΑΙΡΑΣ — ΚΕΝΑ. 9) ΑΞΙΑ — ΦΡΟΥΣ — ΑΡΝΙ. 10) ΗΡΩΔ — ΡΕΓΓΑ — ΧΡΕΙΑΙ. 11) ΣΑΝ — ΡΗΤΩΡ — ΠΩΓΩΝ. 12) ΙΩ — ΤΙΝΟ — ΑΠΑΛΟΝ — ΣΤ. 13) ΚΟΠΟΣ — ΦΥΛΟΝ — ΕΤΙ. 14) ΔΟΡΚΑΣ — ΠΕΡΑΣ — ΑΥΡΑ. 15) ΟΣΙΑΙ — ΛΕΙΑΙ — ΑΡΧΑΙ. 16) ΣΤΟ — ΤΟΤΟ — ΑΚΑΜΑΤΑ. 17) ΑΣΤΡΙΚΟΝ — ΙΕΡΕΙΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	240.—
Ἑξάμηνος	»	120.—
Τρίμηνος	»	60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	5 —
»	Δολλάρια	14 —
»	Φρ. Γαλ.	8.500
»	Φρ. Βελγ.	700

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος) ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ». Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092)1938 Ἰδιοκτησία: Ε.Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία. Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΕΣ

'Η "Ηβη Χριστοδούλου, Τριφυλλίου 7, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτες καὶ μαθήτριες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

'Η Μαρινέλλα Χριστοφορίδου (17 χρόνων) καὶ ἡ Λιάνα Μιχαηλίδου (16), Ταχ. Κιθ. 324, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἡ πρώτη μὲ νέους ἡλικίας 18—23 χρόνων καὶ ἡ δεύτερη 18—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τρεῖς φίλες, ἡ 'Ανδρούλλα Θεοφάνους (15 χρόνων) καὶ ἡ Κωνσταντία Μηνᾶ (14), Ἀγίας Φυλάξεως, Κάψαλος, Λεμεσός, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ἡ Ἄννη Ρούσσου (16 χρόνων), Κάνιγγος 3, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος.

'Η «Φλογερὴ τσιγγάνα» (20 χρόνων) ἀπὸ τὴ Λάρνακα, ἀπὸ καλὴ καὶ ἠθικὴ οἰκογένεια, μὲ ὡραῖο σῶμα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς γνωριμίας. 'Η «Πριγκήπισσα τῆς Χαράης» (19 χρόνων) ἀπὸ τὴ Λεμεσό, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας. 'Η «Φωτεινὴ νύχτα» ἀπὸ τὴ Λευκωσία, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν 'Αμερική, ἀναξαρτήτως ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. "Οσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Τρεῖς φίλοι, ὁ 'Αθανασάκης Κώστας, ὁ Λουκᾶς Καλλῆ καὶ ὁ Κώστας Αὐτωνίου (18 χρόνων καὶ οἱ τρεῖς), Ὁρμήδεια, Λάρνακα, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς τρεῖς φίλες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Κλειώ», «Νίκη» καὶ «Πόπη», μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Ο Κώστας Ν. Χριστοδούλου, Γενναδίου 18Α, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἡλέκτρα» ἀπὸ τὴν Πάτρα.

'Ο Μάξιμος Μεράνος, Συρακουσῶν 16, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Λουλούδι τοῦ Νικήνου».

'Ο Γεώργιος Παναγίδης (17 χρόνων), Ζήνωνος Κιτιέως Νο 9, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ 'Ανδρέας Καραολῆς (19 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι.

'Ο Σταῦρος Χαραλάμπους (18 χρόνων), Τομπάζη 9, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—22 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Γιώτης Παπανδρέου, ὁ Κώστας Ἰωάννου καὶ ὁ Κ. Νικολάου, Τραχώνιον, Κυθρέα, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ποὺ φοιτοῦν σὲ Ἀνώτερες Σχολές, ἡλικίας 17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων γιὰ σχολικὰ θέματα.

'Ο 'Ανδρέας Κωνσταντινίδης, Φαλήρου 24, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες καὶ εὐκατάστατες νέες ἀπὸ τὴ Ρόδο καὶ τὴν 'Αθήνα, ἡλικίας 16—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι θἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο Παπάγος Αλεξάνδρου (19 χρόνων), Ριζοκάρπασον, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Τρεῖς καλοὶ φίλοι, ὁ Χριστόδουλος Κ. Πατσαλίδης, ὁ Γ. Παπαδόπουλος καὶ ὁ Κ. Μιχαηλίδης, Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, κατὰ προτίμησι μαθήτριες, ἡλικίας 13—15 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Πέπης Παναγίδης, Ἐρμοῦ Νο 10, Κτήμα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μελαχρινὸ κουκλάκι» τοῦ 1052 τεύχους.

'Ο 'Ανδρέας Ζανέττου καὶ ὁ Πασχάλης Κωνσταντίνου, 'Ακίνητα Τραπέζης Κύπρου Νο 23, 'Αμμόχωστος, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων.

'Ο 'Εδμόνδος Ἰωάννου καὶ Χαράλαμπος Χριστοφόρου, 'Αστρομερίτης, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴ «Φλογερὴ Ἀφροδίτη» καὶ τὸ «Ἐξωτικὸ λουλούδι». 'Ο Κωστάκης Χρυσοστόμου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ἐντελβάϊς», ποὺ 1053 τεύχους.

'Ο Γεώργιος Κυριαζῆς (20 χρόνων), Co The Chartered Bank, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, καὶ ὁ Πλατῶν Χριστοδουλίδης (20 χρόνων), Κιτέρρους 6Α, Βαρώσια, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Κυπρίους.

'Ο Χαράλαμπος Σ. Ἰωαννίδης, Σόλωνος 16, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Εἶμαι ἕνα διαβολάκι καὶ μισό».

'Ο Παυλάκης Στυλ. Κουλουρᾶ, Ἅγιος Σέργιος, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Περιμένα ἑσένα».

'Ο 'Αθανάσιος Πολυκάρπου, Διογένη Νο 9, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς γνωριμίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο 'Ανδρέας Κ. Λαζάρου, Χωρίον Σκυλλούρα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πονεμένη μικροὐλα».

Δυὸ φίλοι, ὁ Κόκος Ἀνδρέου (21 χρόνων) καὶ ἡ Δημητράκης Γεωργιάδης (20), Πινδάρου 14, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Παναγ. Νικολάου, Ἕκτορος Νο 4, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, Αἴγυπτο καὶ Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας.

'Ο Δημητράκης Γεωργίου (19 χρόνων), Πινδάρου 14, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ξεχασμένη» ἀπὸ τὴν Πάτρα.

'Ο Θεοδόσιος Δ. Νικολαΐδης, Κομνηνοῦ 11, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ ἀγνῆς φιλίας.

'Ο Σοφοκλῆς Κωνσταντινίδης, Anglo - American Provision Stores. Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τίτικα» τοῦ 1038 τεύχους.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'O Dimitrios Mourkatos καὶ ὁ Fotios Kondilas, S)S Atlantic Countess, S. Livanos Shipbroker Trent House, 55—57 St. Mary Axe, London E.C. 3, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴν «Πεισματάρα» καὶ τὴν «Ἀντιπάκτη».

'O Emm. Agelatos (20 χρόνων) καὶ ὁ Ant. Mpoujeos (22), M)V King Minos Co Nomikos London Ltd, 105)9 Bishops Gate London E.C. 2, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Καλλίπολι.

'O Dionysios Magoulas, M)T Chloe, Co Lykiardopoulos Co, 24 St. Mary Axe 24, London E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 1048 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐλιμμένη μικρούλα».

'O δόκιμος πλοίαρχος N. Roussos, S)S Santa Anna, Mar.-Trad. Corp. 80 Broad St. New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Louis Couyias καὶ ὁ S. Marates (22 χρόνων), M)V S G. Embiricos Ltd, Dunster House, 17)19 Mark Lane, London E.C. 3, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες, ἡλικίας μέχρι 21 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'O N. Dendrinos (26 χρόνων) καὶ ὁ G. Alexandris (29), M)V Marpessa, Co Phocean Ship. Agency Millocrat House 53)7 Eastcheap, London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ Ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'O Nicolaos Psaraftis, S)T Hydrussa Western Shipping Corp. Broadway 29, New York 6, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνυπόταχτη Ὑπαρξη» ἀπὸ τὸ Π. Φάληρο.

'O Georgios Vlassopoulos, S)T Olympic Laurel Co Olympic Maritime S.A., 17 Av. De Monte Carlo, Monaco, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐπακολουθήση.

'O Stavros Kokorakis, S)T World Concord Co Niarchos Ltd, 41)43 Park St., London W.1, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Σκλάβα τοῦ πόνου», τοῦ 1048 τεύχους.

'O Emilios Paris, S)T Largo, Esso Petroleum Co Fawley Southampton, England, ἐπιθυμε

sopoules Ltd, Bevis Marks House, Bevis Marks, London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ὁ πρῶτος μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ ὁ δεύτερος μὲ νέες ἀπὸ τὴν Εὔβοια.

'Ο Anastasios Panayiotatos, S)S Arta, Co Jons Livanos and Sons Ltd, Liverpool House Eldon Street, London E.C. 2, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ τσαχτίνα».

'Ο Panayiotis Charalabopoulos, Word Banner, Niarchos London Ltd, 41)43 Park Street, W.I., England, ἐπιθυμεῖ ν ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ Σπανιόλα».

'Ο Vasilios Kariotis, S)S Santa Anna Co Mer Trade Corp., 80 Broad St. New York, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὰ νησιά.

'Ο Lakis Georgiadis, S)T World Liberty, Niarchos (London), 41)43 Park Street, London W.I., England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16—19 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλοι, ὁ Sotirios Chrisoxoos καὶ ὁ E. Tsanos, S)S President Pretorius Southern Steam. London Ltd 3, London E.C 2, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 18—25 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἴγινα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο Charalambos Georgiadis, S)S Delphi Admanthos Ship. Co, 17 State St. New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀγνὴ ζωή».

'Ο George Veis, M)V Chios S. Livanos Shipping Agency 50 Sehidam Scdijk Rotterdam, Holland, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Μαῦρο νάρκισσο».

'Ο Nicolaos Diamantopoulos, ὁ Ε. Vlountas καὶ ὁ N. Kyriakides (ὅλοι 26 χρόνων), S)T Athina Livanos, Martime Brokers Inc. 52 Broadway New York, U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 16—21 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Ο Nicolaos Argiros, Caribbean Trader, Co Northen Shipping Agency 39 Broadway N.Y. 6, New York, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κόρη τῶν κυμάτων» ἀπὸ τὴ Σκιάθο.

'Ο Tom May, S)S Andros Stream, Orion Shipping Co 80 Broad St., N.Y. 4, New York, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ φοιτήτριες τῆς Ἐθνικῆς Ἀκαδημίας Σωματικῆς Ἀγωγῆς ἢ ἄλλων Ἀνωτάτων Σχολῶν, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Stamatios Zarboutis, S)T Avrunome, Co P. Markesinis, Co, 21 West Street 6 N.Y., New York, U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο Nick Marinos, S)S Cape Palas, Rays and Co. Zeebrucc Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμοῦν ὁ Nick Thomakos καὶ ὁ T. Kourtesis, S)S Plover, Ru Ys and Co Zeebrugge, Belgique.

'Ο John Belesis, M)V Starlight, Co S.G. Embiricos Ltd, Dunster House, 17)19 Mark Lane London E.C. 3, England, μηχανικὸς τοῦ Ε.Ν., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νησιώτικη πέρδικα» ἀπὸ τὴ Σέριφο.

'Ο Kostas Athanasiou (28 χρόνων), ὁ Stelios Papas (27) καὶ ὁ Lakis Apostolou (22), M)S Polyxene G., Co Shasta Overseas Aginc, 80 Broad Str. 4, N.Y., New York, U.S.A., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Michel Sagas, S)S Andros Stream, 80 Broad St. Orion Shipping Co, New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Ioannis Perakos, S)T Brigitte, Co Hul, Blyth Port Said, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—25 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ φίλοι, ὁ Georgios A. Thanasiou καὶ ὁ Antonios Beiracteris (28 χρόνων), S)T Castella, N. J. Goulandris 27 Londenhall St, London E.C 3, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴν «Πεταλούδα τῆς Ἰκαρίας» καὶ τὸ «Κοριτσι τῆς Ἄνδρου»

'Ο Antonios Toulatos (28 χρόνων), S)T Atlantic Viscountess, Panama Transport. Co, 60 W. 49 Street, New York N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 18—25 χρόνων, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

'Ο Antonios Menezis, S)S Cormorant Goulandris Bros 61 Mary Axe, London E.C 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Λυγερὴ Κρητικοπούλα» τοῦ 1049 τεύχους. Ὁ ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἐλπίδα» ἀπὸ τὴν Ἀμόχωστο.

'Ο A. Simitzis καὶ ὁ N. Paraschos, M)V Mimina Phocean Ship. Agency, Millocrat House, Eastch. 53, London, E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 18—20 χρόνων, ποὺ ἀγαποῦν τὴ θάλασσα.

'Ο Agamemnon Ismaras (28 χρόνων), S)T Ionian Challenger, Universal Sea Carrier's, 52 Broadway New York N.Y. (4), U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ» τοῦ 1050 τεύχους. 'Ο Ioannis Avgoustatos (22 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νιὲτα».

'Ο M. Alimonos καὶ ὁ Christos Toscas, M)V Mimina Phocean Ship. Agency, Millocrat House, Eastsheap 53, London E.G. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Ρόδο καὶ τὴν Κρήτη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Η Keti Christoforiuou, Kurtulus Direkci Basi Sok. No 69, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η Eli Triantafilidou (20 χρόνων), Kule Dili Sak. Kapu No 22)4, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ στιθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η «Ἀνεμώνη» (22 χρόνων), ἀπὸ τὸ Σουδάν, μορφωμένη, εὐπαρουσίαστη, μὲ ἀτομικὴ περιουσία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. 'Η «Πολιτισσα» ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 32—40 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ τουρκικὴ γλῶσσα. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Δυὸ ἐξαδέλφες, ἡ Elli Th. (19 χρόνων) καὶ ἡ Ira I. (17), Cihangir Tufekci Salik Sok. 7)3, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 22—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Η N. Kiriakou (19 χρόνων), Rue Hamam El Warcha Ruei Le Ai Taif No 23, Alexandrie, Egypte, μορφωμένη καὶ ὁμορφη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 23—30 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Η Lina Iliopoulou, Aga Hamam Cad. Pirlauta Apt. No 30) 35 Istanbu, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀθλητές.

'Η Aleka Vafiadou (20 χρόνων), Bebek Hamam Sok. No 18, Bogarici, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ φίλες, ἡ Rena Apostolou (18 χρόνων) καὶ ἡ Stella Papadaki (15) Poste Restante, Suez, Egupte, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Η «Νατάσσα» (15 χρόνων) καὶ ἡ «Λιλουβάνα» (18) ἀπὸ τὸ Σουέζ, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ ναυτικούς. Τὸ «Λουλούδι τοῦ Ταγγέτου» ἀπὸ τὸ Τορόντο, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Αἴγυπτο. 'Η «Μαργαρίτα Τ.» (19 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

'Η Francoise Flemis (14 χρόνων), Sishane, Buyuk Hendek Cad. No 42)V, Istenbul, Turkiye θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴ γαλλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Η Liza Charokopou (17 χρόνων) καὶ ἡ Anna Liascou (18), Kurtulus Siemkoy Esref Efend Sokak No 259, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Η Mary Logotheti (22 χρόνων), Suite 12 112A 8 Av. East Calgary Alta Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τέσσερες φίλες, ἡ Mirella Asimaki (16 χρόνων), ἡ Milka Amaxopoulou (18), ἡ Markella Mareli (17) καὶ ἡ Eiza Papaioannou (15), Sakiz Agaci Revnak Sok No 32 Bekirkoy Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ τουρκικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Η «Λευκὴ ἄρκτος τοῦ Καναδᾶ» (23 χρόνων), εὐπαρουσίαστη καὶ μὲ ἠθικὲς ἀρχές, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 26—32 χρόνων, εἰδικιμένους σὲ ἀποιοδήποτε ἐπάγγελμα, κατὰ προτίμησι κουρεῖς ἢ κομμωτές. 'Η «17χρονη μελαχροινούλα», ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

'Η Aliki Ioannidou, Kuzguncuk Tomvuk Sok. No 13, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

'Η Violetta N. Cafouridou, 192 Brecknock Rd., London N. 19, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα, ἡλικίας 15—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Η Christina Demtsika, 3 A. Rosebery St. East Hawthorn Vic. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Η Lilian Vlami (22 χρόνων) καὶ ἡ Pepi Apidaki (24), 63 Eaton Place, London S. W. 1, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—35 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Η Μαρίνα» (18 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀφρική, μὲ ἀτομικὴ περιουσία, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἕνα νέο μορφωμένο, ἡλικίας 23—28 χρόνων, ποὺ θέλει νὰ μεταναστεύσῃ στὴν Ἀφρική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. 'Η «Ἀλέκα» (21 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ποὺ γνωρίζει τὴ γαλλικὴ καὶ τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ σοβαροὺς νέους, ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο.

'Η «Μελίνα» (23 χρόνων) ἀπὸ τὸ Λονδίνο, φοιτήτρια Νομικῆς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

'Η Aliveti Anagonstell, Ana Cesme Sok. 23 Taksim Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἡλικίας 22—27 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η Meri Bigilligian (16 χρόνων), Kurtulus Direkci Basi Sok. No 69, Istanbul Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 22—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο Vasil Ikonomou, Beyoglu Aynali Cesme Cad. No 39, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ-ποστάλ.

'Ο Nicolaos Costantagis, Rue Mascaux No 565, Marcinelle, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Nicolas Ioannides (23 χρόνων), Co Bin Ladin, Roma Corporation P.O. Box 176 Djeddah King Doom Saudi Arabia, θέλει ν ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

'Ο Angelos Alexandrou, Alexandrou Nicolaos For Angelos, 163, Ba win New Brunswick, N. J., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Αἴντα».

'Ο C. Alamanos, G.P.O. Crewtown, Sydney N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

'Ο Anastasios (17 χρόνων) καὶ ὁ Andreas Kafetzis (18), 11 Lloyd St. Ismail Heutz. B) Ham 10, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ποὺ ἔχουν σκοπὸ νὰ μεταναστεύσουν στὴν Ἀγγλία.

'Ο John Stathos, 2610 N. Clark St., Chicago 14 Illinois, U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀμαζόνα τοῦ Βορρᾶ».

'Ο Triantafillos Katsikaris, Beueb A) Rhein Wilhelm St. 25, Deutschland, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνίδες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Μακεδονία, ἡλικίας 17—19 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Dimitrios Papas, 25 Napier St. Fitzroy Melbourne, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 17—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Gilbert Sherman (20 χρόνων), 839 Tatnall St. Willmington, De', U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ συνοδεύσουν τὸ πρῶτο γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Nino Tinuzzo, Via Don Blasco No 65, Messina, Italia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Khanoulos, B.P. 440 Post-Said Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τρικυμία», τοῦ 1051 τεύχους.

'Ο Panos Ladas, O.R.U. M. (Universita, Corso Canalgrande 45, Modena, Italia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιὰ καὶ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Bob D. Naggiar (17 χρόνων), 23 Metwali St., Alexandria Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὶς Κάμπες, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σκανδαλιάρα». 'Ο ἴδιος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

'Ο George M. Poularas, C)o Byron Andreadis Saffa Zagloul St. No 47, Port Said, U.A.R., Egypte, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Πικάντικη ὁμορφιὰ» ἀπὸ τὴ Σητεία Κρήτης.

'Ο George Mermingas (21 χρόνων), Garfield Rest. 4110 Park Ave. Ashtabula Ohio, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λευκὴ ἀπατασία» τοῦ 1048 τεύχους.

'Ο Antonios Markezinis, Rue du Coron 21, Quaregnon Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας ἀπὸ τὴν Κρήτη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κατερίνα».

'Ο Ioannis Constantelias καὶ ὁ Sotirios Alexopoulos, Goethe Institut Ebersberg.) Obb Deutschland, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Νιάτα-Ὁμορφιά

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι τὰ **καλλυντικὰ "Φυλλὶς"** ἐνεργῶντας στὴν ἴδια τὴ ζωὴ τοῦ κυττάρου, στὸ ὁποῖο χαρίζουν ζωτικότητα, ἐξαλείφουν σὲ σύντομα σχετικῶς χρονικὰ διαστήματα ἀτέλειες τῆς ἐπιδερμίδος, ποὺ, ὅσο ἀσήμαντες καὶ ἂν φαίνονται, εἶναι πολλὲς φορὲς δύσκολο νὰ ἐξαλειφθοῦν ἀληθινά.

Ἡ Ὁμορφιὰ ἀπαιτεῖ ἀπαραιτήτως δέρμα δροσερό, ἐλαστικό, ὑγιές.

Μὲ τὰ **καλλυντικὰ "Φυλλὶς"** δὲν ὑπάρχουν πιὰ οὔτε δέρματα ξηρὰ οὔτε δέρματα λιπαρά, διότι ἡ φυσιολογικὴ ἰσορροπία καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ ἀποκαθίσταται πλήρως.

Φυλλὶς
Creme-Neige-Mousse-Perle

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Αὐτόματος καθαρισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος καὶ ἀπαλαγὴ τελείᾳ ἀπὸ φακίδες-λεκέδες-μπιμπίκια-ρυτίδες ἐντὸς 20 λεπτῶν τῆς ὥρας. μὲ νέαν ΒΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ τῶν καλυτέρων ξένων ἐπιστημόνων τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζει μόνον τὸ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

"HOLLYWOOD"

Πλατεῖα Καπνικαρέας 8 - ΑΘΗΝΑΙ
Δεχόμεθα καθ' ἑκάστην 10-2 καὶ 4-8
Συμβουλαὶ δωρεάν.

3 ΝΕΟ 1 ΡΥΖΙ

Αὐτὴ εἶναι ἡ σωστὴ ἀναλογία

Uncle Ben's CONVERTED LONG GRAIN RICE

ΡΥΖΙ

ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ

ΔΙΠΛΑΣΙΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ

Θέλει πολὺ βράσιμο

Τότε γίνεται νόστιμο, τότε βλέπετε τὴ διαφορὰ σὲ **γεύση καὶ ἀπόδοση**

Τὸ ρύζι **ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ** φτουράει πολύ, σᾶς δίδει περισσότερα πιάτα ἀπὸ κάθε ἄλλο,

ἄρα εἶναι φθηνότερο!

ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΝΗΣΙΟ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ

Ζητᾶτε το σὲ πακέττα ἢ χύμα μὲ πεταλάκια

"ΟΛΥΜΠΙΑ" ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 1 • ΤΗΛ. 34.720 • 25.708
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23 - ΤΗΛ. 532.774
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32 - ΤΗΛ. 527.896

Γιὰ τὴν προῖκα σας: ΕΠΙΠΛΑ

ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Βουλιαγμένης 235.

'Ο M. Ylaloutzis, Whyalla West Port Office Whyalla S. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική καὶ Ἰταλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο John Voulgaris (23 χρόνων), 2439 N. High St. Columbus 2, Ohio, U.S.A., οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κυρίως νοικοκυρές, ἡλικίας 18—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Θὰ ἀπαντήσῃ μόνο σ' ἐκείνες ποὺ θὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Tom Andrianopoulos, E.W.S. Dept. South Para, Via Williamstown, S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ δ,τι ἄλλο ἠθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο Anastasios Petridis καὶ ὁ Stelios Mesologitis (27 χρόνων καὶ οἱ δυό), 106 Petersham Rd Marrickville, Sydney, Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Christoforos Fergis, 62 Leonard Ave. Kingsford N. S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—21 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Σπάρτη, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Θὰ ἀπαντήσῃ μόνο σὲ ὅσες στείλουν μὲ τὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Nicolas Valentino, P) O Canarozzo Via Porta Imperiale 76, Messina, Italia, φοιτητὴς Ἰατρικῆς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Λάρισα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ Ἰταλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο L. Meroussis καὶ ὁ Nasos Andrianos, 1445 Clark St. Montreal P.Q. Canada, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ δ,τι ἄλλο ἠθελε προκύψει.

'Ο Raoul Remacle, A Corenne Lez. Rosee Pr. Namur Belgique, Βέλγος τεχνίτης, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα ἢ χήρα, ἡλικίας 34 - 45 χρόνων, καλὴ νοικοκυρὰ καὶ τίμια, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν μὲ τὸ πρῶτο γράμμα νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Costa Sergio (27 χρόνων), Ἰταλός, S.P. 88152 A.F.N., Paris, France, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, στὴ γαλλική, Ἰταλικὴ καὶ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Vasilios Metaxas, 2051 Seanne Mance St. Ap. 9, Montreal, Q.P., Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Mohamad Abd-El-Latif, ὁ Christos Cextras καὶ ὁ Costas Christofis, Rue Pelouse No 14, Ibrahimieh, Ramlek, Alexandrie, Egypte, U.A.R., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἡλικίας ἄνω τῶν 18 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Milton Georgiadis, 3711 E' 105 St. Cleveland 5, Ohio, U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νόρα», τοῦ 1050 τεύχους.

'Ο Werner Kaps, Triester St. 74β, Graz, Osterreich, ποὺ πιθανὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ καλοκαίρι τὴν Ἑλλάδα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιὰ στὴ γερμανικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Ο Charalambos Tsaloupoulos, Hamalbasi Kornisci Sok. 18)2 Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Θεὰ τοῦ Ὀλύμπου», τοῦ 1046 τεύχους.

'Ο Nick Condobron (21 χρόνων), Astoria Cafe, Barcaldine, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ τὸν Καναδά, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ δ,τι ἄλλο ἠθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο George Santos, Sydney House St. Marys N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Δυὸ περιστεράκια».

'Ο George Diamantopoulos, Rue de Bray No 127 Maurage Hainaut, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας καὶ καλὲς νοικοκυρές, ἡλικίας 22—26 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Dimitrios Georgiou, L'Uile B.P. 3265, Congo Belge, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Σάμο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ὡραία τοῦ Λεβάντε».

'Ο Evangelos Karanikolas, 381 South Main St. Laconia, N.H., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κυνηγημένη ἀπ' ὅλους».

'Ο N. Georgiades, 59 Rue Canope, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Ο John Delios, Boite Postale 1511, Le Caire, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Χαρούλα» καὶ τὸ «Ρόδο της Σεβίλλης».

'Ο Const. Kokkinakis, 37—76 Street Woodside 77, L.I., N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Δὲν ξέρω ἂν σ' ἀγαπῶ».

'Ο Ing. Zean Papasarandis, B.P. 1080 Alep. R.A.U., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ σοβαρὲς καὶ εὐπαρουσίαστες Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—24 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο, ἢ δεύτερη μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας μέχρι 35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας καὶ ἴσως τὸ γάμο, καὶ ἡ τρίτη μὲ μορφωμένους νέους ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Τέσσερες φίλες ἀπὸ τὴν Καβάλα, ἡ «Ἀδικημένη στὸν ἔρωτα» (22, χρόνων), ἡ «Ἑτοιμη γιὰ κάθε θυσία» (19), ἡ «Ζητῶ τὴν εὐτυχία» (20) καὶ τὰ «Δακρυσμένα μάτια» (21), ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, Καναδᾶ καὶ Αὐστραλία, ἡλικίας 25—35 χρόνων, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ «Κόρη τῶν κυμάτων» (19 χρόνων), ἀπὸ τὴν Κάρυστο, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, κατὰ προτίμησι μὲ πλοιάρχους, μηχανικοὺς καὶ ἀσυρματιστές.

'Η «Θὰ σὲ λατρεύω» (19 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 23—30 χρόνων. Ἡ «Τιτίκα» (22 χρόνων) ἀπὸ τὶς Σπέτσες, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 35—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς γνωριμίας καὶ τὸ γάμο. Ἡ «Σκανδαλιάρα τοῦ Γυμνασίου» (22 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀγία Μαρίνα Αἰγίνης, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

'Η «Γαλανομάτα» (16 χρόνων), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική ἢ γερμανικὴ γλῶσσα. Ἡ «Πονεμένη βασιλίτσα» ἀπὸ τὴν Κρήτη, εὐπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα σοβαρὸ κύριο, ἡλικίας ἄνω τῶν 28 χρόνων, κατὰ προτίμησι μὲ συνάδελφο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ δ,τι ἄλλο ἠθελε ἐπακολουθήσει.

Δυὸ φίλες, ἡ «Ζιζέτα» καὶ ἡ «Μιμίκα» (22 χρόνων) ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένους νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ἡ «Τζέν Λέϊν» (16 χρόνων) ἀπὸ τὴν Κυπαρισσία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ἡ φίλη της, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Δελίλη στὸν ἔρωτα».

Τὸ «Διαβολάκι» καὶ ἡ «Πειρατίνα μὲ τὴ χρυσὴ καρδιά», ἀπὸ τὸ Αἴγιο, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν, μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Ἡ «Βιολέττα Π. Κ.» (18 χρόνων) καὶ ἡ «Γοργόνα Τ. Γ.» (17), ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδᾶ.

Ἡ «Σκάρλετ» (19 χρόνων) ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο Κρήτης, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ «Μικρὸ διαβολάκι» (17 χρόνων) ἀπὸ τὰ Πατήσια, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Δυὸ φίλες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Κόκκινο τριαντάφυλλο» (17 χρόνων) καὶ «Ἀνθισμένη ἀρδένια» (19), ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Γιὰ τὶς κάτωθι ἀναγνώστριές μας ὑπάρχουν στὰ γραφεῖα μας γράμματα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ περάσουν νὰ τὰ πάρουν καθημερινὰς 12—2 μ.μ. Οἱ ἀναγνώστριές μας, ποὺ εἶναι στὴν ἐπαρχία ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους μαζὶ μὲ δυόμισι δρχ. γραμματόσημο γιὰ τὴν ἀποστολή:

Ἡ «Ὡραία Ἑλένη» ἀπὸ τὸ Μυστρᾶ ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Τσεχοσλοβακία. Γράμμα ἔχει ἐπίσης ἡ «Ἐλαφίνα μὲ τὰ β-λουδένια μάτια». Ἡ «Πυρογόβεσπoινα» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία. Γράμμα ὑπάρχει ἐπίσης γιὰ τὴ «Φλογερὴ Ἀφροδίτη».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο Γεώργιος Σπύρου (20 χρόνων), Μεγαλουπόλεως 25, Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Παυλίνα».

Δυὸ φίλοι, ὁ Βασίλειος Γεωργιόπουλος καὶ ὁ Δημητρακόπουλος (20 χρόνων), Εὐα Κολεμῶν, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερική, οἱασδήποτε ἡλικίας.

'Ο Κωνστ. Κάλφας, Σαραντάπορου 80, Καρδίτσα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀσχημη ξανθούλα».

'Ο Π. Ἀθανασίου, Λιθάρι, Σκύρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἐρωτευμένη μὲ τὴ θάλασσα» καὶ τὴ «Μελίνα». 'Ο Γεώργιος Αὐγέρος, Ἐλαιῶν, Τρυπιά, Αἴγιο, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων.

'Ο Νικόλαος Γιαννόπουλος, Ἡρακλείου 22, Καστέλλα, Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ζητῶ μόνο τὴν εὐτυχία». 'Ο Γιώργος Σταυροφυλάκης, Κλυταιμνήστρας 23, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ Σπανιόλα». 'Ο Παναγιώτης Τσιριγώτης (20 χρόνων), Βελιές, Μονεμβασία, Λακωνία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό.

'Ο Ἀντώνιος Μουτσόπουλος, Δοϊράνης Νο 33, Κυψέλη, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ, μὲ τὴν «Καρτερὰ μόνο ἐσένα».

'Ο Ἰωάννης Τζαννίνης, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μίνα» ἀπὸ τὴν Αἴγινα. 'Ο Τάκης Παπαδόπουλος (26 χρόνων), Εὐδοκίου 11, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ δ,τι ἄλλο ἠθελε προκύψει.

'Ο Γιάνγος Νατσούλης, Προξ. Κορομηλᾶ 44, Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νινόν». Μὲ τὴν ἰδία θέλει θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ ὁ Φαίδων Ἀγγελούσης, Ἁγίου Δημητρίου 210, Θεσσαλονίκη, φοιτητὴς Ο.Π.Ε.

'Ο Ἰωάννης Α. Τσουμάζος, Θυμιανά, Χίος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Εἶμαι ἕνα διαβολάκι καὶ μισὸ» ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. 'Ο Τιμολέων Κοπαλίδης, Νιρβάνα 13, Λάρισα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ξανθὸς Ἄγγελος».

'Ο Ἰωάννης Κατσαφιλούδης, Ἰωάννου Πουλίδη, Γιαννιτσά, Μακεδονία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Ρίτσα». 'Ο Κ. Ντελής, Γυμνάσιον Καισαριανῆς Εὐρυτανίας, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀσχημη ξανθούλα».

'Ο Ἰωάννης Μαστορίδης, Θεσπρωτίας 2, Νέα Σμύρνη, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Χωλὴ Ἐλπίδα» ἀπὸ τὴν Πύλο.

'Ο Χ. Γαβριλάκης, Σουλίου 23, Αἰγάλεω, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νιόβη».

'Ο Ἀνδρέας Οἰκονόμου, Ζαγορίου 26, Ἀθῆναι 8, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἀγνῆς γνωριμίας. 'Ο Ι. Κωτσέλης (22 χρόνων), Σαραντοπόρου 10, Χαροκόπου, Καλλιθέα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μίνα» καὶ τὴ «Ζητῶ μόνο τὴν εὐτυχία». 'Ο Δημήτριος Χριστάκης, Ἀγίας Μαρίνης 32, Λάρισα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸν «Σανθὸ ἄγγελο».

'Ο Γεώργιος Λιόσης, Σανταρόζα 1Δ, 5ος ὄροφος, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Φλογισμένη Σπανιόλα». 'Ο Ἰωάννης Ἀμπελίδης, Ἀμύντα Νο 2, Δράμα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. 'Ο Δημήτριος Χαραλαμπόπουλος καὶ ὁ Δημήτριος Χαΐτος, Ἀπέα Παναγιᾶς, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὸ «Πιπέρωτο πηλίκιο» καὶ «Μὲ τὰ φτερὰ τοῦ ἔρωτα».

'Ο Γεώργιος Λάγιος, Κλεάνθους 6, Περιστέρι, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Φλογερὴ Σπανιόλα». 'Ο Κωνστ. Ἀνδρόνικος, Βόλου 45, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Παυλίνα».

Ὁ Εὐάγγελος Μπακογιάννης (25 χρόνων), Στάσις Παπαδοπούλου ἀριθ. 1000, Πέραμα, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς γνωριμίας. 'Ο Νίκος Γκανάς, Ἀχαρνῶν 110, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Χαμένη ζωή». 'Ο Νικόλαος Χαδούλης, Ἀμπελών, Λάρισα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὰ «Βελουδένια μάτια».

'Ο Βασίλειος Κουράκης, Ἀρμένων Νο 5, Χανιά, Κρήτη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κόκκινη Βιολέττα». 'Ο Θεόδωρος Παναγόπουλος, Ἁγίας Τριάδος, Περιστέρι, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κυμὰ της Θαλάσσας». Μὲ τὴν ἰδία θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ ὁ Παναγιώτης Λούζος, Βερβεδοῦς 17, Κυψέλη, Ἀθῆναι. 'Ο Σ. Τζεγιαννάκης, Περίδου καὶ Γρηγορίου Ε', Χανιά, Κρήτη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Χαμένη ζωὴ» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

'Ο Δημήτριος Πλαφουντζῆς (26 χρόνων), Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως 11, Περίστερο, Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. 'Ο Β. Γεωργούλης, Περικλέους 17, Ν. Ψυχικό, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φλογερὴ Σπανιόλα» ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Βασίλειος Καρρᾶς, ὁ Κ. Μαλλιάρης καὶ ὁ Ε. Κατρᾶς, Προαστεῖου Νο 27, Χολαργός, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας 16—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. 'Ο Βασίλειος Κωστούρος, Ἰαλέμου 42Β, Ἄνω Πατήσια, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ τσαχπίνα» ἀπὸ τὴν Πάτρα. 'Ο Εὐστάθιος Χατζηπάνος, Νέα Καρβάλη, Καβάλα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐλαφίνα μὲ τὰ βελουδένια μάτια».

'Ο Γεώργιος Σιόντορος, Ραμναύντος 107, Ν. Ἰωνία, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ Σπανιόλα». 'Ο Θέμις Πινακίας, Poste Restante, Σύνταγμα, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό καὶ τὸ ἐσωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας. 'Ο Ἀντώνιος Τραμπαλίδης, 40 Ἐκκλησιῶν 75, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, κατὰ προτίμησι μὲ τὴν «Ἀδικημένη ἀπὸ τὴ σύσι» καὶ τὴν «Ἀραπίνα τῆς ζούγκλας», στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. 'Ο Ματθαῖος Ἀρκούλης, Γ. Ρούσου 4, Μοσχάτο, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Φλογερὴ Σπανιόλα» ἀπὸ τὴ Σπάρτη. 'Ο Μ. Δ. Χαραλαμπίδης, Κομνηνῶν 41Α, Ἀθῆναι 7, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ τσαχπίνα».

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΚΟΥΝ ΤΡΙΠΛΑΣΙΑΝ ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΜΠΥΡΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΙΔΙΩΤΑΣ

Μία ἔρευνα ἀγορᾶς συστήματος ΓΚΑΛΛΟΠ, ποὺ ἐπραγματοποιήθη στὸ Παρίσι μεταξὺ πολλῶν χιλιάδων Ἰατρῶν καὶ ἰδιωτῶν, ἐπιτρέπει νὰ καθορισθῇ εἰς τριπλάσιον τὸ ποσοστὸν τῶν ἰατρῶν ποὺ πίνουν τακτικὰ μπύρα κατὰ τὰ γεύματά των, ἔναντι τοῦ ποσοστοῦ τῶν ἰδιωτῶν, μὴ ἰατρῶν. Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος:

'Ο ἰατρὸς εἶναι ἐπιστήμων ποὺ ἐσπούδασεν ἐπὶ 7 ἔτη εἰς τὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ διὰ νὰ μάθῃ, πῶς νὰ θεραπεύῃ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ἰδίως, πῶς νὰ διατηρῇ τὸν καθένα σὲ καλὴ ὑγεία. 'Ο ἰατρὸς γνωρίζει τὶς διαιτητικὲς ἰδιότητες τῆς μπύρας. Συμβουλευθῆτε τὸν ἰατρό σας. Ρωτῆστε τον, ποιὲς εἶναι οἱ εὐέργειές ποὺ παρέχει ἡ μπύρα στὴν ὑγεία σας καὶ ποιὲς εἶναι οἱ ἰδιότητες τῆς μπύρας ποὺ ταιριάζουν στὴν διὰ κή σας περίπτωσι. Εἶναι τὸ μόνο ποτὸ ποὺ εἶναι τόσο πλούσιο σὲ βιταμίνες τῆς ὁμάδος Β, σὲ φωσφόρο καὶ σὲ μεταλλικὰ συστατικά.

Γιὰ νὰ αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς καλύτερα, πίνετε τακτικὰ μὲ τὸ φαγητὸ τὴν ἐξαιρετικὴ μπύρα Φίξ. Εἶναι τονωτική-ξεδιψαστική.

Knorr στὴν κουζίνα ... ... χαρὰ στὸ τραπέζι

Ὄχι πιὰ νερόβραστα ...

...ἕνας κύβος Κνόρρ κάνει κάθε φαγητὸ χίλιες φορὲς νοστιμώτερο

Knorr -'Ελβετίας

Δὲν ὁμιλοῦν μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰ Προάστια διὰ τὴν καταπληκτικὴν μέθοδον διδασκαλίας καὶ τὴν τελείαν καὶ ταχείαν ἐκμάθησιν τῶν χορῶν, ἀλλὰ τὸ παραδέχονται καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸ Πανελλήνιον ὅτι ἡ πλέον σοβαρὰ καὶ διακεκριμμένη εἶναι ἡ

Σχολὴ χοροῦ

ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ

Διομείας 4 (πάροδος Ἑρμοῦ 18). Τηλ. 22 - 229.

Εἶναι Σχολὴ οἰκογενειακὴ καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης σας. Κάθε μέρα ἐγγραφαὶ καὶ μαθήματα. Μαθήματα ἰδιαίτερα καὶ ὁμαδικά. Δι' ἐπαρχιώτας ποὺ ἔρχονται δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Ἀθήνας, μάθημα δύο φορὰς τὴν ἡμέραν, διὰ ταχείαν ἐκμάθησιν.

"ΑΛΕΚΟΣ"

... τώρα, ποὺ ἡ κακοκαιρία καὶ οἱ μεταπτώσεις τῆς θερμοκρασίας, στεγνώνουν καὶ παγώνουν τὰ φυσικὰ λίπη τῆς ἐπιδερμίδος, ἀφίνοντας ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ σχηματισθοῦν στὸ ΞΕΡΟ δέρμα οἱ ρυτίδες.

● Τώρα ἀκριβῶς χρειάζεσθε περισότερο τὴν προστασία ποὺ σᾶς παρέχει ἡ Λανολίνη Μελπάν. Χάρις στὸ EXTRAIT PURIFIE A LA LANOLINE ποὺ περιέχει ἡ Λανολίνη Μελπάν, διοποτίζει βαθειὰ τὴν ἐπιδερμίδα μὲ λιπαρὰ συστατικά, νερὸ καὶ τροφοτονωτικὲς οὐσίες, ποὺ τὴν ζανακάνουν ἐλαστική, λεία, ἁπαλή, νεανική. Ὁ κίνδυνος ἐξουδετερώνεται. Τὸ πρόσωπό σας, χάρις στὴν Λανολίνη Μελπάν, ἀποκτᾶ μιὰ νέα ἐλκυστικὴ φρεσκάδα καὶ ἀπόλυτη ἀντοχὴ στὴν κακοκαιρία.

Προσέξτε τώρα ἀκριβῶς .....

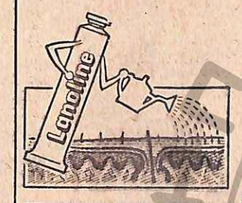

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΕΛΠΑΝ

Βελλαφόρμ κρέμα κτενίσματος

Δίδει φυσικὴ

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στην παρέλασι

ΣΗΜΕΡΑ απ' την μαύρη νύχτα, πρίν ἀρχίσουν ἀπ' τὸ Λυκαβηττὸ οἱ τοπ-τοπδες τά μπαμ-μπούμ, ἡ 'Εφταλία μ' ἕνα ἱερὸ ἐνθουσιασμὸ ξεπόρτισε σημαιοστολισμένη καὶ μάζευε γιὰ νὰ πικάρη τὴν καρσινή της ξεφώνισε γεμάτη πατριωτισμό:

—Πάω νὰ δῶ παντιέρες, κανόνια, ντεκορατσιόνες, ἀσπρα γάντια, τρικαντα, χρυσὰ γαλόνια καὶ σπαθιά! Πάω νὰ καμαρώσω τὸ θαῦμα! Ἂς λένε πὼς τρεῖς μέρες βαστάει. Σ' ἐμᾶς ἐδῶ ἀρχισε ἀπὸ τὸ 1940 καὶ πάει ντογρού ὡς τὰ σήμερα! Πάω νὰ παίξω τσουπανάκια, νὰ φωνάξω ζήτω στὰ λεβεντόπαιδα, στὰ ντερεκιὰ μὲ τὰ ἁλισφημένα μούτρα τὰ μάτια ποὺ βγάζουνε φωτιές. Πάω νὰ δῶ στὴν παρέλασι, κύματα, κύματα τὴν λεβεντιά, τὴν ὁμορφιὰ καὶ τ' ἀσικλῆκι, ποὺ ξευτέλισε οὒλοι τσοι φοβιτσάρηδες, τσοὶ γριὰρηδες τσ' ἀπιστοι θωμάδες, ποὺχανε πάθει ἀγκύλωσι στὸ τσερβέλο. Κι' ἔτσι τώρα θ' ἀνοίξουνε τὰ ἀτραβα τους νὰ δοῦνε γκιοζ-γκιορινὲ πὼς ἐπιεστα ἀπ' τὰ καταφύγια, τὰ «πεινῶ», τσοὶ σειρῆνες, τσοὶ μπομπαρδισμοί, τὰ μπομπότεν καὶ τὰ φερ-μπότεν, δὲν βγῆκε ἡ κατάρρευσι καὶ τὸ ξεχαρβάλωμα τσῆ ράτσας μας, ποὺ περιμένανε, ἀλλὰ παίδαροι μὲ μπρούτζινα κορμιὰ καὶ πελεκητὲς μέσες, ποὺ ἀπ' τὴν Ἀλβανία ὡς τὴν Κορέα ἕνα γκερεμὲ μᾶς βγάζουνε μ' ἀσπρο πρόσωπο.

—Μὴ τὴν ἀκοῦτε τὴν θεατρίνα! Οὒλα αὐτὰ εἶναι ψεύτικα! ξεφώνισε ἡ καρσινή της. Αὐτὴ πάει στὴν παρέλασι γιὰ νὰ ξομπλιάσῃ, νὰ βάλῃ μπιζμπίλια, νὰ ἐντριγκάρῃ, νὰ βγάλῃ τ' ἀχτι τσῆ!...

Πράγματι, βάρδα φουρνέλλο, γιουρουντάρισε μέσ' τὸ λεωφορεῖο ἡ 'Εφταλία καὶ γιὰ νὰ κάνῃ σεῖρι, ἤκατσε πλάϊ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι κι' ἤβαλε αὐτὶ ν' ἀκούσῃ πσὒχανε ντουζτίσει καυγὰ τρικούθερτο γιὰ ἕνα μουρντάρη κουμπάρο τους, ποὺ ὅπως λέει καὶ τὸ τραγοὺδι «ὁ κουμπαρος τὴν κουμπάρα»).

Τέλος, σὰν φτάξανε στὸ Σύνταγμα, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ταβατοὺρι καὶ τὸ πατιρντί, ὁ διάβολος τάφερε ράστι καὶ ξανὰ καρσιλαντιστήκανε στὸ ἴδιο πεζοδρόμιο. Ἀμέσως ἡ 'Εφταλία χαμογέλασε στὸ νέο καὶ τοὒπε:

—Ξέρω πὼς εἶστε ὑπόπαντροι. Ξέρω καὶ τὰ ζαμπαραλήκια τοῦ κουμπάρου σας. Ἀλλά, παλληκάρι μου, μὴ φοβᾶσαι, γιατὶ ἡ γυναῖκα σου θὰ σ' ἀπατήσῃ μονάχα ὅταν δῇ πὼς ἀπατήθηκε στσοὶ προβλέψεις τσ..

—Μὰ πῶς τὰ ξέρετε ὅλα αὐτά;

—Ἐ, ἔχω κι' ἐγὼ τσοὶ μουστουλουτζῆδες, ποὺ μοῦ φέρνουνε μουζτέδες! εἶπε ἡ 'Εφταλία

Κι' ὥστε ν' ἀρχίσῃ ἡ παρέλασι συνέχισε:

—Ἄ! νὰ καὶ τὸ ἁρνουβῶ ζευγάρι, καρσί μας θὰ τσοὶ πήρατε. Βέβαια, γι' ἀντρόγυνο: 'Ἀλλὰ ὄχι, εἶναι... ἐπιχείρησι! Νά, δῆτε κι' ἕνα καλὸ χριστιανό! φώναξε—κι' ἔδειξε ἕνο κύριο ποὒχε μιὰ μοῦρη σὰν μποῦτι χοιρινὸ καὶ κοιλιὰ σὰν βαρελάκι μπύρας. Αὐτὸς μάτια μου εἶναι 30 χρόνια ἐπίτροπος στὴν ἐκκλησία τοῦ μαχαλᾶ μας κι' εἶναι τόσο θρήσκος καὶ θεοφοβούμενος, ποὺ ἀκόμα καὶ στὸ φαΐ του βάζει λάδι τῆς ἐκκλησίας!

Στόθηκε λίγο ξεροκατάπιε καὶ ξακολούθησε:

—Ἀμ' ἐκεῖνος ἐκεῖ τί σᾶς λέει; Ἄλλο κάθαρμα, μεγάλη ἀπάτη, φιγουρατζῆς, ντολαντερτζῆς, καταφερτζῆς. Κι' ὅμως κανεὶς ὡς τώρα δὲν τὸν πῆρε χαμπάρι!... Αὐτός, μάτια μου, ἂν ἀγόραζε τὴν σύνε ὅπαι του ὅσο ἀξίζει, καὶ τὴν μεταπουλοῦσε ὅσο τὴν ἐκτιμοῦσε ἤθελε νὰ γίνῃ πέμπλουτος!

Στὸ μεταξὺ εἶχε τελείψει ἡ παρέλασι, ἀλλὰ ἐκεῖνη τὸ χαβά της. Ἕνα γκεσεμὲ κουτσουπολεύει, σχολιάζει, κογιονάρει καὶ βάζει τοῦ κολοβοῦ σκυλιοῦ ὀργιά! Κι' ὅταν ξεμαλλιασμένη καὶ μπαϊλντισμένη νύμισε στὸ μαχαλᾶ ἡ καρσινή της ἄλεγε:

—Θέτο στὴν πασέλασι ἀπ' οὒλα τὰ κανόνια τὰ τάγκς καὶ τὰ ἀλτί πατλάκια, ἕνα πολιτάλο θουριάσανε· τὴν... νλῶσσα τσ' 'Εφταλίας!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

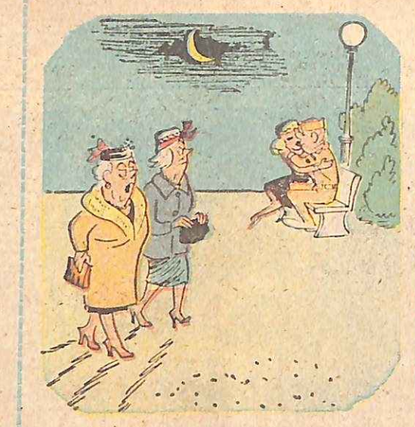

— Σὰν δὲ ντρέπονται! Ἐμεῖς, στὰ νειά τα μας, πηγαίναμε πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους!

Χωρὶς λόγια.

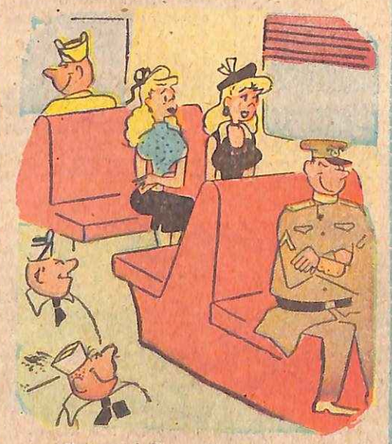

— Πρόσεχε! Τώρα θὰ μποῦμε σ' ἕνα μεγάλο τοῦννελ!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ντεντυμπούς

Β Α'Γ βάι, τι ἔπαθα. Κουζούμ, αὐτὸ τὸ κόσμος τιρελλὸς ἐνεται. Ὣς τώρα στὸ δίρομο σου περπατημένος ἐινόσουν, μιὰ ὑναίκα ἐβιλέπες, κανέγα λοάκι ἐλεες, ἀμα ἀπαντημένο σὲ ἔκανε καλὰ καὶ ἀμα χίτς ντὲν σὲ ἀπαντοῦσε, ἰστὲ ντὲν ἐκάλασε τὸ κόσμος. Τώρα τί ἐνεται, γιαβρούμ; Τὸ ὑναῖκες, μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω, κίντυνος θάνατος ἐνονται

Τὸ λοιπὸν ἄκουσε νὰ ἰδῆς, ἀναγνώστη ἐφέντη. 'Ιπροχτὲς στὸν δίρομο μου ἐπήαινα. Ἀπόεμα ἤτανε, βιραδάκι. Τὸ λοιπὸν μπιροστά μου ἕνα ὡραῖο κομματάκι ἰβλέπω ἀμμα πολὺ νόστιμος ἤτανε. Ματάκια της μαῦβιρα, χειλάκια της κόκκινα, ζουμπουρλοὺ ζουμπουρλοὺ ἤτανε. Καρντιά μου ἀμέσως πάτ κιοὺτ ἔκανε. Ἄμα τέτοιο πιραματάκι στὸν δίρομο ἰβλέπῃς χίτς τὸ κουβέντα σου νὰ εἰπῆς; Ἴνεται μπέ; Ἁμαρτία στὸ Θεό, γιαζούκ μπέ! Τὸ λοιπόν, λέω:

—Βάι, βάι κούκλα μου, καρντιά μου καθουρντιστῆρι ἔκανες!

'Ἀμάν! Τί ἤτανε νὰ μιλήσω μπέ; Τέτοιο πιλασματάκι τιρελλὸ ἤτανε γιαβρούμ; Παλαβὸ ἤτανε; Φοβισμένος ἐίνε; Χίτς ντὲν ἠξέρω. 'Εκεῖνο ποὺ ἠξέρω καὶ σὲ λέω εἶναι ὅτι ἀμέσως φωνὴ ἔβαλε, τσιριγμένο ἔινε:

—Βοήθειαααα!

Τότε πολλοὶ ἰτρέξανε.

—Τί εἶναι; Τί εἶναι; λέγανε.

—Ντέντυ-μπούς! Ντέντυ μπούς!

Βάι, βάϊ, ντινὶνὶ ἰμανί — ἰστὲ ποιὸ, ἤτανε ντεντυμπούς μπέ; Κουζούμ, λέω, χίτς ἐγὼ ντὲν εἰμαι ντεντυμπούς! Ἄμμα ἐκεῖνοι ἀπὸ τὰ χέρια μὲ ἰπιάσανε ἰστυνομία φωνάζανε καὶ ἐμένα αἰμας μου στὸ κιφάλι μου ἀνεβασμένο ἔινε, ἐσόγλου ἐσεκλέρ, ἔλεα, κολωτσιές, μπουνιὲς ἔδινα.

—Ντεντυμπούς εἶναι!

—Ἄ, τὸν ἄτιμο!

—Κυττᾶτε πῶς κλωτσάει

Καὶ ἐγὼ ἔλεγα:

—Βάι, χαΐδαν ἐριφλέρ, κλωτσάω, ἄμμα ντὲν εἰμαι ντεντυμπούς, γιάχο!

Ἄμα ἐκεῖνοι ἀπάνω μου ἰπέσανε καὶ ὅσο κρατημένο μὲ ἐκάνανε, τόσο ἐγὼ κολωτσιὲς ἔδινα ἀπὸ τὰ χέρια τους γλυτωμένος νὰ ἑνωμαι. Φασαρία μεγλὴ ἔινε, κόσμος μαζεύτηκε, ἰστυνομία ἤρθε πιασμένο μὲ ἐκανε, μεάλο μασκαραλίκι μπέ, στὸ Τιμῆμα μὲ πηαίνανε καὶ ἀπὸ πίσω μου κόσμος ἐρχότανε.

—Τί εἶναι; ρωτημένο ἐκάνανε.

—Ντεντυμπούς! Ντεντυμπούς! λέανε ὅλοι.

—Βαρᾶτε του, τοῦ ἄτιμου!

Εὐτυχῶς, τὸ λοιπόν, μαζί μου τιρεὶς πολιτσιμάνοι ἤτανε, ἀλλιῶς στὸ ζύλο καὶ στὸ καρπαζὰ λυωμένο θὰ μὲ ἐκάνανε. Τέλος σπάγγων, ἔτσι στὸ Τιμῆμα μὲ ἰφέρανε. Τὸ κ. Διοικητὴς μὲ ἰβλέπει, λέει:

—Τί εἶναι;

—Ντεντυμπούς, λένε. Ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα κοοίτσι καὶ τὸ ζούλαγε.

—'Ἀμάν, γιόκ! Ψέματα, ἀστυνόμο ἐφέντη, ντέν ἔπεσα ἀπάνω σὲ κορίτσι!

—Βρὲ γάϊδαρε, μὲ λέει, δὲν ντρέπεσαι στὴν ἡλικία σου νὰ εἶσαι ντεντυμπούς;

—Ντὲν εἶμαι, γιάχο.

—Πάρτε τον κάτω στὸ μπουδροῦμι, λέει, καὶ κόψτε του τὰ μαλλιὰ μὲ τὴν ψιλή.

Βάϊ, βάϊ, βάϊ, τί μαλλιὰ ἔχω. τζάνουμ, καὶ νὰ μὲ τὰ κόψουνε;

—'Αστυνόμο ἐφέντη λέω, μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω, ντὲν εἶμαι ντεντυμπούς! 'Ιστέ, Καραμπὲτ μὲ λένε, ὅλο τὸ κόσμος μὲ ἠξέρει. Στὸ «Θησαυρὸς» τὸ ἱστορίες μου διαβασμένο ἐκάνει. Νὰ χαίρεσαι τὸ ὑναίκα σου μαλλιά μου μὴ μὲ κόψῃς.

Τὸ ἀστυνόμος κυτταγμένο μὲ ἐκάνει:

—'Εσὺ εἶσαι ὁ Καραμπέτ;

—Ναί, ἰστέ.

—Ἄκουσε. Πολλὰ ἔχω ἀκούσει γιὰ σένα. Πολὺ πειράζεις στὸ δρόμο τὰ κορίτσια. Ἄμα σὲ ξαναπιάσω, θὰ σοῦ κόψω τὰ μαλλιὰ μὲ τὴ ψιλή. Ἄντε, πήγαινε τώρα.

Βάϊ, βάϊ, τί ἔπαθα. Κόσμος τιρελλὸς ἔινε γιάχο. Ἄμα κορίτσι πειραγμένο ἐκάνῃς, τὰ μαλλιά σου ἐκόβουν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τά νέα ΛΑΒΑΡΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΡΟΔΙΣΕ, πέρα ἀπὸ τὸ βουνό, ἡ αὐγὴ κι' ὁ κάμπος φωτίστηκε μὲ μιὰς κι' ἐμοιαζε μὲ κεντημένο χαλί, μὲ τὰ πολύχρωμα λουλούδια του. Στὸ βάθος του βρισκόταν ἕνα χωριουδάκι μὲ τὰ κάτασπρα σπιτάκια καὶ τὸ καμπαναριό του.

Στὴν ἄλλη ἄκρη, στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, ἦταν ὁ τσοπάνος μὲ τ' ἀρνάκια του, ὄρθιος, ἀκίνητος, σὰν νάκανε κάτι μακρυνό... Μὰ ὁ βοσκὸς αὐτὸς δὲν ἦταν ἄντρας. Ἦταν μιὰ κοπέλλα, ἡ Διαμαντούλα ἡ βοσκοπούλα, μὲ τὰ ὁλόασπρα γίδια της, — γιατὶ γίδια ἦταν κι' ὄχι ἀρνάκια — ποὺ εἶχαν μαζευτῆ φοβισμένα γύρω της.

Ἀπὸ μακρυὰ ἐρχόταν ὁ ἦχος τῆς καμπάνας, χαρμόσυνος. Μὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτὸ τὸ χωριουδάκι κι' αὐτὴ ἡ ἐκκλησιά, ποὺ γιόρταζε. Ὅλα τὰ χωριὰ τῆς Κύπρου, σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες, πανηγύριζαν γιὰ τὴν πρώτη ἐλεύθερη γιορτὴ τῆς φυλῆς: τὴν 25η Μαρτίου!

Ντυμένοι μὲ τὰ κυριακάτικά τους οἱ χωρικοὶ συνώδευαν τὶς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά τους στὴν ἐκκλησία.

Ξεχώριζε τὴν κίνησι αὐτὴ ἀπὸ μακρυὰ ἡ Διαμαντούλα, ἔβλεπε τοὺς συγχωριανούς της ν' ἀνεβαίνουν πρὸς τὴν Εὐαγγελίστρια κι' ἕνα δάκρυ κύλησε στὸ ἡλιοκαμένο μάγουλό της. Ἕνα δάκρυ σὰν διαμάντι, βγαλμένο μέσα ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις της.

Ὅλα σαλεύανε τώρα μπροστά της, τὸ χορτάρι, ποὺ τὸ φυσοῦσε ἕνα ἀνοιξιάτικο ἀεράκι, τὰ γίδια ποὺ γύρευαν νὰ βοσκήσουν καὶ σκαρφάλωναν ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ κάτω ποὺ πήγαιναν νὰ λειτουργηθοῦν κι' οἱ ἀναμνήσεις της ποὺ ὅλο ζωήρευαν, γιατὶ εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὴ ματωμένη γῆ, ἑνὸς νέου 21, ἀπὸ τὴν ματωμένη Κύπρο, ποὺ δὲν χάρηκε ποτὲ τὴ λευτεριά της. Ὅσο τὴ χαιρόταν τώρα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἤξερε ἡ Διαμαντούλα καὶ πιὸ πολλὰ ἀκόμη, γιατὶ εἶχε πονέσει κι' εἶχε πολεμήσει κι' αὐτή, μαζὶ μὲ ἄλλες κοπέλλες. Εἶχε κρύψει πολλὰ παληκάρια στὴ σπηλιὰ τοῦ "Αη Λιᾶ, τὴν πιὸ βαθειά, τὴν πιὸ κρυφὴ σπηλιὰ τοῦ βουνοῦ, ὅπου φύλαγε τὰ γίδια της...

Σήμερα ἦταν διπλογιόρτι... Ναί, κι' αὐτὸ τὸξερε ἡ Διαμαντούλα, μὰ δὲν ἄλλαξε, δὲ συνυρίστηκε, δὲ θὰ πήγαινε οὔτε στὴν ἐκκλησιά, οὔτε στὸ χορὸ τοῦ χωριοῦ της...

"Ας φύσαγε γύρω της τὸ ἀεράκι τῆς λευτεριᾶς, ἂς γελοῦσαν οἱ ἄλλοι... 'Εκείνη ἦταν μόνη στὸν κόσμο, μόνη καὶ χαρακαμένη.

Τὸ σπίτι της εἶχε γίνει στάχτη κι' ὁ πατέρας της δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν, γιατὶ δὲν τὸν εἶδε, ὅταν ὅλοι οἱ ἀγωνιστὲς βγήκαν ἀπὸ τὶς φυλακές. Ἦταν τώρα τρία χρόνια ποὺ ἄφησε τὸ χωριὸ καὶ εἶχε παραγγείλει σ' ὅλους πὼς ἂν τὴ ζητοῦσε κανείς, θὰ τὴν εὕρισκε ἐκεῖ ψηλά, στὴν πλαγιὰ τοῦ Βουνοῦ.

Ποιὸς ὅμως νὰ τὴ ζητήσῃ; Κανείς! Καὶ δὲν τὴ ζήτησε, παρὰ μονάχα ὁ τυροκόμος τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ τῆς πάρῃ τὸ γάλα ἀπὸ τὰ γίδια.

Αὐτὸ γινόταν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, κατὰ τὸ Μάρτη, τέτοια ἐποχή.

*

Χαρμόσυνα χτυποῦσε ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ χωριοῦ καὶ τ' ἀεράκι τῆς ἔφερνε τὸν ἦχο. Μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα ἡ Διαμαντούλα, ἕνωνε τοὺς χτύπους αὐτούς, ποὺ τῆς ἔστελνε ἡ καμπάνα σὰν χτύπους κάποιας καρδιᾶς, ποὺ λαχταροῦσε γι' αὐτήν, καὶ ποὺ τῆς ἔλεγαν: «Σ' ἀγαπῶ, Διαμαντούλα».

Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν τῆς τὸ εἶχε πῆ ποτὲ ὁ Κωσταντής. Τὴ σεβόταν, τὴν ἐκτιμοῦσε, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς πῆ τὰ λόγια αὐτά: «Σ' ἀγαπῶ, Διαμαντούλα»!

Τὸν πρωτογνώρισε ὅταν τὸν βρῆκε κρυμμένο μέσα σὲ κάτι πουριάρια, μὲ τὸ τσυφέκι στὸ χέρι.

—Τί θέλεις, ἐσύ, ἐδῶ; τὸν ρώτησε ἀγριεμένη. Ἐδῶ εἶναι τὸ λημέρι μου. Ἐδῶ βόσκω τὰ γίδια μου!...

Ἐκεῖνος γέλασε καὶ τῆς ἐξήγησε πὼς ἡ πατρίδα καλοῦσε ἄντρες καὶ γυναῖκες νὰ τὴ βοηθήσουν γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ.

—Νάρθῶ κι' ἐγώ! φώναξε ἡ Διαμαντούλα.

—Ὄχι, ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ κι' ἂν θέλῃς νὰ πολεμήσῃς, θὰ πολεμήσῃς μὲ τὸν τρόπο τὸ δικό σου. Σὲ κανένα δὲ θὰ μιλήσῃς ποτὲ γιὰ αὐτὴ· ἐδῶ τὴ σπηλιά σου, οὔτε καὶ γι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μονοπάτι, ποὺ βγαίνει κάτω στὴ θάλασσα. Καὶ κρύβε λόγια... Ὅ,τι σοῦ λένε, κρύβε το καλὰ στὸ νοῦ σου κι' ὅταν ἀνταμώνουμε νὰ μοῦ τὸ λές.

Τῆς εἶπε κι' ἄλλα καὶ πὼς πολεμοῦσε μ' ἄλλους πολλοὺς γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς Κύπρου.

Πόσες νυχτιές, δυὸ χρόνια ὁλόκληρα, δὲν στήλωσαν ἡ Διαμαντούλα κι' ὁ Κωσταντῆς τ' αὐτιά τους σὲ κάθε θόρυβο καὶ πόσες φορὲς ἐκείνη δὲν ξεγέλασε τ' ἀποσπάσματα γιὰ ν' ἀλλάξουν μονοπάτι!

Στὶς ὧρες τῆς ἀπόλυτης σιγαλιᾶς, ὁ Κωσταντῆς, τῆς διηγόταν ἕνα σωρὸ πράγματα ἀπὸ τὴ ζωή του κι' ἐκείνη τὸν ἄκουε προσεχτικά, γιατὶ ἤξερε πὼς ὅλ' αὐτὰ τῆς τάλεγε, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε. Μιὰ μέρα τῆς ἔταξε πὼς θὰ τὴν πήγαινε στὴν 'Αθήνα. Κι' ἔκανε πολλὰ ὄνειρα ἡ Διαμαντούλα.

Δυὸ χρόνια τὸν εἶχε καλὸ φίλο καὶ σύντροφο τὸν Κωσταντῆ. Ἦταν ὁ μόνος ποὺ τῆς εἶχε ἀπομείνει, ἔπειτα ἀπὸ τὸν πατέρα της, ποὺ βρισκόταν στὴ φυλακὴ καὶ τὴ μητέρα της ποὺχε πεθάνει. Ἔπειτα, ἐφαντικά, δὲν τὸν εἶδε πιὰ τὸν Κωσταντῆ. Μέρα καὶ νύχτα ἔψαχνε στοὺς ψηλοὺς θάμνους καὶ στὰ πουριάρια νὰ τὸν βρῇ. Ἔψαξε ὅλο τὸ βουνὸ καὶ τὶς σπηλιές του. Μὰ τίποτα!

«Τί νάπαθε; συλλογίστηκε ἡ Διαμαντούλα. Θὰ σκοτώθηκε».

Δὲν ἔκλαψε τότε, μ' ἀναστέναξε βαθειά, γιατὶ εἶχε ξεσυνηθίσει τὴ μοναξιά...

Ἕνα ὁλόκληρο χρόνο πέρασε ἀπὸ τότε ἡ Διαμαντούλα μὲ τὴν ψυχὴ μαυρισμένη ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Ὑπάκουε ὡστόσο στὶς ὁδηγίες ποὺ ἔπαιρνε κι' ἔδινε διάφορες πληροφορίες, γιατὶ ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ ἀγωνίστρια. Ἔπειτα ἡ Κύπρος βρῆκε πιὰ τὴ λευτεριά της καὶ τώρα τὴ γιόρταζε μὲ νέα λάβαρα, μὲ νέες δόξες.

*

Ἡ Διαμαντούλα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κορυφή, ἔπειτα σφύριξε κι' ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ μαζὶ μὲ τὰ γίδια της.

Σὲ λίγο βρέθηκε μπρὸς στὸ ἐκκλησάκι. Τὸ ἱερὸ βρισκόταν ἀκόμη στὴ θέσι του μὲ τὶς παληὲς εἰκόνες του κι' ἂς ἔλειπε ὅλος ὁ ἀριστερός του τοῖχος.

Ἡ Διαμαντούλα γονάτισε καὶ ψιθύρισε μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

—Παναγιά μου, σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ γιώρισες ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι. Ἂν ζῆ, ἂς εἶναι καλά! Ἂν πέθανε...

—Δὲν πέθανε, Διαμαντούλα! ἄκουσε πίσω της μιὰ φωνή.

Ξαφνιασμένη γύρισε τὸ κεφάλι της. Ἦταν ὁ Κωσταντῆς! Σὰν ἀλλοιώτικος ὅμως τὸν φαινόταν. Μ' ἄλλα ροῦχα καὶ χωρὶς γένεια!

—Κωσταντῆ! τοῦ φώναξε, σφίγγοντας τὸ χέρι του συγκινημένη.

—Ξαναγύρισα γιὰ νὰ σὲ πάρω, Διαμαντούλα! τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Θάρθῇς μαζί μου, γιατὶ σ' ἀγαπῶ!

Οἱ καμπάνες, σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες τῆς Κύπρου, χτυποῦσαν χαρμόσυνα τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ ὅλων τὰ χείλη ξωελιναν μὲ τὰ μάτια ψηλά, εὐχαριστώντας τὴν Παρθένα τοῦ Κύκκου. «Τὴ Ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...»

Τὰ γίδια εἶχαν ξεσηκωθῆ καὶ πηδοῦσαν γύρω ἀπὸ τοὺς δυὸ νέους. Ὁ Κωσταντῆς κι' ἡ Διαμαντούλα, κρατώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἀπὸ τὴ μέση, κατέβαιναν τὸ μονοπάτι τῆς Δόξας καὶ τῆς Ἀγάπης, κλείνοντας βαθειὰ μέσα στὴν ψυχὴ τὰ νέα λάβαρα τῆς λευτεριᾶς τους...

ΜΙΡΑΝΤΑ

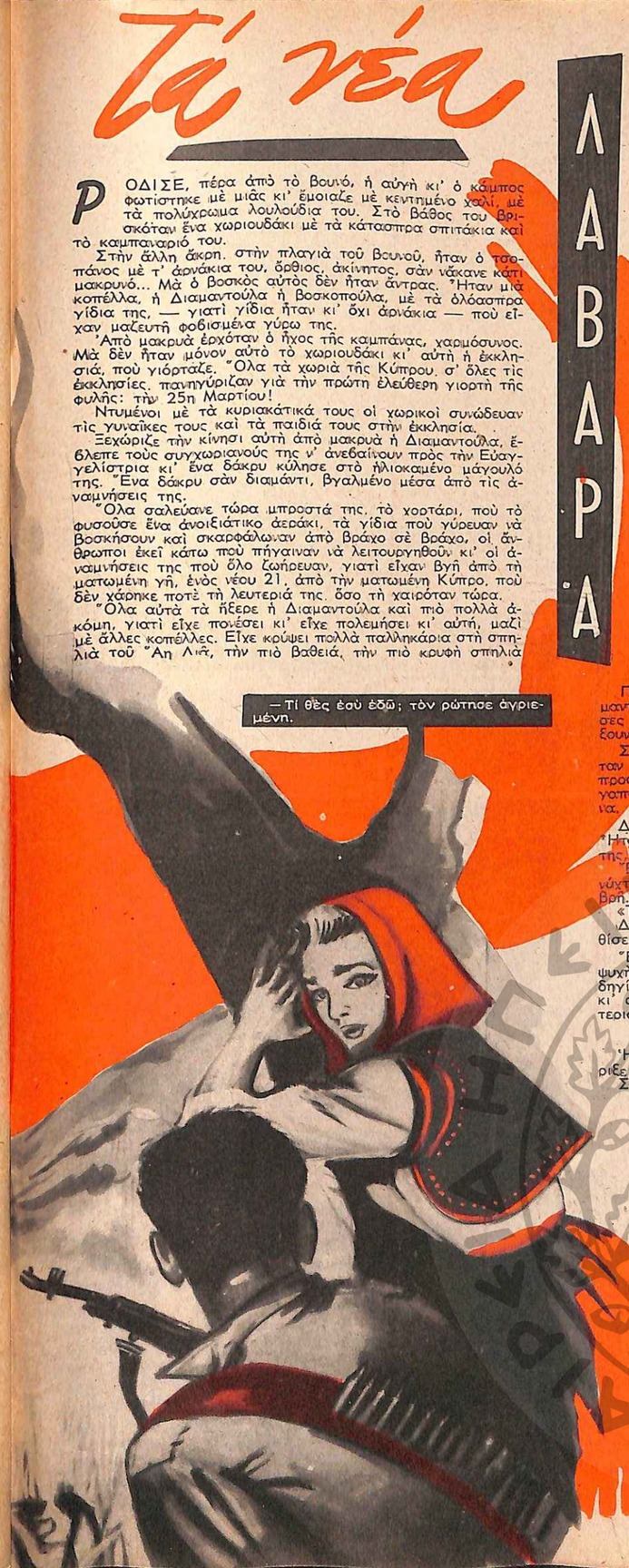

Μεταλλεία ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ!

Ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια, χρυσάφι, σίδηρος, μόλυβδος, ράδιο...

Τὰ ἀποθέματα πρώτων ὑλῶν τοῦ πλανήτου μας ἐξαντλοῦνται διαρκῶς. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν στραφῆ στὴν ἀναζήτησι νέων πηγῶν ἐνεργείας. Καὶ τὶς πηγὲς αὐτὲς τὶς ἀνακάλυψαν τελευταῖα στὴ στρατόσφαιρα.

Μέχρι πρὸ δέκα ἀκόμη ἐτῶν, κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὑποθέση ὅτι, μιὰ μέρα, ἡ στρατόσφαιρα θὰ γινόταν γιὰ μᾶς πηγὴ πλούτου καὶ εὐημερίας.

Παρόμοιο ἐνδεχόμενο οὔτε ἡ φαντασία τοῦ Ἰουλίου Βέρν δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ συλλάβη. Τὴ δυνατότητα αὐτὴ μᾶς τὴν ἀποκάλυψαν οἱ ἐκσφενδονίσεις ἐρευνητικῶν βολίδων καὶ πυραύλων, ποὺ ἔγιναν κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό.

Οἱ κυριώτερες πηγὲς ἐνεργείας, ποὺ βρίσκονται στὴ στρατόσφαιρα εἶναι τὸ ὄζον, τὸ ἄζωτο, οἱ κοσμικὲς ἀκτῖνες καὶ τὸ ἡλιακὸ φῶς.

Ἂς σημειωθῆ, ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσι αὐτῶν τῶν κοιτασμάτων δὲ δημιουργεῖ, γιὰ τὴ στιγμὴ τούλάχιστον, διεθνῆ προβλήματα. Γιατὶ τὰ κοιτάσματα αὐτὰ βρίσκονται σὲ μικρὴ σχετικὰ ἀπόστασι (20—180 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος), σὲ τρόπο, ποὺ κάθε χώρα μπορεῖ νὰ τὰ ἐκμεταλλεύεται, χωρὶς νὰ παραβιάση τὸ χῶρο, ποὺ ἀνήκει στὶς γειτονικές.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟ ΣΤΡΩΜΑ

Ὅλοι ξέρουμε, ὅτι, ὅσο ἀνερχόμεθα σὲ ὕψος, ἡ ἀτμόσφαιρα γίνεται ὁλοένα καὶ περισσότερο ἀραιὴ κι' ὅτι, μετὰ τὰ 15 χιλιόμετρα, ἡ ἀραιότης της φθάνει σὲ μέγιστο βαθμό. Γιὰ πολὺν καιρό, οἱ ἐπιστήμονες ἀναρωτήθηκαν τί βρισκόταν ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἀέρα, ποὺ ἀναπνέομε, ἀλλά, μόλις κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, μπορέσαμε ν' ἀποχτήσουμε σαφεῖς γνώσεις γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Στὴν ἀτμόσφαιρα, ποὺ ἀποτελεῖται κατὰ 79% ἀπὸ ἄζωτον καὶ κατὰ 21% ἀπὸ ὀξυγόνον, μὲ μικρὲς ἀναλογίες ὑδρογόνου, ἡλίου καὶ ἄλλων ἀερίων, αὐξάνει συνεχῶς μαζὶ μὲ τὸ ὕψος καὶ ἡ ἀναλογία τοῦ ὄζοντος, ποὺ εἶναι μιὰ μορφὴ ὀξυγόνου (τὰ μόριά του ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρία ἄτομα ὀξυγόνου, ἀντίθετα μὲ ἐκεῖνο τῆς ἀτμοσφαίρας, ποὺ περιλαμβάνει μόνον δύο).

Ἡ μεγίστη συγκέντρωσι ὄζοντος βρίσκεται σὲ μιὰ ζώνη, ποὺ περιλαμβάνεται μεταξὺ 20 καὶ 40 χιλιομέτρων ὕψους ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Τὸ στρῶμα αὐτὸ τοῦ ὄζοντος ἀπορροφᾶ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς καὶ ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες, πού, ἂν ἔφθαναν στὸ σύνολό τους στὴ γῆ, θὰ κατέστρεφαν κάθε ἴχνος ζωῆς.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο πλουτοπαραγωγικὸ στρῶμα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῆ ὁ ἄνθρωπος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄζον, θὰ χρησιμοποιήσουμε ἐπίσης τὸ ἡλιακὸ φῶς, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἔντονο σ' αὐτὸ τὸ ὕψος καὶ πάντοτε σταθερό, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι δὲν παρεμποδίζεται ἀπὸ νέφη, στρώματα κονιορτοῦ κλπ., καθὼς καὶ τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες γιὰ τὴν παραγωγὴ ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας.

Ἂς μιλήσουμε εἰδικώτερα γιὰ τὸ ὄζον. Τὸ ἀέριο αὐτὸ ἔχει διαπεραστικὴ ὀσμή, στὴν περιοχὴ δὲ ὅπου παρουσιάζει τὴ μεγαλύτερη συγκέντρωσι, παίρνει χρῶμα γαλάζιο. Σ' αὐτὸ ὀφείλεται τὸ γαλάζιο χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ ὄζον μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ πολλοὺς σκοπούς: 1) Ὡς ἀπολυμαντικὸ τοῦ νεροῦ. Ἕνα γραμμάριο ὄζοντος μπορεῖ νὰ ἀπολυμάνη τελείως 1000 λίτρα νεροῦ. 2) Ὡς ἀποστειρωτικὸ τῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων. 3) Γιὰ τὴ διατήρησι τῶν τροφῶν. 4) Γιὰ τὴ διϋλισι λαδιῶν καὶ λιπαρῶν οὐσιῶν. 5) Γιὰ τὴ ρύθμισι τῆς θερμοκρασίας κατὰ τὸ καλοκαίρι. (Μὲ μερικοὺς τόννους ὄζοντος θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ κατεβάσουμε αἰσθητὰ τὴ θερμοκρασία σὲ τεράστιες περιοχές). 6) Γιὰ τὸν καθαρισμὸ τῆς ἀτμοσφαίρας κλπ.

Οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν ἤδη τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ μεταφορὰ μεγάλων ὄγκων ὄζοντος πάνω στὴ γῆ. Ἡ μεταφορὰ αὐτὴ θὰ γίνη πιθανώτατα μὲ ἀεροπλάνα ἢ μὲ ἀερόστατα.

Χάρις στὴν ἐκμετάλλευσι τῶν στρωμάτων τῆς στρατοσφαίρας, ἐξ ἄλλου, θὰ μποροῦμε νὰ ἔχουμε ἕναν ἰδεώδη φωτισμὸ κατὰ τὴ νυχτα. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ αὐτό, θὰ πρέπει ἡ ἡλιακὴ ἐνέργεια νὰ συγκρατῆται ἐν μέρει στὴν περιοχὴ τῆς στρατοσφαίρας καὶ κατόπιν νὰ διαχέεται ἀργὰ κατὰ τὴ νύχτα πρὸς τὴ Γῆ. Τὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ Ζελικώφ ἀπέδειξαν, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ἁπλὸ ὄνειρο.

Ὁ καθηγητὴς Ζελικώφ εἶχε προσέξει, ὅτι ὁ νυκτερινὸς οὐρανὸς εἶναι φωτεινός, ἀκόμη κι' ὅταν δὲ φωτίζεται ἀπὸ τὴ σελήνη. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ τὸ ἑρμήνευσε ὡς ἑξῆς: Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, τὸ μόριο τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαίρας βομβαρδίζονται ἀπὸ τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες μὲ τόση δύναμι, ὥστε ἀποχωρίζονται στὰ δύο ἄτομα ποὺ τὰ ἀποτελοῦν. Τὰ ἄτομα αὐτὰ εἶναι φορτισμένα μὲ ἐνέργεια. Τὴ νύχτα, λοιπόν, συναντῶνται μὲ τὰ μόρια τοῦ ὀξειδίου τοῦ ἀζώτου, ποὺ βρίσκονται στὴ στρατόσφαιρα. Τὰ μόρια αὐτὰ τὰ ἀπορροφοῦν τότε καὶ μεταβάλλονται σὲ διοξείδιο τοῦ ἀζώτου. Τὰ ἄτομα τοῦ ὀξυγόνου ἀπελευθερώνουν τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι φορτισμένα μὲ τὴ μορφὴ φωτός.

ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΜΕ ΠΥΡΑΥΛΟΥΣ

Ὁ καθηγητὴς Ζελικώφ, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώση τὴ θεωρία του, ἐχρησιμοποίησε ἕνα μετεωρολογικὸ πύραυλο τοῦ τύπου «Ἀερόβιος», πού, σὲ προηγούμενα πειράματα, εἶχε ἀνεβῆ σὲ ὕψος 300 χιλιομέτρων. Τὸν πύραυλο αὐτὸ τὸν γέμισε μὲ ὀξείδιον τοῦ ἀζώτου, ποὺ θὰ ἀπελευθερωνόταν σὲ ὕψος 92 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ὅταν ἔγινε αὐτὴ ἡ ἀπελευθέρωσι, ὁ οὐρανὸς φωτίσθηκε ἀπὸ ἕνα ἔντονο φῶς, ποὺ ἦταν ἰσχυρότερο καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ πολικοῦ σέλαος. Τὸ φῶς αὐτὸ ἔγινε ὁρατὸ σὲ ἀπόστασι 144 χιλιομέτρων ὡς ἐντονο. Στὸ σημεῖο τῆς ἐκσφενδονίσεως τοῦ πυραύλου καὶ σὲ ἀκτῖνα 16 χιλιομέτρων, ἡ λάμψι ἦταν τόσο ἐκτυφλωτική, ὥστε οἱ κάτοικοι κυριεύθηκαν ἀπὸ πανικό.

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἀπέδειξε, ὅτι μποροῦμε μὲ μερικοὺς παρομοίους πυραύλους νὰ φωτίσουμε τὴ νύχτα μεγάλες περιοχές, ὅπως ἡ μισὴ Γαλλία καὶ νὰ ἐξαφανίσουμε πρακτικὰ τὸ σκοτάδι.

Ἀπὸ τὴν ἴδια πηγὴ θὰ μποροῦμε νὰ προμηθευτοῦμε σὲ πολὺ προσεχὲς μέλλον τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ποὺ μᾶς χρειάζεται καὶ γιὰ τὸ ὁποῖον καταναλίσκουμε σήμερα 1500 ἑκατομμύρια τόννων κάρβουνο καὶ ἑκατομμύρια τόννων πετρελαίου κάθε χρόνο. Αὐτὲς οἱ πρῶτες ὕλες θὰ μᾶς εἶναι πιὰ περιττές. Γιατὶ θὰ παίρνουμε τὴν ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴ στρατόσφαιρα.

Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν προσέξει ἀπὸ καιρό, ὅτι ἕνα μεταλλικὸ σῶμα, κινούμενο μέσα στὴν περιοχή, ὅπου τὸ ὄζον παρουσιάζει τὴ μεγαλύτερη συμπύκνωσι, ἐναποθηκεύει τεράστιες ποσότητες ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας. Αὐτὴ τὴν ἐνέργεια θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ μεταφέρουμε στὴ γῆ καὶ νὰ τὴν διανείμωμε στὰ κέντρα καταναλώσεως. Τὸ «ἐργοστάσιο», ποὺ θὰ ἱδρύσωμε στὴ στρατόσφαιρα, θὰ λειτουργῆ χωρὶς διακοπὴ ὁλόκληρο τὸ εἰκοσιτετράωρο, γιατί, ὅπως εἴπαμε, τὴ νύχτα τὰ ἄτομα τοῦ ὀξυγόνου, ἀπορροφώμενα ἀπὸ τὰ ἄτομα τοῦ ὀξειδίου τοῦ ἀζώτου τῆς στρατοσφαίρας, ἀπελευθερώνουν ἡλιακὴ ἐνέργεια.

Πῶς, ὅμως, θὰ συγκροτηθῆ αὐτὸ τὸ «ἐργοστάσιο» ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας ποὺ θὰ ἐγκαταστήσαμε στὴ στρατόσφαιρα;

Οἱ ἐπιστήμονες φαντάζονται πώς, γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, θὰ εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἐξαποστείλουμε στὰ ἀκρότατα ὅρια τῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας ἀεροπλάνα μὲ τεράστια φτερά, ποὺ θὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀναρίθμητες ἡλιακὲς στῆλες. Τὴν ἡμέρα, οἱ στῆλες αὐτὲς θὰ φορτίζωνται μὲ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια· τὴ νύχτα, τὰ ἀεροπλάνα θὰ κατεβαίνουν στὴ γῆ καὶ θὰ μᾶς φέρουν τὴν ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια, ποὺ θὰ ἔχουν ἐναποθηκεύσει στὰ φτερά τους.

Ἀλλ' ἡ μεταφορὰ τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας θὰ μποροῦσε νὰ γίνη καὶ μὲ ἠλεκτρομαγνητικὲς μεθόδους. Στὴν Ἰταλία, ἀπὸ μιὰ δεκαετία περίπου, οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν τὸν τρόπο τῆς μεταφορᾶς τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, χωρὶς σύρματα, στηριζόμενοι στὶς ἀρχὲς τοῦ ἠλεκτρομαγνητισμοῦ. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ φανῆ παράξενο στοὺς ἀμυήτους. Ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν κάθε λόγο νὰ πιστεύουν, ὅτι οἱ ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος θὰ καταστοῦν μιὰ μέρα περιττοί. Τὸ ρεῦμα αὐτὸ θὰ διοχετεύεται μὲ τὴ μορφὴ κυμάτων ποὺ θὰ ἀκολουθοῦν ἠλεκτρομαγνητικὰ πεδία, καθωρισμένα μὲ μεγίστη ἀκρίβεια ἀπὸ πρίν.

ΟΙ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

Μιὰ ὅλλη πηγὴ ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας θὰ εἶναι οἱ κοσμικὲς ἀκτῖνες.

Παρὰ τὴ συστηματικὴ μελέτη αὐτῶν τῶν ἀκτίνων ποὺ γίνεται ἀπὸ κάμποσα χρόνια, δὲν ξέρουμε ἀκόμη μὲ ἀκρίβεια οὔτε τί εἶναι, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχονται. Εἶχει διαπιστωθῆ, ὅμως, ὅτι αὐτὲς οἱ ἀκτῖνες ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ κι' ὅτι διασχίζουν τὴ γηΐνη ἀτμόσφαιρα μὲ τὴν ταχύτητα περίπου τοῦ φωτός. Ἔχει ἐξακριβωθῆ ἐπίσης, ὅτι ἀποτελοῦνται κυρίως ἀπὸ ἄτομα ὑδρογόνου καὶ ἡλίου, ποὺ εἶναι προικισμένα μὲ πολὺ μεγάλη ἐνέργεια. Τὰ γενόμενα πειράματα ἀπέδειξαν, ὅτι μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀκτῖνες, περικλείουν ἐνέργεια ἑκατὸ ἑκατομμυρίων δισεκατομμυρίων ἠλεκτρικῶν βόλτ, ποὺ κατωρθώσαμε ὡς σήμερα νὰ παραγάγουμε μὲ τὸ περίφημο βηματρόνιο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας. Ἡ δύναμι τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε διαπερνοῦν χωρὶς δυσκολία, τὸ φράγμα τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ στρῶμα νεροῦ πάχους 12 μέτρων.

Ὅταν τὸ 1910, ὁ Ἑλβετὸς ἐπιστήμων Γκὸγκελ ἀνυμώθηκε μὲ ἀεροστατο, γιὰ νὰ μελετήση διάφορα προβλήματα τῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας, ἡ γενικὴ ἀντίληψι ἦταν, ὅτι ὡρισμένες ἀκτινοβολίες, ποὺ εἶχαν σημειωθῆ στὴν περιοχὴ τῆς γῆς, θὰ ἐλαττώνονταν ὅσο θὰ ἀνεβαίναμε σὲ ὕψος.

Γιατὶ οἱ ἐπιστήμονες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς πίστευαν, ὅτι οἱ ἐν λόγω ἀκτινοβολίες προέρχονταν ἀπὸ τὰ μεταλλικὰ κοιτάσματα, ποὺ βρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὸ φλοιὸ τῆς γῆς. Ἀλλὰ συνέβη τὸ ἀντίθετο. Οἱ ἀκτινοβολίες αὐτὲς γίνονταν περισσότερες καὶ ἰσχυρότερες ὅσο ἀνεβαίναμε σὲ ὕψος.

Διατυπώθηκαν τότε διάφορες ὑποθέσεις, γιὰ νὰ ἐπικρατῆση τελικὰ ἐκείνη τοῦ Βίκτωρος "Ες, ποὺ εἶπε, ὅτι αὐτὲς οἱ ἀκτινοβολίες «προσφέρονταν ἀπὸ ἀλλοῦ». Αὐτὸ τὸ «ἀλλοῦ» οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ ἐξακριβώσουν ἀκόμη. Μερικοὶ καθώρισαν ὡς τόπο προέλευσέως τους τὸν ἥλιο. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγηθῆ τότε τὸ ὅτι δὲν ἀκολουθοῦν τὴν πορεία τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων καὶ τὸ ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ μᾶς ἔρχωνται καὶ τὴ νύχτα;

Ἀσχετα, ὅμως, μὲ τὸ τί εἶναι καὶ ἀπὸ ποῦ προέρχονται, ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶναι, ὅτι ἀποτελοῦν πηγὲς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, ποὺ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήση. Ὁ μετασχηματισμὸς τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων σὲ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια θεωρεῖται σήμερα δυνατὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐπίσης θὰ χρειασθῆ νὰ ἐγκαταστήσουμε ἕνα «κινούμενο ἐργοστάσιο» στὴ στρατόσφαιρα. Αὐτὸ τὸ «ἐργοστάσιο» θὰ αἰχμαλωτίζη τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες κι' ἀφοῦ τὶς μετασχηματίση σὲ ἐνέργεια, θὰ μᾶς τὴν ἐξαποστέλλη στὴ γῆ, εἴτε μὲ εἰδικὰ στρατοσφαιρικὰ ἀεροπλάνα, εἴτε μὲ ἠλεκτρομαγνητικὰ κύματα.

ΟΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἀλλ' οἱ ἐκπλήξεις ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον δὲν περιορίζονται σ' αὐτὸ μόνον. Ὑπάρχει ἀκόμη ὁ «ἀστρικὸς κονιορτός». Τί εἶναι, λοιπόν, αὐτὸς ὁ «κονιορτός»; «Πιθανώτατα, γράφει ὁ διάσημος ἀστροφυσικὸς δόκτωρ Πλάτ, πρόκειται γιὰ ἀσταθεῖς χημικὲς οὐσίες, ποὺ ἔχουν τόση δύναμι ἀντιδράσεως, ὥστε ἐκρήγνυνται μόλις ἔλθουν σ' ἐπαφὴ μ' ὁποιοδήποτε ξένο σῶμα, συμπεριλαμβανομένων τοῦ ἐλαστικοῦ καὶ τῶν πλαστικῶν οὐσιῶν. Μ' ἁπλούστερα λόγια, μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ ἀποσυνθέσεις ἀτόμων ποὺ, ἐκρηγνυόμενα, σταθεροποιοῦνται καὶ παίρνουν ὡρισμένη μορφή;

Ὁ δόκτωρ Πλάτ ἐπεξηγεῖ, ὅτι αὐτὸς ὁ «ἀστρικὸς κονιορτὸς» πρέπει νὰ περιέχη τὰ πάντα: χρυσό, πλατίνα, ἄργυρο, μόλυβδο, χαλκό, ραδιενεργὲς οὐσίες πιὸ πολύτιμες ἀπὸ τὸ ράδιο, κλπ.

Ὡς προχτὲς ἀκόμη, ἡ προσοχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶχε συγκεντρωθῆ στὸν πλανήτη μας. Ἀπ' αὐτὸν περιμέναμε τὰ πάντα. Κι' ὅπως τὰ ἀποθέματά του δὲν ἦταν ἀνεξάντλητα, οἱ ἐπιστήμονες εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀνησυχοῦν σοβαρά. Τί θὰ γινόμαστε ὅταν θὰ ἐξηντλοῦντο τὰ ἀποθέματα ἀνθρακος, πετρελαίου, σιδήρου, χαλκοῦ καὶ διαφόρων ἄλλων μεταλλευμάτων, πράγμα πού, ἄλλωστε, δὲ θ' ἀργήση νὰ συμβῆ; Ἡ ἀνθρωπότης θὰ ξαναγύριζε στὴν ἐποχὴ τῶν τρωγλοδυτῶν κι' ὁ πολιτισμός μας, γιὰ τὸν ὁποῖο εἴμαστε τόσο περήφανοι, θὰ κατέρρεε ἰσα χάρτινος πύργος;

Ἀλλ' ἡ γῆ ἔπαψε πιὰ ν' ἀπασχολῆ τοὺς ἐπιστήμονες. Ἡ προσοχή τους ἔχει στραφῆ σήμερα στὸ διάστημα, ποὺ φαίνεται, ὅτι μπορεῖ νὰ μᾶς προμηθεύση τὰ πάντα: φῶς, ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια, μεταλλεύματα παντὸς εἴδους.

Ἀπομένει τὸ ζήτημα τοῦ πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ ἐκμεταλλευθοῦμε αὐτὲς τὶς πλουτοπαραγωγικὲς πηγές, ποὺ βρίσκονται ὁλόγυρά μας. Τὴν ἀπάντησι τὴ δίνει καὶ πάλι ὁ δόκτωρ Πλάτ: «Τὰ ἠλεκτρικὰ ἐργοστάσια, τὰ μεταλλεῖα μας καὶ τὰ χημικά μας ἐργαστήρια, γράφει, θὰ εἶναι στὸ μέλλον αἰωρούμενα. Θὰ βρίσκωνται, δηλαδή, μέσα στὴ στρατόσφαιρα ἢ καὶ ἔξω ἀπ' αὐτήν, μέσα στὸ διαπλανητικὸ χῶρο.

»Οἱ σημερινὲς δυνατότητες τῆς ἐπιστήμης μᾶς ἐπιτρέπουν ὄχι μόνο νὰ ἐγκαταστήσουμε παρόμοια ἐργοστάσια, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξασφαλίσουμε μιὰ τακτικὴ ἐπικοινωνία ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ στὴ γῆ. Ἡ ἐργασία σ' αὐτὰ θὰ εἶναι αὐτόματη. Δὲ θὰ χρειάζωνται, δηλαδή, ἐργατικὰ χέρια.

»Ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια αὐτὰ θὰ παίρνουμε ὅλα ὅσα μᾶς χρειάζονται καὶ θὰ τὰ μετασχηματίζουμε σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες μας. Ἡ Γῆ μας εἶναι τέκνον τοῦ διαστήματος. Μέσα σ' αὐτὸ θὰ βρῆ τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεώς της».

✪✪

Ζωὴ στὴν Κοιλάδα τοῦ Θανάτου

Παρ' ὅλη τὴν ὀνομασία της, ἡ Κοιλὰς τοῦ Θανάτου τῆς Καλιφορνίας εἶναι γεμάτη ἀπὸ ζωντανὰ πλάσματα. Πράγματι, στὴν περιοχὴ αὐτὴ — ποὺ εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς θερμότερες καὶ τὶς πιὸ ἄνυδρες τῆς Γῆς — ὑπάρχουν 13 εἴδη ψαριῶν, 44 διάφορα ἑρπετά, 15 ποικιλίες πουλιῶν, 40 θηλαστικά, 12 ἀμφίβια καὶ 545 τύποι φυτῶν.

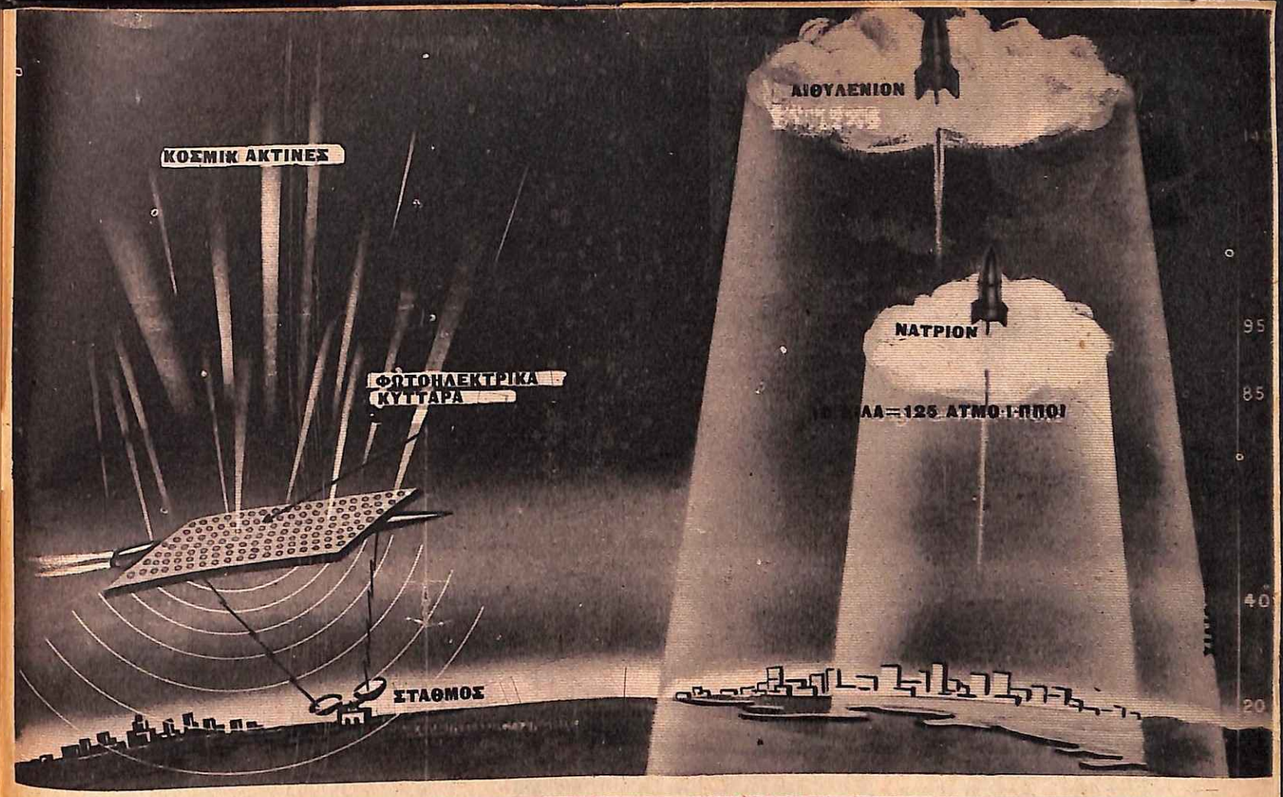

Ἡ στρατόσφαιρα θὰ εἶναι στὸ μέλλον μιὰ πηγὴ πλούτου γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς. Ἀριστερά: Ἕνα ἀεροπλάνο μὲ τεράστια φτερά, ἐφωδιασμένα μὲ μικροσκοπικὰ φωτοηλεκτρικὰ κύτταρα, θὰ παραλαμβάνη τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες καὶ θὰ τὶς μετασχηματίζει σὲ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια, ποὺ θὰ τὴν μεταβιβάζη κατόπιν στὴ Γῆ. Δεξιά: Ἕνας πύραυλος θὰ μεταφέρη μιὰ ποσότητα αἰθυλενίου στὴν περιοχὴ τοῦ μονοατομικοῦ ἀζώτου (140—170 χιλιόμετρα). Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ φωτίζεται μιὰ περιοχὴ ἑκατοντάδων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων κατὰ τὴ νύκτα. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, μποροῦμε νὰ φωτίσωμε μιὰ μικρότερη περιοχή, στέλνοντας σὲ ὕψος 82—95 χιλιομέτρων μιὰ ποσότητα ὀξειδίου τοῦ ἀζώτου, νατρίου ἢ νιτρικοῦ ὀξέος. 10 κιλὰ νατρίου θὰ μᾶς δώσουν ἐνέργεια 125 ἀτμοϊππων.

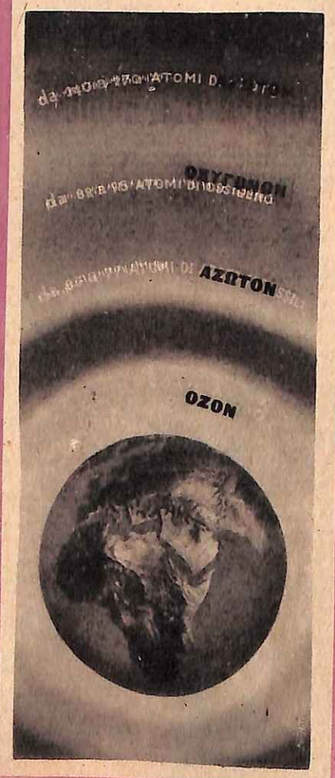

Οἱ ζῶνες τῶν πολυτίμων ἀερίων ποὺ μποροῦμε νὰ προμηθευτοῦμε ἀπὸ τὴ στρατόσφαιρα καὶ τὴν Ἰονόσφαιρα. Ἀπὸ 20—40 χιλιόμετρα: ὄζον. Ἀπὸ 67—77 χιλιόμετρα: ἄτομα ἀζώτου μὲ καυστικὴ σύστασι. Ἀπὸ 82—95 χιλιόμετρα: μονοατομικὸ ὀξυγόνο. Ἀπὸ 140—170 χιλιόμετρα: μονοατομικὸ ἄζωτο.

«Βλέπω ένα έλκηθρο, ποὺ τὸ τραβοῦν πολλὰ σκυλιά, νὰ τρέχη σὲ μιὰ ἀπέραντη χιονισμένη ἔκταση...»

Τὸ λευκὸ ὄνειρο

ΟΤΑΝ ἡ Νικὸλ ἄνοιξε καὶ πάλι τὰ μάτια της — στὸ σπίτι της, τὴ φορὰ αὐτή, ἀφοῦ ἔκανε δεκαπέντε μέρες σ' ἕνα νοσοκομεῖο — ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα της, ποὺ ἦταν σκυμμένοι ἀπὸ πάνω της. Μά εἶχε, συνάμα, τὴν ἐντύπωση, ὅτι κολυμποῦσε σ' ἕνα χάος, ὅτι δὲν εἶχε ζήσει ὡς τότε. Ἕνα μεγάλο κενὸ εἶχε δημιουργηθῆ στὴ μνήμη της.

Τὸ ἀεροπλάνο, ποὺ τὴν μετέφερε ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ἀναποδογυρίστηκε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλύ ἐξ αἰτίας τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, καὶ ἅρπαξε φωτιά. Οἱ ἐπιβάτες του γλύτωσαν εὐτυχῶς μὲ ἐγκαύματα καὶ μικροτραυματισμούς. Ἡ Νικὸλ δὲν ἔπαθε τίποτα. Ὁ ἰσχυρός, ὅμως, κλονισμὸς ποὺ δοκίμασε, τὴν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸ μνημονικό της.

— Ἰύριζα ἀπὸ τὸν Καναδᾶ; ρώτησε, κατάπληκτη, τὴ μητέρα της. Καὶ τί πῆγα νὰ κάνω στὸν Καναδᾶ;

— Σ' ἔστειλαν μὲ ὑποτροφία γιὰ δυὸ χρόνια... τῆς ἐξήγησε. Πρὶν περάσουν, ὅμως, ἐννιὰ μῆνες, γύρισες, ξαφνικά, χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃς — γιὰ νὰ σοῦ συμβῇ τὸ ἀτύχημα αὐτὸ στὸ ἀεροδρόμιο.

— Ἤμουν ἐγὼ στὸν Καναδᾶ; ταράλισε ἡ Νικόλ; Πότε; Δὲ θυμᾶμαι τίποτα...

Ἰοῦ κάκου ἔσφιγγε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια, προσπαθῶντας νὰ ξαναζωντανέψῃ τὰ περασμένα. Τὸ μυαλό της ἦταν ἄδειο.

Ὁ δρ. Σανεάκ, οἰκογενειακὸς τους γιατρός, πήγαινε κάθε μέρα καὶ τὴν ἔβλεπε. Τὸν ἐνδιέφερε πάρα πολὺ ἡ περίπτωσί της.

— Ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναγίνη καλά; τὸν ρώτησαν ἕνα ἀπόγευμα οἱ γονεῖς της.

— Γιὰ τὴν ὥρα, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτα, ἦταν ἡ ἀπάντησί του. Νομίζω, ὅμως, ὅτι ὁ ἰσχυρὸς κλονισμός, ποὺ δοκίμασε, δὲν ἐξεδηλώθη γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Ὀρλύ, μὲ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ἀεροπλάνου. Κάτι πρέπει νὰ τῆς συνέβη καὶ στὸν Καναδᾶ...

— Σὰν τί, ἄραγε; ψιθύρισε ἡ μητέρα.

-- Ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶπε ὁ πατέρας, ὅτι δὲ μπόρεσα ἀκόμα νὰ καταλάβω ποιοί λόγοι τὴν ἔκαναν νὰ διακόψη τὶς σπουδές της καὶ νὰ γυρίση ξαφνικὰ στὸ Παρίσι...

— Ἂς ἐλπίσουμε, ὅτι θὰ τὸ μάθουμε σιγὰ-σιγά, μὲ τὸν καιρό, τοὺς καθησύχασε ὁ γιατρός.

★

Πέρασαν τρεῖς μῆνες. Ὁ γιατρός, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπισκέπτεται τακτικὰ τὴ Νικόλ, τὴν ἄκουσε, ἕνα ἀπόγευμα, μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνησι. νὰ τοῦ λέῃ ὑπόκωφα:

— Βλέπω ἕνα λευκὸ ἐνειρο...

— Τί ὄνειρο εἶναι αὐτό; τὴ ρώτησε, σκύβοντας ἀπὸ πάνω της. Γιὰ θυμήσου καλύτερα!

— Βλέπω ἕνα ἔλκηθρο, ποὺ τὸ τραβοῦν πολλὰ σκυλιά, νὰ τρέχη σὲ μιὰ ἀπέραντη χιονισμένη ἔκτασι... Ὅλα λαμποκοποῦν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο...

— Τὸ ἔλκηθρο αὐτὸ τρέχει μόνο του;

— Ὄχι... Τ' ὁδηγεῖ κάποιος... Μιὰ βαρειὰ γούνα τὸν σκεπάζει ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Καὶ ὕστερα... ὕστερα...

— Τί ἄλλο βλέπεις ὕστερα; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ γιατρός.

— ... Βλέπω μιὰ μεγάλη, χιονισμένη πλατεῖα, γεμάτη ἔλκηθρα, στολισμένα μὲ κορδέλλες... καὶ χωρικοὺς ντυμένους μὲ τὰ γιορτινά τους... Ὅλοι μοῦ χαιογελοῦν μὲ καλωσύνη... Προχωρῶ καὶ μπαίνω σὲ μιὰ μικρὴ ἐκκλησία μὲ χρωματιστὰ παράθυρα... Ὕστερα... ὕστερα... δὲ θυμᾶμαι πιὰ τίποτ' ἄλλο!

Ὡς ἐκεῖ σταματοῦσαν οἱ ἀναμνήσεις τῆς Νικὸλ ἀπὸ τὸ ξεῦκο της ὄνειρο. Τοῦ κάκου ὁ γιατρὸς μεταχειρίσθηκε ὅλα τὰ μέσα γιὰ ν' ἀνάψη μιὰ σπίθα στὸ θολὸ μνημονικό της.

Πέρασε ἔτσι κάποιο ἕνας χρόνος. Στὸ διάστημα αὐτό, μιὰ παράξενη ἀλλαγὴ ἔγινε στὴ Νικόλ. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξαναθυμᾶται μὲ λεπτομέρειες ὅλα τὰ περασμένα, ἀπὸ τὴν παιδική της ἡλικία. Μονάχα ἡ περίοδος, ποὺ εἶχε περάσει στὸν Καναδᾶ ἦταν γι' αὐτὴν μαυροπίνακας.

Ὑποψιάστηκε, καὶ αὐτὸ ἦταν πολύ. Ἡ Νικὸλ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ βγαίνη ἔξω, νὰ περιποιῆται τὸν ἑαυτό της, νὰ δείχνη ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ καινούργια φίλμς. Εἶχε γίνει, δηλαδή, ἄλλος ἄνθρωπος, μ' ἕνα μονάχα κενὸ στὴ μνήμη γιὰ μιὰ ὡρισμένη περίοδο τῆς ζωῆς της. Οἱ γονεῖς της δόξαζαν τὸ Θεὸ γιὰ τὴ νεκρανάστασί της.

Ὡστόσο, ὁ γιατρὸς θὰ ἤθελε νὰ χυθῇ φῶς καὶ στὸ σκοτεινὸ αὐτὸ σημεῖο. Δεχθῆκε, λοιπόν, μὲ προθυμία μιὰ ἀποστολή, ποὺ τοῦ ἀνέθεσαν στὸν Καναδᾶ. Ἐκεῖ κάτω, θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ τί εἶχε γίνει μὲ τὴ Νικόλ.

Πρὶν φύγῃ, ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τοὺς γονεῖς της σχετικὰ μὲ τὸν τόπο διαμονῆς της στὸν Καναδᾶ. Καὶ ἐκεῖνοι, βάσει τῶν ἐπιστολῶν ποὺ τοὺς ἔστελνε ἡ κόρη τους, ἔδωσαν στὸ γιατρὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ ἤθελε.

...Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ πατέρας εἶχε ἀπὸ τὸ γιατρὸ ἕνα γράμμα, ποὺ τὸν ἀναστάτωσε.

Μεγαλύτερη, ὅμως, στάθηκε ἡ κατάπληξι καὶ ἡ ταραχὴ τῆς Νικὸλ ὅταν — ὕστερ' ἀπὸ προηγούμενη συνεννόησι μὲ τὴ μητέρα της — τὸν ἄκουσε νὰ τῆς λέῃ, χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ στὰ μάτια:

— Θὰ κάνῃς ἕνα εὐχάριστο ταξίδι... Σοῦ ἔβγαλα ἀεροπορικὸ εἰσιτήριο γιὰ τὸν Καναδᾶ. Θὰ φύγῃς αὔριο τὸ πρωΐ... Ὅταν φτάσῃς ἐκεῖ, θὰ σὲ περιμένῃ ὁ γιατρὸς στὸ ἀεροδρόμιο...

— Μά...τί θὰ κάνω στὸν Καναδᾶ; τραύλισε ἡ Νικόλ.

— Τίποτα... Ἀλλαγὴ ἀέρος... Ταξίδι ἀναψυχῆς... Ὁ γιατρὸς ἔμεινε τόσο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν τόπο αὐτόν, ὥστε σκέφθηκε νὰ σὲ καλέσῃ κοντά του — σὲ ξέρει ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι — νὰ ζήσῃς γιὰ λίγο σ' ἄλλο περιβάλλον...

Ἡ Νικὸλ βρῆκε πολὺ διασκεδαστικὸ τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ ταξίδι. Τὴν ἐπομένη, οἱ γονεῖς της τὴν κατευόδωναν στὸ Ὀρλύ. Ἂν ἔβλεπε τὴν ἔκφρασι, ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπό τους, μόλις ἀπογειώθηκε τὸ ἀεροπλάνο, θ' ἄρχιζε ν' ἀνησυχῇ...

★

Ὁ γιατρὸς τὴν περίμενε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κεμπέκ. Τὸ βοήθησε ν' ἀνέβῃ σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησαν ἀμέσως, λέγοντας πὼς θὰ τὴν πήγαινε σ' ἕνα γνωστό της μέρος. Σ' ὅλη τὴ διαδρομή, δὲν τῆς ἔκανε διόλου λόγο γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε. Τῆς ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τοὺς γονεῖς της, γιὰ τὴ Γαλλία. Φαινότανε σὰ νὰ εἶχε λησμονήσει τὴν πάθησί της.

Ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὲς ὧρες, ἔφτασαν σὲ μιὰ μεγάλη πλατεῖα, μὲ μιὰ μικρὴ ἐκκλησία στὸ βάθος.

Ὁ γιατρὸς κατέβηκε πρῶτος ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ Νικὸλ τὸν ἀκολούθησε σάν ὑπνωτισμένη.

Ἕνας πέπλος, ποὺ σκέπαζε ὡς τότε τὰ μάτια της, ἔπεσε ξαφνικά, ὅταν εἶδε τὴν πλατεῖα γεμάτη ἔλκηθρα καὶ χωρικοὺς ντυμένους μὲ τὰ γιορτινά τους, νὰ τῆς χαμογελοῦν μὲ καλωσύνη... Μά, δὲν τοὺς ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά!...

Προχώρησε σὰν αὐτόματο — ἐνῶ ὁ γιατρὸς τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα πάνω της — καὶ μπῆκε στὴν ἐκκλησία... Μά, τὰ θυμότανε πολὺ καλὰ τὰ χρωματιστὰ της παράθυρα...

Ἐνῶ ἔβγαινε, παραζαλισμένη ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, εἶδε λίγο πιὸ πέρα ἕνα πανύψηλο παλληκάρι. Μιὰ βαρειὰ γούνα τὸν σκέπαζε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Τὴν πλησίασε σιγὰ-σιγὰ μὲ ἁπλωμένα τὰ χέρια.

— Φρέντυ! ξεφώνισε ἐκείνη.

Μά, πρὶν προλάβῃ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του, σωριάστηκε κάτω, τσακισμένη ἀπὸ τὴ δυνατὴ συγκίνησι.

Ὁ γιατρὸς ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸ θαῦμα τῆς ὁριστικῆς θεραπείας της. Μόλις ἔφτασε στὸν Καναδᾶ, ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὴ Νικόλ. Καὶ ἀφοῦ τὰ ἔμαθε ὅλα, παρακάλεσε τοὺς κατοίκους ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ νὰ εἶναι συγκεντρωμένοι μιὰ ὡρισμένη ὥρα ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Μὰ καὶ κάποιος ἄλλος περίμενε νὰ ξαναζήσῃ ἡ Νικὸλ τὸ «λευκὸ ὄνειρό» της: Ὁ Φρέντυ, ὁ ἄντρας της!

...Πρὶν ἀπὸ δέκα μῆνες, ἡ Νικόλ — ἐνήλικη πιά, εἴκοσι ἐνὸς ἐτῶν — εἶχε κάνει μαζί του τοὺς γάμους της, στὴ μικρὴ ἐκείνη ἐκκλησία, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς γονεῖς της, γιατὶ ἤξερε πὼς ὁ πατέρας της τὴν προόριζε γιὰ κάποιο δικηγόρο, ποὺ ἐκείνη δὲν τὸν συμπαθοῦσε διόλου. Τὸν Φρέντυ, ὅμως, τὸν ἀγαποῦσε «ξανθομάλλη ἀγριάνθρωπό» της, ποὺ τὸν γνώριζε, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκανε περιοδεῖα μὲ τὸ ἔλκηθρό του στ' ἀπέραντα κτήματά του, τὸν εἶχε ἀγαπήσει μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της.

Ἕνα, λοιπόν, μῆνα μετὰ τὸ γάμο της, μπῆκε σ' ἕνα ἀεροπλάνο γιὰ νὰ πάῃ στὸ Παρίσι ν' ἀναγγείλη στοὺς γονεῖς της τὸ «τετελεσμένο γεγονός». Τὸ ἀτύχημα στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλὺ τὴν εἶχε διαγράψει γιὰ κάμποσο καιρὸ ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ζωντανῶν. Μά κι' ὁ Φρέντυ, ποὺ τοῦ ἔδωσαν ἐσφαλμένες πληροφορίες, τὴν ἔκλαιγε γιὰ νεκρή.

★

"Οταν ἄνοιξε καὶ πάλι τὰ μάτια της καὶ βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φρέντυ, τοῦ χαμογέλασε καὶ ψιθύρισε:

— Ξαναζῶ, ἀγαπημένε μου, τὸ λευκό μου ὄνειρο, ἀφοῦ πέρασα τόσον καιρὸ σὲ μαῦρη νύχτα. Θεέ μου! Σὰν ψέμματα μοῦ φαίνεται!...

— Εἶναι ἀλήθεια, γυναικούλα μου! τῆς εἶπε ὁ Φρέντυ, ποὺ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸ γιατρὸ τὴν περίπτωσί της. Τὸ λευκό σου ὄνειρο γίνεται πάλι πραγματικότης... ποὺ θὰ βαστάξῃ ὅσο θὰ ζοῦμε...

Καὶ τὴ φίλησε στὰ χείλη.

ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

Στὸν «ἀξιότιμο κύριο Ντάντε Ἀλιγκέρι»

Μὲ κατάπληξι, τὰ μέλη τῆς «Ἑταιρείας Ντάντε Ἀλιγκέρι» τῆς Νύρεμβέργης, ποὺ ἀποσκοπεῖ στὴ διάδοσι τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ποιητῆ στὴ Γερμανία, λάβανε, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«Ἀξιότιμε κύριε Ντάντε Ἀλιγκέρι. Ἔχω μιὰ μικρὴ παράκλησι γιὰ σᾶς: Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ μεταφράσετε ἀπὸ τὰ γερμανικὰ στὰ ἰταλικὰ τὴν κάρτα καὶ τὸ γράμμα, ποὺ σᾶς ἐσωκλείω καὶ ποὺ ἐπιθυμῶ νὰ τὰ στείλω σὲ μιὰ γοητευτικὴ συμπατριώτισσά σας, ποὺ γνωρίσατε;».

Τὴν μεθεπομένη, ὁ ἀφελὴς Γερμανός, ποὺ εἶχε, φαίνεται, περάσει τὴν ἐταιρεία γιὰ κανένα ἰνστιτοῦτο ἐκμαθήσεως τῆς ἰταλικῆς, λάβαινε τὴν ἀκόλουθη ἀπάντησι:

«Ἀξιότιμε κύριε. Δυστυχῶς, πρέπει νὰ ἀπευθυνθῆτε, γιὰ τὴ μετάφρασι, ποὺ ἐπιθυμεῖτε, σὲ κάποιον ἄλλο. Ὁ Ντάντε Ἀλιγκέρι, βρισκόμαστε στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ σᾶς πληροφορήσουμε, πέθανε πρὸ 637 ἀκριβῶς ἐτῶν»!

Ὁ πασίγνωστος στοὺς παλιοὺς ἀναγνῶστες μας Δρ. Κάμα ἀνέλαβε καὶ πάλι νὰ σᾶς παρουσιάζη σὲ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἑβδομαδιαῖο ὡροσκόπιο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθάη νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωή σας, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς εὐκαιρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο

26 ΜΑΡΤΙΟΥ — 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου – 20 Ἀπριλίου		
★ Οἱ ἐπιτυχίες σας προκαλοῦν δυσάρεστες ἀντιδράσεις τῶν συναδέλφων ἢ ἀνταγωνιστῶν. ★ Ἡ περίοδος εἶναι κατάλληλη γιὰ διαφήμισι. ★ Πρέπει νὰ προσέξετε τὴν ἀλληλογραφία σας.	★ Θὰ γνωρίσετε πρόσωπο, ποὺ θὰ σᾶς κάνη στὴν ἀρχὴ μεγάλη ἐντύπωσι. Θὰ τὸ βρῆτε ὅμως ἀνυπόφορο μόλις ἀνακαλύψετε τὸν πραγματικό του χαρακτῆρα. ★ Θὰ σᾶς λείψῃ ἡ στοργή.	★ Ὁ Κρόνος ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὴν ὑγεία σας. Ἀποφύγετε τὶς ἀπότομες ἀλλαγὲς θερμοκρασίας καὶ ὅταν βγαίνετε φροντίζετε νὰ εἶσθε καλὰ ντυμένοι. ★ Χρῶμα σας τὸ κόκκινο.
ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου – 21 Μαΐου		
★ Γιὰ ν' αὐξήσετε τὰ ἐσοδά σας πρέπει νὰ στραφῆτε πρὸς ἀσχολίες, ποὺ δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν τακτικὴ σας ἐργασία. ★ Οἱ προσπάθειες πάντως δὲ θὰ εἶναι στὴν ἀρχὴ ἐνθαρρυντικές.	★ Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασι θὰ ἐπηρεάσῃ αἰσθητὰ τὴν ἀπέναντί σας στάσι ἑτεροφύλου προσώπου. Πιθανὸν ν' ἀποκαρυνθῆ βρίσκοντας πὼς ἡ ζωή του κυλάει μονότονα κοντά σας.	★ Ἐλαφρὸ κρυολόγημα, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ χαμηλὸ πυρετό. Προφυλαχθῆτε γιὰ νὰ μὴ χειροτερέψῃ τὸ κακό. ★ Ἀποφύγετε τὶς βραδυνὲς ἐξόδους. ★ Τὰ φάρμακα εἶναι ἀνώφελα.
ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου – 22 Ἰουνίου		
★ Ἡ τύχη δὲν εἶναι μὲ τὸ μέρος σας. Μὴν ἀναλαμβάνετε, λοιπόν, καμμιὰ πρωτοβουλία χωρὶς νὰ ζυγίσετε προσεκτικὰ τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά. ★ Μιὰ ἀλλαγὴ θὰ ἀπαιτήσῃ προσπάθειες.	★ Τὰ ἄστρα αὐξάνουν τὸν κίνδυνο παρεξηγήσεων καὶ σᾶς κάνουν νὰ ἑρμηνεύσετε κακῶς κάθε ἐνέργεια ἀγαπημένου προσώπου. ★ Ἀλλάξετε τακτικὴ γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὴν ἀγάπη του.	★ Πόνοι νευρικῆς φύσεως στὸ λαιμὸ καὶ στοὺς ὤμους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀποδειχθοῦν τὴ νύχτα πολὺ ἐνοχλητικοί. ★ Μὴ παίρνετε φάρμακα ποὺ δὲ σᾶς τὰ συνέστησε ὁ γιατρός σας.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου – 23 Ἰουλίου		
★ Περίοδος εὐνοϊκὴ γιὰ ὅσους ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἐμπόριο. ★ Συγκεντρῶστε περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ συνεργαστῆτε. ★ Μὴν ἐνεργῆτε ἄσκοπα.	★ Γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους ὅλα εἶναι εὐνοϊκὰ καὶ εὐχάριστα. Ἂν ὅμως ἡ καρδιά σας εἶναι ἐλεύθερη, θὰ κάνετε μιὰ γνωριμία, ποὺ θὰ ἐπηρεάσῃ πολὺ τὸ μέλλον σας. ★ Μὴ βιάζεστε.	★ Νοιώθετε τὸν ἑαυτό σας κουρασμένο: Δὲν πρόκειται νὰ διορθώσετε τὴν κατάστασι μὲ φάρμακα. Σᾶς χρειάζεται ἀνάπαυσι, καθαρὸς ἀέρας καὶ καλὸ φαγητό. ★ Μετριάσετε τὸ κάπνισμα.
ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου – 23 Αὐγούστου		
★ Θὰ γνωρίσετε νέο πρόσωπο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσῃ ἐπαγγελματικὰ ἢ οἰκονομικά. ★ Εὐνοια τῆς τύχης γιὰ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὸ ἐμπόριο χρυσοῦ, πολυτίμων λίθων ἢ ἀρχαιοτήτων.	★ Καμμιὰ ἀλλαγὴ στὸν αἰσθηματικὸ τομέα γιὰ τοὺς ἄνω τῶν 40 χρόνων. ★ Οἱ νέοι ὅμως θὰ δοκιμάσουν ἀπογοητεύσεις, ποὺ ἡ ὑπερηφάνεια δὲ θὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ τὶς ἐξωτερικεύσουν.	★ Προφυλάξετε τὰ νεφρά σας ἀπὸ τὸ κρύο. Ὑπάρχει κάποιος κίνδυνος ψύξεως, ποὺ θὰ σᾶς προκαλέσῃ δυνατοὺς πόνους. ★ Τὸ κίτρινο χρῶμα, ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀριθμὸς 10 φέρνουν τύχη.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου – 23 Σεπτεμβρίου		
★ Δυσχέρειες ποὺ σᾶς δημιουργεῖ ἡ ζήλεια ὡρισμένων συναδέλφων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ σᾶς βλάψουν. ★ Εὐνοια τῆς τύχης γιὰ τοὺς καλλιτέχνες.	★ Προσέξετε πολὺ προκειμένου νὰ γράψετε σὲ ἑτερόφυλο πρόσωπο. Αὐτὰ ποὺ θὰ τοῦ γράψετε θὰ παίξουν κάποιο σημαντικὸ ρόλο στὸ μέλλον. ★ Προσέξετε σπίτια καὶ τὰ λόγια σας.	★ Ἡ ὑγεία δὲ δικαιολογεῖ καμμιὰ ἀνησυχία. ★ Ἀποφύγετε τὴ συντροφιὰ προσώπων, ποὺ ἐπηρεάζουν δυσμενῶς τὸ ἠθικό σας μὲ τὴ μόνιμη ἀπαισιοδοξία τους. ★ Τυχερὸ τὸ 5.
ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου – 23 Ὀκτωβρίου		
★ Ἡ ἐργασία παρουσιάζει κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ σημαντικὴ μείωσι. Ἐπωφεληθῆτε γιὰ νὰ βρῆτε νέες ἰδέες γιὰ ἐκμετάλλευσι. ★ Τὴν Τρίτη 31 θὰ σᾶς δώσουν μιὰ πολύτιμη πληροφορία.	★ Ἕνα φλέρτ πολὺ πιὸ διασκεδαστικὸ παρὰ ἐνδιαφέρον, γι' αὐτὸ καὶ δὲ θὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά σας. ★ Ἐπωφεληθῆτε ἀπ' τὴ λάμψι ποὺ σᾶς ἐξασφαλίζει ἡ γοητεία.	★ Κρυολόγημα ἀπὸ τὸ ὁποῖο πρέπει ν' ἀπαλλαγῆτε τὸ ταχύτερο γιατὶ ἀπειλεῖ τοὺς βρόγχους. ★ Μερικὲς μαῦρες ἰδέες θὰ διαταράξουν τὸν ὕπνο σας καὶ θὰ ξυπνᾶτε ἔτσι τὸ πρωὶ κουρασμένος.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου		
★ Ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ προσοχὴ καὶ προσπάθειες γιατὶ σᾶς στήνουν ἐντεχνη παγίδα. ★ Κίνδυνος νὰ χάσετε τὸν προσανατολισμό σας καὶ νὰ μὴ ξέρετε ποιὸ δρόμο ν' ἀκολουθήσετε.	★ Στὸν ἔρωτα, ὁ χρόνος ἐργάζεται γιὰ λογαριασμό σας, ἀποφύγετε, λοιπόν, κάθε ἐπισπευσι. ★ Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὑπάρχει πιθανότης νὰ ξαναζωντανέψῃ μιὰ παλιὰ μεγάλη ἀγάπη.	★ Ἡ ὑγεία δὲν δικαιολογεῖ καμμιὰ ἀνησυχία, πρέπει, ὅμως νὰ προσέξετε τὴν τροφή σας. Ἔχετε τελευταία μεγάλη δρεξη, δὲν πρέπει ὅμως νὰ τρῶτε πολύ. Ἀποφύγετε τὰ ὀλυμπευματώδη.
ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου – 22 Δεκεμβρίου		
★ Ἡ περίοδος εἶναι κατάλληλη γιὰ ἐξετάσεις καὶ διαγωνισμούς. ★ Ζεὺς καὶ Οὐρανὸς δημιουργοῦν παροδικὲς δυσχέρειες στὴν ἐργασία. ★ Τὴν Τρίτη 31 ρυθμίσετε ὅλες τὶς ἐκκρεμότητες.	★ Θὰ κάνετε τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου 28 μιὰ ἀπροσδόκητη καὶ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη συνάντησι. ★ Ἐλλειψι ἀμοιβαίας κατανοήσεως, ἀπομακρύνει ἀπὸ κοντὰ σας ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Ἀποφύγετε ὅσο τὸ δυνατὸν τὶς μετακινήσεις καὶ προσέξετε πολὺ ἀν ὁδηγῆτε αὐτοκίνητο. ★ Προφυλάξετε τὰ νεφρά σας καὶ ἀποφύγετε ὅ,τι μπορεῖ νὰ τὰ βλάψη. ★ Τυχερὸ τὸ 3.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου – 20 Ἰανουαρίου		
★ Ἀπροσδόκητες δυσχέρειες θὰ σᾶς κάνουν νὰ πιστέψετε πὼς οἱ προσπάθειές σας ἀπέτυχαν. Θὰ βρεθῆ ὅμως κάποιος ποὺ θὰ σᾶς βγάλη ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι. ★ Χρειάζεται ὑπομονή.	★ Ὑπάρχει κίνδυνος ἡ φαντασία νὰ σᾶς παρασύρῃ σὲ ἀδιεξοδολογήτες στενοχώριες. ★ Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι προτιμᾶτε νὰ κλείνεστε στὸν ἑαυτό σας καὶ νὰ μὴ λέτε τὰ αἰσθήματά σας.	★ Ἐντερικὲς ἢ καὶ στομαχικὲς διαταραχές, ποὺ ὀφείλονται σὲ φαγητὰ τὰ ὁποῖα δὲν τρῶτε συνήθως, γιατὶ ξέρετε ὅτι σᾶς βλάπτουν. ★ Θὰ διατρέξετε κίνδυνο ἐξ αἰτίας κάποιου ζώου.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου – 19 Φεβρουαρίου		
★ Ὅπως συμβαίνει συνήθως, θὰ βρεθῆτε πρὸ διλήμματος καὶ δὲ θὰ ξέρετε ποιὰ ἀπόφασι νὰ πάρετε. ★ Πᾶρτε ἐκείνη ποὺ ἀνταποκρίνεται περισσότερο στὶς δυνατότητές σας.	★ Πολὺ ἐνδιαφέρουσα περίοδος ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. ★ Ὅλα παίρνουν μιὰ εὐχάριστη τροπή, ποὺ ξεπερνᾶ καὶ τὶς πιὸ αἰσιόδοξες προσδοκίες σας. ★ Ἀποφύγετε τοὺς δισταγμούς.	★ Αὔξησι τῆς νευρικότητος σᾶς κάνει νὰ βρίσκετε ἀνυπόφορο ἀκόμα καὶ τὸν παραμικρότερο θόρυβο. ★ Στὴν ἀνάγκη ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὸ συνηθισμένο μέρος γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγετε.
ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου – 21 Μαρτίου		
★ Ἔχετε πολλὲς καλὲς καὶ πρωτότυπες ἰδέες. Διαλέξετε τὴν καλύτερη γιὰ τὴν περίστασι καὶ ἐκμεταλλευθῆτε την καταλλήλως. ★ Τὴ Δευτέρα 30 τὰ οἰκονομικὰ ἐπηρεάζονται δυσμενῶς.	★ Θὰ διαπιστώσετε μὲ μεγάλη ἱκανοποίησι πὼς τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο ἔχει τὶς ἴδιες ἀκριβῶς προτιμήσεις μὲ σᾶς. Αὐτὸ θὰ σᾶς κάνῃ ν' ἀτενίσετε μ' ἐμπιστοσύνη τὸ μέλλον.	★ Ἡ ὑγεία παραμένει καλή, πρέπει ὅμως νὰ τὴν προφυλάξετε ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν ὑγρασία. ★ Οἱ πόνοι στὰ πόδια πιθανὸν νὰ ἔχουν αἰτία ρευματικῆς φύσεως. ★ Τυχερὸ τὸ 7.

—'Αμάν! Ζαχαρία! Σῶσε με! 'Ανεβήκανε ὅλοι ἀπάνω μου νὰ δοῦνε τὴν παρέλασι!

ΓΑΛΛΙΑΣ